

Mặc Tà Trần

Lãnh đế cuồng thế

Editor: kaylee

20th
APRIL

Table of Contents

- [Chương 1: Song Song Xuyên Qua.](#)
- [Chương 2: Gia Không Nói Cho Người](#)
- [Chương 3: Liên Quan Gì Đến Ta?](#)
- [Chương 4: Ra Khỏi Thành!](#)
- [Chương 5: Còn Không Phục?!](#)
- [Chương 6: Hồn Độn, Sư Tôn!](#)
- [Chương 7: Trực Tiếp Dọa Hôn Mê!](#)
- [Chương 8: Người, Đồ Tiểu Tiện Nhân!](#)
- [Chương 9: Tiểu La Ly Làm Người Ta Nhộn Nhạo!](#)
- [Chương 10: Người Nói Người Có Chỗ Nào Không Ngu?](#)
- [Chương 11: Hồ Ly Trở Về Đế Đô!](#)
- [Chương 12: Tam Gia Sợ Uống Thuốc.](#)
- [Chương 13: Sư Tôn, Ngài Suy Nghĩ Nhiều Quá!](#)
- [Chương 14: Thực Chất Bên Trong Con Người](#)
- [Chương 15: Trời Không Phạt Người, Ta Đến Trị](#)
- [Chương 16: Lừa Gạt Về Nhà Làm Tẩu Tẩu.](#)
- [Chương 17: Điểm Tâm Có Độc!](#)
- [Chương 18: Gia Nhưng Là Liễu Minh Cứu Giúp.](#)
- [Chương 19: Trực Tiếp Khiêng Lên!](#)
- [Chương 20: Tam Gia Nhộn Nhạo!](#)
- [Chương 21: Trước Sau Gì Gia Cũng Hầm Người!](#)
- [Chương 22: Toàn Thân Cao Thấp, Gia Đều Phụ Trách!](#)
- [Chương 23: Vợ Nói Chính Là Thiên Lý!](#)
- [Chương 24: Chúng Ta Trở Về Không Được.](#)
- [Chương 25: Đứng Ở Trên Cao Nên Cô Đơn Tịch Mịch.](#)
- [Chương 26: Hai Vợ Chồng Đánh Quái Thú Đi!](#)
- [Chương 27: Trút Giận Cho Vợ!](#)
- [Chương 28: Long Mạch Của Liệt Diễm Để Quốc!](#)
- [Chương 29: Làm Người Không Thể Quá Ngây Thơ.](#)

Chương 30: Mang Người Đi Tìm Người, Mang Người Bay.
Chương 31: Nghĩ Lại Vẫn Còn Hơi Kích Động.
Chương 32: Kiếm Vũ Mạn Thiên!
Chương 33: Dám Lộn Xộn Liền Đánh Chết Người!
Chương 34: Hỏa Ly, Siêu Thần Thú!
Chương 35: Người Dám Ghét Bỏ Ta Khó Coi?
Chương 36: Gia Mang Người Đi Nhất Thống Giang Hồ!
Chương 37: Đòi Đòi Kiếp Kiếp Cũng Không Buông Tay!
Chương 38: Ai Ôi, Như Thế Nào Còn Chứa Thân Hả?
Chương 39: Mẹ Nó, Người Thân!
Chương 40: Đội Trưởng, Ta Phải Gọi Hãn Là Đại Tẩu Sao?
Chương 41: Nam Nam Thụ Thụ Bất Thân!
Chương 42: Ta Muốn Ở Cùng Một Chỗ Với Bọn Họ!
Chương 43: Vợ, Chúng Ta Về Nhà Đi!
Chương 44: Ta Muốn Đi Theo Người!
Chương 45: Ta Không Nghe Ta Không Nghe Ta Không Nghe!
Chương 46: Nhị Ca Nhất Định Đến Đúng Giờ!
Chương 47: Ai Dám Đến Nạp Lan Phủ Giương Oai?
Chương 48: Thật Sự Là Sốt Ruột Muốn Chết!
Chương 49: Nhổ Toàn Bộ Ra Cho Ta!
Chương 50: Lão Gia Tử Bị Dọa!
Chương 51: Nạp Lan Nhị Thúc Đau Khổ.
Chương 52: Thất Phẩm Tụ Linh Đan! Bên Trên Thông Báo!
Chương 53: Đan Dược Sư Thất Phẩm, Đá Ra Ngoài!
Chương 54: Có Bản Lĩnh Người Đi Ra!
Chương 55: Mẫu Thân, Cùng Con Về Nhà Đi!
Chương 56: Đại Tinh Tộc! Nguy Cơ Nổi Lên!
Chương 57: Có Ăn Hay Không? Không Ăn!
Chương 58: Đánh Nạp Lan Lâm Hải Tơ Bời!
Chương 59: Có Thù Oán Gì?
Chương 60: Lập Tức Trục Xuất Khỏi Nạp Lan Gia Tộc!
Chương 61: Nạp Lan Gia Tộc Mới Ra Đòi!

[Chương 62: Người Nên Làm Thêm Chút Việc Tốt Đi!](#)
[Chương 63: Địa Tinh Vương Tộc Thả Một Tiểu Mỹ Nhân!](#)
[Chương 64: Qua Động Đất, Đến Địa Tinh Tộc!](#)
[Chương 65: Thần Long Huyết Mạch!](#)
[Chương 66: Địa Tinh Tộc Vương Tử, Thức Tỉnh!](#)
[Chương 67: Trấn Thú Tháp, Mời Bảy Mãnh Thú!](#)
[Chương 68: Yêu Nghiệt Đã Đến, Huỳnh Đệ Gặp Nhau!](#)
[Chương 69: Thấy Được, Hào Quang.](#)
[Chương 70: Lòng Đất Thần Bí!](#)
[Chương 71: Đi, Diệt Thôi!](#)
[Chương 72: Thượng Cổ Huyết Mạch, Thần Thú!](#)
[Chương 73: Phải Bước Qua Thi Thể Của Ta!](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75: Đánh Không Chết Được Người Cũng Bị Choáng Nha!](#)
[Chương 76: Đối Tốt Với Lão Đại Một Chút!](#)
[Chương 77: Việc Lớn Không Tốt, Đùa Giỡn Hơi Quá Rồi!](#)
[Chương 78: Nàng Có Thể Đùng Quyển Rũ Gia Sao?](#)
[Chương 79: Lạc Thần Đan, Thoát Thai Hoán Cốt \(*\).](#)
[Chương 80: Thần Long Huyết Mạch, Thức Tỉnh!](#)
[Chương 81: Bi Kịch Của Hỏa Ly Và Liêu Ca!](#)
[Chương 82: Ngự Phong Ban Chỉ!](#)
[Chương 83: Một Ngày Nào Đó Sẽ Trở Về!](#)
[Chương 84: Bệ Hạ, Ngài Nên Làm Chủ Cho Nô Tì Nha!](#)
[Chương 85: Cứu Tiểu Hồ Nhi \(Con Hồ Nhỏ\)!](#)
[Chương 86: Trở Về!](#)
[Chương 87: Chuyện Cũ Năm Đó, Phụ Mẫu!](#)
[Chương 88: Thánh Thành, Đông Phương!](#)
[Chương 89: Tuyệt Sẽ Không Dừng Lại Như Thế!](#)
[Chương 90: Có Dám Đổ Với Bốn Vương Phi Một Trận Hay Không?](#)
[Chương 91: Cái Gì Gọi Là Hào Khí Ngút Trời!](#)
[Chương 92: Người Tới, Trói Lại Cho Bốn Vương!](#)
[Chương 93: Gia Công Người Về Nhà!](#)

[Chương 94: Huấn Luyện Chơi Đùa Mà Liều Chết!](#)
[Chương 95: Bánh Bao Gia Làm, Quả Nhiên Ăn Ngon!](#)
[Chương 96: Còn Sống So Với Bất Cứ Cái Gì Đều Tốt Hơn!](#)
[Chương 97: Bách Lý Gia Tộc!](#)
[Chương 98: Quyết Không Phụ Hấn Nửa Phần!](#)
[Chương 99: Chua Cay Mặn Ngọt Đắng!](#)
[Chương 100: 100: Tiến Cung!](#)
[Chương 100.2](#)
[Chương 102: Toàn Gia Yêu Nghiệt!](#)
[Chương 102](#)
[Chương 104: Trọng Túc Phụ Khinh Huynh Đệ!](#)
[Chương 105: Súng Lục!](#)
[Chương 106: Mượn Máu Trong Trái Tim Người!](#)
[Chương 107: Trị Liệu Tiểu Vũ, Đột Phá Tiên Thiên!](#)
[Chương 108: Chấp Tử Chi Thủ, Dữ Tử Giai Lão! \(Năm Tay Nhau Cùng
Chung Sống Tới Già\)](#)
[Chương 107.2](#)

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Song Song Xuyên Qua.

Sắp tới nửa đêm, vùng ngoại thành Nam Hải im ắng bỗng truyền đến tiếng mô tô gầm rú đình tai nhức óc, như một đạo gió mạnh phá vỡ không gian.

Nạp Lan Yên mặc bộ quần áo màu đen, áo gió khoác ngoài cũng màu đen liếc mắt nhìn gương chiếu hậu để chiếc xe quân dụng việt dã đuổi sát không tha phía sau không bắt kịp, hung hăng cắn răng một cái, nắm chặt chân ga gầm lên tiếng cuối cùng!

Ở bên trong xe việt dã, nam nhân lạnh lùng yên ổn ngồi trên ghế lái, ánh mắt thâm thúy lợi hại gắt gao nhìn chăm chăm mái tóc đen dài đang bay của nữ nhân mặc áo gió múa ở phía trước, thay đổi tốc độ, đầu vào đấy.

Nạp Lan Yên queo một cái, trong bình xăng của xe máy, xăng hoàn toàn cạn kiệt, trừng mắt nhìn mặt biển sóng lớn phía trước, mạnh mẽ dừng mô tô lại, nhổ một ngụm nước bọt: “Mẹ nó, quả nhiên xe được thưởng là xe rởm.”

Kít....

Lại là một đạo tiếng phanh xe vang lên, chỉ thấy một chiếc xe quân dụng việt dã rung rung rồi dừng lại. Nạp Lan Yên nhìn nam nhân mặc một bộ quân trang rằn ri bước xuống từ ghế lái, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ôi! Vị binh ca này, lão ngài vẫn đuổi theo ta không phải là có bệnh chứ?”

Nam nhân dừng bước, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt hoàn mỹ giống như được gọt giũa, đôi mắt màu đen lạnh lùng mà thâm thúy nhìn chăm chăm Nạp Lan Yên: “Người giả ngu rất thú vị sao?”

Nạp Lan Yên nắm chặt hai tay trong túi áo gió, nghe vậy cười một tiếng vui vẻ: “Thú vị hay mất mặt, Lãnh tam gia người còn không hiểu được sao?”

Khuôn mặt vốn lạnh lùng của nam nhân nháy mắt âm trầm ba phần, đôi mắt như ửng bình thường hung ác lạnh lùng tập trung lên người Nạp Lan Yên, hơi thở lạnh lẽo từng bước một đến gần: “Nạp Lan Yên, năm trước, lúc gia thả người xuất cảnh nói những gì người đều coi là đánh rắm hả?”

Gió biển lướt nhẹ qua, nhẹ nhàng làm mấy sợi tóc trước trán Hạ Lan Phiêu bay lên, lộ ra một đôi con ngươi có chút giống như ánh mắt ranh ma của hồ ly. Màu mắt không phải là màu đen của người phương Đông, mà là màu hổ phách nhàn nhạt. Một khuôn mặt xinh đẹp vẫn tươi cười như cũ, giơ hai tay làm động tác đầu hàng với người nam nhân: “Được, hôm nay tính là tiểu nhân thua, được không?”

Được không?

Đương nhiên là thua!

Nạp Lan Yên vừa dứt lời, chân khê đảo cát bụi bay lên mặt của nam nhân, ngay lúc nam nhân nghiêng mình tránh né, Nạp Lan Yên nhanh chóng xoay người chạy về phía biển lớn, hung hăng cắn chặt răng, tùy tiện làm một cái nhiệm vụ đều có thể gặp đối thủ một mất một còn, thực con mẹ nó xui xẻo!

Phanh!

Tiếng súng lục từ phía sau bỗng nhiên vang lên, Nạp Lan Yên nghiêng người nằm xuống né tránh viên đạn, một giây sau trên người liền bị đè nặng, hơi thở kiên cường của nam nhân ở phía trên gắt gao ngăn chặn nàng. Người nọ cưỡng chế bóp chặt cằm của nàng nhắc lên, trong con mắt đen mang vô tận lãnh ý: “Nạp Lan Yên, người vọng tưởng thoát được sao?”

Con người của Nạp Lan Yên đảo một vòng, đột nhiên khoe miệng nâng lên một độ cong nhàn nhạt. Con mắt hồ ly cong lên như vầng trăng trên bầu trời, sáng ngời, mê người, tuyệt mỹ, còn có một tia mỉa hoặc thản nhiên.

Như mong muốn thấy hai con người đối phương có chút thất thần, nhân cơ hội đó, Nạp Lan Yên nâng gối hung hăng đánh vào eo của nam nhân, lật mình một cái liền áp nam nhân ở dưới thân. Họng súng đen ngòm đặt lên huyệt thái dương của hắn, mắt cáo tràn ngập âm lãnh thô bạo: “Lãnh Thiếu Diệp, người con mẹ nó ăn no rảnh rồi liền một mực truy bắt lão nương hả?”

Nam nhân giống như không để ý đến họng súng đang uy hiếp ở huyệt thái dương, trên mặt tràn đầy tàn khốc làm người ta sợ hãi. Bàn tay hung hăng chế trụ bả vai của Nạp Lan Yên nói: “Chết tiệt, Nạp Lan Yên, người có biết đại sứ nước Mỹ chết ở Hoa sẽ khiến cho quốc tế tranh cãi hay không? Người không kiếm việc làm cho gia, người sẽ không vui có phải hay không?”

Nạp Lan Yên, ngoại hiệu Huyết Hồ, đội trưởng của dong binh đoàn T-H vương giả, càng là vương trong giới lính đánh thuê.

Mà nữ nhân đáng chết này chưa bao giờ làm việc thất bại, tiếp nhận nhiệm vụ đều tùy tâm trạng. Năm trước, khi thả nàng xuất cảnh đã cảnh cáo nàng không được lại động tay động chân với Trung Hoa.

Ai biết được nữ nhân này mới an phận được vài ngày, liền một phát bắn chết đại sứ quốc của Mỹ.

Lúc Lãnh Thiếu Diệp nhìn thấy thi thể liền giận đến tái mặt. Nhưng mà, hết lần này đến lần khác nữ nhân này lại cùng cấp trên có hiệp định bí mật, làm hãn muốn đánh chết cũng không thể, chém giết cũng không được. Quả thật là đã chịu đựng đủ rồi. Nhìn thấy nữ nhân này, đầu liền đau nhức!

“Quốc tế tranh cãi liên quan gì đến ta?” Nạp Lan Yên nhìn chăm chăm vào cặp mắt ửng đen như mực kia. “Rắc” tiếng súng lên đạn vang lên rõ ràng trong đêm đen yên tĩnh. “Có chứng cứ lúc nào cũng có thể đến bắt ta, không có chứng cứ thì mau rút đi. Ta không có hứng thú cùng người chơi trò mèo vờn chuột. Ta cảnh cáo người không cần lại đến khiêu chiến kiên nhẫn của ta.”

Lãnh Thiếu Diệp nhìn Nạp Lan Yên đau đầu, nàng không phải là, tung hoành giới lính đánh thuê 7 năm, hai lần bị bắt vào ngục giam đều vì nam nhân trước mặt này.

Cố tình lại vì có hiệp định bí mật năm đó, làm cho nàng đối với cái thiếu thương trẻ tuổi tiền đồ vô lượng lại có bối cảnh thâm hậu này, giết cũng không được cũng đánh không được.

Nàng cũng thật rối rắm đó!

A....

Lãnh Thiếu Diệp bị đặt dưới thân bỗng nhiên nở nụ cười.

Giống như tượng điêu khắc ngũ quan lạnh lùng chớp mắt trở nên yêu khí nghiêm nghị, bàn tay nhanh chóng đặt lên cổ họng Nạp Lan Yên bóp chặt, lại giống như đang nhẹ nhàng vuốt ve, giọng nói trầm thấp gợi cảm, đôi con ngươi lại lạnh lùng đáng sợ: “Huyết Hồ, không nên ép gia tự tay bẻ gãy đôi cánh của người.”

Lãnh Thiếu Diệp, Lãnh gia tam thiếu gia của gia tộc quyền thế nhất Trung Hoa, năm hai mươi bảy tuổi làm thiếu tướng, là Lãnh tam gia thần bí tôn quý nhất kinh đô, trong tay nắm bao nhiêu quyền thế không ai biết được!

Nạp Lan Yên nhìn nam nhân dưới thân một cái thật sâu, phì cười, ngoan lệ dưới đáy mắt dần dần tiêu tán. Cổ tay vừa lật liền thu hồi súng, đứng lên, hai tay đút vào túi áo gió, lưu lại cho người nam nhân một bóng lưng.

“Tam gia, lợi ích đưa đến, ta tùy tâm mà lấy.”

Nhưng mà....

Đúng lúc này, đôi mắt hồ ly của Nạp Lan Yên nhìn lên trời rồi đột nhiên trợn trừng, nuốt từng ngụm nước bọt, dựa vào, kia là cái sao đặc biệt gì?

Con người lạnh như băng của Lãnh Thiếu Diệp đột nhiên cũng giương lên, vật khổng lồ gì đó ở giữa không trung làm cho con người của hắn co rụt lại thật sâu. Gần như là phản xạ có điều kiện, Lãnh Thiếu Diệp nhanh chóng ôm chặt Nạp Lan Yên vào ngực, bảo vệ chặt chẽ, rồi bay vội về sau tránh né.

Chính là, đã không còn kịp rồi!

Oanh!

Một cái Sao Băng thật lớn cắt qua chân trời. Trong chớp mắt, liền rơi xuống vị trí Lãnh Thiếu Diệp cùng Nạp Lan Yên đang đứng. Thiên thạch nặng mấy ngàn tấn dẫn theo cuồng phong sóng thần như là muốn đảo lộn thiên địa.

“Mẹ nó!” Trước khi rơi vào đen tối, Nạp Lan Yên mắng to, Lãnh Thiếu Diệp, nếu có kiếp sau, ta nhất định cùng người đầu đến cùng!

“Mẹ nó!” Trước khi hôn mê, Lãnh Thiếu Diệp chỉ thề một tiếng, Nạp Lan Yên, ân oán đời này, kiếp sau tiếp tục cùng gia tính!

Không ai nhìn thấy, ở nơi chân trời xa xa, một đạo ánh sáng lóe lên. Đột nhiên, một phân thành hai, hóa thành hai đạo ánh sáng dần biến mất giữa không trung.

Trời trong xanh sáng sủa, gió thổi nhẹ nhàng.

Vương quốc Liệt Diễm, Chiến vương phủ ở đế đô có thể nói là ngựa xe như nước, tân khách nườm nượp.

Bên trong phủ từng tòa viện đẹp đẽ chạm khắc tinh xảo, giăng đèn kết hoa, một mảnh vui sướng.

Bên ngoài phủ mười dặm trang sức màu đỏ trái dài, theo nhịp khua chiêng múa trống mà vang lên tiếng nhạc vui mừng, tân lang tuấn mỹ một thân hỷ phục, khuôn mặt lạnh lùng hoàn mỹ tuấn dật giống như điêu khắc, cười tuấn mã chậm rãi đi về phía trước, dẫn đầu đoàn rước dâu trùng trùng điệp điệp đến phủ Nạp Lan.

“Cái kẻ tiểu thư đàn độn kia đến tột cùng có phúc khí gì mà có thể gả cho Chiến Vương gia?”

“Thôi đi, ghen tỵ? Ai bảo kẻ ngốc này có một gia gia tốt đây!”

“Mẹ nó, ai thêm ghen tỵ? Tuy rằng Chiến Vương gia công lao to lớn, nhưng có ai không biết phương diện kia của hắn không được! A, lão nương

mới không muốn gả cho một cái nam nhân sờ được mà không ăn được đâu!”

“Người dám nói lớn tiếng một chút không? Tính tình của Chiến Vương kia tàn nhẫn có thể trực tiếp xé miệng người cũng nên.”

Tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung lên đội ngũ đón dâu, trong tửu lâu, trên đường cái đều là tiếng nghị luận ầm ĩ.

“Mẹ nó!”

Không ai có thể nghe được tiếng chửi bới trầm thấp, vang lên trong hỷ khiếu giữa đội ngũ đón dâu kia.

Chỉ thấy trong khiếu hoa, tân nương đầu đội mũ phượng mang khăn quàng vai gần như thô lỗ kéo khăn voan trên đầu xuống, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ được trang điểm tinh xảo, trên mặt lại lạnh như băng, trong đôi mắt hồ ly hiện lên hung ác tàn nhẫn.

Ai có thể nói cho nàng biết đây là chuyện đáng chết gì đang xảy ra? Vốn nghĩ rằng sẽ phải chết không thể nghi ngờ, ai ngờ khi nàng mở mắt ra lọt vào tầm mắt chính là một màu đỏ thẫm, ngay sau đó bị người dìu lên khiếu hoa.

Kiếp hoa, đúng, đáng chết chính là kiếp hoa.

Nạp Lan Yên nhắm con mắt màu đen ngoan lệ lạnh như băng lại, nàng đã nói gặp phải cái thiếu tướng ngu ngốc Lãnh Thiếu Diệp kia sẽ không có chuyện tốt.

Gặp cái loại tai nạn Sao Băng đụng Địa Cầu trăm năm chưa chắc đã thấy một lần thì thôi đi, ngay cả việc xuyên qua thần kỳ mà quái lạ này cũng có thể xảy ra.

Nạp Lan Yên nhìn hai bàn tay xinh đẹp mềm mại, da thịt trắng mịn, khoe miệng nâng lên một độ cong mĩa mai, cẩn thận sắp xếp lại trí nhớ trong đầu của khối thân thể này.

Nạp Lan Yên, cùng nàng trùng tên trùng họ là Ngũ tiểu thư của gia tộc Nạp Lan ở vương quốc Liệt Diễm. Mười năm năm trước, cha mẹ đã chết vì nước trong một hồi đại chiến. Năm ấy, Ngũ tiểu thư 6 tuổi biết được tin tức cha mẹ qua đời liền bệnh không dậy nổi, sốt cao liên tục trong ba ngày, làm cho một đại tiểu thư tôn quý biến thành kẻ ngốc.

Tuy nói là người ngu ngốc, nhưng vẫn có một gia gia thương yêu nàng tận trong xương tủy. Trong trí nhớ, lão gia tử hai bên tóc mai đã hoa râu, hốc mắt đỏ hồng nói với Ngũ tiểu thư hẳn già rồi, không bảo vệ được nàng, nói năm đó hẳn có ân với Chiến Vương gia, nhất định sẽ nhờ hẳn bảo vệ nàng.

Quàng thêm khăn quàng vai, lão gia tử hai mắt nén lệ, tự mình đưa Nạp Lan Yên ra khỏi phủ Nạp Lan.

Ai biết rằng cái tiểu thư ngu ngốc ngồi trong kiệu hoa đã bị thay đổi linh hồn, nghĩ đến đây, Nạp Lan Yên bỗng nhiên mở con ngươi băng lãnh ra, bất luận là thân phận gì, có thể sống, cũng tốt rồi.

Nạp Lan Yên sắp xếp lại xong trí nhớ ít ỏi kia, lạnh lùng cười, lão gia tử đối tốt với Ngũ tiểu thư là không thể nghi ngờ, từ việc lão gia tử tự mình lo mọi việc năm sáu tuổi kia, cũng không cam lòng để cho Ngũ tiểu thư chịu ủy khuất liên biết.

Còn những người khác....

Trong đôi mắt trong veo nhìn thấy cả đáy của Nạp Lan Yên hiện lên lệ quang khiếp người. Nếu bây giờ khối thân thể này là nàng sử dụng, tình cảm của lão gia tử nàng sẽ ghi nhớ. Còn những người dám ngấm ngấm nhục mạ cùng ức hiếp Ngũ tiểu thư, ta cũng sẽ làm cho họ phải trả giá đắt!

Lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, nói được làm được chính là nàng
Huyết Hồ - Nạp Lan Yên!

Còn có, cái tên ngu ngốc Lãnh Thiếu Diệp kia tốt nhất đừng xuống địa
ngục, ân oán đời trước còn chưa cùng hẳn tính hết đâu.

Đang mãi suy nghĩ, một tiếng “Dừng kiệu” vang lên, kiệu hoa vững
vàng rơi xuống. Nạp Lan Yên hít sâu một hơi thu hồi tất cả suy nghĩ, thu lại
lạnh lùng nơi đáy mắt, đội khăn voan lên trên đầu. Khỏi thân thể này quá
yếu đuối làm cho nàng không có tư cách nghĩ đến hành động thiếu suy
nghĩ.

Nạp Lan Yên bị người dìu ra khỏi kiệu, nắm hồng trù trong tay, lúc
đón dâu vào trong phủ pháo mừng vang lên từng bùng, mơ hồ thấy được
một nam nhân mặc một thân hỷ phục đang nắm hồng trù, trong nháy mắt
thấy một cặp mắt lạnh như băng.

“Giờ lành đã đến, buổi lễ bắt đầu!”

“Nhất bách thiên địa!”

“Nhị bách cao đường!”

“Phu thê giao bách!”

“Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng!”

Tiếng buổi lễ kết thúc vừa dứt, một tràng pháo mừng vang lên, một
tiếng lại một tiếng chúc mừng vang lên bên tai.

Nạp Lan Yên cắn chặt răng, cố gắng áp chế cơn bão táp đang dâng lên
trong lòng, giống như một con rối bị khắc chế bách đường, bị dắt díu vào
phòng tân hôn.

Nạp Lan Yên ngồi ngay ngắn trên giường, sau khi mọi người rời đi, đang muốn xoắn khăn voan trên đầu xuống; nhưng mà đúng lúc này, lại nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn từ bên ngoài truyền đến. Ngay sau đó, một tiếng nói trầm thấp lãnh khốc của nam nhân vang lên: “Lui ra.”

Nạp Lan Yên sửng sốt, giọng nói này, làm sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy?

Một ý niệm bất khả tư nghị nảy ra trong đầu, trong trí nhớ, người nàng gả là Tam hoàng tử đã lập vô số công lao hiển hách của Liệt Diễm quốc, tuổi còn trẻ đã được phong làm Chiến Vương gia, mà vị này tên là....

Nạp Lan Yên mạnh xoắn khăn voan lên, đúng lúc tân lang mặc quần áo hỷ phục đẩy cửa bước vào, đôi mắt hồ ly thô bạo chống lại cặp mắt ưng đen lợi hại, hai đôi con ngươi gần như cùng lúc co rụt lại!

“Lãnh Thiếu Diệp?”

“Nạp Lan Yên?”

.....

Bỗng chốc tất cả đều im lặng, đúng lúc này ngoài cửa sổ, ánh sáng rạng rỡ của mặt trời vừa chiếu.

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Gia Không Nói Cho Người

“Cho nên, ta chính là gặp cái việc Sao Băng đụng Địa Cầu trăm năm không thấy, sau đó xuyên qua địa phương quái lạ này, còn không nghĩ đã bái đường thành thân, chuẩn bị động phòng?”

Nạp Lan Yên nhìn nam nhân đáng đánh ở trước mặt, ngoài cười nhưng trong không cười, suýt nữa bóp nát ly trà trên tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tam gia, thật là duyên phận.”

Lãnh Thiếu Diệp thu hồi ánh mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, đôi mắt ưng lợi hại mang theo vài phần nghiến ngấm, cao thấp quét qua người Nạp Lan Yên một lượt: “Đều đã cùng gia bái đường, chẳng lẽ không cùng gia động phòng?”

“Ta thật sự điên rồi mới có thể nói với người những lời vô nghĩa như vậy!” Hạ Lan Phiêu bóp chặt ly trà, ruốt cuộc không thể duy trì tươi cười, túm áo Lãnh Thiếu Diệp liền đánh hấn một đấm.

Lãnh Thiếu Diệp nâng tay kẹp chặt cổ tay nhỏ đang muốn công kích, nhìn khuôn mặt xinh đẹp yêu mị như hồ ly, con người đen nhánh thâm thúy không có chút cảm tình: “Nạp Lan Yên, tuy rằng gia không ngại cùng người đánh một hồi, nhưng hiện tại...”

Nạp Lan Yên quét mắt qua cửa sổ, tàn khốc chợt lóe, tránh thoát Lãnh Thiếu Diệp mạnh mẽ ngồi xuống: “Người chính là đổi một thân xác khác vẫn ác liệt cùng vô sỉ như vậy.”

“Đa tạ khích lệ.” Lãnh Thiếu Diệp rót ly trà, tựa lưng vào ghế một tay vuốt ve miệng ly trà, môi mỏng mang theo một tia khinh thường, cười lạnh: “Chẳng lẽ người đường đường là Huyết Hồ ở cổ đại lại lẩn lộn không nổi hả?”

“Lãnh Thiếu Diệp, người điên rồi sao?” Nàng xoa huyệt thái dương, nên nói năng lực của nàng kém hay năng lực của vị gia này quá mạnh mẽ? Nếu chuyện xuyên qua này không phát sinh trên người mình, ai sẽ tin tưởng?

Bây giờ nàng còn đang chậm chạp tiếp nhận, vị gia này rất nhanh đã bình tĩnh chấp nhận rồi.

Lẩn lộn không nổi, lẩn lộn không nổi, đây là việc lẩn lộn được hay không ư!

Ừ?

Lệ quang chợt lóe lên trong con ngươi của Nạp Lan Yên, bỗng nhiên cúi người áp sát khuôn mặt lạnh lùng kia, cặp mắt hồ ly chống lại cặp mắt ửng đen thâm thúy, chậm rãi nheo lại, nguy hiểm mở miệng: “Lãnh Thiếu Diệp, không phải là người biết chuyện gì chứ? Chẳng hạn như, tại sao chúng ta sẽ đến nơi này?”

Câu hỏi, nhưng giọng điệu lại là khẳng định.

Nàng không nói là vô cùng hiểu Lãnh Thiếu Diệp, nhưng ít ra nàng biết Lãnh Tam gia cũng không phải là người có thể bình tĩnh trước việc lạ như vậy.

Nam nhân này, nhìn như trầm ổn lãnh khốc, thực ra còn thô bạo ác liệt hơn nàng, chỉ riêng mặt nói lời ác độc, mỗi lần đối đầu nàng cũng sẽ không thắng được.

Lãnh Thiếu Diệp nghe vậy lạnh lùng giật giật khóe miệng: “Trong đầu người toàn bột nhão sao?”

“Trong đầu người mới toàn bột nhão.” Nạp Lan Yên hung bạo trả lời một câu, lại nhìn không ra chút khác thường nào, chỉ có thể cắn răng nói: “Được, năng lực thừa nhận của Tam gia người thật làm tiểu nhân bội phục.”

Lãnh Thiếu Diệp vẫn không thay đổi nét mặt, gương mi nói: “Nếu không thì sao ta có thể là quân người là phi?”

Nạp Lan Yên có vẻ như không buồn bực, một tay quay quay ly trà màu xanh, một tay chống cằm: “Nghe nói thân thể này của Tam gia bị bất lực. Có cần ta cho người hai phương thuốc điều trị không?”

Lãnh Thiếu Diệp cúi đầu uống trà, ngay cả mi mắt cũng không nâng lên: “Gia bất lực hay không, người thử liền biết, không phải sao?”

Gân xanh trên trán Nạp Lan Yên nhảy vui sướng, làm sao nàng có thể quên từ trước đến nay da mặt của nam nhân này rất dày?

Trong mắt Lãnh Thiếu Diệp xuất hiện một vòng u ám, ngay sau đó môi mỏng phun ra vài chữ: “Tiểu thư ngọc, chào người.”

“Chào cái rắm.” Trán Nạp Lan Yên nhảy lên một cái, kéo ra một nụ cười, xiết chặt năm tay, từ kẽ răng nhả ra từng từ từng từ một: “Tam gia, còn chưa chúc mừng một chút chúng ta lại gặp nhau đời này rồi.”

Nàng chỉ biết, cùng nam nhân này ở chung một chỗ, ngay cả không khí đều mẹ nó bốc hỏa.

Lãnh Thiếu Diệp đặt ly trà xuống, gương mắt chống lại cặp mắt hồ ly đang bốc hỏa, môi mỏng dần nhếch lên một nụ cười lạnh ác liệt: “Đúng là nên chúc mừng một chút.”

Làm sao lại biến thành không nghiêm túc?

Lúc bị Sao Băng đập trúng, trong đầu xuất hiện ý niệm duy nhất, đến bây giờ còn quanh quẩn đây này.

Nạp Lan Yên hừ lạnh một tiếng rời tầm mắt đi, lại nói với hần tiếp phong chừng đỉnh đầu thật sự bốc hỏa, dứt khoát nhắm mắt lại sửa sang lại những tin tức vừa trao đổi với Lãnh Thiếu Diệp.

Thế giới này cũng thật thú vị, không có trọng nam khinh nữ, nữ nhân cũng có thể làm quan, cũng có thể kinh doanh buôn bán, cùng nam nhân ngang sức ngang tài, điểm này ngược lại cùng Trung Hoa hiện nay có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Nhưng cùng Trung Hoa có khác biệt rất lớn, khác biệt lớn nhất là thế giới này toàn dân tập võ, tôn trọng cường giả.

Cái gọi là cường giả, chính là trong ngàn vạn người khó tìm ra được một Tinh Giả có linh căn cảm giác, linh căn một khi thức tỉnh, sẽ trở thành Linh tu sĩ mọi người tôn sùng.

Cái gọi là linh căn, có chút tương tự với thiên phú tu tiên trong một quyển tiểu thuyết nàg từng đọc, giống như thiên phú cũng chia làm nhiều loại khác nhau, thấp nhất chính là Địa Phẩm linh căn, sau đó là Ngân Phẩm linh căn là những người có thiên phú cao nhất, cuối cùng là người có thiên phú yêu nghiệt không giới hạn mới có thể đạt được Kim Phẩm linh căn.

Mặc dù là Võ Giả có Địa Phẩm linh căn, ở đế quốc cũng đã có địa vị vô cùng cao, lại càng không nói Ngân Phẩm linh căn cùng Kim Phẩm linh căn ngàn người khó có một.

Có được linh căn, liền có thể tu tập được thiên địa chi lực, theo truyền thuyết sau khi Võ Giả bước vào Tiên Thiên là có thể phi thiên độn thổ đấy,

mà nếu có thể đột phá đến tầng cao nhất của Tiên Thiên, liền có thể vung tay áo rời núi lấp biển, làm cho trời long đất nổ trong nháy mắt.

Truyền thuyết có khoa trương hay không, Nạp Lan Yên thực không rõ ràng, nhưng giờ phút này hào hùng cùng nhiệt huyết trong huyết mạch của nàng dâng trào mãnh liệt.

Thuở nhỏ, nàng được sư phụ thu dưỡng ở trong núi học y, 10 tuổi sư phụ bị kẻ thù giết chết, 12 tuổi nàng một mình xâm nhập trại địch tự tay giết chết ba mươi bảy kẻ thù, 13 tuổi gia nhập vương giả dong binh đoàn trở thành một lính đánh thuê, 20 tuổi đã là vua trong giới lính đánh thuê danh xưng với thực.

Nạp Lan Yên, ngoại hiệu Huyết Hồ, trong xương cốt lộ ra sự âm ngoan giáo hoạt của hồ ly, nàng càng hướng tới thế giới quyết đoán sát phạt, nàng yêu thích tự do, yêu thích khiêu chiến cực hạn, vui vẻ hưởng thụ quá trình từng bước, từng bước trở nên mạnh mẽ!

Thế giới này không có quen thuộc tất cả, cũng không có xa lạ vô cùng, nhưng cũng tràn đầy khiêu chiến cùng kích thích, trong con người đen nhánh của Hạ Lan Phiêu tỏa ra ánh sáng quyết tâm, tốt cho một dị giới cường giả vi tôn!

Nghĩ đến đây, ánh mắt không tốt của Nạp Lan Yên lờm cái nam nhân mặt lạnh kia, Chiến Vương Lãnh Thiếu Diệp danh chấn thiên hạ, là Tiên Thiên Kim Phẩm linh căn, thiên tài trong thiên tài, yêu nghiệt trong yêu nghiệt!

Mà cái vị Nạp Lan Ngũ tiểu thư này chính xác là một người thường, thậm chí sau khi bị ngốc còn không cả bằng người bình thường.

Cái gì gọi là tức chết người không đền mạng? Đây chính là ví dụ!

Lãnh Thiếu Diệp cùng Nạp Lan Yên làm đối thủ một mất một còn nhiều năm như vậy, đối phương suy nghĩ cái gì hăn liếc mắt một cái liền hiểu rõ, nhượng lông mày, uống hớp trà, ung dung nói: “Không có biện pháp, nhân phẩm tốt!”

“Hứ!” Nạp Lan Yên bĩu môi, không phải bất lực sao còn nhân phẩm cái rắm, đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì, con người đen vừa chuyển, con mắt hồ ly cong thành một độ cong vô cùng đẹp mắt: “Tam gia, cái gọi là một khắc vợ chồng trăm năm tình nghĩa, ta nghe nói có biện pháp nhập linh căn, nói một chút chứ?”

Cái gì gọi là một khắc vợ chồng trăm năm tình nghĩa, một khắc cái lông, vợ chồng cái lông!

Lãnh Thiếu Diệp khẽ nhếch mí mắt, nhìn người trước mặt vừa rồi còn một bộ dáng kẻ thù không đội trời chung, nháy mắt đã trở thành nữ nhân giáo hoạt, Xùy ~ một tiếng: “Gia không nói cho người!”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Liên Quan Gì Đến Ta?

.... Gia không nói cho người!

Nạp Lan Yên tỏ vẻ khinh thường: “Ta còn không thèm nghe đây này.”

Tuy nói như thế, nhưng trong trí nhớ nguyên chủ thực sự có biện pháp nhập linh căn. Năm đó, Nạp Lan lão gia sủng nàng, khắp nơi tìm biện pháp nhập linh căn, cuối cùng vì bị bệnh nặng một thời gian làm đầu óc bị cháy hỏng mà không giải quyết được gì.

Đầu ngón tay của Nạp Lan Yên vô ý thức vuốt ve miệng ly trà, trong mắt cất giấu một mảnh tối đen thâm trầm. Trước mắt, ít nhất nàng phải rèn luyện khôi phục thân thủ kiếp trước của mình.

Khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng của Lãnh Thiếu Diệp bình tĩnh hờ hững, tìm không ra một chút cảm xúc. Nhưng mà, trong ống tay áo, hai tay đã nắm chặt thành đấm, dường như lộ ra một chút không bình tĩnh.

Chuyện xuyên qua này, nếu không xảy ra trên người mình, ai cũng sẽ không tin tưởng.

Trong phòng tân hôn đầy không khí vui mừng, một đôi người mới, đều tự trầm mặc, nhìn nhau không nói gì.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến từng tiếng bước chân hỗn loạn.

Con người đen lạnh lùng thâm thúy của Lãnh Thiếu Diệp hiện lên một chút lạnh lẽo lợi hại, nhú mày.

Nạp Lan Yên lười biếng liếc người nào đó một cái, cầm mấy khối bánh ngọt, nghiêng người khế dựa vào ghế mềm, hai chân bắt chéo, một bộ dáng mọi việc không liên quan đến mình.

Tiếng đập cửa vang lên, một giọng nói mềm mại dịu dàng của nữ nhân truyền đến: “Vương gia, Vương phi, nô tỳ mang lễ phục tiệc rượu đến.”

Lãnh Thiếu Diệp lúc này mới nhớ, nửa canh giờ sau, Chiến Vương gia phải dẫn tân Vương phi đến tiền thính (giống phòng khách á) tham gia tiệc rượu. Hắn nhú lông mày lạnh lùng, mắt đen nhìn Nạp Lan Yên.

Nạp Lan Yên chậm rãi ăn xong bánh ngọt, cười híp mắt lắc đầu với hắn, không tiếng động nói: “Thân là một người ngốc, ta sẽ không đi làm cho Vương gia mất mặt.”

Sắc mặt Lãnh Thiếu Diệp cố chút đen, hừ lạnh một tiếng: “Không đi thì thôi.”

Nạp Lan Yên lại uống ba ly trà, sau khi thỏa mãn ăn uống no đủ liền đi vào trong ngã lên chiếc giường lớn mềm mại, lười biếng ngáp một cái: “Tam gia vất vả, ta ngủ trước một lát.”

Sắc mặt Lãnh Thiếu Diệp càng thêm âm trầm, thầm nghĩ tùm nữ nhân này từ trên giường ném ra bên ngoài, còn không phải chính mình là một nữ nhân, hắn là một nam nhân!

Ý nghĩ của Lãnh Tam gia, Nạp Lan Yên sẽ không để ở trong lòng.

Trên thực tế, nàng đâu còn tâm tư quản Lãnh Tam gia gì đó, nằm ở trên giường đầu óc không ngừng suy nghĩ.

Nạp Lan gia tộc, hoàn toàn xứng đáng là một trong ba đại gia tộc giàu có nhất vương quốc Liệt Diễm.

Gia chủ hiện tại của Nạp Lan gia là Nạp Lan Hoàn, cũng là lão gia tử duy nhất yêu thương Nạp Lan Yên, là một Linh tu sĩ Ngân Phẩm linh căn, cũng là một trong ngũ đại cao thủ của vương quốc Liệt Diễm, có địa vị cao vô cùng.

Nhưng người ngoài không rõ, Nạp Lan Yên lại biết, tu vi của lão gia tử đã ở dặm chân tại chỗ gần ba mươi năm. Nay lão gia tử đã một trăm linh hai tuổi, nếu là vẫn không thể đột phá bình cảnh, sợ là sẽ gặp hạn lớn.

Lão gia tử cũng vì biết rõ điều này, mới có thể đồng ý cho Nạp Lan Yên xuất giá.

Bởi vì toàn bộ Nạp Lan gia, trừ hẳn ra, không có một người nào sẽ đối xử tốt với cháu gái mà hẳn thương tiếc, sủng ái.

Nạp Lan Yên vượt mi tâm, đợi đến khi Lãnh Thiếu Diệp rời đi, mới từ trên giường ngồi dậy, nói với bên ngoài không một bóng người: “Đi ra!”

Nếu trí nhớ không có sai lầm, thì dường như lão gia tử có an bài cho nguyên thân một ám vệ.

Quả nhiên, một bóng dáng không một tiếng động bay ra từ một nơi hẻo lánh. Cả người hẳn mặc quần áo đen, dáng người mạnh mẽ cao lớn, tuy khuôn mặt bình thường lại có một đôi mắt đặc biệt thâm trầm lạnh thấu xương, giọng nói hơi khàn: “Tiểu tiểu thư.”

Ánh mắt sắc bén khiếp người của Nạp Lan Yên nhìn chăm chăm người tới, hồi lâu mới nói: “Tên?”

“Thương.” Thương mặt không chút thay đổi nhìn lại Nạp Lan Yên, vẻ mặt bình tĩnh không có chút hiếu kỳ cùng nghi hoặc.

Nạp Lan Yên khẽ gật đầu, đi đến bàn dài bên cạnh cầm bút viết một danh sách, đưa cho Thương: “Giúp ta mua vài món đồ về đây.”

Thương vừa tiếp nhận danh sách vừa nhìn, vẻ không biểu tình trên mặt hơi rút bớt. Tuy nói nhìn người không thể nhìn bề ngoài, nhưng vừa rồi khí thế tiêu sái mười phần vung bút viết ra một hàng kiểu chữ không thể tưởng như vậy....

Nạp Lan Yên nhướn mày: “Xem không hiểu?”

Thương gấp giấy tuyên thành để vào trong ngực: “Xem hiểu.”

Lúc này Nạp Lan Yên mới vừa lòng gật đầu: “Đi đi, nhanh chóng trở về.”

“Vâng.” Thương cũng không có chần chừ, quay người định rời đi, lại nghe thấy tiếng cười trong trẻo biến ảo khôn lường của cô gái phía sau lưng: “Thân là một ám vệ đủ tư cách, cái gì có thể nói, cái gì không thể nói, hẳn là Thương biết rõ rồi chứ?”

Rõ ràng là giọng nói thản nhiên chứa cười, lại làm cho người nghe rùng mình.

Thân thể của Thương dừng một chút, cũng không có nói gì, bóng dáng đã biến mất ngoài cửa không thấy gì.

Nạp Lan Yên thu hồi ánh mắt, mi tâm nhíu chặt, rót một ly rượu uống cạn, rượu trắng nồng đậm giống như một ngọn lửa xẹt qua tim phổi, đôi môi đỏ mọng vẽ lên một độ cong bừa bãi.

Thế giới xa lạ này, giống như một ly rượu mạnh, nóng bỏng, nóng hôi, là điên cuồng cùng tùy ý thiêu cháy mọi thứ.

Nạp Lan Yên ánh mắt xuyên qua cửa sổ, nhìn ánh mặt trời buổi trưa sáng lạn mà chói mắt, ánh mắt từ mơ hồ đến rõ ràng rồi cuối cùng là kiên định!

Gần nửa canh giờ sau, Thương im hơi lặng tiếng lên vào phòng tân hôn, đưa cho Nạp Lan Yên cái bọc trên tay, liền nghiêng người đứng ở một bên.

Nạp Lan Yên mở cái bọc ra cẩn thận kiểm tra một lần, xác định không có lầm lẫn nhẹ nhàng thở ra một hơi, mặt mày rạng rỡ, nói: “Cảm ơn!”

Thương khẽ lắc đầu, cũng không lên tiếng.

Nạp Lan Yên phất tay, thân hình của Thương lại biến mất, gian phòng lại yên tĩnh như lúc ban đầu, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Nạp Lan Yên lại lấy mấy ly rượu, mở ra một bọc ngân châm rồi cất kỹ từng cái một, sau đó lấy ra năm loại dược liệu nghiền nát từng loại, phối với rượu mạnh cùng nước trong, bắt đầu điều chế.

Hiện nay, tuy là nàng có bản lĩnh đánh nhau giết người mạnh hơn nữa, nhưng khối thân thể gầy yếu này cũng không thể phát ra được một phần thực lực.

Mà thứ trên tay nàng nhìn tưởng chỉ là chất lỏng bình thường được pha chế từ mấy loại dược liệu, lại là độc dược lợi hại trong truyền thuyết.

Cái gọi là độc y không phân biệt được, cái khác nàng không dám nói, bàn về dùng độc, nhưng là năm đó sư phụ nàng đã dạy tất cả bản lĩnh cho nàng.

Lúc Lãnh Thiếu Diệp trở lại, chỉ thấy Nạp Lan Yên mặc một bộ quần áo đỏ xinh đẹp đứng bên cửa sổ, ngón tay cầm một cây ngân châm, chậm

rãi quấy cái gì đó trong chén nhỏ. Ánh hoàng hôn, chiếu lên sườn mặt tinh xảo của nàng, như mộng như ảo.

Nạp Lan Yên thản nhiên liếc người nào đó một cái, liền rũ mi mắt tiếp tục công việc trên tay.

Lãnh Thiếu Diệp nhíu mày, ngồi vào vị trí của mình ở đối diện Hạ Lan Phiêu. Hắn nhìn lướt qua ly trà trên bàn, môi mỏng giương lên một độ cong nhỏ: “ Gia thế nhưng suýt chút nữa đã quên người ban đầu.”

Nạp Lan Yên cũng không so đo lời nói châm chọc của hắn, chỉ lười biếng cười: “Dù sao cũng phải có chút thủ đoạn bảo vệ tính mạng.”

Nạp Lan Yên ở vương giả dong binh đoàn, ngoại trừ sức chiến đấu cao nhất, càng làm người ta hoảng sợ bởi khả năng chơi độc xuất thần nhập hóa, có thể nói là giết người không thấy máu, không lưu lại chút dấu vết.

Lãnh Thiếu Diệp nhìn nữ nhân trước mặt không chút cố kỵ cầm lên một cây ngân châm, cẩn thận bôi độc lên, đôi mắt ửng hiện lên một vòng sáng bóng: “Hồ ly....”

Lãnh Thiếu Diệp vừa mới mở miệng, đột nhiên bị một đạo ánh sáng rực rỡ suýt chút nữa cắt ngang khuôn mặt. Hắn cứng ngắc quay đầu nhìn một mảnh lá cây ngoài cửa sổ héo rũ theo gió bay xuống. Gân xanh trên trán nổi tung, cắn răng nói từng chữ từng chữ đều tràn ngập sát khí: “Nạp Lan. Yên!”

Nạp Lan Yên nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy phiến lá bị ngân châm xuyên qua héo rũ rơi xuống mặt đất lại độc chết một mảnh bãi cỏ. Con người xẹt qua một tia hài lòng, không hổ là độc dược ô nhiễm, hiệu quả này thật sự là quá tốt!

Nạp Lan Yên khẽ giương đôi môi đỏ mọng, chỉ ngân châm phát ra ánh sáng sắc bén âm u: “Tam gia, người thấy độc này hiệu quả thế nào?”

Lãnh Thiếu Diệp phun ra mấy chữ từ trong kẽ răng: “Quan gia đánh rằm!”

“Cái này sai rồi!” Nạp Lan Yên dựng thẳng ngón trỏ quơ quơ trước mặt hẳn, con người thâm sâu khó dò cong lên, nói: “Tam gia, theo ta thấy, thân thể của người trúng ít nhất ba loại độc mãn tính.”

Lãnh Thiếu Diệp con người co rụt lại, ánh mắt lợi hại giống như ưng gắt gao tập trung vào Nạp Lan Yên: “Có ý tứ gì?”

Nạp Lan Yên một lòng với y độc, Lãnh Thiếu Diệp sớm đã nghe thấy, năm đó bệnh của mấy lão đại đều do nàng chữa khỏi, gián tiếp quyết định hưng suy của mấy gia tộc.

Nạp Lan Yên nhìn thoáng qua người nào đó, bình tĩnh nói: “Liên quan gì đến ta?”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Ra Khỏi Thành!

Trán Lãnh Thiếu Diệp bật ra một chữ ngay ngắn, lạnh lùng nhìn nữ nhân trước mặt, quanh thân tỏa ra hơi lạnh nguy hiểm, tính tình không chịu một chút thiệt thòi còn có thể lại rõ nét hơn một chút sao?

Nạp Lan Yên đặt ngân châm đã được bồi độc lên trên tơ lụa, mới quay lại nhìn Lãnh Thiếu Diệp: “Lãnh Thiếu Diệp, làm giao dịch đi.”

Lãnh Thiếu Diệp lạnh lùng nói: “Nói.”

Nạp Lan Yên chậm rãi rót cho mình một ly trà: “Ta giúp người giải độc, người nói cho ta phương pháp di chuyển linh căn, như thế nào?”

Môi mỏng của Lãnh Thiếu Diệp vẽ ra một tia cười lạnh: “Nghe có vẻ ngược lại là gia chiếm được lợi lớn.”

Nạp Lan Yên liếc mắt nhìn người nào đó: “Đừng nhiều lời, có được hay không thì trả lời.”

Lãnh Thiếu Diệp lạnh lùng nhìn chăm chăm Nạp Lan Yên rất lâu, mới vươn tay trái đặt lên mặt bàn, nương mảy ý bảo nàng.

Nạp Lan Yên giơ tay đặt trên mạch đập của đối phương, nhíu lông mày tinh tế chuẩn đoán.

Nạp Lan Yên cũng không phải là hù dọa Lãnh Thiếu Diệp, mà vừa rồi phát hiện dưới mi tâm hắc có mảnh u ám chìm, rõ ràng là biểu hiện chất độc mãn tính đã xâm nhập vào tim phổi.

Một phút sau.

Nạp Lan Yên thu tay lại, vui sướng khi có người gặp họa: “Chắc chắc, Tam gia, người muốn mạng người đúng là cao thủ.”

Lãnh Thiếu Diệp không nói, chỉ là hơi nheo mắt, con người vốn lạnh lùng thâm thúy trở nên sắc bén.

Nạp Lan Yên vui vẻ nói: “Được, ta cũng không nói nhảm. Trong cơ thể người có ba loại độc tố tương sinh tương khắc, bây giờ nhìn như không có việc gì, trên thực tế, nếu người dám thường xuyên sử dụng lực lượng của Linh tu sĩ ở cái thế giới này, không đến nửa năm, tuyệt đối có thể lấy mạng của người, hơn nữa là chết bất đắc kỳ tử.”

“Sách, người hạ độc cao minh ở chỗ ba loại độc tố tương sinh tương khắc này, một khi người chết đi, ba loại độc tố cũng sẽ biến mất theo, dù giải phẫu cũng tìm không được nguyên nhân cái chết.”

“Có chút ý tứ.” Nạp Lan Yên nói: “Nếu người tra được gì, giữ lại người này cho ta, ta ngược lại là muốn nhìn một chút cao thủ dùng độc trên thế giới này.”

Lãnh Thiếu Diệp nheo mắt: “Phương pháp cấy ghép linh căn quả thật có, nhưng trước hết phải tìm đủ thiên địa linh vật để gửi gắm. Một loại Ma Tinh thảo, một loại Thiên Nguyệt thạch, một loại Huyền Linh thú. Chỉ có điều ba loại thiên địa linh vật này chỉ tìm người có duyên thôi.”

Nói cách khác, chuyện thiên địa linh vật nhận chủ, chỉ có chúng nó có quyền lựa chọn.

“Dù sao có biện pháp vẫn tốt hơn là không có. Ta cho người ba phương thuốc giải độc, mỗi buổi sáng trưa tối mỗi ngày uống một loại.” Nạp Lan Yên liếc mắt nhìn Lãnh Thiếu Diệp đang uống trà, bên môi vẽ ra một độ cong không có ý tốt: “Mặt khác khuyên người nên chỉnh đốn lại hạ

nhân của Chiến Vương phủ, ngay cả trà trong phòng tân hôn cũng bỏ thêm dược liệu.”

“Phốc... khụ... khụ....” Lãnh Thiếu Diệp phun một ngụm trà trong miệng ra, nữ nhân này sớm không nói muộn không nói, cứ thế chờ hắt uống xong một ly trà mới nói, hẳn có thể phun vào mặt nàng không?

Hơn nữa biết rõ có độc mà còn kiêu ngạo uống một ly trà, nữ nhân này thật sự không có vấn đề gì chứ?

Nạp Lan Yên thuận tay ném tờ lụa ngăn chặn nước trà, bình tĩnh nói: “Dù sao chất độc trên người của người cũng không kém bao nhiêu.”

Còn nàng? Một chút độc dược mãi tính nàng còn không để vào mắt, huống chi còn muốn một lần nữa luyện lại thân thể bách độc bất xâm giống kiếp trước. Về sau nàng đúng là còn phải ăn những thứ đồ chơi này như đồ ăn vặt.

Lãnh Thiếu Diệp đột nhiên thấy ngứa tay, có thể bóp chết nữ nhân này không?

“Ta còn có thêm một điều kiện.” Nạp Lan Yên đan hai tay lại đặt trên mặt bàn, nghiêm mặt nói: “Tam gia, giúp ta giấu diếm một tháng, ta muốn ra khỏi thành.”

“Ra khỏi thành tìm chết sao?” Lãnh Thiếu Diệp nhả ra năm chữ từ trong kẽ răng.

“Ở lại mới là tìm chết.” Nạp Lan Yên nắm chặt ly trà trên tay, gân xanh trên mu bàn tay lộ rõ: “Bên người người trăm phương ngàn kế hãm hại vô cùng nhiều, bên ta cũng TMD nguyên một đám ở trên vôi vàng dồn ta vào chỗ chết.”

Nạp Lan Yên nói xong, trực tiếp vén ống tay áo lên, trên cánh tay nhỏ bé tinh tế thế nhưng trải rộng loang lổ vết thương xanh tím, thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ: “Ta vô cùng hoài nghi cái nữ nhân ngọc này là bị người ta hại chết trên kiệu hoa.”

Ở bên cạnh lão gia tử Ngũ tiểu thư cực kỳ được sủng ái, nhưng là không có khả năng luôn đi bên cạnh lão gia tử. Mỗi lần ở một mình đều có một đám người gọi là đường huynh, đường tỷ, đường muội lấy phương thức ‘Giáo dục’ tiến hành tiếp xúc thân mật với nàng.

Thật sự là, ha ha, mộ lũ mặt người dạ thú!

Hai con người đen nhánh của Lãnh Thiếu Diệp bỗng dừng trầm xuống, hình như có sát ý chột lóe rồi biến mất: “Là người của Nạp Lan gia?”

“Ngoài lão gia tử, không ai không hi vọng ta sớm chết một chút.” Nạp Lan Yên buông ống tay áo, trong đôi mắt hồ ly là sự âm ngoan: “Nếu đã chiếm thân thể của nàng, không thể không vì nàng mà báo thù.”

Lãnh Thiếu Diệp trầm mặc một lúc, nói: “Ra khỏi thành phải cẩn thận.”

Nạp Lan Yên ngẩn người, tự tiểu phi tiểu (giống như cười mà không phải cười) nói: “Đây là Tam gia đang quan tâm tiểu nhân sao?”

Lãnh Thiếu Diệp chế giễu: “Người chết ai giải độc cho gia?”

Nạp Lan Yên nhún vai, lấy giấy bút viết ba phương thuốc: “Tìm người đáng tin bốc thuốc.”

Lãnh Thiếu Diệp cất kỹ phương thuốc, hỏi: “Khi nào đi?”

“Tối hôm nay.” Nạp Lan Yên nói: “Tháng sau trước đại thọ của lão gia tử sẽ trở về.”

“Được, ngày mai ta sẽ tuyên bố tin tức Chiến Vương phi bị bệnh nằm liệt giường.” Lãnh Thiếu Diệp hí hóp đôi mắt ưng: “Ồ ly, để lại cho gia mấy cây ngân châm.”

Nạp Lan Yên lộ ra một chút tươi cười giảo hoạt: “Một cây năm mươi lượng.”

Lãnh Thiếu Diệp khước mắt giật giật, từ trong ngực lấy ra ngân phiếu năm trăm lượng đặt vào tay nàng: “Mua mười tặng hai.”

“Đồng ý!” Nạp Lan Yên cất kỹ ngân phiếu, đưa cho Lãnh Thiếu Diệp mười hai cây độc châm.

Bởi vì, bên ngoài vui mừng náo nhiệt, bên trong phòng ngủ đúng là không nhìn thấy đao quang kiếm ảnh.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Toàn thân Nạp Lan Yên mặc quần áo đen, bên hông khoác một bọc nhỏ, vẫy tay với Lãnh đại soái ca đang đứng bên cửa sổ, sau đó, nhẹ nhàng nhảy qua tường, biến mất khỏi Chiến Vương phủ.

Trong hẻm nhỏ cách đó không xa, Thương quanh thân hơi thở lãnh khốc giữ hai con ngựa đang đứng chờ.

“Thương, ra khỏi thành!” Đi đến bên người Thương, Nạp Lan Yên xoay mình nhảy lên lưng ngựa, vỗ lông bờm, trong con người sâu và đen một mảnh thâm trầm, nhanh chóng thúc ngựa ra ngoài thành.

Trong một tháng, nếu muốn dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục thân thủ, nàng chỉ tìm được một nơi duy nhất, chính là ngọn núi bên ngoài thành

cách Đế Đô không xa.

Có núi, còn có dã thú.

Có dã thú, còn có giết chóc.

Không có gì có thể làm cho nàng nhanh chóng khôi phục thân thể bằng việc quyết đấu sinh tử.

Huống chi, nàng còn có thể thử vận may xem có thể gặp gỡ ba loại thiên địa linh vật kia hay không.

Một đường thúc ngựa chạy nhanh, không bao lâu, sơn mạch Duyên Sơn liền xuất hiện trước mắt, Nạp Lan Yên xoay người xuống ngựa, đi vào sơn mạch, đưa tay xoa thân mỗi cây cối, đáy mắt có chút cảm xúc phức tạp.

Năm đó bởi vì một nhiệm vụ, nàng bị hãm hại bị vây trong rừng mưa nhiệt đới ba tháng, chém giết vô số dã thú, cũng dựa vào chúng mà sống, đó là những ngày tháng u ám nhưng quý giá nhất trong trí nhớ của nàng.

Thậm chí có thể nói, không có ba tháng kia, cũng sẽ không có vương giả Huyết Hồ oai phong một cõi bất bại trong giới lính đánh thuê.

Bàn tay gắt gao nắm chặt, ‘ầm’ hung hăng đâm một quyền trên thân cây, Nạp Lan Yên thu lại cảm xúc phức tạp, trong mắt chỉ có lạnh lùng nghiêm nghị cùng kiên định, vung ống tay áo đi sâu vào trong sơn mạch.

Sau lưng, Thương một thân hắc y bước chân trầm ổn, ánh mắt rét lạnh đen nhánh nhìn chăm chú thiếu nữ trước mặt, bình tĩnh như lúc ban đầu.

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Còn Không Phục?!

"Ngao~~!"

Trong rừng cây, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng đến tận trời cao, hù dọa vô số chim bay cá nhảy. Một chuỗi tiếng đẫy cành lá ‘rắc rắc’ rậm rạp sang hai bên, ánh mặt trời chiếu xuống.

Chỉ thấy một bóng người đứng ở trên đầu một con sư tử hấp hối, cả người tỏa ra hơi thở xơ xác tiêu điều. Áo đỏ thả tùy tiện, mái tóc như mực tung bay, thanh Chủy Thủ trên tay vẫn còn nhỏ những giọt máu, còn trên đỉnh đầu con sư tử kia rõ ràng nhìn thấy một cái lỗ thủng đẫm máu trông mà ghê người!

Nạp Lan Yên nhảy xuống từ trên người mãnh sư (sư tử hung ác mạnh mẽ), sát khí trong đôi mắt đen lạnh lùng dần tan đi. Nàng thu hồi Chủy Thủ, đi tới bên hồ rửa mặt. Nhìn gương mặt giống nhau như đúc so với năm mười sáu tuổi ở kiếp trước của nàng trên mặt hồ, màu mắt càng tối đi, nguy hiểm mà lạnh như băng.

Nửa tháng, thân thủ chỉ khôi phục được bảy tám phần, mặc dù không đạt được yêu cầu của nàng, nhưng so với lúc mới tới nơi này, thì đã tốt hơn nhiều lắm.

"Có người? Chạy mau!"

Trong rừng cây rậm rạp đột nhiên có hai bóng dáng thất kinh (hoảng hốt lo sợ) chạy ra. Thấy Nạp Lan Yên thì kinh ngạc sững sờ một lát, một người trong đó vẫn còn cuống quýt quát: "Cô nương chạy mau, chạy mau!"

"Tê tê...."

Rừng cây rậm rạp trong phút chốc bị phá tan, một con Cự Mãng có cái đầu to bằng miệng dấu đuôi tới, trên đỉnh đầu nó có một hoa văn hình tam giác ngạo thị thiên hạ, há miệng to như chậu máu, lộ ra một hàm răng nanh hung ác cuốn theo một trận gió xoáy mãnh liệt tấn công Nạp Lan Yên!

Nạp Lan Yên xoay người đạp một cước lên đầu con Cự Mãng rồi mượn lực nhảy lên cành cây. Sau khi từ trên cao thấy rõ thân thể vô cùng khổng lồ của con Cự Mãng kia, con người bỗng nhiên co rụt lại: "Cái gì đây?"

"Thật, thật xin lỗi...." Tên nam nhân mới chạy tới vừa nói xin lỗi Nạp Lan Yên bằng giọng nói nức nở vừa cúi đầu, "Ta thật sự không phải cố ý dẫn nó tới nơi này, thật xin lỗi...."

"Còn nhiều lời cái gì, không mau chạy đi!" Nữ nhân kia kinh ngạc nhìn thoáng qua Nạp Lan Yên, trong mắt xẹt qua một tia ác độc nham hiểm, rồi kéo cánh tay nam nhân mà chạy thật nhanh ra ngoài!

Ánh mắt Nạp Lan Yên âm u mà lạnh lẽo nhìn lướt qua hai người, rồi chọn đúng cơ hội, vung Chủy Thủ lên đâm vào mắt Cự Mãng!

Phập!

Chủy Thủ chém sắt như chém bùn, trong phút chốc vỡ thành mảnh vụn.

Từ trong miệng Nạp Lan Yên khẽ thốt ra một câu nói tục, vào đúng lúc cái đuôi Cự Mãng quét đến, nàng mượn lực tung người nhảy lên trên lưng Cự Mãng. Một tay tóm lấy hình tam giác nhô lên trên đỉnh đầu nó, một tay nắm thành quyền hung hăng nện xuống đỉnh đầu Cự Mãng!

"Tê tê...." Cự Mãng giận dữ, cái đuôi rắn khổng lồ quét lên trên. Đôi mắt hiện ra huyết quang màu đỏ tươi. Nhân loại đáng chết, lại dám cầm biểu tượng tượng trưng cho thân phận cao quý của nó!

Nạp Lan Yên khom người né tránh công kích của Cự Mãng, trong đầu đột nhiên lóe lên linh quang. Nàng đột nhiên nhớ ra hoa văn hình tam giác quen thuộc này đã gặp ở đâu rồi, liền thốt ra vài chữ: "Ngũ độc Cự Mãng!"

Ngũ độc Cự Mãng, là loại Độc Mãng Chi Vương cực kỳ hung dữ tàn nhẫn, vạn xà chi tôn! (đứng đầu vạn xà)

Mà con Ngũ Độc Cự Mãng ở bên dưới thân nàng này, hiển nhiên vẫn còn là vị thành niên. Còn con Ngũ Độc Cự Mãng trưởng thành thực sự đủ sức để phun độc chết vài con hùng sư ở ngoài trăm thước, huống chi chỉ là vài nhân loại.

Đáy mắt của Nạp Lan Yên hiện lên một vòng ánh sáng, Ngũ Độc Cự Mãng rất mạnh, nhưng cũng không phải không có nhược điểm!

Vào lúc Cự Mãng lại một lần quét cái đuôi đến, Nạp Lan Yên nhân cơ hội tung người một cái rơi xuống dưới thân Cự Mãng, chuẩn xác sờ vào chỗ da mềm nhất, há miệng cắn một cái ngập răng. Lập tức, một mùi tanh ngọt tràn vào trong yết hầu!

Hàm răng, vĩnh viễn là vũ khí cứng rắn nhất trên cơ thể con người!

"Tê tê.... Rống!...."

Đau đớn kịch liệt, máu tươi mất đi và nhược điểm bị bắt không ngoại lệ đã làm cho Cự Mãng nổi điên. Cái đầu to tướng vòng xuống phía dưới, há miệng to đỏ như chậu máu cắn bả vai của Nạp Lan Yên, răng nanh đâm vào trong cơ thể nàng, rót một luồng nọc độc vào trong cơ thể nàng!

Nó không thèm nuốt nhân loại đê tiện này nữa, nó muốn cho nàng cảm thụ một chút cảm giác thân thể hư thối mà tuyệt vọng chết đi!

Nhân loại đáng chết, nhân loại đáng chết!

Nạp Lan Yên cũng là không buồn để ý đau đớn kịch liệt trên người, chỉ là nuốt chửng từng ngụm từng ngụm máu của Ngũ Độc Cự Mãng. Lúc trước, bởi vì bộ dáng của loại mãng xà này thật sự rất soái, nàng liền đọc thêm nhiều hơn vài lần, máu ở chỗ yếu điểm duy nhất của Ngũ Độc Cự Mãng này, có thể so với bất cứ loại linh dược đại bổ nào!

Thời gian giằng co vên vẹn không đến ba phút đồng hồ, lúc này giống như là Ngũ Độc Cự Mãng mới phản ứng kịp. Nọc độc của nó đối với nhân loại này không có tác dụng, nó lập tức lại điên cuồng vùng vẫy thân thể, miễn cưỡng đánh bay Nạp Lan Yên ra ngoài!

Nạp Lan Yên lộn ngược một vòng ra phía sau rồi vũng vàng rơi xuống đất. Nàng cảm nhận được trong cơ thể có một lực lượng không ngừng cuộn cuộn mãnh liệt, một vệt máu từ khóe miệng đỏ sẫm chảy xuống. Vạt áo bị máu nhuộm đỏ, khuôn mặt vốn tuyệt mỹ giờ phút này càng trở nên rung động lòng người, khóe miệng nhếch lên một độ cong lạnh lẽo, nàng ngoắc ngón tay về phía con Cự Mãng kia: "Đồ nhãi ranh, đến đây."

Nàng quả nhiên thành công!

Máu ở chỗ nhược điểm của Ngũ Độc Cự Mãng có thể so với bất cứ loại linh dược đại bổ nào!

Ngũ Độc Cự Mãng nghe không hiểu đối phương đang nói cái gì, nhưng cái loại khinh thường này lại dễ dàng làm cho lửa giận của nó lần thứ hai nhanh chóng tăng lên. Sau một tiếng gầm rống cực lớn, nó như mũi tên hung ác rời cung mà tấn công Nạp Lan Yên!

Nó nhất định phải giết nhân loại đáng chết này!

Nạp Lan Yên nắm thật chặt quyền, không tránh không né, phi thân vung lên một quyền công kích trực tiếp vào đầu của Cự Mãng. Quyền phong như hàn băng vẽ ra một đường cong trên không trung!

Phanh!

Oanh!

Đôi bên va chạm vào nhau, Nạp Lan Yên và Cự Mãng đúng là do bị hai cỗ lực lượng va chạm mà cùng nhau bay ngược ra ngoài!

"Ha ha ha, hay cho một con Ngũ Độc Cự Mãng!" Nạp Lan Yên không nhìn được cười lớn một tiếng. Một quyền này như là phóng ra tất cả tâm tình tiêu cực từ sau khi đi tới thế giới này, trong đôi mắt sáng ngời lóe ra muôn vàn tia sáng chói lọi!

Sau khi Cự Mãng rơi xuống đất, nó lăn lộn một cái rồi lại đánh tới một lần nữa. Nạp Lan Yên lạnh lùng gọi lên một nụ cười lạnh lẽo, một cước đạp trên thân cây mượn lực nhảy lên trên đầu Cự Mãng, nàng nắm chặt năm đấm hung hăng nện vào đôi mắt của Cự Mãng!

Lần này quyền phong ẩn chứa kinh lực hung ác. Ngũ Độc Cự Mãng đúng là dã thú mạnh nhất mà mấy ngày qua nàng đụng phải. Nhưng không có nghĩa là nàng không thu thập được món đồ chơi này!

Cánh tay để trần, đôi mắt hồ ly của Nạp Lan Yên ẩn hiện huyết quang. Nàng không để ý chút nào việc Cự Mãng ra sức giãy dụa và định cuốn lấy người, liền nện những quyền nặng nề lên đầu nó. Nện trúng vào hoa văn hình tam giác trên đỉnh đầu nó, quyền nọ so với quyền kia càng dữ tợn hơn, quyền sau so với quyền trước càng nặng tay hơn!

Một quyền nổ nát làn da còn cứng rắn hơn tảng đá kia, máu tươi phụt lên khắp mặt nàng. Nạp Lan Yên lại xoay người tung một cú đá mạnh liệt

đá Cự Mãng bay lên đụng vào trên cây, nàng nhấc đầu con Cự Mãng rồi quật vào tảng đá trên mặt đất!

Nạp Lan Yên rõ ràng còn nhớ rõ tính cách của loài Ngũ Độc Cự Mãng này, món đồ chơi này nếu không đánh nó đến như xương bò lê kéo càng, mặc kệ việc người trước cắn chết nói sau, cắn không chết thì cũng sẽ ghi hận đi về hiệu triệu cả một bầy rắn quây lấy người!

Nhưng một khi đánh nó chịu phục, đánh nó không dám hành động mù quáng nữa, thì món đồ chơi này liền biết nghe lời hơn so với bất kì loài nào!

Cho đến lúc thân thể Cự Mãng càng ngày càng mềm, sức lực cựa quậy né tránh càng lúc càng nhỏ, quyền của Nạp Lan Yên vẫn không hề dừng lại: "Có phục hay không!"

Cự Mãng mở to đôi mắt máu thịt lẫn lộn, hung hăng ‘tê tê’ một tiếng!

Nạp Lan Yên lại là một quyền nện âm âm tới: "Có phục hay không?"

"Tê tê!"

Phanh!

....

"Còn không phục?"

"Tê tê tê tê!"

Oanh!

....

Thương khó khăn hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện của mình vừa tới đó liền nhìn thấy một màn bức cung đâm máu này, khoe mắt hơi giật giật. Hỏi một con súc sinh không có trí khôn như vậy, thì đánh chết nó cũng sẽ không mở miệng nói ra chữ "Phục" đâu.

Tuy nhiên, một màn kế tiếp lại làm cho khuôn mặt không chút thay đổi từ trước tới nay của Thương phải cả kinh đến cảm đều sắp rơi xuống đất.

Chỉ thấy con Cự Mãng kia sau khi giằng co với Nạp Lan Yên hơn mười vòng, cuối cùng uất uất ức ức mà "tê tê" một tiếng. Cái đầu máu thịt lẫn lộn cúi xuống mắt cá chân Nạp Lan Yên nhẹ nhàng cọ cọ, thỉnh thoảng còn phát ra vài tiếng "anh anh thanh" tương tự trẻ con khóc.

Nạp Lan Yên đi tới bên người Cự Mãng nặng nề ngồi xuống, nàng dùng bàn tay cũng là máu thịt lẫn lộn vỗ vỗ cái đầu của nó. Cả người đau đến làm nàng nhe răng toét miệng mà nói: "Sớm thần phục hơn không phải tốt hơn sao, không đến nỗi làm thành như bây giờ cái đầu người không đau sao?"

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hỗn Độn, Sư Tôn!

"Tê tê tê tê...." Con Cự Mãng uất uất ức ức mà vươn cổ liếm liếm vết thương trên tay của Nạp Lan Yên. Đúng vào lúc máu tươi rơi vào trong miệng của Cự Mãng kia, một đạo ánh sáng chói mắt cực nóng tỏa ra lóng lánh, hóa thành một đồ đăng phức tạp cổ xưa bao phủ hai người.

"Đây là...." Thương có chút há hốc miệng, sững sờ nhìn một cảnh huyền huyền đột nhiên hiện ra trước mắt này. Chẳng lẽ đây là cảnh tượng Huyền Linh thú nhận chủ trong truyền thuyết? !

Trong lòng hẳn biết mục đích của Nạp Lan Yên đến vùng núi non này, nhưng tỷ lệ tìm được Huyền Linh thú không khác gì mò kim đáy biển, mà bây giờ lại thật sự tìm được rồi?

Ánh mắt của Thương trực tiếp nhìn Nạp Lan Yên, vẻ mặt cực kì khó hiểu.

Còn Nạp Lan Yên sau một cái chớp mắt mê muội, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại chọt tràn vào trong cơ thể, như thể không khống chế được đến nỗi điên mà tung hoành ngang dọc bên trong lục phủ ngũ tạng.

Đau.

Nạp Lan Yên chỉ cảm thấy đau, phảng phất bị một chiếc xe tải lớn nghiền ép cơ thể. Từ làn da đến lục phủ ngũ tạng tới mỗi một khối xương cốt rồi lại xâm nhập vào tận trong cốt tủy, không có chỗ nào là không đau.

Oanh!

Không biết qua bao lâu, Nạp Lan Yên chỉ cảm thấy trong cơ thể hình như có vật gì đó "oanh" một tiếng nổ tung ở bên trong đan điền. Cơ đau đớn khắp người cũng dần tiêu tan, từng đợt từng đợt lực lượng ấm áp từ trong đan điền chảy về tứ chi bách hài (tất cả xương cốt tứ chi, tứ chi: 2 tay, 2 chân), thoải mái đến mức lỗ chân lông toàn thân giống như cũng đều nở to ra để hưởng thụ tắm tấp ánh mặt trời.

Lúc này, Nạp Lan Yên vô cùng tỉnh táo. Nàng có thể cảm giác được đan điền của mình hóa thành một đám sương mù xám mịn mờ, mà trên người lực lượng không ngừng lưu chuyển....

Linh lực!

Đúng là linh lực mà Linh Tu Sĩ ở thế giới này tu luyện !

Tuy nhiên, Nạp Lan Yên còn không còn kịp vui mừng, thì trong đầu đột nhiên truyền đến một giọng nói âm u lạnh lẽo mà tà mị, giọng điệu vô cùng thoải mái sung sướng: "Ha ha ha, mấy vạn năm rồi, hơn mười vạn năm rồi! Cuối cùng thì Bốn tọa cũng đã leo ra từ vực sâu vô tận kia rồi! Đám Lão bất tử, chờ Bốn tọa dạy dỗ các ngươi!"

Nạp Lan Yên con người co rụt lại: "Ai?"

"A.... ký chủ yếu ớt như vậy , thật sự làm cho Bốn tọa mất mặt." Giọng nói kia cực kỳ khinh thường cười một tiếng, rồi đột nhiên giọng điệu chuyển thành uy nghiêm mang theo sự tôn quý cùng bá đạo bẩm sinh: "Tiểu nữ oa nghe cho rõ, Bốn tọa đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Muôn dân thiên hạ, tất cả là con kiến hôi dưới chân ta, ta là Hỗn Độn!"

Hỗn Độn?

Nạp Lan Yên chớp chớp mắt: "Hỗn Độn là một trong Tứ đại mãnh thú?"

"Mãnh thú?" Hỗn Độn hơi sừng sốt, ngay sau đó lại càn rỡ mà cười lớn. Chỉ là ở trong tiếng cười kia giống như lại pha lẫn quá nhiều mờ mịt cùng bi thương, "Sinh ra làm vương, thắng để làm vương.... Ha ha ha...."

Trong lòng Nạp Lan Yên dâng lên một cỗ tâm tình khó nói lên lời, nói không rõ ngộ không xong, giống như là có cái gì đột nhiên chèn ở trái tim của nàng, một tảng đá nặng nề áp chế ở trên lưng. Cảm giác hít thở không thông dần dần chậm chạp lan tới, làm trên trán nổi lên những giọt mồ hôi lạnh li ti.

.... Ký chủ gì gì đó, không phải như nàng nghĩ chứ?

"Kém cỏi, quá kém cỏi!" Hỗn Độn lại đổi đề tài, trong giọng nói đều là sự bắt bẻ: "Thể chất quá yếu, thực lực quá kém, tinh thần lực quả thực là cấp thấp. Cả người người từ trên xuống dưới làm sao lại không có một chỗ kế thừa sự tốt đẹp của Bốn tọa?"

Nạp Lan Yên suýt nữa cắn răng ngọc một cái: "Người cũng không phải cha ta!"

Nàng đâu có gen của hắn, kế thừa tốt đẹp của hắn cái rắm!

"Từ hôm nay Bốn tọa chính là sư tôn của ngươi!" Hỗn Độn hừ lạnh một tiếng: "Bốn tọa sẽ giao toàn bộ tuyệt học từ lúc sinh ra cho ngươi, cố gắng tu luyện!"

Hỗn Độn vừa dứt lời, Nạp Lan Yên chỉ cảm thấy trước mắt có một đạo hào quang đỏ như lửa hiện ra, tiếp theo hóa ra những dòng chữ nhỏ đều tăm tắp tựa rồng bay phượng múa xếp thành hàng thành lối. Chúng nhập vào trong óc khiến nàng thấy như vén làn mây mù thấy được trời xanh, trên cùng chính là tùy tiện viết mấy chữ chói mắt nhất - Phán Thần Quyết!

Phán Thần, hai chữ cực kì bá đạo!

Trong nháy mắt đó, nàng phảng phất thấy một bóng người đứng giữa thiên địa, cao cao trên đỉnh núi, lừng lờ giữa cơn lốc, thẳng người trên mặt biển, chân đạp trên các vì sao, hiên ngang giữa không gian rộng lớn.

Nhìn thấy một đôi mắt, mênh mênh như không, bao dung vạn vật.

Nhìn thấy một bước ngàn dặm, thấy những vũ trụ tinh không (tinh không: bầu trời sao) lần lượt lướt nhanh qua trước mắt, càng lúc càng nhanh, càng nở ra lại càng nhanh, cuối cùng hóa thành hai chữ to - Phán Thần!

Trước mắt chợt biến thành một mảnh đen kịt, Nạp Lan Yên tỉnh táo lại từ trong vũ trụ mênh mênh kia, ở trong máu có cái gì đó đang sôi sùng sục, ở trong cốt nhục có cái gì đó đang tuôn trào.

Nạp Lan Yên biết, đó là lực lượng, đó là sự cường đại, đó là tư thế đứng ở đỉnh cao mắt nhìn xuống cả thế gian, lực lượng này đầy đủ sức phán phạt các vị thần!

Cường đại.

Nạp Lan Yên xiết chặt nắm tay thành quyền, một đôi mắt xinh đẹp sáng ngời lóe ra sáng loáng. Nàng thích loại cảm giác này, không ngừng vươn tới đỉnh cao, không ngừng vượt qua chính mình!

Con người đảo quanh một vòng, Nạp Lan Yên lần đầu tiên bị ép mua ép bán, nhưng có thể nói tiếp thu thâm hậu, nàng cong môi hé ra nụ cười hiền lành rạng rỡ: "Sư tôn, ngài nên cho ta lễ ra mắt gì gì đó đúng không...."

"Hiện tại có cho người cũng không dùng được." Hồn Độn bị tiểu nữ oa này lỗ mãng làm cho tức cười: "Cái con rắn nhỏ kia coi như là gián tiếp

giúp bốn tọa, bốn tọa đã thưởng cho nó Hóa Long Chi Thân (thân thể hóa rồng). Đi, đừng có vòi vĩnh gì bốn tọa nữa, đi thôi!"

Không đợi Nạp Lan Yên lại dong dài, một cỗ lực lượng đẩy mạnh liền trực tiếp ném nàng ra khỏi biển ý thức.

Mà lúc này hào quang bao phủ quanh thân Nạp Lan Yên cũng từ từ tan đi, con Ngủ Độc Cự Mãng hung dữ mãnh liệt kia đã hóa thành một con rắn nhỏ to bằng ngón cái. Nó thân mật mà bò lên cổ tay Nạp Lan Yên, cái đầu xinh xinh càng không ngừng cọ cọ vào lòng bàn tay của nàng.

Nạp Lan Yên phun ra một ngụm khí đục, chậm rãi mở mắt. Ánh mắt phức tạp mà nhìn con rắn nhỏ đang làm nũng quẩn quanh cổ tay. Nàng nên vui mừng vì tiểu gia hỏa này chính là Huyền Linh thú mà nàng muốn tìm, hay là nên cảm tạ tiểu gia hỏa này chẳng hề nghĩ ngợi đã ký kết khế ước với nàng đây. Hay là nên bất đắc dĩ cho chính mình, cũng bởi vì tiểu gia hỏa này mà bị bán cho một sư tôn siêu có vẻ cấp lợi hại đây?

Sự thật chứng minh, Nạp Lan Yên chỉ là được lợi nên còn phải ra sức ngoan ngoãn mà thôi.

Cảm thụ được lực lượng trong cơ thể, cảm thụ được một quyền kia có sức lực đủ để đánh xuyên qua núi đá, nên cuối cùng Nạp Lan Yên vẫn còn nâng cái đầu con rắn nhỏ, khoe ra hàm răng đều đặn sáng lóa, khoe miệng đều sắp sửa ngoác đến chân trời: "Tiểu Bảo, sau này người gọi là Tiểu Bảo."

Tiểu Bảo ngẩng cái đầu nhỏ, con người như hai viên Hồng Bảo Thạch quay tròn, quả nhiên là vừa chất phác vừa đáng yêu, không nhìn ra chút nào sự tàn nhẫn hung ác trước đây.

Thương nhắm chặt mắt, tất cả tâm tình phức tạp chợt biến mất, lại lần nữa lặng yên không một tiếng động ẩn nấp ở chỗ tối.

Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một hồi tiếng bước chân. Rồi chợt nghe thấy âm thanh một nữ nhân tức giận nói: "Khăng định còn ở nơi này, nữ nhân đoạt mồi săn của ta khăng định còn ở nơi này!"

Nạp Lan Yên biến sắc, khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh lẽo. Nữ nhân kia vừa rồi đã cố ý khiến nàng lưu lại làm bậc thang leo cao, nàng còn chưa có đi tìm ả ta tính số đây. Nữ nhân này ngược lại đúng là tự mình đưa tới cửa!

Nạp Lan Yên nhẹ nhàng nhún chân liền phi thân đến giữa cành lá sum xuê, lặng yên che giấu thân hình. Ánh mắt lạnh lạnh mà nhìn thấy nữ nhân và bảy tám trung niên trong trang phục nam nhân theo đường cũ trở về.

"Người đâu?" Nữ nhân kia chạy đến mọi nơi tìm xem, nhưng không thấy bóng người mà mình muốn tìm. Ắng ngồi chồm hồm trên mặt đất nhìn vết máu trên mặt cỏ, mơ hồ thở phào nhẹ nhõm, "Xem ra là đã chết, đã chết là tốt rồi."

Nạp Lan Yên ‘xùy’ một tiếng, có vẻ nữ nhân này quay trở về là sợ hãi nàng sau khi giết Tiểu Bảo sẽ tìm nàng ta trả thù? Nhưng mà âm thanh này gương mặt này làm sao lại quen thuộc như vậy....

Đột nhiên từ trong trí nhớ bắt được một bóng dáng, Nạp Lan Yên cẩn thận quay sang nữ nhân kia rồi nhìn gương mặt một chút. Khóe miệng nhếch ra một nụ cười lạnh. Chắc chắn, người này không phải là lão nhị Nạp Lan Lâm ở trong một đám đường huynh đường tỷ của nàng thì còn là ai?

Khi nàng mới đến, rất nhiều vết thương lớn nhỏ trên thân thể này không thể thiếu được công sức của vị Nạp Lan Nhị tiểu thư này.

"Nạp Lan Lâm ơi Nạp Lan Lâm, nếu như đụng vào ta, thì đừng trách ta rat ay ác độc hủy hoại người đẹp." Nạp Lan Yên búng đầu của Tiểu Bảo, cười híp mắt nói "Tiểu Bảo, đi, cho những người đó một trận giáo huấn cả đời khó quên."

Từ lúc Nạp Lan Lâm đến, Tiểu Bảo liền nhe răng, tròn mắt lộ ra tia sáng hung ác. Lúc này đã được chủ nhân cho phép, nó lập tức khôi phục chân thân đứt khoát xông ra ngoài, lộ ra răng nanh phát ra tiếng rít gào "tê", mãnh thú hung ác nhất thế gian, cái đuôi cực lớn mang theo sức mạnh điên cuồng mãnh liệt nghiền nát tất cả vạn vật quét ngang về phía mọi người!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Trực Tiếp Dọa Hôn Mê!

Tiểu Bảo lao ra trong nháy mắt, cuồng phong gào thét cả rừng cây, trong mắt mọi người lộ ra kinh hãi, không kịp chạy trốn liền bị đánh bay ra mười trượng, liên tục đánh ngã vài cây đại thụ.

Thật vất vả mở mắt, lại chỉ thấy một đầu xà lớn cự kỳ kinh khủng đang giương răng nanh đỏ tươi, một đám người nhất thời bị dọa đến tè ra quần, bất chấp mọi đau nhức, xoay người bỏ chạy!

“Con mẹ nó, đây là măng xà vương?”

“Ngũ Độc Cự Mãng! Nó cứ nhiên lại là Ngũ Độc Cự Mãng!”

“Nhị tiểu thư, cái này cái này....”

“Này cái rắm, còn không chạy mau!” Nạp Lan Lâm cũng hoảng sợ, nàng thầm nghĩ trở về xem nữ nhân kia đã chết chưa, nhưng căn bản không nghĩ tới Ngũ Độc Cự Mãng đuổi theo nàng hơn một canh giờ thế nhưng chưa đi!

Tiểu Bảo ngẩng cao đầu lớn lợ nhìn một đám người chạy thục mạng, chậm rãi lè ra lưỡi rắn (giống tim đèn), rú đầu xuống biến mất trong rừng.

Đám người Nạp Lan Lâm phát hiện phía sau không có tiếng động, nhưng cũng không dám dừng lại, chân chạy như bay, chạy một mạch qua một con sông nhỏ mới thở hổn hển dừng lại.

Hai tay Nạp Lan Lâm đỡ đầu gối, mồ hôi trên mặt tùy ý rơi xuống đất: “Không, không thấy bóng dáng nó nữa?”

Trên người bảy tám tên tráng hán ít nhiều đều có vết thương, một người lại chập vật (nhếch nhác) hơn một người lqđ. Một người trong số đó quay đầu quan sát cẩn thận nhiều lần, mới thả lỏng thân mình nằm trên mặt đất: “Thật con mẹ nó trốn....”

Ánh mắt vừa nhìn bên trên, tiếng nói liền im bật.

Con mắt màu đỏ tươi, răng nanh lạnh lẽo, một cái đầu lớn từ trên cao nhìn xuống, mặt đối mặt với hẳn!

Tiểu Bảo nhìn ánh mắt thật thà của người này, không khỏi thử nhe răng, muốn làm cho răng nanh của mình lộ ra nhiều một chút, người này thế nhưng không sợ nó? Tiểu Bảo lặng yên không một tiếng động hạ cái đầu lớn, muốn nhìn cho rõ ràng.

Ngay lúc đầu xà lớn cùng đầu người sắp tiếp xúc thân mật, người nọ đột nhiên hét lên chói tai suýt nữa đâm thủng màng nhĩ của Tiểu Bảo: “A a a ~~”

Tiểu bảo sợ tới mức giật mình rớt xuống từ trên cây (chết cười, haha). Thân thể to lớn đập thật mạnh trên mặt đất. Một tiếng ‘đông’ vang lên cũng làm một đám người sợ choáng váng.

“A a a ~~”

“A a a ~~”

Sau đó, chính là những tiếng hét chói tai liên tiếp....

Đầu xà lớn đen thui của Tiểu Bảo lóe lên ánh sáng đỏ, hoàn toàn nổi giận. Từ lúc nó sinh ra đến giờ cũng không có mắt mặt như vậy, nhóm

người này lại dám phát ra tiếng hét chết tiệt kia! Là cố ý cười nhạo nó sao?

Nhe răng nanh ‘vù’ một ngụm muốn nuốt tất cả đám người này vào bụng!

“A a a ~~”

Một loạt tiếng hét chói tai mới lại lần nữa im bật. Tiểu Bảo đi về phía đám người ngã nghiêng ngả hôn mê trên mặt đất cao ngạo giơ lên đầu xà lớn. Chủ nhân không cho nó ăn thịt người, vậy trước tiên hù chết bọn họ!

Ở trên cây, Nạp Lan Yên ôm bụng cười lăn lộn: “Ha ha ha, Tiểu Bảo, người trêu chọc thế nào vậy, thế nhưng có thể làm cho mình ngã từ trên cây xuống, ha ha ha....”

(Ta cũng cười lăn lộn, ha ha ha

Tiểu Bảo: *nhe răng*

Á, chạy mau, *ôm người bỏ chạy* quay đầu lè lưỡi, ha ha ha, vẫn buồn cười)

Nàng thật là không muốn cười, nhất là nhìn thấy vết đỏ thẫm khả nghi trên đầu Tiểu Bảo, nhưng mà cái đầu xà lớn này vừa rồi thật sự làm cho nàng buồn cười!

Tiểu Bảo lè ra lưỡi rắn, cũng không biến nhỏ, thật cận thận quấn lấy Nạp Lan Yên, mang nàng xuống đất. Đuôi rắn quấn nhiều vòng trên đùi nàng, đầu xà cọ cọ ngực chủ nhân, mắt đỏ ngập nước úy úy khuất khuất nhìn chăm chăm Nạp Lan Yên.

Nạp Lan Yên thấy vậy vô cùng mừng rỡ, cười đến không thấy mắt, ôm đầu xà hôn ‘bẹp’ một cái: “Hôm nay Tiểu Bảo lập công lớn, chờ chủ nhân cho người ăn thịt thỏ nướng.”

Tiểu Bảo đảo hai con người tròn xoe, hiển nhiên không biết cái gì là thịt thỏ nướng, nhưng cảm xúc trên đầu làm nó thật cao hứng, cao hứng vòng quanh chủ nhân nhà mình mấy vòng.

“Được rồi.” Nạp Lan Yên đẩy cái đầu của Tiểu Bảo: “Đi bắt mấy con thỏ đến đây.”

Tiểu Bảo lưu luyến cọ cọ mặt Nạp Lan Yên, mới buông nàng ra trượt thân mình chui vào rừng cây.

Nạp Lan Yên thì trực tiếp đi đến bên người Nạp Lan Lâm, nhìn gương mặt xinh đẹp của cô nương này, trong miệng đọc mấy tiếng: “Lớn lên cũng thật xinh đẹp, mà sao lại hành động mặc kệ sống chết như vậy? Ôi, để Huyết Hồ ta thay trời hành đạo thôi.”

Ngoài miệng còn chưa dứt lời, hai tay Nạp Lan Yên đã động, từ trên xuống dưới sờ soạng hết cả người cô nương này, cuối cùng còn vô cùng ghét bỏ: “Người nói người đường đường là một vị tiểu thư thế gia được sủng ái, ra ngoài trên người lại không có đến ba trăm lượng ngân phiếu....” (sặc)

Lục soát xong một người, lại lục soát bảy tám vị nam nhâm trung niên mấy lần, Nạp Lan Yên nhìn năm trăm lượng ngân phiếu cùng mấy ngàn lượng vụn vặt, trong lúc đó có chút tưởng niệm (nhớ) Lãnh Tam gia rồi.

Hùng hung hổ hổ một lúc, còn không bằng một khoản lừa gạt Tam gia. (ách, tỷ nhớ ca vì tiền @.@)

Đời người, thật là lqđ cô đơn lạnh lẽo như tuyết....

Thương ân ở một nơi bí mật gần đó, tâm, đột nhiên có chút mệt mỏi.

“Thương.” Đôi mắt của Nạp Lan Yên đội nhiên tập trung vào một chỗ ở bên phải đằng sau, tươi cười thuần lương: “Nghĩ biện pháp báo cho Nạp

Lan gia đi, thân là đường muối cũng không thể nhìn nàng chết ở chỗ này, đúng không?”

Thương không tự chủ được run một cái, yên lặng đáp một câu: “Vâng.”

Nạp Lan Yên vui vẻ cười, nhìn thấy Tiểu Bảo cách đó không xa đang cuốn mấy con thỏ trở về: “Làm xong thì đến sơn động bên kia tìm ta, cùng nhau ăn thịt nướng.”

Hơi thở của Thương dần nhu hòa: “Ừ.”

Tâm trạng của Nạp Lan Yên rất tốt, vận linh lực cùng Tiểu Bảo so tốc độ. Trong vài cái chớp mắt, một người một mãng xà biến mất tại chỗ không thấy gì nữa.

Thân ảnh của Thương chậm rãi xuất hiện, đi đến bên người Nạp Lan Yên, nhìn nữ nhân đang hôn mê, đôi mắt luôn luôn bình tĩnh không gợi sóng lại dường như ngưng kết thành một thanh băng đao, lại trong chớp mắt khôi phục lại bình tĩnh.

Mà ánh mắt kia, lại giống như nhìn một người chết.

Nạp Lan Yên hưởng thụ cảm giác thoải mái khi bay nhanh, đến căn cứ nửa tháng nay chậm hơn Tiểu Bảo một bước, một cái động không thu hút một chút nào.

Nạp Lan Yên mang mấy con thỏ đến bên cạnh đầm nước cẩn thận rửa sạch. Tiểu Bảo thì đặc biệt nhu thuận, xếp thành một vòng hình dạng kỳ quái bên người nàng. Ngẩng cái đầu xà lớn, không chuyển mắt nhìn chăm chăm con thỏ trên tay nàng.

Không bao lâu khi Nạp Lan Yên xử lí xong một con thỏ, Thương vô thanh vô tức (im hơi lặng tiếng) xuất hiện bên người nàng, ngồi xổm

xuống, cầm một con thỏ, lưu loát xử lí.

Nạp Lan Yên liếc mắt nhìn hắn một cái: “Làm sao Nạp Lan Lâm sẽ chạy đến nơi này?”

Thương bình tĩnh nói: “Nạp Lan Song thức tỉnh Ngâm Phẩm linh căn, Nhị lão gia dẫn người vào sơn mạch tìm Cổ Nguyên thảo.”

Nạp Lan Yên nhíu mày, Nạp Lan Song hắn là đại đường huynh của nàng, trong trí nhớ là một thanh niên vô cùng yếu đuối, hắn luôn treo ở bên miệng ba chữ ‘thật xin lỗi’....

Không đúng!

Nạp Lan Yên nheo mắt: “Lúc ấy người đi ra cùng Nạp Lan Lâm là Nạp Lan Song?”

Thương gật đầu.

Khóe miệng Nạp Lan Yên co quắp: “Hai mươi lăm tuổi còn có thể thức tỉnh linh căn?”

Thương trầm mặc trong một cái chớp mắt, nói: “Thời hạn linh căn thức tỉnh là từ năm tuổi đến ba mươi tuổi.”

Nạp Lan Yên: “....”

Đột nhiên nàng cảm thấy giống như bị Lãnh Thiếu Diệp kia xếp đặt....

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Người, Đồ Tiếu Tiễn Nhân!

Độc trong cơ thể Lãnh Thiếu Diệp tích lũy nhiều ngày đã đến tình trạng nhất định, hôm nay đơn thuốc Nạp Lan Yên đưa cho hẳn chỉ có thể điều trị bề ngoài, chỉ có điều trị được giai đoạn trước, về sau Nạp Lan Yên mới có thể tiến thêm một bước giải hết độc trong cơ thể hẳn.

Biết được thân thể này không phải là không có khả năng thức tỉnh linh căn, Nạp Lan Yên đột nhiên cảm thấy không có lời rồi.

Lãnh Thiếu Diệp kia chẳng qua chỉ động một chút mồm mép, nàng phải phí sức giải độc, nghĩ như thế nào cũng không thấy có lời.

Hơn nữa, nàng dám đảm bảo, lúc ấy, trong lòng Lãnh Tam gia tuyệt đối trộm vui vẻ!

Nạp Lan Yên hơi nheo lại con ngươi lóe ra ánh sáng khác thường, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên lqđ, trở về nhất định phải tìm hẳn thu lợi tức! (chị tham tiền quá ^^ k để chịu thiệt chút nào)

Thương trong lúc lơ đãng nhìn thấy nụ cười của Nạp Lan Yên, không hiểu sao lưng có chút lạnh, động tác trên tay dừng một chút, dứt khoát xoay người nhặt củi chuẩn bị nhóm lửa.

Cảm thấy, lúc này, nên tránh xa tiếu tiễn thư một chút.

Nạp Lan Yên không chút cảm giác xử lí xong con thỏ, ngồi bên cạnh đồng lửa bắt đầu nướng thịt, nhìn đám lửa cháy bùng bùng, trong đầu hiện lên bóng dáng của mọi người trong Nạp Lan gia.

Nạp Lan Yên sờ lên khuôn mặt của mình, hỏi: “Thương, người nói Nạp Lan Lâm cùng Nạp Lan Song có nhận ra ta không?”

Thương trả lời không chút do dự: “Không nhận ra.”

“Khẳng định như vậy?” Khuôn mặt này hẳn là không có biến hóa (thay đổi) đi.

Thương dừng một chút, nói: “Biến hóa rất lớn.”

Trước kia tiểu tiểu thư cả ngày ngây ngốc, ánh mắt đại ra, sáng sớm mỗi ngày lúc rời giường, tóc được vấn gọn gàng không đến một phút đồng hồ liền biến thành ổ gà lộn xộn. Khuôn mặt vô cùng xinh đẹp lại bị che lấp dưới sự điên ngốc.

Mà nay, tiểu tiểu thư một đầu tóc dài mềm mại như thác nước xõa trên vai, mặc trên người trang phục màu đen hoàn mỹ phác thảo dáng người nóng bỏng lúc trước giấu trong quần áo rộng. Khuôn mặt khuynh thành, môi đỏ mọng khê nhếch, giơ tay nhắc chân đều tự tin tiêu sái, nhướn mày cười yếu ớt lộ ra sự tùy ý liêu lĩnh.

Đừng nói là Nạp Lan Lâm không có nhìn thẳng Nạp Lan Yên bao giờ, ngay cả lão gia tử hết mực sủng ái Nạp Lan Yên tự mình đến đây, cũng sẽ xuất hiện chần chừ đó.

Trước sau biến hóa, nói là một trời một vực cũng không đủ.

Nạp Lan Yên trầm mặc một chút, lại hỏi: “Thương, người đi theo ta đã bao lâu rồi?”

Thương trả lời: “Mười tám ngày.”

Hôm nay, là ngày thứ mười bảy Nạp Lan Yên đi đến thế giới xa lạ này.

Nói cách khác, Thương là ở trước đại hôn một ngày bị gia chủ sai đến bên người Nạp Lan Yên làm ám vệ.”

Nạp Lan Yên quay thịt nướng trên tay, mơ hồ tản mát ra mùi thơm mê người, bên môi mang theo nụ cười: “Thương, lần đầu tiên ta thấy người, ta liền lựa chọn tin tưởng người.”

Trong mắt Thương dần dâng lên ý cười, mà trong chớp mắt, khuôn mặt bình thường không có gì lạ nổi lên chút tà mị: “Tiểu tiểu thư, thuộc hạ chẳng qua là ám vệ của người.”

Từ đầu đến cuối, tính mạng của hắn được huấn luyện làm ám vệ, cũng chỉ bảo vệ một chủ nhân tên là Nạp Lan Yên, cho dù là bỏ mình, hôn phách cũng vĩnh viễn không phân cách.

Cho nên chủ nhân si ngốc cũng vậy, nay chủ nhân phong hoa tuyệt đại cũng vậy, không hỏi nhiều - không nghĩ ngợi - nhiều không nói nhiều, chỉ cần biết đây là chủ nhân của hắn, là đủ.

Khóe miệng Nạp Lan Yên dần cong lên, nâng tay vỗ bờ vai của hắn, trong mắt lộ ra nghiêm túc: “Huynh đệ tốt.”

Khóe mắt Thương hơi run rẩy, tiểu tiểu thư nhà hắn ngoài việc thỉnh thoảng quên giới tính của chính mình, những thứ khác đều tốt. (ha ha, mới đầu k nghĩ gì xong hiểu anh nói gì cười sảng sặc luôn)

Trong hơi thở của Tiểu Bảo đều tràn đầy mùi thơm, lưỡi rắn thè ra lại thụt vào, chủ nhân cũng không để ý nó, Tiểu Bảo úy khuất thở hỗn hển chen đầu xà lớn vào trong lòng Nạp Lan Yên, khóe miệng có vật thể đáng nghi chảy ra.

Nạp Lan Yên thấy vậy, cười vui vẻ, đưa con thỏ đang cầm trong tay cho Tiểu bảo: “Cho người.”

Tiểu Bảo mừng rỡ cái đuôi ‘ba ba’ gõ trên mặt đất, cuốn con thỏ ‘a’ một ngụm nuốt xuống, vẫn chưa thỏa mãn nhìn chăm chăm Nạp Lan Yên, toàn thân tỏa ra hơi thở màu hồng, chủ nhân ơi chủ nhân ta còn muốn!

Nạp Lan Yên vuốt trán, đối với cái đầu xà lớn phát ra ánh sáng màu hồng hoàn toàn không có sức chống cự, hầu hạ Tiểu Bảo một con lại một con. Cuối cùng, mười hai con thỏ, mười con vào bụng Tiểu Bảo.

Ăn uống no đủ, Nạp Lan Yên nằm trên cành cây nhỏ, khép hờ mắt, để ánh nắng mặt trời tùy ý rơi trên người. Tiểu Bảo giống như trước cuộn mình thành hình dạng kỳ quái vùi bên người nàng. Một người, một xà thoải mái hưởng thụ buổi trưa trong rừng sâu.

Đột nhiên, Tiểu Bảo ngóc lên đầu lớn, đôi mắt đỏ tươi nhìn chăm chăm vào một chỗ.

Nạp Lan Yên mở to mắt: “Tiểu Bảo?”

Tiểu Bảo thè lưỡi, đầu lắc lắc, dường như đang nói cái gì đó cùng Nạp Lan Yên.

Nạp Lan Yên nhíu mày: “Người nói có người xông vào địa bàn của người?”

Tiểu Bảo nhe răng nanh, nặng nề cúi đầu.

“Hắn không phải là người của Nạp Lan gia.” Thương xuất hiện từ chỗ tối: “Buổi sáng, người của Nạp Lan gia đã dẫn theo Nạp Lan Lâm lui ra ngoài sơn mạch rồi.”

Nạp Lan Yên thấy kỳ quái, suốt nửa tháng đều không gặp qua người ở sơn mạch, hôm nay thế nhưng lại gặp hai nhóm, tròn mắt vừa chuyển lqđ, khóe miệng Nạp Lan Yên gợi lên ý cười, từ trong bọc quần áo lấy ra cái áo

choàng chụp xuống đầu: “Đi, đi nhìn một cái xem là loại người nào xông vào địa bàn của Tiểu Bảo.”

Tiểu Bảo ngẩng đầu, hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng đi trước mở đường!

Nạp Lan Yên không nhanh không chậm đi bên cạnh Tiểu Bảo, Thương thì ẩn thân ở chỗ tối đi theo.

Trên thực tế, lần xâm nhập địa bàn của Tiểu Bảo này mặc dù không phải là nhóm người Nạp Lan gia, nhưng có liên quan rất lớn với bọn họ.

Đoàn người Nạp Lan Lâm bị dọa hôn mê trong sơn mạch không bao lâu, Nhị lão gia của Nạp Lan gia, cũng chính là con trai thứ hai của lão gia tử gia chủ mang theo đám người Nạp Lan Song tìm đến đây.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng ngổn ngang lộn xộn này, vôi vàng tiến lên đánh thức từng người một. Nhị lão gia Nạp Lan Bằng là một võ phu (người luyện võ) cao lớn thô kệch, mắt hãn trừng lớn như mắt trâu, Nạp Lan Lâm liền khóc sụt mướt kể lại mọi chuyện.

Từ việc bị Ngũ Độc Cự Mãng đuổi giết đến gặp gỡ một cô gái, lại sợ hãi cô gái kia không chết sẽ tìm nàng báo thù liền mang theo một đám người đi tìm, kết quả lại gặp Ngũ Độc Cự Mãng bị dọa cho gần chết, sau đó, sau đó vừa mở mắt liền nhìn thấy Nhị thúc trừng mắt, suýt nữa lại bị dọa hôn mê.

Nạp Lan Bằng nghe xong tức giận đến mức đỉnh đầu bốc khói: “Con mẹ nó, lão tử đã nói không mang theo người ra ngoài, người lại càng muốn đi theo, ngoài việc tìm phiền toái ra người còn có thể làm gì? Nạp Lan Song, người cũng thế, lúc trước xảy ra việc này người một đại nam nhân cũng không nói câu nào.”

Nạp Lan Song, khuôn mặt đã sớm trắng bệch không ngừng xoay người nhận lỗi, trong lòng biết rõ cô gái kia lành ít dữ nhiều, lòng tràn đầy hối hận. (hắc, tên này vẫn có chút lương tâm gớm.)

Nạp Lan Bằng nhìn một người không ngừng nhận lỗi, một người mặt mũi hoảng sợ, tức giận đến mức mặt mày xanh mét, vung tay lên quyết định trước tiên dẫn mọi người rời khỏi sơn mạch. Hãn thân là trưởng bối trong gia tộc và là người dẫn đầu, tự nhiên muốn lấy an toàn của mọi người là trên hết.

Chẳng qua là, đoàn người Nạp Lan gia còn chưa đi được bao xa, lại gặp gỡ một nhóm người khác.

Đối thủ một mất một còn với Nạp Lan gia – Bách Lý gia tộc.

Nạp Lan gia có một thiên tài Nạp Lan Song đã thức tỉnh Ngân Phẩm linh căn, Bách Lý gia tộc cũng không chịu thua kém, hai ngày sau đó liền có một tiểu thiên tài gần mười tuổi thức tỉnh Ngân Phẩm linh căn, Bách Lý Phượng Vũ.

Nói đến Bách Lý Phượng Vũ, sẽ nói đến Bách Lý gia tộc.

Bách Lý gia tộc thật nhiều người, lão gia chủ liên tiếp sinh sáu đứa con trai, sáu đứa con trai lại sinh ra chín người con trai, mãi đến khi Bách Lý Phượng Vũ ra đời, Bách Lý gia tộc cuối cùng cũng có một tiểu công chúa thanh khiết đáng yêu, có thể nói là bị toàn bộ gia tộc - một đám đại lão gia nâng niu trong lòng bàn tay, sủng ái hết mực.

Bách Lý Phượng Vũ lớn lên xinh đẹp vô cùng, cả ngày không có việc gì cầm nhỏ cũng giương lên, roi da nhỏ vung lên, kiêu ngạo động lòng người, tuổi còn nhỏ đã trở thành bá chủ đường phố.

Mà tiểu bá vương đường phố Bách Lý Phượng Vũ này, ngày thường không ưa chính là nữ nhân Nạp Lan Lâm này, hoặc là nói thế hệ trẻ của

Nạp Lan gia kia, nàng sẽ không có người nào nàng chào đón đấy.

Trên đường gặp nhau, sẽ không thiếu một trận âm ỉ.

Cho nên, lúc Bách Lý Phượng Vũ nhìn thấy Nạp Lan Lâm, tiểu nha đầu đang cười con ngựa trắng giường cao đầu nhìn xuống, roi da nhỏ trong tay đu đưa, tiếng nói giòn tan vang lên: “Ôi, đây không phải là Nạp Lan Lâm tỷ tỷ sao? Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch kia, bị dọa chết khiếp à?”

Nạp Lan Lâm ‘vụt; một cái liền bốc hỏa: “Bách Lý Phượng Vũ, người, đồ tiểu tiện nhân, muốn chết sao?”

Ba chữ ‘tiểu tiện nhân’ kia vừa nói ra, bầu không khí coi như hài hòa giữa hai gia tộc, trong nháy mắt liền giường cung bật kiếm.

Người của Bách Lý gia tộc lqđ đồng thời biến sắc, tiểu công chúa nhà bọn họ mà một cái Nạp Lan Lâm cũng dám mắng sao?

Người của Nạp Lan gia tộc thấy vậy cũng ưỡn thẳng lưng, mắt lộ ra hung ác, như thế nào, cho phép tiểu công chúa nhà các người bới móc, mà không để người Nạp Lan gia ta phản kích?

Bách Lý Phượng Vũ cũng nóng nảy, nghe nói vậy liền giận dữ vung roi da, làm cho Nạp Lan Lâm vốn suy yếu ngã chổng vó như chó ăn phân (nguyên văn tác giả), gặm đầy miệng bùn.

Nạp Lan Lâm giận không kiềm chế được, đứng lên cầm tảng đá lớn ném tới Bách Lý Phượng Vũ, nhưng không ném tới người Bách Lý Phượng Vũ, lại nện trúng cái ót của Bối Long đang nghỉ ngơi dưới tàng cây.

Bối Long, một loại dã thú ăn thịt tùy thời tùy chỗ có thể giấu mình bên trong đất, tính tình vốn táo bạo (nóng nảy), nhất là khi đang ngủ bị đánh thức đều sẽ nổi giận.

Bị nện vào ót, Bối Long tỉnh, cũng nổi giận.

‘Ầm ầm’ mạnh mẽ đứng dậy từ mặt đất, thân cao gần ba thước, Bối Long cao gần sáu thước vừa xuất hiện liền dọa mọi người giật mình.

Một bên đối phó với công kích của Bối Long, một bên toàn lực chạy trốn, mà đầu số đánh thức Bối Long là Nạp Lan Lâm cũng bị mọi người cùng nhau nhìn chăm chăm.

Cứ như vậy, một đường đánh, một đường trốn, một đường phần nộ, liền không biết gì xông vào địa bàn của Tiểu Bảo.

Nạp Lan Yên từ xa nhìn thấy một đám người dây dưa cùng Bối Long lqđ, mắt thấy người của hai tộc thương vong không nhẹ, đáy mắt mơ hồ lưu chuyển tia sáng giao hoạt, trong nháy mắt liền có tính toán.

Nạp Lan Yên vỗ đầu của Tiểu Bảo, ý bảo nó biến nhỏ đi đừng lên tiếng, sau đó vận linh lực dưới chân, đạp không mà đi, dùng một loại kiểu dáng cực kỳ phong tao hạ xuống trước mặt mọi người, bay lên, một cước đạp bay Bối Long!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tiểu La Ly Làm Người Ta Nhộn Nhạo!

Đông!

Tiếng Bối Long rơi thật mạnh xuống mặt đất làm cho mọi người đang ngây ngốc bỗng tỉnh lại, nuốt một ngụm nước miếng nhìn người thần bí khoác áo choàng đứng trên cành cây. Bối Long đố hỏi họ sống không bằng chết, cư nhiên lại bị một cước đạp bay như vậy sao?

Mà chưa hết khiếp sợ, chỉ thấy người thần bí kia lạnh lùng nhìn Bối Long ngã trên mặt đất, nói ba chữ: “Còn chưa cú?”

Sau đó, mọi người mở to hai mắt nhìn bóng dáng Bối Long chạy thục mạng, liền cười không khép miệng được một lúc lâu.

Một cước liền đạp bay Bối Long to lớn như vậy cũng thôi đi, nhưng chỉ một câu nói lại làm Bối Long nhanh chóng chạy trốn.... Đây, đây là thực lực thế nào?

Ánh mắt mọi người nhìn người thần bí, lại thay đổi, trở nên tôn kính, trở nên cẩn thận từng li từng tí.

Người dẫn đầu Bách Lý gia tộc vẫn là người phản ứng đầu tiên, một nam nhân trung niên nhìn có vẻ ôn nhu nho nhã, chỉ thấy vẻ mặt hấn thận trọng, bước lên phía trước chấp tay nói: “Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối.”

Ngay sau đó, Bách Lý Phượng Vũ có phản ứng. Hai mắt của tiểu nha đầu này tỏa sáng nhìn chằm chằm bóng dáng trên cây, giọng nói giòn giã

mang theo chút ngậy thơ của tiểu nữ nhi vang lên: “Tiền.... Tiền bối, chúng ta làm bằng hữu được không?”

Người Nạp Lan gia thì âm thầm tức giận, lại bị Bách Lý gia tộc chiếm trước, Nạp Lan Bằng cao lớn thô kệch đi lên phía trước, hai tay ôm quyền: “Đa tạ ân cứu mạng hôm nay của tiền bối, ta là Nạp Lan Bằng, ngày sau, nếu tiền bối có gì sai bảo, tự nhiên sẽ chết không chối từ!”

Dưới áo choàng, Nạp Lan Yên giương khóe miệng suy tư, thật sự là nàng nghĩ cách giả bộ đấy, nhưng không ngờ hiệu quả lại tốt như vậy. (@.@)

Đạp không mà đi cái gì, tốc độ hơi nhanh một chút, hễ có linh lực là làm được.

Nhưng nếu là để cho nàng dừng ba giây trở lên trên không trung, liền lập tức lộ nguyên hình.

Về phần một cước đạp bay Bối Long, hoàn toàn là vì Tiểu Bảo trên cổ tay thè lưỡi với Bối Long, nó liền sợ tới mức tự ngã. Nạp Lan Yên chỉ giả bộ, làm như chính mình đá bay mà thôi.

Nhìn ánh mắt mong chờ của đám người phía dưới, Nạp Lan Yên hạ giọng, nói giọng khàn khàn: “Lấy thực lực bây giờ của các người, làm sao có thể đi sâu vào trong núi này?”

Bách Lý Phượng Vũ vừa nghe thấy thần tượng mở miệng, hưng phấn đến đỏ bừng hai má: “Tiền bối, một cái tiểu tiện nhân đánh thức Bối Long, chúng ta một đường bị đuổi giết chạy đến đây. Bất quá cũng không quan trọng, tiền, tiền bối, ta.... Ta gọi là Bách Lý Phượng Vũ, chúng ta có thể làm bằng hữu không?”

Ánh mắt của Nạp Lan Yên liếc Nạp Lan Lâm cả người tức giận phát run, cũng đoán được cơ bản mọi chuyện đã xảy ra, lại nhìn tiểu nha đầu

không che giấu cảm xúc hưng phấn, đáy mắt cũng nhiễm ý cười, tiện tay ném cho Bách Lý Phượng Vũ một trái trái cây màu đỏ thắm.

Mọi người quen thuộc với Huyết Hồ đều biết lqđ, đây chính là một tiểu la ly, đặc biệt yêu thích loại người hai mắt tỏa sáng mang theo một cỗ kiêu ngạo nhiệt tình.

“Các người nghỉ ngơi hồi phục xong, liền nhanh chóng rời khỏi đây đi.” Nạp Lan Yên không nói nhiều, chỉ tùy ý phất tay áo, nói xong làm bộ muốn rời đi.

Hành động này của nàng làm cho một chút cảnh giác cuối cùng trong lòng mọi người cũng tan biến, còn mơ hồ phi nhõ chính mình. Đối phương có lòng tốt cứu mạng bọn họ, bọn họ còn hoài nghi đối phương, quả thật là lòng dạ tiêu nhân!

Hơn nữa, nam nhân trung niên dẫn đầu Bách Lý gia tộc kiến thức rộng rãi, liếc mắt một cái liền biết trái cây màu đỏ thắm được Bách Lý Phượng Vũ nâng niu trong lòng bàn tay không phải tầm thường.

Nhìn Bách Lý Phượng Vũ cao hứng vui sướng khoa chân múa tay, ánh mắt của nam nhân trung niên trở nên nhu hòa, bước lên phía trước một bước: “Tiền bối, xin dừng bước!”

Nạp Lan Yên quay đầu lại, không tiếng động hỏi.

Nam nhân trung niên nói: “Vãn bối Bách Lý Thanh Thư, có thể mạo muội hỏi một câu hay không, tiền bối tới nơi này tìm cái gì vậy? Tiền bối đừng hiểu lầm, chẳng qua ân cứu mạng không ai có thể quên, không biết vãn bối có thể giúp tiền bối việc gì hay không?”

Trong lòng Nạp Lan Yên đang cười, nhưng ngoài miệng lại lạnh lùng nói: “Xin nhận tấm lòng, không cần.”

Trong lòng Bách Lý Thanh Thư biết lần này nhóm người mình thương vong nghiêm trọng, tất nhiên ở trong mắt vị tiền bối này sẽ không giúp được việc gì, cười khỗ nói: “Tiền bối, thật không dám giấu diếm, lần này, vẫn bối tính mang Phượng Vũ đến bên ngoài sơn mạch mở mang kiến thức một chút, không ngờ bị Bối Long đuổi vào bên trong. Hiện nay, trên người ta có thương tích, không thể bảo hộ Phượng Vũ, tiền bối có thể hay không....”

Bách Lý Thanh Thư còn chưa nói xong, đã bị một tiếng cười nhạt cắt ngang: “Xùy.... Tiền bối có chuyện quan trọng cần làm, không cảm tạ ân cứu mạng của tiền bối thì thôi đi, còn muốn tiền bối chiếu cố tiểu công chúa bốc đồng nhà người ư?”

Mở miệng, không phải Nạp Lan Lâm vẻ mặt cao ngạo lại cẩn thận nhìn lên tiền bối thần bí, tự có cảm giác nói đúng suy nghĩ của tiền bối thì là ai?

Nạp Lan Lâm nghĩ vậy cũng đúng. Bất kỳ một cao thủ nào, bị yêu cầu làm bảo tiêu cũng sẽ tức giận đi?

Cho nên liền trực tiếp cắt ngang lời nói của Bách Lý Thanh Thư, võ mông ngựa (nịnh hót) tiền bối thần bí, làm tổn hại Bách Lý gia tộc, giờ phút này, Nạp Lan Lâm thật kiêu ngạo.

Bách Lý Thanh Thư biến sắc, tuy nói hăn là thân phận trưởng lão sẽ kiềm chế không so đo với tiểu bối, nhưng lần này, lời nói của Nạp Lan Lâm lại biến hăn thành một tiểu nhân không biết ơn, sợ bị vị cao thủ thần bí trước mặt này giận chó đánh mèo, làm sao Bách Lý Thanh Thư có thể không tức giận?

Bất quá, Bách Lý Thanh Thư còn chưa kịp phát hỏa, tiếng nói khàn khàn của Nạp Lan Yên bình tĩnh vang lên: “Vị cô nương này, thân thủ không tệ....”

Nạp Lan Lâm vui vẻ, lại nghe tiền bối kia nói: “Lúc trước bị Ngũ Độc Cự Mãng đuổi giết, chạy trốn cũng rất nhanh.”

Tiếng nói chậm rì rì, lại làm cho người ta thấy lạnh cả người.

Sắc mặt Nạp Lan Lâm trong nháy mắt trắng bệch, mồ hôi to như hạt đậu trượt từ trên trán xuống, há to miệng, gian nan hỏi: “Là... Là người?”

Nạp Lan Bằng vừa nghe nói vậy cũng choáng váng, thầm nghĩ quả đưa Nạp Lan Lâm này đúng là thành sự thì ít mà bại sự có thừa. Hắn định bước lên phía trước giải thích, đã có người nhanh hơn hắn.

Chỉ thấy Nạp Lan Song khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, mặc dù thân thể sợ hãi mà run rẩy, nhưng không thể nào đè nén cuồng hỷ (mừng như điên) dâng lên trong lòng. Nàng không có việc gì, nàng không chết, thật tốt quá!

Nạp Lan Song bước nhanh đến trước mặt Nạp Lan Yên, cúi đầu thật thấp, lắp bắp nói: “Thật.... Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Lúc trước không phải cố ý dẫn Ngũ Độc Cự Mãng đến chỗ tiền bối, không phải cố ý vứt bỏ tiền bối mà chạy trốn. Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi....”

Nạp Lan Song lắp bắp lặp lại ba chữ kia, cũng làm cho Bách Lý gia tộc vốn không hiểu chuyện gì đang xảy ra trở nên rõ ràng. Lập tức, một đám người đều nhìn Nạp Lan Lâm như nhìn quái vật.

Nữ nhân này đắc tội với người có bản lĩnh cường hãn làm cho người ta không lời nào diễn tả được!

Bách Lý Phượng Vũ luôn luôn cực kỳ thông minh, tuy rằng rất muốn vung roi da đánh kẻ dám khi dễ thần tượng bằng hữu là Nạp Lan Lâm, nhưng vẫn là vuốt ve bàn tay nhịn xuống.

Ra khỏi cánh rừng này, nàng còn có rất nhiều biện pháp trừng phạt nữ nhân này để báo thù cho thần tượng bằng hữu. Đôi mắt nhỏ lợi hại giống

như dao nhỏ muốn đâm thủng người của Nạp Lan Lâm.

Nạp Lan Yên nhú mày nhìn Nạp Lan Song không ngừng xin lỗi: “Được rồi, chẳng qua chỉ là một việc nhỏ.”

Nạp Lan Song hơi ngẩng đầu lên, hốc mắt cùng lỗ mũi đều hơi đỏ: “Cám ơn, cám ơn tiền bối...”

Bị ánh mắt trong suốt chân thành tha thiết của Nạp Lan Song nhìn chăm chăm lqđ, cho dù là Nạp Lan Yên da mặt luôn dày như tường thành cũng có chút chột dạ, dứt khoát không nhìn người Nạp Lan gia, phi thân nhảy xuống cây đại thụ, vẫy tay với Bách Lý Phượng Vũ đứng cách đó không xa.

Đôi mắt nhỏ của Bách Lý Phượng Vũ lập tức tỏa sáng lấp lánh, liền bước chân nhỏ chạy đến bên người Nạp Lan Yên, chớp đôi mắt to sáng ngời có thần, thanh tú động lòng người nói: “Bằng hữu!”

Nạp Lan Yên bị tiểu la ly (loli) làm cho tâm thần nhộn nhạo, đưa tay néo khuôn mặt có chút mập mạp của tiểu la ly: “Đi thôi, ta đưa các người rời núi.”

Nói xong cũng không chờ tiểu nha đầu này cự tuyệt, nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại, nhìn thoáng qua Bách Lý Thanh Thư: “Còn không đi?”

Bách Lý Thanh Thư lúc vừa thấy Phượng Vũ chạy tới còn có chút cảnh giác, bây giờ lại nhìn không được phỉ nhổ bản thân lần thứ hai không tin ân nhân thần bí trước mặt. (lee: phỉ nhổ đi, phỉ nhổ đi, dám k tin Yên tử)

Trong lòng là áy náy cùng cảm kích. Thái độ của Bách Lý Thanh Thư với Nạp Lan Yên lại trở nên cung kính, lập tức làm cho mọi người nâng những người bị thương cùng nhau đi theo sau Nạp Lan Yên.

Trong lòng Nạp Lan Bằng ghen khuấy, muốn lên tiếng đáp lời lại bởi vì kẻ ngu xuẩn Nạp Lan Lâm mà không có lên tiếng, kêu mọi người theo sát phía sau Bách Lý gia tộc, dọc đường đi, cặp mắt trâu kia có thể biến Nạp Lan Lâm thành tổ ong vò vẽ. (hắc, chọc nhiều lỗ quá ấy mù)

Nạp Lan Lâm run run rẩy rẩy theo sát bên người Nạp Lan Bằng, không dám ngẩng mặt lên.

Nạp Lan Yên một đường nắm tay Bách Lý Phượng Vũ đưa mọi người đến bên ngoài sơn mạch, sờ đầu tiểu la lỵ đặc biệt nhu thuận: “Lần sau đừng bốc đồng làm mình rơi vào nguy hiểm, có biết không?”

Bách Lý Phượng Vũ đảo con ngươi một vòng liền hiểu ý tứ của Nạp Lan Yên. Mắt liếc Nạp Lan Lâm một cái, nắm chặt tay nhỏ kiên định nói với Nạp Lan Yên: “Lần này là ta sơ ý, không có lần sau!”

Lần sau, lúc chinh người, nàng nhất định sẽ đảm bảo an toàn của mình trước tiên.

Trong mắt của Nạp Lan Yên tỏa ra ánh sáng, nói một chút liền hiểu, tiểu la lỵ thông minh như vậy thật muốn lqđ ôm về nhà nuôi. Dưới bề ngoài quái dị lộ ra tâm trạng vui vẻ.

Bách Lý Thanh Thư ho nhẹ một tiếng, xấu hổ nghĩ, không thể lại hoài nghi ân nhân được, nhưng vẫn có cảm giác ân nhân thần bí trước mặt đang dạy hư tiểu bằng hữu của mình. (cảm giác gì nữa thúc ời, sự thật là vậy mà)

Nạp Lan Yên xuyên qua áo choàng liếc nhìn Nạp Lan Lâm, ngay lúc Nạp Lan Bằng muốn nói gì đó, dời tầm mắt, phát tay nói tạm biệt với Bách Lý Phượng Vũ: “Bằng hữu, gặp lại sau.”

Bách Lý Phượng Vũ nhảy lên con ngựa trắng của mình, một tay kéo dây cương, một tay vẫy vẫy về phía Nạp Lan Yên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo có khí thế đặc biệt: “Bằng hữu, người nhất định phải đến tìm

ta. Ta ở Bách Lý gia tộc tại đế đô Liệt Diễm quốc. Ta tên Phượng Vũ, năm nay đã mười tuổi, chưa có vị hôn phu!” (sặc)

Nạp Lan Yên: “....”

Đây là nàng bị một tiểu la ly thổ lộ tình cảm trước mặt mọi người sao?

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Người Nói Người Có Chỗ Nào Không Ngu?

Bách Lý Phượng Vũ vung roi da nhỏ vui vẻ nhìn Nạp Lan Yên, chớp mắt to ngập nước, nàng chính là cảm thấy rất yêu thích nên ngay cả tên cũng chưa biết đã muốn kết bằng hữu.

Vừa cường đại, vừa có khí thế!

Đối mặt với Bối Long hung mãnh kia, một tiếng ‘Còn chưa cút’ thật là suýt (soái) biết bao!

Mắt Bách Lý Phượng Vũ lóe ra tia sáng, bằng hữu, nhất định phải đến Bách Lý gia tộc tìm nàng đó.

Nạp Lan Yên mỉm cười, gật đầu đồng ý: “Được!”

Bách Lý Phượng Vũ mừng rỡ cười không thấy mắt, kiêu ngạo nhìn bộ dáng giống như gà mái đánh thua ngã lộn nhào của Nạp Lan Lâm. Nàng giương cằm nhỏ dương dương tự đắc, vung roi, xoay người chạy nhanh ra khỏi núi.

Bách Lý Thanh Thư buồn cười nhìn bóng dáng Phượng Vũ, chấp tay với Nạp Lan Yên: “Bách Lý gia tộc tùy thời (bất cứ lúc nào) đợi tiền bối đến.”

Nạp Lan Yên thản nhiên lên tiếng, ánh mắt lại lướt qua Nạp Lan Bằng cùng Nạp Lan Lâm đứng bên cạnh hẳn, nhìn ánh mắt bọn họ lộ ra kinh hoàng, trong lòng cười nhạo, cũng không nói một lời, xoay người chậm rãi bước vào trong sơn mạch, lưu lại cho mọi người một bóng dáng bí hiểm.

Mãi đến khi bóng dáng Nạp Lan Yên biến mất trong tầm mắt mọi người, Bách Lý Thanh Thư mới miễn cưỡng nhìn thoáng qua Nạp Lan Bằng: “Chúc mừng vận khí của tiểu bối Nạp Lan gia tộc tốt như vậy, tại hạ đi trước một bước, tạm biệt.”

Nói xong, Bách Lý Thanh Thư vung tay áo rời đi, dẫn người của Bách Lý gia tộc nhanh chóng đuổi theo Bách Lý Phượng Vũ.

Nạp Lan Bằng ở phía sau tức giận trở tay đánh một chưởng lên mặt Nạp Lan Lâm, giọng điệu ác liệt mắng: “Thành sự không có bại sự có thừa, còn không rút về gia tộc ngay cho ta!”

“Nạp Lan Bằng, người dựa vào cái gì mà đánh ta? “ Nạp Lan Lâm bị đánh một bạt tai hoàn toàn tỉnh táo lại, ôm khuôn mặt sưng đỏ, phản hận trừng mắt nhìn Nạp Lan Bằng, vừa ủy khuất vừa tức giận chạy ra khỏi sơn mạch.

Nạp Lan Bằng lạnh lùng nhìn bóng dáng Nạp Lan Lâm chạy ra ngoài sơn mạch, nhổ một ngụm trên mặt đất: “Cái gì vậy!”

“Nhìn một chút, nhìn xem cái gì vậy?” Nạp Lan Bằng xoay người nhìn một đám người sau lưng, hùng hung hổ hổ nói: “Còn không mau rút về gia tộc, còn ở chỗ này mất mặt xấu hổ sao?”

“Đúng, thật xin lỗi!” Nạp Lan Song đỏ mắt, sau khi nói xin lỗi liền vội vàng kêu gọi mọi người rời khỏi sơn mạch.

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi sơn mạch, Nạp Lan Yên đi ra từ phía sau một cây đại thụ, ánh mắt phức tạp nhìn đám người đã đi xa, vượt mi tâm: “Làm sao Nạp Lan gia tộc lại không có chút hòa hợp nào?”

Trong trí nhớ của nàng, thế hệ trẻ tuổi đồng lứa (cùng tuổi), không phải kiêu ngạo ương ngạnh, chính là yếu đuối bệnh ường. Lão gia tử quản lý Nạp Lan gia tộc như vậy đúng là không dễ dàng.

Thương hiện thân nói: “Thật ra thì vẫn có mấy việc hòa hợp.”

Nạp Lan Yên liếc mắt: “Đều hận ta sao lại không chết sớm một chút.”

Thương: “....”

Ngoài lão gia tử ra, tất cả mọi người trong tộc đều nghĩ như vậy.

Nạp Lan Yên lắc đầu, bước vào trong sơn mạch. Không cần quan tâm bọn họ, việc quan trọng bây giờ là nhanh chóng gia tang thực lực. (chỉ cuồng thực lực, à, còn tiền nữa chứ :v)

Bất quá nghĩ đến vừa mới quen tiểu loli, tâm tình đang xấu của Nạp Lan Yên trở nên tốt hơn, mắt cong cong, khóe môi tràn ra tươi cười. Đại mã kim đao (ngựa lớn) xông thẳng vào chỗ sâu bên trong sơn mạch, trước khi trở về để đồ ít nhất phải đả thông ba nhánh linh mạch.

Hệ thống tu luyện của thế giới này, Nạp lan Yên đã hỏi Thương.

Để chính thức trở thành Linh tu sĩ, trước hết phải lần lượt đả thông chín nhánh linh mạch trong cơ thể, sau đó dung hợp chín nhánh lại, lúc ngưng kết thành đan, mới chính thức bước trên con đường Linh tu (tu luyện linh lực á)!

Lúc trước, Nạp Lan Yên uống máu của Tiểu Bảo, sau lại kí khế ước, hai thứ kết hợp có thể nói là hoàn mỹ. Chín nhánh linh mạch trong cơ thể đã dần thành hình, từ lúc xuyên qua đến nay, bây giờ, Nạp Lan Yên mới chính thức bước lên con đường cường giả thuộc về mình.

Mặt trời dần ngả về tây, tay áo tung bay.

Chẳng mấy chốc, đã mười ngày qua đi.

Oanh!

Dưới ánh mặt trời chói chang, đột nhiên một trận tiếng nổ mạnh mẽ kịch liệt vang vọng khắp núi rừng, khói trắng hợp lại giống như cây nấm bốc lên trời.

“Phốc... khụ... khụ....” Một cánh tay vô cùng bản khó khăn phủ bụi cỏ. Nạp Lan Yên chật vật đứng lên từ trên mặt đất, tóc tai rối bù, mặt mày đen như mực, nhìn qua chỗ tập trung khói đặc, khóc không ra nước mắt, ngửa mặt lên trời kêu thảm: “Cái đêch, thành quả một ngày một đêm vất vả của lão tử....”

Bộ dáng thê thảm của Nạp Lan Yên quả thực làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng. Thương sờ mũi, mắt nhìn lên bầu trời, hôm nay thời tiết thật đẹp! (Ặc, chịu anh luôn)

Nạp Lan Yên lau mặt, tràn đầy đau khổ đi đến cạnh đồng phế tích trước mặt ngòi xồm xuống: “Sư tôn, đây là ta làm sai chỗ nào?”

“Đần! Ngu xuẩn! Đần gỗ!” Giọng nói không chút lưu tình của Hồn Độn lão đại vang lên trong đầu Nạp Lan Yên.

Trên trán Nạp Lan Yên bật ra một chữ tinh (井) màu đỏ chói.

Hồn Độn lão đại cười lạnh nói: “Ba ngày cũng không luyện chế ra Cổ Nguyên Đan cơ bản nhất, không phải ngu xuẩn thì là cái gì? Lại xem lại một lần nữa phương pháp của bốn tọa, tự mình suy nghĩ xem sai ở đâu. Không luyện chế được Cổ Nguyên Đan, không được rời núi!”

Đối với tính tình nóng nảy của Hồn Độn lão đại, mấy ngày nay Nạp Lan Yên đã hoàn toàn lĩnh giáo.

Ba ngày trước, nàng thật vất vả mới đả thông nhánh linh mạch thứ nhất, lúc chuẩn bị thừa hưởng xông lên đả thông nhánh linh mạch thứ hai, thì bị một cái đỉnh đập vào đầu, đau đến mức nàng che cái ót nhe răng nhếch miệng, không đợi nàng oán giận, đã nghe Hồn Độn lão đại nói: “Bên

trong đỉnh có phương thuốc cùng dược liệu điều chế Cổ Nguyên Đan, tự mình xem kỹ, không luyện ra đan dược thì không được tu luyện.”

Tiếng nói kia, giọng điệu kia, quả thật là vừa bá đạo vừa ngang ngược!
(lee: *gật* ta cũng thấy vậy nha, cơ mà ta thích, hắc hắc.)

Sau đó, Nạp Lan Yên luyện ba lần bị nổ bay ba lượt!

Nhớ đến ba lần đau khổ, Nạp Lan Yên hít mũi, trong mắt dần bốc lên một ngọn lửa, nàng cũng không tin nàng không làm được!

Vén ống tay áo lên, cầm đỉnh, lần lượt đặt các dược liệu cần thiết đã rửa sạch lên tay, nhật củi, nhóm lửa, làm nóng, khống chế độ nóng.

Mỗi một bước Nạp Lan Yên làm thật cẩn thận, tỉ mỉ cầm dược liệu được phân chia theo đơn thuốc bỏ vào đỉnh, từng giai đoạn đều khống chế thời cơ tốt nhất!

Làm xong tất cả các bước, đẩy nắp đỉnh, tay Nạp Lan Yên cầm quạt nhẹ nhàng quạt lửa, cẩn thận khống chế độ cháy.

Nhưng mà, không đến ba canh giờ, lại nổ tung.

Nạp Lan Yên mặt đầy tro ngời xồm trên mặt đất, cả người tỏa hơi lạnh, tóc nhanh chóng dựng ngược lên. (cảnh này thật buồn cười)

Tiểu Bảo nằm ở xa, lo lắng nhìn chủ nhân nhà mình. Nó không biết chủ nhân đang làm cái gì, nhưng thấy chủ nhân một ngày lại một ngày chơi nổ tung.

Thương xoa trán đầy mồ hôi lạnh, yên lặng nhìn trời.

Một phút đồng hồ sau.

Nạp Lan Yên đưa tay lau mặt, khẽ cắn môi, nhắm mắt hít sâu một hơi, khi mở ra đã khôi phục tỉnh táo, tiếp tục bắt đầu lại.

Đêm khuya yên tĩnh, lại là một trận tiếng nổ vang lên.

Nạp Lan Yên cho rằng mình sẽ lại bị nổ bay, lại không nghĩ cái đỉnh đột nhiên bay lên không trung, xoay tròn.

Nạp Lan Yên che kín đôi mắt đầy tơ máu ngậy ngốc nhìn một màn này, cứng ngắc quay đầu, nắm chặt ống tay áo của Thương, ngón tay đều run rẩy: “Chuyện này, không phải ta làm mơ chứ?”

Thương cũng khiếp sợ, hồi phục lại tinh thần trong nháy mắt, bình tĩnh nhìn Nạp Lan Yên, giọng nói bình tĩnh mà kiên định: “Không phải nằm mơ, tiểu tiểu thư, người thành công rồi.”

Thành công? (ôi, gian nan thật đó, nhưng mà ta thấy vậy mí đúng làm gì có ai thiên tài tới mức cái gì cũng làm dễ dàng.)

Nạp Lan Yên ngơ ngác nhìn đỉnh đang chậm rãi chuyển động trên không trung, ngơ ngác đi lên phía trước lấy đỉnh đặt trên mặt đất, lúc tay ấn lên nắp đỉnh, tim dường như ngừng đập.

Lúc này, cái nắp nặng tựa ngàn cân, nhìn từng viên đan dược ngưng tụ thành hình tròn ở bên trong, chớp mắt, lại chớp mắt, xác định mình đúng là nhìn thấy đan dược, Nạp Lan Yên nhanh chóng nhảy lên một cái, hung hăng đấm không khí, kích động vạn phần: “Thành công!”

Thất bại mấy lần, bị nổ bay mấy lần, bị mắng mấy lần, lúc này thành công, loại tâm tình này.... Quả thật không thể diễn tả bằng lời!

Nạp Lan Yên phát tiết hết cảm xúc trong lòng, hít cái mũi cay cay, cảm mấy viên đan dược đếm đi đếm lại như bảo bối, quay đầu nói với Thương: “Thương. Mười viên.”

Giọng nói của Nạp Lan Yên coi như bình tĩnh, thế nhưng đôi mắt, khóe môi, khắp nơi đều lộ ra tươi cười dương dương tự đắc, giống như đứa trẻ lấy được bảo bối mình thích, muốn khoe với bạn bè của mình.

Thương không trả lời, nhưng khóe miệng cũng nhẹ nhàng gợi lên một độ cong.

Tiểu Bảo có thể cảm giác được chủ nhân cao hứng, đầu dựa vào ngực mềm mại của chủ nhân, cọ cọ.

Nạp Lan Yên thưởng cho Tiểu Bảo một viên Cố Nguyên Đan: “Hôm nay cao hứng, thưởng cho người.”

Lưỡi Tiểu bảo cuốn lấy đan dược, nuốt Cố Nguyên Đan vào bụng, gần như trong nháy mắt liền lớn lên một vòng.

Nạp Lan Yên trợn mắt há hốc miệng: “Sư.... Sư tôn?”

“Ngạc nhiên?” Hồn Độn vẫn rất khinh thường, nhưng giọng nói vẫn tốt hơn một chút: “Phương pháp luyện đan bốn tọa đưa cho người, tự nhiên là tốt nhất.”

Nạp Lan Yên trầm mặc một lúc, nói: “Sư tôn, cảm ơn người.”

Tuy rằng đại sư tôn nói lời hung ác, nhưng thật là muốn tốt cho nàng, nàng có thể cảm nhận được.

“Dài dòng.” Giọng nói của Hồn Độn có chút mất tự nhiên. “Người ít kiêu ngạo cho bốn tọa. Năm đó, lần đầu tiên bốn tọa luyện Cố Nguyên Đan chỉ cần một phút đồng hồ, thân là đệ tử của bốn tọa, người nói người có chỗ nào không ngu?”

“....” Nạp Lan Yên đối với chuyện này chỉ cười hắc hắc. Bị mắng nhiều, cũng thành thói quen. Dù sao mắng đi mắng lại, đại sư tôn nhà mình

cũng chỉ nói ba từ đần, ngu xuẩn, đầu gỗ. (chết cười)

Ngược lại là Hồn Độn lão đại nhìn đệ tử mình cười đến ngu ngốc, lại suýt nữa giơ chân.

Nạp Lan Yên sờ mũi, đưa một viên cho Thương: “Nuốt vào, ta cùng Tiểu Bảo sẽ hộ pháp (bảo vệ) cho ngươi.

Thương ngán người, sau một lúc mới nhận lấy Cổ Nguyên Đan, cho vào miệng, nuốt xuống, khoan chân ngồi một bên.

Mà Nạp Lan Yên ngồi một bên, nhìn Cổ Nguyên Đan trong tay, đại não nhanh chóng chuyển động.

Cổ Nguyên Đan, có chút giống với Trúc Cơ Đan nàng từng xem trong một quyển tiểu thuyết tu tiên. Người tu luyện chỉ cần ăn vào sẽ củng cố linh lực, tốc độ tấn chức nhanh hơn, lúc tiến giai dùng đan sẽ có hiệu quả làm chơi ăn thật; mà người bình thường dùng, sẽ có tác dụng làm cho thân thể cường tráng, kéo dài tuổi thọ.

Con người đen nhánh của Nạp Lan Yên đảo một vòng, trong nội tâm liền có tính toán, tâm tình thật tốt đưa tay vỗ đầu xà lớn bên cạnh: “Tiểu Bảo, chờ Thương hấp thu hết dược lực, chúng ta trở về đế đô.”

Chủ nhân cao hứng, Tiểu Bảo cũng cao hứng, thè lưỡi rắn, cái đuôi quấn quanh chủ nhân.

Thời gian nhoáng một cái, đã gần một tháng.

Nạp Lan Yên sờ đầu của Tiểu Bảo, ánh mắt nhìn về phía đông xa xa, khoe mọi gương lên một độ cong kinh diễm. Lãnh Tam gia, đã lâu không gặp, thật sự là nhớ....

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Hồ Ly Trở Về Đế Đô!

Hào quang hiện ra, cuồng phong bay lên.

Nạp Lan Yên bị tiếng động bất thành linh làm cho hoảng sợ, mở mắt nhìn về phía Thương ở bên trong cuồng phong, đáy mắt xẹt qua một tia kinh hỷ: “Đây là... Muốn lên cấp?”

Bản thân Thương đã đả thông chín nhánh linh mạch, ở bình cảnh đã gần một năm rồi, một khi dung hợp chín nhánh linh mạch, Thương sẽ chính thức trở thành Linh tu sĩ thân phận tôn quý!

Nạp Lan Yên hôn ‘bẹp’ một cái lên đầu của Tiểu Bảo nằm ở bên cạnh mình: “Tiểu Bảo, vận khí của ta sao lại tốt như vậy?”

Tiểu Bảo không rõ lắm, nhưng cũng kiêu ngạo ngẩng đầu lên, phun lưỡi răn hồng hộc một tiếng.

Sau nửa canh giờ.

Thương chậm rãi mở to mắt, trong mắt hình như có ánh sáng yêu dị lóe lên rồi biến mất. Khuôn mặt bình thường bỗng trở nên xinh đẹp tà mị bất chấp mọi thứ, trong nháy mắt lại khôi phục lại như thường.

Nạp Lan Yên suyt chút nữa cho là mình hoa mắt, bên môi hiện lên ý cười: “Cảm giác trở thành Linh Sĩ thế nào?”

Chín nhánh linh mạch ngưng đan, chính thức bước vào hàng ngũ Linh tu sĩ.

Thực lực của Linh tu sĩ phân chia theo cấp bậc từ thấp đến cao lần lượt là Linh Sĩ, Linh Sư, Đại Linh Sư. Đây là ba cấp bậc dưới của Linh tu sĩ.

Sau Đại Linh Sư đỉnh phong, là cấp bậc Tiên Thiên Linh tu sĩ.

Một khi trở thành Tiên Thiên Linh tu sĩ, địa vị trên đại lục tăng lên một cấp bậc.

Theo hiểu biết của Nạp Lan Yên, toàn bộ Liệt Diễm quốc cũng chỉ có một cao thủ Tiên Thiên Linh tu sĩ, chính là hoàng gia lão tổ đã bế quan nhiều năm của hoàng thất.

Cũng chính vì có một pho tượng đại thần như vậy tồn tại, Liệt Diễm đế quốc mới có thể có mấy trăm năm yên bình.

Thương mở ra lòng bàn tay lại chậm rãi nắm chặt lại, cảm nhận linh lực hùng hậu lưu chuyển giống như dòng sông trong cơ thể, đối với câu hỏi của Nạp Lan Yên, chỉ trả lời một chữ: “Thoải mái!”

“Ha ha ha, tốt cho một chữ thoải mái!” Nạp Lan Yên vui sướng cười to một tiếng, ánh mắt nhìn về phương đông, mi tâm tràn đầy tự tin, chậm chạp nói: “Ra ngoài lâu như vậy, cũng nên trở về rồi.

Liệt Diễm đế đô. Chiến Vương phủ.

Trong đình viện, dưới cây Tử Đằng, một nam nhân tuấn mỹ mặc một thân quần áo màu tím lười biếng nằm nghiêng trên nhuyễn tháp tơ vàng. (oa haha, soái ca lên sàn). Ngón tay thon dài vân vê một phong thiếp mời tinh mỹ, khóe môi hiện lên ý cười ý vị thâm trường: “Săn bắn....”

Đứng ở bên cạnh nam nhân là một thanh niên mặc cẩm bào màu xanh, môi hồng răng trắng, khuôn mặt tuấn tú, cầm lại gương cao, vẻ mặt vừa

kiêu căng vừa kiêu ngạo, cả người toát ra một cỗ hơi thở của một công tử quần là áo lượt.

Nhưng lúc này, vẻ mặt của thanh niên cũng tràn đầy phần hận cùng trào phúng: “Tam ca, bọn hãn rõ ràng là không có ý tốt.”

Lãnh Thiếu Diệp gấp lại thiệp mời, tùy ý đặt một bên, nói: “Thiếu Kỳ, bọn hãn cũng là huynh trưởng của ngươi.”

“Huynh trưởng chó má!” Lãnh Thiếu Kỳ khinh thường ‘xì’ một tiếng. Vẻ mặt tức giận giậm giậm chân nói: “Tam ca, ngươi bởi vì những tên khốn khiếp kia mà phải cưới một Vương Phi ngu ngốc, thế nhưng những người này còn dám tính kế ngươi!”

Lãnh Thiếu Diệp thản nhiên nhếch môi mỏng, không để ý nói: “Trở về nói, Bốn vương đáp ứng.”

Lãnh Thiếu Kỳ nhíu mày nghĩ một chút, chỉ thấy Lãnh Thiếu Diệp đã khép hờ con ngươi, chỉ có thể cắn răng nói: “Tam ca, ngươi cẩn thận mọi chuyện.”

Đợi Lãnh Thiếu Kỳ rời đi, Lãnh Thiếu Diệp bỗng dừng mở đôi mắt đen, trong mắt không có một chút để ý chuyện vừa rồi, chỉ có một mảnh thâm thúy cùng lạnh như băng: “Ám, phái người âm thầm đi theo Thái tử cùng Thiếu Kỳ, có chuyện gì đều báo với ta.”

Trong gió truyền đến một đạo tiếng vang: “Vâng, Vương Gia.”

Lãnh Thiếu Diệp vuốt chén ngọc trên tay, có chút nhàm chán thờ dài, một tháng này, hãn thu phục ám vệ, thanh lọc vương phủ, chinh đồn Hồ Vệ Quân, bận đến chân không chạm đất.

Hôm nay thật vất vả mới nhàn rồi, mỗi ngày còn phải nhìn đám ‘huynh đệ’ tâm tư khác nhau, ngược lại thật sự có chút nhớ Hồ Ly kia.

(haha, ca cũng nhớ tý rồi)

“Vương Gia.” Nữ nhân dịu dàng đi đến từ một nơi không xa, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần mang theo vài phần lo lắng: “Theo tin tức thuộc hạ có được, lần săn bắn này sợ là bởi vì bọn họ đã lấy được tin tức Vương Phi khỏi bệnh.”

Một đại tiểu thư si ngốc lại gả cho Chiến Vương nổi danh cả nước, trong đó tự nhiên có chút chuyện cong cong thẳng thẳng không muốn người biết.

Nguyên nhân lớn nhất, đó là người cầm đầu vây cánh ủng hộ Thái tử sợ Chiến Vương dũng mãnh sẽ lại cưới một nữ nhân thông minh tài giỏi làm Vương Phi, như vậy bọn họ sẽ đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương (gặp họa liên tiếp).

Mà nửa tháng trước, có một tin tức mơ hồ truyền đi khắp đế đô.

Nói là hiện tại Chiến Vương phi Nạp Lan Yên đã khỏi bệnh, làm việc mười phần kỳ quái, còn có người nói là ở bên trong sơn mạch gặp được Chiến Vương phi liễu lĩnh cường hãn. Hơn nữa, còn chỉ ra Chiến Vương phi cũng không phải ở nhà dưỡng bệnh, mà là đại hôn không lâu đã rời Chiến Vương phủ đi rèn luyện, nói thật rành mạch rõ ràng.

Lãnh Thiếu Diệp bận không phân thân được, đến lúc nghe được tin tức này, đã có không ít kẻ rục rịch góc đầu.

Mấy ngày gần đây, các huynh đệ kẻ trước người sau đến phủ, quanh co lòng vòng hỏi thăm tin tức về Nạp Lan Yên.

Lãnh Thiếu Diệp ánh mắt u ám: “Lam Thanh, có tra ra là người nào tung lời đồn đại không?”

Nữ nhân dị dạng tên là Lam Thanh, là người đã đả thông bảy nhánh linh mạch, đi theo bên người mẫu phi của Chiến vương gia, sau khi chủ nhân qua đời, xem như một tay nàng nuôi lớn Chiến Vương gia.

Lam Thanh tính cách dị dạng lại tiêu sái, là một người khôn khéo tài giỏi, lấy tiêu chuẩn nhận thức người của Lãnh Thiếu Diệp, tất nhiên lúc chinh đồn Vương phủ, hẳn cất nhắc nàng thành tổng quản của Vương phủ.

Thanh Lam nghĩ đến kết quả tra được, vẻ mặt có chút cổ quái: “Vương Gia, tin tức này truyền ra từ Nạp Lan gia tộc, nửa tháng trước, Nạp Lan Bằng dẫn Nạp Lan Song vừa thức tỉnh Ngân Phẩm linh căn cùng Nạp Lan Lâm đi một chuyến vào sơn mạch ngoài thành.”

Lam Thanh không rõ ràng lắm tình huống hiện giờ của Vương Phi nhà mình, nhưng đối với việc Vương Phi không phải là si ngốc mà là cường giả thật sự vui mừng.

Lãnh Thiếu Diệp nhíu mi, đầu ngón tay theo bản năng gõ mặt bàn, Hồ Ly ngu xuẩn kia có thể lăn lộn phong sinh thủy khởi (1) ở trong sơn mạch, cũng không ngoài ý muốn của hắn.

(1) Phong sinh thủy khởi: cuộc sống, việc buôn bán náo nhiệt. (ở đây ý chỉ cuộc sống á)

Năm đó Huyết Hồ có thể mở một đường máu ở rừng mưa nhiệt đới, ở sơn mạch của dị giới này tự nhiên cũng không cần nói.

Chẳng qua là, không có hoàn toàn nắm chắc lúc để lộ bản thân, cũng không giống tác phong của Hồ Ly này.

Phanh!

Đột nhiên một cái gói lớn bay từ bên ngoài tường vào, rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang thật lớn.

Trong mắt Lãnh Thiếu Diệp hiện lên ánh sáng sắc bén, nhưng đảo mắt nhìn thấy bóng dáng ngồi trên tường, hàn băng thấu xương trong phút chốc liền rút đi, chỉ còn dở khóc dở cười. Bóng người phong trần mệt mỏi kia không phải là Nạp Lan Yên thì là ai? (oimeoi, chị xuất hiện đặc biệt nhờ)

Nạp Lan Yên phủ bụi bặm trên vai, tung người tiêu sái rơi xuống đất, tâm tình rất tốt quơ quơ tay với Lãnh Thiếu Diệp, lộ ra răng trắng: “Ôi!”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tam Gia Sợ Uổng Thuốc.

Ôi!

Ôi! Cọng lông!

Lãnh Thiếu Diệp âm thầm oán oán thầm, hiển nhiên không nghĩ tới con Hồ Ly này nói trở về liền trở về.

Nạp Lan Yên cũng không để ý suy nghĩ của người khác, bước nhanh đến bên người Lãnh Thiếu Diệp: “Các người vừa mới nói cái gì vậy?”

Nàng vừa trở về, nhưng lúc trèo tường mơ hồ đã nghe thấy Vương Phi gì đó, hẳn là có liên quan đến nàng.

Lãnh Thiếu Diệp rót một bát trà nóng cho Nạp Lan Yên: “Lam Thanh, nói cho nàng nghe.”

Đúng vậy! Không phải chén ngọc tinh xảo mà là lqđ bát lớn.

Nạp Lan Yên tiện tay nhận bát trà, nói cảm ơn, nâng tay đưa bát trà lên miệng uống.

Trên thực tế, thời tiết cuối thu đã có chút lạnh, hai cánh tay lộ ra bên ngoài của Nạp Lan Yên lúc này đang lạnh buốt.

Cũng không phải nàng rất lạnh, chỉ là thể chất con người, vừa cuối thu đầu đông, hai tay hai chân đều lạnh như băng.

Thanh Lam nghe thấy Vương Gia nhà mình gọi tên, mới hồi phục tinh thần từ trong kinh sợ sững sờ (chị bị Yên tử dọa :>), lại khó khăn lắm mới phản ứng được vị hắc y thiếu nữ (cô gái mặc quần áo màu đen) mặc dù phong trần mệt mỏi nhưng không thể che hết một thân phong hoa tuyệt đại trước mặt này đúng là Vương Phi nhà mình.

Lam Thanh đờ xuống hưng phấn không hiểu tại sao đang điên cuồng dâng lên trong nội tâm, nói: “Vương Phi, trong khoảng thời gian này, từ Nạp Lan gia tộc truyền ra tin tức nói là ngài đã khỏi bệnh, còn nói là ở sơn mạch ngoài thành gặp được ngài đang rèn luyện.”

Động tác bưng bát trà của Nạp Lan Yên dừng lại một chút, nhướn mày kéo dài tiếng nói: “Người nói Nạp Lan gia?” (ghét)

Lam Thanh gật đầu: “Đúng vậy, Vương Phi.”

Nạp Lan Yên hơi nhíu mày, lúc trước nhìn thấy khuôn mặt của nàng chỉ có hai người là Nạp Lan Lâm và Nạp Lan Song, nàng không sợ hai người kia nhận ra, nhưng sau lại bởi vì không muốn gặp phiền toái nên đã lấy áo choàng che lại dung nhan.

Chẳng lẽ là, bị nhận ra?

Lãnh Thiếu Diệp điều chỉnh tư thế ngồi, một tay nâng cằm, ngược lại bộ dáng tuấn mỹ lại lộ ra lưỡi biếng: “Có tính toán gì không?”

Nạp Lan Yên suy nghĩ một chút, khóe môi vẽ ra độ cong đẹp mắt: “Ngược lại đỡ mất công ta phải tìm người tuyên truyền, hưởng chi, ta cũng không có ý định giả ngu.”

Giả ngu cái gì....

Lam Thanh cảm giác giống như mình đã hiểu được chuyện gì đó. Nhưng nàng đứng một bên nhìn Vương Gia tuấn mỹ vô song, lại nhìn

Vương Phi phong hoa tuyết sắc, cái loại cảm giác hưng phấn không hiểu tại sao lại càng lớn, thậm chí muốn cho tất cả mọi người nhìn xem lqđ Vương Gia cùng Vương Phi nhà mình xứng đôi bao nhiêu!

Ai nói Vương Gia nhà nàng không tốt?

Ai nói Vương Phi nhà nàng vừa ngốc vừa xấu?

Một đám không có mắt!

Lãnh Thiếu Diệp khẽ cười, giọng nói lạnh lạnh chầm rãi vang lên: “Người trở lại thật đúng lúc, buổi chiều cùng ta tham gia buổi tụ hội (gặp gỡ) đi.”

Nạp Lan Yên nhướn mày: “Ừ?”

Trong mắt Lãnh Thiếu Diệp hiện lên một vòng u ám, ném thiệp mời cho Nạp Lan Yên: “Nhị Hoàng tử mời Bốn vương dẫn Vương Phi đến phủ của hắn tụ hội, ngày mai cùng đi săn bắn.”

“Ách!” Nạp Lan Yên đặt bát trà đã lạnh lên bàn, mở thiệp mời liếc một cái, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nói: “Thoạt nhìn không giống với bữa tiệc bình thường....”

Lãnh Thiếu Diệp nhếch môi, ý vị thâm trường cười cười, cũng không trả lời.

Nạp Lan Yên tùy tiện ném thiệp mời trở lại, bước lên một bước trực tiếp đặt ngón tay lên cổ tay của Lãnh Thiếu Diệp, cẩn thận bắt mạch.

Cổ tay truyền đến cảm xúc lạnh lẽo làm Lãnh Thiếu Diệp có chút sững sờ, lqđ hai mắt nhìn chăm chăm tiểu hồ ly đang chăm chú bắt mạch cho mình. Khoảng cách hai người rất gần. Lãnh Thiếu Diệp ngửi được mùi cỏ xanh thanh mát, không hiểu tại sao, lại có chút hoảng hốt.

Không lâu sau, Nạp Lan Yên buông tay ra, giọng điệu không tốt: “Ngày mai, nếu là không thể không đi săn bắn, thì thành thật một chút ở bên cạnh ta.”

Mới vừa rồi bắt mạch, vị gia này căn bản không có uống thuốc đều đặn. Nàng đều chuẩn bị khi thân thể hẳn điều dưỡng tốt, sẽ gắng sức giải độc cho hẳn. Ai biết nam nhân này thế nhưng không có uống thuốc đều đặn!

Lãnh Thiếu Diệp hồi phục tinh thần, nghe nàng nói vậy ho nhẹ một tiếng, tự biết đui lý, nhìn xung quanh, giọng nói không tự chủ liền hạ thấp xuống: “Mấy ngày nay có chút bề bộn....”

Nạp Lan Yên liếc Lãnh Thiếu Diệp, thật cho rằng nàng không biết nhược điểm duy nhất của cảnh sát hình sự quốc tế tung hoành thế giới – Lãnh Tam gia chính là sợ uống thuốc sao? (chết cười) Lúc trước nàng nghĩ rằng nam nhân này sẽ thành thành thật thật uống thuốc quả thật quá ngây thơ rồi!

Không muốn nhiều lời, thân là một thầy thuốc, nàng có rất nhiều biện pháp thu thập người bệnh không nghe lời.

“Lam Thanh?” Nạp Lan Yên đảo mắt nhìn nữ nhân dịu dàng vẫn đứng một bên. “Chuẩn bị cho ta một bộ quần áo, mặt khác phân phó cho hạ nhân đi sắc thuốc cho Vương Gia.”

Lam Thanh từ đầu đến cuối đều đứng ở một bên mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, nghe thấy lời nói của Vương Phi nhà mình, lập tức đồng ý: “Thuộc hạ đi làm ngay.”

Thanh Lam phân phó người đi sắc thuốc, sau đó cũng đi chuẩn bị quần áo tham gia yến hội cho Vương Phi.

Nếu bọn họ muốn xem Vương Phi nhà mình có phải ngu dại hay không, vậy để cho bọn họ tận mắt nhìn, nhìn Vương Gia cùng Vương Phi nhà mình là một đôi bích nhân (bích nhân: người đẹp) phong hoa tuyết đại cỡ nào.

Để xem về sau còn ai dám lén chửi bới Vương Gia cùng Vương Phi của nàng.

Nạp Lan Yên tiện tay chỉ bọc đồ dưới đất: “Tam gia, phiền người tìm người thu thập cho ta, cẩn thận một chút, bên trong đều là bảo bối. Ta trước đi tắm một chút.”

Bây giờ bất kể chuyện gì, đều không quan trọng bằng việc nàng thoải mái tắm rửa, ngâm mình trong nước ấm.

Hai người trước sau rời đi, dưới cây Tử Đằng, chỉ còn lại lqddd một mình Lãnh Tam gia, vẻ mặt có chút đen.

Nạp Lan Yên nhắm mắt ngâm mình trong ôn tuyền, đối với tình huống hiện tại của vương phủ, nàng không có chút ngạc nhiên, nếu trong một tháng Lãnh Thiếu Diệp còn không thu phục được hạ nhân trong vương phủ, đó mới kỳ quái.

Về việc Nạp Lan gia tộc phát ra tin tức nàng khỏi bệnh, Nạp Lan Yên nhếch môi, không chút để ý. Dù sao, nàng cũng sẽ giáo huấn đám tiểu tử kia, vừa đúng lúc.

Thật sự phiền toái, là chuyện của Lãnh Thiếu Diệp với Thái tử kia.

Bất quá, làm cho Lãnh Thiếu Diệp ngọt ngào, chính là việc Nạp Lan Yên yêu thích đấy.

Hai phút sau, bên ngoài phòng tắm vang lên tiếng gõ cửa: “Vương Phi, có thể vào không?”

“Vào đi.” Nạp Lan Yên lên tiếng.

Cửa phòng bị đẩy ra, Lam Thanh ôm quần áo đi vào, một thân váy dài màu lửa đỏ hoa mỹ, một cây trâm cài huyết ngọc, đơn giản vô cùng, lại kinh diễm vô cùng.

Lam Thanh có một đôi tay khéo léo, rất nhanh liền trang diễm thật đẹp cho Vương Phi nhà mình.

Nạp Lan Yên ngồi trước gương đồng, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ được trang diễm tinh xảo, tóc dài búi lên được cố định bằng một cây huyết trâm, đơn giản hào phóng lại không mất vẻ đẹp đẽ quý giá, mắt hồ thâm thúy, lãnh ngạo liêu lĩnh.

Lam Thanh nhìn Vương Phi như vậy, nhất thời, không khỏi ngây ngẩn cả người.

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Sư Tôn, Ngài Suy Nghĩ Nhiều Quá!

Nạp Lan Yên tùy ý nhìn bóng mình trong gương, lười biếng ngáp một cái, đứng dậy đi ra ngoài phòng tắm, đã nhìn thấy Lãnh Thiếu Diệp đứng dựa vào tường, vẻ mặt lạnh lùng.

Nạp Lan Yên giơ lên đuôi mắt: “Ôi! Tam gia đang đứng giữ cửa sao?”

Lãnh Thiếu Diệp khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt bắt bẻ nhìn vài lần quần áo lộng lẫy của Nạp Lan Yên: “Trang điểm một chút, miễn cưỡng vừa mắt.”

Nạp Lan Yên cũng không khách khí nhìn vài lần bộ dáng Lãnh Thiếu Diệp mặc quần áo cổ trang, đuôi mắt nháy lên: “Như nhau.”

Chẳng qua là nàng không thừa nhận cũng không được, Lãnh Thiếu Diệp mặc một thân quần áo màu tím đẹp đẽ quý giá, tóc dài tùy ý xõa trên vai, ánh mặt trời chiếu trên khuôn mặt thâm thúy tuấn mỹ, thật sự quá đẹp trai!

Lam Thanh nghe vậy khóe miệng co rút, hai người này nếu chỉ miễn cưỡng vừa mắt, vậy những người khác làm sao sống?

Tâm mắt vừa chuyển, lqđ Lam Thanh thấy một tên thị vệ bưng thuốc đi đến: “Vương Gia, Vương Phi, thuốc sắc xong rồi.”

Vẻ mặt Lãnh Thiếu Diệp nhất thời trầm xuống, ánh mắt nguy hiểm nhìn Lam Thanh cùng thị vệ vừa bưng thuốc đến.

Lam Thanh cùng tên thị vệ đồng thời rùng mình, nhưng vẫn kiên trì bưng thuốc đến.

Nạp Lan Yên tiến lên nhận chén thuốc, khoát tay với Lam Thanh cùng tên thị vệ: “Các người lui xuống trước đi.”

Hai người giống như nhật được đại xá (ơ lớn), thi lễ với Lãnh Thiếu Diệp cùng Nạp Lan Yên, nhanh chóng rời đi.

Nạp Lan Yên đặt chén thuốc dưới mũi người, sau đó lại lấy ra một cây ngân châm từ trong tay áo thử độc. Sau khi nàng xác định không có vấn đề mới đưa thuốc đến trước mặt Lãnh Thiếu Diệp: “Người tự uống hay là để ta cho người uống?” (chu choa, Yên tử chu đao thể, mà tử định cho ca uống thể nào *cười gian*)

Lãnh Thiếu Diệp nhìn nước thuốc đen thui nồng nặc, cau mày, nhếch môi mỏng trừng mắt nhìn Nạp Lan Yên.

Nạp Lan Yên đưa tay vén mấy sợi tóc bay tán lạn phía trước ra sau tai, ngón giữa kẹp một cây ngân châm tỏa ra hàn quang chói mắt, cong mắt nói: “Người nếu muốn chết, ta không ngại cho người trực tiếp phát độc sớm một chút, nói không chừng có thể trở lại Trung Hoa đó. Tam gia, người thấy đề nghị này thế nào?”

“Không được tốt lắm.” Khóe mắt Lãnh Thiếu Diệp hơi giật giật, cắn chặt răng, thô lỗ vươn tay đoạt chén thuốc: “Gia tự uống.”

Nạp Lan Yên khoanh hai tay trước ngực, ung dung nhìn Lãnh Thiếu Diệp, gương cằm lên, ý bảo hẳn nhanh chóng uống thuốc.

Lãnh Thiếu Diệp hung hăng nhìn chằm chằm lqddd chén thuốc trên tay, ánh mắt kia thật giống như đang nhìn kẻ thù, khó khăn đưa đến bên miệng lại không thể mở miệng, mùi vị gay mũi kia đập vào mặt làm cho hẳn muốn ngay lập tức quăng chén thuốc đi.

Đúng lúc này, Nạp Lan Yên đột nhiên tiến lên, thân thủ cực nhanh, một tay mạnh mẽ chế trụ cằm của hắn, một tay bưng chén thuốc liền rót xuống đôi môi kia.

“Phốc... khụ... khụ....” Lãnh Thiếu Diệp bất ngờ bị rót thuốc vào miệng, ừng ực ừng ực nuốt xuống cổ họng, mùi vị khó chịu kia làm cho vị gia này ngay cả tức giận cũng không kịp, chạy đến vịn thân cây đại thụ xoay người nông khan. (@.@)

Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, cũng là xanh xanh trắng trắng.

Lãnh Thiếu Diệp giận không kiềm chế được, quay đầu nhìn Nạp Lan Yên mang vẻ mặt vô tội, hai con ngươi u ám tràn ngập cuồng phong bão vũ: “Nạp. Lan. Yên!”

Chưa từng có ai dám ép hắn uống thuốc, nhất là loại nước thuốc chán ghét này.

Nạp Lan Yên ném một viên mật quả vào trong miệng hắn, thành công làm cho sắc mặt xanh mét của hắn nuốt lời xuống, bĩu môi cười lạnh nói: “Rõng cái rắm! Về sau thuốc này người uống hay không uống tùy người, dù sao người trúng độc cũng không phải ta.”

Lãnh Thiếu Diệp trừng hai mắt, nhất thời không nói gì, mùi vị mật quả ngọt mà không ngấy trong miệng, dần xua tan vị thuốc làm cho người ta buồn nôn.

Còn có loại cảm giác khó nói thành lời tràn ngập trong tim, không thể nói rõ, có chút kỳ lạ, cũng không cảm thấy chán ghét.

Lãnh Thiếu Diệp nhìn Nạp Lan Yên quay đầu bỏ đi không nhìn hắn, không hiểu sao dâng lên một cảm giác áy náy, nắm tay phải đặt ở bên môi ho nhẹ một tiếng: “Cái kia....”

Nạp Lan Yên vẻ mặt lạnh nhạt, nói: “Không phải muốn đi phủ Nhị Hoàng tử sao?”

“Ừ.” Lãnh Thiếu Diệp lên tiếng, ánh mắt có chút mơ hồ: “Cái kia....”

“Vậy còn không mau đi?” Nạp Lan Yên không đợi Lãnh Thiếu Diệp nói xong, trực tiếp đi qua hẳn đi ra ngoài cửa.

Không nhìn thấy ánh sáng giao hoạt chợt lóe lên trong mắt hồ ly kia, khuôn mặt tuần tú của Lãnh Thiếu Diệp ở đằng sau nhất thời đen lại, đứng tại chỗ bực bội trong chốc lát, liền nhanh chóng đuổi theo.

Nạp Lan Yên đưa lưng về phía người nào đó, tâm tình rất tốt gương lên khoe miệng, sinh thời có thể nhìn thấy biểu lộ ấp a ấp úng xin lỗi của Lãnh Thiếu Diệp, thật sự đáng giá!

Trong đầu đột nhiên truyền đến giọng nói của sư tôn Hỗn Độn: “Đây là đồ tể của bốn tọa?”

Nạp Lan Yên suyt chút nữa ngã ngửa: “Phốc, sư tôn, người suy nghĩ nhiều quá!”

Giọng điệu của Hỗn Độn đại sư vẫn cao ngạo khinh thường như cũ: “Toàn thân người ta chỗ nào cũng mạnh hơn người như vậy, làm sao bốn tọa lại suy nghĩ nhiều quá?”

Khuôn mặt tinh xảo của Nạp Lan Yên vặn vẹo, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sư tôn, rõ ràng là toàn thân đồ nhi mạnh hơn hẳn một chút mới đúng.”

Hỗn Độn sư tôn trầm mặc một lúc, nói lời sâu kín: “Đồ nhi, người không nên kiêu ngạo.”

Nạp Lan Yên ghen một ngụm máu, thật muốn nổi giận gầm lên một tiếng, nàng không nên kiêu ngạo cái gì? Nàng có kiêu ngạo bao giờ sao?

Lời nói ác độc của sư tôn đột nhiên vang lên làm cho nàng, lão đảo.

Lãnh Thiếu Diệp nhìn bước chân có chút lão đảo của lqđ nàng, đuổi theo một tay khoác lên vai nàng: “Huyết Hồ....”

Vẻ mặt Nạp Lan Yên âm trầm giống như vừa có cơn bão cuốn qua: “Gọi gì?”

Lãnh Thiếu Diệp bị vẻ mặt của nàng làm kinh ngạc, nữ nhân này tức giận như vậy sao?

Nghĩ như vậy, vẻ mặt của Lãnh Thiếu Diệp có chút mất tự nhiên nói câu: “Thật xin lỗi!”

Nạp Lan Yên nổi giận ùng ùng, ánh mắt lại nhìn thấy vành tai đỏ ửng của người nào đó, tâm tình thế nhưng thay đổi tốt hơn, hắng giọng một cái, vẻ mặt nghiêm túc nghĩa chính ngôn từ (nói lời chính nghĩa) nói: “Xin lỗi ta nhận. Nhưng là ta nhớ lời nói lúc trước, lần sau còn không tự uống thuốc ta sẽ cho người uống.”

Lãnh Thiếu Diệp cắn răng, làm sao hấn lại quên bản tính lên mặt lên mũi của nữ nhân này, sắc mặt âm trầm tùy thời đều có thể nổi bão.

Nạp Lan Yên nhượng mày nhìn lại, thầy thuốc đối xử với bệnh nhân, nhất là bệnh nhân không nghe lời, khí thế không thể yếu!

“Vương Gia, Vương Phi.” Lam Thanh giống như không nhận thấy bầu không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người, vẻ mặt bình tĩnh lqđ nói: “Xe ngựa đã chuẩn bị xong, bây giờ muốn xuất phát sao?”

Hai người nghe vậy, cùng hừ lạnh một tiếng với đối phương, quay mặt sóng vai nhau cùng đi về phía ngoài phủ.

Lam Thanh ở một bên không nhìn được vui vẻ, Vương Gia cùng Vương Phi nhà nàng đúng là ngây thơ, cũng tuyệt phối vô cùng.

Bên ngoài Chiến Vương phủ, một chiếc xa ngựa màu đen khắc hoa văn hình rồng khảm kim mã đang đỗ. Bên cạnh là một thi vệ mặt lạnh mặc khôi giáp màu bạc, khom người hành lễ: “Vương Gia, Vương Phi.”

“Đứng lên đi.” Lãnh Thiếu Diệp thân nhiên gật đầu, cùng Nạp Lan Yên lên xe, trong xe đặt hai nhuyễn tháp cùng một bàn trà nhỏ, phía trên bày một bình trà nóng cùng hai chén ngọc tinh xảo, thật ấm áp thoải mái dễ chịu.

Nạp Lan Yên dựa lưng vào nhuyễn tháp, che miệng ngáp một cái, trong mắt hiện lên hơi nước.

Nàng từ chỗ sâu nhất trong sơn mạch đi suốt đêm trở về, đến bây giờ còn chưa kịp nghỉ ngơi.

Lúc này nằm trên nhuyễn tháp mềm mại thoải mái dễ chịu, gần không được cơn buồn ngủ. Nạp Lan Yên giương mí mắt: “Ta ngủ một lát, đến nơi gọi ta.”

Lãnh Thiếu Diệp nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Nạp Lan Yên, không khỏi nhíu nhíu mi, lấy ra hộp quẹt từ một bên đốt ấm lò, lúc này mới dựa vào nhuyễn tháp cầm tư liệu xem xét.

Đối mặt với đám ‘huynh đệ’ kia, cũng không thể buông lỏng cảnh giác.

***** Đề người xa lạ *****

Đột nhiên cảm thấy Tam gia đôi xử với Hồ Ly vẫn luôn yên lặng dịu dàng như vậy....

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thực Chất Bên Trong Con Người

Khi Nạp Lan Yên mơ mơ màng màng tỉnh lại, sắc trời đã hơi tối, phía tây dâng lên từng ráng mây lửa đỏ.

Lãnh Thiếu Diệp vẫn dựa vào nhuyễn tháp xem tài liệu như cũ, mắt cũng không nâng, giọng nói lạnh lạnh thản nhiên vang lên: “Tỉnh?”

Nạp Lan Yên đuổi người, từ một bên rót một chén nước trà súc miệng, tiếng nói vừa tỉnh ngủ có chút khàn khàn: “Lúc nào rồi? Ta ngủ thật lâu sao?”

Lãnh Thiếu Diệp gấp tư liệu, nhìn sắc trời: “Đoán chừng đã sáu giờ chiều rồi.”

Nạp Lan Yên sửa sang lại vạt áo hơi loạn: “Các người hẹn mấy giờ.”

“Để cho bọn họ chờ là được.” Lãnh Thiếu Diệp thản nhiên nói, nghĩ đến đám huynh đệ hoàng gia kia, đáy mắt xẹt qua một tia u ám, sau đó ném tư liệu cho Nạp Lan Yên.

Nạp Lan Yên nghi hoặc nhìn Lãnh Thiếu Diệp, nhận lấy tư liệu mở ra, thấy bên trong từng nét chữ cứng cáp có lực ghi lại từng sự việc quan trọng của Liệt Diễm quốc, vừa xem liền hiểu ngay.

Nét chữ nhất hoành nhất thụ đều lộ ra sát khí nàg lại quá quen thuộc, ánh mắt Nạp Lan Yên đột nhiên sáng rõ: “Người hiểu ta quả nhiên chỉ có Tam gia!” (oa nha nha, chỉ ca hiểu tử ~~)

Trí nhớ thân thể này đối với thế lực của Liệt Diễm quốc rất mơ hồ, hiện tại vừa trở về đã phải đi vào vòng phân tranh phức tạp, lqđ có thể nói tư liệu mà hắn đưa tới này giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. (đưa đúng lúc á)

Lãnh Thiếu Diệp nghe vậy ghét bỏ liếc mắt: “Xem nhanh đi, không đói bụng sao?”

Ừng ục ùng ục.

Bụng Nạp Lan Yên lập tức phát ra tiếng kêu, cuối cùng cũng có người chú ý nó đói rồi sao, đúng là ân nhân!

Nạp Lan Yên giống như không nghe thấy, cẩn thận ghi nhớ những mục cần nhớ của tư liệu trong tay, không cần thiết cũng để trong lòng, mãi đến khi ánh chiều tà cũng bị màn đêm che khuất, mới ngẩng đầu lên từ trong tài liệu, để tư liệu xuống bên cạnh, nhếch miệng vui vẻ: “Hắc, đại lục này thật có ý tứ.”

Nhìn Liệt Diễm quốc có vẻ phồn hoa cường đại, trên đại lục Vô Song này, liền một thế lực trung đẳng (hạng trung, hạng vừa) cũng không đạt đến, trên bản đồ những thế lực tương đương với Liệt Diễm quốc có hơn ba mươi cái, lại càng không nói đến các thế lực nhất lưu (hạng nhất).

Lãnh Thiếu Diệp nhẹ nhàng giương lên môi mỏng, một vài mặt hắn và Huyết Hồ thực sự rất giống nhau, cùng theo đuổi sự cường đại, vươn lên đỉnh phong, cùng thích hưởng thụ quá trình phấn khích cùng kích thích khi vượt mọi chông gai.

Bọn họ giống nhau, thực chất bên trong con người đều là không muốn bình thường, không dễ dàng dừng lại.

Chỉ cần có đường, vẫn tiếp tục đi về phía trước. Cho dù không có đường, chỗ đạp dưới chân chính là đường.

Nói hai người là kẻ địch người truy ta đuổi suốt hai năm, chẳng bằng nói bắt không đến đoán không ra lại cùng là loại người theo đuổi một chấp niệm như nhau.

Xem như không vừa ý nhau, cũng thương tiếc nhau.

“Đi thôi, Chiến Vương?” Đôi môi đỏ thắm của Nạp Lan Yên khẽ nhếch, trong mắt lưu chuyển ánh sáng nguy hiểm mà mỉa mai.

Lãnh Thiếu Diệp nhìn cảnh đẹp này không chớp mắt mà xuống xe, hẳn cũng không quên lúc trước ở bờ biển cũng vì nụ cười này làm cho hẳn lung lay mắt, sau đó bị nữ nhân này đặt dưới thân dùng súng chỉ vào đầu.

Bất quá khi Lãnh Thiếu Diệp xuống xe chuẩn bị thân sĩ đỡ Nạp Lan Yên, đã thấy nàng nhìn không chớp mắt liếc nhẹ nhàng nhảy xuống xe, cùng vẻ mặt coi nhẹ đối phương vừa rồi của hẳn không sai biệt lắm.

Lãnh Thiếu Diệp khước mắt co rút, cá tính có thù tất báo này của nàng còn có thể phát huy vô cùng nhuần nhuyễn hơn sao?

Đúng lúc này, từ trong phủ Nhị hoàng tử hoa lệ một thanh niên tuấn tú mặc một thân áo dài màu lam đi ra, lúc nhìn thấy hai người, đôi mắt đào hoa lộ ra chút ngả ngớn, quanh thân tràn đầy vui sướng: “Ôi chao, Tam ca, người đã đến rồi sao?”

Lãnh Thiếu Diệp thản nhiên gật đầu, hai con người u ám lạnh lùng không mang theo một chút cảm xúc: “Làm sao lại đi ra?”

Thanh niên kia đúng là Ngũ Hoàng tử Lãnh Thiếu Kỳ, là một người trong ‘Chiến Vương đảng’ danh xứng với thực trong mắt người khác, một lòng nhào vào trên người Tam ca Chiến Vương Lãnh Thiếu Diệp.

“Đệ đệ đây không phải là muốn nhìn thấy tẩu tử (chị dâu) sớm một chút thôi.” Lãnh Thiếu Kỳ khép quạt, thu lại vẻ mặt ngả ngớn, bộ dáng rất

nghiêm túc chấp tay cười nói với Nạp Lan Yên: “Tam tâu tốt.”

Trên khuôn mặt tinh xảo tuyệt diệu của lqđ Nạp Lan Yên hiện lên nụ cười yếu ớt, hai núm đồng tiền như ẩn như hiện: “Ngũ Hoàng tử.”

Lãnh Thiếu Kỳ tay nắm quạt xiết chặt hơn một chút, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra nụ cười sáng lạn vô hại: “Đã sớm nghe nói Tam tâu phong nhã tài hoa chói mắt, Tam ca quả nhiên là có phúc khí tốt.”

Lãnh Thiếu Diệp lạnh lùng nhìn thoáng qua đối phương, bàn tay lớn khớp xương rõ ràng bao trùm tay của Nạp Lan Yên, lướt qua Lãnh Thiếu Kỳ đi đến phía cửa lớn.

Nụ cười trên mặt Lãnh Thiếu Kỳ ruột cuộc duy trì không được, bàn tay nắm chặt quạt nổi đầy gân xanh, khễ rữ mắt xuống lại càng hung ác nham hiểm đáng sợ.

Hắn không biết tại sao lại bại lộ, mới làm cho Tam ca luôn luôn đối tốt với hắn đột nhiên trở nên lạnh lùng xa cách.

Nạp Lan Yên bất động thanh sắc rút tay ra khỏi bàn tay của người nào đó, nhướng mày nhìn Lãnh Thiếu Diệp, hắn không phải là ‘Chiến Vương đảng’ sao?

Bàn tay của Lãnh Thiếu Diệp đặt ở bên hông không tự nhiên nắm nắm, trên mặt lại vẫn bình tĩnh lạnh lùng, mắt liếc Nạp Lan Yên, gia ngay cả diễn trò cũng lười với hắn.

Nạp Lan Yên liếc mắt, cẩn thận lật thuyền trong mương.

Lãnh Thiếu Diệp hờ hững coi thường, ngoài người bên cạnh này, những người khác muốn cho hắn lật thuyền vẫn là cứ mong chờ đi. (ý là không có cơ hội á)

Đám ‘huynh đệ’ của hoàng tộc Liệt Diễm kia đúng là lợi hại, nhưng bàn về âm mưu quỷ kế, vẫn kém xa những phần tử khủng bố âm tàn độc ác IQ cao.

Huống chi trên thế giới này, Linh tu sĩ còn có địa vị tôn quý mà thường nhân (người bình thường) không cách nào tưởng tượng.

“Chiến Vương gia, Chiến Vương phi.” Thị vệ đứng ngoài cổng cung kính hành lễ, sau đó nghiêng người dẫn đường: “Mời đi bên này.”

Dọc đường, đình đài tiêu tạ, lầu các cầu nhỏ, núi giả thanh hồ, lá đỏ rêu xanh, cảnh sắc giống như những bức tranh vẽ, khắp nơi lộ ra hơi thở văn nhã.

Nạp Lan Yên trong lòng lqđ tán thưởng, theo phong cách của phủ đệ này, nghĩ thấy Nhị Hoàng tử đúng là một người thanh nhã đậm mực.

Chưa tới hoa viên tụ hội, đã nghe thấy một loạt tiếng cười cùng tiếng hoan hô, mà trong đó giọng nói có chút non nớt lại kiêu ngạo vô cùng rõ ràng nhất: “Ta sẽ sợ người? Tứ biểu ca, hôm nay ta dùng ngân xà tiên (roi bạc) cùng người đánh bạc. Bất quá, Tứ biểu ca, người muốn dùng cái gì đến đánh bạc cùng ngân xà tiên của ta?”

Nạp Lan Yên hơi kinh ngạc, sau đó trong con người trong trẻo lộ ra ý cười. Không nghĩ tới tiểu loli Bách Lý Phượng Vũ làm cho nàng có chút yêu thích cũng ở đây.

Lãnh Thiếu Diệp thấy thế mi tâm hơi nhú lại, chỉ cảm thấy vừa rồi cảm giác không thoải mái khi Lãnh Thiếu Kỳ nhìn chăm chăm Nạp Lan Yên, lúc này lại càng không thoải mái hơn.

***** Đề người xa lạ *****

Ai ôi!!! Có người giống như ghen tỵ, nói thầm cho mọi người biết, Tam gia nhưng thật ra là nam nhân có tham muốn giữ lấy siêu cấp mạnh mẽ.

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Trời Không Phạt Người, Ta Đến Trị

Gió thu khẽ thổi, ánh trăng sáng soi.

Trong phủ Tam Hoàng tử, mười người nam nữ trẻ tuổi lịch sự tao nhã ngồi vây quanh trong đình viện, nói cười thản nhiên, vô cùng náo nhiệt.

Ba!

Đột nhiên tiếng một ly trà vỡ vụn chói tai làm cho không khí náo nhiệt trong đình viện bị cắt đứt, mọi người nhú mày nhìn về phía phát ra tiếng động, chỉ thấy Nạp Lan Lâm vẫn vô cùng yên tĩnh từ lúc tới đây đến giờ há miệng run rẩy chỗ công hình vòm của đình viện, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập hoảng sợ: “Người.... Người....”

Ừ? Đám nam nữ trẻ tuổi nghi ngờ nhìn theo ngón tay của Nạp Lan Lâm, lập tức sửng sốt....

Chỉ thấy hai bóng dáng đang cùng nhau đi tới, vừa mới bước vào cổng hình vòm.

Nam nhân đi bên trái mặc một thân quần áo màu đen tôn quý, khuôn mặt lạnh lùng hoàn mỹ không tỳ vết giống như điêu khắc, một đôi mắt đen nhánh thâm thúy lạnh như băng không một chút gợi sóng, tuấn mỹ vô song, lại lạnh giống như hàn băng.

Ở bên cạnh hẳn một cô gái mặc một thân váy dài màu đỏ rực rỡ, làm nổi lên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp tuyệt luân, một đôi mắt lqđ hồ bễ nghệ

như vương giả nhìn lướt qua mọi người, vẻ mặt kia quả thật cuồng vọng đến cực điểm.

Một thân đen lãnh khốc, một thân lửa đỏ liêu lĩnh.

Một tuấn mỹ vô song, một khuynh thành tuyệt diễm.

Dung nhan Chiến Vương Lãnh Thiểu Diệp đẹp đẽ toàn bộ Liệt Diễm quốc ai cũng rõ ràng, mà hồng y nữ tử bên cạnh hấn rực rỡ chói mắt làm cho người ta không rời mắt được....

Không phải là tiểu thư si ngốc nổi tiếng cả nước sao?

Mặc dù bệnh ngu dại khỏi hẳn, cũng sẽ không nên trở nên phi phàm như thế chứ?

Trong lòng mấy người nào đó xẹt qua một cảm xúc không rõ, chỉ kém ngẩng mặt lên trời mắng một tiếng con mẹ nó đang trêu đùa bọn họ sao?

Lúc trước có thể thúc đẩy hôn ước này, có thể nói là không thể bỏ qua công lao của những người ở đây, chính bởi vì trong tay Lãnh Thiểu Diệp cầm quá nhiều quân quyền, nhiều đến mức bọn họ sợ hãi đối phương sẽ lại cưới một nữ nhân lợi hại.

Cho nên bọn họ vội vàng gả vị tiểu thư si ngốc này cho Lãnh Thiểu Diệp, mà bây giờ lại nhìn một đôi bách nhân chói mắt này, mấy vị ‘huynh đệ’ chỉ hận không nổi đánh mình mấy quyền, đâu chỉ dùng một chữ hối hận mà có thể hình dung.

“Là người, làm sao có thể là người?” Nạp Lan Lâm run run đứng lên, khuôn mặt không thể tin nhìn Nạp Lan Lâm. Vì người này, nửa tháng nay lại sống trong gia tộc giống như một năm, cứ nghe người ta nói cao thủ ngày ấy là đường muội Nạp Lan Yên, nhưng làm sao nàng có thể tin tưởng.

Nạp Lan Yên vẫn luôn bị nàng khi dễ, làm sao có khả năng sau khi gả cho người khác lại biến thành vị cao nhân thần bí kia?

Nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy nàng cùng Lãnh Thiếu Diệp đi tới, Nạp Lan Lâm chỉ cảm thấy hoang đường, buồn cười, không thể tin, chuyện này.... Làm sao có thể?

Ánh mắt lạnh thấu xương của Lãnh Thiếu Diệp bỗng nhìn Nạp Lan Lâm: “Người có bất mãn gì với Vương Phi của bần vương?”

Khó chịu.

Ngay từ đầu Lãnh Thiếu Diệp đã không thoải mái nay đã chuyển thành vô cùng khó chịu, dù sao nữ nhân trước mặt này rất không vừa mắt, chỉ chỗ cái gì? Đường đường là lão đại giới lính đánh thuê, là đối thủ duy nhất Lãnh Thiếu Diệp hãnh thừa nhận, nữ nhân này cũng có thể dùng tay chỉ mặt sao?

Chỉ một ánh mắt, Nạp Lan Lâm lại cảm giác như bị người bóp cổ, một cổ hàn khí chạy dọc sống lưng, cả người giống như bị đẩy vào hầm băng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, thì thào mấy tiếng lại một chữ cũng không thể phun ra.

Nạp Lan Yên nhìn bóng lưng lạnh lùng của người nam nhân đứng chắn trước mặt, ánh mắt trong chớp mắt có chút đờ đẫn. Nàng không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp Nạp Lan Lâm, càng không nghĩ tới Lãnh Thiếu Diệp sẽ đứng ngăn trước người nàng, thân hình cao lớn bảo hộ nàng ở sau lưng.

“Ha ha, Tam đệ lần này đến quá muộn, nên phạt, nên phạt.”

Một giọng nói sang sảng phá vỡ bầu không khí hít thở không thông, chỉ thấy một nam nhân khuôn mặt tuấn lãng, thân hình cao lớn thân mật vẫy tay với hai người, trên mặt mang theo nụ cười rục rờ như ánh mặt trời

lqđ: “Tam đệ, tam đệ muội, mau đến đây ngồi, hôm nay sẽ không thoát bị phạt rượu.”

“Đại ca.” Lãnh Thiếu Diệp thản nhiên lên tiếng, hơi thở lạnh như băng quanh thân dần tản đi, vừa đúng lúc thấy Nạp Lan Yên đang sửng sờ, đáy mắt hiện lên một vòng ánh sáng xấu xa, Huyết Hồ, người đây là tự mình đa tình sao?

Nạp Lan Yên từ trong hoảng hốt hồi phục tinh thần, ở góc độ đám người kia không nhìn thấy hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Thiếu Diệp một cái, trên mặt hiện lên vẻ tức giận, tự mình đa tình cái rắm, ngược lại là lqđ Tam gia người ăn no rảnh rỗi xen vào việc của người khác.

Tâm tình Lãnh Thiếu Diệp trong nháy mắt chuyển biến tốt, nhếch nhếch đuôi lông mày, gia chính là nhìn nữ nhân kia không vừa mắt, muốn giáo huấn, có ý kiến?

Nạp Lan Yên nhe răng với người nào đó, vậy người cứ dùng sức giáo huấn đi....

Lãnh Thiếu Diệp lười biếng cười, hiện tại gia chẳng muốn giáo huấn.

Nạp Lan Yên cắn răng cười lạnh, tiện nhân đều có trời phạt.

Lãnh Thiếu Diệp cười vui vẻ rực rỡ như ánh mặt trời, trời không phạt người gia đến trị.

Nạp Lan Yên nhất thời á khẩu, chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn nam nhân ác liệt nào đó.

Vì thế Tam gia vốn không vui từ xe ngựa trở nên vui vẻ, thoải mái, toàn thân khó chịu đều bị tâm tình tốt rầm rập tiêu diệt.

Quả nhiên, sự vui vẻ của hắn phải bắt nguồn từ sự kinh ngạc con hồ ly này.

Lãnh Thiếu Diệp ý vị thâm trường nhìn một đám huynh đệ cũng không phải đáng ghét như vậy, bàn tay lớn nắm bàn tay nhỏ bé của Nạp Lan Yên, Tam gia bước đi thành thoi dắt Nạp Lan Yên đến chỗ trống bên trên song song ngồi xuống, sau đó liếc nhìn hai nam nhân trẻ tuổi trước mặt, thân nhiên nói: “Đại ca, Nhị ca, trên đường xảy ra một số việc làm chậm trễ.”

Người được gọi là đại ca đúng là nam nhân tuấn mỹ, Đại Hoàng tử của Liệt Diễm quốc, đương kim Thái tử điện hạ - Lãnh Thiếu Lân.

Mà nam nhân trẻ tuổi ngồi bên cạnh hắn mặc một thân áo trắng không nhiễm bụi trần, đẹp đẽ thanh nhã, khuôn mặt như vẽ, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, tựa như trích tiên, chính là Nhị Hoàng tử - Lãnh Thiếu Khuynh.

Nạp Lan Yên lần đầu nhìn thấy người có khí chất sạch sẽ như vậy, lại nhìn phong cảnh trong phủ, giống như tranh vẽ, đẹp mắt đến cực điểm.

Lãnh Thiếu Diệp nhíu mày, đưa tay lấy một đĩa tuyết vân cao đặt trước mặt Nạp Lan Yên, tận lực hạ thấp giọng nói trầm thấp mà ôn nhu: “Yên nhi, trước ăn một chút điểm tâm lót bụng.”

Nạp Lan Yên lập tức giống như gặp quỷ hung hăng rùng mình, da gà da vịt toàn thân đều nổi lên, hôm nay Lãnh Thiếu Diệp ra ngoài không có uống thuốc!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Lừa Gạt Về Nhà Làm Tẩu Tẩu.

Nạp Lan Yên chịu đựng xúc động đập một cước đá người nào đó ra ngoài, trên mặt lại mang theo nụ cười mỉ hoặc tuyệt mỹ, ngón tay trắng nõn tinh tế cầm một khối điểm tâm đưa tới bên môi Lãnh Thiếu Diệp, cười yếu ớt thản nhiên: “Vương Gia muốn ăn sao?”

Làm cho nàng buồn nôn như vậy, nàng cũng sẽ cố hết sức làm cho hẳn buồn nôn theo.

Lãnh Thiếu Diệp nhíu mày, cúi đầu cắn một ngụm bánh ngọt trên tay Nạp Lan Yên, trong đôi mắt đen nhánh lóe ra một chút ôn nhu, đẩy một nửa bánh ngọt còn lại đã bị hẳn cắn qua đến bên miệng nàng: “Yên nhi ăn đi!”

Thằng khốn, ai muốn ăn phần còn lại của người?

Nạp Lan Yên trong lòng cắn răng, nhìn bánh ngọt dính nước miếng của người nào đó bên môi, lại nhìn vẻ mặt khiêu khích nhàn nhã của Lãnh Thiếu Diệp, thầm nghĩ một cước đập hẳn xuống gầm bàn.

Nạp Lan Yên chịu đựng dục vọng muốn đánh nhau, một tay nhét điểm tâm vào miệng Lãnh Thiếu Diệp, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Vương Gia ăn được, ăn được.”

Lãnh Thiếu Diệp từ tốn nhai điểm tâm nuốt vào trong bụng, thản nhiên cười, quanh thân tỏa ra hơi thở vui vẻ: “Ừ, Yên nhi cũng ăn được.”

Ăn em gái người. (một câu chửi bậy)

Nạp Lan Yên dùng chân dẫm trên chân người nào đó, dùng sức nghiền một cái, trên mặt tràn đầy tươi cười: “Đa tạ Vương Gia quan tâm.”

Dứt lời, cũng lười nhìn Lãnh Thiếu Diệp một cái, cười lễ phép với mọi người, ngay cả tâm tư ngấm mỹ nam cũng không có, cúi đầu bắt đầu chuyên tâm ăn điểm tâm tinh xảo trên mặt bàn.

Nàng thật sự rất đói bụng.

Lãnh Thiếu Diệp nhìn Nạp Lan Yên đặt hết tâm tư ở việc ăn điểm tâm, mi tâm đang nhíu chặt mới từ từ dần ra, môi mỏng nhếch lên lộ một đường cong nhỏ, tâm tình có thể nói là không thể tốt hơn.

Lúc này mới có tâm tư nhìn một vòng những người trẻ tuổi ở đây, hôm nay không nhiều người lắm, ngoài lộ Lục Hoàng tử cùng Bát Hoàng tử đang ở bên ngoài, Đại Hoàng tử Lãnh Thiếu Lâm, Nhị Hoàng tử Lãnh Thiếu Khuynh, Tứ Hoàng tử Lãnh Thiếu Nhàn, Ngũ Hoàng tử Lãnh Thiếu Kỳ, Thất Hoàng tử Lãnh Thiếu Hàm, còn có Cửu Hoàng tử gần mười một tuổi Lãnh Thiếu Phong, tất cả Hoàng tử hiện đang ở để đô đều đến đông đủ.

Ngoài ra, còn có Nạp Lan Lâm của Nạp Lan gia tộc, Bách Lý Phượng Vũ của Bách Lý gia tộc cùng Cung Vô Khuyết của Cung gia.

Về phần gia quyến (vợ, con), Lãnh Thiếu Diệp nhìn xung quanh một vòng, chỉ thấy có mỗi hãn dẫn Vương Phi đến đây.

Không hiểu sao, tâm tình của Tam gia lại tốt hơn, thực tế là đang nhìn bộ dáng lười biếng lúc cái miệng nhỏ nhắn ăn điểm tâm.

Nhưng tâm tình của Tam gia rất nhanh lại không tốt.

Bởi vì ánh mắt chớp động ánh sáng của một tiểu cô nương, nhìn Nạp Lan Yên không chớp mắt, giống như muốn qua chào hỏi, nhưng lại do dự cùng lo lắng.

Lại làm cho mọi người nhìn thấy cảm giác nàng gấp gáp.

Ánh mắt ấy nóng rực, làm sao Nạp Lan Yên lại không có cảm giác, huống chi người nhìn nàng chăm chú lại là tiểu nha đầu nàng để trong lòng, liên tục ăn hết bốn khối điểm tâm, dạ dày đã có chút thoải mái, lqd Nạp Lan Yên lấy ra khăn tay lau khóe miệng, đảo mắt nhìn về phía Bách Lý Phượng Vũ, nhìn ánh mắt lo lắng lại chờ mong của đối phương, lộ ra tươi cười.

Ánh mắt Bách Lý Phượng Vũ chớp một cái liền phát sáng, bất chấp mọi người xung quanh kinh sợ, trực tiếp phóng qua Tứ Hoàng tử bỏ vào trong ngực Nạp Lan Yên, ôm thắt lưng của nàng, ngọt ngào nhu nhu nói: “Chiến Vương phi, Chiến Vương phi, ta tên là Bách Lý Phượng Vũ, chúng ta làm bằng hữu được không?”

Lần này không dùng thân phận không rõ ràng làm bằng hữu, hiện tại đã biết rõ đối phương là người nào, vậy dùng thân phận bây giờ làm bằng hữu đi.

Bách Lý Phượng Vũ len lén nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Nạp Lan Yên, trong nội tâm kiêu ngạo cực kỳ, nàng biết rõ bằng hữu của nàng nhất định là siêu cấp đại mỹ nhân!

Chính là nghe nói Chiến Vương gia phương diện nào đó không được làm cho nàng có cảm giác khó chịu, hơn nữa thật sự rất khó chịu!

Đây chính là bằng hữu vừa cường đại vừa khí phách lại xinh đẹp của nàng, bằng hữu đáng được hưởng những thứ tốt đẹp nhất, giống như Đại ca, Nhị ca, Tam ca, Tứ ca... của nàng.

Bách Lý Phượng Vũ bùng nổ, ánh mắt soi mói không có ý tốt nhìn Lãnh Thiếu Diệp, nàng nhất định phải lừa gạt bằng hữu về nhà làm tẩu tẩu.

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Điểm Tâm Có Độc!

Há hốc miệng, yên tĩnh.

Mọi người kinh ngạc nhìn Bách Lý Phượng Vũ bổ nhào vào lòng Nạp Lan Yên dùng giọng nói ngọt ngào mềm mại xin vuốt ve, bộ dáng này quá thật muốn làm mù con mắt của bọn họ.

Bách Lý Phượng Vũ là ai? Đó là bảo bối toàn bộ Bách Lý gia tộc nâng trong lòng bàn tay, mới sinh ra đã được đương kim Thánh thượng phong làm An Bình Quận chúa, ở trong cung càng được Thái hậu lão nhân gia vô cùng yêu thích.

Cả đế đô có ai không biết tính tình của tiểu Quận chúa được muôn người sủng ái Bách Lý Phượng Vũ kia là xảo quyết danh đá? Trên đường nhìn lqđ ai không vừa mắt là vung roi đánh, các thiếu gia tiểu thư quần là áo lượt cũng bị Bách Lý Phượng Vũ giáo huấn không ít, tuổi còn nhỏ đã trở thành bá vương đường phố.

Ai thấy qua tiểu bá vương giả bộ ngoan ngoãn? Ai thấy qua tiểu bá vương vui vẻ tiếp cận người khác? Không cần làm ra hành động vui đùa chết người như vậy có được không?

Mà ngay cả biểu ca có quan hệ thân cận nhất với Bách Lý Phượng Vũ ở đây, Tứ Hoàng tử Lãnh Thiếu Nhân cũng cả kinh làm rơi quạt trên mặt đất, cái người giả bộ tiểu loli ngoan ngoãn kia thật sự là tiểu biểu muội cho tới bây giờ cái cảm đều hướng lên trời một bộ dáng bốn tiểu thư chảnh nhất thiên hạ sao?

Lãnh Thiếu Diệp vừa giãn mi tâm lập tức lại nhăn nhúm, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén chống lại ánh mắt bắt bẻ ghét bỏ của Bách Lý Phượng Vũ, nhưng chỉ thản nhiên nhìn qua, lập tức dời ánh mắt đi.

Bách Lý Phượng Vũ phát hiện hùng tâm tráng chí của mình bị người nào đó coi nhẹ, cũng không tức giận, hẳn không để ý mới tốt, như vậy mới có thể dễ dàng lặng yên không tiếng động đào góc tường, dùng sức đào, có thể nhiệt tình đào!

Đại ca, Nhị ca, Tam ca.... Cửu ca nhà nàng đều chưa có vợ!

Bách Lý Phượng Vũ đảo mắt, nhếch môi cười ngọt ngào với Nạp Lan Yên, lộ ra hai má lúm đồng tiền nho nhỏ, con ngươi trong suốt: “Bằng hữu!”

“Tiểu Phượng Vũ.” Nạp Lan Yên nhéo hai má mềm mại của tiểu loli, vui vẻ giương khóe miệng, trừng mắt nhìn nàng.

Bách Lý Phượng Vũ trong lòng biết đây không phải là nơi nói chuyện, dứt khoát ngồi trong lòng Nạp Lan Yên, cọ cọ trước ngực mềm mại thơm thơm của bằng hữu nhà mình, cao hứng cong mắt.

Cổ tay Bách Lý Phượng Vũ bỗng có cảm xúc lạnh lẽo trơn trượt, ở góc độ người khác không nhìn thấy Tiểu Bảo lặng lẽ thò đầu ra, nhe răng với tiểu Phượng Vũ, đoạt súng ái của chủ nhân, không thể tha thứ.

Bách Lý Phượng Vũ có chút kinh ngạc, nhìn con rắn nhỏ trên đầu có hoa văn hình tam giác, trong nháy mắt nghĩ đến chuyện lqđ Nạp Lan Lâm bị Ngũ Độc Cự Mãng truy đuổi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cười càng vui vẻ hơn, mơ hồ lộ ra một cổ kiêu ngạo nhiệt tình.

Quả không hổ là bằng hữu nhà nàng, vừa lợi hại vừa khí phách còn có thể thu phục Ngũ Độc Xà Vương có thể giết người trong vòng trăm dặm mà không để lại dấu vết!

Giọng nói sang sảng của Thái tử điện hạ Nạp Lan Lâm phá vỡ một phòng yên tĩnh này: “Ha ha ha, thật sự khó được nhìn thấy tiểu Phụng Vũ thích một người như vậy. Tam đệ muội, nếu không ngại liền nói cho chúng ta nghe một chút làm thế nào có thể thu phục được tiểu bá vương này?”

Lãnh Thiếu Kỳ lắc lắc quạt, trên khuôn mặt tuấn tú mang theo trêu đùa: “Đúng vậy, năm đó ta cũng suýt chút nữa bị tiểu nha đầu này vung roi đánh đó.”

Tứ Hoàng tử Lãnh Thiếu Nhân cũng bật cười: “Phụng Vũ, bộ dáng này của người nếu bị bọn đại biểu ca nhìn thấy không biết có bao nhiêu ghen....”

Bách Lý Phụng Vũ hừ một tiếng, ngồi ở trong lòng Nạp Lan Yên nghiêng đầu liếc mọi người một cái: “Ta chính là thích Chiến Vương phi, nhất kiến chung tình.”

(nhất kiến chung tình: vừa thấy đã yêu.)

Mọi người bị lời nói đồng ngôn vô kỵ của tiểu nha đầu này làm vui vẻ, cả phòng lại một lần nữa náo nhiệt lên, Lãnh Thiếu Lâm lqđ cười mắg: “Người, tiểu hoạt đầu (nha đầu xảo quyệt). Tam đệ muội, nghe nói thân thể người tốt hơn, hiện tại thế nào?”

(đồng ngôn vô kỵ: trẻ con nói chuyện thì không kiêng kỵ)

Thái tử điện hạ lời nói vừa chuyên, liền chuyển tới trên người của Nạp Lan Yên, cũng là vấn đề phần lớn mọi người ở đây nghi ngờ.

Lập tức gần như tất cả ánh mắt đều rơi trên người Nạp Lan Yên, ngoài Nạp Lan Lâm, thì một ánh mắt địch ý đều không có.

Nạp Lan Yên thản nhiên nở nụ cười, ánh mắt trong suốt sạch sẽ: “Đa tạ Thái tử điện hạ quan tâm, trước mắt đã không có gì đáng ngại.”

Ách, những ‘huynh đệ’ kiếp này của Tam gia nếu đi làm diễn viên, nhất định là dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa vị Thái tử điện hạ trước mặt này, nếu không phải biết hẳn âm thầm mấy lần ra tay độc ác với Lãnh Thiếu Diệp, nói không chừng nàng cũng sẽ bị hình tượng rực rỡ như ánh mặt trời này lừa gạt.

Lãnh Thiếu Lâm mặt không đổi sắc nói: “Tam đệ thật sự có phúc khí tốt, đệ muội nay đã khỏi bệnh đúng là một việc vui của hoàng gia!”

Ánh mắt thâm thúy của Lãnh Thiếu Diệp nhìn Nạp Lan Yên, khóe miệng chứa đựng tươi cười thản nhiên, tiếng nói trầm thấp êm tai mang ý tứ hàm xúc không rõ nói: “Ai nói không phải đâu.”

Nạp Lan Yên nghe mấy chữ ý vị thâm trường này, khóe miệng co rút, đối với việc hôm nay Lãnh Thiếu Diệp thình thoảng động kinh làm ra mấy hành động buồn nôn chỉ liếc mắt xem thường.

Ngược lại là Bách Lý Phượng Vũ ở trong lòng Nạp Lan Yên có chút cứng đờ, nàng thấy rõ ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo của Lãnh Thiếu Diệp với nàng, trong nháy mắt như bị đẩy vào hầm băng.

“Phượng Vũ?” Nhận thấy tiểu Phượng Vũ có điểm bất thường, Nạp Lan Yên cúi đầu hỏi một câu.

Bách Lý Phượng Vũ nháy mắt thu lại cảm xúc, lộ ra một nụ cười sáng lạn, cái gì cũng không nói chỉ cọ cọ ngực Nạp Lan Yên, thuận tiện quăng cho lqđ Lãnh Thiếu Diệp một nụ cười đặc ý, hừ, nhìn thấy không, bằng hữu của nàng thế nhưng rất quan tâm nàng đó!

Lãnh Thiếu Diệp không nhìn động tác nhỏ của Bách Lý Phượng Vũ, ánh mắt một mực đặt trên người Nạp Lan Yên, ánh mắt âm u, thò tay lấy một khối điểm tâm trước mặt Nạp Lan Yên muốn đưa lên miệng ăn, lại bị một bàn tay nhỏ bé xinh đẹp ngăn cản.

Lãnh Thiếu Diệp thành công lấy được sự chú ý của Hồ Ly, không khỏi khiêu mi cười khê, đã thấy sắc mặt vốn tươi cười của Nạp Lan Yên nay đã trắng bệch, trên trán mồ hôi lạnh chảy ra dày đặc, khó khăn phun ra mấy chữ: “Độc, có độc.”

Tiếng nói rất nhỏ, rất vô lực, chỉ có Lãnh Thiếu Diệp cùng Bách Lý Phượng Vũ ngồi trong lòng Nạp Lan Yên nghe thấy rõ ràng. Bách Lý Phượng Vũ sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, vội vàng nhảy xuống người Nạp Lan Yên, lo lắng nói: “Bằng hữu, bằng hữu, người đừng làm ta sợ....”

Gió lạnh thổi qua, cả viện lạnh lẽo.

Mọi người lập tức phát hiện động tĩnh, cả viện lại rơi vào bầu không khí yên tĩnh hít thở không thông. Nụ cười rục rờ luôn luôn hiện trên mặt Lãnh Thiếu Lâm biến mất không thấy, chạy đến trước mặt Nạp Lan Yên: “Tam đệ, đây là có chuyện gì? Đệ muội làm sao vậy?”

Lãnh Thiếu Diệp một tay ôm Nạp Lan Yên vào ngực, ngay cả hăn cũng không nhận thấy được lúc này tay của hăn có bao nhiêu run rẩy: “Điểm tâm có độc, mẹ nó, mau cho người mời Ngự y đến đây.”

Lãnh Thiếu Kỳ dẫn đầu ném quạt, cả kinh kêu lên: “Không có khả năng!”

Mà Lãnh Thiếu Khuynh từ đầu đến cuối đều ngồi một bên thản nhiên thưởng thức trà cũng thu lại vẻ mặt lạnh nhạt, đưa tay lấy một khối lqđ điểm tâm, bình tĩnh trong mắt bỗng hiện lên sát khí: “Người tới, lập tức đi mời Ngự y đến, mở ra ba cấp đề phòng, phong tỏa Vương phủ.”

Lời Lãnh Thiếu Khuynh vừa nói xong, mọi người đều không thể tin mở to hai mắt, điểm tâm này không phải là thật sự có độc chứ?

Làm sao có khả năng?!

Ở đây ai cũng biết rõ, Thái tử Lãn Thiểu Lân kiêng kỵ Chiến Vương Lãn Thiểu Diệp, nhưng bây giờ lại hạ độc trong cuộc tụ hội trước mặt mọi người, loại việc đưa nhược điểm cho người này tự nhiên không thể là Thái tử đảng làm.

Mà Nhị Hoàng tử Lãn Thiểu Khuynh....

Tụ hội hôm nay là do phủ hãn xử lý, nếu có người xảy ra chuyện ở đây, mặc dù là Nhị Hoàng tử cũng chịu không nổi hậu quả.

Cho nên làm sao có khả năng hạ độc? Làm sao có thể?

“Hít...” Tiếng hít khí lạnh thống khổ của Cửu Hoàng tử gần mười một tuổi theo gió truyền đến, chỉ thấy hãn ôm bụng ghé vào mặt bàn, sắc mặt trắng bệch thống khổ, trên trán từng giọt mồ hôi lạnh rơi xuống: “Đau, Nhị ca, ta đau....”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Gia Nhưng Là Liệu Mình Cứu Giúp.

“Cứu đệ!” Sắc mặt Lãnh Thiếu Khuynh đột nhiên thay đổi, ôm lấy Lãnh Thiếu Phong đang thống khổ, khuôn mặt tuấn dật trong treo nhưng lạnh lùng tràn đầy lửa giận: “Còn không mau dẫn Ngự y tới?!”

Mà lúc này, sau Lãnh Thiếu Phong, Bách Lý Phượng Vũ, Cung Vô Khuyết, Nạp Lan Lâm cùng vài vị Hoàng tử đều lộ ra thần sắc thống khổ, lục phủ ngũ tạng giống như bị vô số kim đâm, thống khổ vô cùng.

Lãnh Thiếu Lâm cảm giác được trong cơ thể mình đột ngột xảy ra đau đớn, ôm bụng sắc mặt trắng bệch, không phải hãn hạ độc, cũng không phải Nhị đệ, về phần Lãnh Thiếu Diệp cùng Nạp Lan Yên căn bản là không có thời gian đựng vào điểm tâm, là ai, là ai?

Lãnh Thiếu Diệp nắm bàn tay lạnh lẽo của Nạp Lan Yên, giọng nói có chút run rẩy: “.... Nạp Lan Yên!”

Nạp Lan Yên chịu đựng đau đớn truyền đến từ lục phủ ngũ tạng, cười khổ: “Sơ suất.”

Nói xong nhìn Bách Lý Phượng Vũ: “Phượng Vũ, đến chỗ ta.”

Bách Lý Phượng Vũ khó khăn nhắc chân bước đến bên người nạp Lan Yên, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo vì đau đớn mà nhăn lại thành đoàn: “Bằng hữu....”

Nạp Lan Yên đầu ngón tay vừa động liền nhét cái gì đó vào miệng Bách Lý Phượng Vũ, sau đó một tay giữ chặt cổ tay lqđ Bách Lý Phượng

Vũ, truyền linh lực vào cơ thể nàng, mặc dù không thể giải độc nhưng cũng có thể giảm bớt thống khổ của nàng lúc này.

Bách Lý Phượng Vũ nuốt một viên đan dược, cảm giác có một dòng nước ấm theo mạch môn hòa vào trong cơ thể, dần giảm bớt thống khổ kia, nhìn sắc mặt tái nhợt lại dùng ánh mắt dịu dàng nhìn nàng của Nạp Lan Yên, lại làm cái mũi của Bách Lý Phượng Vũ dù đau cũng không đỏ mắt có chút chua xót, giống như có cái gì đó vọt tới hốc mắt, làm nhòe tầm mắt.

Nàng thích hơi thở trên người Nạp Lan Yên, cho nên vừa mới gặp liền nhận định muốn làm bằng hữu với nàng, sau đó biết được nàng có thể là Nạp Lan Yên không quá tin tưởng nhưng là không dấu được sự chờ mong.

Cho nên hôm nay biết được Nạp Lan Yên sẽ đến, nàng liền vụng trộm chạy đi tìm biểu ca Lãnh Thiếu Nhân dẫn nàng đến đây, gặp bằng hữu vừa xinh đẹp vừa lợi hại nàng thật sự yêu thích.

Nhưng không đồng dạng như vậy.

Loại thích trước kia, cùng hiện tại nhìn Nạp Lan Yên cũng bị trúng độc lại nhìn đau đớn chuyển linh lực cho nàng, là không giống nhau.

Lãnh Thiếu Diệp vung tay áo muốn ném Bách Lý Phượng Vũ ra ngoài, nhưng lại chạm đến ánh mắt của Nạp Lan Yên, động tác bỗng dừng lại giữa không trung.

Giống như nàng hiểu gần hết tất cả về hắn, hắn cũng hiểu rõ từng sở thích của nàng.

Yêu thích trẻ con.

Hắn biết Nạp Lan Yên yêu thích trẻ con.

Giờ phút này Nạp Lan Yên trong lòng cười khổ không thôi, lần này nàng thật sơ ý, trong cơ thể nàng dung hợp nọc độc của Xà Vương là Tiểu Bảo, gần như không có độc dược nào có thể ảnh hưởng đến cơ thể nàng.

Độc ở trong điểm tâm, nàng thật sự nhìn không ra.

Mãi đến khi độc phát tác, nàng mới ý thức được lần này cái gì đánh ngã mình.

Độc bọ cạp.

Từ đuôi bọ cạp châm lấy chất độc, hòa tan độc bọ cạp vô sắc vô vị vào trong điểm tâm, không chê vào đâu được.

Mà độc bọ cạp, đúng là khắc tinh của Ngũ Độc Cự Mãng, cho nên giờ phút này, Nạp Lan Yên đang thừa nhận thống khổ lqđ ít nhất là gấp hai lần người khác.

“Không đúng.” Lãnh Thiếu Khuynh chống bàn đứng dậy, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng lộ ra vài phần cẩn thận cùng trấn tĩnh: “Vương phủ, bị thanh lọc rồi.”

Lúc này cả Vương phủ đều im lặng đến quỷ dị không có một tiếng động, giống như chỉ còn lại những người trúng độc trong đình viện.

Lãnh Thiếu Diệp giống như không nghe thấy, còn không có ý định buông tay Nạp Lan Yên, con người tối sầm lại, mạnh mẽ kéo cánh tay đang đặt trên cổ tay Bách Lý Phượng Vũ của Nạp Lan Yên về, giận dữ mắng một tiếng: “Người không muốn sống nữa!”

Nạp Lan Yên lắc đầu, khó khăn thở ra một hơi, mắt nhìn vách tường, lại nhìn mặt đất, bài trí bốn phía đình viện từng cái hiện lên trong đầu, con người đột nhiên co rụt, kêu lên: “Ngũ tuyệt trận!”

Bọn người Lãnh Thiếu Khuynh còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy một trận tiếng cười to: “Ha ha ha, không thể tưởng tượng được Liệt Diễm quốc cũng có người tinh thông trận pháp!”

Lãnh Thiếu Lâm kinh hãi, nhìn một bóng dáng mặc hắc y (quần áo đen) đứng trên đầu tường, trong mắt tuôn ra vô tận lửa hận, sắc mặt khó coi đến cực điểm: “Ba Đồ Nhị hoàng tử.”

Đứng ở trên đầu tường, đúng là Nhị Hoàng tử của nước lánh giềng Ba Đồ đế quốc với Liệt Diễm, cũng là người ngày mai hẹn cùng nhau săn bắn.

Lãnh Thiếu Lâm làm sao cũng sẽ không nghĩ đến, lá gan của Ba Đồ đế quốc to bằng trời, lại dám ở trên địa bàn của Liệt Diễm quốc động thủ!

Mặt của Ba Đồ Nhị Hoàng tử âm u không thấy rõ vẻ mặt, lại có thể nghe thấy tiếng nói đầy kiêu ngạo cuồng vọng của hắn: “Bốn Hoàng tử mới đến, thuận đường tặng các người một phần hào lễ (lễ lớn), nhưng xem hôm nay, các người có còn mạng xông ra Ngũ tuyệt trận....”

Oanh!

Mặt đất đột nhiên bắt đầu rung chuyển kịch liệt!

Chấn động ‘âm âm’ cùng với tiếng cười to điên cuồng của Ba Đồ Nhị Hoàng tử: “Ôi chao! Trận pháp bắt đầu mở ra. Bốn Hoàng tử dùng một mạng đổi lấy mạng của tất cả tinh anh Liệt Diễm quốc, đáng giá! Ha ha ha!”

“Shit!” Lãnh Thiếu Diệp chửi nhỏ một tiếng, một tay lấy ra ba cây ngân châm bỗng dựng bắn về phía Ba Đồ Nhị Hoàng tử, một tay lqđ bảo hộ Nạp Lan Yên, cắn răng thấp giọng khiển trách: “Sao lại thế này?”

Từ lúc mới đầu hắn đã định dẫn người chạy đi trước nói sau, cố tình bị Nạp Lan Yên dùng sức kéo tay, hiện nay nhìn trận chiến này muốn chạy

cũng không được rồi!

Nạp Lan Yên lần nữa trở tay cầm chặt tay Lãnh Thiếu Diệp, chưa kịp giải thích, cuồng phong đã nổi lên, xoay tròn bốn phía, dưới chân đột nhiên trống rỗng, thân thể lập tức mất trọng lượng hung hăng ngã xuống đất!

Phanh!

Nạp Lan Yên bị hơi thở quen thuộc bao vây lấy nặng nề ngã xuống đất!

Nhưng thân thể của nàng không có chạm đất, thậm chí ngay cả mũi chân đều không có đặt trên mặt đất, mà toàn bộ bị thân hình cao lớn của Lãnh Thiếu Diệp ôm trong lòng, từ đầu đến chân nằm trên người của hắn.

Nạp Lan Yên nhìn thấy trán Lãnh Thiếu Diệp đang chảy máu cùng với đôi mắt đang nhắm chặt của hắn, trong mắt lộ ra kinh hoàng cùng một chút sợ hãi: “Lãnh Thiếu Diệp!”

“Không có việc gì!” Lãnh Thiếu Diệp từ từ mở mắt, nhìn thấy Nạp Lan Yên trước mặt kinh hoàng sợ hãi, khóe môi giương lên một nụ cười xấu xa, bởi vì bị thương cổ họng có chút khàn: “Ồ ily, lần này gia thế nhưng là liệu mình cứu giúp.”

“Câm miệng!” Nạp Lan Yên khó khăn phun ra hai chữ, run rẩy lấy ra Cổ Nguyên Đan từ trong ngực, vài lần suýt chút nữa làm rơi đan dược khỏi tay, lung tung nhét vào trong miệng Lãnh Thiếu Diệp, hung hăng nắm chặt nắm đấm mắt đỏ hồng: “Lãnh Thiếu Diệp, ai mẹ nó cho người cứu ta như vậy?!”

Cả người Nạp Lan Yên đều phát run.

Sau khi đến thế giới xạ lạ này cho tới bây giờ, mấy quyển sách cổ năm đó sư phụ ép nàng nghiên cứu như cười ngửa xem hoa giống như trở nên rõ

ràng, cho nên nàng biết rõ Ngũ tuyệt trận, cũng rõ ràng tình huống bên trong Ngũ tuyệt trận, vì rõ ràng, cho nên mới ngăn lại Lãnh Thiếu Diệp lúc trận pháp mở ra.

Bởi vì Ngũ tuyệt trận không phải chỉ là một tuyệt sát chi trận, mà là một ảo cảnh trận pháp có sát cơ cùng kỳ ngộ cùng tồn tại!

Trong ảo cảnh có rất nhiều nguy hiểm, lại càng có những cơ hội bây giờ bọn họ cần nhất, cơ hội tăng thực lực, trở nên cường đại!

Cho nên nàng mới có thể nghĩa vô phản cố (1) giữ chặt Lãnh Thiếu Diệp, huống chi tình huống lúc ấy, căn bản là không thích hợp để chạy trốn.

(1) Nghĩa vô phản cố: Làm việc nghĩa không chùn bước.

Nhưng....

Một khắc kia khi bị bảo hộ trong ngực nặng nề nện xuống đất, Nạp Lan Yên rõ ràng nghe được tiếng rên thống khổ của Lãnh Thiếu Diệp.

Một khắc kia giống như có cái gì đó nặng nề đụng vào trái tim nàng, lại giống như có cái gì đó ‘ba’ một tiếng vỡ vụn.

Trong nháy mắt đó, nàng sợ, nàng thật sự sợ.

Sợ nam nhân này từ nay về sau sẽ biến mất không thấy, sợ nam nhân này cả người lạnh như băng nằm trên mặt đất, sợ nam nhân này sẽ.... Sợ, sợ, vô tận khủng hoảng quét qua lục phủ ngũ tạng của nàng.

Hắn đối với nàng, giống như tấm gỗ duy nhất giữa biển rộng, ánh mắt nàng đột nhiên có chút mơ hồ, trên cái thế giới này cái gì nàng cũng không có, cái gì cũng đều không có....

Ai nói xuyên qua về sau có thể bình tĩnh một lần nữa sống sót? Ai nói tâm lý tổ chất vững vàng của thủ lĩnh dong binh đoàn có thể tiếp nhận tất cả

xa lạ?

Nạp Lan Yên không phải là người yếu đuối hèn nhát bỉ ổi, nhưng không có nghĩa là nàng có thể bình tĩnh tiếp nhận tất cả!

Giả, có đôi khi nàng cảm thấy tất cả người bên cạnh mình đều là giả, cái gì cũng giả, ngay cả chính nàng cũng giả!

Chỉ có người trước mặt này là thật, chỉ có Lãnh Thiếu Diệp, cũng chỉ có Lãnh Thiếu Diệp.

Cho nên hã làm sao dám, hã làm sao có thể!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Trực Tiếp Khiêng Lên!

Lãnh Thiếu Diệp kinh ngạc nhìn Nạp Lan Yên, giống như lần đầu tiên quen biết nàng.

Trong trí nhớ Huyết Hồ, vĩnh viễn đều là cuồng vọng, tùy ý, phô trương, chói mắt.

Chưa bao giờ không khống chế được như hiện tại, chưa bao giờ giống như hiện tại, sụp đổ thành từng mảnh nhỏ.

Trong nội tâm thê lương trống vắng lập tức bị thứ gì đó lấp đầy, con người đen thâm thúy của Lãnh Thiếu Diệp giờ phút này sáng kinh người, môi mỏng khẽ mở, vừa muốn nói gì....

“Rống!”

Một tiếng mãnh thú gào rú nổ vang bên tai hai người, Nạp Lan Yên phản xạ có điều kiện ôm Lãnh Thiếu Diệp ở bên cạnh bổ nhào về phía trước, ánh mắt thoáng nhìn về sau, chỉ thấy một con mãnh thú lớn đang chạy như điên đến chỗ bọn họ!

“Đáng chết!” Nạp Lan Yên chửi nhỏ một câu, Tiểu Bảo trên cổ tay phát hiện nguy hiểm, ‘vụt’ một tiếng nâng đầu lên, “Tiểu Bảo, lên!”

“Tê!” Nghe được mệnh lệnh của chủ nhân, Tiểu Bảo trượt xuống từ cổ tay Nạp Lan Yên, nháy mắt liền khôi phục chân thân, Cự Mãng dài bảy tám thước cao khoảng tám thước trong nháy mắt liền nghênh đón con mãnh thú kia!

Cát bay tóe lên, cuồng phong cuồn cuộn!

Nạp Lan Yên thấy Tiểu Bảo đánh bay cự thú, cũng không bỏ lỡ thời cơ, một tay khiêng Lãnh Thiếu Diệp lên vai, bước đi như bay, bỏ chạy nhanh về phía sau!

Hiện tại nàng bị trúng độc, Lãnh Thiếu Diệp vừa bị thương nặng vừa trúng độc, liều mạng cùng cự thú kia rõ ràng là tìm chết.

Lãnh Thiếu Diệp bất ngờ không kịp đề phòng bị một nữ nhân khiêng ở trên vai, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một biểu cảm không biết là gì: “Móa, Hồ Ly, gia còn chưa bị phế đâu.”

“Câm miệng!” Nạp Lan Yên nóng nảy mắng: “Xương sườn đều đã gãy ba cái, sắp mẹ nó chui vào phổi rồi, còn có phế đâu? Trước tìm nơi an toàn rồi nói sau!”

Lãnh Thiếu Diệp thử giãy giụa, lại phát hiện cả người đều bị Nạp Lan Yên giữ chặt trừ vai có thể động những bộ phận khác cũng không thể động: “Hồ Ly, người thả ta xuống, người mẹ nó cũng trúng độc đó.”

“Độc đang tiêu tan, người lại động nữa lão nương trước liền độc chết người!” Nạp Lan Yên cắn chặt răng, lúc này nàng áp chế huyết vị của Tam gia này đã khó khăn lắm rồi, hãn còn nhích tới nhích lui, “Không thấy đang chạy trốn chết sao, lúc này sao có thể lè mề?!”

Lãnh Thiếu Diệp trong lòng cảm động, thật là cảm động, tuy rằng bị khiêng trên vai tổn thương nghiêm trọng đến lòng tự trọng của đại nam nhân, nhưng lại cảm động khi nghe lời nói tức giận đến lệch mũi của Nạp Lan Yên: “Người chạy lung tung như vậy có lợi gì?”

Lãnh Thiếu Diệp nhìn bốn phía xung quanh một vòng, hãn không biết Ngũ tuyệt trận, nhưng chỗ này mệnh mông toàn là cát, chính là một sa mạc: “Chạy theo hướng gió, phía trước hãn có nguồn nước.”

Nạp Lan Yên chỉ trả lời một câu: “Lúc người vẫn còn ở quân đội chơi lão nương đã đi qua sa mạc bốn năm lần rồi.”

Nơi này nàng nhắm hai mắt cũng có thể tìm được chỗ ẩn thân an toàn.

Tam gia tức lệch mũi.

Nữ nhân này lại không để cho hấn bù lại chút tự trọng của nam nhân ư?!

Một phút sau, Nạp Lan Yên đứng trên một đồi cát nhỏ, xoay người liền đặt Lãnh Thiểu Diệp ở trên, cũng không giải thích cái gì, hai tay cố sức đào bới trên đồi cát, khoảng bốn năm phút sau, Nạp Lan Yên ánh mắt sáng ngời: “Thành công!”

“Ừ?” Lãnh Thiểu Diệp hơi sửng sốt, nhìn bên dưới chỗ đồi cát bị đào lên là một cửa động đường kính khoảng một mét, bên trong sâu không thấy đáy, “Đây là động gì?”

“Đi vào nói sau.” Nạp Lan Yên lại khiêng Lãnh Thiểu Diệp đưa hấn vào bên trong động, bản thân cũng chui vào, lại dùng cát lấp cửa động lại, sau lưng Lãnh Thiểu Diệp nằm trên mặt đất, lúc này mới có thời gian giải thích một chút với hấn, “Loại động đất này là nơi mỗi cái đẻ trứng, trong sa mạc này những vật khó chơi cũng không dám trêu chọc đến tộc mỗi. Mỗi cái tính tình ôn hòa, chỉ cần không làm hại con của nó, nó sẽ không chủ động công kích con người.”

Lãnh Thiểu Diệp mơ mơ hồ hồ lên tiếng, kỳ thật không nghe rõ Nạp Lan Yên nói cái gì, chỉ là không nháy mắt nhìn thiếu nữ bước đến gần, hơi thở nhàn nhạt mùi thơm đúng là từ trên người Nạp Lan Yên, giống như hơi thở cỏ xanh bồng bồng sức sống, lại giống như hơi thở thiên nhiên ấm áp thoải mái.

Trong đầu hiện lên đủ loại hình ảnh hai người truy đuổi ở kiếp trước, là chấp niệm trong lòng khi sao băng rơi xuống, là rung động cùng may mắn trong nháy mắt khi biết ở thế giới xa lạ này có người quen, là chung sống khác biệt trong khoảng thời gian này so với kiếp trước.

Vừa rồi, vừa rồi bộ dáng Nạp Lan Yên suy sụp vẫn còn hiện lên trước mắt đuổi cũng không đi, dần dần dung hợp với cô gái trước mắt này.

Lãnh Thiếu Diệp cười, tấm gỗ nổi sao?

Ở thế giới xa lạ này, tiểu Hồ Ly đối với hắn, là tấm gỗ nổi duy nhất giữa biển khơi mênh mông.

Nàng sợ hắn gặp chuyện không may, làm sao hắn không cảm nhận được?

Lãnh Thiếu Diệp nhìn khuôn mặt có chút chật vật của cô gái, con ngươi đen sắc bén thâm thúy dần nở rộ một vòng sáng nhàn nhạt.

Hồ Ly ngu ngốc, nếu nơi này là địa ngục, vậy thì cùng gia vĩnh viễn ở lại nơi này đi!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tam Gia Nhộn Nhạo!

“Được rồi.”

Nạp Lan Yên đi khoảng một phút đồng hồ, đứng tại chỗ thở phào nhẹ nhõm, thật cẩn thận đặt Lãnh Thiếu Diệp xuống đất, ngón tay nhẹ nhàng sờ soạng chỗ xương sườn của hắn, nói: “Tam gia, trước tiên ta giúp người nổi xương.”

“Ừ.” Lãnh Thiếu Diệp thu lại ánh sáng trong mắt, nâng khóe miệng nói: “Hồ Ly, nhẹ một chút.”

“Đau cũng không chết được người.” Nạp Lan Yên bĩu môi, tuy nói thế, nhưng động tác tay nhẹ đi rất nhiều, nàng rũ mắt xuống nên không nhìn thấy sự dịu dàng chết người trong mắt Tam gia trong lúc này.

Tam gia cảm thấy, làm sao hắn lại ngốc như vậy.

Kiếp trước hắn sống đến hai mươi bảy tuổi, nữ nhân có thể làm cho hắn đặt ở trong mắt, ngoài lão mẹ nhà mình cùng hai lão tử bên ngoài ra, chỉ còn Hồ Ly trước mắt này.

Hắn không biết nữ nhân này bước chân vào dong binh đoàn trải qua như thế nào, nhưng hắn hiểu Nạp Lan Yên, kiên định, chấp nhất, kiêu ngạo, tùy ý lại tiêu sái đến mức làm cho người ta không thể không hâm mộ ghen tỵ.

Nếu hình dung, thì giống như gió.

Bắt không được, đoán không ra, cầm không được, cũng bắt không được.

Địa vị của Lãnh Thiếu Diệp trong cảnh sát hình sự quốc tế, đều là bởi vì muốn bắt giữ Nạp Lan Yên, mới một mình làm cho đám cảnh tư quốc tế kia sợ đến mức sửng sốt.

Người ta thường nói, trước khi chết mới thấy rõ mọi chuyện.

Tam gia vẫn cảm thấy lời này thật vớ vẩn, hẳn luôn biết mình muốn cái gì, muốn làm gì.

Nhưng mãi đến lúc Sao Băng rơi xuống, lúc đó trong đầu của hắn chỉ có một ý nghĩ duy nhất, hẳn còn chưa bắt được nữ nhân này trừng trị, làm sao có thể để cho nữ nhân này chết?

Lãnh Thiếu Diệp cảm thấy, trước kia mình thế nào lại giống như một kẻ ngốc.

Không thể lại bắt người giam vào ngục, làm sao lại không nghĩ tới bắt người về nhà làm vợ?

Có thể làm cho hắn chấp nhất là nàng, có thể làm cho hắn liều mình che chở là nàng, có thể làm cho hắn cảm thấy tim đập rộn lên là nàng, có thể làm cho hắn muốn giữ người bên cạnh mình là nàng, có thể làm cho hắn bởi vì nàng nhìn người khác nhiều hơn một ánh mắt đã cảm thấy toàn thân khó chịu là nàng, có thể làm cho hắn hận không thể làm cho người này một thân tao nhã chỉ vì một mình hắn mà nở rộ cũng là nàng.

Đây còn không phải là thích? Vậy cái gì mới gọi là thích?

Tam gia nhìn Nạp Lan Yên đang bận rộn chăm chú vì mình, nhin không được kéo khóe miệng, khóe mắt đuôi lông mày đều là một cỗ nhộn nhạo nhiệt tình: “Hồ Ly ngu ngốc.... Hít!”

Động tác tay Nạp Lan Yên đã hết sức nhẹ nhàng, nghe tiếng hít đau đớn, giọng nói có chút lo lắng: “Kiên nhẫn một chút, còn hai khúc xương cần phải nối.”

Tam gia đau khổ hít khí lạnh, lại nhếch môi cười vui vẻ: “Gia không đau, người tùy ý.”

Nói xong còn thuận tiện cử động tám khối cơ bụng kiêu ngạo của mình, Hồ Ly ngu ngốc, nhìn thấy không, cho dù đổi một khối thân thể khác gia vẫn hoàn hảo tuyệt mỹ!

Nạp Lan Yên một lòng nối xương, không phân tâm một chút, làm gì còn tâm tư thưởng thức cơ bụng gì đó, một ngón tay đâm xuống cơ bắp kia: “Chớ lộn xộn!”

Lãnh Thiếu Diệp nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Nạp Lan Yên, thất vọng nhìn qua tám khối cơ bụng của mình, nhưng nghĩ lại Hồ Ly này lo lắng nối xương cho mình, tất cả thất vọng liền bị quét sạch, mở to đôi mắt đen không chớp mắt nhìn chăm chăm Nạp Lan Yên, trước kia không rõ lòng mình, bây giờ thật sự là càng nhìn càng thấy đẹp mắt.

Làn da trắng mềm, lông mi dài, đôi mắt sáng rõ, môi đỏ mọng.

Nhìn thế nào cũng thấy đẹp.

Nhìn xem xương cốt Tam gia đều nối tốt rồi, còn không làm cho hẳn hồi phục tinh thần từ trong suy nghĩ.

Nạp Lan Yên mệt mỏi lau mồ hôi trên trán, giương mắt chỉ nhìn thấy vẻ mặt nhộn nhạo của Tam gia, lập tức cả người đều có một cảm giác nói không ra lời: “Tam gia, hôm nay người lại chưa uống thuốc?”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Trước Sau Gì Gia Cũng Hàm Người!

Cái gì gọi là quên chữa uống thuốc?

Lãnh Thiếu Diệp im lặng nhìn vẻ mặt vô tội của Hồ Ly ngu ngốc trước mặt, đột nhiên lộ ra một nụ cười đặc biệt tiêu sái anh tuấn: “Gia uống hay chữa, người còn không biết?”

Nạp Lan Yên thầm nghĩ đánh một tát lên mặt cái người tùy thời tùy chỗ phát ra hoóc-môn, nâng tay ném quần áo lên trên cơ bụng màu mặt ong đang trần truồng của hắn: “Tam gia, đừng động kinh nữa, mặc quần áo tử tế nói chính sự.”

Gia động kinh chỗ nào?!

Lãnh Thiếu Diệp yên lặng oán thầm một câu, nhẹ nhàng cử động thân trên, ngoài một chút đau đớn bên ngoài, đã không còn chỗ nào khó chịu, địa vị Hồ Ly ngu ngốc nhà mình ở trong lòng mình đã ‘vụt vụt’ bay lên một lượng lớn.

Khoác lung tung quần áo lên người, Tam gia trở tay giữ chặt vai Nạp Lan Yên mạnh mẽ ôm Nạp Lan Yên vào lòng: “Hồ Ly, độc trên người người làm sao bây giờ?”

Lúc này đến phiên Nạp Lan Yên bất ngờ không kịp đề phòng bị ôm vào trong lòng, mới vừa rồi không để ý bây giờ đau đớn lại một lần nữa kéo đến: “Ta....”

Tê tê....

Tiểu Bảo biến thân nhỏ bằng ngón tay cái chui vào từ cửa động, chộp mắt liền chui vào ngực Nạp Lan Yên, cái đuôi hung hăng đánh vào tay Tam gia, nhe răng uy hiếp trừng mắt nhìn Tam gia một cái.

Lãnh Thiếu Diệp nhìn con rắn nhỏ vùi trước ngực Nạp Lan Yên, đáy mắt liền tràn ngập lửa giận, một phát bắt được thân thể Tiểu Bảo ném ra ngoài, cái thứ vớ vẩn này cũng dám chạm vào Hồ Ly ngu ngốc của hắn? Chính hắn còn chưa có chạm qua đâu!

“Tiểu Bảo!” Nạp Lan Yên nhìn đại công thần vừa cứu mạng nhỏ của mình bị ném bay, lập tức liền tức giận: “Lãnh Thiếu Diệp, ngươi phát điên cái gì?”

Tiểu Bảo hung hăng nhe răng với Lãnh Thiếu Diệp, nhanh chóng bò lên vai Nạp Lan Yên tạo ra một hình dáng kỳ quái, ngẩng cao đầu, đôi mắt âm lãnh không có ý tốt nhìn thẳng Lãnh Thiếu Diệp.

Mơ ước chủ nhân của Tiểu Bảo nó? Chờ xem đi!

Lãnh Thiếu Diệp nhìn vật nhỏ vùi trên vai Nạp Lan Yên, đụng đến da thịt trắng như tuyết trên cổ Hồ Ly, trong máu liền có một đoàn lửa giận sôi trào, gia nhớ rõ vật nhỏ nhà ngươi, chờ Hồ Ly ngu ngốc trở thành vợ gia, việc đầu tiên gia làm là xử lý ngươi!

Nạp Lan Yên gõ đầu Tiểu Bảo, cau mày nói với Tam gia: “Đây là Tiểu bảo, là huyền linh thú ta khế ước bên trong sơn mạch. Vừa cứu chúng ta chính là tiểu gia hỏa này!”

Nghe hai chữ chúng ta, lửa giận trong lòng Lãnh Thiếu Diệp thoáng dịu đi một chút: “A, gia còn tưởng là một con rắn nhỏ hoang dã từ đâu chạy đến.”

Tiểu Bảo lập tức dựng thẳng người, giương răng nanh màu đỏ tươi giống như ngay sau đó sẽ nhào tới cắn chết chết Lãnh Thiếu Diệp!

Người mới là rắn nhỏ hoang dã, cả nhà người đều là rắn nhỏ hoang dã!

Lãnh Thiếu Diệp làm như không thấy, khiêu mi cười thân mật: “Tiểu Bảo? Gia là Lãnh Thiếu Diệp, lần đầu gặp mặt chiếu cố nhiều hơn.”

Dám chiếm lấy vợ hãnh, trước sau gì cũng hãm nó!

“Tê tê....” Tiểu Bảo ngẩng cao đầu, không chút yếu thế nhìn lại, dám mơ ước chủ nhân của nó, trước sau gì cũng nuốt hãnh!

Khóe miệng Nạp Lan Yên co rút, gõ đầu Tiểu Bảo, đưa cổ tay đến bên miệng nó: “Trước cắn hai cái, để ta bức độc ra.”

Hưởng Vĩ Ma Bọ Cạp cùng Ngũ Độc Cự Mãng đúng là thiên địch (kẻ thù) của nhau, hiện tại trong cơ thể nàng có hai loại độc tố đánh chiến, chỉ cần Tiểu Bảo lại thêm một phần lực, bức ra độc bọ cạp cũng không phải là khó.

Tiểu Bảo nhe răng, không nỡ cắn xuống.

Tiểu Bảo giăng co trong chốc lát, tâm hung hăng, ngao ô cắn một ngụm lên động mạch chủ trên cổ tay chủ nhân nhà mình, độc tố theo răng nanh tiến vào trong máu Nạp Lan Yên.

Sắc mặt Nạp Lan Yên trắng bệch như tờ giấy, giọng nói có chút run run nói với Lãnh Thiếu Diệp: “Tam gia, để Tiểu Bảo cắn người một cái, ta bức độc xong liền giải độc cho người.”

Nàng vốn muốn để Lãnh Thiếu Diệp điều trị một thời gian mới giải độc, nhưng hiện tại căn bản không có nhiều thời gian như vậy, nếu thân thể hai người không tốt, muốn từ nơi này tìm được lối ra không khác gì người si nói mộng (nói chuyện hoang đường viễn vông).

Ngũ tuyệt trận xuất hiện quá ly kỳ, một Hoàng tử nước láng giềng nếu có thể lên vào phủ Hoàng tử, còn lặng yên không tiếng động bày ra một trận pháp như vậy, quả thật không thể làm cho người ta không hoài nghi.

Còn có tiểu Phượng Vũ, cũng không biết hiện tại tiểu nha đầu này như thế nào.

Nạp Lan Yên lấy ra ngân châm, thủ pháp như nước chảy mây trôi đâm một phát vào huyệt vị của mình, hít sâu một hơi nhắm mắt lại.

Nghi hoặc gì đó không ít, chuyện lo lắng cũng không thiếu.

Nhưng những thứ này đều đợi một điều kiện tiên quyết, trước giải độc rồi nói sau!

Lúc Tiểu Bảo cản Nạp Lan Yên có chút không nỡ, cản Lãnh Thiểu Diệp đã có thể tàn nhẫn, một ngụm cắn cánh tay của hắn, đôi mắt màu máu đỏ tươi âm lãnh tràn ngập cảnh cáo tránh xa chủ nhân của ta ra, bằng không liền trực tiếp độc chết người!

Lãnh Thiểu Diệp giận quá hóa cười, một phen nhắc lên cái đuôi của Tiểu Bảo, trong con người thâm thúy lộ ra sắc bén cùng lửa giận, Nạp Lan Yên là người của gia, từ đầu đến chân mỗi sợi tóc đều như vậy, còn dám chạm vào địa phương không nên chạm, gia liền hàm người!

Tiểu Bảo kéo thẳng người, răng nanh sắc nhọn chỉ hận không thể một ngụm cắn chết nam nhân đáng giận trước mặt này!

Lãnh Thiểu Diệp trừng mắt lạnh nhìn thẳng, nghĩ đến vật nhỏ này mới vừa rồi vùi trên người Nạp Lan Yên cả người hắn tức giận không kiềm chế được mà phát ra.

Một người một xà giảng co hồi lâu, sát khí rất nhanh sẽ lật tung động của mỗi cái.

“Ừ....” Trong miệng Nạp Lan Yên tràn ra tiếng rên thống khổ, lập tức một người một xà đang sát khí ngút trời hung hăng ném cho đối phương một ánh mắt lạnh, sau đó thu hồi hơi thở!

Vì đây là nơi nguy hiểm, trước không độc chết người!

Vì người vừa cứu Hồ Ly một mạng, gia tạm thời không hãm người!

Một người một xà đều dán chặt mắt vào phía trước, nhìn Nạp Lan Yên lộ ra vẻ mặt thống khổ, tâm đều thắt lại....

Hỗn Độn đại sư tôn nhìn toàn bộ quá trình, càng nhìn càng ghét bỏ, rõ ràng là một đại nam nhân thiên phú dị bẩm, một Ngũ Độc Cự Mãng thân đã hóa rồng, nhìn thế nào cũng giống hai con chó lớn!

Chỉ thiếu hai lỗ tai một cái đuôi thôi.

Hỗn Độn đại sư ghét bỏ hai con chó lớn kia xong, lại bắt đầu ghét bỏ đồ đệ nhà mình: “Yên nhi ngốc, độc bọ cạp bổ như vậy lại muốn bức ra ngoài, làm sao Bổn tọa lại thu một đồ đệ ngốc như người?”

Tiếng nói của đại sư tôn đột ngột vang lên trong đầu, giống như có một bàn tay túm áo Nạp Lan Yên, kéo nàng ra từ trong vô tận thống khổ.

Mỗi một cùng đau đớn trong cơ thể Nạp Lan Yên nháy mắt tan biến: “Sư tôn?”

“Yên nhi ngốc, Bổn tọa giúp người tiêu hóa độc bọ cạp.”

Giọng điệu kiêu ngạo lại ác liệt trước sau như một của đại sư tôn, chính là....

Yên nhi ngốc là cái gì, là vật gì?

Trán Nạp Lan Yên chảy xuống mấy đường hắc tuyến: “Sư tôn, có thể hay không....”

“Không thể!” Đại sư tôn nghe cũng không nghe, liền cự tuyệt dứt khoát. “Yên nhi ngốc, ngay cả Ngũ tuyệt trận cùng Ngũ Hành trận đều phân biệt không được, trở về học lại toàn bộ trận pháp.”

Ầm một tiếng, cái ót phát đau.

Nạp Lan Yên chỉ cảm thấy trong đầu mình lại xuất hiện một đồng vật lớn, lật qua vài món, lập tức liền choáng váng.

Trận pháp toàn ký, Ngự thú đại pháp, Phù triệu đại toàn, Luyện khí đại toàn.... (toàn tên sách hướng dẫn tu luyện các lĩnh vực nha mọi người)

Nạp Lan Yên nuốt một ngụm nước miếng: “Sư tôn, ngài thuận tay ném nhiều hơn?”

Hỗn Độn đại sư tôn hừ nhẹ một tiếng: “Yên nhi ngốc, người có biết cái gì gọi là người chậm cần bắt đầu sớm không?”

“....” Yên nhi ngốc cũng hiểu được mình có chút ngốc.

“Được rồi, những thứ này đợi ra ngoài rồi xem cũng không muộn.” Hỗn Độn đại sư tôn cũng biết không thể luôn đả kích tiểu đồ đệ, vì thế từ bi nói: “Nơi này vừa vặn thích hợp cho người tu luyện, chuyên tâm đả thông tám nhánh linh mạch đi.”

Nạp Lan Yên hít mũi: “Sư tôn, ngài đúng là Bồ Tát sống trên đời.”

Hỗn Độn đại sư tôn hừ nhẹ một tiếng, ý bảo nàng nhanh chóng làm đi.

Nạp Lan Yên tỉnh lại từ trong ý thức, vừa mở mắt, bên hông căng thẳng, liền hung hăng đụng vào cái lồng ngực cứng rắn ấm áp, sức lực kia mạnh đến mức như muốn dung nhập nàng vào trong xương cốt.

Ngay sau đó, một cảm xúc lạnh lẽo đè ép xuống môi....

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Toàn Thân Cao Thấp, Gia Đều Phụ Trách!

Nạp Lan Yên ngơ ngác ngồi dưới đất, môi đỏ mọng khẽ nhếch, đã không còn một chút kiêu ngạo tùy hứng từ trước đến nay.

Trong đầu chỉ có một giọng nói lặp đi lặp lại không ngừng.

Bị hôn.

Bị nam nhân trước mặt này hôn.

Bị đối thủ một mất một còn trước mặt này hôn.

Chuyện này rất kỳ lạ, kỳ lạ hơn nữa chính là thế nhưng nàng không tức giận, ngược lại còn nhẹ nhàng liếm đôi môi đỏ mọng vừa bị hôn, trong lòng có một loại cảm giác kỳ lạ không ngừng lan tràn.

Ê ẩm, chát chát, đau khổ, trướng trướng, lại ngọt ngào.

Nàng cứ nhiên lại cảm thấy loại tư vị này cũng không tệ lắm, Nạp Lan Yên hồi phục tinh thần, nghiêng đầu bốn mươi lăm độ nhìn mặt đất, nhất định là nàng điên rồi.

Lãnh Thiếu Diệp thấy động tác liếm môi mờ ám của nàng, đáy mắt xẹt qua tia u ám, hình như có cái gì đó trào dâng.

Lãnh Thiếu Diệp nuốt một ngụm nước bọt, thân thể rời sang bên trái, thân hình cao lớn mặc dù ngồi vẫn có thể che khuất tầm mắt của Nạp Lan Yên, làm cho nàng nhìn mình, môi mọng khẽ mở, nói: “Nụ hôn đầu.”

Một lần nữa Nạp Lan Yên lại sửng sốt: “.... À?”

Lãnh Thiếu Diệp hơi cúi người, khí thế lại lần nữa tăng mạnh: “Nụ hôn đầu của gia.”

Nạp Lan Yên lập tức có chút suy yếu, không được tự nhiên dịch về sau, kiên trì nói: “Cũng là nụ hôn đầu của ta đó!”

Rõ ràng là nàng bị hôn có được không, nam nhân trước mắt này lại làm ra bộ dáng bị người đoạt trinh tiết là sao?

Lãnh Thiếu Diệp lại tiến lên từng bước: “Phụ trách.”

Nạp Lan Yên lại lui về sau mấy bước, trợn to mắt: “Cái quái gì vậy?”

Lãnh Thiếu Diệp bình tĩnh lặp lại một lần nữa: “Phụ trách!”

Nạp Lan Yên lập tức nổi giận, túm cổ áo người nào đó, nổi giận dùng dùng nói: “Con mẹ nó người bị cưỡng hôn là ta không phải sao? Phải phụ trách cũng là người phụ trách ta có đúng hay không?”

Lãnh Thiếu Diệp vẻ mặt chính khí nghiêm nghị: “Được!”

Nạp Lan Yên sửng sốt: “À?”

Đôi con ngươi đen thâm thúy sắc bén của Lãnh Thiếu Diệp lộ ra mấy phần ý cười, đầu ngón tay thon dài nâng cằm của nàng, lại nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, giọng điệu nghiêm túc trước nay chưa từng có: “Từ nay về sau, toàn thân cao thấp từ trong ra ngoài cả trái tim của người, gia đều phụ trách!”

Nạp Lan Yên trừng mắt, rồi lại cảm thấy thú vị: “Lãnh Thiếu Diệp, người là đang thổ lộ với ta?”

Lãnh Thiếu Diệp khoát tay lên vai nàng, con người đen thâm thúy lộ ra tình cảm nóng bỏng, đưa một ngón tay che môi nàng, nói: “Hồ Ly, ta không ép người đáp ứng ngay bây giờ, cứ suy nghĩ thật kỹ.”

Giọng nói của hắn rất bình tĩnh, mà trong lòng bàn tay giấu dưới váy dài đã chảy đầy mồ hôi lạnh.

Lãnh Tam gia không sợ trời không sợ đất, giờ phút này chỉ sợ nữ nhân trước mặt nói ra hai chữ ‘từ chối’.

Cho nên, dứt khoát không cho nàng nói thêm gì nữa.

Lãnh Thiếu Diệp trước mặt, ánh mắt tràn đầy lửa nóng, nhưng ngón tay lại giống như môi hắn, lạnh lạnh.

Nạp Lan Yên khiếp sợ, làm sao nàng Tam gia sẽ thổ lộ với mình?

Đột nhiên nghĩ đến tình cảnh lần đầu tiên gặp Lãnh Thiếu Diệp ở kiếp trước, đó là một lần nàng thực hiện nhiệm vụ vô tình làm lộ tung tích, cùng đồng bạn chia đường chạy trốn sự truy đuổi điên cuồng của cảnh sát hình sự quốc tế.

Người phụ trách truy đuổi nàng chính là Lãnh Thiếu Diệp.

Lúc đó, Tam gia đeo kính đen, khóe miệng cười vô lại, đúng là lúc tuổi trẻ tùy ý, không chút để ý huyết sát, vẻ mặt vừa khinh thường vừa trào phúng nhìn Nạp Lan Yên, toàn thân đều tỏa ra hơi thở không đứng đắn.

Rõ ràng là một lần truy đuổi sống chết, lúc đo lại làm cho Tam gia phần khích giống như đang đua xe.

Năm đó Nạp Lan Yên trải qua hai năm dài đằng đẵng trong thời khắc sinh tử, liếc mắt nhìn biểu tình khinh thường lại trào phúng kia của Lãnh Thiếu Diệp, nhin không được muốn dạy cho tiểu tử này một bài học.

Sự thật chứng minh, năm đó Tam gia đúng là tuổi trẻ khinh cuồng, nên suýt chút nữa bị Huyết Hồ bắn một phát súng vào đầu.

Từ đó về sau, Nạp Lan Yên thật lâu chưa gặp lại Lãnh Thiếu Diệp, cũng chưa bao giờ để ý qua, dù sao năm đó đối với nàng Tam gia chỉ là một người khách qua đường trong cuộc truy đuổi sinh tử nhỏ đến không thể nhỏ hơn.

Lần thứ hai gặp mặt, là hai năm sau.

Nạp Lan Yên một phát súng xử lý xong mục tiêu của nhiệm vụ, một giây sau lại bị người chĩa súng vào ót.

Đó là lần đầu tiên Nạp Lan Yên tung hoành trong giới linh đánh thuê 4 năm bị người dùng súng chỉ vào đầu.

Lúc quay đầu lại, thấy một đôi mắt lạnh như băng làm người ta sợ hãi, lúc ấy trong lòng nàng còn huyết sáo, thật đúng là một đôi mắt xinh đẹp.

Người chỉ súng vào đầu nàng là một thanh niên nhìn có vẻ không lớn tuổi lắm, đường cong lạnh nhạt, vẻ mặt lạnh lùng, hình dáng rõ ràng, ngũ quan (*) sâu sắc, nhất là đôi mắt lẳng lệ ác liệt (sắc bén) khiếp người kia.

(*) ngũ quan: năm khí quan, tai, mắt, mồm, mũi và thân mình.

Khóe miệng thanh niên nhẹ nhàng nhếch lên, nở nụ cười khinh thường trào phúng có chút quen thuộc: “Huyết Hồ, sau hai năm thân thủ thật lùi thật nhiều.”

Nạp Lan Yên đột nhiên nhớ tới trương dương công tử ca suýt chút nữa bị nàng một súng đưa về tây thiên (**), bị súng chỉ vào đầu cũng chỉ nhún vai, chặc chặc lên tiếng: “Không nghĩ tới hai năm không thấy, suýt nữa không nhận ra. Xem ra năm đó khẩu súng kia có ảnh hưởng rất sâu sắc đến cậu.”

(**): ý chỉ chị suýt nữa bắn chết anh á. (Đang nghĩ về lúc ở hiện đại nên mình để xưng hô là cậu).

Nếu không phải chàng trai này nói ra, nàng thật sự không thể liên tưởng người con trai lạnh lùng thuần thực trước mặt với vị công tử kia.

Sau đó thì sao?

Sau đó Nạp Lan Yên bị thanh niên giam ở Hoa Hạ, sau đó nữa chính là một loạt thảm vấn cùng đánh ‘thái cực’, cuối cùng ký một bản hiệp định có lợi, nàng liền trở thành một người ngoài nhân viên bước ra khỏi nhà giam.

Cũng biết thanh niên kia có thân phận vô cùng tôn quý.

Ba năm tiếp đó, nàng cùng Lãnh Thiếu Diệp giống như trở thành một đôi oan gia không chết không ngừng.

Mỗi khi nàng làm nhiệm vụ, tên kia liền chạy đến ngăn chặn.

Mỗi khi hắn có nhiệm vụ, nàng cũng chen vào hai chân để cho nam nhân kia không thể dễ chịu.

Tranh giành, đấu đá, cũng thành thói quen.

Cho đến lần bọn họ đua xe đuổi bắt, lại xuất hiện cảnh Sao Băng rơi xuống không bình thường, cho đến khi Lãnh Thiếu Diệp nghiêng thân bảo vệ.

Lúc Sao Băng rơi xuống, cảm xúc bị một cái ôm ấm áp gắt gao bảo vệ dưới thân, đến bây giờ nàng vẫn không quên.

Ngoài ý muốn nàng xuyên vào một cô gái cùng tên cùng dung mạo ở dị giới, trong lòng không phải không kinh sợ, nhưng may mắn là nam nhân trước mặt này cũng ở đây.

Rơi vào trần pháp, là lần thứ hai Lãnh Thiếu Diệp nghiêng thân bảo vệ.

Nạp Lan Yên không biết cảm giác của nàng đối với Lãnh Thiếu Diệp có phải là tình yêu hay không, nhưng có một điểm nàng hiểu rõ.

Nàng không cách nào tưởng tượng người nam nhân bên cạnh mình sẽ biến mất không thấy, giống như trong nháy mắt nhìn hẩn nhắm chặt hai mắt, trái tim như bị ai đó cầm dao hung hăng đâm vào, đau đến mức không thể hít thở.

Nạp Lan Yên nghĩ, nếu không thể để hẩn rời đi, vậy thì dứt khoát giữ chặt bên người đi!

Thu lại tất cả suy nghĩ, trong đôi mắt hồ xinh đẹp của Nạp Lan Yên loại bỏ đi sự mờ mịt, lộ ra một vòng hào quang kinh diễm, tay ôm lấy cổ hẩn, nhìn thẳng vào đôi mắt đen thâm thùy của Lãnh Thiếu Diệp, gằn từng tiếng nói: “Lãnh Thiếu Diệp, nếu người dám phụ ta, ta nhất định sẽ kéo người cùng nhau xuống địa ngục!”

***** Đề nói với người xa lạ *****

Kỳ thật năm đó Tam gia cũng khác nhau quá! Ha ha ha....

Thổ lộ á! Cùng một chỗ á! Ha ha ha....

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Vợ Nói Chính Là Thiên Lý!

Cả người Lãnh Thiếu Diệp chấn động: “Hồ Ly, người....”

Nạp Lan Yên không nói, chỉ nghiêm túc nhìn hăn.

Lãnh Thiếu Diệp hít sâu một hơi, một tay gặt gao ôm lấy người vào trong ngực, khuôn mặt lạnh lùng cuối cùng cũng không khống chế được mừng như điên, tiếng nói trầm thấp nghiêm túc: “Hồ Ly ngu ngốc, không phải gia vẫn luôn cùng người ở địa ngục sao?”

Xương cốt của Nạp Lan Yên đều vì bị hăn ôm mà đau nhức, khoe miệng lại nhịn không được giương lên, ngẩng đầu ấn đôi môi đỏ mọng lên môi mỏng của hăn, giọng nói mơ hồ mang theo kiên quyết: “Lãnh Thiếu Diệp, ta phát hiện ta vẫn nhìn người thuận mắt nhất, liền để người ngây ngốc bên cạnh ta.”

“Hồ Ly, nhớ kỹ lời người nói.” Đôi mắt đen sâu thẳm của Lãnh Thiếu Diệp lóe ra lửa sáng chói lợi đốt người, giữ chặt cái ót của nàng hôn sâu, đầu lưỡi bá đạo quấn quanh lưu lại một chút không khí cho nàng.

Đang lúc dây dưa gằng bó, giọng nói của Lãnh Thiếu Diệp xuyên qua đầu lưỡi hai người đi thẳng vào lòng nàng: “Hồ Ly ngu ngốc, gia hối hận....”

Lúc đủ loại tình cảm phức tạp mấy năm nay trong nháy mắt hóa thành tình yêu, giờ phút này cái loại tư vị này nổ tung trong nội tâm hăn tràn đầy thỏa mãn cùng ngọt ngào, không một cảm xúc nào không làm cho hăn hối

hận, hối hận không sớm vây chặt chẽ nữ nhân này ở trong ngực, hung hăng hôn nàng.

Nụ hôn chấm dứt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Nạp Lan Yên nhiễm lên hai rặng mây hồng, trở nên hấp dẫn mê người, nghiêng đầu nhìn nam nhân đang ôm nàng trong ngực, đầu ngón tay lạnh lạnh đặt lên lông mày hấn vạch một đường thẳng xuống mũi cao cho đến bờ môi khêu gợi, mỗi một chỗ đều nhìn chăm chú.

Lãnh Thiếu Diệp nắm tay Nạp Lan Yên, cười trầm thấp nói: “Có hài lòng?”

Nạp Lan Yên khiêu mi: “Ừ, suất ngây người!”

Lãnh Thiệp Diệp nhìn không được tựa đầu vào hõm vai nàng, tiếng nói vui vẻ: “Hồ Ly, gia nghĩ người cũng nên thẹn thùng một chút đó!”

“Thẹn thùng?” Nạp Lan Yên dùng ngón tay đâm vào vết thương trên người hắn, hài lòng nhìn Lãnh Thiếu diệp đau đến hít khí lạnh, nở nụ cười dịu dàng thuần lương: “Tam gia thân yêu, có thể dưỡng tốt xương cốt người rồi nói sau sao?”

Lãnh Thiếu Diệp không chút nghĩ ngợi đáp ứng: “Được.”

Nạp Lan Yên nhướn mày: “Uống thuốc đúng giờ?”

Lãnh Thiếu Diệp không chút do dự: “Được.”

“Mặt trời mọc đằng tây?” Nạp Lan Yên vẫn là lần đầu tiên thấy trường hợp Lãnh Thiếu Diệp tự nguyện uống thuốc, sao có thể không kinh ngạc?

Lãnh Thiếu Diệp vẻ mặt đương nhiên: “Vợ nói chính là thiên lý, vợ đưa dù là độc dược ta cũng uống.” (sến quá đi :D)

Tai Nạp Lan Yên hơi nóng lên, giật nhẹ khóe miệng nói: “Sẽ không sợ ngày nào đó ta sẽ độc chết người à?”

“Khẳng định vợ không nữa.” Con người đen của Lãnh Thiếu Diệp lóe sáng, bộ dáng vợ xấu hổ thật là đẹp!

Ánh mắt phát sáng kia quả thật muốn làm mù hai mắt Nạp Lan Yên, ai tới nói cho nàng, tại sao Tam gia trước sau lại khác biệt lớn như vậy?

Tiểu Bảo nhe răng, vốn định giương nanh múa vuốt với tên nam nhân dám thân chủ nhân một phen, nhưng thấy bộ dạng ngốc nghếch của đối phương, quyết định tạm thời tha cho hắn.

Hiện tại đã đủ ngu ngốc, nhờ lại bị nó độc ngu hơn nữa, không phải sẽ không có cách nào bảo vệ chủ nhân nó sao?

Nạp Lan Yên bĩu môi, còn thật sự cầm ngân châm trừ độc trong tay: “Biết rõ ta không nỡ bỏ, vậy tiếp đây kiên nhẫn một chút. Cởi quần áo!”

Lãnh Thiếu Diệp vui vẻ gọi lên khóe miệng, sáng khoái cởi hết sạch quần áo, lộ ra lồng ngực màu mật ong: “Vợ nhẹ một chút....”

Nạp Lan Yên vỗ một phát lên bụng hắn, ngón giữa kẹp ngân châm tỏa hàn quang: “Có thể đối xứng hô không?”

Lãnh Thiếu Diệp lập tức sửa miệng: “Ồ Ly!”

Tam gia đang rơi vào trong ngọt ngào, có thể nói là không có chút kiềm chế nào, bị Tiểu Bảo ở một bên từ đầu đến cuối khinh bỉ mấy lần.

“Kiên nhẫn một chút.” Nạp Lan Yên thu lại tất cả cảm xúc, vẻ mặt vô cùng chăm chú, cầm ngân châm trong tay đâm vào một huyệt vị trên bụng Tam gia: “Có đau không?”

“Không đau.” Tam gia nằm ngửa trên mặt đất, tầm mắt vừa vặn nhìn rõ khuôn mặt của Nạp Lan Yên , một chút đều luyện tiếc rời mắt: “Người cứ việc bức độc, không cần để ý đến ta.”

Nạp Lan Yên gật đầu, cổ tay lật nhanh chóng thi châm, tinh thần lực cùng tập trung lực đều ở trạng thái căng thẳng cao độ.

Độc trên người Lãnh Thiếu Diệp đã ẩn núp quá lâu, mỗi bước nàng thi châm đều không thể có nửa điểm sai lầm.

Khi ngân châm thứ ba mươi sáu cắm vào huyết vị, vẻ mặt vốn không chút thay đổi của Lãnh Thiếu Diệp lại nhú chặt mi tâm, đau đớn đã bắt đầu tăng lên, trong cơ thể giống như đột nhiên xuất hiện một con độc xà đang cắn nuốt máu của hắn.

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Chúng Ta Trở Về Không Được.

Trên cái trán trắng mịn của Nạp Lan Yên chảy ra mồ hôi lạnh, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, lại tiếp tục thi ba châm.

Đột nhiên thân thể Lãnh Thiếu Diệp không chịu nổi chế mà bắt đầu run rẩy, thống khổ giống như có trăm ngàn lưỡi dao đâm vào khắp cơ thể.

Nạp Lan Yên hít một hơi thật sâu, còn một châm cuối cùng.

Mà một châm cuối cùng này cũng là châm thống khổ nhất.

Tay Nạp Lan Yên run run, Lãnh Thiếu Diệp rất đau, nhìn khuôn mặt trắng bệch của hắn, trong lòng nàng cũng giống như bị kim đâm, đau.

“Hồ Ly ngu ngốc, gia.... Không có việc gì.” Khóe miệng Lãnh Thiếu Diệp kéo ra chút tươi cười, một chút đau đớn này, hắn vẫn chịu được.

Nạp Lan Yên cắn chặt răng, nhanh chóng đâm ngón châm cuối cùng vào huyết vị, trước lúc Lãnh Thiếu Diệp thống khổ, cúi người hôn môi của hắn, đầu lưỡi cạy mở hàm răng đóng chặt xâm nhập vào trong miệng hắn.

Đột nhiên hôn môi làm cho đầu óc Lãnh Thiếu Diệp trống rỗng trong nháy mắt, ngay sau đó từ lồng ngực trào ra cảm giác ngọt ngào thỏa mãn trước đây chưa từng có, ngây ngô nở nụ cười, Hồ Ly đang hôn hắn, Hồ Ly chủ động hôn hắn.

Hắn cảm thấy, tiểu Hồ Ly nhà hắn thật sự thích hắn?

Vui sướng không thể ức chế hoàn toàn trấn áp đau nhức truyền đến từ cơ thể, một tay Lãnh Thiếu Diệp giữ chặt cái ót của Hạ Lan Phiêu, hung hăng hôn sâu.

Dây dưa gắn bó, tóc mai quăn quýt.

Thế nào lại làm hấn yêu thích như vậy, thế nào lại làm hấn luyện tiếc buông tay như vậy!

Nạp Lan Yên, Hồ Ly ngu ngốc, vợ....

Năm phút sau, Tam gia hoàn toàn không có ý định buông ra.

Mười phút sau, Nạp Lan Yên đã có chút cứng ngắt.

Mười lăm phút sau, Nạp Lan Yên cắn một ngụm lên môi người nào đó, ngẩng đầu trừng mắt: “Đủ rồi!”

Lúc này Lãnh Thiếu Diệp hung hăng nhíu mi: “Vợ, ta đau....”

Khóe miệng Nạp Lan Yên co rút, không chút lưu tình vạch trần người nào đó: “Châm này đau nhiều nhất cũng chỉ bảy tám phút thôi không đúng sao?”

Lãnh Thiếu Diệp nhếch miệng, mặt không chút thay đổi nói: “Vợ, hôn môi trợ giúp giảm béo.”

Nạp Lan Yên suýt nữa bị nước miếng của mình làm sặc, suy nghĩ của Tam gia đúng là đã vượt qua da mặt dày của hấn, hấn không biết sao?

Nạp Lan Yên chỉ đáng người lồi lõm kiêu ngạo ở kiếp này của nàng: “Nhìn thấy không, đáng người tiêu chuẩn giống hệt kiếp trước.”

Đương nhiên hấn nhìn thấy vợ nhà mình rộng lớn mạnh mẽ bao nhiêu, không chỉ thấy, thật ra vừa rồi còn cọ một chút, ừ, làm đột nhiên cái mũi lại

có chút ngứa....

Nạp Lan Yên ném một chiếc khăn tay lên mặt người nào đó, khẽ căn môi: “Thật nên để cho những thủ hạ kia của người nhìn xem bộ dáng Tam gia bây giờ có bao nhiêu ngốc.”

Lãnh Thiếu Diệp ném khăn tay sang một bên, nhướn mày cười vô cùng kiêu ngạo: “Gia cũng muốn để cho bọn họ nhìn xem vợ gia có bao nhiêu lợi hại.”

Nghe nói như thế, Nạp Lan Yên có chút buồn cười, lại cười không nổi.

Từ lúc xuyên qua đây đến giờ, bọn họ đều không nghĩ đến người nhà, bằng hữu, huynh đệ, chiến hữu ở kiếp trước.

Nạp Lan Yên trực tiếp nằm bên người Lãnh Thiếu Diệp, nhìn cát đá trong động trên đỉnh đầu, nhỏ giọng: “Lãnh Thiếu Diệp, chúng ta trở về không được.”

Lãnh Thiếu Diệp trầm mặc một lúc, cười khổ nói: “Đúng vậy, trở về không được.”

Không phải giấc mộng Nam Kha (1), càng không phải là Trang Chu Mộng Điệp (2).

(1) Mộng Nam Kha: Giấc mơ hảo huyền. Dựa theo tích: chàng trai họ Thuần nằm ngủ dưới gốc cây hoè, mơ thấy mình được lấy công chúa và được bổ làm thái thú ở quận Nam Kha, mừng quá bưng tỉnh dậy thì mới biết đó chỉ là giấc mơ.

(2) Trang Chu Mộng Điệp: Giấc mơ không thực tế. Dựa theo tích: Một ngày Trang Chu nằm mơ biến thành một con Hồ Điệp (bướm bướm), sau khi tỉnh mộng thấy mình vẫn là Trang Chu, vì vậy hẳn không biết là trong

mộng biến thành Trang Chu Hồ Điệp, hay là trong mộng biến thành Hồ Điệp Trang Chu.

Đã chết rồi....

Không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận, bị Sao Băng nặng ngàn cân đập trúng, khả năng đời trước bọn họ vẫn còn sống có bao nhiêu?

Lãnh Thiếu Diệp gắt gao nắm chặt tay Nạp Lan Yên, nghiêng đầu nhìn nàng, gằn từng chữ: “Hồ Ly, thật tốt vẫn có người.”

Nạp Lan Yên nhìn hẳn, chậm rãi nở nụ cười: “Tam gia, may mắn có người ở đây.”

Ngân châm cảm ở huyết vị ít nhất phải nửa canh giờ, hiện tại thời gian còn không đến một nửa, Nạp Lan Yên dứt khoát gối đầu lên tay trái, tay phải vuốt ve tay của Lãnh Thiếu Diệp: “Tam gia, người có cảm thấy trận pháp này xuất hiện rất kỳ lạ hay không?”

Đáy mắt Lãnh Thiếu Diệp xẹt qua ánh sáng lạnh: “Hồ Ly, người cảm thấy một Hoàng tử nước khác có thể lặng yên không một tiếng động bố trí một trận pháp lớn như vậy sao?”

“Đương nhiên là không.” Nạp Lan Yên bĩu môi: “Nếu đơn giản như vậy, Liệt Diễm còn không bị tiêu diệt sớm?”

“Huống chi....” Nạp Lan Yên nhướn mày: “Lúc trước ta nhận nhầm trận pháp, đây không phải là Ngũ tuyệt trận, mà là Ngũ hành trận. Bất quá, hiệu quả cũng không khác nhau mấy.

“Ừ?” Lãnh Thiếu Diệp không hiểu biết mấy loại trận pháp.

Nạp Lan Yên giải thích: “Ngũ tuyệt trận là thông qua ảo giác rèn luyện để tăng thực lực trong sinh tử, còn Ngũ hành trận là một truyền tống

trận, truyền tống đến nơi rèn luyện cố định. Hai loại trận pháp này, bình thường đều là các đại gia tộc dùng để cho các đệ tử dòng chính rèn luyện. Tuy rằng cũng có nhiều người chết trong hai loại trận pháp này, nhưng....”

Nạp Lan Yên giật nhẹ khóe miệng: “Nếu Ba Đồ Hoàng tử có thể bố trí trận pháp, sao không dứt khoát bố trí một tuyệt sát trận? Ngược lại sử dụng cái đồ chơi này?”

“Ách.” Lãnh Thiếu Diệp nhú mày, cười khẽ ra tiếng: “Xem ra chúng ta đã quá coi thường Liệt Diễm quốc.”

Nạp Lan Yên giống như nghĩ đến chuyện bất khả tư nghị: “Người là nói....”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Đứng Ở Trên Cao Nên Cô Đơn Tịch Mịch.

Lãnh Thiếu Diệp nhàn nhạt gật đầu: “Còn có cách giải thích khác sao?”

“Điên rồi sao?” Nạp Lan Yên biến sắc, hung hăng nhíu mi: “Tiểu Phượng Vũ mới mười tuổi.”

Lãnh Thiếu Diệp lập tức khó chịu nói: “Gia cũng chưa qua sinh nhật hai mươi đâu.”

Tiểu Phượng Vũ mới chẳng tiểu Phượng Hoàng cái quái gì, cứ chiếm lấy ánh mắt của vợ hẳn tất cả đều nên đập bay hết!

“Người ghen với tiểu nha đầu cái gì?” Nạp Lan Yên bật cười, nghiêng người hôn một cái lên khóe miệng của hẳn, Tam gia trước mắt này giống như một đứa nhỏ thật làm cho lòng nàng mềm đến rồi tinh rồi mù.

Lãnh Thiếu Diệp cong con người đen: “Lại hôn một cái.”

Nạp Lan Yên thò tay chọc chọc gương mặt của hẳn: “Giữ lại một chút khí lực, đợi lát nữa còn có cái cho người chịu đựng.”

Thi châm chỉ là bước đầu tiên, tiết mục cuối cùng vẫn còn ở phía sau đây này.

Lãnh Thiếu Diệp không thuận theo: “Vợ, người hôn ta một cái ta liền có khí lực rồi.”

Nạp Lan Yên nhìn lên trời, ai có thể trả lại Tam gia ác liệt bá đạo nhà nàng về không?

Lãnh Thiếu Diệp kéo ống tay áo của nàng, giọng điệu bá đạo: “Tranh thủ thời gian.”

Nạp Lan Yên hết cách, đành phải lại hôn một cái lên khóe môi của nàng, Lãnh Thiếu Diệp hơi nghiêng đầu đôi môi đỏ mọng của nàng, không để cho nàng có một chút khe hở.

Trong nhận thức của Nạp Lan Yên, lúc trước, Lãnh Thiếu Diệp đúng là lúc trẻ vô cùng khinh cuồng, nhưng khinh cuồng của hắn không giống những công tử con nhà giàu khác.

Lúc hắn lập một nhóm nhỏ tán gái, hắn ở trong quân đội đua giỡn huấn luyện.

Lúc nhóm nhỏ hắn thành lập phát triển rực rỡ, hắn buông tha con đường gia tộc đã an bài tiến vào một ngành nghề bí ẩn; mỗi ngày đấu trí đấu dũng với bọn khủng bố, kẻ bắt cóc; mỗi nhiệm vụ đều liều cả mạng sống.

Thực lực của hắn mạnh mẽ, chỉ số thông minh cao, thời gian ngừng ngủ liền lập không ít chiến công.

Cho nên, một lần nào đó lúc nghe nói muốn bắt vương giả dong binh đoàn – Huyết Hồ, Lãnh Thiếu Diệp xung phong nhận nhiệm vụ!

Nhưng lần đó, là lần hắn ấn tượng sâu sắc nhất, cũng là một cú ngã duy nhất vô cùng tàn nhẫn.

Huyết Hồ trong truyền thuyết, đúng là một cô gái nhỏ hơn hắn 7 tuổi, lại ở lần đầu tranh đấu, suýt nữa bắn nổ đầu của hắn.

Thua rất thảm.

Lần đó, Lãnh Thiếu Diệp bị khiêng về Hoa Hạ.

Từ đó về sau, hắn thu lại tất cả bất cần đời cùng tự cao tự đại, mỗi ngày ngoài thời gian ăn cơm và nghỉ ngơi cố định, còn lại đều dùng hết để huấn luyện và làm nhiệm vụ.

Gặp lại sau hai năm, người con gái năm đó đã trưởng thành, mặc một thân áo khoác màu đen xinh đẹp, dù bị hắn chĩa súng vào đầu cũng chỉ lộ ra vẻ mặt tự tiếu phi tiếu (cười như không cười), thản nhiên nói với hắn: “Hai năm không thấy, thiếu chút nữa không nhận ra.”

Chuyện cũ năm đó, hắn nghĩ mình đã quên rồi, nhưng trên thực tế mỗi lần nhớ lại đều như mới hôm qua, nhớ rất rõ ràng.

Thậm chí, nếu không có một súng năm đó của Huyết Hồ, cũng sẽ không có Lãnh Tam gia được xưng là quân thần (ở đây ý chỉ thần trong quân đội đó) kia.

Lãnh Thiếu Diệp hồi phục lại tinh thần từ trong trí nhớ, nhìn khuôn mặt cô gái gần trong gang tấc, nhin không được nở nụ cười: “Ta nhớ rõ năm đó lúc chĩa súng vào đầu người, người cũng có bộ dạng này.”

Một cô gái mười sáu mười bảy tuổi.

Vốn nên là cô gái nhỏ được cha mẹ sủng ái.

Mà Nạp Lan Yên lại đã dạo quanh trong giới lính đánh thuê được 4 năm, chỉ có mỗi ánh mắt này là không thay đổi, trước sau như một, đàng hoàng chói mắt, sắc bén xinh đẹp.

Nạp Lan Yên nghe vậy khinh thường nhếch môi: “Người nghĩ năm đó ta không thể trốn thoát?”

“Không phải.” Lãnh Thiếu Diệp nói, còn thật sự nghi hoặc: “Tuy rằng lúc đó ta đã chuẩn bị mọi thứ kỹ càng, nhưng Huyết Hồ người muốn chạy trốn, ngay lúc đó ta xác định không thể ngăn cản.”

“Xem ra người vẫn hiểu rõ bản thân.” Nạp Lan Yên hừ nhẹ một tiếng, rũ mắt. “Kỳ thật năm đó có chút mệt mỏi, ngay cả một đối thủ có thể để làm ta sử dụng bảy tám phần lực đều không có. Lúc ấy, bị người chỉ súng vào đầu, ta còn rất kích động đấy.”

Lần này đến lượt Tam gia co rút khóe mắt: “Gia có thể hiểu là vì người đứng ở trên cao nên cô đơn tịch mịch không hả?”

LÃNH ĐỂ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Hai Vợ Chồng Đánh Quái Thú Đi!

Nạp Lan Yên thở dài thật sâu, vỗ vai Lãnh Thiếu Diệp: “Người hiểu ta, thật sự là chỉ có Tam gia.”

“Vậy sao?” Lãnh Thiếu Diệp tức giận nở nụ cười.

“Nhưng mà về sau người trở nên mạnh mẽ quá nhanh.” Đối với chuyện này, Nạp Lan Yên không thể không phục.

“Không trở nên mạnh mẽ làm sao có thể truy đuổi được vợ tốt như vậy?” Giọng nói của Lãnh Thiếu Diệp mang theo một chút kiêu ngạo, nhớ đến Huyết Hồ năm đó toàn cầu vừa nghe đã sợ mất mật bây giờ đã là vợ hắn, có thể không kiêu ngạo sao?

Tiêu chuẩn thê nô của Tam gia lại bay cao lên thêm một chút.

Đáy mắt Nạp Lan Yên lộ ra tươi cười, đứng dậy từ dưới đất: “Tam gia, nhanh giải độc, chúng ta ra ngoài rèn luyện.”

Một từ ‘chúng ta’ làm cho cả thể xác và tinh thần Lãnh Thiếu Diệp vui vẻ, con người đen cong cong, cười nói: “Được, giải độc xong hai vợ chồng ta cùng nhau đánh quái thú đi!”

Đánh quái thú cái gì.

Nạp Lan Yên lại nhìn trời, Tam gia nhà nàng như thế nào lại biến thành bộ dạng này? Không có việc gì phát sinh, tâm đã mềm rồi.

Hai người tùy tiện nói chuyện, nửa canh giờ rất nhanh đã qua.

Nạp Lan Yên ấn tay lên một huyệt vị trên người Lãnh Thiếu Diệp: “Đau không?”

Lãnh Thiếu Diệp khẽ lắc đầu: “Không đau, có chút tê.”

“Đã thành công hơn nửa.” Nạp Lan Yên thở dài nhẹ nhõm một hơi, cổ tay lật vài cái, mấy cây ngân châm đã được lấy ra, bình tĩnh nói: “Khoanh chân ngồi xuống.”

Nạp Lan Yên đợi đúng lúc, đánh một chưởng vào giữa lưng Lãnh Thiếu Diệp.

“Phốc....” Lãnh Thiếu Diệp lập tức phun ra một ngụm máu đen, sắc mặt trắng bệch, môi tím tái.

Nạp Lan Yên lại đánh một chưởng vào dưới xương sườn hăn, Lãnh Thiếu Diệp lại phun ra một ngụm máu độc.

Sau đó, Nạp Lan Yên đánh bảy tám chưởng vào các nơi khác nhau trên người Tam gia, mỗi chưởng đánh vào liền bức ra một ngụm máu độc.

Cuối cùng đánh mạnh một chưởng vào đan điền của hăn, hết sức tàn nhẫn, Tam gia suýt nữa bị đánh đến mức ngã nằm xuống, nhưng mà sau khi ngụm máu độc cuối cùng phun ra, sắc mặt trắng bệch dần khôi phục màu hồng, môi cũng không còn màu tím dọ người.

Nạp Lan Yên đặt mấy ngón tay lên cổ tay Tam gia kiểm tra kỹ càng những biến đổi trong người hăn, nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Được rồi, độc đã bị loại bỏ xong.”

Lãnh Thiếu Diệp hữu khí vô lực (không có sức lực) mở mắt: “Hồ Ly, người xác định không phải bạo lực gia đình với gia chứ....”

Nạp Lan Yên hé miệng cười: “Tam gia, đây là cách bức độc nhanh nhất.”

Nói trắng ra, chính là đánh cho độc đi ra.

Tam gia nhìn như không có sức, trên thực tế độc trong cơ thể đã được giải giờ phút này rất thoải mái, giống như ngọn núi nặng ngàn cân quanh năm đè nặng bỗng nhiên bị dời đi.

Trong cơ thể, từng cỗ lực lượng bộc phát ra từ đan điền, điên cuồng xông về tứ chi bách hài (xương cốt tứ chi), cuối cùng tất cả đều hội tụ tại bình chướng (bức thành che chắn), không cách nào đi tiếp.

Bình cảnh.

Lãnh Thiếu Diệp hít sâu một hơi, trong con người thâm thúy xẹt qua một vòng ánh sáng tối tăm: “Hồ Ly, giúp ta thủ.”

“Yên tâm.” Nạp Lan Yên cười đến sung sướng, Tam gia muốn tiến giai (lên cấp) thật là vui mừng ngoài ý muốn.

Nàng cũng muốn biết, không bị chất độc áp chế, bây giờ Lãnh Thiếu Diệp đã cường đại đến mức độ nào.

Hào quang hiện ra, ý vị bức người.

Nạp Lan Yên trợn mắt há hốc miệng nhìn hai vòng sáng màu đỏ và cam bao phủ Lãnh Thiếu Diệp, lại trơ mắt nhìn vòng sáng màu vàng từ mơ hồ đến chói mắt, vững vàng vòng quanh người Lãnh Thiếu Diệp, cả kinh đến mức không ngậm miệng được trong một lúc lâu.

Biểu tượng của Linh sĩ chính là vòng sáng màu đỏ, Linh sư là màu cam, mà Đại Linh sư chính là màu vàng.

Nạp Lan Yên buồn rầu sờ đầu Tiêu Bảo, ngay cả nhánh linh mạch thứ hai nàng còn chưa đả thông, người này đã trực tiếp đạt đến Đại Linh sư?

Chênh lệch này, đúng là quá lớn đi!

“Hồ Ly ngu ngốc.” Tiếng nói trầm thấp từ tính vang lên bên tai, sau đó cả người liền rơi vào vòng tay ấm áp, Nạp Lan Yên quay đầu lại chọc chọc ngực của Lãnh Thiếu Diệp, khiêu mi nói: “Đợi đó, rất nhanh ta liền vượt qua ngươi!”

Lãnh Thiếu Diệp cúi đầu hôn nàng, giọng nói mơ hồ: “Gia tin tưởng ngươi.”

Độc đã giải, thực lực chẳng những khôi phục lại còn tiến giai, chuyện vui sướng này làm cho hãn thâm nghĩ hung hãn hôn Nạp Lan Yên, giống như hôn thể nào cũng không đủ.

Đôi mắt hồ của Nạp Lan Yên lóe ra chút dịu dàng, ôm cổ hãn nhắm mắt lại, giờ khắc này, nàng cảm thấy mình nhất định là rất thích Tam gia đi?

Nếu không sao trong nội tâm lại thấy ngọt như vậy?

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Trút Giận Cho Vợ!

“Có động tĩnh.”

Cách đó không xa có chút động tĩnh, trong con người Nạp Lan Yên xẹt qua một đạo ánh sáng, kéo ống tay áo Lãnh Thiếu Diệp: “Tam gia, đi xem?”

Lãnh Thiếu Diệp mấp má môi mỏng, dừng bước, khó chịu nói: “Không cần nhìn, chính là Bách Lý Phượng Vũ người tâm tâm niệm niệm.”

Ánh mắt Nạp Lan Yên sáng lên, kiễng chân hôn một cái lên mặt người nào đó: “Đừng ghen với tiểu hài tử!”

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tam gia thoáng mềm một chút: “Vây đi xem đi.”

Nạp Lan Yên lập tức kéo tay Tam gia chạy về phía phát ra tiếng động.

Nàng và Lãnh Thiếu Diệp đi ra khỏi hang động của mối cái đã là ba ngày sau rồi, trên đường đi ngoài gặp rất nhiều ‘quái thú’, ngay cả một bóng người cũng chưa thấy.

Trong lòng Nạp Lan Yên lo lắng cho Bách Lý Phượng Vũ, kéo Lãnh Thiếu Diệp đang rèn luyện một bên lại để cho Tiểu Bảo tìm hơi thở của Cổ Nguyên đan trên người Bách Lý Phượng Vũ.

Cuối cùng cũng để cho nàng tìm được.

Chỉ là, lúc Nạp Lan Yên thấy rõ ràng tình huống Bách Lý Phượng Vũ đang gặp phải, đáy mắt lóe ra một tia tàn ác, vận linh lực xuống dưới chân bay nhanh đi, một cước đạp Nạp Lan Lâm đang giằng co với Bách Lý Phượng Vũ ra ngoài!

“Tiểu Phượng Vũ.” Một tay nàng nắm tay Bách Lý Phượng Vũ, nhìn cả người nàng đều là vết thương hỗn loạn, vết thương bị Nạp Lan Lâm chén một nhát trên cánh tay vẫn còn đang chảy máu.

Vẻ mặt Nạp Lan Yên âm trầm lợi hại, không nói một lời lấy ra khăn lụa băng bó vết thương cho Bách Lý Phượng Vũ.

Bách Lý Phượng Vũ đang tức giận cùng sát ý ngay lúc nhìn thấy Nạp Lan Yên lập tức hoàn toàn biến mất. Nhìn vẻ mặt Nạp Lan Yên vô cùng khó coi đang băng bó cho mình, không hiểu sao hốc mắt có chút đỏ.

Giống như đứa nhỏ bị ủy khuất, gặp được cha nương.

Nạp Lan Yên cầm máu, nhìn tiểu Phượng Vũ hốc mắt phỉếm hồng đang cắn môi, thở dài kéo người vào trong lòng: “Không có việc gì rồi.”

Nghe được ba chữ kia, tiểu Phượng Vũ cuối cùng cũng nhịn không được bổ nhào vào trong lòng Nạp Lan Yên, nước mắt xoành xoạch rơi xuống, giống như thú con trở về nhà khóc nức nở.

Lãnh Thiếu Diệp cố nén xúc động đá văng người trong lòng vợ nhà mình ra ngoài, ánh mắt lạnh như băng quét về phía Nạp Lan Lâm, hẳn cũng biết, lúc trước nữ nhân đáng chết này cũng dám dẫn Ngũ Độc Cự Mãng đến trước mặt Hồ Ly, còn định sau đó đi giết Hồ Ly nhà hắn!

Mà Nạp Lan Lâm bị Nạp Lan Yên đạp một cước bay ra ngoài bốn năm thước, ôm ngực đau đớn cả người run rẩy: “Nạp Lan Yên.... Ta, ta mới là tỷ muội của người.”

Tỷ muội?

Hai từ này vừa nói ra, không chỉ Nạp Lan Yên cười nhạo ra tiếng, ngay cả Bách Lý Phượng Vũ mở mắt to ngật nước liếc kẻ ngu ngốc kia, nữ nhân này đầu óc có bệnh sao?

Nàng ta luôn ước gì Nạp Lan Yên sớm chết đi, ở trong sơn mạch cũng là nàng ta muốn mạng của Nạp Lan Yên, về đến gia tộc truyền ra tin tức của Nạp Lan Yên cũng là nàng ta, hiện tại lại ở đây xưng tỷ gọi muội à?

Nhưng có một người động tác nhanh hơn các nàng, Lãnh Thiếu Diệp bước nhanh về phía trước, một tay bóp cổ Nạp Lan Lâm, khuôn mặt tuấn mỹ như thần tràn đầy sát khí: “Chỉ bằng người cũng dám năm lần bảy lượt khi dễ Vương phi của Bản Vương?”

Cảm giác tuyệt vọng đập vào mặt, Nạp Lan Lâm nhìn nam nhân trước mắt, từ cổ truyền đến cảm giác đau đớn làm cho nàng hít thở không thông, thậm chí không thể suy nghĩ xem đối phương đang nói cái gì.

Hắn muốn giết nàng.

Nàng không muốn chết.

Nạp Lan Lâm giãy dựa kịch liệt: “Buông.... Buông....”

Lãnh Thiếu Diệp lạnh lùng cười, ‘rắc’ một tiếng tháo cầm Nạp Lan Lâm, ném người xuống đất, ngay tại lúc Nạp Lan Lâm cho rằng mình sẽ không sao nữa, trên cổ tay truyền đến một trận đau nhức làm cho nàng không thể chịu nổi, cuối hai mắt đảo một cái lập tức ngất đi.

Lãnh Thiếu Diệp đạp gãy hai chân hai tay Nạp Lan Lâm, hai mắt lạnh lẽo: “Để người ở đây hưởng thụ mấy ngày thật tốt, đợi lúc gia chuẩn bị ra ngoài lại đến tiễn người về tây thiên (ý nói giết NLL ý).”

Lãnh Thiếu Diệp cũng không có cái nguyên tắc gì mà không đánh nữ nhân.

Hơn nữa năm đó còn suýt nữa bị Huyết Hồ vẫn còn nhỏ tuổi bắn vỡ đầu.

Nữ nhân này lại dám đến trêu chọc vợ hắn, vậy phải chuẩn bị tốt tâm lý bị hắn lọa còn đánh chết, cái kẻ vợ vẫn ở đâu cũng dám gây chuyện làm vợ hắn bực mình?

Trút giận cho vợ mình xong, Lãnh Thiếu Diệp quay mặt nhìn sang vợ mình, nhướng mày cười: “Hồ Ly, có phải cảm thấy gia vô cùng đẹp trai không?”

LÃNH ĐẾ CUÔNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Long Mạch Của Liệt Diễm Đế Quốc!

Năng gắt như lửa, hào quang đẹp mắt.

Nạp Lan Yên hơi liếc mắt, ánh mắt rơi vào trên người Lãnh Thiếu Diệp cao lớn tuấn mỹ đang đưa lưng về phía ánh mặt trời.

Chỉ cảm thấy nam nhân nào đó đang khiêu mi khoe khoang; giờ phút này thật sự vô cùng đẹp trai.

Nạp Lan Yên cong khóe miệng, giơ ngón tay cái về phía Lãnh Thiếu Diệp: “Làm tốt lắm!”

Nói xong, lại bổ thêm một câu: “Ta thích!”

Tam gia lập tức cong đôi mắt. (cười á)

Khóe mắt Bách Lý Phượng Vũ giật giật, trong lòng gào thét người nam nhân chỉ thiếu hai lỗ tai một cái đuôi kia là ai?

Thật sự là vị Chiến Vương mặt lạnh mà nàng biết sao?

Thật sự là vị chiến thần của Liệt Diễm quốc mà nàng nghe nói sao?

Ánh mắt lấp lánh kia, bộ dáng con chó trung thành kia, vẻ mặt dương dương đắc ý kia....

Thế giới quan (1) của Bách Lý Phượng Vũ giống như bị đảo điên rồi.

(1) Thế giới quan: là tầm nhìn của con người ở các vị trí trong thời gian khác nhau để xem xét đánh giá mọi thứ, là phản ứng đánh giá của con người.

Lãnh Thiệu Diệp liếc mắt một cái, ánh mắt lạnh lẽo làm cho Bách Lý Phượng Vũ ngay lập tức tỉnh táo lại, nhìn Chiến Vương gia trước mắt, khuôn mặt tuấn mỹ vô song vẫn lạnh lùng như cũ, ánh mắt u ám lại lạnh lẽo, đúng là Chiến Vương gia nàng biết.

Bách Lý Phượng Vũ nhìn lên trời, vừa rồi thật sự là hoa mắt.

Tiểu Bảo vẫn quấn ở trên cổ tay Nạp Lan Yên lười biếng thò đầu ra, khinh bỉ nhìn Bách Lý Phượng Vũ một cái.

Không chịu nổi chuyện này?

Nam nhân kia còn có bộ dáng cực kỳ vô lại da mặt dày đấy.

Nạp Lan Yên xoa mái tóc mềm của Bách Lý Phượng Vũ, sau đó nhếch miệng đi đến bên người Nạp Lan Lâm, ngồi xổm người xuống, một tay nhắc cằm của nàng ta lên, nở nụ cười lạnh lẽo: “Nạp Lan Lâm, làm sao ngươi biết người trong sơn mạch lúc trước, là ta đây?”

Nạp Lan Lâm đau đớn mồ hôi lạnh chảy ròng, răng nanh run lên, hốt mắt đỏ hồng: “Nạp Lan Yên, ngươi không thể bỏ ta ở đây, không thể....”

Nạp Lan Yên vui vẻ: “Tại sao ta không thể bỏ ngươi ở đây?”

Sắc mặt Nạp Lan Lâm càng thêm trắng bệch, khó khăn nói: “Ta là đường tử của ngươi, nếu ta gặp chuyện không may, ngươi cũng.... Ngươi cũng, không tốt được, cha ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi....”

Nạp Lan Yên thu lại nụ cười trong nháy mắt, đáy mắt lộ ra sát ý, một tay giữ chặt cằm của nàng ta, giọng nói âm lãnh giống như truyền ra từ

trong địa ngục: “Nạp Lan Lâm, yên tâm, rất nhanh ta sẽ cho người một nhà các người đoàn tụ.”

Nạp Lan Lâm mở to hai mắt, trong con người tràn đầy hoảng sợ, lời nàng nói có ý gì?

Nạp Lan Yên nhẹ nhàng ghé sát tai Nạp Lan Lâm, lạnh lùng nói: “Người làm tổn thương Nạp Lan Yên, một người ta cũng sẽ không bỏ qua.”

‘Rắc’ một tiếng, tiếng cổ bị bẻ gãy giờ phút này đặc biệt vang dội.

Con người của Nạp Lan Lâm trợn to, đến chết cũng không dám tin tưởng đối phương thực sự dám giết nàng.

Con người lòi ra, chết không nhắm mắt.

Nạp Lan Yên ném thi thể xụi lơ trên tay ra ngoài, lấy khăn tay ra lau tay, nhìn về phía Lãnh Thiếu Diệp: “Tam gia, nên nhớ diệt cỏ phải diệt tận gốc.”

Chuyện lật thuyền trong mương (2), đã xảy ra không ít.

(2) Lật thuyền trong mương: xảy ra chuyện không như tính toán.

Nạp Lan Yên không phải là người lương thiện gì, hơn nữa đám người Nạp Lan Lâm còn thiếu gốc cô nương đời trước này một cái mạng.

Nếu nàng tiếp nhận thân thể này, đám người Nạp Lan gia nên chôn cùng, một người nàng cũng không bỏ qua!

Nạp Lan Lâm, chỉ là mới bắt đầu.

Trong con người đen như mực của Nạp Lan Yên xẹt qua một vòng ánh sáng u ám, sát khí tỏa ra bốn phía.

Bách Lý Phượng Vũ chớp mắt to sáng trong, ánh sáng lưu chuyển trong con người, ‘phịch’ hai tay hai chân nhỏ bổ nhào vào trong lòng Nạp Lan Yên: “Bằng hữu ~ bằng hữu, rất đẹp trai!”

Nạp Lan Yên nhướng mày nhìn nàng: “Không thấy rất tàn nhẫn?”

Bách Lý Phượng Vũ nhăn cái mũi nhỏ, giơ cánh tay bị thương lên: “Vừa rồi nếu không phải ta tránh kịp, một kiếm của nàng ta đã đâm vào cổ họng ta rồi.”

“Huống chi....” Bách Lý Phượng Vũ nhìn lướt qua Nạp Lan Yên trên mặt đất, ánh mắt tàn ác như con sói nhỏ: “Chính là người không giết nàng, ta cũng sẽ không để nàng sống đến ngày mai.”

“Tốt.” Nạp Lan Yên nhin không được thoải mái cười, xoa nhẹ đầu Bách Lý Phượng Vũ: “Có phong phạm của lão nương!”

Được khen ngợi, Bách Lý Phượng Vũ nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hàm răng nhỏ trắng đều cùng hai lúm đồng tiền nho nhỏ, khuôn mặt tinh xảo đáng yêu càng nổi bật làm cho người ta yêu thích.

Tiểu Phượng Vũ cao hứng, Tam gia khó chịu.

Lãnh Thiếu Diệp bước nhanh lên phía trước, ôm thắt lưng Nạp Lan Yên kéo vào trong ngực, cúi đầu hung hăng hôn lên môi Nạp Lan Yên, sau đó lạnh lùng nhìn về phía Bách Lý Phượng Vũ: “Nhìn thấy chưa? Người của gia, về sau tránh xa một chút.”

Bách Lý Phượng Vũ hừ lạnh một tiếng, cầm nhỏ gương lên: “Người nói không tính.”

Nói xong, tiểu loli đáng thương nhìn Nạp Lan Yên, bằng hữu, người không quan tâm ta sao?

Lãnh Thiếu Diệp cúi đầu nhìn Nạp Lan Yên trong lòng, con người đen ai oán, Hồ Ly ngu ngốc, gia không thích người ôm nàng.

“Hai người thôi đi.” Nạp Lan Yên nhìn hai người cười mắng một câu, sau đó nói: “Trước chạy nhanh đi, nơi này không an toàn.”

Trong sa mạc một khi xuất hiện mùi máu tươi, mức độ nguy hiểm không kém một đàn cá mập trong biển rộng.

Nói đi liền đi, Nạp Lan Yên một tay kéo Bách Lý Phượng Vũ, một tay giữ chặt Lãnh Thiếu Diệp đang chuẩn bị nhanh chóng rút khỏi.

“Tê tê....”

Lúc này Tiểu Bảo đột nhiên lo lắng lắc lắc đầu nhỏ với Nạp Lan Yên, gương mặt múa vuốt không ngừng ‘tê tê’ gọi.

Nạp Lan Yên dừng chân: “Tiểu Bảo, người nói không thể đi?”

Tiểu Bảo dùng sức lắc đầu, vươn đầu về phía bên phải, chủ nhân, sai phương hướng, sai lầm rồi, bên kia, bên kia có thứ tốt.

Tuy Nạp Lan Yên và Tiểu Bảo không thể trực tiếp trao đổi, nhưng Tiểu Bảo muốn nói gì hầu như nàng đều cảm nhận được, vừa nghe nói có thứ tốt, Nạp Lan Yên vốn tham tiền làm sao có thể buông tha: “Đi, có việc!”

Lãnh Thiếu Diệp như có điều suy nghĩ nhìn Tiểu Bảo đang nhe răng về phía hăn, lật tay nắm chặt tay Nạp Lan Yên đi về phía bên phải.

Bách Lý Phượng Vũ bước chân nhỏ sung sướng theo sát một bên, thừa dịp Nạp Lan Yên không chú ý nhe răng về phía Lãnh Thiếu Diệp.

Bộ dáng kia, rất giống Tiểu Bảo.

“Có người.”

Lãnh Thiếu Diệp nheo con ngươi đen, kéo Nạp Lan Yên dừng lại, vung ống tay áo làm xuất hiện một đồi cát lớn, ba người nấp sau đồi cát.

Thật mạnh!

Khí thế vừa mới vung tay áo kia, ngay cả cha của nàng có khi cũng thua kém.

Bách Lý Phượng Vũ đột nhiên cảm thấy cướp người từ trên tay người này, con đường của mình còn rất xa.

“Lãnh Thiếu Kỳ....” Nạp Lan Yên thấy phía trước có một bóng dáng hơi chật vật, khẽ nhíu mi, phía sau hẳn là.... “Lãnh Thiếu Lân.”

Thái tử và Ngũ Hoàng tử.

Hai người này, một người bề ngoài là kẻ địch của Tam gia, một người là huynh đệ tốt của Tam gia.

Lãnh Thiếu Lân giọng điệu tươi cười, vẫn cười mở tươi sáng như trước: “Ngũ đệ, người thiếu đại ca một cái mạng.”

Trên khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Thiếu Kỳ lộ vẻ châm biếm: “Mạng này của ta nếu người muốn lấy, lúc này còn giả bộ cái gì, không một mồi sao, đại ca?”

Lãnh Thiếu Lân biến sắc: “Lãnh Thiếu Kỳ, người có biết vì sao ta cố tình đưa người đến nơi này?”

Lãnh Thiếu Kỳ trào phúng nói: “Giết người diệt khẩu?”

Lãnh Thiếu Lân lộ ra một vẻ mặt thống khổ: “Thiếu Kỳ, ta và người là cùng một mẫu thân sinh ra, ta có thứ gì tốt đều nhớ đến người, nhưng tại

sao người.... Lãnh Thiếu Diệp hăn đối với người như thế nào người còn không biết? Lần tụ hội này hăn có liếc mắt nhìn người một cái sao? Rõ ràng là hăn đã bắt đầu nghi ngờ người!”

Đáy mắt Lãnh Thiếu Diệp hiện lên một chút âm đạm, lại lập tức biến mất, thu lại tất cả cảm xúc, bình tĩnh nói: “Đại ca, câu cùng một mẫu thân sinh ra của người ta nghe thật buồn cười.”

Lãnh Thiếu Lân giận quá hóa cười: “Tốt, tốt! Ta nói cho người mục đích ta dẫn người đến đây.”

Lãnh Thiếu Lân chỉ vào một một gốc cây cao cỡ nửa người cách đó không xa, tức giận nói: “Cây đó, là tiên nhân thụ trăm năm, phía dưới là là long mạch của Liệt Diễm đế quốc ta! Nếu không phải coi người là huynh đệ, ta sẽ dẫn một mình người đến đây sao?”

Lời này vừa nói ra, Lãnh Thiếu Kỳ ngây ngẩn cả người.

Nấp ở sau đồi cát, Nạp Lan Yên, Lãnh Thiếu Diệp và tiểu Phượng Vũ cũng ngây ngẩn cả người.

Long mạch của Liệt Diễm?

Nạp Lan Yên và Lãnh Thiếu Diệp liếc nhau, gạt bỏ hết nhận định trong nội tâm bắt đầu suy đoán, chính là không nghĩ tới chỗ này lại là phía trên long mạch của Liệt Diễm.

Cùng một ít thế lực hạng trung, dám xưng làm đế quốc, dám tự xưng Hoàng đế, thì ra là vì có một cái long mạch thuộc về mình.

Long mạch, tượng trưng cho diêm lành, thuộc về lợi ích.

Nếu có thể tiến vào long mạch tu luyện, chắc chắn làm chơi ăn thật!

Mà toàn bộ Liệt Diễm đế quốc, hàng năm có thể tiến vào long mạch tu luyện chỉ có ba người.

Nạp Lan Yên cũng không ngạc nhiên khi Lãnh Thiểu Lân biết được chỗ long mạch, dù sao cũng là Thái tử của Liệt Diễm, chuyện này mà cũng không biết, vậy mấy năm nay lăn lộn cái quái gì.

Chính là Lãnh Thiểu Kỳ này....

Nạp Lan Yên liếc mắt, chỉ thấy đôi mắt thâm trầm của Tam gia bên cạnh, mặt không chút thay đổi.

Nạp Lan Yên giật giật khóe miệng, cũng không hỏi cái gì, phía trước Lãnh Thiểu Kỳ đang trầm mặc đột nhiên bạo phát, hốc mắt ửng đỏ tức giận nói: “Lãnh Thiểu Lân, người con mẹ nó ở chỗ này mèο khóc chuột giả bộ từ bi!”

“Lãnh Thiểu Kỳ!” Sắc mặt âm trầm của Lãnh Thiểu Lân đều nhanh trở thành than đá rồi, vẫn chưa có ai dám ở trước mặt hăn chửi con mẹ nó.

Lãnh Thiểu Kỳ đột nhiên có chút suy yếu mệt mỏi nói: “Đại ca, mười năm trước một đao kia người có thể quên, nhưng ta không thể quên.”

Vẻ mặt tức giận của Lãnh Thiểu Lân lập tức biến mất, có chút tái nhợt nói: “Người....”

Lãnh Thiểu Kỳ cười khở: “Làm sao ta sẽ nhớ rõ?”

Sắc mặt Lãnh Thiểu Lân âm tình bất định.

Giọng nói của Lãnh Thiểu Kỳ vừa như là khở sở, vừa như là khóc: “Đại ca, mẫu phi của ta là ai, người hăn rất rõ ràng. Mẫu phi của ta chết như thế nào, người hăn cũng lại rất rõ ràng.”

Lãnh Thiếu Lân có chút lão đảo lui từng bước: “Làm sao người biết? Lãnh Thiếu Diệp, có phải hẳn nói cho người biết hay không?”

“Không phải.” Lãnh Thiếu Kỳ cảm thấy có cái gì đó chảy quanh hốc mắt, lại có thứ gì đó nghẹn ở cổ họng: “Đêm hôm mười ba năm trước đó, ta đã đứng trước cửa phòng của người.”

Lãnh Thiếu Lân như là nghĩ đến cái gì đó, giơ tay lên ngã xuống từ trên không trung, giọng nói có chút run rẩy: “Cho nên, cho nên đây là lý do người phản bội ta đi theo lão Tam? Nhưng năm này người vì lão Tam khắp nơi đối nghịch với ta, cũng bởi vì những chuyện năm đó?”

Lãnh Thiếu Kỳ lau mặt, mắt nhìn thẳng vào Lãnh Thiếu Lân, nói: “Từ nhỏ đến lớn, người âm thầm hại ta mười bảy lần. Có ba lần là ta mạng lớn, có mười bốn lần là Tam ca đã cứu ta.”

“Mười bảy lần, mười bốn lần...” Lãnh Thiếu Kỳ cúi đầu cười, nhìn sắc mặt càng ngày càng tái nhợt của đối phương, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên một tia tàn nhẫn băng bình, hẳn nói: “Lãnh Thiếu Lân, mặc dù người là Thái tử này, nhưng vị trí Thái tử này chỉ cần Tam ca muốn, ta dù có liều mạng cũng sẽ đoạt cho hẳn!”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Làm Người Không Thế Quá Ngay Thơ.

Mười bảy lần, mười bốn lần.

Hai con số chênh lệch không xa, lại cách cả trời đất.

Đáy mắt Lãnh Thiếu Lân hiện ra sát ý, vẻ mặt âm lãnh, không còn chút giả bộ nào: “Lãnh Thiếu Kỳ, chỉ trách người rất không nghe lời.”

Lãnh Thiếu Kỳ cười nhạt một tiếng: “Lãnh Thiếu Lân, người đúng là tự cho mình là quan trọng rồi.”

Lãnh Thiếu Lân không nói một từ, chỉ hỏi: “Người kiên quyết đứng bên lão Tam?”

“Còn phải hỏi?” Lãnh Thiếu Kỳ đung đưa quạt giấy, đôi mắt hoa đào nở nụ cười, giống hệt một công tử quần áo lượt là kiêu ngạo như mọi ngày: “Đại ca, nếu Tam ca biết nơi này là long mạch, sẽ thế nào?”

“Không chết không ngừng.” Khóe môi Lãnh Thiếu Lân nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn lạnh lùng: “Nơi này cũng không phải là Liệt Diễm để đô.”

Lãnh Thiếu Kỳ nhìn lướt qua đối phương một lượt từ trên xuống dưới, khinh thường kéo khóe miệng: “Đại ca, làm người không thế quá ngay thơ. Lấy thực lực của người có thể đánh bại Tam ca sao?”

Thực lực của Chiến Vương Lãnh Thiếu Diệp, cũng không phải là thối phòng lên.

Lãnh Thiếu Lân chỉ nhàn nhạt trả lời: “Hắn dám đến nơi này, ta liền dám làm cho hắn quỳ chạy cũng không thoát.”

Đáy mắt Nạp Lan Yên tràn đầy lửa giận mãnh liệt, phi, cái gì vậy!

Đừng nói quỳ xuống.

Lãnh Thiếu Lân ngay cả xách giày cho Tam gia nhà nàng cũng không xứng.

Lãnh Thiếu Diệp nhẹ nhàng cầm tay Nạp Lan Yên, đầu ngón tay khẽ gãi vào lòng bàn tay của nàng, cười khẽ ý bảo không cần tức giận.

Nạp Lan Yên cắn răng, lời của Lãnh Thiếu Lân nàng nhớ kỹ, nàng muốn nhìn xem đến cùng là ai phải quỳ ra ngoài!

Bách Lý Phượng Vũ nhìn thấy tư thế này, trong lòng thầm mắng không xong, phản ứng của băng hữu rõ ràng là đã động lòng!

Làm sao nàng có thể đào chân tường nữa? NGAO!

Lãnh Thiếu Kỳ chỉ lạnh lùng cười: “Ai quỳ vẫn là không biết trước được.”

Một thân lực lượng cường đại của Tam ca, cũng không phải là thối phồng lên.

Trong lòng Nạp Lan Yên trầm trồ khen ngợi, đi, vì những lời nói này, về sau có chỗ tốt cũng không quên phần hắn!

Lãnh Thiếu Lân khinh thường cười khê: “Ngũ đệ, người cho rằng Bản Thái tử không chuẩn bị gì sao?”

Lãnh Thiếu Kỳ nắm chặt cây quạt trên tay, gân xanh nổi lên, mím môi lạnh lùng nhìn về phía Lãnh Thiếu Lân.

Lãnh Thiếu Lân lại đột nhiên biến sắc: “Ai? Đi ra!”

Nạp Lan Yên hơi mở to mắt, bị phát hiện?

Lãnh Thiếu Diệp đờ vai của nàng xuống, khẽ lắc đầu.

Bách Lý Phượng Vũ cẩn thận hít thở, cùng bằng hữu nhà mình ngồi góc tường nghe lén, quả thật quá kích thích!

Nạp Lan Yên nhẹ nhàng hé miệng, liền nhìn thấy cách đó không xa một lớn một nhỏ đi ra từ sau một thân cây.

Người lớn áo trắng bay bay, có tư thế của tiên nhân.

Người nhỏ môi hồng răng trắng, lông mày xanh đôi mắt đẹp.

Đúng là Nhị Hoàng tử Lãnh Thiếu Khuynh và Cửu Hoàng tử Lãnh Thiếu Phong.

Nạp Lan Yên vui vẻ, vở kịch này càng ngày càng náo nhiệt rồi.

Sau khi Lãnh Thiếu Lân nhìn hai người đi đến, rõ ràng nhẹ nhàng thở ra: “Nhị đệ, Cửu đệ.”

Vẻ mặt Lãnh Thiếu Khuynh lạnh nhạt, đôi mắt xinh đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh không gợn sóng: “Đại ca, Ngũ đệ.”

Lãnh Thiếu Kỳ ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nhị ca đến thật đúng lúc.”

Không đợi Lãnh Thiếu Khuynh trả lời, Lãnh Thiếu Phong đã bước lên trước hung hăng trừng mắt với hai người trước mặt: “Không cho phép thương tổn Nhị ca!”

Lãnh Thiếu Kỳ khinh thường khép quạ: “Ta không có hứng thú với Nhị ca người, không có ý định tổn thương hẳn. Đến tìm Đại ca người mà liều mạng!”

Trong giọng nói của Lãnh Thiếu Kỳ không che dấu một chút chán ghét nào cũng làm cho Lãnh Thiếu Khuynh nhú mày, vẫn thanh thanh lãnh lãnh như cũ, giống như toàn bộ thế giới đều không liên quan đến mình.

Nạp Lan Yên nhìn mà có chút chóng mặt, nàng biết rõ mấy huynh đệ của Tam gia đời này không hề đơn giản, nhưng phương thức ba người này ở chung cũng có chút thần kỳ.

Lúc trước, một đám huynh hữu đệ cung (*), ước gì để cho tất cả mọi người biết tình cảm có bao nhiêu thân thiết.

(*): huynh hữu đệ cung: anh có tình em có nghĩa, tôn trọng nhau.

Về sau, Thái tử Lãnh Thiếu Lâm âm lãnh tàn nhẫn, đối với tất cả huynh đệ đều có lòng đề phòng.

Ngũ Hoàng tử không chút nào che dấu sự ủng hộ đối với lão Tam, và khinh miệt cùng chán ghét đối với lão Nhị.

Ngược lại từ đầu đến cuối lão Nhị Lãnh Thiếu Khuynh đều trong trẻo lạnh lùng như một, bề ngoài giống như đơn độc lại đối với Lãnh Thiếu Phong có chút đặc biệt.

Mà tiểu Cửu một lòng che chở lão Nhị lại có địch ý mãnh liệt với lão Nhị và lão Ngũ.

Nạp Lan Yên sờ cằm, cảm thấy đời này Tam gia ở giữa mấy vị huynh đệ kia, bề ngoài giống như có chút khổ bức....

Lãnh Thiếu Diệp nhẹ nhàng xoa đầu nàng, khước miệng giương lên một nụ cười khê không chút để ý, vấn đề đau đầu gì đó giao cho gia đi.

Nạp Lan Yên gật đầu, so với âm mưu dương mưu, nàng càng thích dùng thực lực áp đảo hết tất cả.

Lãnh Thiếu Diệp kề sát tai nàng, thấp giọng nói: “Hồ Ly, người mang theo Bách Lý Phượng Vũ vào bên trong long mạch tu luyện, gia trước giải quyết lũ nhóc này đã.”

Nạp Lan Yên xoay mặt, ấn lên khước miệng hãnh một nụ hôn: “Cẩn thận.”

Bản lĩnh Tam gia nhà mình, nàng vẫn rất tự tin.

Năm đó, lúc Lãnh Tam gia dẫn đầu đội ngũ, thủ lĩnh nào đến tay hãnh đều phải thành thành thật thật khai báo, hãnh nói đi hướng đông cũng không dám đi hướng tây!

Trong mắt Lãnh Thiếu Diệp tràn đầy ý cười, néo khuôn mặt trơn mềm của Hồ Ly nhà mình: “Yên tâm.”

Nói xong, khí thế của Lãnh Thiếu Diệp biến đổi, bước ra khỏi đồi cát.

Uy áp Đại Linh sư vừa xuất hiện, ngay cả Lãnh Thiếu Khuynh trong bốn Hoàng tử cũng biến sắc, quay đầu nhìn lại, sắc mặt lại biến đổi một lần nữa.

“Đại Linh sư?” Lãnh Thiếu Lâm không thể tin nỉ non nói.

Linh sư, Đại Linh sư.

Chỉ kém một chữ, cũng là cách biệt trời đất.

Một Đại Linh sư có thể dễ dàng giết chết hai mươi Linh sư đỉnh phong trong nháy mắt!

Lãnh Thiếu Lân cũng tự nhận không phải tài trí bình thường, lúc nhỏ tuổi đã thức tỉnh Ngân Phẩm linh căn, nay đã vững vàng tấn thăng đến Linh sư đỉnh phong, mà trên tay hắn còn một số con bài chưa lật, đối phó với một Lãnh Thiếu Diệp cũng là Linh sư đỉnh phong không có chút nào khó khăn!

Cho nên Lãnh Thiếu Lân mới có tự tin có thể đánh cho Lãnh Thiếu Diệp vĩnh viễn ở lại đây.

Nhưng giờ khắc này, tất cả những gì hắn an bài hình như đều biến thành trò cười.

Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, cái gì cũng là mây bay.

“Tam ca.” Quạt giấy trong tay Lãnh Thiếu Kỳ không biết đã rơi xuống đất từ lúc nào, ánh mắt nhìn Lãnh Thiếu Diệp có chút kích động, lại có chút sợ hãi.

Mấy năm nay, Lãnh Thiếu Diệp cứu hắn mười bốn lần, mỗi lần hắn gây họa, Tam ca đều lạnh lùng răn dạy hắn một phen, dạy bảo xong lại chạy đi thu dọn hậu quả cho hắn.

Ở trước mặt Tam ca, hắn quần là áo lượt, hắn phong lưu, suốt ngày lưu luyến bụi hoa, cùng đám bạn xấu kia khắp nơi gây rắc rối.

Hắn thừa nhận, đó không phải thật sự là hắn.

Quần là áo lượt, phong lưu, lưu luyến bụi hoa đều là hắn cố ý truyền đi, chỉ vì có thể làm cho người nào đó buông lỏng cảnh giác, lại âm thầm làm chuyện của mình.

Nhưng hẳn tuyệt đối không phải vì lừa gạt Tam ca, chỉ là....

Lãnh Thiếu Kỳ hít mũi, chỉ có lúc Tam ca vừa hung dữ vừa lạnh lùng răn dạy hẳn, khi Tam ca im lặng thu dọn tàn cục cho hẳn, hẳn mới cảm thấy trên cái thế giới này vẫn còn một người quan tâm hẳn, còn một người hẳn có thể dựa vào, có thể ỷ lại.

Không biết Tam ca nghe được bao nhiêu, Lãnh Thiếu Kỳ thật cẩn thận nhìn Lãnh Thiếu Diệp, dưới chân không tự chủ được cọ cát bừa bãi.

Lãnh Thiếu Diệp nhìn Lãnh Thiếu Kỳ giống như con chó tội nghiệp bị bỏ rơi, đuôi lông mày nhếch lên: “Lại đây.”

Ánh mắt Lãnh Thiếu Kỳ lập tức sáng lên, thầm nghĩ cuối cùng Tam ca cũng không phải không đếm xỉa đến hẳn.

Không chút do dự chạy đến bên cạnh Lãnh Thiếu Diệp, Ngũ Hoàng tử có giá trị chiến đấu là số âm, kiêu ngạo nhướng mày cười lạnh nhìn hai người đối diện. (tiểu cửu bị xem nhẹ rồi.)

Tam ca của hẳn đã đến đây, còn ai dám khi dễ hẳn?

Sức chiến đấu của hẳn đúng là cặn bã, nhưng sức chiến đấu của Tam ca tuyệt đối mạnh hơn bề ngoài!

Nạp Lan Yên nhìn bộ dáng tiểu nhân đặc ý của Lãnh Thiếu Kỳ, nhin không được cong khóe miệng, Tam gia nhà mình cũng không phải khổ bức như vậy!

Có huynh đệ như vậy, chắc hẳn cảm giác khi dễ cũng không tồi.

“Lãnh Thiếu Diệp.” Lãnh Thiếu Lân hít sâu một hơi, phun ra ba chữ từ trong kẽ răng.

Lãnh Thiếu Diệp mặt không chút thay đổi liếc mắt nhìn mấy người một cái: “Đổi nơi khác, chúng ta cùng nhau nói chuyện thật tốt.”

Hai chữ nói chuyện, ý vị thâm trường.

Lãnh Thiếu Khuynh thản nhiên nhìn Lãnh Thiếu Diệp một cái, nắm tay tiểu Cửu đi về phía ngược lại với đồi cát.

Tiểu Cửu mím môi ngoan ngoãn đi bên cạnh hắn, không nói gì.

Lãnh Thiếu Diệp và Lãnh Thiếu Kỳ cũng nhanh chóng theo sau rời đi.

Lãnh Thiếu Lâm đứng tại chỗ, cau mày, đáy mắt có chút do dự chột lóe rồi biến mất, sau đó bước chân vững vàng theo sát phía sau.

Phía sau đồi cát Nạp Lan Yên có chút đăm chiêu nở nụ cười, Nhị Hoàng tử này là cố ý đi về phía ngược lại với đồi cát.

Đợi mấy vị huynh đệ kia đi xa, Nạp Lan Yên quay đầu néo khuôn mặt trẻ con có chút mập mạp của tiểu Phượng Vũ, cười tủm tỉm nói: “Đi, tỷ dẫn người vào trong long mạch tu luyện.”

Mấy huynh đệ này, vẫn để lại cho Tam gia một mình đau đầu thôi.

Ánh mắt Bách Lý Phượng Vũ cong thành hình trăng lưỡi liềm: “Được!”

Có thể ở chung một chỗ với bằng hữu nhà mình, làm sao tiểu Phượng Vũ có thể không cao hứng, nhân cơ hội nói tốt cho mấy vị ca ca nhà mình có đúng không?

Nạp Lan Yên vòng qua đồi cát đi đến bên cạnh cây tiên nhân trăm năm, dò xét mấy lần vẫn không tìm thấy cửa vào.

Hỗn Độn đại sư tôn hừ nhẹ một tiếng: “Yên nhi ngốc, làm sao người đến nơi này?”

Mắt Nạp Lan Yên sáng lên, nhảy lên trên đồi cát, từ bên trên nhìn xuống xung quanh cây tiên nhân trăm năm, quả nhiên phát hiện bí mật trong đó.

Ngũ hành trận!

Giống hệt trận pháp bên trong phủ Nhị Hoàng tử khi đó.

“Sư tôn, cảm ơn!” Nạp lan Yên nhảy xuống, nói với Bách Lý Phượng Vũ: “Tiểu Phượng Vũ, đi đến đứng bên cạnh cây.” Nói xong bắt đầu vòng quanh, thỉnh thoảng lắc lư một chút đá và đất trên bờ cát.

Bách Lý Phượng Vũ nhìn không hiểu Nạp lan Yên đang làm cái gì, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng dưới tán cây im lặng chờ.

Nạp Lan Yên vượt viên đá cuối cùng, đi đến bên người Bách Lý Phượng Vũ: “Ôm chặt lấy ta.”

Bách Lý Phượng Vũ gật đầu, ôm chặt cánh tay Nạp Lan Yên.

Nạp Lan Yên đưa tay ấn viên đá vừa đặt xuống dưới tán cây, bạch quang hiện ra, thân mình đột nhiên vụt qua, dưới chân mất trọng lượng, hai người song song ngã xuống.

Trong lòng Nạp Lan Yên vui vẻ, thành công!

Chính là vui vẻ chưa được một phút, liền biến thành vô số chữ Fuck You Mom chạy qua trong đầu!

Chỉ thấy trong lòng nàng ôm không phải là tiểu Phượng Vũ, mà là một con.... Đại phi điều?! (con chim lớn mập ý)

Đại phò điều giả vờ xấu hổ chớp mắt, thế nhưng... Thế nhưng mở miệng nói tiếng người!

“A ~ tiểu mỹ nhân ôm người ta như vậy, là muốn làm cho người ta xấu hổ chết sao?”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Mang Người Đi Tìm Người, Mang Người Bay

Nạp Lan Yên trơ mắt nhìn đại phi điều đáng khinh trong ngực đang nói không ngừng làm bắn bao nhiêu nước miếng lên mặt mình, mặt lập tức tái đi, vung tay ném đại phi điều ra, lúc này lại phát hiện nơi mình đang đứng độ nóng quá cao rồi, toàn thân đều nóng rực như bị lửa đốt.

Nạp Lan Yên lau mồ hôi trên mặt, ánh mắt kích động tìm kiếm tung tích của tiểu Phượng Vũ ở xung quanh, mắt nhìn khắp nơi đều thấy ngoài núi cao này ra đều là nham thạch.

Lại ngẩng đầu nhìn lên, vẫn là vô cùng vô tận nham thạch như cũ.

Nơi này, nếu đoán không nhầm hẳn là một hang động.

“Tiểu mỹ nhân ~” Tiếng nói giòn giòn giã giã lại cố tình một cổ hèn mọn bỉ ổi, đại phi điều khó khăn đập cánh đến bên người Nạp Lan Yên, nói: “Tiểu mỹ nhân đang tìm người sao? Người ta có thể giúp người nha ~”

Nạp Lan Yên cúi đầu nhìn đại phi điều cao bằng nửa người mình, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chú: “Cùng ta đến đây còn có một tiểu cô nương, xin hỏi người có thấy qua không?”

Con người xanh biếc của đại phi điều đảo một vòng, hừ nói: “Muốn người ta trả lời câu hỏi, trước hết để người ta hôn một cái đi!”

Nạp Lan Yên nheo đôi mắt hồ, nhếch môi nói: “Mới vừa rồi người đã hôn một cái.”

Đại phì điều ấp a ấp úng mở miệng, còn muốn nói gì đó, đã nghe Nạp Lan Yên cười tủm tỉm nói: “Cho nên, điều đại nhân tôn kính có thể mang ta đi tìm kiếm đồng bạn hay không?”

Đại phì điều nghiêng đầu nhìn Nạp Lan Yên, cảm thấy đạo lý như vậy thật đúng, mình đã chiếm tiện nghi của người ta không thể không trả chút thù lao, chính là: “Người ta mới không phải là điều cái gì đó, người ta là Liêu ca đại nhân!”

Nạp Lan Yên mỉm cười, rất biết nghe lời: “Liêu ca đại nhân.”

Nghe tiểu mỹ nhân gọi một tiếng ‘Liêu ca đại nhân’, trong lòng phì điều Liêu ca lập tức nhộn nhạo, vui vẻ, thư thái, lập tức ‘ùng ục’ chạy vài vòng quanh chỗ, ‘bịch’ một tiếng biến thành con chim nhỏ bằng lòng bàn tay, vỗ cánh bay đến đậu trên vai Nạp Lan Yên, cánh nhỏ vung lên phía trước: “Tiểu mỹ nhân, đi về phía trước, Liêu ca đại nhân mang người đi tìm người, mang người bay!”

Bộ lông đen trên người chim nhỏ sáng bóng như kim loại, đôi con ngươi màu vàng ngọc xoay tròn trên đầu nhỏ, lại vô cùng hợp với mập mập kia, như thế nào nhìn lại cảm thấy có chút đáng yêu lại đẹp trai?

Chỉ là....

Nạp Lan Yên nghi ngờ nhìn phì điều làm mưa làm gió trên vai nàng, tên này xác định là không phải từ thế kỷ hai mươi một chạy đến chứ?

Mang người đi tìm người, mang người bay là cái gì? Nạp Lan Yên chỉ cảm thấy tâm có chút mệt mỏi.

Tiểu Liêu ca đột nhiên dùng mũi người, sau đó dùng giọng điệu vô cùng chán ghét nói: “Xà thúì.”

Tiểu Bảo sợ nóng từ lúc vào đây vẫn luôn cuộn mình không nhúc nhích trên tay Nạp Lan Yên, nhưng sau khi nghe hai chữ này lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ tươi tràn đầy sát khí. Chim và rắn vốn là kẻ địch trời sinh, nó đã lười để ý đối phương, thế nhưng phỉ điểu này lại dám khiêu khích nó?

Tiểu Bảo nghe rằng, lúc lắc đầu.

Phỉ điểu đáng chết, có bản lĩnh đến đánh một trận!

Liêu ca đại nhân đuổi cánh, khinh thường nói: “Ngay cả tiếng người cũng không nói được, Liêu ca đại nhân mới không đang với đối thủ không đủ tiêu chuẩn như vậy.”

Tiểu Bảo giận dữ, cái đuôi đã dựng thẳng lên rồi.

Phỉ điểu đáng chết, Tiểu Bảo đại nhân thật sự không nhịn nổi nữa!

Nạp Lan Yên sờ đầu Tiểu Bảo, lại nói với Liêu ca đại nhân trên vai: “Liêu ca đại nhân đúng là nói tiếng người lưu loát, nhưng mà.... Tiểu Bảo cũng không phải kẻ yếu!”

Liêu ca đại nhân vô cùng hờ hững: “Hừ, trên trời dưới đất vốn không có gì Liêu ca đại nhân nói không được.”

Về phần xem thường xà thú kia, Liêu ca đại nhân hừ một tiếng, đời này đánh nhau nó còn chưa thua bao giờ đâu!

Tiểu Bảo khinh bỉ nhìn phỉ điểu một cái, chờ ra khỏi nơi quái quỷ này, gặp lại phỉ điểu này, nó (TB) sẽ ăn một ngụm chết nó (PĐ)!

Nạp Lan Yên thẳng đường đi tới, độ nóng xung quanh ngày càng cao.

Lại đi về phía trước, Nạp Lan Yên đột nhiên dừng bước, con người đột nhiên co rụt, khiếp sợ nhìn phía trước, liếm đôi môi khô khốc, trừng

mắt phun ra một chữ: “Đclmm.”

Chỉ thấy trước mắt cách năm bước, là một vùng lửa đỏ, biển lửa vô cùng vô tận bốc lên như cự long tùy tiện gào thét.

Biển lửa ngập trời, lửa đốt cuồn cuộn.

Cảnh tượng vốn chỉ có thể thấy trong phim ảnh do hiệu quả nghệ thuật tạo thành nay lại xuất hiện trước mắt, chân thực như thế. Nạp Lan Yên nhẹ nhàng xoa lên vị trí trái tim, nơi đó ‘bình bịch’ nhảy lên nhanh hơn ít nhất ba lần so với lúc thường.

Nạp Lan Yên lau mồ hôi, quay đầu nhìn Liêu ca: “Đồng bạn của ta đâu?”

Giọng nói vội vàng, ánh mắt hung ác.

Tiểu Liêu ca rụt cổ, nói: “Chắc là ở trên tầng đá đối diện.”

Nạp Lan Yên đảo mắt nhìn ra xa, lúc này nàng nhìn cũng nhìn thấy một khối nham thạch trong biển lửa dài vô cùng kia, mà đối diện....

Có thể nhìn cái rắm phía đối diện! Toàn con mẹ nó đều là nham thạch nóng chảy cuồn cuộn!

Long mạch, long mạch!

Nạp Lan Yên hít sâu một hơi, nói với tiểu Liêu ca: “Liêu ca đại nhân, có thể giúp ta một việc hay không?”

Liêu ca đại nhân cười đáng khinh, nói: “Yêu cầu của người ta không cao, hôn một cái liền giúp người nha!”

Nạp Lan Yên ‘bẹp’ một tiếng hôn lên cái ót của phì điếu: “Được chưa?”

Cái đầu đen của liêu ca đại nhân nổi lên màu hồng đáng nghi, giọng nói cũng thay đổi: “Người ta đều do tiểu mỹ nhân xử lý! Lên núi đao xuống biển lửa đều là mây bay!”

Nạp Lan Yên lấy một viên Cổ Nguyên đan ra từ trong ngực: “Giúp ta đưa viên thuốc này cho đồng bạn của ta, nói nàng không cần sợ hãi, ở tại chỗ, chuyên tâm tu luyện, rất nhanh ta sẽ đến tìm nàng.”

Liêu ca đại nhân ngậm chặt đan dược, dùng cánh võ ngực mình, nói không rõ: “Yên tâm giao cho người ta, đảm bảo hoàn thành tốt việc tiểu mỹ nhân giao cho.”

Nói xong liền bay xuống khỏi vai Nạp Lan Yên, từ con chim đen nhỏ biến thành đại phi điều, chớp mắt mấy cái đã bay thật xa, biến thành một chấm nhỏ giữa biển lửa.

Nạp Lan Yên hít sâu mấy hơi, nhìn thoáng qua biển lửa vô tận, sau đó dứt khoát chạy về nơi lúc mới rơi xuống.

Càng tới gần biển lửa, linh khí càng thuần túy.

Nhưng Nạp Lan Yên đứng gần biển lửa chưa đến mười phút, đã cảm thấy cả người như bị nướng chín, lại càng không cần phải nói đến tu luyện.

Liên tục chạy đến nơi không thể chịu đựng nữa, Nạp Lan Yên mới đặt móng khoanh chân ngồi xuống, không dám lãng phí thời gian, hai tay kết thành một ấn ký phức tạp, sau tiếng quát nhẹ, không khí xung quanh bỗng vụn vụn xoay tròn.

Mà thân thể Nạp Lan Yên ở trung tâm lốc xoáy, từng đạo lực lượng vô hình theo lỗ chân lông mở ra mà điên cuồng tiến vào trong cơ thể nàng.

Nạp Lan Yên dồn khí vào đan điền, để linh lực tùy ý chảy vào kinh mạch, vận chuyển khẩu quyết đầu tiên của Phán Thần Quyết, ngưng tụ tất

cả linh lực, một cỗ khí đánh sâu vào nhánh linh mạch thứ hai.

Oanh!

Phá!

Nạp Lan Yên vốn đã chuẩn bị tốt tâm lý làm lại ít nhất năm lần, lại không ngờ một lần đã thành công.

Cảm nhận kinh mạch rộng lớn gần gấp đôi trong cơ thể, không kịp cao hứng, Nạp Lan Yên lại vận khởi tất cả linh lực đánh về phía nhánh linh mạch thứ ba!

Tuy rằng Hồn Độn đại sư tôn ngoài miệng không buông tha người, luôn gằn hai từ ngu ngốc và đần độn bên miệng, nhưng không thể không thừa nhận thiên phú của nha đầu kia tuyệt đối là hạng nhất, không sai!

Hơn nữa, linh hồn cường đại của nàng đã đi qua đường hầm không gian, tương lai, trên con đường tu luyện công dụng của nó thậm chí không thể tưởng tượng được!

Hồn Độn đại sư tôn nhẹ nhàng nở nụ cười, dưới cơ duyên xảo hợp, hẳn lại được nha đầu kia cứu khỏi địa phương quý quái.

Duyên phận, duyên phận....

Hồn Độn đại sư tôn nghĩ như vậy xong, lại nhìn tiểu đồ đệ vì đã thông một nhánh linh mạch nho nhỏ mà cao hứng thế kia, nhin không được lại ghét bỏ!

Yên nhi ngốc, thân là đại đồ đệ của Bốn tọa, sao lại một chút tiền đồ cũng không có như vậy?

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Nghĩ Lại Vẫn Còn Hơi Kích Động.

Biển lửa không giới hạn, mệnh mông.

Giữa nham thạch gập ghềnh, hồng ý thiếu nữ khoanh chân mà ngồi, quanh thân quanh quần vầng sáng màu trắng nhàn nhạt, mà bên cạnh nàng một con đại phi điều và một con đại mãng xà đang đấu ngang tay.

Đại phi điều mổ một cái lên đầu mãng xà, đập cánh cười nhạo hai tiếng.

Đuôi đại mãng xà quấn lấy thân mình Liêu ca, lưỡi rắn phun ra thụt vào hai lần.

Mà lúc này, ở bên cạnh hai con Nạp Lan Yên đã bước vào thời khắc mấu chốt, đang chuẩn bị đả thông nhánh linh mạch thứ chín, quyết định thành công hay lại thất bại một lần nữa!

Hai tay Nạp Lan Yên liên tục tạo ra ba ấn ký phức tạp, đầu ngón tay mang ánh sáng nhàn nhạt vẽ ra trong không khí từng cái ấn phù phức tạp khó hiểu, lúc ba ấn phù hội tụ lại trên không trung, trong chớp mắt mi tâm của nàng nở rộ ra một vòng ánh sáng màu vàng chói mắt!

Phô thiên cái địa, thần uy mệnh mông cuồn cuộn.

Đại phi điều và Tiểu Bảo cả người run rẩy nằm rạp trên mặt đá, ánh sáng vàng nhàn nhạt chiếu vào người, hóa thành một cỗ lực lượng vô hình dũng mãnh xông vào cơ thể chúng nó.

Gần như là trong nháy mắt, bản thể của đại phi điều cùng Tiểu Bảo lớn lên không chỉ gấp đôi, mà cỡ lực lượng vô hình kia vẫn không ngừng hội tụ vào thân thể chúng nó.

Tiểu Bảo cao hứng hỗn hển thả lỏng toàn thân hấp thu lực lượng, lại chuyển hóa thành lực lượng của mình, chủ nhân nó càng ngày càng mạnh, nó cũng muốn trở nên càng mạnh hơn!

Nếu có thể tiến hóa một lần thẳng đến cao giai....

Tiểu Bảo cắn răng, nó có thể há miệng mắng to đại phi điều đáng chết kia rồi!

Đại phi điều là bị bánh nhân thịt lớn này làm cho choáng váng, trong lòng nhin không được hưng phấn cười ha hả. Quả thật là Liêu ca đại nhân mắt sáng như sao, quả nhiên là Liêu ca đại nhân uy vũ hùng tráng, quả thật là Liêu ca đại nhân yêu nhất là ở bên cạnh tiểu mỹ nhân!

Liêu ca vốn là Huyền Linh thú cao giai, cỡ lực lượng này ít nhất có thể làm cho nó đột phá thành thánh thú, nếu có thể vẫn đi theo bên người tiểu mỹ nhân.... Có thể tiến giai thành thánh thú, tấn chức thành thần thú, lại có thể trở thành siêu thần thú hóa thân thành hình người áp đảo tiểu mỹ nhân, nghĩ lại vẫn còn hơi kích động.

Dưới thần uy mệnh mông cuồn cuộn, nước miếng của Liêu ca đại nhân chảy đầy đất.

Mà Nạp Lan Yên đang tản mát ra thần uy, đột nhiên mở mắt, trong con ngươi đen xẹt qua một tia sáng, tay phải chống đất bỗng dựng lộn ngược một cái ra sau, thân thể dùng lực đạo vô cùng nhẹ nhàng bước trên vách đá, lại thả người nhảy xuống, đúng là nhảy lên hơn ba mươi mét!

Nạp Lan Yên vững vàng rơi xuống đất, dang rộng hai tay cảm nhận lực lượng cường đại mà vô cùng thoải mái trong cơ thể, nắm tay vung

mạnh vào không trung: “Thoải mái!”

Linh sĩ!

Thế nhưng vừa vạn đột phá đến Linh sĩ!

Nhưng cảm nhận được lực lượng trong cơ thể so với trước kia mạnh hơn gấp không chỉ năm mươi lần, sao có thể không hưng phấn?

Lực lượng của Linh sĩ đã làm cho nàng cảm thấy cường đại như thế, vậy Linh sư, Đại Linh sư thì sao, cao hơn Đại Linh sư là Tiên Thiên thì lại thế nào?

Nạp Lan Yên không cách nào hình dung giờ phút này trong cơ thể mình nhiệt huyết có bao nhiêu sôi trào, thiên ngôn vạn ngữ (ngàn vạn ngôn ngữ) chỉ hội tụ thành một từ - Thoải mái!

Nàng phải trở nên cường đại, ngày càng cường đại!

Sau đó nắm tay Tam gia nhà mình, đập tan chông gai, vượt qua gian khó, dắt tay kẻ vai sát cánh từng bước một bước lên thế giới đỉnh phong đầy kích thích cùng khiêu chiến!

Kiếp trước cô đơn lạnh lẽo như tuyết, kiếp này có giai nhân ở bên.

Nghĩ lại, vẫn còn hơi kích động đó.

Nạp Lan Yên đảo mắt, liền nhìn thấy Tiểu Bảo được một vòng ánh sáng vàng bao phủ, uy phong mười phần; lại chuyển ánh mắt, nhìn thấy vẻ mặt nhộn nhạo của Liêu ca cũng đang được bao phủ một vòng ánh sáng vàng, khóe miệng hơi co rút, biểu tình của Liêu ca thấy thế nào lại có chút quỷ dị mà quen thuộc đây?

Nhìn đại phi điều kích động, lại nhìn đại đồ đệ của mình, sư tôn đại nhân nuốt lời nói vừa đến bên miệng vào, không thể có chút tiền đồ sao?

Nạp Lan Yên ngồi xổm trên tảng đá nhìn đại phi điều và Tiểu Bảo, mắt nhìn xung quanh, lông mày vừa giãn ra lại nhíu chặt, đứng dậy. Nàng không biết mình ở chỗ này tu luyện đã bao lâu, không biết tình huống bên tiểu Phượng Vũ thế nào, còn có không biết tên Lãnh Thiếu Diệp kia đã vào long mạch chưa.

Nạp Lan Yên cúi đầu thở dài, vẫn là trước trông coi cho Tiểu Bảo và Liêu ca tiến giai đi.

Hỗn hển....

Một tiếng động quý dị chợt vang lên sau lưng, lông tơ cả người Nạp Lan Yên đều dựng đứng lên, cảm giác nguy cơ mãnh liệt bộc phát lên, thuận thế lui về sau mấy bước, trước mắt là một mảnh biển lửa cuồn cuộn, lại ‘hỗn hển’ một tiếng, một thứ gì đó cả người đều là lửa chớp mắt một cái liền chui ra từ biển lửa.

Nhìn thứ bốc lửa kia đi về phía Tiểu Bảo và Liêu ca, Nạp Lan Yên lập tức nhảy vọt lên trước Tiểu Bảo và Liêu ca, vận linh lực toàn thân đến cánh tay, toàn lực đánh ra một chưởng vào trên ót vật kia!

Xoạt một tiếng.

Tay phải của Nạp Lan Yên bị thương đến mức hoàn toàn thay đổi, lại giống như không cảm thấy đau đớn, dưới chân không dừng lại một chút nào đạp ba tảng đá về phía thứ quý dị kia, không đạp bay được nó, nhưng rõ ràng đã hoàn toàn chọc giận vật kia.

Khóe môi Nạp Lan Yên nhếch lên nụ cười khiêu khích, ngón út đưa về phía thứ bốc hỏa không rõ là đồ vật gì kia ngoắc một cái: “Đến....”

Đồ vật kia rõ ràng là bị chọc giận, ánh lửa cả người đều tăng lên, thứ đồ vật giống như con bò lớn phẫn nộ rống một tiếng với Nạp Lan Yên, ‘ầm ầm’ đuổi tới!

Nạp Lan Yên dốc hết sức lực chạy về phía trước, cái đồ vật này quá mạnh mẽ, vừa rồi từng chiêu thức của nàng đều dùng toàn lực, nhưng đều không lay chuyển một cọng tóc gáy của người ta, còn đốt bị thương mình.

Nạp Lan Yên cắn răng, bất chấp tất cả, tóm lại là không thể để đồ vật này làm tổn thương Tiểu Bảo!

Nạp Lan Yên nhắc lên một khối nham thạch ném tới, không quên tiếp tục khiêu khích: “Có bản lĩnh liền đuổi theo!”

Đồ vật kia bị nện trúng càng thêm tức giận, đuổi theo ác hơn, tốc độ cũng ngày càng nhanh hơn!

Cuộc chiến truy đuổi vòng quanh nham thạch mở ra, toàn thân Nạp Lan Yên cũng nhanh bốc lửa, miệng đắng lưỡi khô, nhưng giống như không biết mệt, ngược lại có vẻ càng khiêu khích càng nghiêm.

Nạp Lan Yên nhảy lên trên mặt đá, quay về phía cái kẻ cũng đang thờ hồn hển kia nhếch miệng cười vui vẻ: “Đến... tiếp tục... huynh đệ, một chút bản lĩnh như vậy cũng muốn đến đánh lén Tiểu Bảo nhà ta à?”

Đồ vật kia đứng tại chỗ thờ hồn hển một lúc, giống như đột nhiên nhận ra điều gì đó, hung hăng rống một tiếng to với Nạp Lan Yên, quay đầu chạy vội về phía Tiểu Bảo cùng Liêu ca!

Mẹ nó, bị nhân loại này đùa bỡn!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Kiếm Vũ Mạn Thiên!

“Này, đừng chạy!”

Đôi mắt đen của Nạp Lan Yên khẽ nhếch, đập trên nham thạch mượn lực nhảy lên, hồng y vẽ ra một độ cong xinh đẹp trên không trung, không tới một phút đã đuổi đến bên cạnh đồ vật đang bốc lửa, không chút hoang mang khiêu khích nói: “Huynh đệ, đánh không lại nên bỏ chạy sao? Người còn có chút nguyên tắc nào không vậy?”

Bốc hỏa quái đúng là rất mạnh mẽ, nhưng rõ ràng tốc độ của nó rất miễn cưỡng.

Bốc hỏa quái xoay người trong nháy mắt nâng chân lên chân trước, nó nhất định phải một tát chụp chết người này!

Nạp Lan Yên nhanh chóng né tránh, tay áo chém ra một đạo kinh phong nháy mắt liền thổi quét lên một khối nham thạch lớn, ‘ầm’ một tiếng đập về phía bốc hỏa quái: “Chỉ có một chút bản lĩnh đó? Đánh không lại ta!”

Bị nham thạch đập vào đầu, một lần nữa bốc hỏa quái tức giận xông lên nã. Nếu nó không đốt người này thành tro, thì sẽ tự vụn đầu mình xuống!

Nạp Lan Yên thấy bốc hỏa quái lại lần nữa bị chọc giận, vui vẻ nhếch miệng, không chút do dự xoay người chạy!

Nàng cũng muốn khí phách đứng lại bên cạnh quan sát một lúc, xem tại sao nàng lại không thể tổn thương một chút xíu nào đến con quái vật này!

Oanh!

Sau lưng đau xót, cả người Nạp Lan Yên bổ nhào về phía trước, bả vai chạm đất, ngã xuống đất.

Vô số từ Fuck You Mom chạy qua trong đầu, một tay Nạp Lan Yên chống đỡ thân mình xoay người né tránh công kích của quái vật, lại mạnh mẽ nhảy lên tiếp tục trốn.

Sau vài lần thất thủ, bốc hỏa quái giận dữ. Nhân loại đáng chết này giống y như con cá trạch trơn trượt, lại còn dám nói nó đánh không lại bỏ chạy? Vẫn còn mặt mũi nói ư?

Nạp Lan Yên chạy vòng quanh nham thạch một vòng, thở hồng hộc gào khóc truyền âm với đại sư tôn nói: “Đại sư tôn, có chiêu thức nào có thể đánh nó từ xa không?”

Nạp Lan Yên quen thuộc nhất là phương thức cận chiến (chiến đấu sát người) cùng bản súng, nhưng hiện tại ngay cả thân đối phương nàng cũng không tiếp cận được, lại càng không nói đến đấu cái gì đó.

Hôm nay nàng vừa mới học Phán Thần Quyết sơ cấp, trên người không có linh lực cũng dùng không được sáu bảy phần, làm sao có thể đánh người ta đây?

Ầm!

Một quyển Mộc Giản nện xuống đầu. (mộc giản: cuốn sách tạo thành từ thê tre ý)

Một tay Nạp Lan Yên tiếp được Mộc Giác, ‘oanh’ một tiếng né tránh không kịp, lại bị đánh ngã như chó ăn phân (nguyên văn tác giả nha), cầm giận quay đầu nhìn về phía bốc hỏa quái dựng thẳng ngón giữa, nhảy lên lần nữa bay nhanh tránh ra!

Bốc hỏa quái bị làm tức chết, nhân loại này chẳng những trượt như cá trạch, còn là đánh mãi không chết!

Nó cũng không tin không đánh được!

Trên một đảo nham thạch nhỏ giữa biển lửa vô tận, một hồng y thiếu nữ cả người chật vật đang cố gắng chạy như điên, trên tay cầm một quyển Mộc Giác, mắt không chớp nhìn chăm chăm nội dung trên Mộc Giác, bị đánh ngã liền nhảy lên dựng thẳng ngón tay giữa chửi vài câu, dưới chân càng chạy như bay trốn tránh!

Mà ở phía sau cô gái, một quái vật lớn cả người bốc lửa vung về tức giận điên cuồng chạy nhanh đuổi theo, ngọn lửa trên người đều sắp bốc lên tận trời rồi, nhưng từ đầu đến cuối vẫn cách cô gái ba mét, làm sao cũng không đuổi kịp!

Ngay cả tên của Mộc Giác Nạp Lan Yên cũng chưa xem, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm chiêu thức ở trang đầu tiên – Kiếm vũ mạn thiên!

Một kiếm quyết, phân thành tám hình vẽ.

Nạp Lan Yên một bên chạy trốn, một bên không quên khiêu khích bốc hỏa quái, mà trong đầu lại nhanh chóng xoay chuyển, lần lượt biểu diễn chiêu thức này.

Cho đến khi trong đầu khẳng định đã tính toán một chiêu này đến hoàn mỹ vô khuyết, Nạp Lan Yên bỗng nhiên quay đầu nhìn bốc hỏa quái đang gắng hết sức đuổi theo mình, trong lòng lại giả bộ đáng thương tội nghiệp nói với đại sư tôn nhà mình: “Đại sư tôn, lại thưởng vũ khí?”

Ầm! Một thanh kiếm nện xuống đầu. Nạp Lan Yên nhe răng che cái ót đỏ bừng, đau đến mức nước mắt đều chảy ra: “Sư tôn, lần sau có thể đổi phương thức đưa ra không?”

Hỗn Độn đại sư tôn tàn khốc trả lời: “Không thể.”

Nạp Lan Yên mím môi, năm ngón tay nắm chặt chuôi kiếm, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ kiên cường hào hùng như phách sơn liệt nhạc (phá núi), sóng lớn cuồn cuộn, mãnh liệt mênh mêng.

“Kiếm tốt!” Đáy mắt Nạp Lan Yên lóe ra một vòng sáng, lửa cháy cuồn cuộn, tay áo tung bay: “Bốc hỏa quái, thử xem một chiêu này của ta!”

“Rống!”

Tức giận, tức giận đến mức muốn xé nát nhân loại chết tiệt trước mặt này!

Bốc hỏa quái khổng lồ khàn giọng gào thét về phía Nạp Lan Yên, lửa cháy bay phấp phới trong cuồng phong.

Nạp Lan Yên ngạo nghễ đứng im, tóc đen tán loạn trên vai đón gió bay lượn, tay phải cầm kiếm, tay trái vẽ ra một kiếm quyết hơi phức tạp, ánh sáng mà vàng theo đầu ngón tay xẹt qua thân kiếm, trong nháy mắt, một cỗ lực lượng bá đạo làm trời đất biến sắc phá không mà ra!

Kim quang đầy trời, kinh sợ bốn phương!

Nạp Lan Yên bước từng bước, cổ tay lật chuyển, ngay tại lúc bốc hỏa quái vọt tới phía trước, đột nhiên chém ra một kiếm: “Kiếm vũ mạn thiên!”

Ông!

Kiếm khí vô biên âm âm mà ra, lập tức làm cho không khí ngưng kết thành băng, từng đạo kiếm quang bén nhọn hẹp dài như mưa rơi đầy trời,

điên cuồng thổi quét về phía bốc hỏa quái.

Một kiếm hạ xuống, biển lửa đột nhiên bốc lên!

Bốc hỏa quái liên tục lùi về phía sau mấy bước, thân hình vụng về mỗi một giây không được kiếm quang khắp bốn phương tám hướng thổi quét đến, bỗng nhiên một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng cả đảo nhỏ, chỉ thấy bốc hỏa quái ‘bịch’ một tiếng ngã xuống đất, ngọn lửa khắp người có xu thế tắt đi.

Nằm rạp trên mặt đất, ồ ồ thở hỗn hển, bốc hỏa quái giãy dụa muốn đứng dậy, lại lần nữa ‘bốp’ một tiếng ngã xuống, từng tiếng một kêu thê lương thảm thiết lại khỗ bức.

Giờ phút này, Nạp Lan Yên cũng không chịu nổi. Cả người nàng giống như vừa bị hút hết không khí, linh lực vốn tràn đầy trong cơ thể cũng bị hút cạn, quần áo rách tung tóe, tóc cũng bị gió thổi tán loạn, trên mặt cũng dính không ít vết thương.

Nhưng cho dù chật vật như vậy, thân thể của nàng vẫn thẳng tắp như cũ, đứng tại chỗ không dám thả lỏng, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm bốc hỏa quái ngã trên mặt đất, có chút nghi hoặc, một chiêu này đúng là rất lợi hại, nhưng hẳn là cũng không chinh bốc hỏa quái đến mức nửa sống nửa chết như vậy chứ?

Nạp Lan Yên biết rõ thực lực hiện tại của nàng. Một chiêu này ngay cả ba phần lực còn không sử dụng đến.

Nạp Lan Yên lấy ra một viên Cổ Nguyên đan nuốt vào, đứng tại chỗ không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể không chớp mắt quan sát bốc hỏa quái, nhìn ngọn lửa tắt dần trên người nó, đáy mắt xẹt qua một chút tò mò, quái vật khổng lồ đuổi theo nàng mấy chục vòng này rốt cuộc là cái gì? (lee: ta cũng muốn biết nha *gào thét* tò mò từ đầu đến giờ rồi *khóc rống*)

Chỉ là....

Khi ngọn lửa càng ngày càng ít đi, bốc hỏa quái thế mà cũng càng ngày càng nhỏ lại.

Đợi đến cuối cùng, lúc Nạp Lan Yên nhìn thứ lớn bằng lòng bàn tay nằm trên nham thạch, toàn thân tỏa ra màu đỏ rực xinh đẹp – Hỏa Ly, cả người cũng không được tốt lắm. (hỏa ly là con báo lửa nha)

Bốc hỏa quái đuổi theo nàng hơn ba mươi vòng, làm cho nàng ngã không dưới năm mươi lần, vốn cao lớn so với nàng cũng không khác là bao, thế nhưng lại là một con Hỏa Ly chỉ lớn bằng lòng bàn tay?

Nạp Lan Yên hí mắt, chẳng lẽ tiểu gia hỏa này không phải đi về phía Tiểu Bảo, mà là đi về phía đại phì điều?

“Hừ....”

Hỏa Ly hữu khí vô lực phun ra một hơi, mở to đôi mắt đỏ sáng trưng tức giận trừng Nạp Lan Yên. Nữ nhân chết tiệt, nữ nhân chết tiệt này!

Nạp Lan Yên nhướng mày, ý vị thâm trường nói: “Báo nhỏ, đầu tiên người muốn thương tổn đồng bạn của ta, sau đó lại muốn đuổi giết ta, thẳng làm vua thua làm giặc thôi, người còn dùng ánh mắt tức giận như vậy nhìn ta, thật không tốt, không tốt nha!”

Hỏa Ly cắn răng, trong đôi mắt đỏ xinh đẹp tràn đầy tức giận, nếu không phải bị nữ nhân này quấy rối, nó liền....

Chuyện này không thành cũng thôi đi, lại còn bị nữ nhân này đùa bỡn mấy lượt, bây giờ vết thương cũ lại tái phát, nhất định nó sẽ không đội trời chung với nữ nhân này, không đội trời chung!

Nạp Lan Yên nhìn đôi mắt tràn ngập linh tính, yên lặng nhìn nham thạch dưới chân. Vận khí của nàng nhất định là vô cùng tốt. Huyền Linh thú khó tìm thấy trong truyền thuyết, nàng đã gặp ba con rồi.

Oanh!

Một tiếng nổ đột nhiên vang lên, trên không trung bỗng nhiên có mây đen cuộn cuộn ở giữa đảo nhỏ, từng tia chớp lớn bằng miệng chén giống như cự long cười mây đập gió, từng trận sấm vang, cuồng phong dấy lên.

Trong phút chốc, trời đất biến sắc.

Vẻ mặt Nạp Lan Yên biến đổi, vận khởi linh lực vừa mới khôi phục một chút bay nhanh lao về phía giữa đảo!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Dám Lộn Xộn Liền Đánh Chết Người!

Sấm sét vang dội, mây đen nặng nề.

Trong nham động cực nóng nổi lên một trận gió lạnh thấu xương, từ sâu trong mây đen truyền đến một cỗ áp lực làm cho người ta hít thở không thông, giống như hơi thở đến từ thời viễn cổ hồng hoang (xa xưa), uy nghiêm, cường đại.

Nạp Lan Yên đang chạy nhanh vội dừng bước giữa không trung, uy áp làm cho người ta hít thở không thông ép nàng lui về sau nửa bước, cắn chặt răng nhìn sấm sét đánh lên Tiểu Bảo và Liêu ca.

Đây là dấu hiệu Huyền Linh thú tiến giai, nàng biết rõ.

Nhưng tình thế này không giống như tiến giai bình thường, mà hoàn toàn là lôi kiếp lúc tấn chức siêu thần thú!

Tiểu Bảo nhà mình mới là Linh thú trung cấp, một Linh thú trung cấp có thể chịu đựng lôi kiếp sao? Đúng là lấy trứng chọi đá! Mẹ nó, không cần đùa giỡn như vậy chứ!

Oanh!

Sấm sét đột nhiên bùng nổ, mây đen cuộn cuộn, tia chớp rền vang, cứ như vậy đánh trên đỉnh đầu Tiểu Bảo, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh xuống.

Tiểu Bảo nằm trên tảng đá, đôi mắt màu đỏ nhìn thẳng về phía Nạp Lan Yên, dùng sắc lúc lắc đầu. Chủ nhân, người đứng xem là được, Tiểu Bảo đại nhân muốn phát uy!

Hốc mắt của Nạp Lan Yên đỏ lên, chỉ thấy trước mặt đột nhiên nổ ‘oanh’ một tiếng, cự lời không chút lưu tình đánh lên người Tiểu Bảo.

Nạp Lan Yên cắn răng, đánh một quyền trong không trung về phía Tiểu Bảo, hung ác quát: “Tiểu Bảo, chịu đựng cho lão nương!”

Tiểu Bảo gật đầu, trong đôi mắt đỏ tươi bắn ra ánh sáng hung ác, trực tiếp đón nhận thiên lôi!

Rống!

Bỗng nhiên, từ phương xa truyền đến một tiếng gào thét bén nhọn, trong biển lửa chợt bắn ra một bóng dáng xông về phía Tiểu Bảo và đại phi điểu!

Nạp Lan Yên nắm chặt năm đấm, từng kẻ chạy đến đây đánh lên cái quái gì, coi nàng là người chết rồi sao?

Thân hình chợt lóe, đột nhiên chập trước bóng dáng màu đen kia. Nạp Lan Yên nhướng mày cười lạnh, con người đen nhánh tràn đầy sát khí lạnh lẽo, năm ngón tay chộp mạnh tới bóng đen kia: “Dừng lại cho ta!”

Rống!

Thân hình đen kịt ngang ngược đụng vào Nạp Lan Yên, lực đạo vô cùng kinh khủng gần như có thể lật tung mọi thứ!

Nạp Lan Yên tránh thoát, khoe miệng mang theo một vòng khí phách cười: “So sức lực? Vậy thì tới thử xem!”

Tất cả lực lượng hội tụ lại vào cánh tay trái, năm ngón tay nhanh chóng kết xuất một cái ấn ký, Nạp Lan Yên hơi khom người, một giây sau, thân thể giống như mũi tên mới rời cung phóng đến chỗ bóng đen, vung lên một quyền mạnh mẽ, không khí như ngưng trệ trong phút chốc, một quyền giống như Thái Sơn nện xuống bóng đen.

“Ngao....”

Theo tiếng hét thảm, chỉ nghe thấy ‘ầm’ của một vật nặng ngã xuống đất vang lên, Nạp Lan Yên hưởng thụ nheo mắt, thật cho rằng nàng không làm gì được Hỏa Ly, liền không làm gì được những thứ đồ vật khác rồi hả?

Mặc dù hiện tại ấn ký Thái Sơn này của nàng chỉ có thể phát ra lực ngàn cân, nhưng ngàn cân cũng đủ để đối phó với Huyền Linh thú nhỏ trước mắt này rồi.

Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, cho dù là tốc độ nhanh hơn nữa cũng vô dụng.

Nạp Lan Yên không dừng lại, phi thân lướt đến trước mặt bóng đen, lại nện từng quyền một xuống đầu nó, nhìn mắt nó, cười lạnh: “Còn muốn đánh nữa hay không?”

Bị Nạp Lan Yên đánh điên cuồng đúng là một con Hắc Ngưu (trâu đen ý), chính xác là Huyền Linh thú trung cấp – Hắc Vương Ngưu! (lee: nay không cần tò mò đợi đến hôm sau mới biết là con gì nha ^^)

Hắc Vương Ngưu gãy giữa mạnh mẽ, không cam lòng tức giận điên cuồng hét lên!

Nạp Lan Yên nhe răng cười, xoay người cười trên người Hắc Ngưu, hai tay lại đâm liên tục vào đầu nó.

“Có phục hay không?”

“Rống!”

Bùm, bùm....

“Có phục hay không?”

“.... Rống!”

Thùng thùng bang bang....

“Có phục hay không? Nếu lần này còn không phục có tin ta đánh nổ đầu ngươi hay không?”

“.... Rống, rống!” (lee: có ai thấy đoạn này giống ở đâu không?)

Nhìn Hắc Vương Ngưu cuối cùng cũng chịu thua, Nạp Lan Yên mới thu quyền, tát một cái lên đầu lớn của Hắc Ngưu: “Ở tại chỗ này không cho phép nhúc nhích, dám động một chút lão nương liền lột da của ngươi ra!”

Nói xong, ánh mắt sắc bén bỗng dừng xoay chuyển: “Còn có, ngươi, dám lộn xộn liền đánh chết ngươi!” (lee: mới đầu ta tưởng câu này nói Tam gia cơ *cười gian*)

Cách đó không xa, một con Hỏa Ly xinh đẹp không kịp thu hồi ánh mắt khiếp sợ phức tạp, vừa nghe xong lời nữ nhân kia nói, đáy mắt lại bị lửa giận xâm chiếm, chờ nó hồi phục thương thế nhất định sẽ lột da nữ nhân này.

Nạp Lan Yên sửa sang đầu tóc rồi bừ, nhíu mày nhìn Hỏa Ly đang tức giận, giọng điệu thanh thoi nói: “Nghe nói da lông của Hỏa Ly giữ ấm rất tốt. Nơi này nóng như trong bếp lò, nhưng bên ngoài đã là mùa đông nha.”

Hỏa Ly lập tức dựng lông, không ngừng nhe răng gầm gừ Nạp Lan Yên, dám lột da nó? Nữ nhân này lại dám nói muốn lột da nó?

Đáng tiếc, khi Hỏa Ly dựng lông tức giận, Nạp Lan Yên đã nhìn về phía sấm sét cùng mây đen trên đầu Tiểu Bảo, chau mày, mắt lộ ra lo lắng.

Lúc này, Tiểu Bảo đã thành công vượt qua đạo lôi kiếp đầu tiên, đạo lôi kiếp thứ hai đang nổi lên. Nhìn trận thế dọa người kia, mặt mũi Nạp Lan Yên trắng bệch.

“Sư tôn, không phải bây giờ vẫn chưa đến lúc Tiểu Bảo chịu lôi kiếp sao?” Giọng nói của Nạp Lan Yên mang theo một chút run rẩy: “Liêu ca bên cạnh nó tiến giai thánh thú cũng... Cũng không thấy trận thế lớn như vậy.”

Hỗn Độn sư tôn thân nhiên nói: “Thân hóa rồng, là Bản tọa ban cho về sau nó có thể khống chế hay sao?”

Xà, Long.

Đâu chỉ là khác biệt thiên địa.

Hỗn Độn ban cho nó thân hóa rồng, chính là đặt lên trụ cột rất lớn cho tương lai của nó, nhưng có thể thật sự trở thành cự long cao quý bay lượn chín tầng mây hay không, vẫn là phải dựa vào bản lĩnh của nó.

Thân hóa rồng vốn là nghịch thiên, cũng biểu thị tương lai mỗi lần tiến giai Tiểu Bảo đều gặp phải lôi kiếp hóa rồng nguy hiểm kinh khủng.

Nhưng cùng với mỗi lần tiến giai nguy hiểm, lực lượng Tiểu Bảo thu hoạch được cũng là tương ứng!

Nếu vượt qua lôi kiếp lần thứ nhất này, Tiểu Bảo sẽ trực tiếp tấn thăng hai cấp, trở thành thánh thú!

Nếu là không vượt qua....

Nạp Lan Yên nhếch môi, Tiểu Bảo của nàng sao có thể không vượt qua?

Oanh!

Cùng lúc đó, đạo thiên lôi thứ hai bất chợt đánh xuống Tiểu Bảo, nham thạch chấn động!

Tê... tê....

Tiếng rên thống khổ tràn ra từ miệng Tiểu Bảo, thân mình cũng ngã thật mạnh xuống đất, nửa người bị lửa đốt cháy một lớp da, mùi máu tươi nồng nặc bay ra theo gió....

“Tiểu Bảo!” Nạp Lan Yên hoảng sợ kêu to, sau đó chỉ thấy đạo lôi kiếp thứ ba không cho người ta thời gian thở dốc, ầm ầm đánh xuống.

“Tiểu Bảo....” Tiếng kêu của Nạp Lan Yên đã thành không ngừng được, trong lúc đó một cỗ lực lượng không biết đến từ nơi nào, không ngừng điên cuồng đánh tới trước mặt chống đỡ bình chương vô hình, trên tay đột nhiên phát ra một cỗ lực lượng màu đen lạnh lẽo.

Lực lượng màu vàng và màu đen giao nhau mang theo một cỗ hơi thở bá đạo không thể ngăn cản, mười ngón tay trắng nõn như ngọc hóa thành lưỡi dao sắc bén, phút chốc đánh vỡ không khí thành một khe hở, bóng dáng màu hồng biến mất tại chỗ.

Oanh!

Đạo lôi kiếp thứ ba mang theo khí thế phá hủy tất cả đánh mạnh xuống người Tiểu Bảo, khi còn cách mấy cen-ti-mét, một bóng dáng màu đỏ đột nhiên lao tới, trở mình ôm chặt Tiểu Bảo, chặt chẽ che chở dưới thân thể!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Hỏa Ly, Siêu Thần Thú!

Oanh!

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa (long trời nở đất) dọa sợ Tiểu Bảo đang được bảo vệ dưới thân, dọa sợ Liêu ca vừa mới tấn thăng thánh thú thành công, thậm chí dọa sợ cả Hỏa Ly và Hắc Vương Ngưu đứng ở một bên.

Một nhân loại, như thế nào, như thế nào có thể dùng thân mình bảo vệ khế ước thú đây?

Không phải từ trước đến nay nhân loại đều coi khế ước thú là công cụ, là kẻ chết thay, là người hầu hay sao?

Trong đôi mắt hồng ngọc của Hỏa Ly lưu chuyển ánh sáng phức tạp, một cảnh này thật sự làm cho nó khiếp sợ, khiếp sợ đến mức tất cả tức giận trong nội tâm đều quên hết.

Hắc Vương Ngưu đau khổ chảy xuống hai hàng nước mắt, nó cũng không phải muốn đi đánh lén đại mãng xà mà nữ nhân bạo lực kia che chở dưới thân, nó chỉ muốn đi tìm đại phi điều gây phiền toái được không?

Vậy mà lại sắc bén tàn nhẫn đánh nó đến mức cha mẹ nó cũng nhận không ra, thật sự không tốt!

Thật sự là, Hắc Vương Ngưu thật sự khinh bỉ Huyền Linh thú khế ước của nhân loại kia, nhưng nhìn mãng xà được nữ nhân bạo lực bảo vệ dưới thân, không biết làm sao, cái mũi đột nhiên cảm thấy ê ẩm.

Quên đi, Đại Ngưu nó rộng lượng, quyết định lát nữa không đánh nàng!

Mà sau khi mây đen tản đi, trên tảng đá lại yên tĩnh như ban đầu.

Nạp Lan Yên nắm trên người Tiểu Bảo, khuôn mặt tái nhợt chảy ra mồ hôi lạnh, khoe miệng lại nở nụ cười ấm áp yếu ớt trấn an: “Ôi! Tiểu Bảo, chủ nhân của người có lợi hại hay không?”

Tiểu Bảo ngây ngốc nhìn nụ cười vô cùng xinh đẹp trong giờ khắc này của chủ nhân nhà mình, đôi mắt đỏ tươi đột nhiên bị bao phủ bởi sương mù mênh mêng, giọng trẻ con non nớt trong vất vức nở nói: “Ngu ngốc, chủ nhân ngu ngốc!”

Hai mắt Nạp Lan Yên sáng ngời: “Tiểu Bảo, người nói được....”

“Chủ nhân, trước hết người đừng nói gì.” Tiểu Bảo lo lắng cắt ngang lời nói của Nạp Lan Yên, cẩn thận từng chút một dùng đuôi quấn lấy thân mình Nạp Lan Yên, ngẩng đầu nhìn lại, ‘xoạch xoạch’ mấy giọt nước mắt cùng máu rơi xuống từ hốc mắt.

Chỉ thấy sau lưng Nạp Lan Yên một mảnh huyết nhục mơ hồ, vô cùng thâm thắm, mùi máu tanh hỗn tạp kích thích cái mũi của Tiểu Bảo làm nó vô cùng lo lắng, từng giọt nước mắt rơi xuống không ngừng.

Đã nói chủ nhân nó ngu ngốc, ngu ngốc!

Như vậy, như vậy....

Cũng không đau ư?

Đạo lôi kiếp thứ ba này, cho dù bị thương nhất định nó vẫn vượt qua, làm sao lại nhào đầu về phía trước, làm sao lại vẫn cười vui vẻ với nó như vậy, rõ ràng rất đau, rõ ràng hai tay ôm nó đều phát run.

Nạp Lan Yên lau nước mắt của Tiểu Bảo, nhếch môi cười: “Tiểu Bảo, chẳng lẽ người không vui mừng vì chủ nhân sao?”

Tiểu Bảo trừng nòng, đã biến thành như vậy, còn vui mừng cái rắm!

Nạp Lan Yên cũng là bộ dáng nghĩ lại vẫn sợ hãi nói: “Người nên vui mừng vì quần áo của chủ nhân người cơ bản vẫn hoàn hảo vô khuyết (ý là cơ bản vẫn tốt)....”

Nàng thật sự nên vui mừng vì chất lượng của quần áo này siêu tốt, sau khi chịu lôi kiếp xong, cũng chỉ bị cháy ở phần lưng, nếu không thì đã trần truồng rồi! (lee: em lạy chị, lúc này mà vẫn suy nghĩ lung tung được .-.)

Nạp Lan Yên sờ mũi, khi về phải hỏi Tam gia xem quần áo này mua ở đâu, mua một lần liền hai mươi bộ đi.

Nạp Lan Yên vốn định chọc cho Tiểu Bảo cười, kết quả Tiểu Bảo không chỉ không cười, mà nước mắt vắt vả lãm mới ngừng lại bắt đầu chảy ra.

Nạp Lan Yên không khỏi cười khổ: “Tiểu Bảo, người không biết nước mắt cũng mặn sao?”

Nước mắt rơi trên vết thương, tư vị kia cũng không phải chua xót bình thường.

Quả nhiên Tiểu Bảo vừa nghe thấy, vội vàng chuyển động cái đầu lớn, hít mũi cố gắng không cho nước mắt chảy ra: “Chủ nhân, thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

“Ôi! Mãng xà ngu ngốc này!”

“Ngu ngốc, tránh qua một bên cho ta!”

Ba tiếng nói đột nhiên vang lên, tiếng thứ nhất có giọng điệu đặc biệt nhộn nhạo đúng là của đại phi điều không thể nghi ngờ, tiếng nói một thiếu niên kiêu ngạo lạnh lùng tức giận cùng vang lên chính là....

Lúc phi điều Liêu ca bố nhào đến bên người Nạp Lan Yên, một đạo lửa đỏ nhanh hơn nó một bước, một tát đánh bay Tiểu Bảo, một móng vuốt đặt lên vết thương trên lưng Nạp Lan Yên!

“Hít...” Nạp Lan Yên đau đến mức cả khuôn mặt vặn vẹo: “Hỏa Ly đáng chết, người muốn mưu sát ta à?”

Hỏa Ly ngồi trên tấm lưng huyết nhục mơ hồ của Nạp Lan Yên, một móng vuốt lại chụp đi lên, lạnh lùng nói: “Ta mà muốn mưu sát thì một móng vuốt liền có thể chụp chết người, câm miệng cho ta!”

Tuy rằng cũng là giọng nói thiếu niên có chút non nớt, lại kiêu ngạo lãnh khốc đến mức không có bạn bè!

Sau khi lưng bị Hỏa Ly vỗ hai móng vuốt, đau đớn ở vết thương rõ ràng giảm bớt, Nạp Lan Yên cố gắng quay đầu cũng không nhìn thấy Hỏa Ly đang ngồi trên lưng, nhe răng nói: “Cảm ơn!”

Hỏa Ly hừ lạnh một tiếng: “Ta cũng không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, chờ thương thế của người tốt lên ta liền đốt cháy người.”

Nạp Lan Yên nhếch miệng vui vẻ: “Được, đại chiến 800 hiệp cũng không thành vấn đề! Nhưng mà người lại là người rất biết nói chuyện từ bao giờ hả?”

Hỏa Ly lạnh lùng cười, lại vỗ một tát lên vết thương trên người nàng, nếu không phải lúc đó ta có thương tích trong người, ở đâu đến lượt người kiêu ngạo với ta?

Liêu ca đại nhân sau khi tấn chức thánh thú vẫn im lặng hình tượng đại phi điều, nghe được câu hỏi của Nạp Lan Yên, run cánh nhỏ giọng nói: “Hỏa Ly đại nhân là siêu thần thú.”

Siêu thần thú?

Nạp Lan Yên trợn trừng mắt nhìn, con báo lớn bằng bàn tay này, tiểu Hỏa Ly có chút thông minh lại nóng nảy này thế nhưng lại là siêu thần thú hiếm thấy nhất thế gian?

Hỏa Ly tức giận cào một móng vuốt vào vết thương: “Ta bị thương, bị thương!”

Nạp Lan Yên đau đến mức liên tục hít khí lạnh, chỉ là cũng bắt được từ máu chốt: “Hỏa Ly.... Đại nhân?”

Hỏa Ly nghe nói thế lại cào một móng vuốt: “Ta phải đi cứu đại phi điều ngu ngốc này, người tưởng ai cũng có thể chịu được lời kiếp của con rắn nhỏ hiếm thấy kia sao?”

Hai mắt đại phi điều ngu ngốc tỏa sáng, thật là cảm động, Hỏa Ly đại nhân tự mình đến cứu nó đấy....

Con rắn nhỏ hiếm thấy kia lại biến thành hình dáng phần nô điên cuồng, khi dễ chủ nhân của ta đều tìm chết, mạng nó hiếm thấy cái gì đó càng là đi chết đi!

Hỏa Ly vung một móng vuốt đập bay Tiểu Bảo: “Tránh sang một bên đi, lại tức giận ta sẽ giết nàng.”

“Này, tiểu Hỏa Ly.” Nạp Lan Yên duỗi cánh tay về phía sau, bắt được đuôi của Hỏa Ly: “Hiểu lầm người là ta không đúng, nhưng người tự nhiên xông tới ta, siêu thần thú lại khi dễ một tiểu bằng hữu người không thấy mất mặt sao?”

Hỏa Ly dựng lông, lắc đuôi muốn hất tay Nạp Lan Yên ra, cả giận nói: “Ta không nên nhất thời mềm lòng mà đến cứu người.”

Nạp Lan Yên nhướng mày: “Chẳng lẽ không phải vì ta giúp Tiểu Bảo cản một đạo lôi kiếp, mới làm cho thương thế của người hồi phục non nửa?”

“Làm sao người biết?” Hỏa Ly lập tức mở to hai mắt, lại nhìn ánh mắt của nữ nhân liền hiểu rõ, sau đó lại dựng lông: “Người thăm dò ta!”

“Vừa mới là thăm dò, hiện tại đã khẳng định.” Nạp Lan Yên cong mắt cười: “Ta hiểu lầm người một lần, người đánh ngã ta không dưới năm mươi lần. Mà vừa rồi nếu không có ta, người cũng không thể vui vẻ như vậy. Siêu thần thú đại nhân cao quý vĩ đại, tính ra có đúng là người nợ ta một lần không?”

Hỏa Ly nhìn chăm chăm Nạp Lan Yên, con người xinh đẹp đảo vòng quanh, sau một lúc lâu có chút ảo não hạ đuôi xuống, lời nữ nhân này nói giống như.... Giống như rất có đạo lý.

Nạp Lan Yên không nói lời nào, cứ chân thành nhìn Hỏa Ly như vậy.

Hỏa Ly hơi thông minh lại nóng nảy vẫy đuôi, hừ một tiếng: “Ta bụng Tể Tướng mang thai, liền giúp người một lần!”

Nạp Lan Yên co quắp khóe miệng, nhin không được sửa lại: “Phải là bụng Tể Tướng có thể chống thuyền.” (ý chỉ sự độ lượng)

“Ta liền nguyện ý đánh một trận với người!”

Hỏa Ly lại một lần nữa dựng lông.

Nạp Lan Yên nhìn trời, quyết định trầm mặc.

Hỏa Ly cho rằng nữ nhân này cuối cùng cũng chấp nhận, tâm tình nóng nảy dịu đi một chút, móng vuốt cũng dịu dàng hơn một chút.

Nạp Lan Yên giải quyết xong chuyện của Hỏa Ly, nhìn về phía Tiểu Bảo vẫn cố nén khóc bên cạnh, mỉm cười nói: “Tiểu Bảo ngoan, ta không sao, phải tin tưởng chủ nhân của ngươi nha!”

“Không có việc gì?”

Giọng nói băng hàn xen lẫn lửa giận hùng hực đột nhiên truyền đến, ngay sau đó một bóng dáng màu đen lạnh như băng đập không mà tới, con ngươi u ám giống như vực sâu chặt chẽ khóa chặt trên tấm lưng huyết nhục mơ hồ của Nạp Lan Yên, con ngươi run nhè nhẹ....

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Người Dám Ghét Bỏ Ta Khó Coi?

Nạp Lan Yên nghe thấy giọng nói quen thuộc, nụ cười trên mặt nháy mắt trở nên rực rỡ như ánh mặt trời, mắt lóe ra tia sáng, quay đầu về phía Lãnh Thiếu Diệp vui vẻ vỗ tay: “Ôi! Tam gia!”

“Ô ô ôi! Người trả lại cho gia ôi cái rắm!” Lãnh Thiếu Diệp nhìn người nào đó trưng ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn vô tội, giận cũng không thể đánh, một giây sau liền hóa thân thành rồng lửa: “Vài ngày ta không thấy nhân huynh đã bị thương thành như vậy rồi! Hồ Ly ngu ngốc, người đây là càng sống càng thụt lùi phải không?”

Tam gia mắng, nhưng tay lại dịu dàng ôm người nào đó vào trong ngực, nhìn vết thương ghê người trên lưng Hồ Ly ngu ngốc kia, dường như có một cây đao đang cứa vào trái tim của hắn.

Nạp Lan Yên nhẹ nhàng cầm tay Tam gia, nơi này nóng như vậy, tay Tam gia lại lạnh như băng không có chút độ ấm, nhìn vào mắt hắn, khóe môi mỉm cười: “Không phải người đã đến đây rồi sao?”

Người đã đến, thì tốt rồi.

Lãnh Thiếu Diệp nhìn Hồ Ly ngu ngốc không chút nào che giấu vui sướng, làm sao còn có thể tức giận, làm sao còn có thể mắng, chỉ còn lại sợ hãi và đau lòng.

Bởi vì Nạp Lan Yên nằm nghiêng trên người Lãnh Thiếu Diệp, nên quay đầu nhìn thấy được hắn, ngón tay nhẹ gãi lòng bàn tay của hắn,

nhường mày, giống như tên vô lại: “Tam gia, xa cách lâu ngày mới gặp lại, còn không mau đến hôn một cái?”

Lãnh Thiếu Diệp giận quá hóa cười, nữ nhân này chỉ biết rõ làm sao bắt được nhược điểm của hắn, cúi đầu hôn lên môi nàng: “Đợi lát nữa tính sổ với người sau.”

Nạp Lan Yên cảm thấy thỏa mãn nằm trong ngực Tam gia nheo đôi mắt đen, lửa giận của Tam gia đã hạ xuống, cả người liền thấy yên tâm nha!

Lãnh Thiếu Diệp đảo mắt nhìn mấy con Huyền Linh thú đứng ở một bên, dịu dàng trong mắt lập tức biến mất hết, thay vào đó là sự lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm: “Các người tự mình rút đi, hay là để gia đá văng?”

Lúc trước Tiểu Bảo gặp Lãnh Thiếu Diệp luôn giương nanh múa vuốt, giờ phút này lại thành thành thật thật nằm ở một bên, gục đầu xuống, trong đôi mắt thỉnh thoảng lại rơi xuống mấy hạt nước to bằng hạt đậu.

Tiểu Bảo không thích Lãnh Thiếu Diệp, luôn cảm thấy hắn tranh đoạt chủ nhân với mình.

Nhưng giờ phút này, thấy Lãnh Thiếu Diệp xuất hiện, Tiểu Bảo chỉ cảm thấy thật an tâm. Nam nhân này đã đến, nhất định chủ nhân sẽ không bị thương nữa.

Tiểu Bảo nghĩ như vậy, lại nhịn không được muốn rơi nước mắt. Nó thân là khế ước thú của chủ nhân, sao có thể ngay cả nam nhân này cũng không bằng đây?

Tiểu Bảo sục sịt mũi, lưu luyến không rời nhìn Nạp Lan Yên, sau khi lấy được nụ cười sáng lạn của chủ nhân, lại nhe răng thè lưỡi cảnh cáo Lãnh Thiếu Diệp, mới đỏ hồng mắt leo ra sau một khối nham thạch trốn tránh.

Nhưng mà Tiểu Bảo thành thật nghe lời, không có nghĩa là những con thú tâm cao khí ngạo khác cũng nghe lời.

Nhất là Hỏa Ly đang ngồi ở trên lưng Nạp Lan Yên bị Tam gia vung tay đánh bay, vốn đã tức giận nay lại còn bị một nhân loại hèn mọn uy hiếp sao?

Hỏa Ly lập tức tức giận đến mức cái đuôi cũng dựng thẳng: “Người dám uy hiếp ta? Thế nhưng người dám uy hiếp ta?”

“Tiểu mỹ nhân là của Liêu ca đại nhân.” Liêu ca di chuyển thân thể mập mạp, kiên định đứng ở bên cạnh Hỏa Ly đại nhân. Người nam nhân này cũng không phải loại thiện lương gì, huống chi hẳn lại còn thân tiểu mỹ nhân của nó?! Tuyệt đối không thể tha thứ! Phải kiên quyết không thể lui về phía sau!

“Rống...” Hắc Vương Ngưu dựng đầu heo hự hự đứng dậy từ trên mặt đất, bị nữ nhân bạo lực kia đánh thành cái bộ dáng này làm sao nó có thể không làm gì mà rời đi? Hừ, năm mơ!

“Xem ra các người lựa chọn con đường thứ hai.”

Môi mỏng của Tam gia kéo ra một nụ cười lạnh, cỡi quần áo trải trên mặt đá, cẩn thận đặt Nạp Lan Yên xuống: “Chờ gia thu thập mấy con này, lại bôi thuốc cho người.”

Nạp Lan Yên ho nhẹ một tiếng: “Này, bọn đại phì điếu....”

Ánh mắt Lãnh Thiếu Diệp đảo qua, Nạp Lan Yên thức thời ngậm miệng, lại cho bọn đại phì điếu một ánh mắt tự mình cầu phúc đi.

Điều mọi người nói là tử đạo hữu bất tử bần đạo (*), thật vất vả mới dụ dỗ được Tam gia không tức giận, Nạp Lan Yên không muốn lại khơi mào tức giận của hắn.

(*) Tử đạo hữu bất tử bần đạo: Người chết không phải ta chết. Ý chỉ người vì lợi ích riêng của mình mà xem nhẹ thứ khác.

“Hừ!” Hỏa Ly ngồi xuống trên đầu Liêu ca, tà nghệ nhìn Lãnh Thiểu Diệp: “Ta muốn nhìn xem người có bản lĩnh gì.”

Nữ nhân bạo lực kia ở trước mặt Tiểu Bảo giống như gà mẹ che chở gà con cũng thôi đi, dù sao nó cũng là khế ước thú của nàng. Nhưng thế nào mà nam nhân này ở trước mặt nữ nhân kia thì cười tươi như hoa? Ở trước mặt chúng nó sao lại âm hiểm xảo trá mà ngoan lệ như vậy?

Trong lòng Hỏa Ly cực kỳ khó chịu.

Lãnh Thiểu Diệp mặt không chút thay đổi nhìn ba con Huyền Linh thú đang trong tình trạng như gặp kẻ địch mạnh, giữa lông mày lạnh lùng có một cỗ khí phách đàng hoàng, chậm rãi nâng tay phải lên, năm ngón tay vẽ ra một luồng ánh sáng chói mắt trên không trung, dùng khí thể như sét đánh quét về phía ba con Huyền Linh thú.

“Tiên Thiên cường giả.”

Hỏa Ly mở to đôi mắt màu đỏ xinh đẹp, hung hăng nhìn thoáng qua Lãnh Thiểu Diệp, chụp một tát lên đầu đại phi điều: “Chúng ta tạm rút lui trước.”

Giờ phút này cuối cùng Hỏa Ly cũng nóng nảy bùng nổ, nam nhân này đuổi chúng nó đi thì ra là vì chữa thương cho nữ nhân bạo lực kia, quên đi, nó đại nhân đại lượng, trước hết tạm rút lui.

Đợi nữ nhân bạo lực kia chữa thương xong, nó lại đến tính sổ với nàng!

Trong lòng đại phi điều biết ba con bọn nó có chênh lệch với Tiên Thiên cường giả, có chút không nỡ nhìn thoáng qua tiểu mỹ nhân nó tâm

tâm niệm niệm, gào khóc kêu lên: “Tiểu mỹ nhân, người chờ ta! Chờ nam nhân này chữa thương cho người xong, ta lại đến mang người đi, mang người bay!”

Hỏa Ly cào một móng vuốt lên đầu nó: “Phì điều ngu ngốc, lại nói nhảm nữa ta lập tức phóng hỏa đốt chết người.”

Đại phì điều lập tức nước mắt lưng tròng: “Tiểu nhân đi ngay....” Nói xong công tiểu Hỏa Ly trên lưng bay về phía đảo nhỏ nơi xa.

Mà Hắc Vương Ngưu....

Lúc Lãnh Thiểu Diệp thả ra uy áp của Tiên Thiên cường giả, đã chạy trốn chết.

Nữ nhân bạo lực + nam nhân Tiên Thiên cường giả = tổ hợp nam nữ đáng sợ.

Đối mặt với tổ hợp này, Hắc Vương Ngưu thầm nghĩ ngựa mặt lên trời rống một tiếng, Thần Ngưu làm không được!

Ba con Huyền Linh thú trước sau rời đi, đảo nhỏ đang ồn ào dần yên tĩnh lại, Nạp Lan yên quay đầu nhìn bóng lưng khí phách của Tam gia, mắt hồ xinh đẹp một mảnh trong suốt, tại sao kiếp trước không phát hiện bản chất nam thần của người nào đó?

Tam gia quay đầu nhìn nàng, tóc đen tán loạn trên vai, áo dài màu đen phác họa dáng người hoàn mỹ, biển lửa vô tận sau lưng hấn làm nổi bật dung nhan tuấn mỹ vô song của hấn, giống như thần tiên hạ phàm, soái đến cực điểm!

Nạp Lan Yên không chớp mắt nhìn chăm chăm, khóe miệng nâng lên một nụ cười kiêu ngạo tự hào: “Tam gia, quá đẹp trai rồi!”

Nạp Lan Yên đoán rằng nhất định là lão thiên gia cố ý trừng phạt mình vì kiếp trước không phát hiện ưu điểm của nam nhân này, cho nên bây giờ mới bị hấn sáng chói làm cho mù mắt, loại cảm giác này thật sự là.... Cực kỳ giỏi.

Nếu như là ngày thường, Tam gia nhìn thấy vẻ mặt này của vợ mình, trong lòng sẽ nhận nhạo.

Nhưng hiện tại nhìn thấy bộ dáng thê thảm của Hồ Ly ngu ngốc kia, Tam gia đi đến bên người nàng, ôm nàng vào trong ngực, giọng điệu không tốt nói: “Hiện tại người nhìn có chút khó coi.”

Nạp Lan Yên đang nằm trong ngực Tam gia nghe vậy liền vặn vẹo người quay đầu lại, cười gằn nói: “Lãnh Thiếu Diệp, người nói ta khó coi? Người cũng dám nói ta khó coi?”

Lãnh Tam gia đang đau lòng lập tức chuyển thành tức giận: “Gia không cho phép người lại gặp bọn Hỏa Ly đáng ghét kia!”

Mới được bao lâu lại tức giận giống như bị nhổ lông rồi?

Đối với vợ nhà mình, Lãnh Tam gia đã sớm trông gà hóa cuốc, không đúng phải nói là một cây cỏ trong mắt hấn cũng có thể hóa thành hình người, hấn có thể không trông gà hóa cuốc ư?

Tiểu Bảo cẩn thận từng li từng lí thò đầu ra từ sau tảng đá, nó cảm thấy suy nghĩ của chủ nhân và Lãnh Thiếu Diệp vốn không cùng một đường thẳng.

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Gia Mang Người Đi Nhất Thống Giang Hồ!

“Lãnh Thiếu Diệp, người nhẹ một chút, ôi đau... này!”

Biết đau còn dám lấy chính thân thể của mình đi ngăn lôi kiếp? Tam gia cười lạnh, động tác bôi thuốc dưới tay không có một chút dịu dàng.

“Ô ô.... Tam gia, ta sai rồi.”

Biết sai còn dám già mồm với hăn lại nói đại chiến ba trăm hiệp với con Hỏa Ly kia? Tam gia mặt không chút thay đổi, động tác tay lại mạnh thêm một chút.

“Hít.... Lãnh Thiếu Diệp, người đây là muốn từ Lưu Manh Trung Khuyển biến thành Hắc Hóa Xà Tinh ư?”

....Lưu Manh Trung Khuyển. (con chó trung thành)

....Hắc Hóa Xà Tinh. (con rắn biển đen)

Khuôn mặt tuần tú của Tam gia biến thành màu xanh lá, cả người tỏa ra khí lạnh có thể đông chết người, hăn biết ngay nếu không thu thập thất tốt Hồ Ly ngu ngốc này có thể lật trời mà!

Nạp Lan Yên đáng thương dựa vào người Tam gia: “Tam gia, dịu dàng của người đâu rồi, nhộn nhạo của người đâu rồi, đột nhiên lại bá đạo dùng cách xử phạt về thể xác của quân nhân với binh lính làm cho nô tỳ có chút chịu không nổi nha!”

Trong lòng Nạp Lan Yên không ngừng kêu khổ, vừa rồi không nên đấu võ mồm ồn ào ầm ĩ một trận với Tam gia, làm hấn tức giận thì thôi đi, nhưng chỉ vì một con Hỏa Ly mà đâm đầu vào bình dấm chua thì không được.

Tam gia ghen rất hung mãnh.

Tam gia biến đen rất hung tàn. (chỗ này lee giải thích chút cho các bạn nha, biến đen ý chỉ trở nên xấu xa ý)

Tam gia vừa ghen vừa biến đen này.... Đâu chỉ vừa hung tàn vừa hung mãnh, một giây hóa thân thành Godzilla(*), vung tay áo liền có thể hủy diệt thế giới!

(*) Godzilla: quái vật trong một bộ phim hoạt hình của Nhật Bản.

Nạp Lan Yên thật cẩn thận nhìn khuôn mặt tuần tú bày ra các loại cảm xúc điên cuồng, khoe khoang, tàn khốc, bá đạo, chảnh, xanh mét của Tam gia, hai mắt ngấn lệ lưng tròn nói: “Tam gia, tiểu nhân đau.”

Lãnh Thiếu Diệp đê xuống xúc động muốn ôm người nào đó vào trong ngực mà yêu thương, mặt lạnh hỏi: “Biết rõ sai rồi?”

Nạp Lan Yên gật đầu: “Tam gia thần uy mệnh mông cuồn cuộn, tiểu nhân cam tâm cúi đầu!”

Lãnh Thiếu Diệp lại hỏi: “Còn muốn cùng người khác đại chiến ba trăm hiệp hay không?”

Nạp Lan Yên lại gật đầu: “Tam gia thiên thu vạn đại, tiểu nhân chỉ dám ước chiến cùng Tam gia.”

Vết thương sau lưng Nạp Lan Yên có chút nghiêm trọng, cho dù đã bôi thuốc, nhìn qua vẫn có chút dữ tợn đáng sợ.

Ánh mắt Lãnh Thiếu Diệp âm u, không tiếng động thờ dài, khoác áo choàng của mình lên người nàng, còn mình thì chỉ mặc một bộ quần áo trong màu trắng, động tác nhẹ nhàng đặt Nạp Lan Yên nằm trên lưng mình, không tốn chút sức lực công người lên.

Lãnh Thiếu Diệp quay đầu nhìn Hồ Ly ngu ngốc đang ghé sát tai mình, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, dịu dàng cưng chiều trong mắt vốn bị đè nén cũng tràn ra, nường mày nói: “Vợ, đi, gia mang người đi nhất thống giang hồ.”

Nạp Lan Yên co rút khóe miệng. Nàng chỉ thuận miệng nói một câu thiên thu vạn đại, Tam gia người có cần phối hợp đến mức nói ra câu nhất thống giang hồ như vậy không?

Tiểu Bảo ‘oạch’ một tiếng hóa thành con rắn nhỏ quấn quanh cổ tay Nạp Lan Yên, nhẹ nhàng cọ ngón tay chủ nhân, đôi mắt màu đỏ tươi tràn đầy kiên định. Nó sẽ không lại rơi nước mắt, càng sẽ không để chủ nhân bị thương nữa!

Nó còn muốn – bảo vệ chủ nhân!

Giống như lúc chủ nhân không do dự chờ cho hẵn một đạo lôi kiếp kia, chủ nhân của nó dám không để ý mạng sống che chở nó, nó cũng có thể không quan tâm tính mạng bảo vệ chủ nhân!

Từ nay về sau, ai dám động đến chủ nhân của Tiểu Bảo nó, trước hết phải bước qua xác nó.

Lãnh Thiếu Diệp liếc mắt nhìn Tiểu Bảo một cái, con người lạnh lẽo lộ ra một tia sát ý cùng cảnh cáo.

Còn dám có lần sau, nhất định hẵn sẽ ném con Mãng Xà ngu xuẩn này vào địa ngục cải tạo một phen.

Cái gì hấn cũng không sợ, cái gì hấn cũng dám đánh cuộc, nhưng chỉ có Nạp Lan Yên là khác, đó là duy nhất, là niềm tin, là sức mạnh, là nhịp tim, là người quan trọng nhất của hấn.

Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn lại, đôi mắt âm lãnh rất kiên quyết, người tuyệt đối sẽ không có cơ hội này.

Nó sẽ không để chủ nhân nó lại vì nó mà bị thương, tuyệt đối không thể!

Lãnh Thiếu Diệp kéo ra một nụ cười lạnh, tốt nhất là như thế.

Nạp Lan Yên cắn một ngậm lên vành tai của Tam gia: “Tam gia, không được khi dễ Tiểu Bảo của nhà ta.”

Cả người Lãnh Thiếu Diệp run lên, cảm xúc nóng ửng tê dại lập tức làm cho máu toàn thân hấn xông về bộ phận nào đó, Tam gia cắn răng quát: “Hồ Ly ngu ngốc, đừng can loạn gia!”

“Khụ khụ, sai lầm sai lầm.” Nạp Lan Yên ho nhẹ một tiếng, gương mặt trắng nõn nhẹ nhàng nổi lên hai rặng mây hồng. Vừa rồi, thật sự là nàng chỉ thuận miệng cắn bộ phận gần mình nhất của Tam gia, cũng không thể để nàng cắn tóc đi?

Nhưng mà....

Nạp Lan Yên nhìn bên tai phiếm hồng của Tam gia điện hạ, khoe miệng mấp máy, lộ ra một biểu tình âm hiểm xảo trá, chỗ mẫn cảm của Tam gia đấy!

Tiểu Bảo nhi hoặc nhìn chủ nhân nhà mình, lại nhìn vẻ mặt đỏ bừng của Tam gia, không hiểu sao cảm thấy thật vui vẻ. Chủ nhân nhà mình khi dễ Tam gia, thật sự là như vậy!

Từ trong nội tâm Tiểu Bảo phát ra cảm xúc, thoải mái!

Tiểu Bảo đắc ý hoàn toàn đã quên lúc trước chủ nhân nhà mình là thế nào nịnh nọt nhận sai đây.

Ngón tay Nạp Lan Yên chọc vành tai của Tam gia: “Tam gia, người dẫn ta đi đâu?”

Tam gia cọ cọ vào bàn tay ở phía sau: “Nhất thống giang hồ, thiên thu vạn đại.”

Nạp Lan Yên nhướn mày: “Muốn luyện công này, trước phải tự thiến. Tam gia, người xác định muốn đặt chí hướng trên người Đông Phương tiểu mỹ nhân ta sao?”

Tam gia khẽ nheo mắt: “Hồ Ly ngu ngốc, chí hướng của gia có đặt trên người Đông Phương tiểu mỹ nhân không, trước sau gì người thử liền biết.”

Nạp Lan Yên nhếch môi: “Tam gia, trước giờ người đùa giỡn lưu manh đều là mặt không đổi sắc như vậy sao?”

Lãnh Thiếu Diệp bình tĩnh nói: “Hồ Ly, nam nhân chưa thỏa mãn dục vọng sẽ biến thân thành Godzilla đấy.”

Nạp Lan Yên ngạc nhiên nói: “Tam gia, làm sao người biết ta vừa mới nghĩ người giống Godzilla vậy?”

Tam gia thật vất vả mới ổn định cảm xúc, suýt chút nữa lại bùng nổ hóa thân thành Godzilla, tại sao hôm nay công phu nói lời ác độc của vợ mình lại bỗng nhiên tăng lên nhiều như vậy? Tam gia cũng có chút thừa nhận không nổi rồi.

Nạp Lan Yên không ngừng cười trộm nhìn Tam gia bốc hỏa, trong lòng biết lại đùa giỡn Tam gia nữa sẽ bị hành hình ngay tại chỗ, vội vàng ho nhẹ một tiếng, sau đó ‘bẹp’ một cái hôn lên mặt Tam gia: “Tam gia, ta phát hiện càng ngày càng thích người nhiều hơn một chút.”

Đáy mắt vốn tràn ngập lửa giận của Tam gia, lập tức biến mất không thấy, đuôi lông mày cũng mang theo vui sướng, môi mỏng nhếch lên lại giả vờ bình tĩnh nói: “Hả, gia cho phép.”

Nạp Lan Yên cong mắt vui vẻ ghé vào hõm vai Lãnh Thiếu Diệp, cảm thấy chưa từng có giây phút nào thỏa mãn như lúc này.

Kiếp trước, cả đời Tam gia đều sống trong mưa bom bão đạn, ngay cả cái gì gọi là yêu thích cũng không biết, đừng nói đến kinh nghiệm yêu đương.

Kiếp trước, Tam gia có nghe qua một bài hát, có câu hát như vậy này, khi yêu một người, mỗi ngày trôi qua đều là lễ tình nhân.

Tuy nói tên bài hát này Tam gia ngay cả nhìn cũng không nhìn đã ném đi, nhưng câu hát này lại đọng trong đầu Tam gia.

Hơn nữa, đôi mắt Tam gia hơi cong, vui vẻ lưu luyến, cùng người mình yêu ở chung một chỗ, mỗi ngày đâu phải chỉ là lễ tình nhân.

“Hồ Ly, thật ra thì gia đã chuẩn bị cho người một kinh hi.” (kinh hi: ngạc nhiên + mừng rỡ)

Nhưng Tam gia thấy Hồ Ly ngu ngốc bị thương, còn tâm trí đâu nhớ cái gì vui mừng nữa, chỉ còn lại ngạc nhiên.

Hai mắt Nạp Lan Yên sáng ngời: “Kinh hi gì?”

Lãnh Thiếu Diệp nhướng mày cười, tay trái nâng thân thể vợ mình, tay phải giơ lên không trung nhẹ nhàng phất một cái, một bó hoa hồng đỏ tươi bỗng xuất hiện trên tay hắn, mà ở giữa bó hoa hồng xinh đẹp kia đặt một chiếc hộp nho nhỏ tinh xảo.

Cảnh tượng này....

Hô hấp của Nạp Lan Yên không khỏi chậm lại, tim đập loạn nhịp: “.... Tam gia?”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Đòi Đòi Kiếp Kiếp Cũng Không Buông Tay!

Bên tai là âm thanh kinh ngạc xen lẫn vui mừng của Hồ Ly ngu ngốc, Tam gia ho nhẹ một tiếng, có chút mất tự nhiên nói: “Trên đường đến đây, tình cờ gặp được sa mạc hoa hồng.”

Tam gia chưa yêu bao giờ, nhưng loại chuyện tặng hoa khi yêu đương này vẫn biết.

Cho nên khi nhìn thấy một rừng hoa hồng vô tận trong sa mạc, liền cứ như vậy nhớ đến Hồ Ly nhà mình.

Nạp Lan Yên đưa tay nhận lấy bó hoa hồng kia, bên môi nở ra nụ cười xinh đẹp vui vẻ, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên nắp hộp ngọc, mở ra, nhìn thấy bên trong là một chiếc nhẫn được khảm hồng ngọc tinh xảo, tươi cười bỗng dừng lại: “.... Chiếc nhẫn?”

Thật đúng là nhẫn?

Tay cầm bó hoa hồng và nhẫn của Nạp Lan Yên run nhè nhẹ, đối với thế kỷ hai mươi mốt của bọn họ, nhẫn là hứa hẹn, là tình yêu, là biểu tượng của vĩnh hằng.

Lãnh Thiếu Diệp dừng bước, cánh tay nâng Nạp Lan Yên từ trên lưng xuống nhẹ nhàng đặt trên một tảng đá, nhắc vạt áo quỳ một chân xuống trước mặt nàng, ánh mắt chăm chú mà kiên định, giọng nói trầm thấp từ tính mang theo bá đạo không cho phép phản bác: “Nạp Lan Yên, giờ phút này trước mắt nàng chỉ có hai lựa chọn. Thứ nhất, nhận lời cầu hôn của ta.

Thứ hai, hôn ta, sau đó nhận lời cầu hôn của ta.” (lee: mình cho đối xứng hô nhá, hí hí)

Tuy rằng ở thế giới này, bọn họ đã bá đường thành thân, , nhưng lúc ấy cảm xúc khác nhau.

Khi đó hôn lễ không yên lòng, sao có thể gọi là hôn lễ?

Lãnh Thiếu Diệp nhìn Nạp Lan Yên thật sâu. Mặc dù trong khoảng thời gian ngắn không có biện pháp tổ chức lại một hôn lễ lớn, nhưng ít ra vẫn muốn làm cho người nào đó hoàn toàn gắn liền với tên Lãnh Thiếu Diệp.

Hoa tươi, nhẫn, hantaran đã chuẩn bị.

Nói đến chiếc nhẫn này, phải kể từ nửa tháng trước, lúc Nạp Lan Yên vẫn còn ở trong sơn mạch rèn luyện, Lãnh Thiếu Diệp bị Lãnh Thiếu Kỳ kéo đến một hội đấu giá, lúc trưng bày không gian giới chỉ này, nhìn bảo thạch màu đỏ tỏa hào quang vạn trượng kia, không biết tại sao lại nghĩ đến Nạp Lan Yên với một bộ hồng y (quần áo màu đỏ ý) đường hoàng bừa bãi.

Không chút do dự đấu lấy không gian giới chỉ này, lúc ấy trong lòng hẳn nghĩ là, hẳn tốn nhiều tiền như vậy mới đoạt được đồ chơi này đến tay, đưa cho Hồ Ly ngu ngốc kia cũng không thể để nàng dễ dàng nhỏ máu nhận đồ.

Nay dùng để cầu hôn, trong mắt Tam gia lộ ra ý cười, toàn bộ con Hồ Ly này đều thuộc về hẳn.

Nạp Lan Yên khiếp sợ nhìn nam nhân đang quỳ gối trước mặt mình, cảm động trong lòng dâng lên trong mắt, hai mắt rưng rưng đắm lệ nhìn Lãnh Thiếu Diệp, lại nghe được lời nói của hẳn, nhịn không được phì cười, cười đến mức nước mắt đều chảy ra: “Tam gia, có thể có lựa chọn thứ ba hay không?”

Tam gia mặt không chút thay đổi, vô cùng bình tĩnh nói: “Không thể!”

Nạp Lan Yên trầm mặc nhìn hẳn, không nói lời nào.

Lãnh Thiếu Diệp ngừng thở, không chớp mắt nhìn chăm chăm nàng, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng lòng bàn tay đã chảy đầy mồ hôi.

Nạp Lan Yên hơi cúi người, khóe môi nâng lên nụ cười tuyệt mỹ, cầm tay hẳn, mười ngón tay đan chặt, gần từng tiếng nói rõ ràng: “Tam gia, nghe kỹ lựa chọn thứ ba của ta, ta lựa chọn ôm chàng, hôn chàng, nhận lời cầu hôn của chàng, yêu chàng cho đến khi linh hồn tan biến.”

Nạp Lan Yên đặt mười ngón tay đan chặt của hai người ở bên môi, ấn lên một nụ hôn: “Đời đời kiếp kiếp cũng không buông tay!”

Huyết Hồ chính là một người cực đoan, yêu chính là yêu, không thích chính là không thích.

Trong mắt không thể chứa một hạt cát, không thể chấp nhận phản bội, không thể nhìn một chút khiếm khuyết nào.

Đồng thời, nhận định chính là cả đời. Nạp Lan Yên rõ ràng nghe được trái tim của mình đang kêu gào tình yêu dành cho người nam nhân này, tham muốn giữ lấy người nam nhân này, tin tưởng duy nhất vào người nam nhân này!

Không thể rời bỏ, không thể buông tay, vậy thì chiếm lấy, giữ chặt cả đời, không bao giờ buông tay.

Nạp Lan Yên lấy ra chiếc nhẫn khảm hồng ngọc, ném vào tay Lãnh Thiếu Diệp, chậm rãi duỗi bàn tay trái ra....

LÃNH ĐỂ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Ai Ôi, Như Thế Nào Còn Chưa Thân Hả?

Lãnh Thiếu Diệp kinh ngạc nhìn bàn tay đặt trước mặt hắn, tay cầm nhẫn có chút run rẩy, trái tim không chịu được chế ‘bang bang’ đập cuồng loạn, vui sướng không nói rõ được tràn lan trong lòng.

Đôi mắt có chút chát chát.

Lãnh Thiếu Diệp hít sâu một hơi, nhẹ nhàng cầm tay trái, từ từ đeo nhẫn vào ngón áp út của nàng.

Tất cả giống như cảnh quay chậm, bảo thạch khảm trên nhẫn tản ra tia sáng chói mắt chập chễ bao bọc trên ngón tay áp út của Nạp Lan Yên. Hốc mắt Lãnh Thiếu Diệp ửng đỏ, nhắm mắt lại cúi đầu in một nụ hôn ở mu bàn tay của nàng.

Giống như vừa rồi, Nạp Lan Yên hôn tay của hắn, nghiêm túc thành kính.

Biển lửa vô tận, nóng bỏng khôn cùng.

Lãnh Thiếu Diệp ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười và hốc mắt đỏ hồng của Nạp Lan Yên, hắn đã cố gắng kìm nén cảm xúc, giọng nói vẫn không ngừng run rẩy như cũ, cánh tay mạnh mẽ ôm thật chặt nàng vào trong ngực: “Hồ Ly, ta yêu nàng.”

Cảm ơn thế giới này có nàng.

Cảm ơn thế giới này làm cho ta hiểu rõ tình cảm của mình.

Cảm ơn giờ phút này có thể gặt gao ôm nàng vào trong ngực, nói cho nàng biết, ta yêu nàng.

Nạp Lan Yên ôm eo Lãnh Thiếu Diệp, mặt chôn trước ngực hắn, bên tai quanh quẩn tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, cong mắt cười.

Làm sao nàng có thể không cảm tạ, còn có hắn ở thế giới này?

“Tam gia, ta yêu chàng.”

Thời gian như ngừng lại, ngọt ngào triền miên.

“Ai ôi, như thế nào còn chưa thân hả?”

“Phì điều ngu ngốc, tiếng nói của người quá lớn rồi.”

“Rống...” Tiếng nói của Hỏa Ly lão đại người cũng quá lớn đó.

“Con trâu ngu xuẩn, người lớn tiếng như vậy là muốn tìm chết sao?”

“Con trâu nhà người kêu theo cái rằm!”

Đại phì điều + tiểu Hỏa Ly = thánh thú + siêu thần thú = tổ hợp thú mạnh mẽ.

Lần này, đại hắc ngưu không thể tránh thoát, ‘âm âm ba ba’ bị hai con thú đánh cho nước mắt lưng tròng nằm rạp trên đất, ngẩng đầu bốn mươi lăm độ đau buồn nhìn trời, tại sao người bị thương luôn là nó?

“Ha....”

Sau lưng ba con thú bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười khê khê không rõ ý tứ, chỉ thấy ba con thú đồng loạt run rẩy, cứng ngắc quay đầu lại....

Chỉ thấy khuôn mặt tuần tú của Lãnh Thiếu Diệp vốn đang dịu dàng bỗng trở nên xanh mét, đáy mắt tràn đầy sát khí đều nhanh chóng bốc lên

vượt qua cả biển lửa nham thạch rồi.

Mà Nạp Lan Yên vừa phát ra tiếng cười, lại khoanh hai tay trước ngực, tự tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn ba con thú lớn nhỏ vốn không ngốc lại đột nhiên đần độn trước mặt. Ánh mắt nguy hiểm lại xảo trá.

Tiểu Bảo nhẹ nhàng thò đầu ra, lặng lẽ cho ba con thú một ánh mắt đồng tình. Vừa rồi, trong bầu không khí kia, ngay cả nó đều nhẹ nhàng hít thở để không quấy rầy đến chủ nhân, cố tình ngay lúc Lãnh Thiếu Diệp muốn hôn nhẹ lại bị ba con thú này phá hỏng.

Tuy rằng nó cảm thấy ba con thú này làm thật đẹp mắt! Ngăn trở nguy cơ bị chiếm tiện nghi của chủ nhân nhà mình, nhưng nó vẫn cảm thấy ba con này đúng là tự tìm chết.

Hỏa Ly dùng móng vuốt vồ vào đầu Liêu ca, phì điều người còn không mau nghĩ cách chạy nhanh đi, hiện tại ta cũng không chọc nổi nam nhân này!

Liêu ca đại nhân bị móng vuốt đánh tỉnh, con người đảo hai vòng, vỗ cánh, vô cùng chân chó (*) nói với hai người những điều tốt đẹp: “Chúc hai vị hạnh phúc mãi mãi, nắm tay nhau đời đời kiếp kiếp, cùng bước đến đỉnh phong, cùng tạo ra phong vân.”

(*) chân chó: ý chỉ sự nịnh nọt.

Mặc dù biểu tình của Liêu ca thoát nhìn buồn cười lại chân chó, nhưng mỗi chữ mỗi câu lại nói vô cùng nghiêm túc.

Liêu ca không hiểu tình cảm của nhân loại, lại càng không hiểu cái gì gọi là tình yêu.

Nhưng mới vừa rồi một khắc kia làm nó có cảm giác muốn rơi lệ, chính là cảm thấy hai người này vốn nên đứng cùng một chỗ, nên nắm tay nhau, nên sống vai nhau, nên là hai người như vậy!

Khó có lúc Hỏa Ly không cho phỉ điều một tát, nó cũng miễn miễn cường cường đồng ý một chút hai nhân loại trước mắt.

Ít nhất, so với những nhân loại khác, nhìn thuận mắt hơn.

Lời chúc phúc này của Liêu ca vũng vàng đi vào nội tâm Nạp Lan Yên và Lãnh Thiếu Diệp. Đáy mắt tràn đầy lửa giận của Tam gia cũng rút đi hơn nửa, nhưng vẫn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ba vị không tránh xa một chút, là đợi gia bắt hết tất cả các người sao?”

Hỏa Ly vô cùng cao lãnh (cao ngạo + lạnh lùng) liếc mắt nhìn Tam gia một cái, sau đó ánh mắt dừng trên người Nạp Lan Yên, hừ lạnh nói: “Ta đến để báo cho các người biết một câu, vừa có vài nhân loại tiến vào nơi này, nếu không phải đồng bạn, tốt nhất các người nên cảnh giác một chút.”

Nói xong lại nhe răng về phía Nạp Lan Yên bỏ thêm một câu: “Ta chỉ không muốn thiếu nhân tình của người thôi.”

Hỏa Ly có thể lập tức trở nên linh hoạt, đều là do Nạp Lan Yên đã đỡ một đạo lôi kiếp cho Tiểu Bảo, làm cho lực lôi kiếp phân tán, trong đó có một số ít bị nó hấp thụ vào đan điền, lập tức chữa trị năm thành tổn thương trong cơ thể nó.

Nói là nhân tình, cũng không đủ.

Hỏa Ly mới không thừa nhận chuyện mình nhìn nữ nhân này vô cùng thuận mắt đâu!

Ngón tay Nạp Lan Yên khê cong, bắn một viên đạn vào đầu Hỏa Ly: “Kiêu ngạo.”

Hỏa Ly lập tức dựng thẳng đuôi: “Người nói ta kiêu ngạo? Người dám nói ta kiêu ngạo? Không đúng, người dám bắn đầu ta? Thế nhưng người lại dám bắn đầu ta.... Này này, ta còn chưa nói xong, người muốn mang nữ nhân này đi nơi nào? Các người đứng lại cho ta!”

Tam gia đột phá Tiên Thiên, có thể ngự không phi hành (bay trong không trung). Tam gia cõng vợ mình trên lưng, bay về phía đảo nhỏ, không để ý gì đến Hỏa Ly đang tức giận, chỉ chừa lại cho ba con Huyền Linh thú một bóng lưng tiêu sái anh tuấn, còn thuận tay tặng một ngón giữa!

Nữ nhân của hắn, hắn không mang đi, chẳng lẽ còn đợi con Hỏa Ly này tiếp tục điên cuồng nói?

Nạp Lan Yên nằm trên lưng Lãnh Thiếu Diệp đã cười đến đau bụng, quay đầu nhìn ba con thú ngu ngốc nở một nụ cười rục rờ như ánh mặt trời: “Tiểu Hỏa Ly, đại Liêu ca, đại hắc ngư, có duyên gặp lại.”

Hỏa Ly vỗ một tát lên cái ót của Liêu ca, kiên định nói: “Duỗi thẳng cánh, đuổi theo cho ta.”

Tròng mắt đại phi điều đều sắp trừng ra ngoài: “Không phải chứ? Hỏa Ly đại nhân, không phải người nên tìm một chỗ chữa vết thương trước hay sao?”

Hỏa Ly đại nhân không chút để ý, bình bình tĩnh tĩnh nói: “Tiểu Liêu ca, người có ý kiến với lời ta nói à?”

Liêu ca lập tức hoảng sợ, tranh thủ thời gian sải cánh đuổi theo hướng hai người ở nơi xa, nhưng mà trong đầu vẫn cảm thấy vui vẻ, thật vất vả mới nhìn thấy một tiểu mỹ nhân, như thế nào có thể để cho nàng rời đi đây?

A không! Chỉ cần nghĩ đến Liêu ca đại nhân đã tan nát cõi lòng rồi.

Đại hắc ngư đáng thương hề hề chạy như điên trên tảng đá, nó không phải là đi ra cứu con phì điều kia sao? Bỗng nhiên bị hợp lại đánh cũng đủ xui xẻo đi. Hôm nay, tất cả bọn còn đều bay trên trời, riêng nó phải trèo núi vượt biển chạy như điên, nó dễ dàng sao?

Nạp Lan Yên ôm cổ Lãnh Thiếu Diệp, hỏi: “Tam gia, đám huynh đệ kia của chàng đã giải quyết xong chưa?”

“Toàn bộ đánh một lần.” Lãnh Thiếu Diệp nhướng mày: “Một đám đánh rằm lớn không có chút bản lĩnh còn dám đùa giỡn tâm cơ với gia, không đánh cho bọn họ hoàn toàn chịu phục, sớm muộn gì Liệt Diễm quốc cũng bị mấy đứa trẻ này làm rối tung lên!”

“Làm tốt lắm.” Khóe miệng Nạp Lan Yên nâng lên một độ cong lạnh lùng: “Bên ngoài không biết có bao nhiêu thế lực mơ ước Liệt Diễm, nhưng đứa nhỏ kia lại nội đấu không yên, vẫn là nên dạy dỗ thật tốt.”

Lãnh Thiếu Diệp nhẹ nhàng cười, quay sang hôn môi của nàng: “Nàng nha, trước chữa thương đi, hoặc là dựa lên vai ta ngủ một lát thôi cũng được, đảo nhỏ Bách Lý Phượng Vũ đang ở phải đi một lúc nữa mới đến được.”

“Vậy trước hết ta đây ngủ một lát.” Nạp Lan Yên vô cùng phối hợp ngáp một cái, mí mắt cũng bắt đầu đánh nhau: “Đúng rồi, Tam gia, nói cho chàng biết một tin tức tốt, lúc giúp Tiểu Bảo ngăn cản lôi kiếp, cũng có một chút lực lượng chạy vào đan điền, lúc này đang lưu chuyển chữa thương cho ta đấy.”

“Cho nên nói...”

Nạp Lan Yên không để thời gian cho Lãnh Thiếu Diệp trả lời, tự cảm thán nói: “Ngày nào con người cũng phải chịu đựng khảo nghiệm như vậy. Trước tiên phải chịu đựng những khát vọng trong lòng, vất vả lao động xương cốt, chịu đựng cơn đói của thân thể, sự suy giảm của cơ thể.”

Ừng ục....

“Tam gia, chàng nghe, thân thể ta đang chịu đựng khảo nghiệm....”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Mẹ Nó, Người Thân!

Lãnh Thiếu Diệp buồn cười, chỉ cảm thấy Hồ Ly ngày càng phát triển theo khuynh hướng ngu ngốc.

Nhưng mà, hấn thích.

Ngón tay Lãnh Thiếu Diệp khẽ nhúc nhích, từ nhẫn không gian lấy ra mấy quả nhỏ màu xanh: “Trước ăn tạm mấy trái cây đi, ngoan, lát nữa gia nường thịt cho người ăn.”

Mùi thơm của trái cây bay vào trong mũi, Nạp Lan Yên hít mũi tiếp nhận trái cây cắn một ngụm, trái cây này hương vị thật ngọt thật giòn, ăn ngon!

Sau khi Nạp Lan Yên sử dụng một chiêu kiếm vũ mạn thiên kia, thân thể đã mệt mỏi đến cực điểm, ăn xong trái cây liền dựa vào vai Lãnh Thiếu Diệp ngủ thật sâu, tùy ý để lực lôi kiếp chảy xuôi trong người.

Nạp Lan Yên ngủ một giấc thật sâu, mơ một giấc mộng.

Mơ thấy mấy huynh đệ tỷ muội trong đội, một đám vốn không phục tư thế oai hùng, trở nên suy sụp tinh thần lại chán chường, gần như lúc nào cũng cãi nhau.

Nhìn thấy Hắc Thần kiên cường một cước đạp đổ ghế, ngồi xồm dưới đất lau nước mắt.

Nhìn thấy Độc Nhân hiệp Kỳ Lân có một lần bị thương, hai mắt vô hồn ngồi trong một góc.

Nhìn thấy Cửu muội vạn người mê đỏ hồng mắt chửi ầm lên, chạy đến kho súng ống đạn dược trang bị toàn thân cho mình, cuối cùng lại nằm rạp trên mặt đất nghẹn ngào khóc rống.

Khi Nạp Lan Yên tỉnh lại, nàng nằm trên một tảng đá, dưới thân trải áo khoác của Lãnh Thiếu Diệp, có chút mềm mại, mở to hai mắt vô thần nhìn nham thạch, năm đấm dần xiết chặt, nước mắt dần tích tụ ở hốc mắt. theo khước mắt chảy xuống, ‘xoạch’ một tiếng, nước bắn tung tóe.

Hắc Thần, Kỳ Lân, Cửu muội, yêu nghiệt....

Huynh đệ tốt nhất, tỷ muội tốt nhất, chiến hữu tốt nhất, đồng đội ưu tú nhất tin tưởng nhất của nàng.

Đám huynh đệ tỷ muội dù trời sập xuống cũng có thể tùy ý cười to, trong mộng lại....

Nạp Lan Yên hung hăng nhắm chặt mắt, giọng nói khàn khàn chua xót: “Một đám ngu ngốc, đều mẹ nó khóc cái rắm!”

Nàng lại không chết!

Chính là.... Sẽ không có cơ hội gặp lại.

“Nạp.... Nạp Lan Yên?”

Một tiếng nói chần chờ lại có chút kích động của một nam nhân vang lên cách đó không xa. Nạp Lan Yên hít sâu một hơi đè nén ầm áp trong mắt, một tay chống lên nham thạch để ngồi dậy, nhìn nam nhân đang chạy về phía nàng, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc: “Cung Vô Khuyết?”

Người tới đúng là Cung Vô Khuyết của Cung gia, chỉ thấy vốn là một công tử phong độ nhẹ nhàng nay lại xuất hiện với bộ quần áo rách tả tơi, trong đôi mắt hẹp dài xinh đẹp trên khuôn mặt tuấn tú tràn đầy kích động: “Người thân nha!”

“Ách....” Nạp Lan Yên bị ba chữ này dọa giật mình. Nàng nhớ rõ lúc ở trên yến hội Cung thiếu gia này cảm nhếch lên, trong mắt lộ ra lãnh ý đăm đăm, thấy thế nào cũng là một chủ nhân cao quý lãnh diễm, lại nhìn thanh niên chật vật kích động trước mặt này, Nạp Lan Yên há miệng thờ dốt, không biết nói gì mới tốt.

Cung Vô Khuyết mới không quản nhiều như vậy, vẻ mặt đáng thương hề hề ngồi xổm xuống bên cạnh Nạp Lan Yên: “Người thân, người biết chỗ này là chỗ nào không? Người có biết làm sao để rời khỏi không? Người có biết thiếu gia bị một con thú ngu xuẩn khi dễ thảm thương không? Không phải là ta chỉ đi tản bộ rồi không cẩn thận ngủ bên bờ biển thôi sao? Vì cái gì sau khi ta tỉnh lại liền chạy đến đây? Chẳng lẽ thiếu gia ta gặp cái chuyện xuyên việt trong truyền thuyết? Không, không đúng, mẹ nó thân nhân người như thế nào lại nhỏ đi một số?”

Nạp Lan Yên càng nghe càng cảm thấy không thích hợp, cuối cùng trực tiếp đặt mông ngồi xuống tảng đá, mặc kệ đau đớn lan tỏa từ vết thương sau lưng, hai tay giữ chặt vai của Cung Vô Khuyết, giọng nói hơi run: “Người.... Nhị Khuyết?”

“Mẹ nó người thân, ta có thể quên cái biệt hiệu này sao?” Cung Vô Khuyết đáng thương hề hề nắm ống tay áo của Nạp Lan Yên: “Người thân, nơi này mẹ nó là chỗ nào? Người nhìn tay ta, làn da của ta này, khi nào thì trở nên đàn bà như vậy?”

Nạp Lan Yên hít sâu một hơi, lại hít sâu một hơi, lại tiếp tục hít sâu một hơi, đánh một quyền vào vai thanh niên trước mặt, sau đó ôm chặt

người vào lòng: “Nhị Khuyết, tạm thời người đừng nói, để cho ta yên tĩnh một lát.”

Nhị Khuyết, thật sự là Nhị Khuyết!

Bọn họ là thành viên ngoài biên chế của vương giả dong binh đoàn T-H, một thiên tài khoa học thỉnh thoảng động kinh, thỉnh thoảng đầu óc thiếu dây, bởi vì làm việc rất mâu thuẫn, nên bị mấy huynh đệ tỷ muội bọn họ đặt cho biệt hiệu là Nhị Khuyết.

Cung Vô Khuyết ngỡ ngác bị ôm lấy, hẳn có thể cảm nhận được cả người Nạp Lan Yên đang run rẩy, hình như có thứ gì đó đang dần xác định trong lòng, hai mắt đại ra, lâm bẫm nói: “Người thân....” Không muốn màu đỏ tím!

Xuyên qua truyền thuyết đấy, thật sự rất kinh khủng!

Nạp Lan Yên thoáng áp chế cảm xúc khó khống chế trong lòng, vẫn ngây ngốc nhìn thanh niên, sau đó không chút lưu tình đạp một cước về phía hông của người thanh niên kia.

Suýt nữa thì Cung Vô Khuyết đã ngã chổng vó, vẻ mặt đau khổ: “Người thân, đây là đâu vậy?”

Nạp Lan Yên không trả lời câu hỏi của hắn, mà hỏi ngược trở lại: “Người nói là người ngủ ở bờ biển, là bờ biển phía tây ngoại ô Nam Hải?”

“Đúng vậy, không biết là giỡn cái quỷ gì?” Cung Vô Khuyết vuốt đầu tóc đang rối loạn: “Thiếu gia ta chỉ ngủ một giấc mà thôi.”

Nạp Lan Yên vỗ vai Cung Vô Khuyết, đáng tiếc nói: “Nhị Khuyết, người không được tận mắt thấy cảnh tượng Sao Băng đụng Địa Cầu, thật là đáng tiếc!”

“Đùa giỡn gì vậy?” Cung Vô Khuyết kinh ngạc trợn to hai mắt: “Sao Bằng đụng Địa Cầu? Chuyện hoang sợ như vậy, người thân không cần làm ta sợ, ta rất nhát gan.”

Nạp Lan Yên nghiêng răng nghiêng lợi: “Bằng không người cho là vì sao lão nương lại xuất hiện ở chỗ này?”

Trong lúc Cung Vô Khuyết bày ra vẻ mặt kinh hãi quá mức, Nạp Lan Yên tiếp tục kể lại mọi chuyện từ việc mình bị truy đuổi, cho đến lúc bị Sao Bằng đập trúng mà xuyên qua: “Như thế như thế, như vậy như vậy, bộ dáng hiện tại của người....”

“Mẹ nó....” Cung Vô Khuyết trợn tròn hai mắt: “Ý người là hai ta cùng nhau xuyên qua? Thiếu gia còn xuyên vào một đại thiếu gia được súng ái? Đại thiếu gia này còn là một thiên tài?”

Nạp Lan Yên nghiêm túc gật đầu: “Đúng là như vậy. Nhưng không phải chỉ có hai ta cùng nhau xuyên qua.”

Cung Vô Khuyết lại trợn to hai mắt: “Còn ai nữa?”

“Là ta!”

Hai chữ trầm thấp lạnh như băng đột nhiên vang lên sau lưng, Cung Vô Khuyết sợ tới mức rùng mình, tại sao giọng nói này lại có một cỗ cảm giác nguy hiểm quen thuộc?

Cung Vô Khuyết nuốt nước miếng, cứng ngắc quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt nam nhân vô cùng quen thuộc, nhìn cặp mắt quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, tóc đều nhanh chóng dựng thẳng lên: “Lãnh.... Lãnh Thiếu Diệp?”

#lê: hôm nay muộn nha, bận quá trời luôn =.=

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Đội Trưởng, Ta Phải Gọi Hãn Là Đại Tẩu Sao?

Đây là đang nói giỡn.

Chuyện này nhất định là nói giỡn thôi.

Vẻ mặt Cung Vô Khuyết cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Nạp Lan Yên, đen mặt nói: “Người thân, ta hoa mắt.”

“Người không hoa mắt.” Nạp Lan Yên lại vỗ vai Cung Vô Khuyết thêm lần nữa, ý vị sâu xa nói: “Đứa trẻ, chấp nhận sự thật đi.”

“Oh, no!” (Ồ, không!) Mặt mũi Cung Vô Khuyết tràn đầy thống khổ gào to. Ngủ ở bờ biển bị Sao Băng đụng trúng mà xuyên qua, hãn nhịn; đến nơi khủng bố quái dị này rồi vài lần tìm được đường sống trong chỗ chết trong biển lửa, hãn cũng nhịn dù sao đi vào nơi này làm cho hãn có thể gặp được đội trưởng, Nhị Khuyết thật sự rất dễ thỏa mãn!

Nhưng.....

Nhưng ai có thể nói cho hãn biết, tại sao Lãnh Thiếu Diệp cũng ở chỗ này? Tại sao Lãnh đại tướng quân Lãnh Thiếu Diệp cả ngày ngoài bắt bọn họ chính là đuổi theo bọn họ lại ở chỗ này?

Xuyên qua gặp được đối thủ một mất một còn, quả thật là rất độc ác!

Cung Vô Khuyết ‘huych’ một tiếng chạy đến sau lưng Nạp Lan Yên, hất cằm kêu gào với Lãnh Thiếu Diệp: “Hiện tại chúng ta có hai người, hai

đấu một đấ. Lãnh Thiếu Diệp, nếu người dám làm điều xằng bậy, ta và người thân sẽ cùng nhau đánh người.”

Cái gì gọi là cáo mượn oai hùm? (cáo mượn oai hùm: dựa vào thế người khác)

Nhìn Nhị Khuyết chỉ lộ ra một nửa người, vẻ mặt còn kiêu ngạo kêu gào sẽ biết!

Trán Nạp Lan Yên chảy xuống ba đường hắc tuyến: “Này, Nhị Khuyết.”

“Hả?” Hai mắt Nhị Khuyết hồng hồng, cái mũi cũng hồng hồng, lúc nghiêng đầu nhìn có vẻ thật đáng thương.

“Hả cái rắm!” Tam gia nóng nảy một cước đá văng người, ánh mắt nhìn vết thương đã rớm máu trên lưng Hồ Ly nhà mình, hung hăng nhíu mày, cầm một viên đan dược đặt bên miệng nàng: “Hồ Ly, mau ăn!”

Nạp Lan Yên há miệng nuốt đan dược, lập tức có một dòng nước ấm chảy xuôi theo kinh mạch rồi hợp lại ở vết thương sau lưng, dần ngừng lại, thỉnh thoảng truyền đến cảm giác đau đớn.

Nhị Khuyết bị đá văng ngây ngốc nhìn hai người, ừ, tuần nam mỹ nữ nhìn rất đẹp mắt, cũng thật xứng đôi.... Cái rắm!

Hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi!

Cảnh tượng trước mắt này không một người nào có thể tin, so với lúc hẳn vừa mới xác định mình xuyên qua còn kinh hãi hơn!

Một người là lão đại bề thế của giới dong binh, một người là thiếu tướng oai phong của cảnh sát hình sự quốc tế, trong ngoài giới có ai không biết hai người này là đối thủ một mất một còn không chết không thôi? Có

người nào không biết hai người này gặp nhau đều giương cung bạt kiếm giống như hận không thể chém đối phương ra ngoài không gian?

Mấy năm nay Nhị Khuyết cũng bị Lãnh Thiếu Diệp bắt n lần, tuy rằng mỗi lần đều hữu kinh vô hiểm (hoảng sợ nhưng không bị nguy hiểm), nhưng bản tính của nam nhân trước mắt này hẳn cũng biết rõ.

Mà người thân Nạp Lan Yên nhà mình, mỗi lần nhắc tới Lãnh Thiếu Diệp đều tức giận ngập trời, vì sao giờ phút này đáy mắt Huyết Hồ lão đại lại lộ ra nụ cười dịu dàng?

Dịu dàng! Quả thật là không khoa học!

Ngay cả mấy huynh đệ tỷ muội tốt nhất bọn họ cũng chưa từng thấy qua biểu tình này của Nạp Lan Yên đấy.

Nạp Lan Yên nhìn đỉnh đầu Nhị Khuyết có một đám mây đen, dờ khóc dờ cười vỗ trán, vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, rõ ràng hô: “Nhị Khuyết!”

“Có!”

Nhị Khuyết phản xạ có điều kiện đứng nghiêm thẳng người, nghiêm nghị nhìn Nạp Lan Yên: “Đội trưởng!”

Nạp Lan Yên khẽ gật đầu, một tay chỉ vào Lãnh Thiếu Diệp, vô cùng khí phách giới thiệu: “Lãnh Thiếu Diệp, nam nhân của ta.”

Sau khi nghe được lời giới thiệu của Nạp Lan Yên, cả người đang tỏa khí lạnh của Lãnh Thiếu Diệp lập tức biến thành nhộn nhạo xuân thủy, nam nhân của ta nha, thật là muốn ngay lập tức đè Hồ Ly nhà mình xuống thường nàng một nụ hôn nồng nhiệt đúng tiêu chuẩn!

Trên thực tế, Tam gia đang nhận nhạo cũng làm như vậy, quay người lại giữ chặt cái ót của Nạp Lan Yên liền hôn lên.

Đương nhiên, chỉ là lướt qua rồi lập tức dừng lại.

Tam gia hung hăng hôn một cái lên môi Hồ Ly, nương mảy nhìn về phía Cung Vô Khuyết đã sớm ngây ngốc, môi mỏng nâng lên một đường cong nho nhỏ, không cần nói cũng biết biểu thị công khai cái gì.

Không nghĩ tới vương giả dong binh đoàn T-H Nhị Khuyết sẽ xuyên viêt đến trên người Cung Vô Khuyết, nhưng mà đối với việc Nhị Khuyết đến, Lãnh Thiếu Diệp cũng rất hoan nghênh đấy.

Lãnh Thiếu Diệp đuổi bắt vương giả dong binh đoàn ba năm, trừ chính bản thân bọn họ, Lãnh Thiếu Diệp tin tưởng không ai hiểu rõ ràng buộc và tình cảm nồng nàn giữa sáu người bọn họ hơn hẳn.

Tuy rằng thỉnh thoảng đưa trẻ Nhị Khuyết này thiếu dây thần kinh nào đó, nhưng lúc thời khắc mấu chốt không hề mơ hồ, sự tàn nhẫn của hắn so với ngày thường quả thật như hai người khác nhau.

Bên người Hồ Ly nhà mình có một huynh đệ có thể tin cậy như vậy, đương nhiên là Tam gia rất cao hứng, chỉ là trong lòng vẫn vì giới tính của đối phương mà khó chịu.

Nhị Khuyết không hề biết Tam gia nghĩ như thế nào, lúc này khuôn mặt tuấn tú kia đã nhăn thành cái bánh bao, trơ mắt nhìn bầu không khí vô cùng tốt giữa hai người đứng trước mặt, yên lặng không nói một câu ngồi xổm trên mặt đất vẽ vòng tròn, vẽ mặt ai oán ủy khuất.

Hắc Thần, yêu nghiệt, Kỳ Lân, Cửu muội... thiếu gia thề sẽ không bao giờ lén trốn đi chơi sau lưng các người nữa.

Chuyến này chơi lớn quá rồi!

Chính mình bị chơi cũng thôi đi, cố tình lại thấy sự thật tàn nhẫn đội trưởng bị đối thủ một mất một còn cướp đi, ai có thể nói cho hẳn biết, hiện tại bản lĩnh của hẳn chỉ như cặn bã làm sao có thể chống lại sức chiến đấu năm sao của tráng sĩ Lãnh Thiếu Diệp? Làm như thế nào phá?

Không phải là hẳn nên dừng cảm cướp đội trưởng nhà mình về sao?

Nhị Khuyết nhìn thân thể nhỏ bé của mình, ai oán mím môi, giờ phút này vô cùng nhớ mấy đồng đội của mình, đáng thương hề hề lắm bầm nói: “Hắc Thần, yêu nghiệt, Kỳ Lâm, Cửu muội, sớm biết như vậy thiếu gia đã theo các người học ít nhất hai chiêu thức phòng sói, đội trưởng bị đối thủ một mất một còn đoạt đi rồi, đoạt đi rồi! Thiếu gia ta nên làm gì bây giờ? Các người nói thiếu gia ta nên làm gì bây giờ?”

Nạp Lan Yên đưa tay xoa hắc tuyến trên trán, hô: “Nhị Khuyết!”

“Có!”

Thiếu niên Nhị Khuyết phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên, quân tư hiên ngang, thân thể thẳng tắp, ánh mắt kiên định: “Đội trưởng!” (quân tư: tư thế quân đội ý)

Khóe miệng Nạp Lan Yên khẽ giật, bước lên phía trước ôm hẳn một cái thật chặt: “Như vậy mới đúng, đứng thẳng lưng và thắt lưng lên cho ta, chúng là vương giả dong binh đoàn, dù xuyên việt đến dị giới kỳ quái này cũng không thể mất đi phong phạm vương giả.”

“Đội trưởng lão đại ~” Hai mắt Nhị Khuyết đắm lệ, hít mũi, duỗi một ngón tay về phía Nạp Lan Yên: “Ta có thể hỏi một vấn đề hay không?”

Nạp Lan Yên nhíu mày: “Ừ?”

Nhị Khuyết nhìn về phía Lãnh Thiếu Diệp, vô cùng bi thương hỏi: “Từ nay về sau, ta sẽ gọi hẳn là đại tẩu sao?”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Nam Nam Thụ Thụ Bất Thân!

“Phốc....”

Nạp Lan Yên lập tức cười to, ai có thể nói cho nàng biết, nàng nên ngăn cản hành vi chuyên tìm đường chết suốt ba mươi năm qua của Nhị Khuyết như thế nào?

Gọi Tam gia là đại tẩu, như vậy cũng được sao?

Tam gia nhú mày, môi mỏng thản nhiên phun ra một câu: “Nhị Khuyết, người có biết từ ‘chết’ viết như thế nào không?”

“Đại tẩu, làm sao mà người vừa xuyên qua thì ngay cả kiến thức cơ bản cũng quên mất rồi hả?” Nhị Khuyết tò mò mở to hai mắt hỏi, sau đó nhìn về phía Nạp Lan Yên, ánh mắt vô tội thuần khiết lại đặc ý: “Người thân, không phải người giỏi y thuật sao? Mau khám cho Tam gia xem nào!”

Dù gì Nhị Khuyết hẳn cũng thuộc đội ngũ cao cấp trong giới lính đánh thuê đấy, người khác sợ Lãnh Tam gia, hẳn không sợ.

Đánh nhau thì hẳn đánh không lại, nhưng luận khoa môi múa mép, không ai có thể vượt qua hẳn!

Lãnh Thiếp Diệp híp nửa con mắt, ngoắc tay về phía Nhị Khuyết: “Đến, Nhị Khuyết, gia và người nói chuyện riêng.”

Tam gia là một người nam nhân tốt, sẽ không ở trước mặt vợ mình đánh thuộc hạ của vợ, muốn đánh cũng là đánh sau lưng.

Nhị Khuyết núp sau lưng Nạp Lan Yên, dương cầm không chút sợ hãi nói: “Người dám đánh ta, ta liền dám ngày nào cũng ở trước mặt đội trưởng nói xấu người!”

Mắt thấy Tam gia sắp hóa thân thành rồng lửa, Nạp Lan Yên bước lên phía trước gắt gao nắm chặt tay Tam gia, chỉ là nàng còn chưa kịp nói gì, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng nói tức giận: “Lão Tam, các người đây là đang khi dễ Vô Khuyết sao?”

Khi dễ Vô Khuyết?

Trán Nạp Lan Yên chảy xuống mấy đường hắc tuyến, khóe miệng Lãnh Thiếu Diệp cũng co rút, giờ phút này hẳn thật muốn ném nam nhân vô cùng chướng mắt này về Hoa Hạ!

Cái gì mà yên tâm khi bên cạnh Hồ Ly nhà mình có huynh đệ, cái gì mà cảm thấy Nhị Khuyết đến đây cũng rất tốt, quả thật chính là đến làm mình ấm ức!

Vẻ mặt thuần khiết đặc ý của Nhị Khuyết cũng biến thành cứng ngắt, mẹ nó, nam nhân đang chạy về phía hẳn là ai? Biểu tình bao che kia lại là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ giới tính của thân thể này có gì đó không bình thường?

Oh, no! (Ồ, không!)

Hẳn là nam thẳng, thẳng đến mức không thể thẳng hơn! (lee: hự, chắc k cần giải thích mọi người cũng hiểu nhỉ *cười gian)

Nạp Lan Yên nhìn thoáng qua vẻ mặt thê lương hoảng sợ của Nhị Khuyết đã biết trong não tên này không biết lại nghĩ chuyện kỳ quái gì.

Đại Hoa Hạ có một sinh vật thần kỳ, tên gọi hủ nữ.

Ngoài hủ nữ còn có một đám sinh vật càng thêm thần kỳ, tên gọi hủ nam.

Nạp Lan Yên đã từng nhìn thấy không chỉ một lần, Nhị Khuyết ngâm mình tụt tập khoe khoang trên trang web đam mỹ nổi tiếng rồi!

Nhưng hủ là hủ, trước giờ Nhị Khuyết vẫn giới tính nam, yêu thích nữ, là một nam nhân thẳng đến không thể thẳng hơn!

Khó hiểu, Nạp Lan Yên có chút đồng tình nhìn tư thế bảo vệ Nhị Khuyết sau lưng như gà mẹ che chở gà con của Lãnh Thiếu Lân.

Lãnh Thiếu Diệp nâng mí mắt thản nhiên liếc nhìn Lãnh Thiếu Lân một cái.

Cả người Thái tử lập tức cứng ngắc, chỉ cảm thấy thương thế trên người vừa mới tốt hơn một chút lại bắt đầu đau nhức, khí thế rào rạt lập tức suy yếu một nửa, khẽ cắn môi quay đầu nhìn Cung Vô Khuyết đang ngờ ngác sững sờ phía sau lưng, khiển trách: “Người không có việc gì thì chạy đến trêu chọc lão Tam làm gì? Còn không mau đi theo ta!”

Cung Vô Khuyết nhìn nam nhân trước mặt, lại lặng lẽ nhìn Nạp Lan Yên, trong lòng nhin không được gào thét, mẹ nó nam nhân này là ai?

Sau khi xuyên qua không có trí nhớ của chủ nhân cũ của thân thể, quả thật rất hành hạ người.

Cung Vô Khuyết yên lặng chảy xuống hai hàng nước mắt, mặt không chút thay đổi giải thích: “Thật ra thì người đã hiểu lầm rồi.”

“Ta hiểu lầm?” Thái tử giận đến giơ chân, hạ giọng gầm nhẹ vào lỗ tai hần: “Vô Khuyết, hiện tại biểu ca ta không có ý định đối đầu với lão Tam, về sau người cũng đừng tìm hần gây phiền toái.”

Cung Vô Khuyết đảo mắt, đại khái hiểu được không ít chuyện, lão Tam có lẽ là chỉ Lãnh Thiếu Diệp, nam nhân trước mắt này là biểu ca của nguyên thân, hơn nữa bởi vì vị biểu ca này mà thường xuyên tìm Lãnh Thiếu Diệp gây phiền toái.

Sau khi Cung Vô Khuyết suy nghĩ cẩn thận, nhếch miệng cười, lộ ra tám cái răng trắng, cũng hạ giọng, vẻ mặt lại không cảm xúc nói: “Biểu ca, ta đã biết!”

Khóe miệng Lãnh Thiếu Lâm hung hăng co rút, người đã biết cái gì? Bản diện hạ nhìn người thấy thế nào mà lại giống như cái gì cũng không hiểu đây?

“Trước rời đi rồi nói sau.”

Xét thấy lực sát thương của lão Tam quá mạnh mẽ, Lãnh Thiếu Lâm quyết định trước hết dẫn biểu đệ đi rồi nói sau, nhờ may Vô Khuyết lại nói ra lời gì không nên nói, hẳn cũng không muốn lại bị đánh một trận.

Mẹ nó người là ai mà muốn thiếu gia đi theo người, chuyện này nhất định là không thể!

“Người... người đừng như vậy.” Vẻ mặt Cung Vô Khuyết rồi rằm nhìn bàn tay to nắm cánh tay mình: “Nam nam thụ thụ bất thân nha!” (lee: chết cười, haha)

Vẻ mặt Lãnh Thiếu Lâm giống như vừa mới bị một đạo sấm sét đánh vào đầu, tràn đầy chấn kinh nhìn thanh niên vừa mới nói câu ‘nam nam thụ thụ bất thân’, đây thật sự là biểu đệ của hắn? Biểu đệ cả ngày đều giả bộ cao quý lãnh diễm thực tế lại thiếu đây? (lee: hự, sao cả cái anh CVK này cũng bị nói là thiếu đây? Vậy NK xuyên vào CVK có coi là quá hợp k? hí hí)

Sao hẳn lại có cảm giác dây thần kinh còn sống duy nhất trong đầu biểu đệ cũng bị đứt rồi?

Lãnh Thiếu Lâm nhìn vết thương trên trán Cung Vô Khuyết, dẫn đo hỏi: “Vô Khuyết, đầu óc người bị hỏng rồi?”

Vị biểu đệ này ngàn vạn lần không cần xảy ra vấn đề!

Lãnh Thiếu Lâm biết rõ địa vị của Cung Vô Khuyết ở Cung gia, vị trước mặt này giống như lão tổ Cung gia, ngay cả Thái tử hẳn thân là ngoại tôn (cháu ngoại) cũng phải đứng sang một bên. Nếu Cung Vô Khuyết có bất kỳ chuyện gì, hậu quả kia thật không dám tưởng tượng. Đám nữ nhân Cung gia kia nhất định sẽ chà đạp hẳn chết mất!

“Đầu óc người mới hỏng rồi!” Cung Vô Khuyết lạnh lùng liếc mắt nhìn Lãnh Thiếu Lâm, ánh mắt cao cao tại thượng mang theo một cỗ cao quý lãnh diễm.

Lãnh Thiếu Lâm thở phào nhẹ nhõm, may mắn, may mắn, vị tiểu tổ tông này vẫn bình thường.

Bả vai Nạp Lan Yên run lên, cố nén không để mình cười ra tiếng, ho nhẹ một tiếng, chọc chọc eo Lãnh Thiếu Diệp, Tam gia nhanh lên, nhiệm vụ giải cứu con cừu nhỏ Nhị Khuyết phải dựa vào người đó!

Nhị Khuyết lại tiếp tục trêu chọc như vậy, sẽ bị lộ.

Dưới ánh mắt tha thiết của vợ mình, đương nhiên Tam gia chẳng cần biết cái gì lập tức đồng ý, tiến lên phía trước, quát lên: “Đại ca!”

“Ôi, ở đây!”

Lãnh Thiếu Lâm vừa nghe thấy giọng nói này đã cảm thấy dạ dày đau rồi cả người cũng đau, nhanh chóng xoay người lại: “Lão, lão Tam, có

chuyện gì sao?”

Khóe miệng Nạp Lan Yên khẽ co rút, nàng thật sự hoài nghi Tam gia đã làm việc cực kỳ bi thảm với mấy huynh đệ đời này của hãn, mới dọa cho vị Thái tử bề ngoài cởi mở phóng khoáng kỳ thật lòng dạ độc ác này biến thành bộ dáng hiện tại?

Lãnh Thiếu Diệp nhìn về phía Cung Vô Khuyết được Lãnh Thiếu Lân bảo vệ sau lưng, không để ý nói: “Gia chuẩn bị tự mình dạy dỗ vị biểu đệ này của người....”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Ta Muốn Ở Cùng Một Chỗ Với Bọn Họ!

Vẻ mặt Lãnh Thiếu Lâm lập tức trắng xanh, thân thể lóe lên chắn trước mặt Cung Vô Khuyết, bộ dáng nghiêm trọng như đang nghênh đón kẻ địch mạnh: “Lão Tam, Cung gia và Hoàng gia chúng ta là quan hệ thông gia, Vô Khuyết là biểu đệ của Bản Thái tử, người làm như vậy có chút không nể tình!”

Lãnh Thiếu Diệp thản nhiên nhếch miệng: “Nếu vậy sao đại ca người hỏi một chút ý kiến của Vô Khuyết đi?”

Cuối cùng Nhị Khuyết cũng nghe được tên mình, thừa dịp Lãnh Thiếu Lâm không chú ý, ‘bịch’ một tiếng chạy đến bên cạnh Nạp Lan Yên, một tay ôm vai Nạp Lan Yên, nhếch miệng cười nói với Lãnh Thiếu Lâm: “Biểu ca, ta và Lan Yên vừa gặp đã như quen biết từ lâu.... Tình cảm vô cùng tốt! Khụ, tóm lại ta muốn ở cùng một chỗ với bọn họ.”

Lãnh Thiếu Diệp nhìn chăm chăm cánh tay đang khoát trên vai vợ mình, trong con người tràn đầy lửa giận, chờ Lãnh Thiếu Lâm rời đi hẳn phải dạy dỗ tiểu tử này thật tốt, phải cho hắn biết cái gì có thể nói, cái gì không thể nói; hành động nào có thể làm, hành động nào không thể làm!

Nhị Khuyết chỉ cảm thấy mình bị ánh mắt tràn đầy lửa giận của Tam gia đâm thành tổ ong vò vẽ, cảm giận hừ một tiếng, hẳn đã kịp thời sửa miệng rồi còn nhìn cái gì vậy, nhìn nữa, nhìn nữa khi trở về thiếu gia sẽ chuyển nhà, chuyển đến Chiến Vương phủ, ở sát vách phòng đội trưởng!

Biểu tình trên mặt Lãnh Thiếu Lâm giống như gặp quý, nhú mày cả giận nói: “Hỗn tiểu tử (tiểu tử đàn độn), tùy người!”

Lãnh Thiếu Lân nói xong phất tay áo nghĩ xoay người rời đi, nhưng trước sau vẫn không bước nổi một bước, cuối cùng hung hăng phun một ngụm nước miếng, sải bước đi đến cạnh Lãnh Thiếu Diệp, khí phách tuyên bố: “Ta cũng đi cùng các người!”

Lãnh Thiếu Diệp quay đầu nhìn Thái tử điện hạ, đáy mắt không hề che giấu chán ghét, vừa nhìn thấy mấy bóng đèn này liền sốt ruột, làm sao lại một người tiếp một người không biết phân biệt tốt xấu đây?

Bị ghét bỏ, Thái tử điện hạ nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không sợ hỗn tiểu tử Vô Khuyết này thua thiệt trên tay lão Tam, có chết hãn cũng không đi cùng bọn họ!

Tuy rằng cả người đều âm ỷ đau, Thái tử điện hạ vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực như cũ, vẻ mặt kiên định nhìn Lãnh Thiếu Diệp, Bản điện hạ muốn đi cùng các người!

Khóe miệng Nạp Lan Yên khẽ co rút, đây thật sự là Thái tử điện hạ nàng biết sao?

Nhị Khuyết cũng trợn mắt há hốc mồm, Thái tử cố đại không phải đều là tâm ngoan thủ lạt, mạnh vì gạo bạo vì tiền, tôn quý vô song sao? (câu này ý là đang thắc mắc Thái tử thời xưa tâm tư ác độc, chỉ làm việc có lợi cho bản thân mình sao?)

Tại sao hãn lại thấy vị Thái tử biểu ca trước mắt này, vẫn còn rất tình cảm đó?

Lãnh Thiếu Diệp nhìn thoáng qua Thái tử, bước đến bên người Nạp Lan Yên, đưa tay nắm cổ áo của Nhị Khuyết ném đến trước Thái tử, phủi tay, giọng điệu lạnh nhạt: “Giao cho người, thích mang đi đâu thì mang.”

Nhị Khuyết chỉ cảm thấy trên cổ hơi nặng, chân đã cách mặt đất rồi, sau đó thân thể vẽ ra một độ cong tuyệt đẹp trên không trung, sau khi rơi

xuống hai mắt lập tức biến thành vòng hương (hình cái hương vòng ý các bạn), trong đầu đột nhiên tuôn ra một đồng hình ảnh lộn xộn, lảo đảo vài vòng tại chỗ, trước khi ngã xuống đất miệng lẩm bẩm nói: “Lãnh Thiếu Diệp mẹ nó người chờ thiếu gia ta....”

Nói xong, hai mắt nhắm lại, hôn mê bất tỉnh.

“Vô Khuyết!”

Thái tử điện hạ sợ hết hồn, vội vàng xoay người vác Cung Vô Khuyết từ trên mặt đất lên vai, sau đó ngẩng đầu nhìn lên, bóng dáng hai người Nạp Lan Yên và Lãnh Thiếu Diệp đã biến mất không thấy đâu!

Lãnh Thiếu Lâm thở ra một hơi, nhìn người thanh niên trong lòng, nhin không được võ một tát lên đầu hắn: “Hỗn tiểu tử, lần sau cách xa bọn họ ra một chút cho ta!”

Tam gia ôm Nạp Lan Yên nhanh chóng rời xa hai cái bóng đèn đang cầm một túi bánh ngọt đút cho Hồ Ly nhà mình: “Ăn đi.”

Nạp Lan Yên ngây ngốc ăn bánh ngọt được đưa đến bên miệng, nhìn thoáng qua phía Nhị Khuyết, dựa vào bản lĩnh của Nhị Khuyết, muốn lừa dối Thái tử, chắc sẽ không có vấn đề đi?

“Hương vị thế nào?” Lãnh Thiếu Diệp tự quyết định cắn một ngụm chiếc bánh ngọt đang cầm trên tay, giọng nói mang theo ghét bỏ: “Đồ Lãnh Thiếu Lâm mang theo quả nhiên không thể ăn, lần sau vẫn là đi chỗ lão Nhị đoạt lấy.”

Nạp Lan Yên suýt nữa phun hết điểm tâm trong miệng ra, nguyên nhân này giờ không thấy Lãnh Thiếu Diệp thì ra là vì người này chạy đến chỗ Lãnh Thiếu Lâm đoạt bánh ngọt....

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Vợ, Chúng Ta Về Nhà Đi!

“Bằng hữu ~ ”

Giọng nói bé gái mềm mại thanh thúy mang theo nước nở truyền đến, Nạp Lan Yên vừa rơi từ không trung xuống đất liền nhìn thấy một bánh bao thịt lao về phía nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo chảy xuống hai hàng nước mắt.

Nạp Lan Yên nhanh chóng chạy lên phía trước vài bước, nhẹ nhàng ôm lấy Bách Lý Phượng Vũ cả người chặt vật đầy vết máu, dieendan///le.quý~đôn cẩn thận kiểm tra một lần từ trên xuống dưới, nhìn trên vai, trên lưng, trên cánh tay vài chỗ trên người nàng đều có vết thương ghê người: “Tiểu Phượng Vũ....”

Bách Lý Phượng Vũ không đếm xỉa đến vết thương trên người, xông tới bổ nhào vào ngực Nạp Lan Yên ‘oa’ một tiếng khóc lớn lên, thân thể nhỏ bé mềm mại không ngừng run rẩy, giống như thú nhỏ bị khi dễ trở về nhà, phát tiết ủy khuất cũng khổ sở dưới đáy lòng ra.

Cho dù Bách Lý Phượng Vũ vô cùng kiêu ngạo, nhưng cũng chỉ là một đứa nhỏ chưa đến mười tuổi.

Từ nhỏ đã được một đám người trong Bách Lý gia tộc sủng ái, đã bao giờ phải một mình ở bên ngoài nếm qua khổ sở như vậy?

Một mình rơi vào mảnh đất tràn đầy nham thạch, thân thể đau đến mức hít thở cũng khó khăn, tìm không thấy Nạp Lan Yên, tìm không thấy một người quen, thậm chí không cả thấy một sinh vật sống.

Về sau, không hiểu sao độc trên người lại không phát đau nữa, Bách Lý Phượng Vũ giãy dựa đứng lên đi tìm Nạp Lan Yên, lại ở cuối nham thạch thấy một biển lửa nóng cháy vô tận.

Nếu không phải có một con đại phi điều đến nói cho nàng biết tin tức của Nạp Lan Yên, Bách Lý Phượng Vũ cảm thấy có thể ngay cả một canh giờ mình cũng không thể chịu đựng được, tinh thần giống như muốn sụp đổ.

Sau đó lại gặp một con dị thú khủng bố cường đại, một khắc kia Bách Lý Phượng Vũ mới hiểu được cái gì gọi là đđ.lê~quy.doon sống chết trong khoảnh khắc, sau khi không có cha nương, không có thúc bá, không có đám ca ca của nàng che chở, cũng không có Nạp Lan Yên.

Không giết được nó, thì nàng sẽ phải chết.

Sau khi nàng dùng toàn lực giết chết con dị thú kia, nhìn thi thể tê liệt ngã trên mặt đất, một khắc đó trong lòng trào dâng hàng ngàn tư vị.

Một nữ tử kiêu ngạo nhận hết sủng ái, vào giờ khắc này được máu tươi tẩy lễ, lập tức trở nên trưởng thành.

Lau nước mắt, áp chế sợ hãi, ưỡn thẳng ngực, Bách Lý Phượng Vũ nắm chặt roi trong tay lần thứ nhất chiến đấu với dị thú kia.

Bị đánh ngã, không sao, lại đứng lên là được.

Bị đả thương, không sao, chỉ cần không chết là tốt rồi.

Mà Bách Lý Phượng Vũ nàng, tuyệt sẽ không để cho bất cứ sinh vật nào cướp đi tính mạng của nàng!

Chỉ là thành lũy mạnh mẽ được cưỡng ép xây dựng trong lòng, trong nháy mắt lúc nhìn thấy Nạp Lan Yên, phút chốc sụp đổ, cũng nhịn không

được nữa lên tiếng khóc lớn.

Một thân một mình ở chỗ này, thật sự là nàng vô cùng sợ hãi.

Một khắc kia khi quái thú đánh tới, thật sự là nàng cho rằng mình sẽ chết.

Nạp Lan Yên nhẹ vỗ tóc của nàng, để Bách Lý Phượng Vũ tùy ý phát tiết cảm xúc của mình, cho đến khi đứa nhỏ này khóc đến ngủ quên trong ngực mình.

Nạp Lan Yên nhận lấy nước Lãnh Thiểu Diệp đưa tới, cẩn thận rửa sạch miệng vết thương trên người Bách Lý Phượng Vũ, giữa lông mày tràn đầy mệt mỏi cùng áy náy: “Có phải đối với đứa nhỏ này, ta làm hơi quá rồi không?”

Liệt Diễm Long mạch, vốn chính là chỗ tu luyện cho đệ tử ưu tú của Liệt Diễm.

Nạp Lan Yên không có kịp thời tìm được Bách Lý Phượng Vũ, một nửa là do lúc ấy không qua được, một nửa là vì muốn để Bách Lý Phượng Vũ rèn luyện trong Long mạch mà trưởng thành.

Chỉ là.....

Hình như nàng đã quên, tiểu Phượng Vũ chỉ là một đứa nhỏ mười tuổi mà thôi.

Lãnh Thiểu Diệp cũng không vui vẻ kéo khoe môi: “Hồ Ly ngu ngốc, bốn chữ ‘lòng dạ đàn bà’ này dùng trên người nàng cũng không thích hợp nha.”

Cường giả như mây, từng bước sát cơ.

Bách Lý Phượng Vũ thân là đại tiểu thư của Bách Lý gia tộc, dù sao nàng vẫn phải bước trên con đường máu tràn đầy chông gai, muộn một ngày không bằng sớm một ngày.

Ở thế giới người giẫm lên người này, không muốn bị giết, chỉ có thể cố gắng tiến lên phía trước, leo đến chỗ cao, leo đến vị trí mà bất luận kẻ nào đều không thể giẫm được, quan sát chúng sinh!

“Huống chi.....” Lãnh Thiếu Diệp đặt một tay lên vai Nạp Lan Yên, trầm giọng nói: “Nàng ta làm tốt lắm.”

“.... Thật vậy sao?”

Bách Lý Phượng Vũ suy yếu mở to hai mắt, vừa chờ mong lại thấp thỏm lo lắng nhìn Nạp Lan Yên, vừa liếc nhìn Lãnh Thiếu Diệp hiếm có khi khen người, khóe miệng nhẹ nhàng kéo ra một nụ cười lộ ra hai lúm đồng tiền.

Nạp Lan Yên cúi đầu ấn lên trán hấn một nụ hôn, gần từng tiếng nghiêm túc nói: “Đúng vậy, tiểu Phượng Vũ làm rất tốt, tốt hơn bất cứ người nào.”

Bách Lý Phượng Vũ cong mắt cười vô cùng vui vẻ: “Ta làm tốt như vậy, vậy sau khi trở về, bằng hữu người đến nhà ta làm khách đi, đại ca của ta nấu ăn rất ngon!”

Tốt nhất là một bữa cơm liền giữ được dạ dày của bằng hữu, đại ca, người nhất định phải biểu hiện thật tốt đó!

Đúng vậy, cho dù Tam gia khen nàng, nàng cũng sẽ không buông tha việc đào chân tường!

Nạp Lan Yên căn bản là không muốn ngồi chỗ khác, nhìn bộ dáng cười mỉa hoặc của tiểu nha đầu này, đưa tay chọc hai má có chút gầy gò của

nàng, vui vẻ nói: “Nếu đồ ăn không phong phú, ta sẽ không đi.”

Đối với tay nghề của đại ca nhà mình, Bách Lý Phượng Vũ vô cùng tin tưởng khẳng định: “Đảm bảo người ăn xong một bữa liền muốn ăn nữa!”

Nạp Lan Yên bị biểu tình của Bách Lý Phượng Vũ chọc cười: “Ha ha, ta đây đã có thể chờ....”

Lãnh Thiếu Diệp nhíu mày, đáy mắt xẹt qua một chút u ám.

Không đợi hăn mở miệng, Bách Lý Phượng Vũ đã nắm chặt ống tay áo của Nạp Lan Yên: “Chiến Vương Gia hăn, hăn sẽ không không cho bằng hữu người đi chứ?”

“Gia đương nhiên.....” Không cho đi!

Lãnh Thiếu Diệp nhìn vẻ mặt vô tội của một lớn một nhỏ ở đằng xa, nuốt vào mấy chữ cuối, trên mặt mang theo tươi cười: “Làm sao gia có thể ngăn cản.”

Mới là lạ!

Tam gia nói xong quay người đi che dấu ngọn lửa từ từ bốc lên trong mắt, Tam gia tuyệt không thừa nhận mình quá hẹp hòi, chỉ là tại sao đi chỗ nào cũng có người mang phiền toái đến cho gia?

Vừa đá văng một Nhị Khuyết, lại đến một tiểu loli khoe mẽ, khắp nơi đều có tình địch, lúc nào mới có thể dừng lại đây.

Ồ?

Điểm đen trên không trung đang bay đến gần kia, đó là.....

Trong lòng Lãnh Thiếu Diệp dâng lên một cỗ dự cảm không tốt lắm.

“Tiểu mỹ nhân ~~”

Âm thanh nhộn nhạo kia kêu một tiếng trầm bổng du dương, âm cuối cùng kia lại làm cho cả người cả thú giật mình, da gà toàn thân đều nổi lên.

Chỉ thấy một con đại phi điều trên lưng công một con Hỏa Ly đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, vung tay áo chém ra một đạo kinh phong mãnh liệt, trực tiếp đánh đại phi điều trước mặt bay ra ngoài mấy chục thước!

Nguyên một đám đến làm cho hãn không ngọt ngọt cũng là không thoải mái đấy!

“Hồ Ly, ta không muốn tiếp tục ở lại đây!” Tam gia thật không muốn lại ở nơi này nữa, Nạp Lan Yên đã đột phá Linh sĩ, tiếp tục ở đây cũng không có tác dụng, xoay người ôm Hồ Ly nhà mình vào trong ngực, đặt cằm lên vai nàng, thế nào mà âm thanh lạnh nhạt của Tam gia lại lộ ra chút ủy khuất: “Vợ, chúng ta về nhà đi!”

“.....” Đại phi điều cả người đầy bụi đất cùng Hỏa Ly vừa bò lên từ trong đồng nham thạch chấn động rồi.

“.....” Bách Lý Phượng Vũ ngồi trên mặt đất trợn tròn mắt há hốc mồm.

Ánh mắt của một người hai thú cùng xuất hiện vẻ quỷ dị, trong nội tâm kêu gào gầm thét người nam nhân cường đại lại lãnh khốc, Tiên Thiên cường giả thiết huyết hung ác này là Chiến Vương Lãnh Thiếu Diệp ư?

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Ta Muốn Đi Theo Người!

Nạp Lan Yên kiễng chân, ôm khuôn mặt của Lãnh Thiếu Diệp hôn một cái thật mạnh, ánh mắt trong trẻo vô cùng nghiêm túc, đôi môi đỏ mọng hé mở: “Nặc bất khinh hứa, ngã bất phụ nhân; nặc bất khinh tín, nhân bất phụ ngã. (*)”

(*) Không dễ dàng hứa hẹn với người khác, cho nên sẽ không phụ sự hi vọng và tín nhiệm người khác đối với ta. Đối với người khác hứa hẹn, ta sẽ tận lực không để trong lòng, thời thời khắc khắc ghi nhớ, như vậy lúc người khác không thực hiện lời hứa, ta cũng sẽ không cảm thấy khó chịu.

“Ta tin người.” Nạp Lan Yên nhìn Lãnh Thiếu Diệp, gần từng tiếng rõ ràng: “Người cũng không được phép không tin ta.”

Lửa giận u ám trong mắt Lãnh Thiếu Diệp biến mất hết trong nháy mắt, bàn tay to ôm người vào trong ngực, thật sâu ngửi mùi thơm ngát phát ra từ cơ thể nàng, trong lòng chưa bao giờ thấy thỏa mãn như thế: “Nặc bất khinh hứa, ngôn bất tương phụ (Một khi đã hứa, sẽ không cô phụ). Vợ, ta chưa bao giờ không tin người.”

Nạp Lan Yên vui trong ngực hắn, mím môi nở nụ cười.

Chỉ là Tam gia lại nói: “Gia chính là không thích bọn họ kề cận người.”

Hơn nữa tiểu Phượng Vũ cả ngày có ý đồ đào chân tường, lại còn Nhị Khuyết trước giờ hắn coi là mục tiêu cuối cùng trong những đối thủ một mất một còn, còn có Hỏa Ly và đại phi điều có ý đồ không tốt kia.

Tóm lại, Tam gia cũng không biết, đối với Hồ Ly, dục vọng độc chiếm của mình đã phát triển đến một trình độ vô cùng khủng bố.

“Về nhà.” Nạp Lan Yên cầm tay Tam gia, đôi mắt cong cong cười nói: “Ở đây nữa cũng không có tác dụng rồi.”

Hai chữ ‘về nhà’ này chạm đến sâu trong tâm khảm của Tam gia, sau khi vương phủ nhà mình cải tạo, vợ còn chưa thấy qua đâu, đảm bảo Nạp Lan Yên thấy sẽ kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng).

“Ta cũng muốn về nhà.” Bách Lý Phượng Vũ nghe được hai chữ ‘về nhà’ liền ném tất cả mọi thứ ra sau đầu. Tuy rằng nơi này làm cho nàng trưởng thành không ít, nay đã đả thông sáu nhánh linh mạch, nhưng nàng thật không muốn ở lại đây thêm một phút giây nào nữa!

Nạp Lan Yên đi đến bên người Bách Lý Phượng Vũ, nhẹ nhàng xoa đầu tiểu nha đầu, nhếch môi cười: “Đi, tỳ mang người về nhà.”

“Đợi một chút.....”

Hỏa Ly nhảy ra từ trong đồng nham thạch, xoay người rơi trên vai Nạp Lan Yên, hai móng vuốt nắm chặt quần áo của nàng: “Ta muốn đi theo người!”

Đại phi điều Liêu ca biến thành con chim nhỏ lớn bằng bàn tay bay đến đậu trên một bên vai còn lại của Nạp Lan Yên, giọng nói vẫn lộ ra một cổ nhộn nhạo như cũ: “Tiểu mỹ nhân, nhờ người ta mới đột phá thành công, còn chưa có báo ân đâu.”

“Rống....” Đại hắc ngư mới bò ra từ biển lửa, khoan thai đến chậm vội chạy nhanh đến bên người Nạp Lan Yên. Hỏa Ly lão đại đi nơi nào nó phải theo tới đó. Nếu Hỏa Ly lão đại muốn đi theo nhân loại này, vậy hẳn cũng tạm thời buông xuống ân oán với nàng!

Nạp Lan Yên nhìn hai con thú tinh xảo xinh đẹp một trái một phải trên vai mình, lại nhìn dáng vẻ đại hắc ngư như thủ hộ giả (người bảo vệ) bên người, đáy mắt lưu chuyển ánh sáng, khoe miệng vẽ ra một độ cong giáo hoạt: “Các người nhất định muốn đi theo ta?”

Hỏa Ly dùng móng vuốt xinh đẹp vuốt bộ lông của mình: “Dù sao trong vòng mười năm tới ta cũng không thể về nhà, liền để cho người vinh hạnh chiếu cố ta.”

Nạp Lan Yên búng tay lên đầu Hỏa Ly: “Được, ta mang bọn người đi ăn uống vui sướng.”

Một con siêu thần thú kiêu ngạo, một con thánh thú thích đùa giỡn, một con Huyền Linh thú trung cấp thật thà, ba vật nhỏ cường đại này muốn đi theo bên người nàng, làm sao nàng lại có thể không đồng ý?

Bách Lý Phượng Vũ há hốc mồm, nàng không biết Hỏa Ly là siêu thần thú trong truyền thuyết, cũng không biết đại phi điều Liêu ca biến thành con chim đen nhỏ là thánh thú, nhưng chỉ có Huyền Linh thú cao cấp trở nên mới có thể mở miệng nói chuyện.

Mà Huyền Linh thú cao cấp thường kiêu ngạo vô cùng, hơn nữa đối với nhân loại luôn có ý đồ khế ước chúng làm nô lệ, chúng luôn coi là thiên địch (kẻ thù trời sinh). Bách Lý Phượng Vũ còn chưa bao giờ thấy qua Huyền Linh thú cao cấp vội vàng muốn theo bên người đâu.

Bách Lý Phượng Vũ nghĩ đến Tam ca nhà mình vì khế ước với một con Huyền Linh thú cao cấp mà phải trả giá đắt, lại nhìn ba con Huyền Linh thú cao cấp quần quanh bên người Nạp Lan Yên, không thể không cảm thán một câu.....

Nhân tử đắc tử, hóa bỉ hóa đắ nhưng! (Người so với người phải chết, hàng hóa so với hàng hóa được ném! Ý nói người nên biết đủ, so trên không đủ, so dưới có dư).

Tiểu Bảo quấn ở trên tay Nạp Lan Yên vừa nhìn về phía ba con thú muốn đoạt chủ nhân với nó, hung hăng nhe răng, vừa đồng tình nhìn tiểu Phượng Vũ bị đá kích, le le lưỡi, an ủi: “Không nên so lực hấp dẫn với chủ nhân ta, sẽ chết người.”

Bách Lý Phượng Vũ nhìn Tiểu Bảo khẽ phun lưỡi răn nói chuyện, này, này, con rắn nhỏ vẫn luôn cãi nhau với nàng thế nhưng cũng là một Huyền Linh thú cao cấp?

Hơn nữa vừa rồi lại còn an ủi nàng. Rõ ràng là thấy nàng chịu đá kích chưa đủ mới đúng!

Nhưng mà, chuyện này cũng không quan trọng!

Hai mắt Bách Lý Phượng Vũ tỏa sáng, chạy đến phía trước ôm cánh tay Nạp Lan Yên, trên mặt tràn đầy kiêu ngạo cùng tự hào: “Không hổ là bằng hữu mà Bách Lý Phượng Vũ ta vừa liếc mắt đã coi trọng.”

Quả thật là mạnh đến muốn khóc!

Trong lúc đó Bách Lý Phượng Vũ đã không còn sợ cái gì nữa, tay nhỏ nắm thật chặt: “Bằng hữu, ta cũng sẽ trở nên rất mạnh.”

Nàng lần lượt được người bảo hộ sau lưng, giờ phút này đột nhiên nàng hiểu ra rằng nàng cũng có thể bảo hộ bọn họ, người thân của nàng, bằng hữu của nàng, nàng cũng có thể đứng trước mặt bọn họ che gió che mưa đấy!

“Đó là đương nhiên.” Nạp Lan Yên nhướn mày cười tự tin: “Bằng hữu Nạp Lan Yên ta nhận định, làm sao có thể không cường đại?”

“Ừ!” Bách Lý Phượng Vũ nghiêm túc gật đầu, lộ ra tám chiếc răng, tươi cười kiên định mà sáng lạn.

Lãnh Thiếu Diệp nhìn Bách Lý Phượng Vũ, trong mắt nhiều hơn một tia tán thưởng, nhẹ nhàng cười, kéo tay Nạp Lan Yên: “Vợ, đi thôi.”

Tay còn lại của Nạp Lan Yên nắm chặt tay Bách Lý Phượng Vũ, quay đầu nhìn Tam gia: “Còn Nhị Khuyết thì phải làm sao?”

“Yên tâm đi, Lãnh Thiếu Lân tình nguyện bị thương cũng sẽ không tổn thương Nhị Khuyết.” Lãnh Thiếu Diệp nghĩ đến tình cảnh khi Nhị Khuyết về nhà sẽ phải đối mặt với một đám nữ nhân bừu hãn, giữa lông mày không thể che dấu vẻ vui sướng khi người khác gặp họa.

Tam đại gia tộc Liệt Diễm quốc, lần lượt là Cung thị gia tộc, Bách Lý gia tộc, và Nạp Lan gia tộc.

Nếu Bách Lý gia tộc chính là một đám đại lão gia (nam nhân) chống đỡ, thì Cung thị gia tộc đúng là một nữ tử gia tộc điển hình. Mà Cung thị gia tộc phát triển có chút giống Dương môn nữ tướng của Hoa Hạ ngày trước.

Mười năm trước, lão gia tử Cung gia và ba người con đều chết trận trên chiến trường. Nạp Lan gia và Cung gia đều mất mấy người, trong đó có cả cha mẹ kiếp này của Nạp Lan Yên, còn có cha mẹ kiếp này của Cung Vô Khuyết.

Mà Cung gia là gia tộc bị tổn thất nhiều nhất, tộc trưởng và ba người con trai không ai sống sót, ngay tại lúc tất cả mọi người đều nghĩ Cung gia sắp sụp đổ, thì tử kết tóc của lão gia tử lại đứng lên.

Cung lão thái thái gần như là lấy thực lực bản thân để ngăn cơn sóng dữ, cứng rắn đánh lui toàn bộ định nhân có ý đồ với Cung gia, dùng thực lực Đại Linh sư cao nhất và sát phạt quyết đoán tàn nhẫn, hoàn toàn làm cho các thế lực đang rục rịch hoảng sợ, ổn định cả gia tộc.

Mà sau khi chuyện này vừa qua không lâu, ba người con dâu Cung gia đều xuất ra khí thế cùng thủ đoạn không hề thua kém nam nhân, tiếp nhận toàn bộ sản nghiệp của Cung gia, làm cho Cung gia vốn đang nghèo túng lại một lần nữa tỏa sáng, mười năm sau, không còn ai dám chất vấn Cung gia không người!

Nói đến các nữ nhân Cung gia, không có ai là không kinh khen (sợ hãi + khen ngợi), sống trên đời có thể lấy được một người vợ như vậy, các nam nhân Cung gia đều thật là có phúc.

Mà Cung Vô Khuyết thân là nam nhân duy nhất đời này, trình độ được sủng ái chỉ có hơn chứ không kém Bách Lý Phượng Vũ.

Giọng nói của Tam gia mang theo vài phần cảm thán kể lại lịch sử của Cung gia, một bên Bách Lý Phượng Vũ gật đầu thật mạnh đồng ý: “Chuyện Cung Vô Khuyết được sủng ái không ai không biết, so với ở nhà ta còn khủng bố hơn. Nhưng mà bộ dáng Cung nãi nãi nghiêm túc lên cũng rất dọa người.”

Trong lòng Nạp Lan Yên biết Nhị Khuyết không phải chịu ủy khuất cũng an tâm, chính là nhắc tới tam đại gia tộc liền nhịn không được lắc đầu, thở dài: “Cùng là đại gia tộc ở Liệt Diễm, Bách Lý gia và Cung gia đều rất xuất sắc, thế nào mà Nạp Lan gia trừ bỏ lão gia tử còn lại đều là một đám không biết điều đây?”

“Hừ!” Bách Lý Phượng Vũ không chút che dấu khinh bỉ cùng chán ghét đối với thế hệ cùng lứa của Nạp Lan gia. “Bằng hữu ~ thế hệ cùng lứa với ta của Nạp Lan gia đều là một đám đầu óc bị nước vào, bốn tiểu thư đều khinh thường dùng roi đánh bọn họ! Lại nói, sau khi ra ngoài nhất định là Nạp Lan gia sẽ tìm người gây phiền toái vì Nạp Lan Lâm đấy.”

Bách Lý Phượng Vũ dám đảm bảo ngày đó ngoài bọn họ ra, không có ai biết chuyện Nạp Lan Lâm bị giết, nhưng cha nương Nạp Lan Lâm cũng

không phải là người biết phân biệt phải trái, cho dù người không phải là do Nạp Lan Yên giết, bọn họ cũng tính đến trên đầu nàng!

Nạp Lan Yên nhếch miệng, xoa đầu Bách Lý Phượng Vũ: “Tiểu Phượng Vũ, sau khi ra ngoài người sẽ được xem kịch miễn phí.”

Khi nói chuyện, Lãnh Thiếu Diệp đã dẫn bọn họ đến trước cửa động, dừng bước, chỉ nham thạch khổng lồ sừng sững trước mặt: “Vợ, vẫn là dùng trận pháp mở ra lối vào đi.”

“Giao cho ta.” Nạp Lan Yên nói xong nhảy lên đỉnh nham thạch, từ trên cao cố gắng thu hết mười dặm xung quanh vào đáy mắt, không bao lâu liền thấy rõ trận nhãn (điểm mấu chốt của trận pháp), nhẹ nhàng phi thân đến chỗ trận nhãn, chỉ nghe một tiếng ‘răng rắc’ thanh thúy, ánh sáng chói mắt lập tức bao phủ toàn bộ nham thạch, lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy hình thành một vòng xoáy lớn sâu thẳm, xuất hiện trước mắt mọi người.

Nạp Lan Yên phi thân rơi xuống bên người Lãnh Thiếu Diệp, một tay nắm tay người lớn, một tay nắm tay người nhỏ, trên cổ tay là Tiểu Bảo quần quanh, trên vai khiêng hai con thú nhỏ, bên người đi theo một con đại hắc ngưu, khoe miệng nâng lên một độ cong thật cao, giống như chiến sĩ thắng lợi trở về, bước đến trước vòng xoáy: “Về nhà!”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Ta Không Nghe Ta Không Nghe Ta Không Nghe!

“Đội.... Đợi chúng ta một chút!”

Sau vòng xoáy truyền đến một âm thanh kêu gào tê tâm liệt phế.

Mặt mũi Nhị Khuyết tràn đầy ai oán cùng phần nộ bị vứt bỏ, dùng cả tay lẫn chân đánh tới phía vòng xoáy, một mặt bi thương kêu thảm thiết: “Nạp Lan Yên, người không thể đối với thiếu gia ta như vậy! Rõ ràng thiếu gia đã bị người cái kia....”

“.....”

Nạp Lan Yên đen mặt, Tam gia tức giận, Bách Lý Phượng Vũ trợn tròn hai mắt, một đám huynh đệ Lãnh gia đi theo sau Nhị Khuyết lao đảo suýt nữa ngã trên mặt đất.

Vương Phi của Tam Vương Gia đã làm gì với thiếu gia của Cung gia?

Nhìn Nhị Khuyết đã chạy sấp đến vòng xoáy, Lãnh Thiếu Diệp thật sự có xúc động một cước đạp hẳn bay ra ngoài, nghiêng răng nghiêng lợi hung hăng trừng mắt nhìn Nhị Khuyết, nói bừa cái gì đó đồ ngu xuẩn!

Nhị Khuyết mới không thèm quan tâm Tam gia có tức hay không, đứng bên ngoài vòng xoáy, đỏ hồng mắt hít mũi, vẻ mặt đáng thương vì bị vứt bỏ: “Người muốn vứt bỏ ta.”

Nạp Lan Yên lập tức lắc đầu: “Không có.”

Vẻ mặt Nhị Khuyết tràn đầy bi thương lên án nói: “Người muốn vứt bỏ ta, vứt bỏ ta, vứt bỏ ta!”

Khóe miệng Nạp Lan Yên khẽ giật: “Chuyện này thật ra....”

“Ta không nghe ta không nghe ta không nghe ta chính là không nghe....” Nhị Khuyết che lỗ tai cắt đứt lời nói của nàng, tức giận đau khổ rít gào nói, ánh mắt nhìn Nạp Lan Yên đều là ủy khuất.

Thái tử điện hạ: “.....”

Huynh đệ Lãnh gia: “.....”

Bách Lý Phượng Vũ: “.....”

Lãnh Thiếu Diệp vuốt trán, vung tay áo nhắc lên kinh phong cuốn Nhị Khuyết vào vòng xoáy, thuận tiện hung hăng đạp một cước, thấp giọng cả giận nói: “Có phải phim truyền hình còn diễn chưa đủ không? Trở về gia liền thưởng người làm đào kép (diễn viên) thế nào?”

Mông Nhị Khuyết đụng vào sừng của hắc ngưu, lập tức ôm mông nhảy dựng lên cao ba thước, thật sự đau đến chảy nước mắt: “Mẹ nó, Lãnh Thiếu Diệp.... Thiếu gia sẽ không để cho người yên! Không để yên!”

Tam gia làm như không nghe thấy, sau khi mắng xong Nhị Khuyết, lại hung hăng trừng mắt nhìn huynh đệ Lãnh gia vẫn đứng tại chỗ, đen mặt nói: “Còn không mau tiến vào? Ngốc bên ngoài chờ ấp trứng à?”

Đám người Thái tử điện hạ ho nhẹ một tiếng kéo lại suy nghĩ, một người tiếp một người vội vàng kích động tiến vào vòng xoáy, một đám mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm nhìn lên bầu trời, vừa rồi bọn họ không có nghe thấy cái gì hết, không có nghe thấy cái gì hết!

Cầu Tam gia không ngược!

Nhất là nhìn về mặt đau khổ của Thái tử Lãn Thiếu Lân, lão Ngũ Lãn Thiếu Kỳ, lão Thất Lãn Thiếu Hàm, quả thật hận không thể lập tức đào một cái động mà chui xuống.

Nhị Hoàng tử Lãn Thiếu Khuynh vẫn lạnh nhạt như cũ, trừ bỏ lúc cúi đầu trấn an lão Cửu bên cạnh hẳn mới ngẫu nhiên lộ ra chút dịu dàng, phảng phất giống như tiên nhân.

Mà Tứ Hoàng tử Lãn Thiếu Nhàn dáng người tinh tráng nhất trong đám Hoàng tử, mặt không chút thay đổi, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, ngoại trừ chớp mắt thì gần như không nhúc nhích.

Nhị Khuyết cẩn thận từng li từng tí kéo ống tay áo của Nạp Lan Yên, đội trưởng, không khí này thật kỳ quái.

Nạp Lan Yên sờ mũi, vô tội nhìn quanh, ừ, chắc hai người họ sẽ không sao đâu.

Nhị Khuyết lập tức yên lòng, ừ, không liên quan đến ta là được.

Lãn Thiếu Diệp đột nhiên nhìn về phía Nhị Khuyết, trong con ngươi sâu không thấy đáy tràn đầy u ám, môi mỏng vẽ lên tươi cười: “Vô Khuyết, sau khi trở về để Bốn vương tự mình dạy dỗ ngươi vài ngày, chắc hẳn Cung lão thái thái biết cũng thật cao hứng.”

Thái tử điện hạ đứng một bên sớm đã cứng ngắc cả người, lúc này da đầu lại run lên, hận không thể đánh ngất xiu biểu đệ ngu ngốc kia, hỗn tiểu tử người quần ai không quần, lại đi quần Vương Phi nhà lão Tam, không thấy dục vọng độc chiếm của lão Tam kia đã sắp thành bệnh rồi sao?

Trong lòng Thái tử đang rít gào không ngừng, đang chuẩn bị kiên trì từ chối giúp Nhị Khuyết, ai biết một giây sau đó Nhị Khuyết lại vui vẻ đồng ý: “Được!”

Được cái rằm! Đồ ngu xuẩn!

Thái tử điện hạ lại cố lấy dung khí muốn nói cái gì đó, chỉ thấy ánh mắt của Lãnh Thiếu Diệp quét tới, lời nói đến bên miệng lập tức bị nuốt vào, vẻ mặt ghen khuất. Huynh đệ, đừng trách biểu ca không cứu người, chỉ trách kẻ địch quá cường đại, người lại quá ngốc.

Chỉ là tầm mắt Thái tử điện hạ vừa chuyển, liền nhìn không được nhìn trên người Nạp Lan Yên, nhìn Hỏa Ly và Liêu ca trên vai nàng, lại nhìn hắc ngưu bên chân nàng, lại tiếp tục nhìn con rắn nhỏ thỉnh thoảng thò đầu ra trên cổ tay nàng....

Lấy nhãn lực (năng lực phân biệt) của Thái tử điện hạ, làm sao có thể không nhận ra chỗ đặc biệt của mấy con thú này, lập tức có cảm giác ghen khuất đến nội thương, nhà lão Tam là chuẩn bị muốn nghịch thiên sao?

“Chú ý, đứng vững!”

Giọng nói thanh thúy, bình tĩnh của Nạp Lan Yên đột nhiên vang lên, ngay sau đó, vòng xoáy liền xoay tròn, thân thể lập tức mất trọng lượng, giống như ngã xuống từ vách núi!

Nhưng mà không bị ngã thảm hại, lần này mọi người đều trước khi rơi xuống đất xoay người ổn định cơ thể, vững vàng rơi xuống một cung điện xa hoa huy hoàng.

Trước mắt Nạp Lan Yên một trận choáng váng, còn chưa kịp mở mắt ra nhìn rõ tình cảnh bốn phía, chợt nghe thấy một âm thanh bén nhọn chói tai kêu to: “Nữ nhi của ta đâu? Lâm nhi của ta đâu? Chết tiệt, nữ nhi của ta đâu?”

Nạp Lan Yên vốn đang bị quáng mắt, lại bị ma âm xuyên vào tai, mãnh liệt mở mắt ra, ánh mắt sắc bén nhìn về phía nữ tử trung niên kia, lạnh lùng nói: “Câm miệng!”

Ai ngờ nàng kia lại không thuận theo không buông tha, lại còn điên cuồng đánh tới chỗ Nạp Lan Yên: “ Người đồ tặc chúng này, mau trả nữ nhi lại cho ta! Trời đánh đấy, nữ nhi của ta đâu rồi?”

Lãnh Thiếu Diệp bảo hộ Nạp Lan Yên trong ngực, đáy mắt đột nhiên lóe lên sát khí, hung hăng đá một cước tới nữ nhân phía trước!

Nữ nhân bất ngờ không kịp đề phòng bị đá bay ngược về sau, hung hăng đập vào vách tường, ngã trên mặt đất nửa ngày cũng không đứng dậy được.

Khuôn mặt Lãnh Thiếu Diệp lãnh lẽo, toàn thân tỏa ra sát khí bước nhanh đến bên nữ nhân kia, cái thứ này cũng dám mắng vợ hãnh?

Nạp Lan Yên giữ chặt cổ tay Tam gia, dưới ánh mắt giận đến mức muốn giết người của Tam gia, mặt không chút thay đổi nói: “Giao cho ta.”

Lãnh Thiếu Diệp khó chịu quay đầu: “Xử lý xong lại giao cho gia.”

Hãnh sẽ làm cho nữ nhân này cảm nhận sâu sắc câu ‘họa từ miệng mà ra’, hai chữ ‘tặc chúng’ này....

Lãnh Thiếu Diệp nghiêng răng, trong mắt đều là tàn nhẫn và sát khí, cũng dám, cũng dám dùng hai chữ này vũ nhục Hồ Ly nhà hãnh?

Nạp Lan Yên nắm chặt tay hãnh, trong lòng có chút chua xót, có chút ngọt khổ (ngọt ngào + đau khổ).

Nàng sống hai đời đều không có phụ thân để dựa vào, không có mẫu thân đau sủng, đời trước chỉ có sư phụ đối xử với nàng vô cùng nghiêm khắc, nhưng cũng ở lúc nàng tám tuổi đã vĩnh viễn xa cách.

Trước đây không phải không từng nghi vấn, không phải không từng khát vọng, lúc xuống núi không phải không từng bị khi phụ sĩ nhục.

Năm nàng bốn tuổi, sư phụ nói đã tìm được người nhà của nàng.

Nàng nghĩ đến người nhà hòa ái dễ gần, lòng đầy hi vọng trở về lại bị người nhà chửi mắng đuổi nàng và sư phụ đi.

Cô cô nàng mắng nàng là tạp chủng.

Sau đó tất cả ‘người thân’ đều vây quanh nàng, chỉ chỏ nàng, trong miệng đang mắng chửi gì đó, nàng cũng không nhớ rõ.

Nhưng hai chữ ‘tạp chủng’ lại như dấu ấn hung hăng in vào trái tim của nàng, như một cây đinh đâm sâu vào bên trong.

Cũng bắt đầu từ khi đó, nàng đi theo sư phụ ẩn cư nơi núi rừng, cho đến... Một đêm máu tanh không thể nào quên, từ đó về sau nàng mất đi sư phụ, mất đi người duy nhất nàng có thể dựa vào.

Nạp Lan Yên nhắm chặt mắt, khi mở ra đã là một mảnh tối đen lạnh như băng, nhắc chân bước về phía Hoàng Nguyệt Dung, khóe miệng nâng lên một nụ cười lạnh băng hàn đến cực điểm.

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Nhị Ca Nhất Định Đến Đúng Giờ!

Cả đám Thái tử điện hạ toàn thân cứng ngắc nhìn Hoàng Nguyệt Dung nằm rạp trên mặt đất không dậy nổi, vui sướng vì vừa mới ra khỏi biển lửa lập tức chìm xuống đáy cốc, mấy huynh đệ liếc nhau, đều bị kinh sợ, không phải từ trước đến nay lão Tam đều không đánh nữ nhân sao?

Nhưng một cước này, liền sắp muốn mạng của nữ nhân kia!

Lúc này Thái tử điện hạ chỉ cảm thấy nhức đầu vô cùng, từ Long mạch đi ra ngoài cung điện hoa lệ này trừ bọn họ, còn có một người Bách Lý gia tộc, một người Cung gia và một người Nạp Lan gia.

Rõ ràng là tới nghênh đón bọn họ đều là người nhà của bảo bối yêu quý đây!

Nạp Lan gia đến không phải người nào khác, chính là mẫu thân của Nạp Lan Lâm, Hoàng Nguyệt Dung nổi danh khắp đế đô là cưng chiều hài tử (con) đến mức không nói đạo lý.

Thân là Thái tử hoàng gia, người phụ trách hoàng thất, chuyện này không ngoài dự tính rơi vào trên người vị Thái tử này.

Nhưng....

Cho dù Lãnh Thiếu Lâm lại cố lấy dũng khí, cũng không dám lên tiếng vào lúc đó, nhờ đâu lão Tam chuyển mục tiêu lên người hãn, vậy hãn không chết cũng mất vài lớp da!

Huống chi, nói như thế nào Nạp Lan Yên cũng là đệ muội (em dâu) của mình, bọn họ tranh đấu với nhau là một chuyện, nhưng dù thế nào cũng không thể để người khác khi dễ.

Lãnh Thiếu Lâm cân nhắc kỹ lưỡng, cuối cùng quyết định cúi đầu làm như không thấy, ừ, mặt đất này đúng là rất sạch sẽ.

Vẻ mặt Lãnh Thiếu Kỳ và Bách Lý Phượng Vũ đều sùng bái nhìn bóng dáng của Lãnh Thiếu Diệp, hai mắt phát sáng, quá suýt (đẹp trai)!

Lần đầu tiên Cung Vô Khuyết nhìn Lãnh Thiếu Diệp thấy thuận mắt như thế, thu hồi chân đang giả bộ đạp giữa không trung, quét mắt nhìn về phía Hoàng Nguyệt Dung, ánh sáng lạnh trong mắt bắn ra bốn phía.

Nạp Lan Yên đi đến bên người Hoàng Nguyệt Dung, ngồi xổm xuống, cười như không cười nhìn vẻ mặt thống khổ tức giận của nữ nhân trước mắt: “Nữ nhi của người ở đâu, làm sao ta có thể biết? Không cần ta nói người cũng biết bên trong Long mạch có bao nhiêu nguy hiểm đi?”

Cả người Hoàng Nguyệt Dung đau đớn toát mồ hôi lạnh, mở miệng cũng thấy khó khăn, gian nan nói: “Không phải người, còn có thể là ai, nữ nhi của ta, ta muốn người, đồ tạp.....”

Ba!

Một cái tát vang dội rơi trên mặt nàng ta, đôi mắt hồ của Nạp Lan Yên ác liệt khiếp người, nghiến chặt răng: “Trên người Nạp Lan Yên ta đang chảy dòng máu của Nạp Lan gia, nếu ta là tạp chủng, không phải cả Nạp Lan gia to lớn đều là một ổ tạp chủng?”

“Người! Hít....” Hoàng Nguyệt Dung giận không thể áp chế được, nói to một tiếng lại chạm đến vết thương bên sườn, đau đến mức phải liên tục hít khí lạnh.

Một cước kia của Tam gia ít nhất cũng làm gãy năm sáu cái xương sườn của nàng ta, Hoàng Nguyệt Dung vừa tức giận vừa lo lắng cho nữ nhi của mình, hít sâu một hơi, đè xuống ác độc trong lòng, mặt mũi tràn đầy cầu xin nhìn Nạp Lan Yên: “Cầu người, cứu nữ nhi của ta đi, van người!”

Nạp Lan Lâm là nữ nhân duy nhất của nàng, giờ phút này cho dù quỳ gối xuống nàng cũng phải cứu nữ nhi ra.

Nạp Lan Yên cúi người nói câu gì đó ở bên tai nàng ta, chỉ thấy trên mặt Hoàng Nguyệt Dung lập tức mất hết khí huyết, hai mắt tràn đầy oán độc nhìn Nạp Lan Yên, rồi không chịu nổi liền hôn mê bất tỉnh.

Nạp Lan Yên thản nhiên nhếch môi, đưa tay nắm cổ áo Hoàng Nguyệt Dung, xách bổng người trên tay, chớp mắt nói với Lãnh Thiếu Diệp: “Vương Gia, chư vị, ta đưa nhị thẩm về nhà. Đi trước một bước, cáo từ!”

Lãnh Thiếu Diệp nhíu mày: “Gia đi cùng nàng.”

“Đợi một chút.” Thái tử điện hạ nghe nói vậy vội vàng kiên trì đứng ra nói: “Tam đệ, người phải theo Bản điện hạ về cung gặp phụ hoàng trước.”

Nói xong, chống đỡ hơi lạnh khủng bố mà Lãnh Thiếu Diệp tỏa ra, Thái tử điện hạ nghiêm trang nói rõ với Nạp Lan Yên: “Đệ muội, thân là Vương Phi hoàng thất ta, tất cả mọi chuyện cứ việc mạnh tay mà làm!”

Xảy ra chuyện, cũng có hoàng thất bọn họ chịu trách nhiệm!

Hoàng thất Liệt Diễm nội đấu không ngừng, nhưng còn không đến lượt người ngoài khi dễ đi!

Cung Vô Khuyết và Bách Lý Phượng Vũ liếc nhau, áp chế tâm tư muốn đi theo, lấy bản lãnh hiện tại của bọn họ đi theo cũng không giúp được gì, không bằng về nhà rồi dẫn theo cao thủ tới trợ giúp.

Nạp Lan Yên trừng mắt nhìn hai người, một tay vuốt ve bộ long của Hỏa Ly ở trên vai, tặng cho Tam gia một ánh mắt yên tâm.

Tam gia dùng thế sét đánh lôi đình giải quyết xong nội đấu hoàng thất, dù thế nào hãn cũng không thể rút lại phía sau, không phải sao?

Ở trong ánh mắt hoặc lo lắng hoặc bình tĩnh hoặc sung bái của mọi người, Nạp Lan Yên một tay xách Hoàng Nguyệt Dung đi khỏi đại điện, xoay người cười trên lưng đại hắc ngưu, thông dong đi về phía Nạp Lan phủ.

Cho đến khi bóng dáng Nạp Lan Yên hoàn toàn biến mất ngoài đại điện, Bách Lý Phượng Vũ mới ‘oa’ một tiếng nhào vào ngực Bách Lý Thanh Thư: “Ngũ thúc ~ con rất nhớ thúc! Chúng ta nhanh chóng về nhà, được không?”

Bách Lý Thanh Thư bất đắc dĩ lại sủng nịnh nhìn tiểu Phượng Vũ, vuốt tóc của nàng: “Tiểu quý lạnh lợi. Ngũ thúc đã biết!” Nói xong, nhìn về phía đám người Thái tử điện hạ, cười nói: “Ta dẫn Phượng Vũ về nhà trước.”

Thái tử điện hạ cười đáp: “Vài ngày nay, tiểu tử kia cũng chịu không ít khổ, Thanh Thư các hạ mang nàng trở về nhìn xem.”

“Đa tạ Thái tử điện hạ quan tâm.” Bách Lý Thanh Thư thản nhiên cười, không thân cận cũng không xa cách, đúng lúc, khẽ gạt đầu với Lãnh Thiếu Diệp, ôm Bách Lý Phượng Vũ xoay người đi ra ngoài đại điện.

Suy nghĩ của đứa nhỏ lạnh lợi trong ngực hãn, làm sao hãn có thể không biết?

Huống chi, Bách Lý gia tộc cũng không phải người vong ân phụ nghĩa, Nạp Lan Yên có ơn cứu mạng bọn hãn, cho dù không thể trắng trợn hỗ trợ, cũng có thể âm thầm giúp chút sức lực.

Lúc Nhị Khuyết hôn mê đã tiếp thu tất cả trí nhớ của Cung Vô Khuyết, d~đ.leequysddoon nhìn trung niên nữ tử vô cùng uy nghiêm đang đi về phía hẳn, không tự chủ rụt cổ lại: “Tam nương.”

Vẻ mặt lạnh như băng của nữ tử xuất hiện chút nhu hòa, tiến lên vỗ vai Nhị Khuyết: “Đi thôi, về nhà.”

Rất nhanh, trên đại điện chỉ còn lại bảy huynh đệ hoàng gia, dưới áp suất thấp của Lãnh Thiếu Diệp, mấy huynh đệ thờ cũng không dám thờ mạnh, không ngừng nháy mắt với Thái tử điện hạ.

Thái tử điện hạ âm thầm cắn răng, không cần cho rằng lá gan của hẳn lớn hơn các người được không nào! Lão Tam đánh hẳn cũng vô cùng tàn nhẫn đấy.

Oán thầm thì oán thầm, thân là lão đại, Lãnh Thiếu Lâm vẫn phải bất chấp mà xông lên: “Lão Tam, người xem chúng ta có phải hay không....”

Ánh mắt của Lãnh Thiếu Diệp sâu kín đảo qua từng người một, không nhanh không chậm nói: “Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày đúng giờ Dần, tất cả mọi người có mặt ở sau núi Chiến Vương phủ, theo ta tu luyện.”

Con mẹ nó, gì vậy?!

Nghe thấy vậy, ngay cả Nhị Hoàng tử Lãnh Thiếu Khuynh vốn lạnh nhạt tình tảo cũng không giữ nổi bình tĩnh, khóe miệng khẽ co quắp: “Tam đệ, chúng ta ở trong phủ cũng có thể....”

Nhưng mà Nhị Hoàng tử còn chưa nói xong, thấy ánh mắt ngày càng lạnh lẽo của Lãnh Thiếu Diệp, lập tức cứng rắn nuốt lời vào trong bụng, gắt gao nắm bàn tay nhỏ bé của lão Cửu, Nhị Hoàng tử giả bộ lạnh nhạt nói: “Nhị ca nhất định sẽ đến đúng giờ!”

Các huynh đệ lập tức bi phần (bi thương + phần nộ), bình thường lão Nhị người luôn bình tĩnh lạnh lùng, đến thời khắc mấu chốt như thế nào lại là người đầu tiên hạ vũ khí đầu hàng đây?

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Ai Dám Đến Nạp Lan Phủ Giương Oai?

“Các người có ý kiến với an bài của gia?”

Ánh mắt lạnh lẽo của Lãnh Thiếu Diệp rơi trên người mấy huynh đệ, môi mỏng vẽ ra một nụ cười lạnh: “Gia không phải người không nói đạo lý, có ý kiến gì thì có thể nói ra, chúng ta cùng thương lượng lại thật tốt.”

Bốn chữ ‘thương lượng thật tốt’ có thể nói là ý vị thâm trường.

Tất cả mọi người kể cả tiểu Cửu lập tức đều căng thẳng, trán toát mồ hôi lạnh, những người đứng gần bị lão Tam liếc mắt một cái xương cốt đã bắt đầu đau.

Lão Nhị đã tỏ rõ thái độ, mọi người đồng loạt nhìn về phía lão Ngũ Lãnh Thiếu Kỳ, người bị đánh nhẹ nhất, huynh đệ có quan hệ tốt nhất với Lãnh Thiếu Diệp, nhất định không cần thỏa hiệp!

Dưới ánh mắt gửi gắm tràn đầy hi vọng, Lãnh Thiếu Kỳ cười khó khăn, giọng nói mang theo chút nức nở: “Tam, Tam ca, giờ Dần ngày mai đệ nhất định sẽ có mặt.”

Lãnh Thiếu Diệp vừa lòng gật nhẹ đầu: “Tốt, cứ quyết định như vậy đi.”

Như thế nào đã quyết định xong? Mấy người lão đại, lão Tứ, lão Lục trợn to hai mắt, bọn họ còn chưa tỏ thái độ đâu.

Lãnh Thiếu Diệp nhượng mày, ý vị thâm trường nhìn mấy vị huynh đệ: “Giờ Dần ngày mai, phía sau núi. Ai dám đến muộn hoặc là không đến.... Ha ha!”

Sẽ không, haha!

Cho dù trời đổ mưa đá bọn hãn cũng nhất định sẽ đến đúng giờ.

Huynh đệ Lãnh gia đứng thẳng người, khuôn mặt tràn đầy kiên định, nhưng sau lưng lại cất giấu vô vàn đau khổ. Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ bọn họ nhất trí một lòng như vậy, chuyện này thật sự quá tốt.... Tốt cái rắm ý!

Nhìn vẻ mặt đau khổ nghẹn khuất của chúng huynh đệ, tâm tình khó chịu của Lãnh Thiếu Diệp cũng tốt hơn một chút, không nhanh không chậm đi đến bên cạnh Lãnh Thiếu Lâm, liếc mắt hỏi: “Đại ca, không phải muốn đi gặp phụ hoàng sao?”

Lãnh Thiếu Lâm: “....”

Chúng huynh đệ: “.....”

Ở nơi khác, Nạp Lan Yên cười đại hắc ngưu mang theo Hoàng Nguyệt Dung đang bất tỉnh một đường đi đến cửa Nạp Lan phủ.

Thị vệ canh cửa nhìn hồng y thiếu nữ tuyệt diễm cười trên lưng đại hắc ngưu, liếc mắt nghi ngờ, thiếu nữ này là ai?

“Đó là.... Nhị chủ mẫu?”

Một thị vệ nhảy bèn nhận ra nữ nhân bị thiếu nữ xách trên tay, lập tức hít một ngụm khí lạnh, ‘xoát’ một tiếng rút trường kiếm bên hông ra, chỉ thẳng vào mặt Nạp Lan Yên, tức giận quát: “Người nào, còn không mau buông Nhị chủ mẫu ra.”

Những thị vệ khác cũng phản ứng nhanh, một người chạy đi thông báo, hai người khác cũng rút trường kiếm giăng co, một người còn lại kêu lên âm ỉ: “Cuồng đồ lớn mật, dám đến Nạp Lan gia tộc ta lán loạn.”

Ánh mắt Nạp Lan Yên rét lạnh, nàng nghĩ chỉ mấy người dòng chính của Nạp Lan gia không biết điều thôi, không ngờ mấy người này cũng không có kẻ nào hiểu chuyện!

Thị vệ phát hiện ra thế nhưng mình lại bị một ánh mắt làm hoảng sợ mà lùi về sau mấy bước, lập tức giận dữ quát: “Nhìn cái gì? Còn không mau thả Nhị chủ mẫu nhà ta ra!”

“Nhị chủ mẫu?” Nạp Lan Yên cười như không cười nói ra ba chữ này, chỉ có nàng mới biết, thì ra chủ mẫu trong đại gia tộc còn phân ra một hai ba bốn năm sáu bảy?

“Ai, ai dám đến Nạp Lan phủ giường oai?”

Người chưa tới, đã nghe thấy tiếng.

Tiếng nói lỗ mãng tràn đầy tức giận truyền từ trong cửa đến, một nam nhân lưng hùm vai gấu sải bước đến cửa, mắt lạnh trừng to, vẻ mặt hung thần sát khí.

Mà ánh mắt hung ác của nam nhân kia vừa chạm vào hồng y thiếu nữ bên ngoài phủ, con người bỗng co rút nhanh, trở tay tát bay người thị vệ gần mình nhất: “Con mẹ nó, mắt mọc trên mông hết rồi sao? Ngay cả Ngũ tiểu như cũng dám ngăn cản, muốn chết phải không?”

Nam nhân lưng hùm vai gấu này không phải ai khác, đúng là Nạp Lan Bằng ngày trước dẫn Nạp Lan Song và Nạp Lan Lâm vào sơn mạch.

Lúc Nạp Lan Bằng biết được cao nhân tiền bối đã cứu bọn họ có thể là Nạp Lan Yên vừa mới được gả đến Chiến Vương phủ, chỉ cảm thấy truyện

cười này thật buồn cười.

Hôm nay nhìn hồng y thiếu nữ nhàn nhã vui mừng ngồi trên lưng đại hắc ngưu, nhìn cổ tự tin lạnh nhạt lơ đãng toát ra giữa mi tâm của nàng, hai mắt giống như chuông đồng, Nạp Lan Bằng đã muốn tự mình ra tay xem bản lĩnh của chất nữ (cháu gái) này nông sâu thế nào.

Mà thị vệ bị Nạp Lan Bằng tát một bạt tai đánh bay trực tiếp choáng váng, nhất định là mới rồi bị đánh nên bọn họ đã nghe nhầm, đúng không?

Hồng y thiếu nữ phong tư trác tuyệt trước mắt này là Ngũ tiểu thư Nạp Lan Yên? Là kẻ ngốc Nạp Lan Yên không người nào không biết?

Đây nhất định là do hôm nay bọn họ rời giường mở mắt không đúng cách!

Nếu không làm sao có khả năng nghe thấy chuyện kinh hãi như vậy?

Nạp Lan Yên cười nhạt một tiếng, quăng Hoàng Nguyệt Dung trên tay cho Nạp Lan Bằng, thuận tiện vỗ tay một cái: “Đón chắc, đừng làm ngã Nhị thẩm.”

Nạp Lan Bằng thấy một trung niên nữ tử bay đến phía mình bằng một độ cong vô cùng đẹp mắt, phản ứng đầu tiên đương nhiên không phải là đón, mà là trốn!

Hắn còn chưa thú thê (cưới vợ) đâu! Hắn còn đang độc thân đang đợi người giải cứu đây! Không biết nam nữ chưa lập gia đình không được tiếp xúc thân thể sao?

Cho nên, lúc Hoàng Nguyệt Dung thực hiện xong độ cong đẹp mắt ngã nện trên mặt đất, lúc mọi người nghe được tiếng ‘phịch’ kia tất cả đều cảm thấy đau, Nạp Lan Bằng mới nghe được một câu ‘Nhị thẩm’ kia, cúi người xuống thấy đúng là Nhị tẩu Hoàng Nguyệt Dung, khuôn mặt liền

biến thành màu gan heo, sợ hãi nói với Nạp Lan Yên: “Người người người, làm sao người có thể ném qua đây?”

Nạp Lan Yên đang vỗ tay cũng cứng lại giữa không trung, cố nén xúc động muốn cười, ánh mắt trong suốt vô tội nhìn Nạp Lan Bằng: “Rõ ràng là người né tránh mới làm cho Nhị thẩm ngã xuống đất.”

“Ta, ta!” Đỉnh đầu Nạp Lan Bằng bốc khói, vuốt bàn tay thật dày: “Làm sao người có thể đổ trách nhiệm lên đầu lão tử, rõ ràng là người quăng Nhị thẩm ngã.”

Nạp Lan Yên đang muốn nhảy xuống lưng hắc ngưu, nghe vậy càng vô tội: “Tứ thúc, rõ ràng là người né tránh mới làm cho Nhị thẩm bị quăng ngã.”

“Rõ ràng là trách nhiệm của tiểu nha đầu người!”

“Thế nhưng rõ ràng là chuyện này không liên quan đến ta.”

“Là người ném người, như thế nào có thể không liên quan?”

“Rõ ràng là Tứ thúc người không đón được Nhị thẩm.”

Bọn thị vệ yên lặng bò dậy từ trên mặt đất: “....”

Hoàng Nguyệt Dung đã gãy năm cái xương sườn lại bị quăng ngã gãy tay cứng ngắc nằm trên mặt đất lạnh như băng, vừa đau đớn tỉnh lại, vừa tức giận lại đau lòng mất đi nữ nhi, lại còn nghe hai người líu ríu bên tai, không cả có ai đến đỡ nản dậy, rốt cuộc chịu không nổi, ‘oa’ một tiếng nằm rạp trên mặt đất khóc lớn.

Tiếng khóc bén nhọn thê thảm kia xông thẳng lên trời, làm cho Nạp Lan Yên và Nạp Lan Bằng đang cãi nhau không ngừng bên cạnh nàng sợ tới mức giật mình, ai ôi, ta đi, lỗi tai sắp điếc rồi!

Bị tiếng khóc làm sợ hãi, bọn thị vệ lại ngã xuống đất một lần nữa:
“....”

“Sao lại thế này? Sao lại thế này?”

Tiếng khóc này lập tức làm kinh động đến tất cả mọi người trong Nạp Lan gia, một đám người lập tức chạy đến cửa, trong đó có một nam tử trung niên vẻ mặt khó coi đẩy đám người ra, nhìn thấy Hoàng Nguyệt Dung nằm rạp trên mặt đất khóc lớn, sát khí liền tràn đầy trong mắt: “Còn không mau đỡ Nhị chủ mẫu về phòng, mời y sư (giống bác sĩ hiện đại đó) đến!”

Nghe nói như thế, lúc này bọn thị vệ ngu ngốc kia mới nhớ tới chính sự (chuyện qua trọng), vội vàng đồng loạt tiến lên, ba chân bốn cẳng làm bộ muốn nâng Hoàng Nguyệt Dung lên.

“Không được đụng vào ta! Không được đụng vào ta! Oa.....”

Tiếng kêu thê thảm vang lên, bọn thị vệ gần như là phản xạ có điều kiện cùng buông tay.

Phịch!

Tiếng vật nặng rơi trên mặt đất cùng với tiếng xương gãy răng rắc, cùng nhau vang lên.

Nơi duy nhất hoàn hảo – chân , cũng đã gãy một bên. Hai mắt Hoàng Nguyệt Dung vừa trợn lập tức ngất đi.

Bọn thị vệ khóc không ra nước mắt, che mắt nghiêng đầu nhìn đi chỗ khác. Xin các vị chủ tử minh giám, bọn hăn không cố ý buông tay đâu.

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Thật Sự Là Sốt Ruột Muốn Chết!

“Còn không mau đi mời y sư?”

Bên ngoài phủ Nạp Lan, nam tử trung niên cầm đầu găm lên giận dữ, vô cùng tức giận lại không dám để cho người nâng Hoàng Nguyệt Dung lên lầu nữa. Ánh mắt giết người dừng trên người Nạp Lan Yên và Nạp Lan Bằng: “Ai có thể nói cho ta biết chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Nạp Lan Yên không tiếng động rời đi ánh mắt, Hoàng Nguyệt Dung thật là thảm, thảm đến mức ngay cả nàng cũng cảm thấy thảm.

Nạp Lan Bằng chợt dạ hé mở mắt, ánh mắt của Nhị ca giống như muốn giết hăn vậy, hăn cũng không phải là cố ý!

“Người là Nạp Lan Yên?” Ánh mắt của lão Nhị Nạp Lan gia Nạp Lan Lâm Hải vô cùng không tốt nhìn về phía Nạp Lan Yên: “Lâm nhi trở về cùng người?”

Nạp Lan Yên nhún vai: “Sau yến hội ở phủ Nhị Hoàng tử liền không thấy nàng.”

Ánh mắt Nạp Lan Lâm Hải chợt âm lãnh: “Nói dối!”

Nạp Lan Yên thân nhiên mỉm cười, cũng không giải thích, thích tin hay không thì tùy, nàng chính là không thấy người hăn có thể có ý kiến gì chứ?

Nạp Lan Bằng nghi ngờ nhìn thoáng qua Nạp Lan Yên, hẳn biết rõ chất nữ (cháu gái) này rất lợi hại. Nếu như nàng muốn giết Nạp Lan Lâm, tuyệt đối là dễ dàng thành công.

Nhưng mà....

Vốn là cùng một nhà, người này gặp chuyện người kia gặp. Giết Nạp Lan Lâm đối với nàng cũng không có chỗ tốt đi?

Trong lúc hai bên giằng co, từ ngoài đám người có một vị lão giả một bước thành ba đi vào, chỉ thấy hắn được hai thị vệ đỡ đến bên cạnh Hoàng Nguyệt Dung, nhìn thăm trạng của nữ nhân kia, nhin không được than một tiếng: “Ai ôi, Nhị chủ mẫu đây là phạm vào Thái tuế (*).”

(*) Thái tuế: Thần Thái tuế, cũng chỉ bọ cường hào ác bá thời xưa.

Phốc!

Nạp Lan Yên suýt chút nữa phá hỏng công sức, nàng cho rằng người đến đây là một thầy thuốc cổ đại giỏi, không nghĩ tới lại là một kẻ lừa đảo đặc ý.

Nạp Lan Yên cười tủm tỉm nhìn lão giả, những lời này nói thật hay, không phải năm nay nữ nhân này cũng phạm Thái tuế sao?

“Hoa lão, có thể khám bệnh trước cho nương tử của ta không?”

Nạp Lan Lâm Hải nghiêng răng nghiêng lợi, nữ nhân của hắn phạm Thái tuế cái rắm, đây rõ ràng làm bị người đá thương có được không?

Hắn cũng không phải là người mù!

Lão giả được gọi là Hoa lão kia run rẩy xoay người bắt mạch cho Hoàng Nguyệt Dung, tinh tế kiểm tra một lượt, lại gật gù đặc ý nói: “Ôi,

không thể chữa khỏi là không thể chữa khỏi nha. Không làm Thái tuế yên lòng cũng không thể chữa khỏi đâu.”

“Người....” Nạp Lan Lâm Hải vừa vội vừa giận. “Hoa lão, cầu ngài đừng nói giỡn nữa. Rốt cuộc Hoàng Dung nàng thế nào?”

“Vẫn là câu nói kia, không làm yên lòng Thái tuế trước, liền không còn mạng.” Lão giả nhẹ nhàng lắc đầu, đứng lên, run rẩy đẩy đám người ra, xoay người rời đi.

Nạp Lan Lâm Hải: “....”

Bọn thị vệ cảm thấy nhất định là hôm nay phương thức mình xuất hành không đúng. Rõ ràng Hoa lão là y sư nổi danh khắp kinh đô, làm sao hôm nay lại trở nên không bình thường như vậy?

Người phản ứng đầu tiên vẫn là Nạp Lan Bằng, chỉ thấy hấn trợn trừng mắt, tức giận mườì phần quát lớn: “Còn đứng ì đó làm gì? Còn không biết lại nhanh đi mời y sư sao lữ đần?”

Bọn thị vệ không dám chậm trễ, ngựa không dừng vó lại đi tìm y sư.

Khóe miệng Nạp Lan Yên co rút, thật ra hôm này nàng trở về Nạp Lan gia xem, sau đó xác định rõ sức chiến đấu của địch, lại làm tính toán đầy đủ.

Nhưng không nghĩ tới bởi vì nàng tùy tay ném một cái, liền ném ra nhiều chuyện như vậy. Nạp Lan Yên sờ mũi, không hiểu sao lại có chút kích động.

Ngũ tiêu thư à, người ở trên trời nhìn xem có thấy vui không?

Nếu còn chưa đủ, ta lại làm thêm một chút.

Hai mắt Nạp Lan Yên vừa chuyển, đang muốn mở miệng, trong đầu đột nhiên lại vang lên âm thanh của Hồn Độn sư tôn: “Lão đầu này có chút ý tứ.”

“Đại sư tôn ngài rất lâu không có xuất hiện!” Từ sau khi nàng tiến vào Long mạch bế quan, đại sư tôn liền biến mất không thấy, nay nghe được tiếng nói kiêu ngạo trước sau như một của ngài, hai mắt Nạp Lan Yên hơi sáng lên.

“Bốn tọa há có thể nói xuất hiện liền xuất hiện?” Đại sư tôn hừ lạnh: “Đi tu luyện một chuyến trong Long mạch mới đạt được tình trạng này, đúng là mất mặt Bốn tọa!”

Nạp Lan Yên cong mắt nở nụ cười: “Đại sư tôn, làm sao lão giả kia có ý tứ?”

“Công lực chuyển đề tài quá kém.” Hồn Độn đại sư tôn vẫn không cho chút mặt mũi: “Xử lý tốt vấn đề của Nạp Lan gia, Bốn tọa có thể suy nghĩ nói cho người chỗ đặc biệt của lão đầu kia.”

“Được.” Nạp Lan Yên cười híp mắt đáp ứng, ánh mắt khẽ quét qua người Hoa lão, sau đó nhìn về phía Nạp Lan Lâm Hải, khẽ thở dài: “Nghị thức, cho dù Nạp Lan gia chúng ta không ở giữa đường, nhưng nhiều người vây xem ở chỗ này như vậy, sớm muộn cũng ồn ào thành truyện cười.”

Có đại gia tộc nào không để ý thể diện?

Nhưng nghe thấy Nạp Lan Yên nói lời này, ngay cả Nạp Lan Bằng cũng nhin không được mắng một câu vô si, nha đầu kia còn biết làm trò cười? Biết làm trò cười còn dám ném Nghị tẩu ra ngoài?

Ánh mắt Nạp Lan Yên sâu kín nhìn về phía Nạp Lan Bằng, đừng quên người cũng có phần hại Nghị thắm thành như vậy đó.

Sau lưng Nạp Lan Bằng căng thẳng, trong lòng xẹt qua một hàng Tam tự kinh, đến bên miệng lại nói thành: “Nhị ca, nếu không ta và tiểu Yên đi vào trước, ngài ở đây chờ y sư?”

Nạp Lan Bằng lo lắng rằng Nạp Lan Yên rất dễ thấy, đừng nói nàng một thân quần áo đỏ có bao nhiêu bữa bãi, bên người nàng còn một con đại hắc ngưu cao bằng người ở giữa đám đông, đúng là mục tiêu lớn.

Hắn lại cảm thấy trước mắt chỉ có hắn mới có thể chế trụ Nạp Lan Yên ở thời khắc mấu chốt, cho nên mới có lời đề nghị này, nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng, như thế nào lại cảm thấy có chút không thích hợp đây?

Quả nhiên....

“Nạp Lan Bằng người muốn tìm chết sớm một chút sao?”

Âm thanh nổi bão của Nạp Lan Lâm Hải sâu kín vang lên sau lưng, phản ứng đầu tiên của Nạp Lan Bằng không phải là nhận sai, mà là kéo Nạp Lan Yên chạy vào trong phủ.

Nhị ca vừa nổi đóa, hắn không chết cũng bị lột một lớp da.

Vì kế hoạch hôm nay, chạy trước nói sau!

“....” Tay Nạp Lan Lâm Hải cứng giữa không trung, trợn to hai mắt nhìn Nạp Lan Bằng lưng hùm vai gấu kéo Nạp Lan Yên chạy như điên, mặt đen như than đá.

Hắn luôn biết rõ Nạp Lan Bằng thông minh không đủ dùng, nhưng mà lúc nào thì trở nên không biết điều như vậy?

Nạp Lan Lâm Hải cảm thấy mình sắp điên rồi, nữ nhi không thấy bóng dáng, thê tử trọng thương hôn mê, bên cạnh còn một đám thị vệ mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm đứng xem, thật sự là bực mình muốn chết!

Vài thị vệ không đi tìm y sư khóc không ra nước mắt khổ sở quay mặt đi, bọn họ thật cái gì cũng không biết, cầu chủ tử mình dám.

Nạp Lan Yên bị Nạp Lan Bằng cứng rắn kéo vào trong phủ, yên lặng nhìn trời xanh, cảm thấy người nhà này sớm muộn gì cũng bị chính bọn họ làm tức chết đi!

Lúc không tiếp xúc với bọn họ cũng không thấy điều này, thế nào vừa tiếp xúc lại càng không rõ đây?

Nạp Lan Yên bị tóm chạy không mục đích, cố tình lại còn bị hấn nắm chặt, giãy giụa vài lần cũng thoát khỏi tay Nạp Lan Bằng được, cảm thấy tức giận, nhắc chân đá Nạp Lan Yên: “Ta nói tứ thúc này, người muốn dẫn con đi đâu.”

Nạp Lan Bằng nhất thời không kịp tránh vừa vặn bị đập trúng, lập tức nghe răng nhếch miệng buông Nạp Lan Yên ra: “Mẹ nó, lão tử hảo tâm cứu người khỏi biển lửa, tiểu nha đầu người còn đập ta?”

“Đây là chỗ nào?” Nạp Lan Yên xoa cổ tay tím bầm, mắt lại nhìn bốn phía, nhìn căn phòng bằng trúc như ẩn như hiện phía sau một rừng trúc, mày nhíu lại, có chút quen thuộc.

Nạp Lan Bằng nhìn tay Nạp Lan Yên hiện lên một vòng tím bầm, khó có được chút cảm giác áy náy, chính là nhìn bốn phía theo ánh mắt của Nạp Lan Yên, vừa thấy liền giậm chân: “Nương à! Tại sao lại chạy đến đây? Đi mau...”

Lời còn chưa nói xong, sâu trong rừng trúc liền hiện đến một tiếng nói giận dữ mười phần của một lão giả, giống như một tiếng sấm sét, Nạp Lan Bằng lưng hùm vai gấu lập tức héo.

“Đi cái rắm! Đều lăn đến đây cho lão tử!”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Nhổ Toàn Bộ Ra Cho Ta!

Trong nội tâm Nạp Lan Yên lộp bộp nhảy dựng, âm thanh này đúng là của vị lão gia tử Nạp Lan gia vô cùng yêu thương cháu gái trong trí nhớ.

Nạp Lan Bằng cúi mặt, bước chân chuyển đến bên cạnh Nạp Lan Yên, hơi có chút thẹn thùng nói: “Tiểu Yên, phụ thân luôn luôn yêu thương cháu, lát nữa nên nói tốt một chút nha.”

Tính tình của lão gia tử luôn luôn không tốt, mấy nhi tử cũng bị ông đánh không ít, Nạp Lan Bằng nhìn người chất nữ (cháu gái) không hề si ngốc bên cạnh, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Nạp Lan Yên không nói gì, chỉ là cười như không cười liếc mắt nhìn Nạp Lan Bằng một cái, nhắc chân bước vào rừng trúc.

Nàng thật rất muốn gặp lão gia tử Nạp Lan gia.

Nạp Lan Bằng buồn rầu năm tóc, trong khoảng thời gian này tuy rằng lão gia tử luôn bế quan không hỏi việc đời, nhưng không có nghĩa là tính tình nóng nảy đã biến mất không còn tăm hơi, nhờ ông biết chuyện phát sinh ngoài cửa, chắc chắn là hẳn sẽ không thiếu bị một trận đòn rồi.

Nhưng lão gia tử đã lên tiếng hẳn không dám không nghe, chỉ có thể bước từng bước nhỏ theo sau Nạp Lan Yên, mong kéo dài được lúc nào hay lúc đó.

Nạp Lan Yên vừa mới đi đến ngoài phòng trúc, cửa phòng gỗ ‘két’ một tiếng mở ra, một lão giả mặc một thân vải bố xuất hiện ở cửa, mím

cười nhìn nàng.

Trên người lão giả không có khí thế kinh người lúc rống lên một câu nói kia, ngược lại giống một ông lão bình thường, khắp người tỏa ra hơi thở an nhàn, ánh mắt nhìn nàng hiền lành mà ấm áp.

Có lẽ là loại ánh mắt này quá mức quen thuộc với nguyên thân, khẩn trương nơi đáy lòng Nạp Lan Yên dần tan biến, nhỏ giọng kêu: “Gia gia.”

Nạp Lan Phụng Thiên nhìn thiếu nữ yêu kiều duyên dáng trước mắt, nghĩ đến đứa nhỏ mấy năm nay hẳn vẫn luôn sủng ái....

Đứa nhỏ này lớn lên mặt mày giống mẫu thân nàng, chiếc mũi thẳng xinh đẹp giống phụ thân nàng. Nạp Lan Phụng Thiên nghĩ đến đại nhi tử cùng thê tử hẳn, hốc mắt nhanh chóng đỏ lên, tay nhẹ vỗ đầu Nạp Lan Yên, giọng nói run rẩy: “Thật tốt, thật tốt! Không có việc gì là tốt rồi! Mấy năm nay gia gia vẫn không lo tốt được cho con!”

Nạp Lan Yên có thể cảm nhận được ông lão trước mắt thật sự rất yêu thương nguyên thân, liền nâng tay ôm cánh tay ông: “Gia gia, con....”

Vừa mới mở miệng, sắc mặt Nạp Lan Yên lại bỗng nhiên biến đổi, trong con ngươi sắc bén nổi lên gió lốc ngập trời.

“Tiểu Yên?”

Nạp Lan Phụng Thiên phát hiện vẻ mặt Nạp Lan Yên đột nhiên lạnh như băng, không khỏi trầm mặt hỏi: “Lần này về nhà có người khi dễ con?”

Nạp Lan Yên áp chế cảm xúc quay cuồng trong mắt, giương mắt lên nhìn thẳng Nạp Lan Phụng Thiên cười: “Gia gia, không ai dám khi dễ con!”

Nhìn giữa lông mày đứa nhỏ này toát ra tự tin cùng lạnh nhạt, lão gia tử giống như nhìn thấy đại nhi tử bày mưu tính kế trong quan doanh, Nạp Lan Phụng Thiên vỗ mạnh vào vai nàng: “Tốt! Nếu ai dám khi dễ tôn nữ (cháu gái nội) của Nạp Lan Phụng Thiên ta, ta là người đầu tiên không tiền hãn tới tây thiên (giết chết).”

Từ đầu đến cuối Nạp Lan Bằng vẫn đứng một bên nghe thấy như thế chỉ kém không quỳ xuống trước lão gia tử. Trước kia, tuy hãn không khi dễ đứa nhỏ này nhưng nhìn thấy người khác động tay động chân cũng làm như không thấy, nghĩ vậy liền đứng lên, Nạp Lan Bằng cảm thấy mình cũng rất cặn bã....

Nạp Lan Phụng Thiên vừa nói xong liền nhìn đến Nạp Lan Bằng, vẻ mặt có chút âm trầm: “Nạp Lan Bằng.”

Da đầu Nạp Lan Bằng căng thẳng: “.... Phụ thân.”

Ánh mắt Nạp Lan Phụng Thiên âm trầm nhìn hãn hồi lâu, lúc Nạp Lan Bằng sắp không chịu được áp lực, giọng nói mệt mỏi của lão gia tử vang lên: “Người còn nhớ rõ chuyện trước đây, đại ca người bảo hộ người như thế nào sao?”

Trái tim Nạp Lan Bằng giống như bị người hung hăng nắm chặt, đau đến hít thở không thông, khó chịu đến hít thở không thông, nghe được hai chữ ‘đại ca’ này, nước mắt lập tức đảo quanh hốc mắt.

Làm sao hãn có thể không nhớ rõ đây?

Mọi người Nạp Lan gia bọn họ lớn lên đều đẹp mắt, từ nhỏ đã môi hồng răng trắng chọc người yêu thích, chỉ riêng có mình hãn là có chút quái dị, vừa cao lớn cường tráng lại có chút đen.

Từ nhỏ, người tốt với hãn nhất là đại ca, mỗi lần gây họa đều là đại ca thay hãn thu dọn cục diện rồi rảnh, lần nghiêm trọng nhất, đại ca thay hãn

đỡ một roi, da tróc thịt bong.

Nạp Lan Bằng cúi đầu không nói lời nào, trong lòng khó chịu, đại ca tốt với hắn như vậy, vì sao hắn lại đối với nữ nhi của đại ca.... Không tốt như vậy?

“Người tự ngẫm kỹ lại đi.” Mặt Nạp Lan Phụng Thiên không chút thay đổi nói xong vài chữ, nắm tay Nạp Lan Yên đi vào phòng trúc, trên đường lại như có như không liếc mắt nhìn Nạp Lan Bằng một cái.

Nạp Lan Phụng Thiên thân là người đứng đầu một gia tộc, mặc dù hắn thật sự vừa đau vừa sùng Nạp Lan Yên nhưng không thể thời thời khắc khắc mang nàng theo bên người, cũng không phải chưa từng xử lí qua những tử tôn (con cháu) không ra gì kia, nhưng có ích lợi gì đâu?

Nạp Lan Yên bị khi dễ không biết kêu đau, bị ủy khuất không biết kêu oan, thậm chí ngay cả hộ vệ mà hắn an bài bên cạnh, cũng không biết đã bị lão Nhị đổi từ bao giờ.

Lão gia tử mắc nợ tôn nữ này quá nhiều, nay nhìn nàng đã khỏi bệnh, chỉ hận không thể móc tim móc phổi đổi tốt với nàng.

Chỉ là....

Lão gia tử đóng cửa phòng trúc, kéo Nạp Lan Yên ngồi xuống ghế, hỏi: “Tiểu Yên, Chiến Vương gia đối tốt với con không?”

“Tốt!” Nạp Lan Yên không yên lòng trả lời một câu, cảm giận ngút trời vừa rồi còn chưa rút hết, nay nhìn mi tâm (*) lão gia tử không dấu được vẻ mệt mỏi, cân nhắc một phen, nói: “Gia gia, con đã bán một sư tôn, chứng si ngốc cũng là sư tôn chưa khỏi cho con.”

(*) mi tâm: chỗ giữa 2 đầu lông mày.

“Gia gia cũng nghĩ tiểu Yên gặp gỡ được cao nhân.” Trong lòng Nạp Lan Phụng Thiên tràn đầy cảm kích đối với người này: “Khi nào thì gia gia có thể gặp mặt?”

Nạp Lan Yên lắc đầu: “Những ngày gần đây sư tôn không thuận tiện (không rảnh).”

Nạp Lan Phụng Thiên cũng không cưỡng cầu, nhìn tôn nữ vô cùng xuất sắc sau khi khỏi bệnh, giọng nói có chút ghen ngào: “Thay gia gia nói với sư tôn con một tiếng đa tạ.”

“Gia gia.” Nạp Lan Yên nhìn thẳng vào mắt lão gia tử, thu lại tươi cười: “Tình huống thân thể người, người biết rõ chứ?”

Nạp Lan Phụng Thiên nhìn đôi mắt trong suốt của tôn nữ, cuối cùng vẫn là nuốt lí do định nói ra miệng xuống, trầm mặc bưng lên tách trà.”

Trầm mặc chính là cam chịu.

Nạp Lan Yên đột nhiên nện mạng một quyền lên bàn, trong đôi mắt hồ tràn đầy ngoan lệ: “Gia gia, trí nhớ 16 năm này con cũng không quên chút nào, nói không oán hận là không thể.”

Thân mình Nạp Lan Phụng Thiên chấn động, gương mặt nhìn tôn nữ trước mặt, thần tình ngoan lệ lạnh như băng có chút xa lạ, trong lòng lại càng áy náy, lão gia tử muốn uống vài ngụm trà để áp chế cảm xúc cuộn cuộn trong nội tâm, tay lại run rẩy làm ly trà rơi xuống đất.

Âm thanh ly trà vỡ vụn nghe thật chói tai.

Giống như thứ vẫn kiên trì chống đỡ, cũng theo đó tan nát.

Nạp Lan Phụng Thiên tựa vào trên ghế, không uống trà miệng cũng tràn đầy chua xót, nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, không lưu loát nói:

“Tiểu Yên, về sau ở Chiến Vương phủ sống thật tốt. Cố gắng đừng....
Đừng trở lại nữa.”

Bốn chữ cuối cùng bị lão gia tử cắn chặt răng nói xong, ly trà trên tay cũng bị ông bóp thành mảnh vụn.

Cả đời Nạp Lan Phụng Thiên tung hoành bừa bãi, ai nghĩ đến về già liền rơi vào kết cục ngay cả rừng trúc cũng không thể bước ra được?

Cả đời Nạp Lan Phụng Thiên tôn quý bá đạo, ai nghĩ đến về già ngay cả tôn nữ mình yêu thương nhất cũng không thể bảo hộ được?

Kéo dài hơi tàn đến nay, chính là mong có thể tận mắt thấy tôn nữ sống tốt ở Chiến Vương phủ, nay đã gặp được người, ông cũng yên tâm.

Nạp Lan Phụng Thiên tháo xuống không gian giới chỉ trên tay, bên trong này chính là chứa những đồ vật cuối cùng mình có thể cho đứa nhỏ này.

Giờ khắc này, cho dù là Huyết Hồ cũng không có cách nào không xúc động.

Nạp Lan Yên nhắm mắt, bây giờ báo thù và tận hiếu không chỉ là Ngũ tiểu thư đã mất đi, mà Nạp Lan Yên nàng, còn là Huyết Hồ Nạp Lan Yên sau khi dục hỏa trùng sinh (sống lại).

Nạp Lan Yên mở mắt ra, giữ chặt tay lão gia tử muốn xóa đi huyết khế, trong con ngươi lạnh như băng tràn đầy kiên định: “Bệnh của người, con sẽ chữa. Nạp Lan gia, con sẽ bảo vệ. Con sẽ làm cho những kẻ khốn khiếp khốn khiếp ăn cây táo rào cây sung nhổ hết tất cả những gì đã ăn mấy năm này ra!”

+ khốn khiếp: rùa rụt cổ.

+ ăn cây táo rào cây sung: ý chỉ phản bội đó.

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Lão Gia Tử Bị Dọa!

Bệnh của người, con đến chữa; Nạp Lan gia, con đến bảo hộ.

Trong đầu quanh quẩn vài chữ này, Nạp Lan Phụng Thiên dần thu lại vẻ mặt, hai mắt nhìn thẳng con người đen trong trẻo của Nạp Lan Yên, chậm rãi vuốt ve không gian giới chỉ trong tay, trầm giọng nói: “Yên nhi, con cũng biết rõ thế cục hiện tại của Nạp Lan gia?”

“Không biết.”

Nạp Lan Yên trả lời rõ ràng, làm Nạp Lan Phụng Thiên dờ khóc dờ cười, lão gia tử đặt không gian giới chỉ lên mặt bàn: “Tam đại gia tộc Liệt Diễm quốc, Cung thị gia tộc gia thế hung hậu, lão thái thái Cung gia một thân một mình đưa gia tộc vào một trong ba đại gia tộc đứng đầu, có quan hệ thông gia với Hoàng thất. Bách Lý gia tộc có nội tình ngàn năm, thành lập trước cả đế quốc, Bách Lý gia tộc chính là một trong những gia tộc cường đại nhất vương quốc này.”

Lão gia tử cúi đầu trầm giọng nói, giữa mi tâm áy náy cùng mệt mỏi: “Tổ gia gia của con theo Tiên đế xông pha chiến trường liều mạng mà lập nên Nạp Lan gia, từ sau khi tổ gia gia con qua đời, thế cục không bằng trước, bên ngoài có ám địch (kẻ địch ngầm) trước kia, trong lại có nội đấu, trong triều đình có khối người mong Nạp Lan gia ta sụp đổ.”

Nạp Lan gia tộc cũng không phải là thế gia như Cung gia, lại càng không có nội tình hùng hậu như gia tộc ngàn năm. Tuy nói từng đứng đầu ở trong triều đình, dưới một người trên vạn người, nhưng từ sau khi nhi tử nhi tức (con trai con dâu) của Nạp Lan Phụng Thiên song song bỏ mình ở

sa trường, làm cho tình cảnh như miếng băng mỏng của Nạp Lan gia sau khi lão tổ qua đời trở nên khó khăn.”

Nạp Lan Phụng Thiên nhìn Nạp Lan Yên, nhẹ nhàng vỗ tay nàng: “Yên nhi, chuyện tình gia tộc con không cần lo lắng, hiện tại, bộ xương già này của gia gia cũng không phải ai muốn gặm là có thể gặm!”

Nàng không quan tâm Nạp Lan gia sống hay chết, thậm chí trong đó còn có mấy người nàng muốn tự tay giết chết.

“Yên nhi!” Giọng nói của Nạp Lan Phụng Thiên bỗng cao lên: “Ta nói con không cần phải quản.”

Nạp Lan Yên trầm mặc, ánh mắt thâm trầm nhìn lão gia tử, vẫn không nhúc nhích.

Lão gia tử rống xong liền hối hận, nhắm mắt mệt mỏi khoát tay áo: “Lão già ta thật vất vả mới đưa con ra khỏi nơi này, con còn quay về làm gì?”

“Nhị thúc, Nạp Lan Lâm Hải.”

“Nhị thẩm, Hoàng Nguyệt Dung.”

“Tam thúc, Nạp Lan Lâm Đào.”

“Tứ đường tỷ, Nạp Lan Tinh.”

Theo mỗi cái tên Nạp Lan Yên nói ra, vẻ mặt lão gia tử càng khó coi thêm một phần, cuối cùng chua xót nhẹ nhàng lắc đầu: “Yên nhi....”

“Quả nhiên đều ở trong đó.” Nạp Lan Yên hít sâu một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại, hồ dữ còn không ăn thịt con, lại xuống tay với chính phụ thân mình, thật sự là không bằng cả súc sinh!

Người nhà, tình thân, quan hệ huyết thống.

Những thứ khốn khiếp đó tồn tại quả là sỉ nhục mấy chữ này!

Nạp Lan Yên bỗng nhiên mở ra đôi mắt lạnh như băng: “Gia gia, nếu con nói con muốn Nạp Lan gia, người cho sao?”

Nạp Lan Phụng Thiên há to miệng, muốn nói một câu như thường ngày, chỉ cần tôn nữ (cháu gái) muốn, gia gia liền cho!

Nhưng nay, ông lấy cái gì cho?

Nạp Lan gia tộc nay đã hoàn toàn bị lão Nhị và lão Tam khống chế trong tay, ông lấy cái gì cho tôn nữ đây?

Khóe miệng Nạp Lan Yên gợi lên một độ cong lạnh như băng: “Gia gia, con sẽ để Nạp Lan gia tộc cho bọn hăn không còn một đồng bạc!”

Khí thể quanh thân vừa phát ra, uy áp Linh sĩ mãnh mẽ mà đến, lão gia tử lập tức trợn to mắt há hốc mồm nhìn: “Linh.... Linh sĩ?”

“Đơn đả độc đấu, có thể đánh một trận với Linh sư.”

Giữa lông mày Nạp Lan Yên hiện lên một vòng tự tin và ngạo khí, ánh mắt vừa chuyển, dừng ở trên người Hỏa Ly và Liêu ca, nhếch môi cười: “Gia gia, đây là Hỏa Ly, đây là Liêu ca, hai Thánh thú.”

Ánh mắt lại chuyển, dừng ở trên người đại hắc ngưu đang nằm sấp một chỗ: “Hắc Vương Ngưu, trung cấp Huyền Linh thú.”

Dưới biểu tình như muốn mù mắt của lão gia tử, Nạp Lan Yên vỗ đầu Tiểu Bảo trên cổ tay: “Đây là Tiểu Bảo, cũng là Thánh thú. Đến, chào hỏi gia gia ta.”

Tiểu Bảo mở to đôi mắt lạnh lẽo nhìn thẳng lão gia tử, giọng nói lại mềm mại nhu hòa: “Gia gia tốt, ta là Tiểu Bảo.”

Trái tim lão gia tử ‘thình thịch’ nhảy loạn.

Rất khó chịu vì bị nói thành Thánh thú, Hỏa Ly lập tức nhảy xuống khỏi cửa sổ, tức giận nhìn Nạp Lan Yên, hừ lạnh nói: “Hừ, ta miễn cưỡng chào hỏi ngươi.”

Trái tim lão gia tử ‘bang bang’ rạo rức.

Liêu ca đại nhân thì lại vô cùng hưng phấn vội vỗ cánh bay đến đỗ trên đỉnh đầu Nạp Lan Yên, mở miệng nhận nhạo: “Ai ôi, gia gia ngươi nên để cho tiểu Yên của Liêu ca đại nhân chữa bệnh cho ngươi! Xem thường tiểu Yên của ta là không được đâu nha!”

Tiểu Bảo và Hỏa Ly đồng thời khinh bỉ liếc mắt nhìn Liêu ca, con chim ngu xuẩn, nhà ngươi cái rắm ấy!

Mà đại hắc ngưu đứng lên từ dưới đất còn chưa nói được, ủy ủy khuất khuất ‘rống’ một tiếng với lão gia tử.

Trái tim lão gia tử ‘bang bang bang’ nhảy ba cái.

Nạp Lan Yên lấy ra một viên đan dược màu sắc óng ánh từ trong không gian giới chỉ, đưa viên Cố Nguyên đan cuối cùng cho lão gia tử: “Sự tôn dạy con luyện đan và y thuật. Đây là Cố Nguyên đan con luyện chế.”

Nạp Lan Phụng Thiên chết lặng, đưa tay tiếp nhận Cố Nguyên đan, lão gia tử lập tức nhảy dựng khỏi ghế: “Tam.... Tam phẩm linh đan?”

Nạp Lan Yên nghiêng đầu, tam phẩm? Thì ra đan dược còn có phẩm chất.

Lão gia tử giống như đứa bé che chở viên đạn được kia như bảo bối, trên mặt không hề thấy chút mệt mỏi nào nữa, lại giống như vừa đánh máu gà: “Yên nhi, cái này là con luyện chế ra?”

Nạp Lan Yên nhìn hai mắt phát sáng của lão gia tử, ho nhẹ một tiếng yên lặng nhìn trần nhà: “Ừ.”

“Tốt.” Lão gia tử vứt hết mệt mỏi, sắc mặt hồng nhuận sáng bóng, vỗ một cái thật mạnh lên vai nàng: “Tốt! Tốt! Tốt!”

Liên tục vài từ ‘tốt’, không ngờ lão gia tử đỏ mắt, tuy rằng vừa mới bị kinh hỉ (ngạc nhiên + vui mừng) dọa đến tim sắp ngừng đập, nhưng ông đã sớm nản lòng thoái chí lại thấy được hi vọng trên người tôn nữ mình yêu quý nhất, hi vọng của Nạp Lan gia!

“Tiểu Yên, bộ xương già này của gia gia liền giao cho con chữa.”

Lão gia tử vuốt tóc Nạp Lan Yên, không đợi nàng trả lời liền nói tiếp: “Về phần mấy nghịch tử (đứa con bất hiếu) kia, tạm thời giao cho con luyện tay chân một chút.”

Linh sĩ 16 tuổi đại biểu cái gì? Nạp Lan Phụng Thiên rất rõ ràng.

Nay ông thấy được hi vọng trên người tôn nữ, thì ông quyết không thể chết đi, ông muốn chữa khỏi bệnh, muốn tấn thăng lên Tiên Thiên, muốn mở ra một bầu trời ở Liệt Diễm cho tôn nữ mình!

Mặc dù bệnh của lão gia tử có chút nguy kịch, nhưng thân là một Đại Linh sư đỉnh phong, thực lực và khí thế cũng không hề suy giảm, nướng mà nói rõ ràng: “Loại người như lão Nhị và lão Tam, nếu cứng đối cứng, tiểu Yên sẽ bị thua thiệt.”

Nạp Lan Yên có chút khiếp sợ nhìn lão gia tử đột nhiên biến đổi thần thái và khí thế, cười ý vị thâm trường nói với lão gia tử: “Gia gia, nghe nói

Nhị thúc ở Linh sư đình phong đã mấy năm? Nghe nói năm nay Nhị thãm mệnh phạm Thái Tuế? Nghe nói Tam thúc đang liều mạng tìm kiếm Huyền Linh thú và Ma Tinh thảo vì nhi tử (con trai)?”

Lão gia tử nhượng mày: “Sau đó?”

Vẻ mặt Nạp Lan Yên vô cùng đặc ý nói: “Sơn nhân tự có diệu kế.”

Không giết hết nhà hãn, thì nàng không phải là Huyết Hồ Nạp Lan Yên!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Nạp Lan Nhị Thúc Đau Khổ.

“Yên nhi.”

Nạp Lan Phụng Thiên cảm thấy thiếu nữ trước mắt cực kỳ quen thuộc, lại cực kỳ lạ lẫm, nhưng nhìn lo lắng và kiên định ở đáy mắt tôn nữ, lại nghĩ đến đám lang tâm cầu phế kia, trong đầu lập tức có một loại cảm thụ không biết là gì.

Cuối cùng chỉ có thể than nhẹ một tiếng: “Già rồi, già rồi....”

Nạp Lan Yên trừng mắt nhìn, cười nói: “Đây gọi là càng già càng dẻo dai, gia gia, người nhưng là ngọn núi duy nhất con có thể dựa vào.”

Lão gia tử lập tức vui vẻ, hốc mắt hơi ửng đỏ: “Nha đầu này....”

Nạp Lan Yên đỡ lão gia tử ngồi xuống ghế: “Gia gia, con trở về để Thương mang thuốc đến đây cho người. Trước tiên người hãy ăn viên Cố Nguyên đan này, an tâm dưỡng thân thể thật tốt. Con cam đoan trong vòng nửa tháng thân thể của người sẽ khỏe mạnh cường tráng.”

Nói xong còn dựng thẳng hai ngón tay làm bộ dáng cam đoan, vẻ mặt nghiêm túc làm cho lão gia tử nhìn lại cảm thấy vui vẻ một lần nữa, xoa tóc nàng cười tùm tùm nói: “Chờ gia gia hết hết bệnh rồi, con đến dạy gia gia luyện đan.”

Nạp Lan Yên sáng khoái đáp ứng, dạy lão gia tử luyện đan thôi, chút lòng thành!

“Được rồi, ngoan đi đi, để gia gia trước nghiên cứu thật tốt viên đan dược này.” Nạp Lan lão gia tử phát tay đuổi người, tất cả tâm tư đều đặt ở trên viên Cổ Nguyên đan trên tay, ánh mắt kia giống như là đang nhìn mỗi tình đầu của mình.

Trán Nạp Lan Yên chảy xuống ba đường hắc tuyến: “Con đi về trước nha, gia gia.”

“Đi đi, đi đi.” Lão gia tử khoát tay, đảo mắt cười như Phật Di Lặc: “Yên nhi, nếu con lại luyện ra đan dược gì, đừng quên đưa một phần cho gia gia.”

“Được!” Nạp Lan Yên khẽ nhướng mày, gật đầu đáp ứng, hai chữ ‘gia gia’ này xẹt qua đáy mắt, không hiểu sao có chút ấm áp.

Tạm biệt lão gia tử, đi ra khỏi phòng trúc, Nạp Lan Yên đảo mắt nhìn về một bên: “Thương?”

“Chủ tử.”

Thương mặc một thân hắc y lặng yên không một tiếng động âm thầm xuất hiện, lẳng lặng đứng bên người Nạp Lan Yên.

Nạp Lan Yên lắc đầu: “Không có việc gì, chỉ là xem người có ở đây không.”

Thương trầm lặng trong chớp mắt, giọng nói trầm thấp: “Thuộc hạ vẫn sẽ đi theo chủ tử.”

“Ta biết.” Nạp Lan Yên nhìn Tiểu Bảo lo lắng đã leo lên vai mình, lại quay đầu liếc nhìn về phía phòng trúc, đột nhiên cảm thấy thế giới này không có xa lạ như vậy.

“Hừ!”

Hỏa Ly nhảy lên vai Nạp Lan Yên cọ cọ, trực tiếp thưởng cho nàng một móng vuốt: “Ta muốn ăn thịt.”

Dựa vào cái gì mà ánh mắt ôn hòa tín nhiệm như vậy chưa từng dừng trên người nó? Rõ ràng là nó đã nguyên ý buông tha thân phận đi theo bên người nhân loại không biết tốt xấu này!

Liêu ca đại nhân và hắc ngư yên lặng mở to mắt, bộ dáng ngạo kiều (kiêu ngạo + làm nũng) mời người sủng này của Hỏa Ly đại nhân nếu bị những con thú khác nhìn thấy, thật sự được à?

Giờ phút này, tâm tình của Nạp Lan Yên rất tốt liền nhìn Hỏa Ly ngạo kiều cũng là càng nhìn càng thấy đáng yêu, liền hung hăng xoa nhẹ long trên đầu nó: “Vậy mang bọn người đi ăn gà nướng.”

Nghe được hai từ ‘gà nướng’, Hỏa Ly lập tức không âm ỉ nữa, khoe miệng hừ hừ thực thực xuất hiện chất lỏng trong suốt gì đó, giọng nói mơ hồ: “Ta liền tạm thời tha thứ người!”

Liêu ca và hắc ngư liếm liếm khoe miệng, gà nướng cái gì, chính là loại mỹ thực (thức ăn ngon) lúc trước ba chúng nó lang thang cướp được ư?

Tiểu Bảo sâu kín khinh bỉ liếc nhìn chúng sinh, chỉ là gà nướng mà cũng chảy nước miếng, thật là không có tiền đồ!

Nạp Lan Yên mới vừa đi ra khỏi rừng trúc, liền nhìn thấy Nạp Lan Lâm Hải mặt đen như than và Nạp Lan Bằng cảm xúc bất an, phía sau hai người còn có mười mấy thị vệ, trận thế thật đúng là lớn.

“Ôi!” Nạp Lan Yên dừng bước chân, cười tủm tỉm vẫy tay với hai người: “Nhị thúc, Tứ thúc, chuyện này ta là về thăm nhà, các ngài khách khí như vậy làm gì, còn bày ra trận thế lớn như vậy để nghênh đón ta!”

Phốc....

Nạp Lan Bằng nhìn không được trực tiếp phun ra, gặp qua dát vàng trên mặt, nhưng còn chưa gặp qua dát vàng trên mặt như vậy đó! Người sang suốt đều nhìn thấy đây là đến tìm phiền toái nha.

Nhưng mà tình hình này – thật con mẹ nó hợp khẩu vị hẳn!

Một ngụm máu nghẹn ở yết hầu Nạp Lan Lâm Hải, hung hăng trừng mắt nhìn Nạp Lan Bằng một cái, chỉ hận không thể tiến lên một cước đạp bay, cười cười cười, cười cái rắm ý!

Tục ngữ nói đưa tay không đánh khuôn mặt người tươi cười, Nạp Lan Lâm Hải nhìn khuôn mặt tươi cười sang lạn kia của Nạp Lan Bằng, tức giận bên miệng biến thành đông cứng hỏi: “Nạp Lan Yên, rốt cuộc thân thể Nhị thẩm người là xảy ra chuyện gì?”

Nạp Lan Yên nháy mắt mấy cái, thật cẩn thận nhìn thoáng qua Nạp Lan Bằng, lại nhanh chóng thu hồi tầm mắt, khổ sở nói: “Chuyện đó....”

“Bà mẹ nó!” Nạp Lan Bằng lập tức nhảy dựng lên cao ba thước, hai mắt chuông đồng trừng lớn như mắt trâu, đầy bụng nghẹn khuất: “Chuyện này không không không không liên qua đến lão tử! Không phải lão tử quăng ngã! Tên khốn người đừng dùng loại ánh mắt này nhìn lão tử!”

Hắn chỉ là tránh ra, tránh ra một chút mà thôi.

Một ngụm máu nữa lại trào lên cổ họng Nạp Lan Lâm Hải, hít thật sâu một hơi, tiến lên một bước hung hăng đá về phía hông Nạp Lan Bằng: “Người câm miệng cho lão tử.”

Trước khi một cước kia đạp trúng hông, phải làm sao bây giờ?

Đương nhiên là không thể để bị đạp, phải né tránh!

Cho nên Nạp Lan Bằng lập tức ‘bịch’ một tiếng tránh ra, mà Nạp Lan Lâm Hải đập một cước không trúng liền không khống chế được lực đạo, dưới tác dụng của quán tính liền ‘phịch’ một tiếng.... Giọng thẳng căng rồi!

‘Xoảng’ một tiếng động vang lên, ở ngoài rừng trúc yên tĩnh càng trở nên vang dội.

Nạp Lan Yên: “....”

Nạp Lan Bằng: “....”

Bọn thị vệ: “....”

Nạp Lan Yên nhìn Nạp Lan Lâm Hải vẫn duy trì trạng thái giọng thẳng chân không nhúc nhích thì đỉnh đầu bốc khói, ho nhẹ một tiếng cố nén tiếng cười chấp tay với hai người: “Nhị thúc, Tứ thúc, Chiến Vương gia còn đang ở trong phủ chờ ta về. Lần sau chất nữ (cháu gái) có rảnh lại ghé qua nhà thăm người.”

Ném lại một câu, Nạp Lan Yên mang theo mấy con thú nhanh chóng chạy lấy người, nàng cũng không tính ở lại Nạp Lan gia, cứng đối cứng với Nạp Lan Lâm Hải.

Gió nhẹ thổi qua, còn mơ hồ nghe thấy tiếng kêu giận dữ của Nạp Lan Lâm Hải và giọng nói úy khuất kìm nén của Nạp Lan Bằng. Nạp Lan Yên nhàn nhã tự nhiên mà đi trên đường nhỏ, ngẩng đầu liếc mắt nhìn trời xanh một cái, trời xanh không mây, ai nha, thời tiết hôm nay thật là tốt!

Thiếu nữ mặc một bộ quần áo đỏ như lửa, bộ dáng tùy ý đường hoàng, dưới ánh mắt phức tạp của bọn thị vệ, chậm rì rì đi ra cửa, vừa rẽ vào một khúc cua, liền chặn một người qua đường, khoác bả vai hãnh cười tùm tùm: “Chạy đi đâu, mau theo ta!”

“Ta không biết người!” Người qua đường mở miệng nói giọng điệu đậm chất Tứ Xuyên làm cho Nạp Lan Yên buồn cười, ghé sát bên tai hẳn thấp giọng nói: “Đừng làm rộn, tìm một nơi an toàn nói cho người biết một ít chuyện.”

Người qua đường che mặt mặc quần áo kỳ quái đột nhiên hai mắt tràn đầy cảm động nhìn Nạp Lan Yên: “Thân nhân, ta chỉ biết mặc kệ ta biến thành cái hình dáng gì người đều nhận ra ta, oa oa, làm sao bây giờ thiếu gia ta rất cảm động....”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Thất Phẩm Tụ Linh Đan! Bên Trên Thông Báo!

Nhìn người thanh niên chớp mắt đã biến thành người qua đường trước mặt, khoe miệng Nạp Lan Yên khẽ run rẩy, làm bộ nhấc chân, người qua đường giáp Nhị Khuyết bên cạnh lập tức lóe lên, vượt mũi ngưng ngừng nói: “Lão đại, đi Dẫn Nguyệt các đi, đó là địa bàn của Cung Vô Khuyết.”

“Ừ.” Nạp Lan Yên liếc mắt: “Có trí nhớ?”

Nhị Khuyết ủ rũ gật đầu, đi bên cạnh nàng miệng pi – pô thì thầm: “Thân nhân à, lần đầu tiên thiếu gia ta gặp phải gia tộc cổ quái như vậy! Bữa cơm đầu tiên khi về nhà các nàng không cho ta ăn thịt, vậy mà không cho ta ăn thịt! Còn cố ý giấu thịt để dưới lỗ mũi ta rồi lại lấy đi! Không thể tha thứ, thật sự không thể tha thứ mà! Còn có, người không biết nãi nãi (bà nội) có bao nhiêu dọa người đâu, bà trừng mắt nhìn chân ta đều mềm nhũn, còn có....”

Nạp Lan Yên một đường nghe Nhị Khuyết than thở, hơi gợn lên một chút ý cười, nay Nhị Khuyết ở Cung gia rất tốt, vậy là được rồi.

Nhưng mà làm sao tên này lại càng lải nhải hơn so với trước kia?

Nạp Lan Yên ngồi trong sương phòng ở lầu ba của Dẫn Nguyệt các, nhìn Nhị Khuyết ở phía đối diện còn nói không ngừng, khẽ nhướn mi: “Nhị Khuyết!”

“Có!” Nhị Khuyết lập tức phản xạ có điều kiện đứng dậy trả lời.

Nạp Lan Yên lời ít mà ý nhiều nói: “Ngồi xuống, gọi đồ ăn lên, tám con gà nướng, thứ khác thì tùy, sau đó nghe ta nói.”

Nhị Khuyết chép miệng rồi ngồi xuống một lần nữa, ai oán nhìn thoáng qua Nạp Lan Yên, quay đầu đối diện cửa kêu to: “Tám con gà nướng, thứ khác như cũ!”

Tùy tùng chờ ngoài cửa không hiểu sao rùng mình một cái, vội vàng đáp: “Vâng, thiếu gia, xin chờ một chút.”

Sau khi hờn giận kêu to, hai mắt Nhị Khuyết sáng lên ghé sát vào Nạp Lan Yên: “Lão đại, nhìn biểu tình ỉu xìu xấu xí của người kìa, nói đi, ai lại muốn xui xẻo?”

Nạp Lan Yên trợn mắt, chỉ vào mũi mình nói: “Nhìn kỹ lại xem, biểu tình và ánh mắt của ta đây cỡ nào chính trực!”

Nhị Khuyết liếc mắt nhìn lão đại nhà mình, nàng có đức hạnh gì hẳn còn không rõ ràng?

Nạp Lan Yên rót một ly trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, hỏi: “Ta nhớ Cung gia có hội đấu giá?”

“Đúng. Thiếu gia ta danh nghĩa thì có.” Nhị Khuyết lười biếng ghé vào trên bàn, nghiêng đầu nói: “Lão đại, người muốn bán đấu giá à?”

“Tạm thời không có.” Nạp Lan Yên ý vị thâm trường nhếch miệng, trong con người ba quang lưu chuyển: “Ngày mai chờ tin tức tốt của ta.”

“Hả?” Nhị Khuyết luôn luôn biết tính tình đùa chết người không đền mạng của lão đại nhà mình, nhưng mà ở đại lục xa lạ này hẳn vẫn rất tò mò Nạp Lan Yên sẽ đối phó với người Nạp Lan gia thế nào đấy, dù sao nơi này cũng không phải thế kỷ hai mươi một bọn họ từng xưng vương xưng bá.

Nạp Lan Yên không đáp mà hỏi ngược lại: “Địa vị của Đan Dược Sư ở đại lục này rất cao?”

“Đâu chỉ là cao.” Nhị Khuyết có được trí nhớ của Cung Vô Khuyết, thân là người cầm quyền hội đấu giá làm sao có thể không biết địa vị của Đan Dược Sư?

Linh Tu Sĩ ở đỉnh thế giới, đúng là đám người tôn quý nhất trên đại lục này.

Mà địa vị của Đan Dược Sư thì tương đương với địa vị của đám Linh Tu Sĩ thông thường, phẩm chất đan dược càng cao Đan Dược Sư càng lấy được nhiều quang vinh và tôn sùng.

Nhưng luyện đan có yêu cầu rất cao với thiên phú, đến nay toàn bộ đại lục mới có mười tám Đan Dược Sư lục phẩm trở lên, bất luận đi đến đâu đều là khách quý của các thế lực lớn.

Trên đại lục chỉ có ba Đan Dược Tông Sư, sớm đứng ở vị trí cao nhất, đến nay uy vọng đã cao đến mức không người nào có thể lay động.

Nạp Lan Yên vỗ vai Nhị Khuyết, nhướn mày cười: “Ngày mai người có thể nhìn thấy một Đan Dược Sư mới ra đời.”

“Thân nhân à!” Hai mắt Nhị Khuyết lấp lóe ánh sáng, nắm chặt tay Nạp Lan Yên, hung hăng hít mũi, nước mắt lưng tròng nói: “Ta chờ tin tức tốt của người! Ta chờ tin tức đại phát tài!”

Nhị Khuyết bình sinh không yêu thích gì, yêu nhất nghiên cứu, yêu thứ hai là vợ vệt của cải! (lee: hờ, anh này mà còn mấy cái yêu nữa, chắc chót @@)

Không có biện pháp, ai bảo trình độ phá sản của tiểu tử này cao đến tình trạng làm cho người ta căm phẫn!

Đến nay Nạp Lan Yên vẫn không quên được tâm tình lúc tiểu tử Nhị Khuyết này mua một bộ thiết bị liền tiêu hết tiền làm nhiệm vụ một năm của bọn họ, d còn làm như nhật được chí bảo (vật quý nhất) chạy đến khoe, bọn họ thật muốn một chưởng đánh chết tiểu tử này!

Tục ngữ nói bệnh lâu thành y (bác sĩ), Nhị Khuyết đúng là thiếu lâu thành tài, mũi thính như chó, ở thời khắc trước tiên luôn người được hương vị tiên! (lee: haha, cười chết mất ~~)

“Chờ xem.” Nạp Lan Yên nâng ly trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, trong mắt lóe lên tia sáng, nàng chờ người Nạp Lan gia tự mình đến cửa cầu xin nàng.

Sau khi đồ ăn được mang lên, Nạp Lan Yên chia tám con gà nướng cho Tiểu Bảo bốn con, thấy bọn nó ăn hăng hái, đuôi lông mày vẽ ra một vòng vui vẻ, chợt nghe Nhị Khuyết ủ rũ nói: “Lão đại, người cũng cho ta ăn một miếng đi...”

Tiểu Bảo, Hỏa Ly, Liêu ca và đại hắc ngưu đồng thời để gà nướng ra phía sau bảo hộ, đảo mắt hung thần ác sát trừng Nhị Khuyết, muốn giành đồ ăn trên tay chúng nó, nhân loại này muốn chết sao?

Nhị Khuyết cứng ngắt dời tầm mắt, ho nhẹ nói: “Các người ăn đi, các người ăn đi, ta chưa nói cái gì cả.”

Bốn thú nhỏ đồng thời cho vị thanh niên kia một ánh mắt khinh bỉ, quay đầu tiếp tục vui sướng ăn gà nướng.

“Nhị Khuyết, ta về Chiến Vương phủ trước.” Nạp Lan Yên nhanh chóng lấp đầy bụng, đứng dậy vỗ vai Nhị Khuyết, dưới ánh mắt ai oán của thanh niên nào đó nở nụ cười xán lạn: “Nhớ tính tiên!”

Nạp Lan Yên nói xong không đợi Nhị Khuyết trả lời, lập tức xoay người vẫy tay với bốn con thú đang ăn gà nướng: “Chúng tiểu nhân, chạy

lấy người.”

Tiểu Bảo và Hỏa Ly ‘bịch’ một tiếng lên đến cổ tay và vai Nạp Lan Yên, đại hắc ngư nện bước ưu nhã theo sau, mà Liêu ca đại nhân lại dùng âm thanh nhọn nhọn huýt sáo với Nhị Khuyết: “Lần sau Liêu ca đại nhân lại đến tìm người ăn gà nướng nha, huynh đệ!”

Nhị Khuyết liếc mắt nhìn Liêu ca một cái, ai là huynh đệ với người hả con chim ngu xuân kia?

“Ngày mai gặp.” Nạp Lan Yên bỏ lại ba chữ rồi mang theo bốn con thú thảng đến Chiến Vương phủ, vừa mới đi đến cửa phủ nghênh diện (nghênh đón trước mặt) chính là một cái ôm thật chặt, tiếng nói trầm thấp thuần hậu vang lên bên tai: “Hồ Ly ngu ngốc, vừa mới tách ra gia đã nhớ nàng rồi.”

Nạp Lan Yên kiễng chân hôn một cái trên miệng hắn: “Tam gia ngoan nha, ta đi làm chính sự trước, buổi tối không cần gọi ta ăn cơm.”

Lãnh Thiểu Diệp nhướng mày nhìn nàng, chỉ chỉ môi mình: “Hôn lại một cái liền để nàng đi.”

Nạp Lan Yên cũng không cãi lại, đưa tay ôm cổ Tam gia hôn hắn một cái thật sâu, lại hôn một cái trên mặt hắn: “Chờ ta đi ra!”

Nói xong lắc mình thảng đến bể quan thất ở hậu viện, bể quan thất dùng tinh quặng cao cấp tạo thành chắc trong một thời gian ngắn sẽ không bị nàng phá đổ, thời gian của nàng không nhiều lắm, muốn trước sáng mai luyện chế ra đan dược cao phẩm (phẩm chất cao) đủ để rung động toàn bộ Liệt Diễm, thì không thể trì hoãn từng giây từng phút.

Thanh danh gì đó, nhất định phải một pháo liền khai hỏa! (ý là một lần liền nổi tiếng đó ^_^)

Hỗn Độn đại sư tôn nhìn đồ đệ đầu vào đấy lấy ra đan lô và tài liệu từ không gian giới chỉ, giọng điệu có thêm tán thưởng: “Thất phẩm Tụ Linh đan? Đủ có theo đuổi!”

Nạp Lan Yên mím môi khiêm tốn cười: “Đều là đại sư tôn dạy tốt.”

Hỗn Độn đại sư tôn lập tức cao lãnh (cao ngạo + lạnh lùng): “Trước thử một chút xem rồi nói sau!”

Nạp Lan Yên thu lại tươi cười, vẻ mặt nghiêm túc chăm chú, dựa theo phương pháp luyện đan đại sư tôn cho từng bước luyện chế Tụ Linh đan, rút ra bài học kinh nghiệm lúc trước, lúc này luyện chế hiển nhiên tốt hơn không ít.

Chỉ là kết quả....

Oanh!

Một tiếng nổ thật lớn ở hậu viện, làm toàn bộ người trong vương phủ chấn động bang hoàng, nhưng sau khi người tới ta lui nhìn thấy Lãnh Thiểu Diệp bình tĩnh ngồi uống trà trước cửa bế quan thất, lại lặng yên không tiếng động lui xuống.

Vương gia đại nhân bách chiến bách thắng nhà bọn họ cũng không sót ruột, bọn họ sót ruột cái quái gì?

Nghĩ như vậy, mọi người liền bình tĩnh lại.

Oanh!

Nội tâm bình tĩnh không bao lâu, mọi người lại ngẩng đầu nhìn khói bốc lên trên đỉnh nóc bế quan thất, người người khóc không ra nước mắt nghiêng đầu sang chỗ khác, Vương Phi nhà bọn họ đang làm gì vậy?

Lãnh Thiếu Diệp ‘răng rắc’ một tiếng bốp nát cái chén thứ hai, lại bình tĩnh cầm lấy cái chén thứ ba tiếp tục uống trà.

Trong bể quan thất đầy bụi đất kia, Nạp Lan Yên lại bò dậy từ đất một lần nữa, vén tay áo lên tiếp tục luyện chế lần thứ ba, trong đầu ngược lại tuyệt không có chút bối rối nôn nóng nào, động tác trên tay vẫn không nhanh không chậm như trước, vừa chăm chú vừa cẩn thận.

Hỗn Độn đại sư tôn càng tiếp xúc với đồ đệ này, trong đầu càng hài lòng, lúc nàng thất bại liên tục chín lần, mắt thấy mặt trời sắp mọc ở phương Đông, đại sư tôn mới miễn cưỡng mở kim khẩu (miệng vàng): “Yên nhi ngu ngốc, còn dùng hảo hâu luyện chế Tam phẩm linh đan đi luyện chế Thất phẩm linh đan, con nói xem con có phải đầu gỗ không?”

Nạp Lan Yên đang chuẩn bị luyện thử lần thứ mười thì động tác trên tay bị kiềm hãm, trong lúc bất chợt sáng tỏ thông suốt, ảo não vỗ ót mình một cái: “Ta đi, như thế nào ta đầu gỗ như vậy?”

Nàng luôn luôn nghĩ có phải trình tự nào chưa đúng hay không, lại không nghĩ tới vấn đề là hỏa diễm!

Nạp Lan Yên hít sâu một hơi rồi đối diện cửa la to: “Hỏa Ly, tiến vào giúp một việc.”

Hỏa Ly đang ghé vào bàn ngủ say, trong lúc bất chợt bị Lãnh Thiếu Diệp túm đuôi ném vào bể quan thất, lập tức cái đuôi ôm hông kêu gào: “Ngao ngao, ai dám ném ta?”

Nạp Lan Yên cười tủm tỉm ôm Hỏa Ly từ dưới đất lên: “Hỏa Ly, ta dùng một chút lửa của ngươi, sau khi xong việc cho ngươi ăn gà nướng, thế nào?”

Hỏa Ly chớp chớp đôi mắt bảo thạch màu hồng: “.... Xong sẽ được ăn gà nướng, xác định?”

Nạp Lan Yên còn nghiêm túc gật đầu, giọng điệu lại trịnh trọng: “Xác định!”

Móng vuốt nhỏ của Hỏa Ly vỗ vỗ ngực: “Dùng lửa đúng không? Chút long thành!”

Lần thứ mười, dưới sự trợ giúp của Hỏa Ly, Nạp Lan Yên thuần thục hoàn thành tất cả trình tự luyện chế Tụ Linh đan, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm đan lô xoay tròn trên không trung, bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt lại.

Sau nửa canh giờ, đan lô bỗng dừng lại giữa không trung, hai mắt Nạp Lan Yên sáng ngời, nín thở mở nắp đan lô, trong phút chốc kim quang bắn ra bốn phía, linh khí từ trong đan lô tràn ra đập vào mặt giống như hạn hán đã lâu gặp trận mưa rào!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Đan Dược Sư Thất Phẩm, Đá Ra Ngoài!

“Thành công!”

“Gà nướng ăn không hết!”

Hai âm thanh đồng thời vang lên, Nạp Lan Yên xoay người hung hăng ôm Hỏa Ly, nhếch miệng cười nói: “Yên tâm, tuyệt đối quản đủ!”

Hỏa Ly vẫy đuôi to xinh đẹp: “Quản ta cả đời, xác định?”

“Không xác định!”

‘Ba’ một tiếng, cửa lớn bị đẩy ra, Lãnh Thiếu Diệp vẻ mặt âm trầm đi vào bệ quan thất, ống tay áo vung lên quét Hỏa Ly ra ngoài: “Muốn ăn gà nướng đến tìm gia!”

“Người dám ném ta, thế nhưng người dám ném ta, người....”

Tiếng nói của Hỏa Ly đã bị cánh cửa đóng chặt của bệ quan thất ngăn cách bên ngoài, bàn tay to của Lãnh Thiếu Diệp chụp tới khóa người trước mặt vào trong ngực, giọng nói trầm thấp có lực: “Gà nướng cái gì, để cho nó tới tìm ta là được!”

Thật vất vả mới nghe được tiếng ‘thành công’ của vợ nhà mình, ai ngờ ngay sau đó lại nghe được âm thanh Hỏa Ly ngu xuẩn lòng mang ý xấu muốn dụ dỗ Hồ Ly nhà hắn quản cả đời.

Quả thật không thể nhẫn!

“Được.” Nạp Lan Yên nở nụ cười giảo hoạt sáng lạn, nắm tay Lãnh Thiếu Diệp đưa hẳn đến trước lò luyện đan: “Nhìn kiệt tác ta làm một ngày một đêm!”

Nhìn đan dược oánh nhuận lóng lánh kim quang, con người đen tối của Lãnh Thiếu Diệp hơi nheo lại: “Thất phẩm? Tụ Linh đan!”

Nạp Lan Yên nhếch miệng: “Đúng vậy.”

Lãnh Thiếu Diệp cúi đầu trộm hương (hôn trộm á) trên mặt Hồ Ly nhà mình, giơ ngón tay cái lên: “Làm tốt lắm!”

Liệt Diễm đế quốc là một quốc gia rộng lớn, nay lại ngay cả một Đan Dược Sư ngũ phẩm đều không có, vừa sáng sớm vợ nhà mình đột nhiên biến thành Đan Dược Sư thất phẩm, làm sao Lãnh Thiếu Diệp có thể không cảm thấy kiêu ngạo?

Ở thế kỷ hai mốt, Hồ Ly nhà hẳn ưu tú đến mức không thể xoi mói, đi vào thế giới xa lạ này lại từng bước bư hãn, chỉ có thể nói, vợ hẳn thật là tuyệt!

Nạp Lan Yên lấy một viên trong đó phóng tới bàn tay Lãnh Thiếu Diệp, nường mà cười nói: “Thưởng cho chàng!”

“Gia nhận.” Lãnh Thiếu Diệp nhìn Tụ Linh đan trong lòng bàn tay, vừa đặt vào tay còn có linh lực đập vào mặt, lập tức quét hết tất cả mệt mỏi, trong con người sâu thẳm xẹt qua một tia dịu dàng, “Nhưng mà vợ, nàng học luyện đan ở đâu?”

“Ồ?” Nạp Lan Yên nhìn Tam gia nhà mình: “Ta chưa nói cho chàng ta bá một sư tôn sao?”

Tay Lãnh Thiếu Diệp cứng đờ: “Bá lúc nào?”

Khóe miệng Nạp Lan Yên khẽ nhếch, có vẻ như thật sự là nàng đã quên nói với Tam gia: “Chính là lúc đến sơn mạch lịch lãm lần trước đó, đánh bậy đánh bạ cởi bỏ được phong ấn của sư tôn.” Sau đó kể lại đại khái mọi việc cho Tam gia nghe.

“Hỗn Độn?” Lãnh Thiếu Diệp nghe đến cuối cùng, khuôn mặt tuấn tú lập tức biến đen: “Nàng nói hiện giờ ông ta đang ở trong đan điền của nàng chữa thương?”

Nạp Lan Yên sờ mũi, ho nhẹ một tiếng: “Đúng vậy.”

Mặt Lãnh Thiếu Diệp đen như đáy nồi: “Hỏi sư tôn nàng xem làm thế nào mới có thể ra ngoài.”

“Mẹ nó, thẳng ranh con này ghen mù quáng!” Hỗn Độn đại sư tôn vốn không muốn lên tiếng, nhưng nhìn đến ánh mắt hận không thể kéo hẳn ra loạn côn đánh chết kia của Lãnh Thiếu Diệp, lập tức nổi giận: “Yên nhi ngốc, nói với nam nhân kia, hẳn còn chưa đủ tiêu chuẩn làm đồ tể (chồng của đồ đệ đó) của ta.”

“Còn có, bây giờ ngay cả bóng dáng Bồn tọa cũng không có, tất cả mọi thứ đều dựa vào cảm giác còn sót lại. Điều quan trọng nhất, Bồn tọa là nữ nhân, yêu thích nam nhân! Nhớ rõ cho Bồn tọa!” (lee: OMG! Hỗn Độn đại sư tôn là nữ??? Mẹ ơi, không thể tin được, a a a! Khụ, từ giờ đổi thành ‘nàng, bà...’ vậy)

Nạp Lan Yên suýt nữa cắn đứt đầu lưỡi mình: “Cái... Cái gì? Đại sư tôn người cư nhiên là nữ?”

Tuy rằng giọng nói của đại sư tôn khó phân biệt nam nữ, nhưng trong giọng nói kia tràn đầy tà tứ âm lãnh, cùng với lời nói ác độc, tuy Nạp Lan Yên vẫn chưa kết luận giới tính của đại sư tôn, nhưng vừa rồi bỗng nghe đại sư tôn nói mình là nữ, vẫn là lập tức bị sặc!

“Nếu không thì người cho rằng tại sao Bốn tọa đến tìm người? Ngu xuẩn! Đầu gỗ!” Hồn Độn đại sư tôn tức giận, nha đầu kia nghe được giới tính của mình lại kinh ngạc như vậy!

Nạp Lan Yên vội vàng thu hồi khiếp sợ trên mặt, suy nghĩ trong đầu cũng đã bay đến phương Bắc rồi, vậy có phải là nói từ nay về sau nàng có thể cởi sạch quần áo mà tắm rồi hả?

“Đầu gỗ!” Hồn Độn đại sư cảm nhận được suy nghĩ trong đầu của đồ nhi, lại lần nữa tức giận đến giơ chân.

Nạp Lan Yên ho nhẹ một tiếng, bị đại sư tôn mắng nhiều, nàng cũng cảm thấy mình thật sự là đầu gỗ rồi, nhìn vẻ mặt ngày càng khó coi của Lãnh Thiếu Diệp, cười tủm tỉm nói: “Tam gia à, đại sư tôn kêu ta nói với chàng, bà là nữ, yêu thích nam, mặt khác, chàng muốn làm đồ tể bà còn chưa đủ tiêu chuẩn đâu!”

“Không đủ tiêu chuẩn cũng chỉ có thể một người là gia.” Lãnh Thiếu Diệp mặt không chút thay đổi vừa kéo Nạp Lan Yên vào trong ngực vừa nói: “Vợ, nàng hỏi lại bà ta xem như thế nào mới có thể đi ra?”

Tuy nói là nữ làm cho sắc mặt tối đen của Tam gia tốt hơn một chút, nhưng cho dù là nữ hôm nay trời ở trong đan điền của vợ mình cũng không phải chuyện này!

“Nói với tiểu tử thú kia, nhiều nhất là hai năm Bốn tọa sẽ đi ra ngoài đánh hấn bán thân bất toại (liệt nửa người đó).” Hồn Độn đại sư tôn lạnh lùng cười, nam nhân này không một tiếng động đoạt đi đồ đệ của bà cũng thôi đi, hiện nay cư nhiên còn dám ghét bỏ bà?

“Nhiều nhất hai năm.” Nạp Lan Yên dựng thẳng lên hai ngón tay quơ quơ trước mặt Lãnh Thiếu Diệp, lại ôm bụng nói: “Tam gia, ta đói bụng.”

“Điểm tâm gia đã phân phó người làm.” Lãnh Thiếu Diệp nhìn mỗi một giữa mi tâm (chỗ giữa hai đầu lông mày á) vợ nhà mình, duỗi ngón tay ra vuốt lên mi tâm nàng, “Đi tắm suối nước nóng một chút đi.”

“Đúng rồi, hôm qua ta đã đến Nạp Lan gia gặp lão gia tử, xác thực đối với Ngũ tiểu thư tốt lắm. Nhưng mà có một đám lang tâm cầu phế (lòng lang dạ sói) làm cho người ta buồn nôn!”

Nói xong mấy lời cuối cùng, đáy mắt Nạp Lan Yên hiện lên một chút lệ quang lạnh như băng.

Lãnh Thiếu Diệp vuốt tóc nàng, môi mỏng gợi lên một độ cong: “Muốn làm cái gì cứ yên tâm làm đi, nay ở một mẫu ba phân (nói diện tích đó) trên Liệt Diễm quốc này, gia vẫn có thể nâng lên một bầu trời cho nàng.”

Nạp Lan Yên mặt mày cong cong, tươi cười lưu luyến.

Trong ao suối nước nóng.

Nạp Lan Yên nhắm mắt thoải mái dựa vào bạch ngọc bên cạnh ao, trong sương mù mờ mịt ánh lên khuôn mặt ửng đỏ càng trở nên tuyệt diễm động lòng người, khóe môi vẽ ra một đường cong, linh lực hùng hậu trong cơ thể chậm rãi lưu chuyển, duỗi đi một ngày một đêm một mỗi.

Luyện chế thành công Thất phẩm Tụ Linh đan, bước tiếp theo chỉ cần làm thanh danh nổi lên, không sợ người Nạp Lan gia không mắc câu!

Ăn xong điểm tâm, Nạp Lan Yên đối một bộ nam trang màu lam nhạt, ở trước gương vẽ vài nét bút làm cho khuôn mặt nhu hòa thành một mỹ thiếu niên, dung nhan tuấn tú, mày kiếm bay nghiêng, một đôi mắt hồ biển thành một đôi mắt đào hoa, đôi mắt hơi nhếch lên, hẹp dài lại không mất đi sự trong trẻo.

Lãnh Thiếu Diệp đứng ở sau lưng nàng, trơ mắt nhìn gương mặt xinh đẹp tuyệt luân của vợ nhà mình từng chút biến thành khuôn mặt chỉ có ở thiếu niên, không khỏi vuốt cằm chắc chắn nói: “Vợ, cánh tay này chơi thật tốt!”

Ai dám nói thuật dịch dung cổ đại rất cường hãn? Thủ pháp hóa trang hiện đại chỉ cần nắm giữ đúng chỗ, tuyệt đối không thua kém dịch dung một chút nào.

Nhìn vợ hãn, ngay cả yết hầu đều hóa trang ra.

Khóe miệng Nạp Lan Yên hơi giương lên, đôi mắt đào hoa mang theo vài tia ý vị câu người, đứng dậy nhẹ lay động chiết phiến (quạt giấy) trước ngực, giọng nói hơi khàn khó phân biệt nam nữ: “Tam gia, nhanh tới cười với ta một cái.”

Lãnh Thiếu Diệp bĩu môi mông một cái, vẻ mặt phức tạp nhìn Hồ Ly nhà mình: “Vợ, gia phát hiện nếu nàng là nam, đoán chừng gia cũng cong rồi.” (lee: haha, hủ nữ hiếu mà :>)

“Dám không cong ta liền làm chàng.” Nạp Lan Yên khép lại chiết phiến, khóe miệng gợi lên một độ cong xán lạn: “Nhưng mà đời này chàng cong không được.”

Ba!

Cửa phòng đột nhiên bị phá mở, liên tiếp vài đạo bóng dáng từng người một ngã vào.

Hỏa Ly bị ngã vào lập tức tức giận nổi cáu: “Thằng khốn nào đẩy ta? Đều nói không được chen lấn, không được chen lấn đó một lũ ngu ngốc!”

Liêu ca lập tức quay đầu lên án: “Mới không phải là ngân gia đâu, đều là đại hắc ngư người, thân hình lớn như vậy còn chen với lẫn cái gì?”

Vĩnh viễn bị thương đại hắc ngư: “Rống!”

“Hừ!” Tiểu Bảo khinh bỉ ba con một cái, ‘oạch’ một chút leo đến cổ tay Nạp Lan Yên, nhắm mắt lại bắt đầu giả làm rắn chết, nghe lén bị bắt được, quá mất mặt, à không, quá ném xà rồi! (lee: mấy con thú đáng iu quá đi~~)

Ánh mắt Lãnh Thiểu Diệp bốc hỏa nhìn mấy con thú ngã vào phòng này, từng chữ theo kẽ răng rít ra ngoài: “Mấy con thú các người đều đi ra ngoài với gia!”

Lông cả người Hỏa Ly lập tức dựng đứng lên: “Người muốn làm gì?”

Thân mình Liêu ca và đại hắc ngư run lên, mẹ nó thế nào đột nhiên lại quên nam nhân này tạm thời chúng nó còn trêu chọc không nổi nha!

Lãnh Thiểu Diệp lạnh lùng liếc mắt nhìn ba con một cái, đảo mắt lúc nhìn về phía Nạp Lan Yên vô tận hàn băng nháy mắt biến thành dịu dàng như nước: “Vợ, ta mang mấy tiểu tử kia ra ngoài vui đùa một chút.”

Nạp Lan Yên cười tủm tỉm phất tay với ba con thú Hỏa Ly nói: “Buổi chiều chúng ta gặp lại, cùng Tam gia ra ngoài chơi vui sướng một chút đi!”

Ô ô, ôi, ôi, chơi cái cọng lông ấy!

Chúng nó cùng Tam gia chơi vui sướng sẽ gặp quý có được không?

Ba con Hỏa Ly mặt tràn đầy u oán nhìn bóng dáng công tử tuấn tú nhẹ nhàng lay động chiết phiến dần đi xa của Nạp Lan Yên, lưu lại chúng nó mắt to trừng mắt nhỏ với Lãnh Thiểu Diệp quanh thân lập tức hạ xuống dưới 0 độ.

Sáng sớm sương mai, gió thổi nhẹ nhẹ.

Thiếu niên tuấn tú mặc một bộ quần áo màu lam đi trên đường phố phồn hoa, mỉm cười gần gũi, tốt cho một công tử nhẹ nhàng như ngọc, hấp dẫn không ít ánh mắt người tới người lui trên đường.

Bước chân của thiếu niên dừng ở bên ngoài một tòa nhà hình tháp chín tầng cao ngất tại cuối phố, ánh mắt nhìn lướt qua tấm biển ghi bốn chữ ‘Công Hội Đan Dược’, ý cười nơi khóe môi dần sâu sắc.

Nếu nói Liệt Diễm đế quốc không có gì ngoài hoàng tộc và ba đại gia tộc bên ngoài, như vậy còn có mấy thế lực cường đại vượt qua Liệt Diễm, Công Hội Đan Dược này chính là một trong số đó.

Thế lực của Công Hội Đan Dược trải dài khắp mọi nơi trên đại lục, mà tòa nhà hình tháp chín tầng khí phách trước mắt đúng là phân hội ở Liệt Diễm.

Nạp Lan Yên rảo bước tiến vào đại môn, trong đại sảnh rộng lớn cổ xưa chỉ vền vện có tầm hai ba người đang quét nhà lau bàn, thỉnh thoảng nói nói cười cười, bầu không khí thế mà rất nhàn nhã an nhàn.

“Ồ?” Một nữ tử trong đó nhìn thấy Nạp Lan Yên, vội vàng thả khăn lau trên tay xuống, trên mặt mang theo tươi cười khéo léo tiến lên phía trước: “Xin chào, xin hỏi ngài muốn mua đan dược hay là?”

Bộ dáng của nữ tử thật thanh tú, một đôi mắt to thanh tịnh dịu dàng, giơ tay nhắc chân đều mang theo một cỗ khí tức thư hương (nhà dòng dõi Nho học).

Khóe môi Nạp Lan Yên nhẹ nhàng kéo ra một chút ý cười, làm nổi bật lên khuôn mặt tuấn tú khiến người ta chăm chú, giọng nói thản nhiên trầm thấp nghe thật êm tai: “Ta đến khảo thủ (khảo sát + lấy) cấp bậc luyện đan.”

Mặt của nữ tử ‘xoát’ một chút đỏ lên: “Khụ, chờ một chút, ta đi thông báo với sư phụ.”

Nói xong xoay người chạy vào hậu thất (phía sau nhà ý).

Tươi cười nơi khóe miệng Nạp Lan Yên hơi cứng đờ, chỉ thấy hai nam tử bên cạnh mới rồi còn tươi cười nháy mắt về mặt đã không có ý tốt nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt kia giống hệt như đang phòng sói.

Tươi cười trên mặt Nạp Lan Yên hoàn toàn cứng lại rồi, cho dù hiện tại nàng hóa trang thành thiếu niên, lòng nàng vẫn thuộc về Tam gia nhà nàng được không nào?

Dùng ánh mắt phòng sói như vậy nhìn một thiếu niên như nàng vậy, thật sự được không?

Hoàn hảo nữ tử kia đi không bao lâu đã trở lại, cười yếu ớt nói với Nạp Lan Yên: “Sư phụ bảo ta dẫn người đến tầng thứ ba tìm người.”

Công Hội Luyện Đan không có gì ngoài khách nhân mua đan dược, gần như quanh năm cống và sân đều thanh tịnh, chứ nói chi đến người khảo thủ cấp bậc Đan Dược Sư, có thể nói quanh năm suốt tháng cũng không thấy hai ba người.

Cho nên phân hội trưởng của Công Hội Đan Dược ở Liệt Diễm vừa nghe có người tới khảo thủ cấp bậc, lập tức nhiệt tình rồi, vội vàng để cho đồ đệ mười người đi lên.

Mặc kệ kết quả khảo thủ như thế nào, cuối cùng suốt ba năm qua lâu này cũng có thể mở cửa một lần!

Thật không dễ dàng!

“Được. Đa tạ cô nương!” Nạp Lan Yên lễ phép cười với nữ tử, dưới ánh mắt không có ý tốt của hai thanh niên theo nữ tử lên lầu.

“Người chính là người muốn khảo thủ cấp bậc?”

Đầu bậc thang lầu ba có một lão giả tóc tai lộn xộn đứng đó, vốn biểu tình đang chờ mong sau khi nhìn thấy Nạp Lan Yên mười sáu mười bảy tuổi lập tức thất vọng, một người trẻ tuổi như vậy thì có thể khảo thủ cấp bậc gì?

Ông lão ủ rũ cúi đầu: “Theo ta vào đi!”

Nạp Lan Yên cũng không để ý, lễ phép nói cảm ơn với nữ tử, theo sau ông lão vào trong luyện đan thất chuyên dùng cho khảo thủ cấp bậc Đan Dược Sư ở lầu ba.

Ông lão nắm tóc, hỏi: “Thi phẩm mấy?”

Nạp Lan Yên mỉm cười: “Thất phẩm.”

“Phẩm mấy?” Ông lão không cẩn thận kéo đứt mấy sợi tóc, nheo lại đôi mắt đục ngầu, tầm mắt khóa chặt trên người Nạp Lan Yên.

“Thất phẩm.” Nạp Lan Yên đọc nhấn mạnh từng chữ rõ ràng lại một lần, “Hiện tại muốn bắt đầu sao?”

Ông lão híp mắt nở nụ cười: “Tiểu tử, Thất phẩm Đan Dược Sư cũng không phải là nói đùa.”

Nạp Lan Yên cười nhẹ: “Thử xem chẳng phải sẽ biết à?”

“Được! Ta cho người thử xem.” Ông lão xoay người lấy ra ba phần đan phương (phương pháp luyện đan) từ ngăn tủ Thất phẩm Đan Dược Sư đặt lên trên bàn, “Ở đây chúng ta có sẵn dược liệu trang bị cho người, chỉ cần người luyện chế ra được hai trong ba loại ta lập tức trao cho người danh bài thân phận Đan Dược Sư Thất phẩm, hơn nữa ta còn mời người gia nhập vào Công Hội Đan Dược với thân phận trưởng lão.”

Nếu không kể đến đày mắt ông lão có chút đực ngầu, bộ dáng đầu tóc lộn xộn râu ria xồm xoàm, hiển nhiên cũng là một vị tinh anh xứng đáng giải quyết việc chung: “Mặt khác, nếu một loại đan dược người cũng không luyện chế thành công, hao phí tất cả dược liệu người phải bồi thường gaaps10, có ý kiến gì không?”

Nạp Lan Yên cầm ba đan phương lật xem, nghe vậy cũng không giương mắt nói: “Không có ý kiến.”

Ông lão thấy vậy cũng không quấy rầy nữa, lẳng lặng ngồi trên ghế uống trà, chờ Nạp Lan Yên nhớ đan phương, khẩu thủ cấp bậc không cho phép vừa luyện đan vừa xem đan phương.

Nạp Lan Yên xem xong một phần đan phương, khẽ nhăn mi tâm, lại nhìn hai đan phương khác, khóe miệng bất đắc dĩ kéo kéo.

Ông lão bưng ly trà mỉm cười nhìn thiếu niên tuấn tú trước mắt này, ba hoa khoác lác cũng không dễ như vậy, nhìn vẻ mặt này là biết khó mà lui đi? Trong lòng cũng có chút mất mát, đã nhiều năm Đan Dược Sư bọn họ không có người trẻ tuổi có thiên phú tốt xuất hiện.

Nạp Lan Yên không chú ý tới mất mát của ông lão, nàng cũng không cảm thấy biết khó mà lui, nhú mày là bởi vì ba đan phương Thất phẩm đang cầm trên tay không khỏi cũng quá đơn giản đi?

Đừng nói đan phương Thất phẩm Tụ Linh đan đại sư tôn cho, chính là ngay cả trình tự luyện chế Tam phẩm Cố Nguyên Đan lần trước cũng phức tạp hơn ba đan phương này nhiều.

Hỗn Độn đại sư tôn đối với việc này chỉ khinh thường nói: “Yên nhi ngốc, những thứ phạm phu tục tử này có thể so sánh với đan phương của Bốn tọa sao?”

Đúng vậy.

Nạp Lan Yên giương lên một nụ cười, đặt đan phương trong tay xuống, cười nói với ông lão: “Tất cả dược liệu đều ở chỗ này?”

Ông lão thật sâu nhìn thoáng qua Nạp Lan Yên, đặt ly trà xuống nhẹ vung tay lên, trên bàn trước mặt Nạp Lan Yên lập tức xuất hiện một đan lô (lò luyện đan), bày đầy dược liệu và linh quả, thu đan phương lại, ông lão nói: “Người đã có thể bắt đầu.”

Nạp Lan Yên gật đầu, lập tức thu lại ý cười trong mắt, đầu vào đấy bắt đầu lựa chọn dược liệu cần thiết trong đan phương thứ nhất, ánh mắt trầm tĩnh, vẻ mặt chuyên chú.

Theo động tác của Nạp Lan Yên, ánh mắt không tập trung của ông lão dần trở nên chăm chú, lại dần trở nên kinh hỉ (ngạc nhiên + vui mừng), lại dần biến thành cuồng hỉ (vui mừng điên cuồng), cuối cùng thậm chí không còn chút hình tượng nào nhìn chăm chú động tác trên tay Nạp Lan Yên, ánh mắt cuồng nhiệt, sắc mặt đỏ bừng, không ngừng vuốt ve bàn tay giống như đánh máu gà hoàn toàn dừng không được.

Nếu không phải là sợ quấy rầy đến Nạp Lan Yên, ông lão thật sự muốn nhào đến gần xem nàng luyện đan, mỗi một động tác đều xinh đẹp đương nhiên như nước chảy mây trôi vậy, thời gian dùng dược liệu và hỏa cầu đều tinh chuẩn không sai chút nào, thân là một Đan Dược Sư, thân là một Đan Dược Sư nhiều năm như vậy cũng không tiến lên được Bát phẩm, nhìn động tác của thiếu niên liền mơ hồ chạm đến biên giới của bình cảnh, giờ khắc này ông lão hưng phấn muốn kêu to, thiếu niên trước mắt này tuyệt đối là một thiên tài, siêu cấp thiên tài chưa bao giờ có trong giới Luyện Đan.

Không được, không được!

Ông phải thông báo với tổng hội trưởng, phải thông báo với tổng hội trưởng!

Mặt khác, những lão gia hỏa ở Công Hội ai dám nói sau bọn họ giới Luyện Đan không có người, để cho thiếu niên này vừa ra trận, tuyệt đối sẽ bẽ mặt đấy!

Nạp Lan Yên bỗng chốc thu tay lại, mở ra đan lo đang xoay tròn giữa không trung, 37 viên Thất phẩm Hoàn Nguyên đan thành công ra lò, cổ tay vừa lật liền thu đan dược vào trong hộp gỗ, ngay sau đó lập tức luyện chế đan dược thứ hai, trong lúc đó ánh mắt đều không thư giãn một chút nào.

Hai tay ông lão run rẩy cầm hộp gỗ, hung hăng nhắm mắt, cẩn thận kiểm tra mỗi một viên Hoàn Nguyên đan, tim suýt nữa ngừng đập, cả 37 viên Hoàn Nguyên đan đều hoàn mỹ đến cực hạn!

Việc này làm cho ông quả thật không dám tin vào mắt mình.

Vừa rồi nếu ông sử dụng những dược liệu mà thiếu niên kia dùng để luyện chế, cố gắng hết sức cũng chỉ có thể luyện chế ra 30 viên, mà hắn đã là Đan Dược Sư suốt 74 năm.

Thiếu niên trước mắt mới mấy tuổi? Dược 18 chưa?

Ba!

Tiếng hộp gỗ rơi trên mặt bàn kéo suy nghĩ của ông lão lại, hoàn hồn liền nhìn thấy một hộp gỗ khác bày đầy mấy chục viên đan dược lóng lánh, nuốt nước miếng ‘ực’ một tiếng, mẹ nó thiếu niên này còn là người sao? Đây vẫn còn là người sao? Ông chỉ phát giác một lát thế nào đã luyện xong đan dược thứ hai rồi?

Yêu nghiệt! Biến thái! Quả thật chính là thiên đại.... Bảo bối đấy!

Nửa canh giờ trôi qua, ba loại Thất phẩm đan dược, hơn một trăm viên bày đầy trên bàn, Nạp Lan Yên lau mồ hôi trên trán, thống khoái mà phun ra một chữ: “Thoải mái!” (lee: Tiếng Trung có 1 chữ 爽 thôi.)

Nếu trước kia nói học tập luyện đan là vì nàng cần nghề nghiệp này, nhưng hiện tại nàng hoàn toàn chìm đắm trong trạng thái chăm chú suốt quá trình luyện đan, sau khi luyện chế đan dược thành công, linh lực, tinh thần lực và linh hồn lực đều đạt được cảm giác thoái mái sáng khoái vui vẻ trước nay chưa từng có!

“Mẹ nó....”

Ông lão chấn động ôm ba hộp gỗ đựng đan dược khước miệng đều cười đến liệt rồi, ánh mắt nhìn Nạp Lan Yên cực nóng giống như nam nhân đói nhìn thấy thịt nướng: “Tiểu, tiểu nha đầu, người tên là gì?”

Một câu tiểu nha đầu, cũng cho thấy ông lão đã nhìn thấu ngụy trang của Nạp Lan Yên.

Nạp Lan Yên mặt không đổi sắc nhếch môi cười: “Nạp Lan Yên.”

“Nạp Lan Yên?” Ông lão đương nhiên biết tên này, tiểu thư gốc tử Nạp Lan gia nổi danh khắp kinh đô, vài ngày trước Chiến vương và gốc tử đại hôn là sự kiện chấn kinh toàn bộ kinh đô.

Nhưng mà.... Gốc tử?

Một đám người Nạp Lan gia đều là nào tàn đi? Nếu nha đầu trước mắt này là gốc tử, vậy người khắp thiên hạ đều thành kẻ gốc rồi!

“Yên nha đầu, thành tựu trên phương diện luyện đan của người liền ngay cả ta cũng thấy mặc cảm.” Ông lão giơ thật cao ngón tay cái về phía Nạp Lan Yên, từ không gian giới chỉ lấy ra hai khối ngọc bài ném đến tay Nạp Lan Yên, “Đây là ngọc bài thân phận trưởng lão và Đan Dược Sư Thất phẩm, những đan dược này đều là người luyện chế, người đều cầm lấy đi. Mặt khác, sau này có cần dược liệu gì cứ đến chỗ ta mà lấy, à, đúng rồi, tiểu Yên, năm nay người bao nhiêu tuổi?”

“Hội trường quá khen.” Nạp Lan Yên khiêm tốn cười, lộ ra hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ: “16!”

“16?”

Thật không biết biểu tình của ông lão là vui hay buồn, vui chính là ông thế nhưng đã đào móc ra một Đan Dược Sư Thất phẩm 16 tuổi, buồn chính là năm nay ông đã 96 tuổi rồi mà còn không bằng một tiểu nha đầu.

Trong lúc vừa vui vừa buồn đó, thật sự là hành hạ người cực kỳ tàn nhẫn!

Nhưng mà so với chính mình buồn, ông lão nghĩ đến toàn bộ giới luyện đan đều vui, nhịn không được hai tay chống nạnh ngửa mặt lên trời cười ha hả: “Ha ha ha ha ha ha, ai dám nói giới luyện đan ta không có người? 16 tuổi, tốt cho một người 16 tuổi! Ha ha ha, tiểu Yên nha đầu, lão đầu ta hơn người 80 tuổi, vậy gọi một tiếng lão ca ca đi!”

Kêu một tiếng lão gia gia mới đúng đi!

Nạp Lan Yên đỡ trán, dưới ánh mắt kích động chờ mong của ông lão kêu một tiếng: “Lão ca ca.”

Ông lão lập tức cười vui sướng, nếp nhăn trên mặt đều cời bỏ ra: “Ôi! Ôi! Tốt, nha đầu tốt! Ta gọi Phong Trường Phong, đi, lão ca ca mời người đi uống rượu!”

Nạp Lan Yên mở chiến phiến, cong môi cười nói: “Được, hôm nay để cho lão ca ca tốn kém rồi. Nhưng mà, về thân phận của ta, mong rằng lão ca ca tạm thời giữ bí mật giúp, ở bên ngoài chỉ cần gọi ta một tiếng Tam Thiếu là được!”

“Không có vấn đề!” Ít chuyện nhỏ này lão đầu hoàn toàn không có một chút ý kiến nào, hơn nữa thật ra, mỗi Đan Dược Sư đều có tính tình

giống nhau, nói một không hai, làm việc tùy hứng, ai bảo bọn họ là Đan Dược Sư đâu này!

Nạp Lan Yên và Phong Trường Phong kề vai sát cánh đi xuống lầu, nhìn cả đám ngây người trong đại sảnh, nhắc tới cũng khéo, trong đó có một nhóm người Nạp Lan gia tộc vừa mới đến mua đan dược, cầm đầu là một thiếu nữ mặc váy dài màu vàng nhạt, dung mạo tinh xảo, mặt mày mỉm cười, quả nhiên đúng là tác phong của một người tao nhã thực nhĩ.

Hai mắt Nạp Lan Yên bỗng chốc phát lạnh, trong trí nhớ của nguyên thân Ngũ tiểu thư kia không có nhiều lắm, trước mắt này chính là Tứ tiểu thư Nạp Lan Tinh nhìn như ôn hòa như nước lại có bao nhiêu vụn vẹo cùng ác độc.

Nạp Lan Tinh xếp hạng lão Tứ, đúng là nữ nhi ruột của Tam thúc Nạp Lan Lâm Đào, mà Nạp Lan Lâm Đào này bản tính bất thường, cho tới bây giờ một khi nổi giận lên đều là lục thân không nhận (mất hết tính người), thẳng đến hiện tại Nạp Lan Tinh cũng không ít lần bị thuộc hạ của hắn đánh.

Mà mỗi lần sau khi Nạp Lan Tinh bị cha mình đánh, sẽ đem lòng tràn đầy oán độc phát tiết trên người Ngũ tiểu thư, ra tay ngoan độc làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng.

Sát cơ (ý định giết người) nơi đáy mắt Nạp Lan Yên lóe lên rồi biến mất, nhưng vẫn là bị Phong Trường Phong bắt được, lão đầu nhìn lướt qua Nạp Lan Tinh, đại khái có chút minh bạch tại sao Nạp Lan Yên phải giấu diếm thân phận.

Ánh mắt lão đầu lạnh lẽo, quát: "Nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo, dám quấy rầy đến khách quý của ta các người là muốn toàn bộ bị đưa vào lò luyện đan ư?"

Nạp Lan Tinh lập tức kịp phản ứng, áy náy phúc thân với Phong Trường Phong: "Hội trưởng, thật có lỗi đã quấy rầy. Lần này ta tới là muốn mời Lam Như tiểu thư giúp đỡ đến xem bệnh cho Nhị nương trong nhà."

Lam Như trong miệng Nạp Lan Tinh đúng là nữ tử thanh tú buổi sáng dẫn Nạp Lan Yên lên lầu, nhưng thấy nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh thản nhiên cười nói: "Thực xin lỗi, Nạp Lan tiểu thư, Công Hội Đan Dược ta quy định không được tự mình ra ngoài, Lam Như không thể vi phạm quy củ của công hội."

Nói hay lắm.

Khóe miệng Nạp Lan Yên toát ra tươi cười, ánh mắt nhìn Lam Như trở nên thưởng thức, trận này không phải Nạp Lan Tinh vô năng này có thể so sánh đấy.

"Lam Như tiểu thư đây là không để cho mặt mũi sao?" Sắc mặt Nạp Lan Tinh có chút khó coi, nàng đã khuyên can hơn nửa ngày, nhưng ngay cả một ánh mắt Lam Như đều chưa cho nàng, hôm nay hội trưởng ra rồi lại vẫn không biết tốt xấu như vậy!

Coi như là hội trưởng của Công Hội Đan Dược, thấy Nạp Lan gia lão gia tử cũng phải khách khí không có chút ngạo khí nào đấy!

Lam Như nhú mày: "Thật có lỗi."

"Người...." Nạp Lan Tinh vừa định đưa tay, bên cạnh đột nhiên có một cái chân nhắm ngay bả vai Nạp Lan Tinh hung hăng đá ra!

Phanh!

Nạp Lan Tinh trốn tránh không kịp bị đại lực quét ngang bay ra xa 4-5m, liên tục đụng ngã lăn hai cái bàn mới nằm rạp trên mặt đất phun ra một búng máu, trước mắt từng trận choáng váng, còn không có kịp phản ứng

mình bị đánh, đột nhiên có một cnahs tay túm cổ áo nàng nhấc nàng lên, khó khăn mở mắt ra liền nhìn thấy một khuôn mặt thiếu niên tuấn tú tuyệt luân, mà đôi mắt của thiếu niên lại lạnh như hàn băng ngàn năm, nghe hẳn nói: "Nơi đây còn không phải chỗ người có thể giương oai!"

Khóe miệng Nạp Lan Tinh tràn ra một ngụm máu, không lưu loát hỏi: "Người là ai?"

"Người còn không xứng biết ta là ai." Khóe miệng Nạp Lan Yên vẽ ra một độ cong rét lạnh, túm cổ áo của nàng ném người ra ngoài đại môn, quay đầu về phía một đám thị vệ còn đang thất thần nói, "Cút!"

Thị vệ Nạp Lan gia răm cũng không dám lại thả một cái, vội vàng chạy ra ôm lấy lấy Nạp Lan Tinh vội vàng chạy về phía Nạp Lan phủ, giống như có ác lang (sói dữ) đuổi theo ở phía sau.

Hai mắt Lam Như tỏa sáng mà nhìn bóng lưng Nạp Lan Yên, một chữ soái, hai chữ quá soái, bốn chữ thực mẹ nó soái!

Hai thanh niên bên người Lam Như cứu giá chậm trễ phức tạp nhìn thoáng qua Nạp Lan Yên, gia hỏa người đùa nghịch anh hùng cứu mỹ nhân cái tàn khốc gì? Lại đùa bỡn nữa Tiểu sư muội cũng sẽ không đi theo người đấy!

Tuy rằng bọn hắn đột nhiên cảm thấy tiểu tử này thuận mắt không ít.

Lúc này đã qua buổi trưa, số lượng khách nhân chọn đan dược ở Công Hội Đan Dược cũng không ít, lúc này trong đại sảnh cũng có hơn hai mươi người khách, mà bên ngoài Công Hội Đan Dược đối diện đường đi, vô số người mắt thấy một màn Nạp Lan gia Tứ tiểu thư bị ném ra Công Hội Đan Dược, một hồi yên tĩnh qua đi, trên đường phố lập tức náo nhiệt!

"Hí.... Thiếu niên này ai.... Thực mẹ nó soái!" ‘

"Không biết.... hoàn toàn chưa thấy qua. Nhưng mà có thể được Phong hội trưởng xưng là khách quý, ách, Nạp Lan Tinh đá trúng thiết bản (cửa sắt) rồi!" (lee: ý nói bà kia động đến người không dễ chọc rồi ý ^^)

"Đã sớm nhìn Nạp Lan Tinh khó chịu, giả vờ giả vịt còn dám tới khó xử Lam Như nữ thần, thiếu niên này làm được quá đẹp!"

... ..

Nạp Lan Yên phải bụi bặm không tồn tại trên bờ vai không tồn tại, quay đầu nói với các vị khách có người sợ ngây người: "Thật có lỗi, xử lý mấy thứ không có mắt, quấy rầy đến các vị rồi."

Thứ không có mắt.....

Đây là đang nói Tứ tiểu thư Nạp Lan gia sao?

Mọi người ở đây đột nhiên cảm thấy có chút áp lực như núi lớn không thể phá!

"Ha ha ha, tốt, làm tốt lắm!" Phong Trường Phong cười to ba tiếng, bước đi lên phía trước trùng trùng điệp điệp vồ xuống bả vai Nạp Lan Yên, rồi nói với Lam Như, "Lần sau gặp những kẻ không có mắt thì cứ làm như thế, đều nên ném văng ra ngoài cho lão tử, tránh khỏi có người cảm thấy Luyện Đan công hội ta ai cũng có thể khi dễ!"

Phong Trường Phong vốn là còn muốn nhân lúc có mặt của mọi người công khai thân Đan Dược Sư Thất phẩm của Tam Thiếu này, nhưng nghĩ lại, quay người cười híp mắt nói với Nạp Lan Yên, "Tiểu lão đệ, đi, lão ca mang người đến Dẫn Nguyệt các uống rượu!"

Hắn xem như đã nhìn ra, tiểu nha đầu này hẳn là muốn thu thập đám người Nạp Lan gia không đến điều kia thật tốt đi? Tuy rằng hắn không

thèm để ý mấy thế lực lớn của Liệt Diễm, nhưng có tình báo hẳn đều là nhìn thấy tận mắt đấy.

Nạp Lan Yên cùng lão đầu nhi liếc nhau, hiểu rõ tâm tư của nhau, nhếch miệng một cái: "Tốt, đi Dẫn Nguyệt các cùng lão ca không say không về!"

Dưới ánh mắt sợ ngây người của một đám người hai người lần nữa kề vai sát cánh đi ra khỏi Luyện Đan công hội, mấy bóng dáng nhanh chóng biến mất trên đường phố, tốc độ quý mị của hai người đều làm cho người gặp sợ hãi thán phục.

Mà lúc này, tin tức Luyện Đan công hội xuất hiện một mỹ thiếu niên thần bí xưng huynh đệ với Phong hội trưởng, Nạp Lan gia Tứ tiểu thư bị ném ra khỏi Luyện Đan công hội truyền khắp toàn bộ đế đô nhanh như gió.

Lúc Lãnh Thiếu Diệp biết được tin tức đang lười biếng ngồi trên nhánh cây phơi nắng mặt trời ở phía sau núi, mà phía sau hẳn là sáu vị huynh đệ Lãnh gia đi đến lăn đi trong bùn đất, còn có Hỏa Ly bị buộc phóng hỏa, Liêu ca quạt gió và đại hắc ngư phụ trách đánh nén ở bên trong bùn.

Nghe tin tức thế, môi mỏng của Tam gia có chút nhếch lên, đang lúc chúng huynh đệ vừa làm xong một vòng huấn luyện tự cho rằng tâm tình lão Tam nhà ta rất tốt có thể sẽ hơi buông tha cho bọn hắn trong chốc lát, giọng nói trầm thấp như La Sát vang lên bên tai: "Một phút 30 giây, toàn bộ thất bại! Lặp lại!"

Chúng huynh đệ và ba con thú một đầu ở bên trong bùn, quỳ cầu Chiến Vương phi mau trở lại!

Bách Lý gia tộc vừa nhận được tin tức, hai mắt Bách Lý Phượng Vũ liền tỏa sáng năm chặt râu gia gia nhà mình: "Gia gia, cho con ra ngoài một

chút, con muốn đi một chuyến đến Dẫn Nguyệt các!"

Bách Lý lão gia tử phần nộ nói: "Tiểu Phượng Vũ, từ lúc con theo gia gia trở về đến khi cùng gia gia nhắc tới chuyện này, cũng không hôn gia gia rồi!" (lee: ặc, gia gia ghen? Ha ha!)

Bách Lý Phượng Vũ cong mắt cười hôn một cái lên trên mặt lão gia tử: "Gia gia, gia gia, để cho con đi đi ~ "

Bị cháu gái nhỏ làm nũng tâm đều ngọt thành mặt rồi, lão gia tử cảm thấy mỹ mãn sờ râu: "Con đi tìm Âm thúc thúc của con, để cho hãn dẫn dắt một đội ám vệ đi theo con."

"Gia gia là tốt nhất!" Bách Lý Phượng Vũ cao hứng ôm lão gia tử một cái, sôi nổi đi tìm người, ngày hôm qua bằng hữu gửi thư đến không cho nàng đi Nạp Lan gia tộc, ngày hôm nay tổng có thể đi Dẫn Nguyệt các cho nàng đánh một trận đi?

Coi như nàng rất hiểu rõ Nạp Lan Tinh, không đi Dẫn Nguyệt tìm trở về chút mặt mũi mới kỳ quái!

Cung gia.

Cung Vô Khuyết đang từ trên xuống dưới chỉ huy một đám thị vệ sắp mang ra ngoài, chỉ thấy bọn hãn nguyên một đám mặc khôi giáp màu bạc, Trường Dao trong tay sắc bén nguy hiểm, ánh mắt cứng cõi, thần sắc lãnh khốc!

Mỗi một người đều là tinh anh trong tinh anh của Cung gia!

Cung Vô Khuyết xem một vòng, hài lòng gật đầu, vung tay lên: "Đi, ngày hôm nay ai dám đến Dẫn Nguyệt các ta nháo sự, liền toàn bộ vây quanh hãn!"

Nhị Khuyết nói vừa xong, quay người vô cùng hiên ngang dẫn đầu đi ra khỏi Cung gia, phía sau là một đám thị vệ mặc khôi giáp trùng trùng điệp điệp đi theo!

Cung gia lão thái nhìn một màn này, trên khuôn mặt luôn nghiêm túc lộ ra mỉm cười: "Nhìn xem bọn hài tử này đều trưởng thành, ta mới cảm giác mình già rồi....."

Ba người con dâu bên người lão thái nhìn nhau cười cười, đúng vậy, năm nay tuổi của các nàng đều càng lúc càng lớn, tương lai thiên hạ này đều là của bọn tiểu gia hỏa đó.

Đối với Bách Lý gia cùng Cung gia là hài hòa mỹ mãn, lúc này Nạp Lan gia có thể nói là lại cãi nhau mà trở mặt.

Ngày hôm qua Hoàng Nguyệt Dung một thân xương cốt nát hơn phân nửa, gân chân Nạp Lan Lâm Hải bị thương nghiêm trọng hôm nay ngay cả đi đường đều có vấn đề, lúc tâm tình của mọi người ở đây đều âm u, Nạp Lan Tinh lại bị trọng thương bị khiêng trở về!

Có thể nghĩ, lúc này khí áp trên người Nạp Lan gia có bao nhiêu tràn đầy.

Thực tế tính cách của Nạp Lan Lâm Đào bất thường, vừa nhìn thấy tình cảnh nữ nhi của mình trọng thương hôn mê, lửa giận lập tức liền xông lên, hấn ra tay đánh, có thể đánh khắp một mẫu ba phân Liệt Diễm này đấy, ai dám đánh nữ nhi của Nạp Lan Lâm Đào hấn!

Nói hấn đau lòng cho nữ nhi, không bằng nói Nạp Lan Lâm Đào cảm thấy có người đánh mặt của hấn!

Lửa giận đang tràn đầy lại nghe được thị vệ run run rẩy rẩy nói là bị một thiếu niên không nhận ra là người nào hấn đánh, không biết?

Vẻ mặt của Nạp Lan Lâm Đào âm trầm phun ra mấy chữ: “Bây giờ hẳn đang ở đâu?”

"Ồ... Ở Dẫn Nguyệt các!"

Một thị vệ trong đó đi chậm một chút, đúng lúc nghe được bọn hắn nói muốn đi Dẫn Nguyệt các không say không về: "Chỉ là..."

Thị vệ còn chưa nói hết, Nạp Lan Lâm Đào đã nổi giận ùng ùng chạy ra ngoài đại môn, hẳn ngược lại muốn đến nhanh xem ai dám khi dễ giường oai trước cửa Nạp Lan phủ hắn!

Nạp Lan Lâm Hải đầu đầu vuốt mi tâm, nói với thị vệ kia: "Người vừa còn muốn nói điều gì?"

Thị vệ vẻ mặt khổ bức nói: "Chỉ là cùng thiếu niên kia đồng hành chính là Phong hội trưởng của Công Hội Đan Dược."

"Cái gì?" Nạp Lan Lâm Hải sợ hãi kêu nhảy dựng lên từ trên ghế, động đến vết thương ở chân, đau đến nhe răng nhếch miệng thực sự không nên trì hoãn may may, "Mẹ nó, mau mang theo Nạp Lan Tinh cùng lão tử lập tức đi Dẫn Nguyệt các!"

Ai cũng có thể được tội, cho dù là Hoàng thất cũng muốn kính bọn hắn Nạp Lan gia ba phần.

Nhưng chỉ có Công Hội Đan Dược là không thể đắc tội, nói giỡn à, chính là đương kim đệ nhất thấy Phong hội trưởng cũng muốn cúi đầu vấn an, huống chi là bọn hắn!

Trong lúc Nạp Lan gia gà bay chó chạy, thì trong Dẫn Nguyệt các, hai người Nạp Lan Yên và Phong Trường Phong đang ngồi ở trong sương phòng uống rượu, rất tiêu sái.

Phong Trường Phong nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, cười tủm tỉm nói: "Nha đầu, người nói Nạp Lan gia phải bao lâu mới tìm đến?"

"Một khắc?" Nạp Lan Yên duỗi ra một ngón tay quơ quơ, "Nhưng mà cũng không thể xác định, nếu Nạp Lan Lâm Đào ở đó, khả năng còn dùng không đến một khắc. Nếu là hãn không có ở đó, đoán chừng ta được uống được đến xế chiều?"

"Quý tinh linh." Phong Trường Phong cười mắng một câu, "Làm sao người lại tính toán chuẩn như vậy?"

Nạp Lan Yên uống ly rượu, cười nhạt không nói.

Trên thực tế nàng xác thực nghĩ tới hôm nay Nạp Lan gia sẽ đến Công Hội Đan Dược mua đan dược, cho nên tối hôm qua mới gấp rút luyện chế ra Thất phẩm đan dược như vậy, chẳng qua là nàng không nghĩ tới trùng hợp người đến lại là Nạp Lan Tinh, càng không có nghĩ tới lá gan của Nạp Lan Tinh ở Công Hội Đan Dược cũng lớn như vậy.

Chỉ có thể nói, nàng nghĩ tới một ít tình cảnh, nhưng không nghĩ tới sự tình phát triển so hãn tưởng tượng càng thuận lợi hơn.

"Ôi! Đã đến."

Phong Trường Phong thoáng nhìn một đạo bóng dáng tràn đầy sát khí ở dưới lầu, hai mắt sáng lên, chặc chặc nói, "Mới không đến nửa khắc đồng hồ, tới thật đúng là nhanh."

Khóe miệng Nạp Lan Yên khẽ co rút, tính tình của Phong hội trưởng tuyệt đối là e sợ thiên hạ không đủ loạn, không đợi nàng mở miệng, cửa sương phòng đột nhiên bị một cước đại lực đá văng: "Kẻ nào tìm cái chết dám đánh nữ nhi của Nạp Lan Lâm Đào ta!"

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Có Bản Lĩnh Người Đi Ra!

Khóe miệng Nạp Lan Yên ngấn một chút cười lạnh, bóng dáng ngồi trên ghế không nhúc nhích, tay phải bỗng nhiên đánh ra một quyền ra ngoài.

"Oanh!"

Quyền phong lẫm liệt lấy tốc độ mắt thường nhìn không thấy ‘oanh’ một tiếng nện vào đan điền của Nạp Lan Lâm Đào, bóng dáng vừa đập cửa mà vào lập tức đã bị đánh bay ra ngoài, trùng trùng điệp điệp đánh lên hàng rào ngoài cửa, bùm bùm cách cách quăng xuống đại sảnh!

Động tác gấp rau ở tay trái của Nạp Lan Yên không bị quấy nhiễu chút nào, đưa một củ lạc điền tiến vào trong miệng, lại rót một ly rượu uống một ngụm nhỏ, ung dung thở dài: "Thời buổi này, người tìm chết luôn như vậy, không thể chờ đợi được, haizz...."

Tiểu tâm can của Phong Trường Phong ‘phù phù phù phù’ nhảy, ánh mắt nhìn Nạp Lan Yên trở nên phức tạp.

Tiểu nha đầu này còn để cho người khác sống hay không?

Năm nay mới gần mười sáu tuổi đã là Thất phẩm Đan Dược Sư đã đủ lại để cho người hâm mộ ghen ghét oán hận, rõ ràng thực lực cũng mạnh như vậy hung hãn như vậy?!

Những người khác cách khá xa thấy không rõ lắm, Phong Trường Phong cũng là nhìn tận mắt Nạp Lan Lâm Đào bị nha đầu kia một quyền

đánh bay, một quyền liền đánh bay đó!

Có cần lợi hại như vậy hay không? Có cần liều lĩnh như vậy hay không?

Trong lúc này Phong Trường Phong có điểm đồng tình với Nạp Lan gia tộc, chọc đến một tiểu biến thái như vậy đúng là rất sốt ruột đấy.

Nạp Lan Lâm Đào chưa thấy rõ người đã bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống đại sảnh đây tầm mắt của người, đỉnh đầu đều nhanh bốc lửa, tung người một cái từ đại sảnh trở mình bay lên, lần này cũng không dám xông vào trong sương phòng, đứng ở sát mép hàng rào kêu gào nói: "Tên hỗn đản nào dám đánh lão tử! Đi ra cho ta! Có bản lĩnh người đi ra!"

Trán Nạp Lan Yên tuôn ra một sợi gân xanh, Nạp Lan gia tộc cộng chỉ còn lại ba huynh đệ lão Nhị, lão Tam và lão Tứ, lão Nhị tâm cơ thâm trầm cả ngày cũng không biết suy nghĩ ở chỗ nào, lão Tứ đầu óc ngu si tứ chi phát triển, hôm nay lần thứ đầu tiên gặp mặt lão Tam quả thực chính là kẻ có khuynh hướng bạo lực còn là bệnh tâm thần chỉ biết bạo ngược người thân!

"Có bản lĩnh người đi ra!"

Nạp Lan Lâm Đào còn đứng ở ngoài cửa kêu gào, vẻ mặt âm lệ cảnh giác quét nhìn bốn phía.

Khóe miệng Nạp Lan Yên gờ lên nhẹ răng cười một cái, cái chén trong tay 'ba' một tiếng bị tạo thành đồng mảnh vỡ, bóng dáng đột nhiên từ trên chỗ ngồi biến mất không thấy gì nữa!

Phong Trường Phong mở to hai mắt đều không có cảm giác Nạp Lan Yên là thế nào biến mất, đợi lúc hần quay đầu lại nhìn về phía hàng rào chỗ Nạp Lan Lâm Đào chửi bậy, chỉ thấy sau lưng của hần đột nhiên xuất hiện một cái chân, nhắm ngay hông hần mạnh mẽ đạp lên!

"A..... "

"Bùm bùm cách cách!"

Cả người Phong Trường Phong cứng ngắc ở trên mặt ghế, hần nhìn tận mắt Nạp Lan Lâm Đào từ trước mắt hần vẽ lên một đường cong, tiêu sái phiêu dật mà kéo lê qua cửa sổ, lại ‘rầm’ một tiếng rơi xuống đất.

Nạp Lan Yên bình tĩnh mà trở lại ghế lô, bất đắc dĩ cười nói với Phong Trường Phong: "Phong hội trưởng, xem ra bữa rượu này của chúng ta buổi chiều là không thể uống xong."

Phong Trường Phong ghen đủ một hơi trừng mắt nhìn Nạp Lan Yên, nha đầu kia trong miệng nói xong bất đắc dĩ, trong mắt rõ ràng viết sung sướng được không!

Nạp Lan Yên nháy mắt, bưng ly rượu lên đứng ở bên cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống Nạp Lan Lâm Đào nằm rạp trên mặt đất dậy không nổi, bên môi vẽ ra một đường cong lạnh như băng như có như không: "Bản thiếu gia không những đánh nữ nhi người, hiện tại ngay cả người cũng đánh, người có thể nắm ta như thế nào?"

Tiếng nói trong suốt vui mừng của thiếu niên lập tức hấp dẫn đám người đi đường, gương mặt vừa nhìn lên trên, đáy mắt đều hiện lên vẻ sợ hãi thán phục.

Mạch thượng nhân (1) như ngọc, công tử thế (2) vô song.

(1) Mạch thượng nhân: cách gọi người tu hành một cách tôn trọng.

(2) Công tử thế: một cách gọi của người Trung Quốc.

Nạp Lan Lâm Đào bị đánh hai lần mới nhìn rõ ràng bộ mặt thật của địch nhân, lần đầu tiên liền cũng bị dung nhan của thiếu niên kia lung lay

mắt, sau khi nghe hấn nói lập tức phẫn nộ chạy lên nã, một chưởng chụp bên trên mặt đất mượn lực phi thân nhảy lên: "Bắt người như thế nào? Ta muốn đánh chết người thẳng khốn này!"

Hai mắt Nạp Lan Yên phát ra ánh sáng mãnh liệt, tiện tay ném ly trà về phía Nạp Lan Lâm Đào lẳng không mà đến (bay đến đó): "Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!"

"Chính là ly rượu cũng muốn...." Nạp Lan Lâm Đào vung ống tay áo lên muốn đem ly trà vung đi, lại không nghĩ tới một cái ly trà nho nhỏ kia lại nặng như cự chùy tram cân đánh vào trên cổ tay hấn, kêu thảm một tiếng che cổ tay ngã rơi xuống mặt đất, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cái trán toát ra từng trịn mồ hôi lạnh.

Phong Trường Phong: "..."

Cho dù một quyền đánh bay, một cước đạp bay cũng thôi đi, nhưng bị một cái ly trà đập vỡ xương cổ tay, Nạp Lan Lâm Đào này không khỏi cũng quá vô dụng đi?

Trên đường người đi đường cũng xem choáng váng.

"Thiếu niên này ai vậy? Thậm chí ngay cả người Nạp Lan gia cũng dám lộ liễu đánh như thế?"

"Là hấn!"

"Đúng là thiếu niên ở Luyện Đan Công Hội đá văng Nạp Lan Tinh kia!"

"Rốt cuộc thiếu niên này là ai? Cầu nhận thức, cầu kết giao bằng hữu!"

.....

Đúng lúc này, Nạp Lan Lâm Hải mang theo một đám người vội vàng chạy tới, lúc đầu đầy mồ hôi nhìn đê đê mình co rúc ở trên mặt đất, thật hận không thể lại bỏ hai chân, bước đi lên trước một cái tát vào mặt Nạp Lan Lâm Đào: "Đồ hỗn trưởng, mau xin lỗi tiểu công tử cho ta!"

Nạp Lan Lâm Đào vốn là đau đến thổ huyết, lại bị ca ca của mình quăng một cái tát, lập tức trừng trừng mắt nổi giận mắng: "Nhị ca, con mẹ nó ca điên rồi sao!"

Hắn và con gái đều sắp bị đánh thành tàn phế, nhị ca đã đến còn trước bắt được hắn đánh?

"Điên, cả nhà người điên rồi!" Nạp Lan Lâm Hải một cước hung hăng đạp ra ngoài, giương mắt liền thấy lâu ba một thiếu niên cùng một cái lão đầu đang đứng ở bên cửa sổ, đợi sau khi thấy rõ lão giả kia, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt, hạ giọng cả giận nói, "Con mẹ nó người nhìn xem trên lâu đứng đấy là ai!"

Nạp Lan Lâm Đào cũng không phải người ngu, thấy sắc mặt nhị ca mình trắng bệch, hai mắt vừa ngược lên nhìn, đồng tử lập tức co rụt lại: "Phong... Phong hội trưởng?"

Hội trưởng Phong Trường Phong của Luyện Đan Công Hội? Gặp quý rồi!

Trên đường người đi đường theo ánh mắt hai huynh đệ vừa nhìn lên, lập tức liền vui vẻ, lần này lá gan người Nạp Lan gia thật đúng là độc nhất vô nhị rồi, lại dám chọc đến hội trưởng của Luyện Đan Công Hội ngay cả Hoàng thất đều phải lễ nhượng ba phần!

Ngay từ đầu Phong Trường Phong có khúc mắc vì Nạp Lan Yên, huống chi hắn cũng cảm thấy tiểu nha đầu này đặc biệt hợp khẩu vị hắn, hôm nay trước mắt bao người sao có thể không chống đỡ cho nha đầu kia?

"Phong hội trưởng, ta không biết là người..."

Trước mắt Nạp Lan Lâm Đào một hồi biến thành màu đen, đánh chết hẳn cũng không nghĩ ra chính mình vừa mới đập chính là cửa bao sương của hội trưởng Luyện Đan Công Hội, nếu không hẳn chính là đi đụng tường (*) cũng không dám xô cửa!

(*) Đụng tường: ví với việc gặp trở ngại không vượt qua được, không giải quyết được.

Phong Trường Phong đặt ly rượu ở trên bệ cửa, đối với Nạp Lan gia hai huynh đệ chỉ có xa cách cùng hờ hững, giọng nói uy nghiêm: "Nạp Lan Lâm Hải, Nạp Lan Lâm Đào."

Hai huynh đệ ngoan ngoãn ngẩng đầu nhìn Phong Trường Phong, rằm cũng không dám thả một cái.

Phong Trường Phong đối với huynh đệ hai người chỉ về phía Nạp Lan Yên, nộ khí trùng thiên (giận dữ ngất trời): "Đây là Tam Thiếu, là khách khanh (*) trưởng lão đặc biệt của Luyện Đan Công Hội ta, đường đường thất phẩm Luyện Đan sư, há là bọn người dám can đảm mạo phạm đấy!"

(*) Khách khanh: thời xưa dùng để chỉ những người ở các nước chư hầu làm quan ở bản quốc.

Trong chốc lát, tất cả âm thanh lú lo đều biến mất.

Mọi người nguyên một đám mắt lộ ra vẻ khiếp sợ, đồng thời hít một ngụm khí lạnh, bọn hắn vừa mới nghe nhầm rồi hả? Hay là hiện tại phát sinh hết thảy kỳ thật đều là ảo giác?

Thiếu niên kia bao nhiêu? Không đến mười tám tuổi đã là Thất phẩm Đan Dược Sư? Trêu chọc bọn hắn chơi rất vui sao?

Huống chi gần như tất cả mọi người ở đây đều tận mắt thấy thiếu niên dùng một chiếc ly trà đánh nát cổ tay của Nạp Lan Lâm Đào!

Nạp Lan Lâm Đào ở trên con đường tu luyện thiên phú không cao, nhưng linh căn thức tỉnh đến nay một thân thực lực đã ở Linh Sĩ đỉnh phong, chỉ dùng một ly trà có thể đánh bay Linh sĩ đỉnh phong, thực lực bản thân thiếu niên này mạnh bao nhiêu đây?

Mọi người đảo mắt nhìn lại, nhưng thấy thiếu niên bên cửa sổ đón gió mà đứng, một thân áo lam ngời một chỗ yên tĩnh như bầu trời, khóe môi chứa đựng nụ cười thản nhiên, con ngươi đen như mực trong suốt lạnh như băng.

Ánh mắt của Nạp Lan Lâm Hải và Nạp Lan Lâm Đào cứng ngắc liếc nhau, hai huynh đệ sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên biết rõ cái gì gọi là đại họa lâm đầu (tai họa lớn sắp xảy ra).

Nạp Lan lão gia tử đối đãi một Lục phẩm Đan Dược Sư cũng phải cẩn thận từng li từng tí, huống chi hôm nay bọn hắn đặc tội chính là Thất phẩm Đan Dược Sư.....

Nạp Lan Lâm Hải hít một hơi thật dài, đứng dậy thật sâu cúi người về phía Nạp Lan Yên, tiếng nói không lưu loát: "Đan Dược Sư đại nhân, đệ đệ của ta cùng chất nữ không biết thân phận của ngài, khẩn cầu Tam Thiếu người có thể tha thứ bọn hắn."

Dưới ống tay áo tay Nạp Lan Lâm Hải nắm chặt thành đấm, móng tay cắm vào trong thịt máu tươi từng giọt một theo khe hở chảy ra, hắn không biết Đạo gia ở bên trong đến tột cùng là thế nào, từ con gái đến thê tử lại đến chất nữ cùng Tam đệ, ngăn ngụt hai ngày một nhà liền huyền não đến thất tán bát lạc.

Hôm nay lại ở trên đường xoay người cúi đầu nói xin lỗi với một thiếu niên còn nhỏ tuổi hơn so với nữ nhi của mình, nội tâm Nạp Lan Lâm Hải

chưa bao giờ có mỗi một và dày vò như vậy.

Nạp Lan Lâm Đào coi như biết rõ tốt xấu, nhìn nhị ca luôn luôn kiêu ngạo xoay người xin tha, kéo lấy thân thể từ dưới đất đứng lên, đứng ở bên người Nạp Lan Lâm Hải thật sâu cúi người với Nạp Lan Yên, khó khăn nói ra mấy chữ: "Tam Thiếu đại nhân, thực xin lỗi!"

Nạp Lan Yên mặt mày lạnh lùng, khóe môi giơ lên một vòng giọng cười nhạt mĩa mai, hai huynh đệ này bất luận là những chuyện đã làm với Ngũ tiểu thư hay là với gia gia đều đủ bọn hấn chết một vạn lần cũng không đủ tiếc rồi!

Trên đường xin lỗi, rất si nhục?

Nạp Lan Yên khẽ nhíu đôi mắt lạnh, che đi đáy mắt tràn đầy hơi lạnh kia, đợi sau khi bệnh của gia gia khỏi sẽ làm cho bọn họ nếm thử cái gì gọi là sống không bằng chết đích thực!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Nạp Lan Yên dựa vào bên cửa sổ cùng Phong Trường Phong câu đợc câu không trò chuyện, ngay cả một ánh mắt đều chưa từng rơi vào trên người huynh đệ Nạp Lan gia.

Mà Nạp Lan Lâm Hải và Nạp Lan Lâm Đào bảo trì tư thế cúi người, mặc dù trên người đã cứng ngắc chết lặng, mặc dù toàn thân run rẩy khuất nhục, nhưng vẫn như cũ không đứng thẳng người lên, không nên kêu gào tức giận mắng thiếu niên áo lam kia.

Đám người mừng rỡ đứng xem truyện cười của Nạp Lan gia, về phần nhận xét Tam Thiếu tàn nhẫn hay không?

Thật có lỗi, địa vị của Đan Dược Sư ở cái thế giới này chính là cao cấp như vậy, chính là tùy hứng như vậy.

Huống chi từ đầu tới cuối thiếu niên này có làm cái gì? Huống chi Luyện Đan Công Hội đánh Nạp Lan Tinh là việc làm giận dữ vì hồng nhan; ở Dẫn Nguyệt các đánh Nạp Lan Lâm Đào là vì ông ta này dẫn đầu đập cửa bao sường của người ta, còn nhiều lần kêu gào, là ai cũng đánh không tha nha!

Tóm lại mọi người vây xem vốn đã xem thường Nạp Lan huynh đệ đấy, bây giờ lại càng xem thường rồi, mà vốn là cảm thấy Tam Thiếu áo lam thật soái, hôm nay càng cảm thấy hãnh soái khinh người!

Một lúc lâu sau.

Nạp Lan Yên đặt ly rượu xuống, bên môi nâng lên một độ cong đẹp mắt: "Phong lão ca, chúng ta hẹn lại lần sau lấy không say không về nha, hôm nay bản thiếu gia đi trước một bước."

Phong Trường Phong liếc qua hai người huynh đệ còn khom người xin lỗi nha đầu kia, nhẹ giọng chắc chắc nói: "Nha đầu, người thật là hung ác...."

Đuôi lông mày của Nạp Lan Yên nhếch lên: "Đây còn chưa tới một phần mười đâu."

Khóe miệng Phong Trường Phong có chút run rẩy, hãnh nên may mắn mình và nha đầu kia không phải địch nhân sao?

Nạp Lan Yên cáo từ Phong Trường Phong, bộ pháp nhàn nhã mà đi ra đại môn (cửa lớn) Dẫn Nguyệt các, bỏ qua huynh đệ Nạp Lan gia đang cúi người xin lỗi, từng bước đi đến phía đường đối diện.

Thẳng đến khi bóng dáng màu lam kia hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, Nạp Lan Lâm Hải và Nạp Lan Lâm Đào mới nắm chặt quyền mặt mặt xám tro bước nhanh rời đi.

Một cái sường (*) khác, Nạp Lan Yên vừa mới chuyển qua một hẻm nhỏ, đột nhiên từ trên tường trước mặt rớt xuống một hài tử (đứa trẻ) quần áo rách nát xấu xí, chỉ thấy con người đen lúng liếng dưới mái tóc hỗn loạn kia của nó đảo một vòng, hai tay ôm chặt lấy chân của nàng hô: "Mẫu thân!"

(*) sường: Cái trái nhà, hai gian nhỏ ở hai đầu nhà gọi là sường.

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Mẫu Thân, Cùng Con Về Nhà Đi!

"Mẫu thân!"

"Tiểu..." Nạp Lan Yên còn chưa dứt lời, mi tâm bỗng cau lại, ôm lấy tiểu hài nhi (đứa trẻ) bay nhanh về phía sau, cùng lúc đó một cỗ lực lượng cuồng bạo ầm ầm nổ tung ở đúng vị trí nàng vừa đứng, đang lúc sóng khí cuộn cuộn, một đạo hắc ảnh (bóng dáng màu đen á) như quỷ mị vọt ra!

Nạp Lan Yên ôm tiểu hài nhi né tránh nổ mạnh, bóng đen đang ở bên đó đánh úp lại trong chốc lát, trở tay đánh ra một chưởng!

Oanh!

Hai chưởng đụng vào nhau, lực lượng mạnh mẽ giao hội trên không trung, dùng mắt thường cũng có thể thấy được trình độ vụn vụn xé rách của không khí, vách tường bốn phía không chịu nổi áp lực, ầm ầm sụp đổ thành một đồng đá vụn cát bụi!

Nạp Lan Yên bỗng chém ra một đạo kinh phong từ trong tay áo, quần lấy vô số cát bụi đánh về phía đôi mắt của bóng đen, thừa dịp người tới nhắm mắt tránh né hết sức ôm tiểu hài nhi thi triển Tật Phong Bộ quay người bỏ chạy!

Gần như chỉ trong một cái nháy mắt, bóng đen xua tản ra cát đá rồi trợn mắt, đừng nói người, ngay cả một bóng dáng cũng không trông thấy rồi!

Đánh nhau trong hẻm nhỏ vắng người vẫn đưa tới một đám người, hắc y nhân (người mặc áo đen) nắm bàn tay thành đấm trên không trung hung hăng đánh xuống một quyền, ở trước lúc đám người đến, thân hình lóe lên, như quỷ mị biến mất không thấy gì nữa.

Nạp Lan Yên một đường chạy như bay đến ngôi miếu công thành Bắc Đế Đô, dẫn theo tiểu hài nhi leo tường mà vào, thân thể mềm nhũn ngã ngời trên đồng cỏ, lau vết máu ở khóe miệng, lưng tựa vào vách tường miệng thở hổn hển, lấy ra một viên đan dược bỏ vào trong miệng.

"Mẫu thân...."

Tiểu hài nhi nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng bẩn, một đôi mắt đen tràn đầy áy náy và lo lắng, trên mặt còn treo hai vệt nước mắt: "Mẫu thân người không cần có chuyện gì, con thật vất vả mới tìm được mẫu thân...."

Nạp Lan Yên nhìn tiểu hài nhi mình vừa cứu, nụ cười khổ trên mặt lập tức biến thành khổ ép: "Tiểu hài nhi, nói có thể nói lung tung, nhưng nương cũng không thể nhận loạn...."

"Chính là mẫu thân, mẫu thân còn giúp con đuổi thúc thúc xấu một mực đuổi bắt con." Bộ dạng của tiểu hài nhi thoạt nhìn tối đa ba bốn tuổi, nói chuyện còn có chút âm thanh như trẻ đang bú đẫy, trong mắt to đen lúng liếng tràn ngập sương mù, "Mẫu thân, vì sao người không nhận con?"

Nạp Lan Yên cảm giác giống như mình vừa nghe được tin tức gì đó cực kỳ khủng khiếp, khóe mắt khẽ giật giật: "Tiểu hài nhi người nhận thức người vừa đánh nhau với ta?"

Tiểu hài nhi nghiêng đầu: "Thúc thúc xấu."

"Người nhận thức thúc thúc xấu đã bao lâu?"

Tiểu hài nhi nghiêm túc nắm chặt ngón tay đếm: "Con bốn tuổi rồi, nhận thức thúc thúc xấu bốn năm rồi, phụ thân nói con vừa ra đời liền nhận thức thúc thúc xấu."

Nạp Lan Yên: "..."

Mẹ nó, ra tay chính là sát chiêu, ai biết hắc y nhân kia là người bên cạnh tiểu hài nhi này?

"Mẫu thân?" Tiểu hài nhi duỗi bàn tay nhỏ bé ra kéo ống tay áo của Nạp Lan Yên, chu cái miệng nhỏ nhắn, "Con đói bụng, muốn uống sữa."

Khóe miệng Nạp Lan Yên có chút co rút, thật sự là tai bay vạ gió, nàng còn lo lắng người nọ một đường đuổi giết tới đây, trốn đến cái miếu ở thành Bắc này ngay cả Vương phủ cũng không dám về.

"Đợi ta mang người đi ăn gì đó." Nhìn bộ dáng đáng thương của tiểu hài nhi, đưa tay sửa sang tóc của nó: "Người tên là gì?"

"Bảo Bảo."

"Bảo Bảo, cha người đâu?"

"Phụ thân?" Tiểu hài nhi như là đột nhiên nhớ tới cái gì, nước mắt 'xoạch xoạch' rơi xuống, "Phụ thân không cho con tìm mẫu thân, phụ thân là bại hoại, con không cần để ý phụ thân nữa...."

Nạp Lan Yên choáng váng, chỉ có thể ôm lấy tiểu hài nhi: "Thương, người quay lại chỗ vừa rồi tìm xem xem có đụng với người nhà của tiểu hài nhi này không thì bảo bọn họ đến Luyện Đan Công Hội chờ."

Thương nhú mày: "Vậy chủ tử người?"

Nạp Lan Yên vô tình cười cười: "Ta dẫn nó đi tìm chút gì đó ăn."

Thương nhẹ gạt đầu, biến mất không thấy gì nữa.

Nạp Lan Yên vỗ vỗ đầu của tiểu hài nhi, nhẹ nhàng nhảy lên theo trên đầu tường lộn ra ngoài, tới trước một tiệm may vào bên trong mua cho tiểu hài nhi một thân quần áo, rửa sạch sẽ thay đổi quần áo mới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của tiểu hài nhi khảm một đôi mắt to đen láy, phần điêu ngọc mài, bộ dáng bĩu môi thật sự rất đáng yêu.

"Mẫu thân ~ "

Tiểu hài nhi ngại ngùng cúi đầu xuống, lông mi chớp chớp.

Trong lòng Nạp Lan Yên nhất thời biến thành rối tinh rối mù, ôm tiểu hài nhi hôn một cái, trả tiền xong liền mang theo tiểu hài nhi đi Dẫn Nguyệt các.

Vừa đến cửa Dẫn Nguyệt các, đã nhìn thấy Nhị Khuyết và Bách Lý Phượng Vũ đang tranh cãi không ngớt, nhướn mày, đi đến bên người hai người: "Làm sao vậy?"

Âm thanh cao thấp khó phân biệt đã cắt đứt đối thoại của Nhị Khuyết và Tiểu Phượng Vũ, hai người đỏ mặt tía tai đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy nhân vật chính mà bọn hắn tranh luận, trước mắt là một thiếu niên áo lam tuần tú vô cùng đang dùng vẻ mặt vô tội nhìn bọn họ, trong ngực còn ôm một tiểu hài nhi trắng nõn ánh mắt càng vô tội hơn.

Nạp Lan Yên ho nhẹ một tiếng: "Vào sương phòng rồi nói sau."

Đi vào ghế lô, đóng cửa, khước miệng Nhị Khuyết hung hăng co lại, chỉ vào đứa bé kia nói: "Lão đại, người đi đâu lừa gạt hài tử này vậy?"

Người khác không biết rõ Nạp Lan Yên lắm, hẳn còn có thể không biết rõ sao?

Người này yêu thích hài tử, hơn nữa còn yêu tiểu loli Tiểu Chính Thái thích tướng mạo đáng yêu tinh xảo, yêu thích đến mức thấy sẽ đi không nổi đường khác!

Nạp Lan Yên nhướng mày: "Ai nói là ta lừa gạt?" Cho dù có chút chột dạ không hiểu, người đi theo bên người đưa nhỏ này hình như là bị nàng bỏ qua rồi.

Tiểu hài nhi hừ một tiếng: "Người mới lừa gạt đó. Ta vốn chính là hài tử của mẫu thân."

Giọng nói còn thơm mùi sữa của tiểu hài nhi làm cho Nhị Khuyết sửng sốt suýt nữa dọa ra bệnh tim, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn Nạp Lan Yên, lắp bắp nói: "Mẹ nó.... Lão đại, các người, ngay cả hài hài hài tử đều đã có?"

"Ngu ngốc!" Bách Lý Phượng Vũ khinh bỉ nhìn Nhị Khuyết, "Đại hôn vẫn chưa tới hai tháng, người có bản lĩnh đi sinh đứa bé đi!"

Trái tim lệch vị trí của Nhị Khuyết dần dần quay về chỗ cũ: "Không có là tốt rồi, không có là tốt rồi."

Bách Lý Phượng Vũ lập tức cảnh giác trừng Nhị Khuyết: "Này, cảnh cáo người cách xa bằng hữu của ta một chút."

Nhị Khuyết không hiểu nhìn thoáng qua Bách Lý Phượng Vũ: "Tiểu muội muội, lúc chơi cùng một chỗ ca ca ta và bằng hữu của muội, muội còn đang mặc tã đấy!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Bách Lý Phượng Vũ lập tức đỏ bừng, cũng không biết là tức giận, hay là bị lời này cho mắc cỡ, tóm lại hung hăng đập Nhị Khuyết một cước, đặt mông ngồi xuống bên người Nạp Lan Yên ôm cánh tay của nàng: "Bằng hữu ~ hôm nay chúng ta ăn chết hẳn!"

Nạp Lan Yên ôm Tiểu Chính Thái trong ngực, bên người là tiểu loli, đáy mắt ấm đến rồi tinh rồi mù, cười híp mắt nói với Nhị Khuyết: "Làm cho hai tiểu gia hỏa này một chút gì đó để ăn, nhớ rõ ta muốn một chút sữa bò tươi."

Nhị Khuyết hung hăng hấp hít mũi, lên án nói: "Trọng hài nhi khinh hũu!"

Nạp Lan Yên khiêu mi cười nói: "Người cũng không phải ngày đầu tiên nhận thức ta."

Nhị Khuyết bi phẫn phát ống tay áo, đi nhanh ra ngoài gọi chút gì đó cho hai cái tiểu tổ tong bên người lão đại ăn.

"Mẫu thân ~ vị ca ca kia chơi thật vui."

Tiếng tiểu hài nhi cười khanh khách vừa mới truyền đến, Nhị Khuyết vốn đang tức giận lại lộ ra mỉm cười, lão đại như vậy mới là lão đại.

Nhưng mà...

Khóe môi Nhị Khuyết vẽ ra một độ cong xấu xa, vẫy vẫy tay với một ám vệ bên cạnh, ghé vào lỗ tai hăn nhăn nhủ mấy thứ gì đó, mang theo dáng tươi cười thực hiện được âm mưu đi về phía chưởng quầy chọn thức ăn, bộ pháp nhẹ nhàng mà trở lại ghế lô.

Trong sương phòng, Nạp Lan Yên một bên đùa với tiểu hài nhi trong ngực, một bên nghe Bách Lý Phượng Vũ hưng phấn mà hoa chân múa tay vui sướng: "Bằng hũu, hôm nay người rất suất! Khi ta dẫn người đến vừa đúng lúc bắt gặp Nạp Lan Lâm Đào bị ném ra cửa sổ, từng màn phát sinh sau đó thật là làm cho mắt của ta ngay cả nháy cũng không muốn!"

Bách Lý Phượng Vũ dẫn người tới là muốn chống lưng cho Nạp Lan Yên đấy, nhưng đến cuối cùng nàng và Cung Vô Khuyết cũng dẫn người

đến đều không có cơ hội xuất hiện.

Bằng hữu nhà nàng không cần tốn nhiều sức liền chinh hai huynh đệ Nạp Lan gia phải cúi người xin lỗi ở trên đường, một canh giờ trôi qua ngay cả cái rắm cũng không dám thả một cái.

Có thể làm được như vậy, ngoại trừ bằng hữu nhà nàng còn có thể là ai?

Đáy lòng Bách Lý Phượng Vũ dâng lên một cỗ cảm giác tự hào và kiên định tin tưởng, bằng hữu lợi hại như vậy, nàng cũng nhất định phải càng cố gắng mới được!

Trong nội tâm Nạp Lan Yên ấm áp, vuốt đầu của Tiểu Phượng Vũ: "Tiểu Phượng Vũ, cảm ơn."

Bách Lý Phượng Vũ trừng lớn mắt: "Cha ta nói giữa bằng hữu không cần phải nói hai chữ này."

Tay Nạp Lan Yên dừng lại, lập tức cười to: "Ha ha, không sai, giữa chúng ta không cần phải nói hai chữ này!"

Lúc này Bách Lý Phượng Vũ mới cong con mắt nở nụ cười.

Tiểu hài nhi nghiêng đầu, còn thật nghiêm túc nói ra: "Tiểu tử tử, người chỉ có thể yêu thích mẫu thân ta một chút thôi, những thứ khác đều để ta và phụ thân đến yêu thích."

Bách Lý Phượng Vũ mở to hai mắt trừng lớn, cũng nghiêm túc hỏi: "Cha người là ai?"

Tiểu hài nhi nghĩ nghĩ: "Phụ thân chính là phụ thân."

"Phụ thân gì đó?" Nhị Khuyết đẩy cửa bao sương ra, vừa mới nghe được tiểu hài nhi đang nói phụ thân mình.

Tiểu hài nhi nghe thấy hẳn hỏi, cũng đặc biệt nghiêm túc trả lời hẳn: "Ta là tới tìm mẫu thân về nhà đấy, mẫu thân là của ta và phụ thân đấy, cho nên người cũng chỉ có thể yêu thích mẫu thân một chút thôi."

Hai mắt Nhị Khuyết lóe ra một tia cười xấu xa: "A ~ là tìm mẫu thân về nhà đó à?"

Nhị Khuyết đọc chữ 'nhà' đặc biệt ý vị thâm trường, còn tiến đến nhi bên cạnh tiểu hài hỏi: "Bảo bối, cha người năm nay bao nhiêu tuổi rồi hả? Có đẹp trai hay không? Trong nhà có vợ hay không?"

"Người mau lăn đi ~" Nạp Lan Yên một cước đá văng Nhị Khuyết, cười mắng, tiểu tử này đánh cái chủ ý quý gì đây?

Nạp Lan Yên điểm chóp mũi của tiểu hài nhi: "Không cần để ý thúc thúc này."

Tiểu hài nhi lại lắc đầu, bàn tay nhỏ bé cầm lấy ống tay áo của Nạp Lan Yên chân thành nói: "Mẫu thân, cha con năm nay hai mươi ba tuổi, không có thể thiếp, rất lợi hại cũng rất tuấn tú, mẫu thân người theo con về nhà được không?"

"Ai ôi! Tiểu bảo bối nhi rất vui vẻ!" Nhị Khuyết ôm bụng cười vang, tiểu hài nhi này nhà ai vậy, "Bảo bối, người xem mẫu thân người thân rõ ràng là một nam nhân đó."

Tiểu hài nhi trừng mắt liếc Nhị Khuyết: "Lừa gạt tiểu hài tử, nam nhân không có bàn tay thon nhỏ như vậy."

"Mẹ nó." Nhị Khuyết phản xạ có điều kiện rụt rụt thân thể, lời này của tiểu hài nhi không khỏi cũng có chút tàn nhẫn quá!

Nạp Lan Yên lập tức vui vẻ: "Bảo Bảo, lời này là ai bảo người hay sao?"

Tiểu hài nhi nói ra: "Thúc thúc xấu dạy."

Nạp Lan Yên kịp phản ứng, chính là hắc y nhân bị nàng bỏ qua kia....

Bách Lý Phượng Vũ cười híp mắt nhìn tiểu hài nhi đào chân tường (lee: ai nha, bé này với tiểu Phượng Vũ cùng ý tưởng muốn cướp Yên tử này, Tam gia đâu rồi ~ ~), nàng đã ở đây đào lâu như vậy rồi, sao có thể lại để cho tiểu hài nhi này nhanh chân đến trước rồi hả?

"Bằng hữu ~" Tiểu Phượng Vũ ghé sát vào Nạp Lan Yên, chớp mắt to, "Người nói đến nhà của ta làm khách đấy, lúc nào đi vậy?"

Nhị Khuyết lại nhịn không được nhếch miệng cười, vui vẻ nghĩ người muốn đào chân tường không chỉ dừng lại một hai người!

Chỉ là nghĩ đến biểu tình tức giận của Lãnh Thiếu Diệp kia, Nhị Khuyết đã cảm thấy ngay cả đầu ngón chân đều rất thoải mái!

Nạp Lan Yên liếc qua Nhị Khuyết: "Đừng đợi, hôm nay Lãnh Thiếu Diệp sẽ không tới đây."

Nhị Khuyết há hốc miệng: "Hả? Lão đại người nói cái gì? Hả tới làm gì?"

"Ít ngu ngốc đi." Nạp Lan Yên liếc mắt nhìn Nhị Khuyết, hẳn có đức hạnh gì sao nàng có thể không rõ ràng, "Người không nhìn xem hôm nay ta trang phục thế nào?"

Lúc này Nhị Khuyết mới nhớ tới bây giờ lão đại nhà mình còn mặc nam trang, vẫn chưa thỏa mãn thờ dài, nhưng mà nghĩ đến Lãnh Thiếu Diệp nóng nảy khi nghe thấy tin tức vẫn không thể ôm lấy lão đại vào trong ngực, sẽ chỉ có thể ở trong nhà ăn làm dấm chua sẽ thế nào?

Nhĩ đến đây, đầu ngón chân Nhị Khuyết lại thoải mái.

Chỉ chốc lát sau, thức ăn đã được mang lên, sữa bò cũng bưng tới, Nạp Lan Yên thuận thực dứt sữa bò cho tiểu hài nhi, khoe môi chứa đựng nụ cười ấm áp, dưới ánh chiều tà đặc biệt mê người.

Nhị Khuyết không khỏi lần nữa cảm thán, lão đại nhà bọn hắn tốt đẹp như vậy, làm sao lại có thể bị đối thủ một mất một còn là Lãnh Thiếu Diệp ôm ấp yêu thương đây?

Bách Lý Phượng Vũ cũng cảm thấy như vậy, bằng hữu nhà nàng tốt đẹp như vậy, làm sao lại không thể làm cho nàng làm tấu tấu mình đây? Tùy tiện chọn người nào đều được!

"Ăn no chưa?" Nạp Lan Yên lau miệng cho tiểu hài nhi, cười hỏi.

"Đã no rồi." Tiểu hài nhi sờ sờ bụng nhỏ, nhếch miệng cười đến đặc biệt vui vẻ, "Bảo Bảo cũng có mẫu thân rồi."

Trong nội tâm Nạp Lan Yên than nhẹ, tiểu hài nhi này quá chọc người yêu thương rồi.

Cộc cộc.

Tiếng gõ cửa vang lên, Nạp Lan Yên hí hí con người: "Vào đi."

Quả nhiên, người tới không phải ai khác, đúng là một trong hai thanh niên ở Luyện Đan Công Hội kia, hẳn nhìn Cung Vô Khuyết và Bách Lý Phượng Vũ, thần sắc muốn nói lại thôi.

Nạp Lan Yên khoát tay áo: "Người một nhà, nói đi."

Thanh niên thấy vậy cũng không do dự nữa, nhìn thoáng qua tiểu hài nhi trong ngực Nạp Lan Yên: "Đã có khách nhân đến Công Hội, nói là tìm con của hắn."

Nạp Lan Yên cúi đầu hôn một cái ở trên trán tiểu hài nhi: "Đi thôi, mang người tìm phụ thân."

Hai mắt Tiểu hài nhi lóe sáng: "Được, đi tìm phụ thân!"

Nhị Khuyết có chút thiếu tâm nhãn (không có mắt nhìn á) nghĩ, nếu tiểu hài nhi này biết rõ lão đại định trả tiểu hài nhi lại cho cha hẳn mà nói, không biết sẽ khóc thành hình dáng ra sao đây?

Đáy mắt Nạp Lan Yên cũng có chút phức tạp, nói với Nhị Khuyết và Bách Lý Phượng Vũ: "Nhị Khuyết, Tiểu Phượng Vũ, các người về trước đi, ngày mai ta lại tới tìm các người."

"Bằng hữu ~ ngày mai đến nhà của ta ăn cơm nha, quyết định như vậy đi!" Bách Lý Phượng Vũ một búa đã định, cũng không đợi Nạp Lan Yên đáp ứng liền từ bên cửa sổ nhảy xuống, lách mình mấy cái đã không thấy bóng dáng.

Nạp Lan Yên dở khóc dở cười: "Nha đầu kia."

Nhị Khuyết đảo tròn mắt lòng vòng: "Lão đại, dù sao bây giờ ta trở về nhà cũng không có việc gì, ta cùng đi với người đến Luyện Đan Công Hội dạo qua nhé ~ "

Không chừng còn có thể đụng đến Lãnh Thiếu Diệp đang ăn dấm chua đó, hẳn cũng không tin phụ thân của tiểu hài nhi này tìm đến hẳn cũng không ra mặt!

Cứ như vậy, Nạp Lan Yên cười sáng lạn ôm tiểu hài nhi, cùng Nhị Khuyết, và thanh niên kia cùng một chỗ rời khỏi Dẫn Nguyệt các, một đường đùa với tiểu hài nhi đi đến Luyện Đan Công Hội.

Vừa đẩy cửa vào, một bóng dáng giống như quý mị phút chốc xuất hiện ở trước mặt ba người, Nạp Lan Yên đứng lại cười phất phất tay với

bóng người kia: "Ôi! Thúc thúc xấu."

Tiểu hài nhi ở trong ngực nàng cũng lộ ra một nụ cười sáng lạn, phát phát bàn tay nhỏ bé: "Ôi! Thúc thúc xấu."

Băng sương trên mặt của thúc thúc xấu dần dần rạn nứt, động tác của thiếu niên này và tiểu thiếu gia vì cái gì lại giống nhau như vậy, đúng là gặp quỷ rồi, so với chủ tử của nhà hắn còn giống cha con hơn đó!

Còn có tiểu thiếu gia từ lúc cậu hai tuổi liền bắt đầu mỗi tháng trốn nhà đi vài ngày nói là đi tìm mẫu thân, tuy rằng kiên trì hai năm rốt cuộc tìm được một người tán thành đấy, nhưng vì cái gì cuối cùng lại là một nam nhân?

Lúc thúc thúc xấu vẫn còn đứng tại chỗ, trên mặt lộ ra biểu tình tan vỡ, Nạp Lan Yên đã ôm tiểu hài nhi lướt qua hắn đi vào đại sảnh, ánh mắt rơi vào trên người một người ngồi trong sảnh, đáy mắt xẹt qua một vòng kinh diễm.

Nhưng thấy người nọ một bộ bạch y tuyết trắng, tóc dài như thác nước lẳng lẳng rủ xuống tại thắt lưng, hơi khẽ cúi đầu, chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt hoàn mỹ tinh và đường cong nhọn nhạt thờ ơ bên khóe môi của hắn.

Chỉ là ngồi vô cùng bình thường trên mặt ghế, lại giống như ngồi trên nhuyễn tháp (giường êm) xa hoa đẹp đẽ, cao quý phong nhã, lười biếng thoải mái.

"Phụ thân!"

Trong giọng nói còn thơm mùi sữa của tiểu hài nhi mang theo kinh hỉ (ngạc nhiên + vui mừng), dùng sức vung vẩy cánh tay nhỏ với nam tử áo trắng kia: "Con tìm được mẫu thân rồi!"

Khóe miệng Nạp Lan Yên khẽ co rút, vuốt vuốt đầu của tiểu hài nhi, giương mắt chống lại một đôi mắt phượng dài nhỏ màu máu (mắt màu đỏ á), yêu dị mà thu hút tâm hồn người khác.

Lúc này Nạp Lan Yên mới nhìn rõ tướng mạo của nam tử áo trắng, nếu muốn dùng hai chữ để hình dung, chính là xinh đẹp. Lại đối một từ khác mà nói... chính là yêu nghiệt.

Khuôn mặt giống như chạm ngọc tinh xảo đến hoàn mỹ vô khuyết, một đôi mắt huyết sắc (màu máu) yêu dị lộ ra vài tia lười biếng, môi mỏng màu đỏ nhẹ nhàng vẽ ra một đường cong đẹp mắt, tiếng nói mát lạnh êm tai mang theo một chút bất đắc dĩ: "Bảo Bảo, tới đây."

Tay tiểu hài nhi nhanh chóng nắm chặt quần áo của Nạp Lan Yên: "Phụ thân dẫn mẫu thân cùng nhau trở về sao?"

Nạp Lan Yên điểm một chút lên cái mũi nhỏ của hắn: "Người cùng phụ thân về nhà trước, hôm nào ta lại đi nhìn người được không?"

Hốc mắt của tiểu hài nhi lập tức đỏ lên, ôm cổ của Nạp Lan Yên rơi nước mắt: "Mẫu thân không muốn Bảo Bảo ư, Bảo Bảo không muốn cùng phụ thân trở về, Bảo Bảo với mẫu thân ở cùng một chỗ, muốn đi theo bên người mẫu thân, mẫu thân đừng không muốn Bảo Bảo, Bảo Bảo thật rất ngoan."

Tiểu hài nhi này khóc đến tâm Nạp Lan Yên đều tóm ở cùng một chỗ, lòng dạ nàng độc ác không sai, nhưng chính là không nhìn nổi tiểu hài nhi mình yêu thích rơi nước mắt.

Nhưng nàng cũng không thể ở trước mặt phụ thân của tiểu hài nhi nói, để hài tử cho nàng nuôi dưỡng vài ngày chứ? Huống chi hiện tại bên người nàng cũng không an toàn.

Nạp Lan Yên nhẹ nhàng vuốt vuốt huyết ngủ của tiểu hài nhi, không đầy một lát tiểu hài tử liền ghé vào trên vai nàng ngủ mất, ôm tiểu hài nhi đi đến bên người nam tử áo trắng yêu nghiệt vẫn trầm mặc từ nãy đến giờ, có chút không nở nhẹ nhàng néo mặt của tiểu hài nhi, mới đưa hài tử đưa cho hắn: "Các hạ, hôm nay là ta mạo muội rồi."

Nói như thế nào cũng là nàng sai coi thúc thúc xấu thành người xấu, mới hại hài tử nhà người ta lạc đường đến trưa.

"Không có." Nam tử áo trắng tiếp nhận tiểu hài nhi thành thạo ôm vào trong ngực, trong con mắt huyết sắc xẹt qua một vòng đau sùng, sau đó nhìn về phía Nạp Lan Yên, giọng nói lạnh lùng hơi có chút ôn hòa, "Cảm ơn."

Thúc thúc xấu thật vất vả mới bình thường được biểu lộ lần nữa lại vụn vụn, chủ tử không phải ghét nhất người ngoài đụng vào tiểu thiếu gia sao? Cũng vì vậy mà trước kia có bao nhiêu người bị xử tử? Lần này chủ tử của hắn lại lần đầu không có sát ý tiên với thiếu niên mặc áo lam này thì cũng thôi đi, rõ ràng còn nói thêm câu cảm ơn?

Thúc thúc xấu cảm thấy cả người cũng không tốt rồi, chủ tử nhà hắn lại có thể biết nói cảm ơn, ngày mai mặt trời nhất định sẽ mọc từ đằng Tây!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Đại Tinh Tộc! Nguy Cơ Nổi Lên!

Biểu tình vận vẹo của thúc thúc xấu không có đạt được bất luận kẻ nào liếc mắt nhìn, chỉ có thể yên lặng âm thầm rơi lệ, hôm nay nhất định là phương thức xuất hành của hắn không đúng.

Nạp Lan Yên nghe nam tử áo trắng nói cảm ơn, trong mắt hiện lên một vòng kinh ngạc, bên môi chứa đựng nụ cười không xa cách cũng không thân cận: "Bảo Bảo rất đáng yêu."

"Ừ." Nghe Bảo Bảo được khen, đôi mắt huyết sắc lạnh lẽo của nam tử áo trắng nhu hòa đi rất nhiều, động tác dịu dàng ôm lấy tiểu hài nhi, "Cửa thành Bắc có thể sẽ có đồ vật người cảm thấy hứng thú."

Nạp Lan Yên nhíu mày, nam tử áo trắng đã ôm tiểu hài nhi bước qua cánh cửa của Luyện Đan Công Hội, thúc thúc xấu sắc mặt phức tạp theo sát ở phía sau.

"Lão đại?"

Nhị Khuyết kéo ống tay áo của Nạp Lan Yên, nhíu mày hỏi: "Có muốn đi một chuyến hay không?"

Nhị Khuyết có tất cả trí nhớ của Cung Vô Khuyết, mặc dù ngày thường gương mặt của Cung Vô Khuyết luôn lạnh lùng không dễ tiếp cận, nhưng đối với thế hệ trẻ của đế đô lại rõ như lòng bàn tay, hắn dám đánh cam đoan, nam tử áo trắng này tuyệt đối không phải là người Liệt Diễm.

Thực tế một đôi mắt phượng màu máu kia, đều làm cho hấn có cảm giác sờn hết cả gai ốc, người nam nhân kia tuyệt không thể nào là lạnh nhạt lười biếng mà hấn biểu hiện ra.

"Đi." Trong lòng Nạp Lan Yên có chút không yên, nói với người thanh niên của Công Hội từ đầu đến cuối vẫn coi là người trong suốt kia, "Giúp ta nói lời tạm biệt với Phong hội trưởng."

"Được." Thanh niên gật đầu đáp ứng, ánh mắt vẫn còn có chút phức tạp, mắt thấy Nạp Lan Yên muốn quay người rời đi, vẫn là nhịn không được nói ra, "Này, Lam tiểu sư muội của chúng ta thật sự rất tốt, nếu người dám đối với nàng không tốt, ta..."

Bước chân của Nạp Lan Yên dừng lại, đầu đầy xám xịt mà nói: "Ca môn nhi (người anh em), nào bố không phải bệnh, nhưng là cần phải trị!"

Tam gia nhà nàng vốn là một thùng dấm chua rồi, có thể dừng một lần nữa cho Tam gia nhà nàng một tình địch nào bố sao?

"...." Lần này đến lượt thanh niên xám xịt rồi.

"PHỐC ha ha ha." Nhị Khuyết muốn nhịn cũng nhịn không được, cười đến nước mắt đều nhanh chảy ra, đi đến bên người thanh niên trùng trùng điệp điệp vỗ xuống bờ vai của hấn, "Good job (Làm tốt lắm)! Huynh đệ, người có tiền đồ to lớn!"

Thanh niên: "...."

Người này đúng là Cung gia đại thiếu gia lạnh lùng như đồn đãi sao? Trêu chọc hấn đây này! (lee: ý là anh Nhị Khuyết này đâu có lạnh lùng gì đâu, còn đùa giỡn người đó ^^)

Nạp Lan Yên nắm cổ áo của Nhị Khuyết lôi người ra khỏi Luyện Đan Công Hội, mặt không chút thay đổi nói với thanh niên: "Đừng quá để ý,

đều là ảo giác."

Thanh niên: "...."

Tuy rằng hiện tại đầu óc của hắn xoay chuyển có chút chậm chạp, nhưng xin không cần coi hắn thành kẻ ngu ngốc được không nào? Ảo giác cái gì đấy, tại sao không nói hắn chưa tỉnh ngủ đi?

Nạp Lan Yên kéo Nhị Khuyết đi đến cửa Luyện Đan Công Hội:
"Thanh tỉnh?"

Nhị Khuyết: "Thanh tỉnh."

Nạp Lan Yên gật gật đầu, nhếch môi cười nói: "Vậy thì đi về nhà đi, việc ở thành Bắc đừng quan tâm."

"Vậy không được, chuyện của lão đại người sao ta có thể không quan tâm." Nhị Khuyết mắt sắc nhìn thấy cách đó không xa một bóng dáng toàn thân bốc lên hàn khí lãnh khốc, đầu xoay chuyển nhanh, lập tức đổi giọng, "Thiếu gia ta lần sau lại quan tâm người là tốt rồi."

Nạp Lan Yên lấy ra ba cái hộp gỗ nhỏ đưa cho Nhị Khuyết: "Hôm nay ở Luyện Đan Công Hội lúc khảo thi đẳng cấp tiện tay luyện ra, cầm lấy mà tùy tiện dùng đi, dùng không hết liền bán đi."

Nghe thấy lão đại nói là tiện tay luyện ra, Nhị Khuyết cũng liền tiện tay thu: "Đi, giao cho thiếu gia ta đi." Nói xong lại nhin không được liếc mắt nhìn về phía khác một cái, cười xấu xa nói, "Lão đại, người nói hôm nay Lãnh Thiếu Diệp có thể nổi dấm chua hay không?"

"Còn không phải tại tiểu tử người nào ư?" Nạp Lan Yên cười mắng một câu, không dám tiếp tục trì hoãn quay người bước nhanh về phía Tam gia nhà mình đang tới.

Bỏ lại Nhị Khuyết đứng tại chỗ vẻ mặt tươi đẹp ưu thương mà nhìn lên trắng sáng trên đỉnh đầu, trong miệng liên tục lẩm bẩm: "Hắc Thần, Kỳ, yêu nghiệt, Cửu muội, ta thẹn với sự tín nhiệm của tổ chức....."

"Tam gia."

Nạp Lan Yên chạy chậm tiến lên nhào vào trong ngực Lãnh Thiếu Diệp, nhón chân lên ấn xuống một nụ hôn nơi khóe miệng hần, mặt mày cong cong nói: "Nhất thời không thấy như cách ba thu, chàng nói hôm nay chúng ta cách mấy cái thu?"

Hàn khí có thể đông chết người quanh thân Lãnh Thiếu Diệp trong chốc lát tiết trời liền ấm lại, trong đôi mắt thâm thúy mênh mông chiếu ra điểm điểm tinh quang, bàn tay lớn dặt tay nhỏ bé của nàng, môi mỏng nhẹ giương lên, giọng nói trầm thấp dịu dàng: "Gia tới đón nàng về nhà."

Nạp Lan Yên nhìn bàn tay hai người mười ngón chặt chẽ đan xen, hai mắt không hiểu sao lại có chút chua xót: "Trước theo giúp ta đi một chuyến đến thành Bắc."

"Được." Lãnh Thiếu Diệp từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một cái áo choàng lông cáo khoác lên trên vai nàng, vuốt ve tóc của nàng, bàn tay lớn từ bên hông kéo qua, ôm Nạp Lan Yên tung người bay lên, đạp không rời đi.

Gió lạnh thổi qua, bay phất phới.

Đã tới mùa đông thì nhiệt độ ngoài trời cực thấp, Nhị Khuyết nhìn một đôi tuyệt thế bích nhân dạo bước trên không, mũi bị lạnh hồng lên, khuôn mặt cũng hồng hồng, hung hăng hít mũi một cái la lớn: "Lão đại, đại mỹ nam áo trắng cũng không phản đối việc Bảo Bảo tìm người làm mẫu thân!"

Bóng lưng của hai người trên không trung đồng thời dừng lại, Nhị Khuyết cười xấu xa nhướn lông mày, xoay người sung sướng vô cùng

nhanh chóng rời đi.

Hừ, trọng sắc khinh bạn cái gì đấy, quá không được rồi!

Bàn tay lớn của Lãnh Thiếu Diệp ôm vợ dần dần buộc chặt, môi mỏng chút để ý phun ra mấy chữ: "Mẫu thân, hả?"

Cái ót của Nạp Lan Yên toát ra một giọt mồ hôi lạnh, cười khan nói: "A ha ha ha, tiểu hài tử không hiểu chuyện."

"Ừ ~" Tam gia giọng mũi nhàn nhạt đáp lại, con mắt tinh mịch tập trung ánh sáng lại trên người Nạp Lan Yên, "Vợ."

"Hả?" Cặp môi đỏ mọng của Nạp Lan Yên hé mở thần thái ngu ngơ nhìn Tam gia trong nội tâm giống như có cây lông vũ nhẹ gãi ngứa ngứa, ngón tay mang theo vết chai đặt ở trên môi mềm mại của nàng, Lãnh Thiếu Diệp nhẹ nhàng nhếch môi, tiếng nói trầm thấp như nói lời nói êm tai nhất trên toàn bộ thế giới, "Vợ, chúng ta sinh đứa bé đi."

"PHỐC..."

Tiểu Bảo nhin không được phun cười, tuy rằng đánh gãy bầu không khí tốt đẹp này quả thật có chút không phải, nhưng nó thật sự nhin không được!

Tuy rằng Tiểu Bảo không hiểu tình tình yêu yêu của nhân loại, nhưng từ lúc Tam gia và Hồ Ly lâm vào tình yêu cuồng nhiệt mỗi ngày mắt nó đều thấy đến nhanh mù, dựa theo kịch bản mà nói, không phải Tam gia sẽ nói là ta yêu người, lại đến một câu ta tín nhiệm người các loại ư?

Như thế nào lại dùng ánh mắt sùng nịnh cứng chiều, dùng tiếng nói dịu dàng sùng nịnh, nói ra khỏi miệng nhưng là chúng ta sinh đứa bé đi?

Tiểu Bảo dùng đầu ngón chân thè với Nhị Khuyết, nó thực không phải cố ý phun ra đâu!

Đáy mắt của Lãnh Thiếu Diệp dịu dàng cứng chiều lập tức biến thành nghiêng răng nghiêng lợi, một quyền mạnh mẽ đập vào trên ót của Tiểu Bảo, giờ khắc này nụ cười bên môi Tam gia có chút dữ tợn: "Hôm nay ba con Hỏa Ly trôi qua rất vui sướng, ngày mai Tiểu Bảo nên ở cùng một chỗ với chúng nó."

Tiểu Bảo rùng mình một cái, ủy khuất ghé vào trên cổ tay Nạp Lan Yên: "Chủ nhân, hấn đánh ta."

Nạp Lan Yên vuốt vuốt đầu của Tiểu Bảo, vừa muốn nói gì đó, ánh mắt phút chốc định dạng tại một chỗ, trong hai cái đồng tử đen kịt lóe ra ánh sáng sắc bén — Nạp Lan Lâm Đào!

Lãnh Thiếu Diệp cũng nhìn thấy Nạp Lan Lâm Đào đang lén lén lút lút, nhẹ nhàng nắm lấy tay của Nạp Lan Yên, lặng yên không một tiếng động rơi xuống đằng sau một cây đại thụ cách đó không xa, ống tay áo vung lên che lại khí tức của hai người.

"Tam gia, chàng nói Nạp Lan Lâm Đào tới nơi này làm gì?"

Nam tử áo trắng sẽ không vô duyên vô cớ nhắc tới thành Bắc, hôm nay ở chỗ này thấy Nạp Lan Lâm Đào, cảm giác không yên trong lòng Nạp Lan Yên càng lúc càng lớn, hơn nữa lúc này ánh mắt của Nạp Lan Lâm Đào âm lệ trầm tĩnh, hoàn toàn không giống như bộ dáng điên cuồng buổi chiều.

"Chỉ sợ không phải chuyện gì tốt." Ánh mắt của Lãnh Thiếu Diệp dần dần có chút ngưng trọng, "Trước hết chờ một chút xem."

Nạp Lan Yên khép sát áo choàng trên người, con mắt hồ lẳng lệ ác liệt híp híp: "Có động tĩnh rồi."

Chỉ thấy cửa thành Nạp Lan Lâm Đào ở phía dưới đột nhiên tả hữu mỗi bên vòng vo ba vòng (lee: tức là quay trái lại quay phải mỗi bên 3 vòng đó), trong miệng niệm niệm cắn nhẩn cái gì đó, đúng lúc này, trăng tròn trên trời bị mây đen che khuất đi.

Trong đêm đen, đưa tay không thấy được năm ngón.

Nạp Lan Yên ngưng tụ linh lực đến trong mắt, ánh mắt chạm đến chỗ vừa rồi Nạp Lan Lâm Đào vòng tròn, đồng tử bỗng dưng phóng đại (con ngươi mở lớn á), da đầu một hồi run lên, trong lòng thầm mắng một câu mẹ nó, kia mẹ kiếp là vật gì?

"Đừng sợ."

Giọng nói tinh mịn trầm thấp nhẹ nhàng truyền vào trong đầu, Nạp Lan Yên quay đầu lại nhìn về phía Lãnh Thiếu Diệp đang lộ ra lo lắng, khẽ lắc đầu, không phải sợ hãi, chỉ là cảm thấy có chút quá kinh hãi rồi.

Vật gì đó cao không đến bắp chân toàn thân hiện ra lông xanh.

Lãnh Thiếu Diệp nắm thật chặt tay của Nạp Lan Yên, ánh mắt ám chìm mà nhìn phía dưới cửa thành nơi Nạp Lan Lâm Đào và quái vật xấu xí chỉ cao đến bắp chân đứng trước mặt hắn kia, mi tâm nhíu chặt.

Nạp Lan Yên nhìn Nạp Lan Lâm Đào quỳ trên mặt đất nói chuyện với quái vật xấu xí toàn thân đầy lông xanh dài kia, có thể nghe được tiếng của bọn hắn, thế nhưng huyền thuyên điệu ngữ lại làm cho người nghe ngây ngốc nghe không hiểu một câu nào.

Nhưng lúc này đáy mắt của Nạp Lan Lâm Đào kia đã không che dấu được một chút nào dã tâm và dục vọng, đã có thể đại khái đoán được mấy thứ gì đó.

Thẳng đến khi {Quái vật lông xanh} kia đưa cho hắn một chai gì đó, mặt mũi của Nạp Lan Lâm Đào tràn đầy kích động tiếp nhận cái chai, ánh mắt một nửa điên cuồng một nửa tỉnh táo có chút vụn vẹo.

Kẻ điên.

Nạp Lan Yên hít sâu một hơi, nàng từng vì một nhiệm vụ mà ngây người trong bệnh viện tâm thần ba tháng, giờ khắc này nàng vô cùng xác định, Nạp Lan Lâm Đào đã điên rồi, tâm lý vụn vẹo đã đến tình trạng nhất định.

Nạp Lan Lâm Đào kích động điên cuồng không nhìn thấy tươi cười u ám trong mắt {Quái vật lông xanh}, càng không nhìn thấy ánh mắt như nhìn người chết và kẻ ngu của {Quái vật lông xanh} kia.

Cuối cùng {Quái vật lông xanh} lại nhắm nhủ một ít gì đó với Nạp Lan Lâm Đào, rồi đột nhiên hóa thành mũi nhọn trổn vào trong lòng đất, biến mất không thấy gì nữa.

Mà Nạp Lan Lâm Đào cầm lấy lọ thuốc nước kia, phảng phất như nhìn thấy tình cảnh quân lâm thiên hạ (hự, kiểu như làm chủ cả thế giới ấy), liêu lĩnh cười cười, mang theo một thân khí thể duy ngã độc tôn (chỉ có duy nhất mình, không để ý đến xung quanh) đi đến trung tâm đế đô.

"Bắt lấy hắn."

Ánh mắt của Nạp Lan Yên trầm xuống, tuy rằng không biết {Quái vật lông xanh} kia là vật gì, cũng không biết trong bình kia là cái gì, nhưng quyết không thể lại để cho Nạp Lan Lâm Đào rời đi bây giờ!

Thân ảnh Lãnh Thiểu Diệp phút chốc lóe lên, Nạp Lan Lâm Đào còn chưa kịp phát giác đã bị một bàn tay chặt chém ngắt luôn, cái chai trên tay cũng thuận thế ném đi ra ngoài.

Nạp Lan Yên vươn tay tiếp được cái chai, cùng Tam gia liếc nhau, mang theo Nạp Lan Lâm Đào lách mình mấy cái liền biến mất ở thành Bắc.

Giữa không trung, một nam tử áo trắng lưỡi biếng lạnh mị chậm rãi quay người, ôm tiêu hài nhi ngủ say trong ngực lặng yên không một tiếng động rời đi.

Chiến Vương phủ, phòng tối.

Nạp Lan Yên cẩn thận điều tra thành phần nước thuốc trong bình, thần sắc càng ngày càng âm trầm, nhìn Nạp Lan Lâm Đào hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, trong mắt lóe ra một vòng rùng rậm sát ý.

Nàng còn chưa kiểm tra ra tác dụng của nước thuốc này, nhưng chỉ cần tra ra vài loại phối liệu liền thấy tất cả đều là kịch độc dính một chút cũng sẽ chết ngay lập tức.

Cửa phòng tối bị mở ra, Lãnh Thiếu Diệp trên tay cầm đại lục bí sử bước vào, thần sắc trên mặt không thể nói là đẹp mắt nhiều hay ít hơn so với Nạp Lan Yên: "Hồ Ly, đến xem."

Nạp Lan Yên thả ra nước thuốc trong tay xuống rồi đi qua, cởi ra cái bao tay tiếp nhận bí sử kia, lúc ánh mắt chạm đến hình ảnh đen trắng phía trên, đáy mắt hiện lên một vòng khiếp sợ: "Địa Tinh?"

Lại liên tục lật vài tờ, Tinh Linh, Dạ Xoa, Thú Nhân nguyên một đám danh từ quen thuộc lại chưa quen thuộc xuất hiện ở trước mắt, Nạp Lan Yên đã không biết phải hình dung tâm tình của mình như thế nào rồi.

Lúc tới đây đã biết rõ nó là một thế giới kỳ quái, có tu luyện, có Linh thú, có vô số cao thủ và công pháp tối cao, nhưng như thế nào cũng không nghĩ ra còn có Địa Tinh, Thú Nhân, Dạ Xoa những thứ này đó!

"Đây quả thực chỉ có thể thấy trong các bộ phim bom tấn thần thoại." Nạp Lan Yên khoa trương giang tay ra, một lần nữa lật đến trang Địa Tinh kia, chỉ vào phía trên quái vật thấp bé toàn thân đầy lông dài, "Địa Tinh?"

"Đúng, Địa Tinh." Lãnh Thiếu Diệp từng bước một đi đến vị trí Nạp Lan Lâm Đào, "Vợ, phía trên ghi lại Địa tinh tộc tàn nhẫn ti tiện, cùng các tộc quan hệ ác liệt, thực tế thù hận nhân loại, có một số Địa Tinh thậm chí coi nhân loại thành đồ ăn. Tên Nạp Lan Lâm Đào này lá gan thật sự là còn lớn hơn trời — ba!"

Dùng bảy phần lực tát một cái, mặt của Nạp Lan Lâm Đào lập tức sưng thành đầu heo, bị đau mà cứng răn tỉnh lại từ trong hôn mê, hé mở đôi mắt sưng to, mê man nói: "Chiến Vương gia?"

Lãnh Thiếu Diệp túm tóc Nạp Lan Lâm Đào ném trên mặt đất, không nói hai lời chính là một trận quyền đấm cước đá, toàn bộ đánh lên huyết vị đau nhất trên thân thể, đánh cho Nạp Lan Lâm Đào ôm đầu chảy nước mắt khóc rống: "Dừng, dừng tay, tha mạng, tha mạng! Dừng đánh nữa, đừng đánh nữa!"

Trong mắt Lãnh Thiếu Diệp bắn ra hàn quang khắp bốn phía, dưới ánh mắt hoảng sợ tuyệt vọng của Nạp Lan Lâm Đào, một quyền đánh nát đan điền của hắn!

Nạp Lan Lâm Đào cảm thụ được đan điền bị nghiền nát không còn, cảm thụ được kinh mạch rỗng tuếch, cảm thụ được tóc của mình từng sợi một biến thành hoa râm, cảm thụ được nếp nhăn trên mặt mình từng chút một hiện ra, đan điền bị phế trong chớp mắt cả người hắn liền già nua không phải 50 tuổi....

Lãnh Thiếu Diệp quăng người bên cạnh ra, Nạp Lan Yên chạy tới bên người Nạp Lan Lâm Đào, đôi mắt hồ đen kẹt khóa chặt lại con mắt đục ngầu tuyệt vọng của hắn, giọng nói thanh thanh đậm đậm, lại có một loại

đầu đọc không cách nào ngăn cản: "Nạp Lan Lâm Đào, đã nghe chưa? Ta đang gọi người."

Con mắt đục ngầu của Nạp Lan Lâm Đào tựa hồ hiện lên cái gì đó, há to miệng lại không phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Nạp Lan Yên đặt bình nước thuốc ở trước mắt hẳn, thản nhiên nói: "Chai nước thuốc này là cái gì? Nói cho ta biết, bên trong này chứa cái gì?"

Nạp Lan Lâm Đào giật giật miệng, chỉ phát ra một từ: "Ta..."

Nạp Lan Yên nheo mắt lại: "Người muốn dùng nó hại phụ thân của người, muốn vĩnh viễn gánh chịu tội danh giết cha cầu thả sống trên cõi đời này, bất nhân bất nghĩa bất hiếu bất trung?"

"Ta không có!"

Tiếng nói già nua run rẩy hô lên ba chữ, Nạp Lan Lâm Đào cuộn mình trong góc, trong mắt đục ngầu chảy ra nước mắt: "Ta không muốn hại hẳn, ta không muốn đâu!"

"Người muốn." Nạp Lan Yên nói tiếp, "Người chẳng những muốn giết hẳn, còn muốn sau khi phụ thân người chết lại dùng chai nước thuốc này giết chết người Nhị ca, giết chết Tứ đệ của người, giết chết con gái ruột của người."

"Ta không muốn, ta không muốn bọn hẳn chết! Tại sao bọn hẳn đều không nhìn ta, tại sao đều chú ý không đến ta, tại sao ngay cả nữ nhi của ta ở sau lưng cũng mắng ta là kẻ bất lực, mắng ta không xứng làm phụ thân?"

"Cho nên người muốn giết bọn chúng, nếu như đều nhìn không tới người, vậy mọi người cùng nhau đến địa ngục sinh hoạt chẳng phải vui vẻ sao?"

"Đúng! Dứt khoát mọi người cùng nhau chết! Không, không đúng! Ta mới sẽ không chết! Nạp Lan gia là của ta, Bách Lý gia là của ta, Cung gia là của ta, toàn bộ Liệt Diễm cũng sẽ là thiên hạ của ta! Ha ha ha.... Dừng không được bao lâu, dừng không được bao lâu...."

Đồng tử của Nạp Lan Yên co rụt lại, giọng điệu đầu độc như trước: "Không, người sai rồi. Địa Tinh đại nhân vừa mới liên hệ với ta, để cho ta tiếp nhận hành động của người tới hoàn thành những chuyện kế tiếp."

"Không có khả năng!" Nạp Lan Lâm Đào cười quái dị nói, "Ta đã bày ra trùng trùng điệp điệp cạm bẫy ở Liệt Diễm, chỉ chờ Địa Tinh đại quân đến đây, đến lúc đó toàn bộ Liệt Diễm đều phải thần phục dưới chân ta! Ta muốn cho tất cả những người xem thường ta đều xuống địa ngục! Nhất là Nạp Lan Yên, tiểu tạp chủng kia dám bắt ta nói xin lỗi!"

Ba!

Lãnh Thiếu Diệp toàn lực tát một cái tát ở trên miệng của Nạp Lan Lâm Đào, không hết hận lại hung hăng đập mấy cước, đập nát tứ chi (hai tay + hai chân) của hắn, túm cổ áo của hắn tàn nhẫn nói: "Nếu như không phải vì cái mồm của người còn hữu dụng, gia nhất định rút đầu lưỡi của người trước tiên!"

Lãnh Thiếu Diệp ném Nạp Lan Lâm Đào giống như một bãi bùn nhão lên trên mặt đất, quay đầu lại hôn một chút lên hai má của Nạp Lan Yên: "Đừng nóng giận. Giao cho thằng khốn này cho gia thẩm tra."

"Cứ như vậy đi, tạp chủng này có chỗ nào đáng giá để ta tức giận?" Nạp Lan Yên nói, "Tam gia, người này giao cho người tới thẩm tra, nhất định phải làm cho hắn nhớ ra những bố trí kia. Ta về Nạp Lan gia một chuyến."

Đáy mắt của Nạp Lan Yên xẹt qua một vòng kiên định cùng dứt khoát, mặc kệ Địa Tinh tộc đã bố trí bao nhiêu cạm bẫy, nàng cũng sẽ không để

cho bọn họ thực hiện được ý đồ!

Lãnh Thiếu Diệp chăm chú ôm Nạp Lan Yên, đáy mắt thâm thúy lóe ra tinh quang chói mắt, "Hỏa Ly, đến làm lớn một trận!"

"Được!" Nạp Lan Yên giơ lên một vòng tươi cười liêu lĩnh chói mắt, nắm đấm của hai người đụng nhau trên không trung, "Tự mình cẩn thận."

"Tự mình cẩn thận."

Nắm đấm tách ra, Nạp Lan Yên quay người rời đi phòng tối, không có trực tiếp đi Nạp Lan phủ, mà là đi tới biệt viện của mình từ trong chần kéo ra Hỏa Ly vẫn còn đàn ngủ say: "Hỏa Ly."

Hỏa Ly mơ hồ nháy nháy con mắt: "Tiểu Yên nhi?"

"Cùng ta đi ra ngoài một chuyến." Nạp Lan Yên ôm Hỏa Ly ra khỏi phòng, nhảy lên đến nóc nhà vận khởi linh lực đi về phía Nạp Lan phủ.

Gió lạnh phả vào mặt triệt để quét đi cơn buồn ngủ của Hỏa Ly, ngáp một cái: "Dẫn ta đi nơi nào vậy?"

Nạp Lan Yên hỏi: "Hỏa Ly, người biết Địa Tinh tộc sao?"

"Địa Tinh?" Ánh mắt Hỏa Ly cực kỳ khinh thường, "Một đám bỏ đi lên không được mặt bàn, người nghe ngóng chúng làm cái gì?"

"Địa Tinh đã vươn móng vuốt đến Liệt Diễm." Nạp Lan Yên lấy ra cái lọ thuốc nước kia, "Người nhận thức đồ vật này sao?"

Hỏa Ly nghe được Địa Tinh đã vươn móng vuốt đến Liệt Diễm liền chấn kinh rồi, lại hít hà cái lọ thuốc nước kia, lập tức chán ghét nghiêng đầu sang chỗ khác: "Mẹ nó, ta rất con mẹ nó phiền bọn rác rưởi này! Tiểu Yên nhi, thứ này một chai cũng có thể diệt tất cả mọi người ở đế đô!"

"Lợi hại như vậy?" Nạp Lan Yên cảm thấy hoảng sợ, "Một bình nhỏ làm sao có thể?"

"Đây là Phong Truyện Thần độc. Tên là đám kia đồ bỏ đi chính mình đặt, phàm là có một người trúng độc, khi hãn hô hấp độc tố sẽ thông qua gió truyền đến toàn bộ đế đô. Sau hai canh giờ, Liệt Diễm đế đô tất nhiên sẽ biến thành một tòa Tử Thành (tòa thành chết)." Ngữ khí Hỏa Ly nghiêm khắc, "Nhưng làm sao Địa Tinh tộc dám vi phạm lệnh cấm của sáu tộc mang đồ vật này đến lãnh địa của nhân loại? Muốn bị diệt tộc ư? Thật sự là một đám đồ bỏ đi khốn nạn!"

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Có Ăn Hay Không? Không Ăn!

Phong Truyện Thần độc?

Nạp Lan Yên nhú mày, nhìn cái chai dược thủy trên tay, bệnh độc? Mang theo? Truyền bá?

“Hỏa Ly.” Nạp Lan Yên dừng lại bước chân, cúi đầu nghiêm túc hỏi, “Người có thể tra ra hơi thở của Địa Tinh tộc ở Liệt Diễm hay không?”

“Có thể, cho ta thời gian nửa ngày. Làm cho toàn bộ Đại Tinh ở đế đô đều xuất hiện!” Hỏa Ly tức giận đến ngay cả tự xưng tiểu gia cũng không thấy.

“Cám ơn.” Nạp Lan Yên xoa nhẹ mi tâm, “Hỏa Ly, người có biết độn thuật (thuật độn thổ) của Địa Tinh tộc không?”

Nạp Lan Yên chỉ có hai cái ấn tượng với Địa Tinh tộc thấy lúc tối, một là thấp xấu, một là độn pháp.

Một chính là mặt ngoài, mà độn pháp cũng là cái bản lãnh thần không biết quý không hay, nếu rất nhiều Địa Tinh trốn vào đế đô, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

“Xùy.....” Hỏa Ly khinh thường cười nhạo nói, “Đám kia rác rưởi kia còn có độn thuật? Chúng nó chỉ biết đào hố. Người thấy chúng nó chui xuống đất biến mất? Chỉ là Chương Nhãn pháp (thủ thuật che mắt) mà thôi, không tin người quay lại chỗ kia nhìn xem, tuyệt đối đào cái động khắp mặt đất.”

Khóe miệng Nạp Lan Yên hơi hơi run rẩy, thật sự không phải độn thuật mà là đào động đất?

Nạp Lan Yên như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt sáng ngời: “Hỏa Ly, người có thể tìm được vị trí động đất của Địa Tinh sao?”

Hỏa Ly giương lên đôi mắt bảo thạch màu hồng: “Thú tộc chúng ta mãi cảm nhất chính là hơi thở của Địa Tinh, không chỉ riêng ta, ngay cả con rắn nhỏ này cũng có thể dễ dàng phân rõ hơi thở của Địa Tinh.”

Tiểu Bảo lập tức giơ đầu lên: “Chủ nhân, chuyện này giao cho chúng ta đi.”

Nó không có ấn tượng gì với Địa Tinh tộc, nhưng hôm nay lúc nhìn đến Địa Tinh kia cả người cũng rất không thoải mái, cái loại cảm giác chán ghét chống cự này càng rõ ràng.

“Đại bảo bối!” Nạp Lan Yên ôm hai con, trên đầu mỗi con ‘bẹp’ hôn một cái, xoay người trở về Chiến vương phủ, “Trước không đi Tàng Thư Các!”

Nạp Lan Yên vừa đẩy ra cửa phòng tối, chợt nghe đến từng tiếng kêu thê lương thảm thiết cầu xin tha thứ, đuôi lông mày nhíu nhíu, Tam gia đến thế giới khác lúc thẫm vẫn vẫn tôn trọng bạo lực trấn áp (hành hình bạo lực á) như vậy: “Tam gia.”

Lãnh Thiếu Diệp bỏ lại Nạp Lan Lâm Đào mềm như bùn nhão trên tay, mang tới khăn tay lau lau tay, không nhanh không chậm dặn dò hai nam tử áo đen bên cạnh: “Mặc kệ các người dùng phương pháp gì, trước hừng đông sáng phải cạy mở miệng ông ta cho ta.”

“Dạ, chủ tử.”

Hai hắc y nam tử cung kính hành lễ, đảo mắt nhìn Nạp Lan Lâm Đào trên miệng không ngừng nỉ non, rốt cuộc nhẹ nhàng thở dốc một hơi.

Trời biết vừa rồi khi Vương phi không ở đây, hơi thở trên người Vương gia có bao nhiêu làm cho người ta hít thở không thông, hai người đứng ở một bên giận cũng không dám thở gấp.

Nay giọng nói của Vương phi vừa vang lên, nháy mắt mùa đông thay đổi mùa xuân tươi đẹp!

Lãnh Thiếu Diệp mới vừa đi ra phòng tối đã bị Nạp Lan Yên kéo đến một cái ám phòng khác: “Nàng không phải đi Tàng Thư Các?”

“Lát nữa lại đi.” Nạp Lan Yên ôm Hỏa Ly trên vai đến không trung, trong con ngươi xẹt qua một chút lãnh khốc, “Thiếu Diệp, Hỏa Ly và Tiểu Bảo có thể theo hơi thở của Địa Tinh tìm được lối ra của động đất kia, chàng phái người đi theo chúng nó một chỗ đều ghi lại. Địa Tinh không dám minh mục trương đảm (lộ liễu) tiến vào lãnh địa của nhân loại, chúng ta cho nó đến bắt rùa trong hồ!”

Trong lòng Lãnh Thiếu Diệp lập tức có tính toán, môi mỏng hơi nhếch lên: “Giao cho gia.”

“Ta đây liền cho chàng mượn mấy tiểu tử này.” Mắt hồ của Nạp Lan Yên nhẹ nhàng chớp chớp, “Nhớ rõ cho ăn no gà nướng.”

Hỏa Ly xoi mói nhìn thoáng qua Lãnh Thiếu Diệp, hừ nhẹ nói: “Ta liền miễn cưỡng hợp tác với nam nhân này một lần vậy.”

Tiểu Bảo giơ cái đầu nhỏ lên, làm thành một đồng vùi ở trên vai Lãnh Thiếu Diệp, thè thè lưỡi rắn: “Chủ nhân yên tâm.”

“Nhớ rõ gọi Liêu ca và đại hắc ngư.” Nạp Lan Yên khoát tay áo, “Ta đi Tàng Thư Các.”

Lần này Nạp Lan Yên đi thẳng đến lầu ba của Luyện Đan Công Hội tìm được Phong Trường Phong còn đang đắm chìm ở trong luyện đan: “Phong lão ca.”

Phong Trường Phong quay đầu liếc mắt đánh giá Nạp Lan Yên đã đổi về trang phục nữ nhân, nhếch miệng cười cười: “Tiểu Yên người mặc nam trang hay nữ trang đều là thanh thiếu niên họa thủy mê chết người.”

Khóe mắt Nạp Lan Yên khẽ co rút, nói thẳng: “Nói chính sự. Ta muốn đi xem Tàng Thư Các.”

“Tàng Thư Các?” Phong Trường Phong trực tiếp ném cái lệnh bài cho nàng, “Cầm đi.”

Nạp Lan Yên tiếp được lệnh bài, thần sắc nơi đáy mắt có chút phức tạp, lão nhân này không khỏi rất tin nhiệm nàng đi?

“Còn có việc gì?” Phong Trường Phong ngáp một cái, gãi gãi lộn xộn tóc, “Không có việc gì liền chạy nhanh đi thôi, chỗ này ta còn chưa làm thông thuận lắm.”

Nạp Lan Yên loại bỏ phức tạp trong con người, lộ ra một nụ cười sáng ngời với Phong Trường Phong: “Phong lão ca, cảm tạ!”

Phong Trường Phong nghe vào trong tai, chỉ cảm thấy tiếng lão ca này so với trước kia kêu đến độ dễ nghe hơn rất nhiều, nhin không được nở nụ cười, nha đầu kia.....

Nạp Lan Yên cầm lệnh bài đi vòng qua hậu viện Công Hội đến Tàng Thư Các, khi tầm mắt chuyển tới lão giả ngồi ở cửa hơi hơi kinh ngạc: “Y sư?”

Lão giả này không phải chính là lão y sư ngày ấy ở trước cửa Nạp Lan phủ nói Hoàng Nguyệt Dung phạm vào Thái Tuế sao?

Ngồi ở cửa nhắm mắt dưỡng thần lão đầu nhi mở to mắt: “Thái Tuế.....”

Dưới chân Nạp Lan Yên lão đảo một cái, đầu đầy hắc tuyến: “Lão y sư.”

Lão đầu nhi vui tươi hơn hở cười, run rẩy vươn tay: “Lấy lệnh bài ra cho ta xem xem.”

Nạp Lan Yên theo lời, giao lệnh bài cho lão đầu nhi, ai ngờ ngay lúc đưa tay trong nháy mắt bị lão đầu nhi chế trụ mạch máu, cả người lập tức cứng ngắc không thể nhúc nhích một chút.

Trên người lão đầu nhi một tia linh lực dao động cũng không có, đã có một loại uy áp làm người ta không thể phản kháng như vạn trượng sóng to đập vào mặt mà đến.

Cường giả! Cường giả trên Tiên Thiên!

“Ai.....”

Lão đầu nhi một tiếng khẽ thở dài ra quá nhiều không làm sao được, khí thể làm người ta hít thở không thông cũng theo đó mà biến mất, nhắm mắt lại không cần phải nhiều lời nữa: “Người vào đi thôi.”

Nạp Lan Yên nhếch môi, cố gắng áp chế huyết dịch (máu) mãnh liệt quay cuồng trong cơ thể, thật sâu nhìn thoáng qua lão giả, xoay người bước vào Tàng Thư Các.

“Tư vị sinh mệnh bị người khác nắm trong tay thế nào?” Giọng nói Hỗn Độn đại sư tôn thản nhiên vang lên ở trong đầu.

“Không tốt.”

Nạp Lan Yên nhắm mắt, mới vừa rời trong nháy mắt đó chỉ cần lão đầu nhi nhẹ nhàng động ngón tay một chút, nàng liền chân chấn chính chính bởi một chuyển đến Địa phủ có đi không có về.

Thực lực. Đây là thực lực!

“Có giác ngộ là tốt rồi.” Giọng nói của Hồn Độn đại sư tôn lộ ra một tia ý vị thâm trường, nhưng lúc này Nạp Lan Yên đã muốn nhìn đến Địa Tinh tộc tư liệu không có nghe ra, rút ra một quyển sách ngồi ở ghế trên hoàn toàn đắm chìm vào nó.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Bất luận là Nạp Lan Yên hay là Lãnh Thiếu Diệp, cũng không là người ngồi chờ chết.

Nạp Lan Yên ở Tầng Thư Các ngồi xuống, chính là suốt ba ngày ba đêm, trong lúc đó trừ ăn vài ngụm lương khô ra, đôi mắt đều không có rời khỏi cuốn sách quá nửa giây.

Ba!

Nạp Lan Yên khép lại một quyển sách cuối cùng, đôi mắt hiện đầy tơ máu lại lóng lánh sáng ngời quang mang, giữa mặt mày toát ra một chút tự tin và bừa bãi: “Tốt cho một Địa Tinh tộc có bản lĩnh!”

Hồn Độn đại sư tôn luôn luôn nói lời ác độc lần này cũng không có ngoài ý muốn: “Trước nhanh chóng lăn đi tắm rửa rồi ăn cơm!”

Đại sư tôn không đề cập tới còn tốt, vừa nhắc tới hai từ ‘ăn cơm’ này, bụng của Nạp Lan Yên liền bắt đầu ‘ọ ọ’ kháng nghị .

“Ha ha.” Nạp Lan Yên xấu hổ sờ sờ cái mũi, chưa thỏa mãn thả lại cuốn sách về vị trí ban đầu, đảo mắt nhìn bốn phía giá sách chất đầy sách,

âm thầm quyết định lần này sau khi giải quyết xong chuyện Địa Tinh, nhất định phải xem hết chỗ sách kia!

Ba ngày này nàng xem xong mười quyển sách về Địa Tinh tộc, bên trong ghi lại miêu tả đầy đủ rõ ràng chi tiết toàn bộ về bọn nó.

Bộ dáng Nạp Lan Yên cẩn thận mỗi bước đi lưu luyến không rời, làm cho Hỗn Độn đại sư tôn thấy lại bắt đầu răn dạy: “Người là muốn ở tại chỗ này thối chết hết những cuốn sách đó sao?”

Cái trán của Nạp Lan Yên nháy ra một chữ tinh (井), nàng nên chúc mừng trình độ nói lời ác độc của đại sư tôn nhà mình lại cao thêm một bậc sao?

Nhưng mà hiện tại nàng quả thật cần nghỉ ngơi thật tốt để hồi phục một chút, ba ngày không ngủ không nghỉ không động đậy đây, Tinh Thần Lực đã tiêu hao có chút nghiêm trọng rồi.

Mới vừa đi ra khỏi cửa Tàng Thư Các, phía Đông trùng hợp dâng lên luồng hào quang đầu tiên (ánh nắng mặt trời á m.n), lúc chiếu rọi lên trên bóng dáng cao lớn tuấn mỹ ở ngoài cửa kia, duy mỹ làm cho nàng luyến tiếc dời ánh mắt.

“Tam gia à.”

Nạp Lan Yên nỉ non ra ba chữ, thân mình đã muốn rơi vào trong ngực quen thuộc kia, hai chữ trầm thấp vang lên bên tai: “Về nhà.”

Nạp Lan Yên chớp chớp đôi mắt chua xót, luôn cảm thấy mấy ngày nay cảm tính rất nhiều.

Gia đón nàng về nhà.

Về nhà.

Còn có cái gì có thể êm tai hơn mấy chữ này?

Ánh sáng mặt trời dâng lên, chiếu rọi bóng lưng hai người cùng rời đi, lão đầu nhi ngồi ở ngoài cửa nhẹ nhàng nở nụ cười, nhẹ giọng nói ra một câu chỉ có hãn hiếu: “Xem ra, cũng không phải khó giải.....”

Chiến Vương phủ.

Lãnh Thiếu Diệp bày ra vẻ mặt lãnh khốc, đối với sự lấy lòng của Hồ Ly nhà mình làm như không thấy, múc ra một muống cháo đưa tới bên miệng nàng: “Ngoan, há miệng.”

“Tam gia, tiểu nhân thật sự không muốn uống cháo!”

Nạp Lan Yên ôm gối đầu ở trên giường lăn lộn, mặt sấp nhăn thành bánh bao.

“Không được.” Lãnh Thiếu Diệp rút gối đầu ra, “Người vừa mới ói qua không có tư cách kén chọn.”

Lúc Nạp Lan Yên trở lại Vương phủ, Lam Thanh nhận được tin tức trước tiên liền bày xong một bàn mỹ thực, sau đó người nào đó tắm rửa xong đi ra liền ăn ngấu ăn nghiêng quên mất chính mình thay đổi thân thể, ba ngày chưa ăn cơm lại rượu chè ăn uống quá độ dạ dày hoàn toàn dừ dội rồi, ăn bao nhiêu liền ói ra bấy nhiêu, Lãnh Thiếu Diệp ở một bên nhìn thấy vừa vội vừa giận.

Nhưng mặc dù như thế, cũng không đại biểu nàng liền nguyện ý uống cháo trắng nha!

Trời mới biết, cho tới bây giờ Nạp Lan Yên đối với tất cả các loại cháo đều là xin miễn thứ cho kẻ bất tài này!

Nhìn thần thái đầu muối không ăn của Tam gia, Nạp Lan Yên lại ôm lấy chân cầu nhàu trở mình đến góc giường: “Không ăn!”

Ánh mắt Lãnh Thiếu Diệp trở nên u ám: “Không ăn?”

Nạp Lan Yên nhìn chăm chăm: “Không ăn!”

Cái khác có thể tùy hãn, chuyện uống cháo này, không Thương lượng!

Lãnh Thiếu Diệp không nói hai lời, bàn tay to chụp tới đặt Hồ Ly không nghe lời ở trong ngực, uống một ngụm cháo liền cúi đầu hôn trụ nàng, dưới ánh mắt tròn tròn của Nạp Lan Yên, đầu lưỡi vòng quanh đẩy cháo trắng đi qua.

Nạp Lan Yên ‘ức’ một ngụm nuốt xuống miệng cháo, mặt đỏ tai hồng đầy nam nhân nào đó đang vô cùng đặc ý ra: “Lãnh Thiếu Diệp! Không cho phép người như vậy!”

Lãnh Thiếu Diệp bưng bát cháo, môi mỏng nhếch lên một nụ cười suất đến không ai bằng: “Hồ Ly, lại đến một ngụm đi?”

“Mơ tưởng!” Nạp Lan Yên một phen đoạt bát cháo trắng trên tay hãn, nắm thìa cầm giận uống, không phải là một chén cháo thôi sao, nàng đường đường là Huyết Hồ còn có thể sợ hay sao!

Trong lòng nghĩ như vậy, khả cửa vào nhu mùi nói lại làm cho nàng thẳng nhú, kia biểu tình cùng Tam gia uống thuốc Đông y khi hiểu được liều mạng .

Lãnh Thiếu Diệp ý cười tràn đầy nhìn Hồ Ly nhà mình uống cháo, vẻ mặt còn hơi mang theo một tia vẫn chưa thỏa mãn, sờ sờ cằm, nếu vợ nhà mình buộc hãn uống thuốc như vậy, mỗi ngày uống mười bát cũng không thành vấn đề!

Nạp Lan Yên cố gắng nuốt xong một ngụm cháo cuối cùng, ghét bỏ cầm chén đưa qua: “Uống xong.”

“Vợ thực ngoan.” Lãnh Thiếu Diệp phóng bát không tới đầu giường, lôi kéo tay nàng thuận thế xoay người lên giường, kéo người vào trong ngực, “Trước bồi gia ngủ một lát.”

Khóe môi Nạp Lan Yên giật giật, thân thủ nhẹ nhàng vuốt lên mi tâm đang nhíu lại của hắn, hai tay vòng ở bên hông hắn, tai nghe tiếng tim đập có lực, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ, như thế nào sẽ chỉ là một lát đây.

Hai người nghỉ ngơi không đến nửa canh giờ, đã bị âm thanh huyền ảo ngoài cửa đánh thức, Nạp Lan Yên loáng thoáng nghe được giọng nói của Nhị Khuyết, đôi mắt nhất thời mở ra, bộ dáng thanh minh đến mức không có chút nào giống như là vừa tỉnh ngủ.

“Tiểu tử Nhị Khuyết này.....”

Lãnh Thiếu Diệp cắn răng cúi đầu mắng một câu, hắn thật vất vả mới dụ dỗ người ngủ được một chút, như thế nào tiểu tử Nhị Khuyết này vẫn là một chút nhân lực kính cũng đều không có?

“Tam gia, ta đi nhìn xem. Không chừng tiểu tử kia nghiên cứu được ra được thủy.”

Nạp Lan Yên ôm cổ Lãnh Thiếu Diệp nói, “Chàng ngủ thêm một lát đi, không đủ một canh giờ không cho dậy.”

Trời đất bao la, cũng chưa làm cho Tam gia nhà mình ngủ nhiều.

Lãnh Thiếu Diệp nuốt lại lời cự tuyệt đã đến bên miệng, chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, giọng nói có chút khêu gợi khàn khàn: “Được.”

“Ngoan.” Nạp Lan Yên cúi người hôn một cái ở trên miệng hắn, phủ thêm áo khoác xoay người đi ra phòng ngủ.

Lãnh Thiếu Diệp tựa vào trên đầu giường, nhìn bóng dáng thẳng tắp tin cậy kia của vợ nhà mình, đột nhiên dâng lên một loại cảm giác kỳ diệu vợ thật sự là công khí mười phần.....

Nạp Lan Yên đẩy cửa ra liền nhìn thấy thanh niên bị Thương ngăn lại đang lăm bằm cái gì đó, khuôn mặt Thương không chút thay chần ở trước mặt hắn, chính là không cho thanh niên đi tới nửa bước.

“Nhị Khuyết.”

“Thân nhân!” Nhị Khuyết quay đầu liền hai mắt đăm lẹ lưng trông nhìn nàng, chỉ vào Thương bị phản lên án nói, “Hắn khi dễ ta!”

Ánh mắt Thương nhìn Nhị Khuyết càng lạnh hơn, Nạp Lan Yên vất vả ba ngày này hắn đều để ở trong mắt, hắn ngăn người không cho quấy rầy nàng nghỉ ngơi, ai ngờ chủ tử vẫn bị đánh thức.

Nhị Khuyết sờ sờ cái mũi, không hề đùa giỡn bảo: “Thiếu gia ta thật sự có việc gấp mà.”

Nạp Lan Yên lắc đầu cười cười với Thương, ý bảo chính mình không ngại, sau đó vẫy tay với Nhị Khuyết chỉ chỉ phương hướng sườn điện: “Theo ta vào đi.”

Nhị Khuyết lôi kéo cánh tay Nạp Lan Yên nhanh chân chạy về phía thiên điện, vừa đóng cửa lại mặt mũi đã tràn đầy hưng phấn mà cầm lấy bình dược thủy kia nháy đến trước mặt nàng: “Lão đại, bệnh độc (virus) này con mẹ nó quá ngu bực! Một lọ này mà đổ xuống ta có thể tự thể nghiệm

cảm giác toan sáng (chua xót + thoải mái) khi bị zombie (tang thi) vây quanh rồi!”

Cái ót của Nạp Lan Yên toát ra ba đường hắc tuyến, nâng tay chính là một cái bạo lật: “Toan sáng cái cọng lông! Nghiên cứu không ra chút kết quả nào?”

Nhị Khuyết ôm ót hai mắt đăm lẹ lưng tròn mếu máo nói: “Thiếu gia ta có chút ý nghĩ, nhưng hiện tại không có nghiên cứu tư liệu sống cùng chuột bạch.....”

Trong mắt Nhị Khuyết tràn đầy hưng phấn, hẳn là có tiếng cuồng nghiên cứu, nay nhìn thấy bệnh độc chỉ có trong khoa học viễn tưởng xuất hiện ở thế giới khác, trong đầu ý tưởng cùng linh cảm nháy mắt liền cùng mở ra giống như hồng thủy (nước lũ), muốn ngăn cũng ngăn không được!

“Cần cái gì ta...” Nạp Lan Yên còn chưa nói xong, đã bị giọng nói của đại sư tôn trong đầu dọa giật mình, “Đại sư tôn người.... Người nói cái gì?”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Đánh Nạp Lan Lâm Hải Tươi Bời!

“Bốn tọa cho người đi bóc trần hang ổ của bọn họ.”

Hỗn Độn đại sư tôn nóng nảy lập lại một lần, tiếng nói bình tĩnh giống như là bảo ngày mai ăn cơm gì.

Nạp Lan Yên nhú mi, dùng thực lực bây giờ của nàng cho dù đã tìm hiểu rõ kẻ địch, nhưng đơn độc xâm nhập vào trại địch cũng là chịu chết đi?

“Sợ?” Lời nói của Hỗn Độn hàm chứa khinh thường, “Ai nói với bốn tọa không thích tư vị sinh mệnh bị người khác nắm trong tay?”

“Sợ?” Nạp Lan Yên nhướng mày, giữa mặt mày lơ đãng lộ ra một chút tự tin và ngạo nghễ, “Nạp Lan Yên ta còn chưa bao giờ từng sợ cái gì.”

Hỗn Độn đại sư tôn nghe vậy lập tức giải quyết dứt khoát: “Chuẩn bị chuẩn bị, ngày mai xuất phát!”

Nạp Lan Yên lập tức suy sụp hạ bả vai: “Đế đô bên này.....”

Hỗn Độn đại sư tôn đánh gãy lời của nàng: “Ngay cả chút phiền toái nhỏ này mà nam nhân của người cũng giải quyết không được?”

“Đương nhiên không có khả năng!” Nạp Lan Yên lập tức thẳng lưng, khi Tam gia nhà nàng tung hoành giới hình cảnh quốc tế đã bày ra bao nhiêu thiên la địa võng, kẻ bỏ mạng trên tay hẳn nhiều không kể xiết.

“Ừ.” Hồn Độn đại sư tôn lười biếng lên tiếng, “Cho người thời gian một ngày đi từ già (nói lời tạm biệt) đi.”

Nhị Khuyết nhìn bộ dáng lão đại nhà mình đắm chìm ở trong thế giới của mình không thể tự kèm chế, vẻ mặt khủng hoảng lắc lắc bả vai của nàng: “Lão đại! Người không bệnh đi? Không cần làm ta sợ nha!”

“Người mới có bệnh.” Nạp Lan Yên ghét bỏ đánh tay Nhị Khuyết, nhìn chăm chăm gương mặt thông minh đẹp trai tràn đầy khẩn trương kia của Nhị Khuyết, cười tủm tỉm nói, “Nhị Khuyết à, muốn cùng ta đi lật tung hang ổ của Địa Tinh tộc hay không?”

“Kích thích như vậy?” Hai mắt của Nhị Khuyết nháy mắt sáng lên, tay nắm thành đấm, “Phải đi! Huống chi một thân thực lực này cũng không thể lãng phí trên tay ta.”

Cung Vô Khuyết thức tỉnh chính là Kim phẩm Linh căn vạn người mới có một, thiên phú bưu hãn hơn nữa được vài vị nữ cường nhân Cung gia dạy dỗ, một thân thực lực đã đến Linh Sư đỉnh phong!

Nhưng từ lúc Nhị Khuyết trọng sinh đến giờ lại ngay cả một phần năm thực lực cũng không xuất ra được.

Hắn vốn là có ý tưởng lịch lãm, hiện nay Nạp Lan Yên đề nghị thật sự là gãi đúng chỗ ngứa.

“Đi, đi về từ già người nhà người đi, sáng ngày mai xuất phát.” Nạp Lan Yên nhẹ nhếch môi, hai mắt lấp lánh, một quyền đụng vào bờ vai của hắn, “Nhiệm vụ thứ nhất?”

Nhị Khuyết nướng mày, dào dạt đặc ý: “Lão đại, bọn Kỳ Lân, Yêu Nghiệt sẽ hâm mộ ghen tị hận chết đi? Có cơ hội nhất định phải khoe khoang với bọn họ thật tốt!”

“Sẽ có cơ hội.”

Giọng nói thanh thúy nói năng có khí phách, ánh mắt Nạp Lan Yên nhìn phía chân trời xanh thăm rộng lớn, trong mắt xẹt qua một tia kiên định!

“Ừ, nhất định còn có cơ hội!” Nhị Khuyết muốn cho thấy chính mình có chút quyết tâm, tiếng nói lại nghẹn ở yết hầu, quay đầu dấu đi đáy mắt chua xót, nói: “Ta trở về chuẩn bị.”

Không phải không muốn, chính là không dám nghĩ. Không dám nghĩ đến tình hình của bọn Kỳ Lân, không dám tưởng tượng khi bọn họ nhận được tin tức chính mình và đội trưởng đã.....

Sáu người trong Vương giả dong binh đoàn sống nương tựa lẫn nhau suốt 7 năm, 7 năm, là lúc tốt đẹp nhất của tất cả tuổi trẻ khinh cuồng.

Nạp Lan Yên nhắm mắt, thu lại cảm xúc trong con người, đi đến bên cạnh bàn lấy tới giấy bút viết lại tất cả đặc tính và nhược điểm của Địa Tinh tộc trên khắp mặt của hai tờ giấy lớn, thỉnh thoảng nhíu mày trầm tư, ở dưới ghi chú giải thích và phương pháp đánh địch của mình.

Lúc Lãnh Thiếu Diệp đến thiên điện liền nhìn thấy sườn mặt tuyệt mỹ của Nạp Lan Yên đang chăm chú, tim đập lỡ một nhịp, lặng yên không một tiếng động đi đến bên người nàng, khi tầm mắt lại ở chạm đến chữ viết trên tờ giấy thì hơi hơi co rụt lại, mày kiếm sắc bén nhăn lại.

“Tam gia?”

Nạp Lan Yên quay đầu liền nhìn thấy nam nhân bên cạnh một thân lãnh khí cuồng tiêu, hạ xuống vài nét bút cuối cùng, vuốt ve cổ tay mỗi nhừ: “Thành quả của ba ngày này đại khái có từng này ích lợi, đều cần thận nhìn kỹ, không chừng có thể sử dụng đấy.”

Lãnh Thiếu Diệp cầm tay phải của Nạp Lan Yên nhẹ nhàng mát xa, giọng nói có chút ám trầm: “Vợ, nàng viết cái này làm gì?”

Hắn biết được Hồ Ly nhà hắn có bản lĩnh gần như đã gặp qua là không quên được, nếu không phải tình huống đặc biệt Nạp Lan Yên là tuyệt không sẽ không tổng kết tin tức trong đầu ghi lại trên giấy.

Nạp Lan Yên sờ sờ cái mũi: “Tam gia, ta muốn đi ra ngoài một chuyến.”

“Đi chỗ nào?” Tay Lãnh Thiếu Diệp nắm tay nàng hơi hơi buộc chặt, mày mặt nhăn thành một đoàn, đáy mắt trào ra một vòng sáng lạnh nguy hiểm.

“Địa Tinh tộc.” Trước khi Lãnh Thiếu Diệp tức giận, Nạp Lan Yên kiễng mũi chân ngăn chặn cái miệng của hắn, hai tay ôm hắn cổ, đầu lưỡi đẩy ra môi lưỡi của hắn nhân cơ hội trượt đi vào, gấn bó giao hòa, tình ý kéo dài.

Tam gia có giận phát không ra, bàn tay to chế trụ cái ót của nàng đoạt lại quyền chủ động, vợ hắn luôn biết như thế nào chọc vào xương sườn mềm của hắn.

Đầu ngón tay của Tam gia vuốt ve mái tóc mềm mại của Nạp Lan Yên: “Phải đi?”

“Nếu Địa Tinh tộc dám đánh chủ ý tới trên người của Liệt Diễm, như thế nào chúng ta lại không thể đánh chủ ý tới trên người chúng nó?” Trong con người của Nạp Lan Yên xẹt qua một chút ánh sáng, “Chàngyên tâm, đánh không lại ta sẽ bỏ chạy ~ dù sao khẳng định là chúng nó đuổi không kịp.”

Thế mạnh của Địa Tinh tộc bọn họ là độc dược và năng lực nghiên cứu, nhưng bàn về thực lực và tốc độ, một người vút lại mười chúng nó

cũng không thành vấn đề.

Huống chi loại độc đồ chơi này..... Khóe môi Nạp Lan Yên kéo ra một độ cong có nhiều thâm ý, không đi xem một chút chẳng phải rất đáng tiếc?

Hắn hiểu rõ tính cách của Hồ Ly nhà mình hơn ai hết, Lãnh Thiểu Diệp chỉ có thể dạn dò nói: “Cẩn thận làm việc, đừng cậy mạnh.”

“Chàng cũng vậy.” Nạp Lan Yên thay hắn sửa lại cổ áo, ánh mắt nghiêm túc, “Mạng này của chàng thế nhưng là của ta đấy, không cho phép xảy ra bất cứ vấn đề gì.”

“Chủ tử!” Thương đột nhiên ở bên ngoài gõ cửa, giọng nói có chút lo lắng, “Chủ tử?”

Nạp Lan Yên nghe vậy mở ra cửa phòng, nhìn thần thái lo lắng trên mặt Thương, sững sốt hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Xảy ra chuyện gì mà có thể làm cho người luôn luôn giấu diếm cảm xúc như Thương gấp thành bộ dạng này?

Môi sắc (màu sắc đôi môi) của Thương có chút tái nhợt, khó khăn cắn ra vài chữ: “Gia chủ bệnh tình nguy kịch!”

“Cái gì?”

“Ta đi nhìn xem!” Sắc mặt Nạp Lan Yên lập tức đại biến, quay lại bỏ lại một câu với Lãnh Thiểu Diệp, vận khởi linh lực dưới chân lắc mình vài cái liền biến mất ở trong phủ Chiến Vương.

Vài ngày trước lão gia tử vẫn còn tốt, như thế nào có thể đột nhiên liên bệnh tình nguy kịch rồi?

Nạp Lan Yên bằng tốc độ nhanh nhất đuổi tới trúc ốc (nhà làm bằng trúc), nhưng mà lúc nàng muốn đẩy cửa mà vào, một đạo âm thanh quát lớn

từ bên trong truyền đến: “Nạp Lan Lâm Hải, người cút ra ngoài cho lão tử! Phốc khụ khụ.....”

Nạp Lan Yên một phen đẩy ra cửa phòng trúc, lọt vào trong tầm mắt chỉ thấy Nạp Lan Lâm Hải đứng ở bên giường từ trên cao nhìn xuống lão đầu nhi, mà sắc mặt lão đầu nhi trắng bệch từng ngum máu từ miệng ho ra ngoài, sau khi đôi mắt đục ngầu nhìn thấy Nạp Lan Yên, như là kiên trì chờ đến được, hai mắt khép lại hôn mê bất tỉnh.

Nạp Lan Yên tiến lên xé mở quần áo của lão gia tử, ‘bá bá bá’ đâm ngân châm vào huyết đạo, sau khi xác định tính mạng của lão gia tử tạm thời ổn định, quay đầu nhìn Nạp Lan Lâm Hải há miệng thở dốc đang chuẩn bị nói chuyện, lửa giận ‘vụt’ một cái tang vọt, linh lực toàn thân hội tụ trên cánh tay phải, bước nhanh về phía trước mãnh liệt giơ tay đánh tới Nạp Lan Lâm Hải bay đập vào bàn!

Oanh!

Cái bàn gỗ trong nháy mắt nát trên đất, thẳng đến khi cảm giác đau đớn đầu rơi máu chảy kích thích đến thần kinh Nạp Lan Lâm Hải mới từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần: “Nạp Lan....”

Phanh!

Nạp Lan Yên ánh mắt tàn nhẫn đè người trên mặt đất, một quyền mạnh mẽ lấp kín miệng của Nạp Lan Lâm Hải: “Người thật cho rằng mấy ngày hôm trước ta không ra tay là vì lão nương sợ người sao?”

Phanh!

Một quyền lại một quyền nặng như núi dừng ở trên người Nạp Lan Lâm Hải, mắt hồ lợi hại như đao: “Hôm nay ta liền trực tiếp thay thế gia gia đánh chết súc sinh bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa này!”

Nạp Lan Lâm Hải mới bắt đầu là giây dựa tức giận mắng rồi đến miệng đầy hộc máu lại đến hấp hối, cuối cùng nằm trên mặt đất gương mặt thũng có thể so với đầu heo, miệng đầy răng cũng bị đánh nát một nửa, bộ dáng thê thảm lúc này rơi vào trong mắt của Nạp Lan gia lão gia cũng có chút nhận thức không được.

Đây gọi là đánh tới ngay cả cha ruột hẳn cũng không nhận thức.

Lúc Nạp Lan Yên hạ xuống một quyền cuối cùng, cả người Nạp Lan Lâm Hải lạnh lẽo, chưa bao giờ thân thiết cảm nhận được hàm nghĩa của hai từ tử vong (chết) giống như giờ khắc này.

Nạp Lan Lâm Hải không chút nghi ngờ, nếu một quyền này dừng ở trên đầu hẳn, óc của hẳn tuyệt đối là sẽ phát nổ trong nháy mắt!

Nhưng mà hẳn lại trốn không thoát, tránh không xong.....

“Không cần! Không nên!” Nạp Lan Lâm Hải từ từ nhắm hai mắt khóc kêu cầu xin tha thứ, giữa chân ần ần truyền đến một cỗ hương vị khó ngửi.....

Năm đấm của Nạp Lan Yên dừng lại ở vị trí cách hẳn không đến 1 cm, ở lúc Nạp Lan Lâm Hải nghĩ rằng rốt cuộc mình cũng được cứu vớt, bên tai truyền đến giọng nói thanh thúy êm tai lại như địa ngục sứ giả vậy: “Nạp Lan Lâm Hải, hưởng thụ thật tốt những giây phút cuối cùng của người ở thế giới này đi.”

Nạp Lan Lâm Hải mở mắt ra liền đụng đến một đôi con ngươi âm lãnh sâu thẳm, trong đầu xuất hiện cảnh tượng khủng bố huyết nhục (máu thịt) trên người hẳn từng tắc (*) lại từng tắc bị cắt bỏ, đau đớn, chết lặng, tuyệt vọng, đồng tử dần dần tan rã, ôm đầu hô lớn: “Ma quý! Ma quý! A ~~”

(*) tắc: đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc, 10 phân là 1 tắc, 10 tắc là 1 thước TQ.

Nạp Lan Yên lạnh lùng nhếch khóe miệng: “Hưởng thụ thật tốt thịnh yển trước khi lâm chung này đi, Nhị thúc.”

Nạp Lan Yên lau vết máu làm người ta ghét ở trên tay, đi đến bên người Nạp Lan Phụng Thiên tinh tế bắt mạch, ánh mắt cũng theo đó càng ngày càng lạnh, cắn răng mắng: “Thực con mẹ nó súc sinh!”

Lão gia tử cũng không có trúng độc, mà là một loại bệnh mạn tính tử vong (*), nhưng nếu không phải có người có tâm cố ý làm hại, lấy thực lực Đại Linh Sư đỉnh phong của lão gia tử căn bản không có khả năng thân thể xảy ra vấn đề.

(*) Mạn tính tử vong hay mãn tính tử vong: chết chậm, nghĩa là cơ thể dần bị hao mòn từ từ đến chết.

Bệnh mạn tính tử vong đối với Nạp Lan Yên xem ra không tính là chứng bệnh phức tạp nghi vấn khó xử lý, chỉ cần mỗi ngày đúng hạn dùng thuốc nàng điều phối tốt, nửa tháng cơ bản là khỏe hoàn toàn.

Nhưng nàng vạn lần thật không ngờ Nạp Lan Lâm Hải sẽ phát rồ như thế, nhưng lại cho lão gia tử uống độc dược, hẳn là kịch độc phải chết không thể nghi ngờ!

Nếu mà nàng đến trễ thêm nửa phút.....

Ánh mắt của Nạp Lan Yên giống như lưỡi đao rơi vào trên người Nạp Lan Lâm Hải giống như kẻ điên, lão gia tử nằm ở trên giường trước mắt này là thân sinh phụ thân (cha ruột) sinh hãn dưỡng hãn!

Như thế nào có thể ra tay độc ác như thế, làm sao hãn dám, làm sao dám?

Thực con mẹ nó một đám súc sinh nên thiên đao vạn quả (phanh thây xé xác)!

“Thương, người ở trong này trông coi lão gia tử.”

Nạp Lan Yên hít sâu một hơi, xoay người túm tóc của Nạp Lan Lâm Hải ném người ra khỏi trúc ốc, ngân châm đâm vào mấy huyết ít nhất có thể ổn định nửa canh giờ, mà nửa canh giờ cũng đủ để nàng giải quyết tất cả mọi chuyện rồi!

Một đầu tóc đen theo gió khiêu vũ, hồng y liễm diễm, một tuyệt mỹ dung nhan lạnh như hàn sương ngàn năm, mắt hồ lẳng lệ ác liệt xẹt qua một vòng sắc bén ngoạn tuyệt!

Nếu bọn họ khẩn cấp muốn chết như thế, nàng không ngại hôm nay sẽ đưa toàn gia bọn họ toàn bộ đến địa phủ chôn cùng Ngũ tiểu thư đã chết!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Có Thù Oán Gì?

“Xảy ra chuyện gì?”

Nạp Lan Bằng nghe được động tĩnh xông vào rừng trúc lập tức ngốc ở tại chỗ, tròn tròn đôi mắt trâu hình chuông, không dám tin nhìn Nạp Lan Lâm Hải bị Nạp Lan Yên kéo tóc như một con chó chết vậy: “Ta dựa vào (bà mẹ nó)..... Nạp Lan Yên người điên rồi?”

“Ta điên rồi?” Nạp Lan Yên liếc ánh mắt rét lạnh như kiếm, sát khí lạnh thấu xương, “Nạp Lan Bằng, người có thể hỏi một chút xem nhị ca của người đã làm ra cái loại chuyện tốt gì!”

Tuy rằng Nạp Lan Bằng suy nghĩ đơn giản một chút, nhưng cũng không ngốc, liên tưởng tới việc mấy ngày nay nhị ca không bình thường, sắc mặt ‘xoát’ cái liên biến đổi, vội vội vàng vàng xẹt qua Nạp Lan Yên vọt vào phòng trúc!

Lão gia tử, trăm ngàn lần không cần như hăn nghĩ vậy!

Ánh mắt Nạp Lan Yên u ám, coi như có một kẻ có lương tri!

Túm tóc của Nạp Lan Lâm Hải bước ra khỏi rừng trúc, không chút nào ngoài ý muốn nhìn thấy một đám thị vệ như hổ rình mồi canh giữ ở đầu đường, lại nguyên một đám sắc mặt tái nhợt không dám tiến lên một bước.

Nạp Lan Yên từng bước đi về phía trước, thị vệ nơm nớp lo sợ lui từng bước về phía sau.

“Tránh ra.”

Nạp Lan Yên hé mở đôi môi đỏ mọng, hai chữ ngắn gọn lạnh như hàn băng lợi kiếm.

“Ngũ... Ngũ tiểu thư, nhị gia hãn.....” Một tên thị vệ trong đó kiên trì đi ra, bất luận nói như thế nào người bị kéo đi tới cũng là chủ tử của bọn họ, mẹ nó, ai có thể hiểu những khổ bức (đau khổ + áp bức) nhiều ngày này của bọn thị vệ họ đây?

“Ta lập lại lần nữa, đều mau tránh ra cho ta!”

Nạp Lan Yên một phen túm tóc Nạp Lan Lâm Hải, “Các người còn muốn tiến lên bây giờ ta liền lập tức bẻ gãy đầu của hãn!”

Bọn thị vệ lặng lẽ nuốt nước miếng, thật sâu nhìn thoáng qua ánh mắt tan rã của Nạp Lan Lâm Hải, yên lặng thối lui qua một bên, không phải bọn họ không ra tay, mà là chuyện nhà này bọn họ ra tay như thế nào đều khó thoát khỏi cái chết đi!

Nạp Lan Yên kéo Nạp Lan Lâm Hải một đường đi đến biệt viện của nhà hãn, ‘ầm vang’ một cước đá bay cửa gỗ, đúng lúc này, đột nhiên một đạo kinh phong cương mãnh (cứng rắn + mãnh liệt) đánh úp lại trước mặt nàng!

Đáy mắt Nạp Lan Yên bỗng dựng tóe ra hàn mang lãnh liệt, năm ngón tay ở trên hư không cầm chuôi kiếm, tay trái nhanh chóng kháp ra một cái kiếm quyết, cúi người một kiếm đánh xuống: “Cút cho ta!”

Oanh!

Trên không trung quần áo lửa đỏ xẹt qua một độ cong cuồng ngạo, kiếm khí nghiêm nghị bá đạo lập tức đánh bay mười mấy tên thị vệ về phía

sau, hàn khí bức người kiếm phong thẳng tắp đâm về phía lão giả trên mặt vẫn đang kinh hãi!

Chỉ thấy kia lão giả vội vàng nâng tay ngăn chặn: “Ngũ tiểu thư, đừng đừng đừng..... A!”

‘Phốc xuy’ một tiếng, máu tươi văng khắp nơi!

Thị vệ té trên mặt đất còn chưa có hiểu rõ tình huống, liền thấy trước mặt đập đến một cánh tay huyết nhục mơ hồ (máu thịt lẫn lộn), nhìn lão giả kia ôm chỗ cụt ở cánh tay cuộn mình trên mặt đất kêu rên thống khổ, bọn thị vệ đồng loạt rùng mình.

Tâm mắt không tự chủ được nhìn phía hồng y thiếu nữ năm trường kiếm nhiệm máu kéo Nạp Lan Lâm Hải như con chó chết đi nhanh vào biệt viện, bóng dáng thẳng tắp lạnh lùng, dưới huyết tinh phụ trợ, giống như một pho tượng sát thần thị huyết!

Bọn thị vệ lại đồng loạt rùng mình, quỳ rạp trên mặt đất không dám động một chút nào.

Nạp Lan gia.....

Phải đổi trời rồi.

“Nạp Lan Yên người muốn tạo phản sao!”

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Hoàng Nguyệt Dung một thân bệnh trạng chống quải trượng đứng ở cửa, sắc mặt tái nhợt xen lẫn vô tận lửa giận cùng phẫn nộ: “Đó là Nhị thúc người, Nhị thúc của người!”

Nạp Lan Yên lạnh lùng kéo khóe miệng, tiện tay ném Nạp Lan Lâm Hải trên mặt đất, trong con người hồ nổi lên cuồng phong mưa rào khiếp người: “Người nói bãi bùa này?”

Hoàng Nguyệt Dung chống quai trượng khó khăn đi về phía Nạp Lan Lâm Hải, ánh mắt oán độc lại một khắc cũng không rời Nạp Lan Yên, chỉ nghe nàng từng chữ từng chữ đều mang theo vô tận hận ý muốn rút gân lột da Nạp Lan Yên: “Nạp, Lan, Yên!”

“Người không phải hỏi ta nữ nhi của người chết như thế nào sao?”

Nạp Lan Yên tùy ý vòng hai tay ở trước ngực, nhìn Hoàng Nguyệt Dung đã muốn bổ nhào vào trên người Nạp Lan Lâm Hải, khóe miệng gợi lên một độ cong ác liệt tàn nhẫn: “Nàng ta bị ta tự tay vặn gãy cổ, à, trước khi chết nàng ta còn nói các người nhất định sẽ không bỏ qua cho ta.”

“Là người!” Hoàng Nguyệt Dung điên rồi cứ vậy đánh tới Nạp Lan Yên, nhưng lúc vừa bước ra bước đầu tiên liền chật vật té ngã trên mặt đất, vẻ mặt tuyệt vọng tràn đầy hận ý, “Nạp Lan Yên, ta và người có thù oán gì? Lâm nhi nàng vẫn còn con nít, nàng vẫn còn con nít!”

Độ cong nơi khóe miệng Nạp Lan Yên dần dần biến mất, nàng đi lên phía trước một phen túm áo Hoàng Nguyệt Dung, biểu tình không biết là khóc hay là cười: “Nạp Lan Lâm là đứa nhỏ, Nạp Lan Yên thì không phải là đứa nhỏ sao?”

“Khi các người mắng nàng lấy roi quất nàng như thế nào không nghĩ tới nàng vẫn còn con nít?”

“Hôm nàng đại hôn các người hạ độc vào trong rượu của nàng như thế nào không nghĩ tới nàng vẫn còn con nít?”

“Hoàng Nguyệt Dung, người dựa vào cái gì đến nói với ta nàng vẫn còn con nít?”

Hoàng Nguyệt Dung giật giật miệng, đột nhiên một phen đẩy ra Nạp Lan Yên, té ngã trên mặt đất chỉ vào nàng ác thanh ác khí nói: “Dựa vào cái

gì? Chỉ bằng ta là nương của nàng! Chỉ bằng ngươi là tiểu tạp chủng ngay cả cha nương đều không có!”

Sắc mặt của Nạp Lan Yên phút chốc âm trầm xuống: “Ngươi lặp lại lần nữa?”

“Ta nói ngươi là tiểu tạp chủng có bản lĩnh ngươi giết chết ta đi!” Hoàng Nguyệt Dung đã muốn tức điên, nữ nhi bị ác ma trước mắt này giết, nay trượng phu cũng nửa chết nửa sống thành kẻ điên, chính nàng đã là nửa tàn phế, nàng còn có thể làm sao bây giờ, còn có thể làm sao bây giờ?

“Muốn chết đúng không?” Nạp Lan Yên một cước giẫm lên ngực Hoàng Nguyệt Dung, “Được, ta cho ngươi và nữ nhi ngươi đoàn viên!”

Huyết Hồ cũng không phải là một người tốt, nếu có kẻ đưa lên cửa muốn chết, vậy nàng sẽ thanh toán!

“Đợi một chút!”

Ngoài cửa đột nhiên xông vào một đạo bóng dáng, thanh niên gầy yếu mà trắng nõn vọt tới bên người Nạp Lan Yên, vẻ mặt lo lắng hồng hốc mắt: “Yên, tiểu Yên, không cần như vậy, chúng ta là người một nhà, người một nhà đó!”

Nạp Lan Yên nhìn Nạp Lan Song trước mắt từng có gặp mặt một lần ở trong dãy núi này, đối với Nạp Lan Bằng theo ở phía sau lại thủy chung không có ra mặt hô: “Không muốn hấn chết mà nói, liền mang người đi cho ta!”

Nạp Lan Song là người chết đầu óc tâm địa thiện lương (lee: kiểu như đơn thuần đến ngu ngốc, k có đầu óc đó ^^), ánh mắt trong suốt sạch sẽ đến ngay cả nàng cũng không hạ thủ được, phiền nhất là ứng phó loại người như thế!

Giờ khắc này Nạp Lan Bằng luôn kêu gào to lại trầm mặc vô cùng, cái gì cũng không nói, đi vào biệt viện che miệng của Nạp Lan Song kéo người ra khỏi biệt viện.

Đầu óc Nạp Lan Bằng loạn rồi tinh rồi mù, lão gia tử hẳn luôn coi là trời nằm ở trên giường hơi thở mỏng manh, đã không có chút nào sự uy phong khí phách khi răn dạy hẳn, cũng không nên như vậy, rõ ràng cha hẳn là một lão gia tử đỉnh thiên lập địa (đội trời đạp đất), rõ ràng là phụ thân dù trời sập xuống cũng có thể vì hẳn che gió che mưa.

Như thế nào, như thế nào có thể đột nhiên liền nằm ở nơi đó, trên người cảm đầy ngân châm, ngay cả hơi thở đều yếu đến gần như nghe không được rồi.....

Thương nói cho hẳn biết, lão gia tử đã muốn sinh bệnh thật lâu, nói buổi sáng hôm nay sau khi nhị ca đi, lão gia tử đột nhiên liền bệnh tình nguy kịch.

Nạp Lan Bằng hồng hốc mắt một quyền nện ở trên tường, làm sao nhị ca hẳn dám xuống tay với phụ thân, như thế nào hẳn có thể xuống tay với phụ thân, đó là phụ thân của bọn họ, là phụ thân khi bọn họ còn bé khiêng bọn họ trên vai!

Nạp Lan Bằng thật là muốn vọt tới bên người nhị ca hỏi hẳn một câu vì cái gì!

Nạp Lan Bằng nghĩ đến người đại ca luôn cười bảo hộ hẳn ở phía sau, nghĩ đến đại tẩu nhìn như hung ác lại sẽ làm đồ ăn ngon cho hẳn, nghĩ đến những chuyện sau khi đại ca đại tẩu qua đời nhị ca và tam ca đối với hẳn, nghĩ đến thái độ chính mình đối với đứa nhỏ duy nhất của đại ca - Nạp Lan Yên, nghĩ tới những năm qua nhị ca tam ca không bình thường, nghĩ đến....

Chuyện gì cũng đã xảy ra hẳn mới nghĩ tới chi tiết đã sớm không hề bình thường, nhưng lúc này nghĩ tới thì có ích lợi gì?

Giờ khắc này bóng dáng lưng hùm vai gấu của Nạp Lan Bằng lại tiêu điều mờ mịt, hai tay ôm đầu ngã ngồi ở góc tường nứt nở ra tiếng, như thế nào lại biến thành như vậy, mới trước đây vẫn còn thật tốt như thế nào biến thành như vậy đây?

Nạp Lan Song bị hai tên thị vệ đè nặng không thể nhúc nhích, lúc này cả người cứng ngắc nhìn tứ thúc luôn luôn không tim không phổi ôm đầu khóc, trong lòng bị hung hăng chấn động, rốt cuộc phát sinh chuyện gì

Trong biệt viện, Nạp Lan Yên nắm quyền đầu một quyền phế đi đan điền của Nạp Lan Lâm Hải, lại xoay người một cước đá gãy xương bả vai của Hoàng Nguyệt Dung, nhìn hai bãi bùn nhão trên mặt đất, hít sâu một hơi áp chế bạo ngược trong con người, sảng giọng tầm mắt quét về phía thị vệ: “Trời hai kẻ súc sinh khi gia diệt tổ này lại cho ta, mang đi quỳ ở rừng trúc!”

Bọn thị vệ bị kia tầm mắt đao phong như vậy nhìn vào, nhất thời nhưng lại sững sờ ở tại chỗ, phản ứng không kịp.

Nạp Lan Yên nhướng mắt hồ: “Còn muốn ta mời các người sao?”

Thị vệ lập tức đồng loạt xông vào hai ba cái liền trói Nạp Lan Lâm Hải và Hoàng Nguyệt Dung lại, cung kính thật sâu hành lễ với Nạp Lan Yên, kéo hai người từng là chủ tử đi ra biệt viện, động tác ra tay thô lỗ nhưng lại không có chút lưu tình nào.

Nạp Lan Yên đi ra biệt viện liền nhìn thấy Nạp Lan Song bị thị vệ đặt ở một bên, còn có Nạp Lan Bằng ôm đầu ngồi ở chân tường cả người suy sút.

Bước chân không có dừng lại chút nào, Nạp Lan Yên thẳng bước đi tới phương hướng biệt viện nhà lão tam.

Nạp Lan Song nhìn bóng dáng Nạp Lan Yên cả người tràn đầy sát khí, vừa hé miệng muốn hô lên, lại nháy mắt bị thị vệ bên cạnh bưng kín miệng, lần đầu tiên ánh mắt trong suốt bị tức giận che phủ, hung hăng trừng mắt với tên thị vệ trẻ tuổi.

Thị vệ có khổ nói mà không được, hẳn đây cũng là đang tự cứu hẳn được không? Hiện tại Ngũ tiểu thư sát khí và tức giận là người bình thường làm sao có thể thừa nhận? Không phát hiện mới vừa rồi Hoàng bá dám ra tay ngăn trở cánh tay đều bị chặt đứt sao? (lee: thị vệ này siêu cute :v)

Thị vệ không mở mắt, chỉ có thể yên lặng thừa nhận cảm tức của đại thiếu gia chi thứ luôn luôn ôn hòa hiền lành này.

Nạp Lan gia, biệt viện nhà lão tam.

Lúc Nạp Lan Yên một cước đá bay cửa, vừa vặn thấy Nạp Lan Tinh đang bò nửa người ở trên đầu tường.

Nạp Lan Tinh nhìn cửa trong viện nháy mắt bị đá bay phá thành mảnh nhỏ, bị hoảng sợ hét lên một tiếng, ‘bịch’ một tiếng từ trên đầu tường rớt xuống dưới, ngã thật mạnh trên mặt đất: “A ~~”

Lão tam Nạp Lan Lâm Đào nay còn nửa chết nửa sống nằm trong phòng tối ở Chiến vương phủ, chủ mẫu nhà lão tam cũng đã chết bệnh từ 3 năm trước, nay cả một cái biệt viện lớn chỉ còn lại có một người Nạp Lan Tinh, thậm chí ngay cả thị vệ cũng không có.

Nạp Lan Yên không nhanh không chậm bước về phía Nạp Lan Tinh, nhìn nàng vẻ mặt hoảng sợ lui về phía sau, nhìn nàng che miệng ánh mắt càng ngày càng tuyệt vọng, Nạp Lan Yên nhin không được nghĩ, một đám đều sợ chết như vậy, vì cái gì thì không thể thả cho Ngũ tiểu thư một con đường sống đây?

Không có cha mẹ, không có trí lực, không có bất cứ thứ gì có thể phòng thân, vì cái gì những người này liền không dung nổi Ngũ tiểu thư đã muốn cái gì cũng đều không có như vậy?

A, không đúng, Ngũ tiểu thư có lão gia tử yêu thương.

Nạp Lan Yên kéo khóe miệng nở nụ cười trào phúng, ngồi xổm bên người Nạp Lan Tinh, ngón trỏ nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên: “Gương mặt xinh đẹp như vậy, một khóa ngoan tâm tốt như vậy, đáng tiếc vì cái gì hàng ngày không dung nổi Nạp Lan Yên đây?”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Lập Tức Trục Xuất Khỏi Nạp Lan Gia Tộc!

“Kẻ điên.....”

Nạp Lan Tinh khó khăn phun ra hai chữ, thân thể nhịn không được run run , ánh mắt không tự chủ bị hút vào trong cặp con ngươi sâu không thấy đáy hàn khí khiếp người kia, kẻ điên, Nạp Lan Yên trước mắt chính là một kẻ điên, một kẻ điên thị huyết tàn nhẫn!

“Đa tạ khích lệ.” Nạp Lan Yên nhướng mày cười khẽ, vỗ vỗ khuôn mặt trắng bệch của nàng, “Nạp Lan Tinh, gia gia bệnh người cũng có tham một chân đi?”

Sắc mặt của Nạp Lan Tinh lại lần nữa trắng bệch, muốn nói chuyện lại phát không ra một âm thanh nào.

“..... A, thực sự các người à?” Nạp Lan Yên tát một cái lên trên mặt của nàng ta, nói với thị vệ đi theo phía sau đứng phía xa xa bên ngoài biệt viện, “Trói đi rừng trúc quỳ!”

Thị vệ không dám có chút trì hoãn, trở tay xoay trụ cánh tay của Nạp Lan Tinh, một đường lôi kéo người ra khỏi biệt viện.

Nạp Lan Yên khẽ nheo mắt, bàn tay đang mở ra dần dần nắm thành quả đấm, trên mặt tinh xảo tuyệt diệu của nàng xẹt qua một chút sắc lạnh: “Người tới! Đưa tất cả đệ tử chi thứ đến rừng trúc.”

Dạ, Ngũ tiểu thư.”

Gió lạnh gào thét, băng hàn lạnh thấu xương.

Nạp Lan gia tộc nhân tâm bàng hoàng (lòng người hoảng sợ), liên tiếp những người trẻ tuổi bị đưa đến bên ngoài rừng trúc, nhìn thấy Nạp Lan Lâm Hải, Hoàng Nguyệt Dung và Nạp Lan Tinh bị trói quỳ gối trước mặt, đồng loạt hít một ngụm khí lạnh.

Dòng chính của Nạp Lan gia tộc có bốn huynh đệ, trong đó lão Đại tráng niên mất sớm, dưới gối lão Nhị và lão Tam mỗi người đều chỉ có một nữ, đến nay lão Tứ còn chưa lập gia đình. Dòng chính trẻ tuổi chỉ có ba nữ tử, cho nên lúc trước lão gia tử dứt khoát từ trong chi thứ chọn lựa ra bốn đệ tử ưu tú nuôi dưỡng ở bốn gia, tất cả tài nguyên tu luyện toàn bộ đều dựa theo tiêu chuẩn phân phối của dòng chính.

Trong đó bao gồm Đại thiếu gia Nạp Lan Song, Tam tiểu thư Nạp Lan Nặc, Lục thiếu gia Nạp Lan Vũ, Thất thiếu gia Nạp Lan Tịch.

Ba người Nạp Lan Nặc đảo mắt lại nhìn thấy Nạp Lan Song bị thị vệ áp chế ở một bên, liếc nhau, lông mày nhẹ nhàng nhướng lên, hiển nhiên cảnh tượng trước mắt làm cho mọi người có chút không biết làm sao.

Lại không đề cập tới người đứng xung quanh bên ngoài rừng trúc nghĩ như thế nào, lúc này Nạp Lan Yên đang ở trong phòng trúc tuyệt bút vung lên viết xuống bảy loại dược liệu đưa cho Nạp Lan Bằng sắc mặt tái nhợt đứng ở một bên: “Đi bốc thuốc, có bao nhiêu lấy bao nhiêu. Mau chóng gấp rút trở về!”

Nạp Lan Bằng cọ cọ lòng bàn tay ở trên y phục, tiếp nhận phương thuốc chạy về phía cửa, lại ở trong phòng trúc tận mắt nhìn phụ thân hô hấp càng ngày càng yếu, hẳn có thể sẽ diên mất.

Nạp Lan Yên vừa giơ tay lấy xuống ngân châm trên người lão gia tử, vừa nói với Thương: “Thương, phân phó thị vệ đun nước ấm, chuẩn bị thùng gỗ.”

Thương lên tiếng, lập tức ra khỏi phòng.

Nạp Lan Yên nâng tay lật lão gia tử trở mình, để cho ông dựa lưng vào chính mình khoanh chân ngồi xuống, ngón giữa cầm một cây ngân châm trực tiếp đâm vào huyệt vị ở giữa lưng của ông, trong chớp mắt chỗ huyệt vị đó lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được biến thành một vòng tròn màu xanh đen, ngón tay thon dài của Nạp Lan Yên mang theo linh lực nhàn nhạt ánh sáng vòng quanh vòng tròn màu xanh đen kia, từ xương cột sống chậm rãi di động lên trên, chỉ thấy vòng tròn màu xanh đen kia cũng nhẹ nhàng đi theo lên trên.

Trên mu bàn tay trắng nõn của Nạp Lan Yên lộ ra gân xanh, mỗi lần di động 1 cm đều phải hao phí vô số tâm huyết và Tinh Thần Lực, cái trán dần dần phỉm ra một tầng mồ hôi lạnh tinh mịn, thẳng đến khi vòng tròn màu xanh đen kia di động đến phần gáy, Nạp Lan Yên bỗng chốc đâm một cây ngân châm vào giữa vòng tròn màu xanh đen, vận linh lực ở lòng bàn tay, một chưởng đánh về phía giữa lưng của lão gia tử!

“Phốc.....”

Một ngụm máu đen phun ra từ trong miệng của lão gia tử, vòng tròn màu xanh đen sau gáy cũng trong phút chốc biến mất không thấy, sắc mặt tái nhợt của lão gia tử dần dần khôi phục hồng nhuận, hô hấp cũng thông thuận hơn không ít.

Nạp Lan Yên thu ngân châm, xoay người đặt lão gia tử nằm trên giường, nhìn đôi môi của ông đã rút đi xanh tím, mới thật dài phun ra một ngụm trọc khí, lau mồ hôi lạnh trên trán, hỏi vọng ra bên ngoài: “Thuốc đã mua trở lại chưa?”

“Đến đây đến đây!”

Cửa phòng bị đẩy ra thật cẩn thận, Nạp Lan Bằng ôm một đồng lớn được liệch chen lấn tiến vào, tinh thần vốn anh khí mười phần lúc này mảy

rậm mắt to lại lộ vẻ mỗi mệt, lo lắng và sợ hãi, ngay cả giọng nói đều đè nặng không dám lớn tiếng nói chuyện.

Nạp Lan Yên tiếp nhận dược liệu cẩn thận kiểm tra một lần, sau khi xác nhận không có lầm, mới nói với Nạp Lan Bằng: “Ở chỗ này trông coi gia gia, ta đi phối dược.”

Nạp Lan Bằng gật gật đầu, nhìn lão gia tử khôi phục sắc mặt bình thường nhẹ nhàng thở ra thật sâu, khi nhìn về phía Nạp Lan Yên đang xoay người rời đi nhúu mày, đưa tay ra mời, nhỏ giọng nói: “Tiểu Yên, nếu không người nghỉ ngơi trong chốc lát đi.....”

Nạp Lan Bằng chú ý tới sắc mặt không bình thường của Nạp Lan Yên cùng ngón tay có chút run run, trong lòng nhất thời không biết là cái tư vị gì, muốn hung hăng đánh chính mình hai bạt tai đồng thời, tâm tình lại có thiệt nhiều phức tạp hít thở không thông bao vây cả người hẳn.

“Không cần.” Bước chân Nạp Lan Yên dừng một chút, cũng không quay đầu lại lưu lại ba chữ, liền vào trong phòng phối chế dược liệu.

Tuy rằng độc tố trong cơ thể của lão gia tử đã được bức ra, nhưng trước đó cơ thể đã bị độc tra tấn đến gần như không chịu đựng được thì làm sao còn có thể thừa nhận kịch độc xâm hại như thế, nay làm sao thân thể của lão gia tử còn trì hoãn được thêm một phút đồng hồ đây?

Ánh mắt của Nạp Lan Bằng nhìn về phía lão gia tử nằm ở trên giường, nặng nề mà quỳ xuống ở bên giường, đỏ bừng ánh mắt từng lần một lặp lại mấy chữ con bất hiểu, phụ thân dạy không được này.

Thẳng đến khi Nạp Lan Yên phối thuốc xong đi ra nhìn một màn này, cau mày, nói: “Ôm gia gia vào trong.”

Nạp Lan Bằng lau mặt một phen, theo lời ôm lấy lão gia tử bước vào phòng trong, một cỗ nhiệt khí cùng vị thuốc lập tức đập vào mặt mà đến:

“Đây là.....”

“Tắm thuốc.” Nạp Lan Yên thử độ ấm của nước, nhóm lửa ở dưới thùng nước tắm nói với Thương, “Lại đun nóng nước thêm một chút. Cởi quần áo của lão gia tử, đặt vào đi.”

Sau khi nghe Nạp Lan Yên nói vậy, Nạp Lan Bằng cũng không dong dài, tay chân lưu loát cởi quần áo của lão gia tử ra, ôm lấy lão gia tử thật cẩn thận đặt vào trong thùng gỗ, quay đầu hỏi: “Còn có cái gì phải làm không?”

“Cái khác giao cho Thương là được rồi.” Nạp Lan Yên che kín thùng gỗ lại, chỉ lộ ra đầu của lão gia tử, từ cổ trở xuống đều ngâm trong nước thuốc, mang tới khăn tay lau lau tay, nói với Nạp Lan Bằng, “Tứ thúc, người có muốn theo ta đi ra ngoài hay không?”

Sau khi Nạp Lan Bằng sững sốt, lúc này mới nhớ tới bên ngoài rừng trúc còn toàn gia lớn nhỏ của Nạp Lan gia đang quỳ, sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng phức tạp, cong lưng khoát tay áo, khàn khàn nói: “Ta không đi, người xem rồi xử lý đi.”

Quan hệ huyết thống, quan hệ huyết thống, ngay cả phụ thân đều có thể xuống tay, quan hệ huyết thống, còn có thể xưng là quan hệ huyết thống sao?

Nạp Lan Bằng nhắm mắt, tưởng nhớ lại sự tốt đẹp của nhị ca và tam ca, lại phát hiện có thể nhớ lại chỉ có đại ca, chỉ có đại tẩu.

Lòng người đều là thịt sinh ra, lòng người đều là lòng người đối lấy.

Một khắc khi Nạp Lan Bằng đóng lại cửa phòng, không để ý Thương ở đây, cúi đầu thật mạnh đánh cho chính mình hai cái tát!

Từ đầu đến cuối Thương mặt không chút thay đổi đứng ở bên cạnh thùng gỗ, tùy thời khống chế độ ấm của nước, nghe được tiếng hai bạt tai thanh thúy kia, ngay cả mí mắt cũng chưa động một chút.

Ngoài rùng rúc.

Nạp Lan Yên quần áo màu đỏ như máu, trên dung nhan tuyệt mỹ trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo uy nghiêm thần nhiên, mắt hồ khê như óng, ánh mắt sắc bén chậm rãi đảo từ người quỳ đầu tiên đến người cuối cùng.

Ngoài Nạp Lan Lâm Hải và Hoàng Nguyệt Dung hôn mê bất tỉnh, những người khác không một người nào không cúi đầu ở dưới ánh mắt lạnh như băng kiếm kia, thân mình run nhè nhẹ, trên mặt che kín thần sắc không dám tin.

Nhất là ba người Nạp Lan Nặc, Nạp Lan Vũ và Nạp Lan Tịch của thế hệ trẻ này.

Bọn họ nghe nói qua tin tức chứng si ngốc của Nạp Lan Yên đã khỏi hẳn, cũng nghe nói qua đồn đãi nàng ở sơn mạch lịch lãm thực lực sâu không lường được, nhưng từ trước đến giờ ba người vẫn không để ở trong lòng, dù sao bọn họ và Nạp Lan Yên quan hệ không xa không gần, tuy nói chưa bao giờ thâm giao, nhưng là cũng không từng ý vào chỉ số thông minh kiện toàn của chính mình đi khi dễ một tiểu thư dòng chính có chỉ số thông minh không được đầy đủ.

Cho nên so với nhị tiểu thư dòng chính Nạp Lan Lâm và tứ tiểu thư dòng chính Nạp Lan Tinh cả ngày sợ hãi, ba người luôn luôn tương đối bình tĩnh, nên ở trong nhà thì tiếp tục ở trong nhà, nên lãnh nhân (lạnh nhạt với người khác) thì tiếp tục duy trì một thân lạnh như băng, nên dưỡng bệnh thì như trước nằm ở trên giường dưỡng bệnh.

Thẳng đến hôm nay khi trong nhà lão nhị, nhà lão tam liên tục truyền đến tiếng đánh nhau và tiếng thét chói tai, ba người mới ý thức được Nạp

Lan gia đã nhiều ngày không bình thường, vừa bước ra khỏi cửa phòng đã bị thị vệ đưa đến bên ngoài rừng trúc, nhìn bộ dáng nửa sống nửa chết của một đám dòng chính gia tộc, nói không khiếp sợ mới là giả.

Nhưng chân chính khiếp sợ là.....

Hôm nay phát sinh nhiều chuyện như vậy, tất cả đều do Ngũ tiểu thư sau khi khỏi hẳn chứng si ngốc gây nên.

Ba người nhìn nữ tử một thân hồng y theo gió nhẹ bay đang bước ra ngoài rừng trúc kia, vẫn là hung hăng bị chấn động rồi, này thật là từng vị Ngũ tiểu thư Nạp Lan Yên cả ngày tóc tai bù xù si ngốc ngây ngốc kia sao?

Ánh mắt của Nạp Lan Yên dừng một chút ở trên người của ba người Nạp Lan Nặc, từ trong đầu kéo ra trí nhớ về ba người này.

Nạp Lan Nặc, tam tiểu thư không để ý đến chuyện bên ngoài, từ sau khi thức tỉnh Ngân phẩm Linh căn liền một lòng đắm chìm ở trong tu luyện, cũng không tham dự những chuyện vặt vãnh của Nạp Lan gia, năm nay hai mươi hai tuổi, lúc này đã đả thông các nhánh Linh mạch, khoảng cách đột phá Linh Sĩ chỉ kém một bước cuối cùng.

Nạp Lan Vũ, lục thiếu gia chỉ kém với Nạp Lan Yên nhỏ (chỉ chị Yên của thân thể này á) hai tháng tuổi, giống như lão đại Nạp Lan Song, từ nhỏ thân thể đều đã yếu, so với Nạp Lan Song sạch sẽ yếu đuối, tính cách của Nạp Lan Vũ càng thêm lạnh nhạt hơn một chút, thân thể yếu đuối mặc một bộ thanh sam (quần áo màu xanh), khuôn mặt tuấn tú lộ ra một cỗ bệnh trạng tái nhợt, thanh thanh đậm đậm như là áng mây nơi chân trời không nơi nương tựa tùy thời đều có thể bị gió thổi đi.

Nạp Lan Tịch, thất thiếu gia trẻ tuổi nhất Nạp Lan gia, năm nay 13 tuổi. Người giống như tên, thân thể thiếu niên nho nhỏ mặc một thân hắc y hợp thể (mặc một bộ quần áo màu đen vừa khít á), ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng tịch lãnh mạc nhiên giống như khôn cùng đêm tối vậy, quanh thân

mang theo một cỗ lãnh ý thần nhiên, mặc dù nhìn thấy loại cảnh tượng trước mắt này, trong con người cũng gần như chỉ có một chút dao động, ngăn ngủi lướt qua.

Nạp Lan Yên hơi hơi nheo mắt hồ, ở trong trí nhớ của Ngũ tiểu thư thông tin về ba người này không nhiều lắm gần như chỉ có tên tuổi và tướng mạo, nay tận mắt nhìn thấy nhưng thật ra làm cho nàng có chút kinh ngạc cùng kinh diễm.

Khách quan mà nói, so với Nạp Lan Lâm và Nạp Lan Tinh của dòng chính, hiển nhiên vài đệ tử chi thứ này một người so với một người lại càng ưu tú hơn, liền ngay cả Nạp Lan Song tính cách yếu đuối cũng cường đại hơn các nàng không chỉ một chút.

Ánh mắt Nạp Lan Yên hơi đổi, trong lòng đã có chút tính toán.

“Người tới.” Nạp Lan Yên thu hồi ánh mắt đánh giá, đối với thị vệ đứng ở một bên ngay cả thở cũng không dám thở mạnh chỉ vào Nạp Lan Lâm Hải và Hoàng Nguyệt Dung đang bị cột nửa quỳ trên cây, giọng nói bình tĩnh, “Lấy nước hạt tiêu muối đến, hắt tỉnh bọn họ.”

Tê.....

Mọi người gần như là đồng loạt hút một ngụm khí lạnh, nhìn thoáng qua vết thương đầy người Nạp Lan Lâm Hải và Hoàng Nguyệt Dung, không tự chủ được hung hăng sợ run cả người, nước hạt tiêu muối là cái gì, hắt lên người sẽ chết người đó!

Cái loại cảm giác này, quả thực không dám tưởng tượng.

Nạp Lan Yên nhẹ nhàng nhú mày, bọn thị vệ hai chân mềm nhũn lập tức thẳng tắp hai chân, nhanh nhẹn chạy đi chuẩn bị nước hạt tiêu muối, sau khi tận mắt thấy Ngũ tiểu thư thu thập bọn người Nạp Lan Lâm Hải, làm sao bọn thị vệ còn dám làm trái với nửa câu nói của nàng?

Quá trình chờ đợi nước hạt tiêu muối chỉ có một phút đồng hồ, nhưng một phút đồng hồ ngắn ngủn này lại làm cho mọi người cảm thấy giống như đã qua nhiều năm, không khí áp lực, nặng nề, hít thở không thông không ngừng lan tràn đến mỗi một góc vách của Nạp Lan gia tộc.

Phốc!

Ba thùng nước tuyết đối đầy đủ hạt tiêu muối bị bọn thị vệ từ từ nhả hai mắt hung hăng hắt ở trên người của Nạp Lan Lâm Hải, Hoàng Nguyệt Dung và Nạp Lan Tinh.

“A ~~ ”

“A ~~ ”

.....

Tiếng kêu thê lương thống khổ thảm thiết từ rừng trúc xông thẳng tới chân trời, nghe được tiếng kêu của mấy người Nạp Lan Song bọn thị vệ đồng loạt rùng mình, không đành lòng lại nhìn liên dờn đi tầm mắt.

Nạp Lan Yên nhìn ba người Nạp Lan Lâm Hải đã muốn thanh tỉnh, bên môi gợi lên một độ cong lạnh lẽo thị huyết, cất bước đến trước mặt ba người thân cách đó không xa, gần từng tiếng lạnh như hàn băng: “Nạp Lan Lâm Hải, người thân là dòng chính nhưng lại vì lợi ích riêng mà bán ba quặng mỏ có thể nói là mạch máu của gia tộc ta, hành động này có thể tính là bất trung (1)?”

“Người thân làm con mà không hiếu hiếu đạo, thậm chí không tiếc hạ độc mưu hại thân phụ (cha ruột), hành động này, có thể tính là bất hiếu (2)?”

“Người thân làm gia chủ một nhánh lại liên tiếp không ngừng hà khắc đệ tử chi thứ trong tộc, hành động này, có tính là bất nhân (3)?”

“Người thân là thúc phụ lại đối đãi với một chất nữ si ngốc mà không đau thương hạ độc thủ, hành động này, có tính là bất nghĩa (4)?”

(1), (2), (3), (4): bất trung (không trung thành), bất hiếu (không có hiếu), bất nhân (không nhân đức), bất nghĩa (làm việc phi nghĩa) là bốn tội lớn ở Trung Quốc cổ đại.

“Một kẻ bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa không biết liêm sỉ như thế, Nạp Lan Lâm Hải, người còn có cái tư cách gì ở lại Nạp Lan gia tộc ta lấy trung hiếu mà trị gia?!”

“Hoàng Nguyệt Dung, người thân làm một phụ nhân của người ta, lại mê hoặc trượng phu bên gối lâm vào hoàn cảnh thiên đao vạn quả (phanh thân xé xác) như thế, người còn có mặt mũi gì ở lại Nạp Lan gia tộc ta?!”

“Nạp Lan Tinh, người thân là tứ tiểu thư dòng chính, lại cấu kết với thúc phụ luân phiên gia hại gia gia vô cùng sùng người, vượt trái tim của người hỏi chính mình một chút, người có còn lương tri hay không?!”

Mỗi câu mỗi chữ, như một thanh lợi kiếm đâm vào trái tim mọi người ở đây!

Nạp Lan Song mở to đôi mắt trong suốt sạch sẽ, phần nộ trên mặt trong phút chốc biến mất không còn một mảnh, Nhị thúc, nhị thẩm..... Điều này sao có thể?

Thần sắc của Nạp Lan Nặc, Nạp Lan Vũ và Nạp Lan Tịch không có khoa trương như Nạp Lan Song vậy, nhưng cũng kém không xa, hơn nữa một câu mưu sát thân phụ kia vào đầu như một đạo sấm sét đánh xuống, đánh bọn họ người người choáng váng đầu hoa mắt không thể tưởng tượng nổi.

Mưu sát thân phụ.

Bọn họ luôn luôn bị khinh thường không để ý tới đã quen, cho nên mỗi khi gặp được hai huynh đệ Nạp Lan Lâm Hải và Nạp Lan Lâm Đào đều là có thể trốn xa bao nhiêu liền trốn xa bấy nhiêu, nhưng như thế nào cũng không nghĩ đến bọn họ nhưng lại sẽ..... Mưu sát thân phụ.

Trên đầu có bao nhiêu tội lỗi đây?

Ngay cả khi bọn họ chết đi xuống địa ngục, cũng phải thừa nhận vô số người phỉ nhổ chán ghét đào quan tài hành hạ xác!

Nhưng không tin có ích lợi gì?

Lúc này ba người Nạp Lan Lâm Hải trước mặt mọi người cả gia tộc, ngay cả một tiếng phản bác đều không có, nhưng ánh mắt và thần thái lại không một cái nào không bại lộ cảm xúc của bọn họ, có kinh hoàng, có khủng hoảng, có sợ hãi, có hận ý, có tuyệt vọng.....

Bọn họ thật sự làm như vậy.

Nạp Lan Song lập tức trừng mắt muốn nứt mãnh liệt giãy dụa đứng lên: “Buông! Ta muốn giết những kẻ khốn kiếp này! Như thế nào các người lại có thể hại gia gia, như thế nào có thể hại gia gia?!”

Ba bốn tên thị vệ vội vàng tiến lên đè lại Nạp Lan Song đột nhiên phát cuồng, cầu cứu nhìn về phía Nạp Lan Yên.

Nạp Lan Yên nhẹ nhàng vung tay áo, ý bảo bọn họ buông Nạp Lan Song ra.

Nạp Lan Song vừa được tự do liền lập tức bổ nhào vào trên người Nạp Lan Lâm Hải, nắm đấm như mưa luân phiên rơi xuống, đỏ hồng mắt miệng càng không ngừng ghen ngào mắng: “Làm sao người dám thương tổn gia gia? Làm sao người dám thương tổn gia gia?”

Nạp Lan Lâm Hải vốn là bị Nạp Lan Yên đánh đến chỉ còn một hơi sau khi thừa nhận từng năm đấm của Nạp Lan Song, từng ngum từng ngum máu tươi từ miệng trào ra bên ngoài, sắc mặt tái nhợt cũng biến xanh, hô hấp dồn dập đến mức tùy thời đều có khả năng tắt thở.

Nạp Lan Yên nâng tay ý bảo thị vệ kéo người ra.

Lúc Nạp Lan Song bị lôi đi, còn không hả hận lại hung hăng đập hai phát, bỏ qua thị vệ che mặt ngồi xồm dưới đất khóc.

Lúc Nạp Lan Song 13 tuổi rời đi cha nương đi vào bốn gia ở đế đô, tất cả mọi người trong tộc đều nghĩ hẳn đặc đạo thăng thiên, nhưng không ai nghĩ đến đến đế đô lại như đi vào trong một nhà giam lạnh như băng.

Trừ bỏ lão gia tử sẽ thường thường quan tâm hẳn, toàn bộ gia tộc thậm chí cũng không từng có người cười với hẳn một cái, đừng nói đến một câu hỏi thăm ân cần.

Thăng đến năm nay sau khi hẳn thức tỉnh Ngân phẩm Linh căn, mới trong lúc bất chợt chiếm được chú ý, nhưng so với sự cao hứng của lão gia tử, lúc nhị thúc tam thúc vỗ vai hẳn khen hẳn hài tử ngoan, nhưng ánh mắt nhìn hẳn lại không có chút độ ấm.

Những thứ này hẳn đều biết nhưng cũng không để ý nhiều, hẳn thật cao hứng chính mình có một chút năng lực để hồi báo ân tình của lão gia tử, nhưng hẳn còn không có kịp tới hồi báo lão gia tử, như thế nào bọn nhị thúc có thể... như thế nào có thể xuống tay với phụ thân thân sinh của bọn họ?!

Nạp Lan Yên dừng một chút, thản nhiên nói: “Lão gia tử đã muốn không có việc gì.”

Nạp Lan Song nháy mắt ngẩng đầu, hai mắt đỏ bừng: “Thật vậy chẳng?”

Nạp Lan Yên không muốn lại giải thích nhiều với thanh niên này, ánh mắt sắc bén dừng ở trên khuôn mặt càng thêm tái nhợt của ba người Nạp Lan Lâm Hải sau khi nghe tin lão gia tử không có việc gì, giọng nói lạnh lùng uy nghiêm nói: “Nạp Lan Lâm Hải, Hoàng Nguyệt Dung, Nạp Lan Tinh, lập tức trục xuất khỏi Nạp Lan gia tộc, thả đến phân gia ở biên thành, trọn đời không thể lại bước vào đế đô nữa bước!”

“Trước dẫn đi!”

Giọng nói lạnh như băng vừa vừa rơi xuống, thị vệ lập tức tiến lên ngăn chặn miệng của Hải ba người Nạp Lan Lâm kéo người ra khỏi rừng trúc.

Xử lý xong ba người này, ánh mắt giống như hàn đàm vạn năm của Nạp Lan Yên dừng ở trên người bốn người Nạp Lan Song, thoáng mang theo tia lo lắng: “Đại ca, Tam tỷ, Lục đệ, Thất đệ, từ nay về sau gia tộc phải nhờ vào các người cùng Tứ thúc.”

Bốn người Nạp Lan Song đồng loạt nhìn về phía Nạp Lan Yên, đáy mắt tràn đầy bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi), lời này của nàng là có ý tứ gì?

“Từ hôm nay trở đi Tu luyện tháp hoàn toàn mở với các người, tất cả tài nguyên của Nạp Lan gia tộc cũng sẽ không ngừng cung cấp cho các người, ta yêu cầu duy nhất chính là.....” Ánh mắt của Nạp Lan Yên phút chốc lạnh lùng cứng rắn vô tình, “Không được phản bội Nạp Lan gia tộc!”

Bốn người Nạp Lan Song đồng loạt rung mình, tâm tư không tự chủ được chuyển tới trên người của mấy người Nạp Lan Lâm Hải, Ngũ tiểu thư hồng y đoạn tuyệt nhãn tâm trước mắt này thật sẽ thả bọn họ còn sống đi biên thành sao? Còn có Nạp Lan Lâm Đào và Nạp Lan Lâm từ đầu đến giờ vẫn không thấy xuất hiện có phải hay không phải đã.....

“Nơi này cũng là nơi chúng ta lớn lên.”

Nói những lời này chính là Nạp Lan Song đã muốn tỉnh táo lại, lúc này trên khuôn mặt tuần tú ốm yếu tràn đầy kiên định, đứa nhỏ yếu đuối này ở một khắc trong lúc đó trưởng thành lên.

Ba người Nạp Lan Nặc không nói thêm gì, chính là nhắm mắt lại gật gật đầu, bọn họ đã muốn bị tách rời vứt bỏ, mấy năm nay ký ức ở bốn gia cũng không tính là tốt, nhưng lại vừa xưng là một chữ ‘nhà’, không phải sao?

Huống chi.....

Mấy người nhìn hồng y thiếu nữ trong lúc giở tay nhắc chân đều là bất phàm chói mắt kia, có phải hay không bọn họ có thể chờ mong một chút nữ tử chỉ dùng thực lực bản thân lật trời Nạp Lan gia này tương lai có thể dẫn dắt Nạp Lan gia đi đến một con đường không giống như vậy?

Nạp Lan Yên bình tĩnh nhìn bốn người hồi lâu, thần sắc dần dần nhu hòa xuống, bên môi gợi lên một nụ cười khê, đi đến bên người Nạp Lan Vũ kéo cổ tay trái của hắn qua, đầu ngón tay khoát lên trên mạch đập của hắn.

Thân mình Nạp Lan Vũ hơi hơi cứng đờ, lại ở cảm giác được sau khi bàn tay tuy rằng lạnh như băng lại không hiểu sao có chút ấm áp trên mạch đập đụng vào, đôi mắt hơi hơi nheo lại, sau Ngũ tử khỏi hắn tựa hồ cũng cũng không có nhiều tàn nhẫn vô tình.

“Đều là chút vấn đề nhỏ không nghiêm trọng, ta cho người phương thuốc như thế này, sau khi trở về mỗi ngày uống thuốc ba lần, một tháng sau sẽ không có chuyện gì nữa.” Nạp Lan Yên hạ thấp ánh mắt nhìn thiếu niên kia khi kia, cười cười vuốt ve đầu của hắn, nhìn đến thiếu niên đột nhiên trợn to ánh mắt, nhướng mày nói: “Như thế nào?”

Nạp Lan Vũ ngơ ngác lắc đầu, vì cái gì hắn trong mắt ở Ngũ tử giống như thấy được lực quang (ánh sáng xanh) làm cho hắn lông tơ dựng đứng?

Ở trên tay Nạp Lan Yên Tiểu Bảo nhin không được lè lưỡi răn khăng định sự tồn tại, thiếu niên, bình tĩnh đi, đây chỉ là Tiểu Chính Thái nó quấy phá chủ nhân mà thôi.

“Đại ca, Tam tỷ, hiện tại chuyện quan trọng nhất của các người chính là tu luyện, mau chóng tăng lên thực lực của chính mình.” Nạp Lan Yên nói rõ ràng cho xong với Nạp Lan Song và Nạp Lan Nặc, cuối cùng nhìn về phía tiểu đệ rõ ràng non nớt mà vẻ mặt tràn đầy tang thương lãnh khốc, hai tay kéo lấy hai má của thiếu niên về hai phía khác nhau, “Tiểu đệ, hiện tại chuyện quan trọng trước mắt của người là chính là điều trị chứng mặt than này, còn tuổi nhỏ, đến, cười với tỷ tỷ một cái!”

Tiểu thiếu niên lãnh khốc nhin không được nhảy mí mắt, nữ tử đột nhiên cười đến vẻ mặt quái dị thật trước mắt này là Ngũ tỷ Nạp Lan Yên vừa mới tàn nhẫn vô tình sao?!

Nạp Lan Yên nâng lên khóe miệng, đưa tay mái tóc vuốt lộn xộn chỉnh tề mềm mại của thiếu niên, vừa lòng cười tùm tùm nói: “Thế này mới giống một thiếu niên ~ ”

..... Xác định không phải giống người điên à?

Khóe miệng ba người Nạp Lan Song hơi hơi co rút, yên lặng ở trong lòng thấp nển cầu nguyện vì tiểu đệ đang đỉnh đầu bốc khói, tiểu đệ thân ái, cố gắng đừng đi theo con đường của Ngũ tỷ yêu mến của người là được rồi.

“Được rồi, các người có việc thì đi thôi, buổi tối có rảnh đến xem gia gia một chút.”

Nạp Lan Yên cười lưu lại một câu, xoay người bước vào rừng trúc, tính tính thời gian, dục hiệu đã muốn bị lão gia tử hấp thu không sai biệt lắm.

Bốn người Nạp Lan Song ở bên ngoài rừng trúc trầm mặc hồi lâu, cuối cùng liếc nhau, nhin không được nhẹ nhàng nở nụ cười.

Ai nói bọn họ không chán ghét hai huynh đệ Nạp Lan Lâm Hải và hai tiểu thư dòng chính cả ngày tự cho mình rất cao kia chứ?

Không có bọn họ ở Nạp Lan gia tộc, giờ phút này quả thực ngay cả không khí đều là đáng yêu hơn rất nhiều!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Nạp Lan Gia Tộc Mới Ra Đời!

Trong phòng trúc.

Nạp Lan Yên đưa tay mở ra nắp che thùng gỗ, dưng thủy bên trong vốn tối đen nồng đậm lúc này đã muốn biến thành bạch thủy trong suốt, kéo tay lão gia tử xem mạch đập nhắm lại con người lần nữa tinh tế chẩn đoán, sau một lúc lâu mới mở to mắt, nói với Nạp Lan Bằng bên cạnh trông mong nhìn nàng: “Về sau mỗi ngày cho gia gia tắm thuốc nửa canh giờ, trước tiên ta sẽ phối tốt phương thuốc điều chế rồi giao cho người, chỉ cần nửa tháng nữa thân thể của lão gia tử có thể khôi phục như lúc ban đầu.”

Ngay từ đầu vẻ mặt của Nạp Lan Bằng còn thật sự cẩn thận nghe, nhưng sau khi nghe xong lại phát giác có chút không thích hợp: “Đợi một chút, trước tiên phối tốt? Người không tới?”

“Sáng mai ta sẽ đi một chuyến xa nhà.” Nạp Lan Yên vượt vượt mi tâm, đáy mắt lộ ra mỗi một, “Nếu không phải vì nguyên nhân như vậy, mới vừa rồi cũng sẽ không ngoan (hung ác) như vậy. Tứ thúc, trước khi gia gia khỏi hẳn, gia tộc phải dựa vào một mình người.”

Nạp Lan Bằng vẻ mặt rồi rằm nhìn chất nữ làm cho người ta nhìn không thấu của hắn, sau một lúc lâu trầm mặc: “Tiểu Yên, người là đứa nhỏ Nạp Lan gia.”

Nạp Lan Yên dừng một chút, nói: “Ta biết.” Nói xong, ánh mắt dừng ở trên người lão gia tử, trong tiếng nói mang theo một cỗ tàn nhẫn cùng trịnh trọng, “Đây là gia gia của ta.”

Không chỉ là gia gia của Ngũ tiêu thư, là một người trong số lượng không nhiều lắm những người Nạp Lan Yên nàng thừa nhận và để ý trên thế giới này.

“Tốt, như vậy là tốt rồi.” Nạp Lan Bằng thì thào nói, “Người ở bên ngoài cũng phải trăm ngàn cẩn thận, trong nhà có ta, còn có ta.”

“Thiên phú và thiên tính (bản tính) của Nạp Lan Song bọn họ thoát nhìn đều cũng không tệ lắm, tứ thúc tốn nhiều tâm.” Nạp Lan Yên nghĩ nghĩ, lại nói với Nạp Lan Bằng.

“Ừ, ta biết.” Nạp Lan Bằng hiển nhiên hiểu biết huynh muội Nạp Lan Song Tứ hơn rất nhiều so với Nạp Lan Yên, mấy đứa nhỏ kia có thiên tính gì hẳn hiểu hết, nhưng mà, nay xem ra ấn tượng của Nạp Lan Yên đối với bọn họ không sai cũng là nhẹ nhàng thở ra, lúc này Nạp Lan gia đã muốn không chịu nổi bất kì tình huống gì khác nữa.

“Tiểu Yên.....”

Giọng nói suy yếu từ trên giường truyền đến, Nạp Lan Yên và Nạp Lan Bằng nghe tiếng vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy lão gia tử mở mắt ra nhìn bọn họ, ánh mắt mang theo một chút bất đắc dĩ cùng xin lỗi, lão gia tử vẫy vẫy tay với Nạp Lan Yên: “Tiểu Yên.”

Nạp Lan Yên bước lên phía trước: “Gia gia, ngài tỉnh.”

Nạp Lan Phụng Thiên cầm tay của Nạp Lan Yên, hốc mắt ửng đỏ: “Mấy năm nay là gia gia thực xin lỗi con.”

Lúc này, lão gia tử đã nghĩ thông suốt nhiều chuyện, hơn nữa buổi trưa khi nhi tử của hắn quỳ gối dưới chân hắn miệng nói thực xin lỗi, trên tay lại vẫn duy trì động tác rót thuốc cho hắn, thường thức tư vị thương tâm sắp chết khi đó hắn mới thấu triệt.

Dạo qua một vòng ở Tử Môn Quan rồi trở về, lão gia tử ẩn ẩn có loại giác ngộ thong suốt buông tất cả, trước kia bị ốm đau tra tấn đến mức công lực thất bại trong gang tấc nay lại có xu thế đột phá trở lại.

Lão gia tử vỗ vỗ bả vai của Nạp Lan Yên, không cho nàng nói chuyện, từ trong không gian giới chỉ lấy ra một chiếc nhẫn có phong cách cổ xưa khắc huy chương của gia tộc, không nói lời gì đâm vào ngón tay của Nạp Lan Yên, một giọt máu dừng ở trên chiếc nhẫn kia, một cỗ ánh sáng chói mắt giống như đến từ bên ngoài Cửu thiên lập tức tản mát ra, thần thánh mà chói mắt, phong cách cổ xưa mà tôn quý.

Một đồng chuyện thật lớn lập tức dung mãnh xông vào trong đầu Nạp Lan Yên, đợi nàng thật vất vả tiêu hóa những chuyện kia, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn có phong cách cổ xưa chặt chẽ đeo ở trên ngón cái, trong con ngươi tràn đầy khiếp sợ và kinh ngạc!

Thương Long giới? Trấn Thú tháp? Phong Vân Lôì Đình kiếm?

Mấy thứ này.....

Nạp Lan Phụng Thiên thản nhiên lộ ra một chút ý cười: “Mặc dù Nạp Lan gia tộc ta không phải thế gia truyền thừa ngàn năm, cũng không phải hào môn có thế lực trải rộng, nhưng tóm lại vẫn có chút tiền vốn bảo mệnh. Thương Long giới này chính là vật tượng trưng cho gia chủ của Nạp Lan gia tộc ta, Trấn Thú tháp trong Thương Long giới chính là chí bảo năm đó tổ gia gia của người thu hoạch ở trong một bí cảnh, Phong Vân Lôì Đình kiếm còn lại là Linh khí tuyệt Địch năm đó tổ gia gia của người tự tay tạo ra. Tiểu Yên, từ giờ trở đi, ta liền chính thức giao Nạp Lan gia tộc đến trên tay của con.”

Nạp Lan Yên gắt gao nắm Thương Long giới trên ngón tay, trong lúc nhất thời yết hầu đột nhiên nghẹn lại, nhìn tươi cười thản nhiên trên mặt lão gia tử, há miệng thở dốc lại không phát ra âm thanh gì.

“A Bằng.”

Lão gia tử vỗ vỗ tay Nạp Lan Yên, sau đó nhìn về phía Nạp Lan Bằng đứng một bên hốc mắt đỏ lên, nhẹ nhàng thở dài: “A Bằng, tâm tính người đơn giản thuần lương, ngày sau phụ tá tiểu Yên thật tốt, nất thiết không thể lại sơ ý khinh thường như thế.”

Nạp Lan Bằng nghe giọng điệu của lão gia tử giống như lưu lại di ngôn vậy, lúc ấy liền tức giận, nắm chặt nắm đấm gầm nhẹ nói: “Lão tử mặc kệ! Người muốn tiểu Yên tiếp nhận gia tộc ta không ý kiến, nhưng phải giúp nàng chính người đến! Lão tử mới mặc kệ! Người không được bỏ lại cục diện rối rắm này!”

Lão gia tử và Nạp Lan Yên đồng thời sửng sốt, sau đó đồng thời phản ứng lại, gần như là đồng thời muốn nâng lên một cước hung hăng đá tới phía Nạp Lan Bằng!

“Nạp Lan Bằng người tên hỗn tiểu tử dám ở trước mặt lão tử người xưng lão tử, muốn chết sao?”

“Tứ thúc người không tin y thuật của ta như vậy à?”

Nạp Lan Bằng tròn một đôi ngươi mắt đỏ bừng khiếp sợ nhìn một già một trẻ kia, già thì tinh khí thần mười phần phần nộ với hẳn, trẻ thì lại trực tiếp liếc mắt nhìn hẳn, đầu óc nháy mắt trở nên có chút nóng lòng: “Lão cha, tiểu Yên, các người đây là như thế nào..... Sao lại thế này?”

Nạp Lan Yên bất đắc dĩ co rút khóe miệng: “Ta đã nói gia gia chỉ cần tái mỗi ngày đúng hạn tắm thuốc liền không có việc gì nha.”

Nạp Lan Phụng Thiên hừ nhẹ một tiếng: “Bộ xương cốt già của lão tử tốt cuộc sắp đột phá Tiên Thiên, muốn tìm một chỗ đi trước bề quan đó tên ngu ngốc nhà ngươi!”

“Đột phá Tiên Thiên?!” Giọng nói của Nạp Lan Bằng đều dựng đứng lên, trong đôi mắt đỏ bừng của hắn lập tức tràn đầy kích động và hưng phấn, “Lão gia tử, người người người không gạt ta đi? Hay là ta đang nằm mơ?!”

Như thế nào vừa vui vừa buồn, tâm tình phập phồng này quả thực so với xe qua núi còn thoải mái hơn, nhìn lão gia tử gần từng tiếng giống như lưu lại di ngôn, hắn còn tưởng rằng lão gia tử muốn..... Phi phi! Ai biết lão gia tử thế nhưng muốn đột phá Tiên Thiên!

Tiên Thiên là cái gì? Toàn bộ Liệt Diễm đế quốc liền hắn biết đến Tiên Thiên cao thủ chỉ có vị lão tổ tông trấn giữ hoàng thất kia, nếu lão gia tử đi vào Tiên Thiên, tuổi thọ không phải lại muốn tăng trưởng thêm hai trăm năm nữa à?

Nạp Lan Bằng xác định từ nay về sau lão gia tử tuyệt đối sẽ không lại nằm ở trên giường hơi thở mỏng manh đến tùy thời đều có thể biến mất như bây giờ, lập tức bổ nhào vào trước giường lão gia tử quỳ trên mặt đất, ôm tay của lão gia tử nước mắt nói: “Cha..... Người trăm ngàn lần đừng nữa dọa nhi tử.....”

Trong lòng lão gia tử dung động, dạo qua một vòng ở Quỷ Môn Quan, bên người còn có một nhi tử tử và một tôn nữ tri kỷ, như thế cũng đủ rồi, đủ rồi.

Ngón tay của lão gia tử khẽ run sờ sờ đầu Nạp Lan Bằng: “Không có việc gì.”

Tráng hán lưng hùm vai gấu, lúc nghe thế ba chữ, rốt cuộc cũng không nhịn xuống được nước mắt đã sớm đảo quanh ở trong hốc mắt, nhào vào bên giường lão gia tử khóc giống như một đứa nhỏ.

Đại ca đi rồi, Nhị ca Tam ca có khả năng cũng muốn đi rồi, hai chất nữ cũng đi rồi.....

Lập tức, thân nhân bên người cũng chỉ còn lại hai người lão gia tử và tiểu Yên, Nạp Lan Bằng không muốn lại mất đi một người thân nào, hẳn mất không nổi, thật sự mất không nổi.

Cái mũi của Nạp Lan Yên hơi hơi có chút chua xót, nhẹ nhàng dời ánh mắt, cúi đầu nhìn hai tay chính mình, nàng cũng sẽ không hối hận với bất kỳ một cái quyết định nào của mình, mặc dù nàng ở trước mặt nói trực xuất đám người Nạp Lan Lâm Hải đến biên thành, nhưng quyết định sẽ không thả cho bọn họ còn sống đến biên thành.

Nàng không có khả năng giữ lại đường lui nào cho đối thủ nàng đã coi là tử địch.

Chính là nhìn lão gia tử và Nạp Lan Bằng, trong lòng thật có chút chua xót, dù sao huynh đệ Nạp Lan cũng là thân sinh nhi tử của lão gia tử, thân sinh ca ca của Nạp Lan Bằng, quan hệ huyết thống cùng cảm tình ở chung vài thập niên này không phải nói bỏ là bỏ được.

“Tiểu Yên.” Nạp Lan Phụng Thiên nhận thấy được cảm xúc của tôn nữ ở một bên có chút trầm thấp, giọng điệu nói năng có khí phách, “Có câu tên là ác giả ác báo! Hậu quả huynh đệ của Nạp Lan Lâm Hải là bọn hắn gieo gió gặt bão, đổ lỗi đến trên người của lão nhân ta cũng không đến trên người con! Không cần có tâm lý gánh nặng gì, tương lai cho dù trời sập xuống bộ xương già này của gia gia cũng có thể chống đỡ cho con!”

Giọng điệu của lão gia tử kiên định, ánh mắt trầm tĩnh, nhưng đặt bàn tay nắm chén cũng đã túa ra máu tươi.

Thân là một người phụ thân, lại bị chính nhi tử mình tự tay ép đổ chén độc dược kia, tâm của hắn có thể nào không đau, có thể nào không chịu tra tấn cùng dày vò.

Tử không giáo phụ chi quá (*), tất cả những thứ này đều do hắn đến gánh vác đi.

(*) Tử không giáo phụ chi quá: dạy con không tốt là lỗi của người cha.

Nạp Lan Yên chớp chớp đôi mắt chua xót, cầm tay của lão gia tử thật chặt, lộ ra một tươi cười giả hoạt: “Được, vậy gia gia người nhanh chóng đứng lên, tiếp tục là núi cho con dựa vào!”

“Con nha đầu này ~” Lão gia tử bị chọc nở nụ cười, xoa xoa tóc của nàng, “Lúc ta vừa mới hôn mê mơ hồ nghe con nói muốn đi ra ngoài một chuyến?”

Giờ phút này Nạp Lan Yên cũng không giấu diếm nữa, trước mặt lão gia tử và Nạp Lan Bằng mặt nói ra chuyện Nạp Lan Lâm Đào âm thầm cấu kết với Địa Tinh tộc, nhìn vẻ mặt tức giận của lão gia tử và Nạp Lan Bằng, thở dài, nói: “Gia gia, tứ thúc, phương diện đế đô toàn quyền giao cho Chiến Vương gia là tốt rồi, các người không cần lo lắng. Chuyện Nạp Lan Lâm Đào đã muốn áp chế đi, chuyện này sẽ không lại có người ngoài biết, gia gia, tứ thúc, nếu là trong đầu các người bản khoản, lúc Địa Tinh tộc đến liền giúp đỡ Chiến Vương giết thêm vài tên Địa Tinh đi.”

Ánh mắt lão gia tử biến ảo phức tạp, như thế nào hẳn cũng nghĩ không đến Nạp Lan Lâm Đào cũng dám cùng Địa Tinh tộc cấu kết mưu toan bắt toàn bộ Liệt Diễm đế đô, đầu óc hẳn là bị lừa đá đá đến liên hoàn vô địch sao?

Lão gia tử cũng biết nguyên nhân Nạp Lan Yên áp chế chuyện này, nếu là bị mấy thế lực lớn khác ở đế đô biết Địa Tinh tộc là bị Nạp Lan gia tộc đưa tới, vậy từ nay về sau Nạp Lan gia tuyệt đối sẽ lập tức biến mất ở trên bản đồ của Liệt Diễm!

Toàn gia bọn họ từ trung thần vinh quang biến thành tội nhân lưu lạc của toàn bộ đế đô.

Lúc này Nạp Lan Bằng không có đầu óc cũng hiểu được chuyện nặng nhẹ, tâm tư xoay chuyển, cuối cùng vẫn là vẻ mặt ngoan sắc (tàn nhẫn) nói:

“Tiểu Yên, Địa Tinh tộc đến bao nhiêu tên lão tử liền giết chúng nó bao nhiêu tên! Liều mạng này cũng sẽ không để cho chúng nó thương tổn đến một gạch một ngói của đế đô!”

Chuyện này bọn họ không thể thừa nhận, chỉ có thể chỉ dùng lực lượng lớn nhất của mình bồi thường, chẳng sợ qua lần này Nạp Lan gia phải nguyên khí tổn thất nặng nề cũng sẽ không tiếc.

“Yên tâm.” Lão gia tử vỗ vỗ bả vai của Nạp Lan Yên, trong ánh mắt của lão nhân lóe lên một chút cứng cỏi, bất luận như thế nào hẳn đều dùng tốc độ nhanh nhất đột phá Tiên Thiên, dùng toàn lực kết thúc nguy cơ lần này!

“Nhưng mà tiểu Yên, con muốn đi Địa Tinh tộc không khỏi rất nguy hiểm.” Lão gia tử không đồng ý nhú mày, “Năm đó ta lịch lãm, trong lúc vô tình xâm nhập lãnh thổ của Địa Tinh tộc, suýt nữa bị cơ quan loạn thất bát tao (ngõn ngang) trong động đất làm cho mất đầu ở đó, Địa Tinh tộc rất xảo trá âm hiểm, tuổi con còn nhỏ, chờ thêm mấy năm nữa thì đi!”

Lão gia tử kiên quyết không đồng ý Nạp Lan Yên đi mạo hiểm như vậy, nếu nơi khác thì cũng thôi, nhưng Địa Tinh tộc nguy hiểm lão gia tử từng đã tự mình ném thử qua, lần đó có thể nói là cứu tử nhất sinh, cho nên bây giờ như thế nào hẳn có khả năng cho phép tôn nữ bảo bối nhà mình đi mạo hiểm như vậy đây?

“Nếu con muốn thật muốn đi mà nói.” Lão gia tử lại không muốn làm cho tôn nữ thất vọng, trước khi nàng trả lời lại bổ sung nói, “Chờ gia gia đột phá Tiên Thiên, mang con cùng đi, chúng ta sẽ đi đánh mấy cái động đất của Địa Tinh tộc thật tốt!”

Nạp Lan Yên nhìn lão gia tử kiên quyết không cho nàng đi lại sợ nàng thất vọng trước mắt, nhịn không được cười nói: “Gia gia, đế đô có một đám cao thủ các người tọa trấn (đóng giữ), ta lưu lại cũng không có tác dụng lớn

gì. Huống chi nếu Địa Tinh tộc dám tìm đến Nạp Lan gia tộc ta, tự nhiên không thể liền như vậy quên đi!” Nói xong, trong con người xinh đẹp xẹt qua một chút tàn nhẫn, “Gia gia, ta còn muốn tìm cơ hội thử xem Trấn Thú tháp và Phong Vân Lôì Đình kiếm đó!”

“Về phần an toàn của ta gia gia cứ yên tâm đi.” Nạp Lan Yên cười tủm tỉm nhếch khóe miệng một cái, đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu của Tiểu Bảo, “Ngài đã quên bên cạnh ta còn có một đám tiểu tử lợi hại như vậy sao?”

“Con đây là không thể không đi?” Lão gia tử nheo mắt lại, có chút không vui, “Xú tiểu tử (tiểu tử thúì) Lãnh Thiếu Diệp kia đâu, hẳn sẽ không ngăn cản con một chút sao!”

Hiện tại lão gia tử nhưng là biết tôn nữ (cháu gái) nhà mình và tôn nữ tể (cháu rể) nay thực ân ái, nếu ân ái, vậy như thế nào xú tiểu tử có thể để một mình tôn nữ nàng tiến vào hiểm địa?

Nạp Lan Yên gằn từng tiếng nghiêm túc nói: “Ta tin tưởng hẳn, hẳn cũng tin tưởng ta.”

Nàng là Huyết Hồ Nạp Lan Yên, là đội trưởng của vương giả dong binh đoàn tung hoành giới lính đánh thuê, là Huyết Hồ trong nhiệm vụ không chỗ nào không thắng.

Mà nay trượng phu của nàng, người yêu của nàng, lại là Lãnh Thiếu Diệp, là Lãnh tam gia bề nghề cường đồ tung hoành giới hình cảnh quốc tế không gì làm không được.

Cho nên giống như nàng tin tưởng Lãnh Thiếu Diệp có thể xử lý hoàn mỹ tất cả nguy cơ ở đế đô, Lãnh Thiếu Diệp cũng giống vậy tin nhiệm nàng có thể hoàn Địch vô khuyết (vẹn toàn) trở về từ Địa Tinh tộc, hơn nữa ở Địa Tinh tộc lưu lại một quả bom nặng ký làm hồi báo!

Lão gia tử lập tức phản nộ: “Cho nên con sẽ không nhìn đến lo lắng của lão nhân gia ta?”

Nạp Lan Bằng ở một bên đều có chút nhìn không được, lau mặt yên lặng nói: “Gia gia người là chưa thấy qua tiểu nha đầu này động thủ đi? Ngay cả lần trước ta mang tiểu Song đi sơn mạch, nàng mới đả thông hai nhánh Linh mạch lại có thể nhắc chân đá bay một con Linh thú to lớn hung ác, hiện tại sau khi đột phá Linh Sĩ thực lực còn không biết đã tăng vọt đến mức nào đấy!”

Nạp Lan Bằng cũng không phải không có lo lắng, nhưng khi nhìn sự thần nhiên ngạo khí cùng tự tin giữa mặt mày Nạp Lan Yên, không hiểu sao liền cảm thấy chất nữ này của hắn nhất định có thể đi!

Giống như ngày ấy ở trong dãy núi, nàng khoác một kiện áo choàng màu đen, đứng ở trên cây, bề ngể chúng sinh.

Mặc dù Nạp Lan Phụng Thiên không tận mắt thấy Nạp Lan Yên động thủ, nhưng lấy nhãn lực của hắn tự nhiên có thể nhìn ra trong thân thể của tôn nữ nhà mình có bao nhiêu lực lượng, còn muốn nói cái gì đó, nhìn ánh mắt nghiêm túc kiên định của Nạp Lan Yên, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp: “Năm đó ta có nghiên cứu qua Trấn Thú tháp, ở trên đường con có thời gian thì nghiên cứu nhiều hơn một chút về đồ vật này, thời khắc mấu chốt khẳng định có thể giúp đỡ.”

Nạp Lan Yên vuốt ve chiếc nhẫn có phong cách cổ xưa ở trên ngón tay cái phải, nhẹ nhàng gật đầu: “Được.”

“Thân thể xương cốt con vừa khỏe chưa lâu, trên đường nhớ mua nhiều đồ ăn và nước uống một chút, còn có chuẩn bị một ít gia vị, mỗi ngày chuẩn bị món ăn thôn quê cho chính mình, trăm ngàn lần đừng để đói bụng.”

“Được.”

“Cái thời tiết quỷ quái này cũng là càng ngày càng lạnh, tuy nói con có Linh lực hộ thể, nhưng tránh không được gió lạnh thấu xương, nhớ mang vài món áo khoác da cừu, đừng để bị lạnh.”

“Được.”

“Còn có gặp gỡ nguy hiểm nhất định phải lấy bảo mệnh (giữ mạng sống) làm chính, nhớ kỹ một câu tên là còn núi xanh, còn lo gì không có củi đốt. Cho nên mặc dù chúng ta chạy, chỉ cần mạng nhỏ vẫn còn, tang lên thực lực rồi có thể quay trở lại hung hăng thu thập hãn!”

“Được.”

“Nhớ rõ, quân tử báo thù, 10 năm..... 10 năm chưa muộn, nhưng chỉ cần giữ lại mạng, trở về nói với gia gia, gia gia đi báo thù cho con!”

“Được.”

Nạp Lan Yên ngồi ở bên giường nghiêm túc nghe lão gia tử từng câu từng câu dặn dò nàng từng việc một, bên môi là ý cười thản nhiên, không có chút cảm giác phiền toái, ngược lại có một loại an tâm cùng ấm áp chảy xuôi trong nội tâm.

Loại không khí ấm áp này, làm cho nội tâm vẫn khẩn trương từ đầu đến giờ của Nạp Lan Băng cũng dần dần bình tĩnh, ngồi dưới đất nghiêng đầu nhìn lão gia tử biến thân thành lão lải nhải, nhịn không được hì hì nở nụ cười.

Trong trí nhớ, đã bao lâu nhà này không có lúc ấm áp như vậy?

Hình như đã lâu đến mức trí nhớ của hãn cũng không còn rõ ràng rồi.

Nhưng như bây giờ cũng tốt, như vậy cũng tốt.....

Nạp Lan Bằng cười cười cười ra nước mắt, nghĩ đến cuộc sống hèn mạt mấy năm nay của mình, ở trong lòng hung hăng cho chính mình một cái tát, đại ca, đại tẩu, thực xin lỗi.....

Nhưng may mắn hẳn còn có thời gian, còn có cơ hội.

Để cho hẳn làm một thúc thúc, một thúc thúc đủ tư cách.

“Tiểu tử ngươi khóc cái rắm á! Hại lão tử muốn từ già tôn nữ thật tốt cũng không được!” Lão gia tử đang vội vàng dặn dò, Nạp Lan Bằng ngồi bên cạnh trong chốc lát khóc trong chốc lát lại cười, khiến cho cảm xúc thật vất vả mới bình tĩnh trở lại của lão gia tử lại có chút phập phồng, nâng chân liền lên cho hẳn một đá, “Đi phân phó phòng bếp làm chút thức ăn!”

Nạp Lan Bằng ôm hông ‘ngao’ một tiếng bắn ra xa, hai tay nắm thành hình hoa lan nhăn nhó nói: “Lão cha người không thể có tôn nữ liền quên nhi tử nha! Người ta cũng là có thể làm nũng bán manh đó!”

Nạp Lan Phụng Thiên: “.....”

Nạp Lan Yên: “.....”

Sau khi Nạp Lan Bằng ý thức được chính mình làm cái gì, ‘ngao ngao’ kêu thảm thiết một tiếng, bùm mặt chạy vội ra khỏi rừng trúc, mẹ nó thật ném mặt mũi rồi, trời mới biết hẳn thật không có yếu đuối như vậy!

“Phốc.....”

“Ha ha ha ha, tiểu tử này!”

Nạp Lan Yên phun cười cùng tiếng cười trung khí mười phần của lão gia tử từ trong phòng trúc truyền ra, rốt cuộc cho không khí trầm lặng của Nạp Lan gia tộc thêm một phần sức sống, cũng làm cho Nạp Lan Bằng cảm

thấy mắt mặt tựa vào trên vách tường lạnh như băng, ngửa đầu nhìn mặt trời rực rỡ nóng bỏng, nhếch miệng nở nụ cười.

Tất cả ác mộng, đều đã qua.

Hắn cố ý không thèm nghĩ đến nhị ca tam ca nữa, cũng cố ý không nhắc lại ở trước mặt lão gia tử, đã từng thế nào hắn không muốn suy nghĩ tiếp, nhưng tương lai khẳng định sẽ rất tốt, điều này hắn vô cùng xác định.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ gió nhẹ thổi đi huyết tinh đầy đất, cũng thổi tan không khí trầm lắng.

Trong nhà ăn, trên bàn gỗ tròn bày đầy món ngon mỹ vị, lấy Nạp Lan Phụng Thiên cầm đầu, Nạp Lan Yên và Nạp Lan Bằng ở hai bên, đi xuống theo thứ tự là Nạp Lan Song, Nạp Lan Nặc, Nạp Lan Vũ và Nạp Lan Tịch, bảy người ngồi vây quanh ở bên bàn ăn, trừ bỏ bốn người Nạp Lan Song có chút câu nệ, không khí cũng là hoà thuận vui vẻ.

Động đũa trước, tầm mắt lão gia tử dạo qua một vòng ở trên người mọi người, theo sau tay phải Nạp Lan Yên nâng lên, chiếc nhẫn mang phong cách cổ xưa tỏa ra ánh sáng chói mắt trên ngón cái trắng nõn kia bại lộ ở trong tầm mắt mọi người, giọng điệu ôn hòa nói: “Từ nay về sau, Nạp Lan Yên ta chính là gia chủ mới của Nạp Lan gia tộc. Tiểu Song, tiểu Nặc, tiểu Vũ, tiểu Tịch, từ nay về sau gia tộc phải nhờ vào mấy người trẻ tuổi các ngươi đây.”

Bốn người Nạp Lan Song đối với hành động truyền thừa vị trí gia chủ của lão gia tử cũng không có kinh ngạc quá lớn, dù sao hôm nay một loạt hành động của Nạp Lan Yên bọn họ đều xem ở trong mắt, nhưng mà nhanh như vậy lão gia tử liền giao gia tộc cho Nạp Lan Yên cũng là việc bọn hắn không nghĩ tới, nhưng mà chuyện này cũng không quan trọng.

Quan trọng là, Nạp Lan Yên, bọn họ phục.

Nạp Lan Bằng bất mãn căn vặn: “Lão cha, ta vẫn còn ở đây, ta cũng thực đáng tin cậy nha!” Không thể cứ như vậy không nhìn hăn có được không?

Lão gia tử hừ nhẹ một tiếng: “Chẳng lẽ người thừa nhận chính mình già rồi?”

“Đây phải không già!” Nạp Lan Bằng trừng mắt, ngay cả vợ hăn cũng còn chưa thú (lấy) đâu, như thế nào sẽ có khả năng thừa nhận chính mình già rồi, đừng nói giỡn được không?

Lão gia tử lão thần khí nói: “Vậy lão tử nói giao cho người trẻ tuổi các người này lại có cái gì không đúng?”

Nạp Lan Bằng gầy gầy tóc, nghiêm túc nghĩ nghĩ: “Giống như, không có gì không đúng?”

Lão gia tử tức giận đến muốn đập hăn một cước, như thế nào chỉ số thông minh của đứa nhỏ này có thể đáng lo như vậy đây?

Nạp Lan Yên ‘xì’ một tiếng bật cười, tứ thúc tuyệt đối là tổ tông của lỗ mũi trâu có loại thuộc tính chính mình tìm đường chết cũng muốn kéo người khác tìm đường chết!

Bốn người Nạp Lan Song cũng là bị chọc cho mơ hồ có ý cười, cũng không lại khẩn trương như vậy, trong lúc nhất thời không khí trên bàn cơm là ôn hòa cùng ấm áp trước nay chưa có.

Lúc ăn cơm Nạp Lan Yên cũng thường thường cùng Nạp Lan Song nói mấy câu, cùng Nạp Lan Nặc thảo luận một chút hướng tu luyện, lại trêu chọc một chút lục đệ trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng thất đệ vẻ mặt khốc huyễn (tàn khốc + lóa mắt), cả một ngày tâm tình đều áp lực trầm muộn lập tức có chút phấn chấn, cười tùm tùm cong khóe môi, giữa mi tâm biểu lộ dịu dàng thản nhiên.

Sau khi ăn cơm xong, lão gia tử bắt đầu đuổi người: “Mau trở về chuẩn bị mọi thứ thật tốt đi, trong nhà vẫn còn lão già ta đây xử lý, thả lỏng tinh thần đi thôi.”

“Hả? Tiểu Yên muốn đi đâu vậy?” Kỳ thật tính cách của Nạp Lan Nặc có chút hào sảng, bữa cơm này ăn xong liền thân cận với Nạp Lan Yên không ít, lúc này nghe nói nàng muốn đi ra ngoài, không khỏi nhướn mày hỏi.

“Bí mật.” Nạp Lan Yên nói đến vẻ mặt thần bí, cười tùm tùm nói, “Chờ ta trở lại mang lễ vật cho các người!”

“Ta đây liền chờ!” Nạp Lan Nặc nâng lên khóe miệng, dựng thẳng lên một ngón tay quơ quơ ở trước mặt nàng, “Nhưng mà nếu người để chính mình lâm vào nguy hiểm mà nói, nhưng là không được nha ~”

“Yên tâm, tục ngữ nói tai họa sống ngàn năm.” Nạp Lan Yên nhún vai, liền phát hiện ống tay áo chính mình bị hai ngón tay nhẹ nhàng níu lại, quay đầu chỉ thấy tiểu nam hài vẻ mặt lãnh khốc không kiên nhẫn từ trên cổ áo giật xuống bùa bình an ném cho nàng, “Đừng chết là được!”

Tiểu thiếu niên nói xong xoay người liền rời khỏi nhà ăn, chính là bên tai ửng đỏ đã bán đứng biểu tượng thiếu niên lãnh khốc không kiên nhẫn.

Nạp Lan Yên có chút ngây ngốc cầm bùa hộ mệnh trên tay, bùa hộ mệnh này thoát nhìn có chút cũ rồi, nghĩ đến hẳn là vẫn mang ở trên người Nạp Lan Tịch, nhìn bóng dáng tiểu thiếu niên nhìn không được cười khế, thật là một tiểu hài tử kỳ quặc lại đáng yêu.

Nạp Lan Vũ cũng đưa tay lấy xuống một cây tram ngọc từ trên tóc, giữa mi tâm trong trẻo nhưng lạnh lùng đậm mạc toát ra một chút thần nhiên ôn hòa: “Chúng ta chờ người về nhà.”

“Còn có cái này, tỷ tỷ ta tặng bảo bối của cho người.” Nạp Lan Nặc từ trên cổ tay lấy xuống một vòng tay bạch ngọc, nháy mắt cùng cười đến vẻ mặt thần thần bí bí, “Tiểu Yên à, đây chính là đồ cưới tương lai của tỷ tỷ ta ~”

Nạp Lan Song cũng từ bên hông lấy ra một ngọc bội, ánh mắt trong suốt nghiêm túc ném nó tới trên tay Nạp Lan Yên: “Tiểu Yên, ta không muốn nói xin lỗi. Nhưng ta sẽ gánh vác trách nhiệm của một đại ca. Ngọc bội này là khi ta tới bốn gia nương tặng cho ta, hiện tại ta tặng nó cho người, bảo trọng cho tốt, chúng ta chờ người về nhà.”

Nạp Lan Yên cầm trên tay bốn dạng lễ vật nặng trĩu, thật sâu nhìn mấy huynh đệ tỷ muội trước mặt, hít sâu một hơi, đeo bùa hộ mệnh ở trên cổ, nhẹ nhàng cắm ngọc sai vào trong tóc, đeo vòng tay lên trên cổ tay, dắt ngọc bội ở bên hông, mỗi một động tác đều còn thật sự cẩn thận đến cực hạn.

Những lễ vật này là là bảo bối quan trọng nhất trên người đám người Nạp Lan Song, nếu bọn họ đưa tặng cho nàng, nàng tự nhiên sẽ coi trọng quý trọng, huống chi cảm giác được mấy vật này bao bọc, đúng là ấm áp khác thường.

Chính là Nạp Lan Yên nhìn lỗ tai ửng đỏ của Nạp Lan Vũ, còn có Nạp Lan Tịch đã muốn không biết chạy đến đâu, nàng thân là tỷ tỷ lại để cho đệ đệ cho lễ gặp mặt, đó là một cái tình huống kinh ngạc thế nào đây?

Nạp Lan Yên vuốt ve nhẫn trữ vật, lúc vừa muốn lấy ra đan dược, chợt nghe lão gia tử cười tùm tùm nói: “A Bằng à, người thân là thúc phụ lúc này lại không biết xấu hổ liền cứ đứng nhìn như vậy?”

Nạp Lan Bằng quả thật không có đồ có ý nghĩa lắm, có thể kiên trì suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ không ra trên người mình có thứ tốt gì có thể lấy ra,

cuối cùng chép chép miệng, nói với Nạp Lan Yên: “Chờ người lần này trở về, tứ thúc ta đưa một phần đại lễ cho người!”

Lời này vừa nói ra, lập tức đưa đến ánh mắt khinh bỉ của mọi người.

Nạp Lan Bằng bất động như núi, nhếch miệng cười vui không khép được, dù sao hãn vẫn da mặt dày trước sau như một, đến lúc đó chuẩn bị đại lễ bổ khuyết thêm là được rồi! Nhiều chút chuyện thôi!

“Ta đây liền chờ đại lễ của tứ thúc.” Nạp Lan Yên cố ý nhấn mạnh hai chữ đại lễ thêm vài phần, sau đó từ trong không gian giới chỉ lấy ra bốn bình đan dược, “Trong này là Bồi Linh đan, không có hại đối với thân thể, đối với tu luyện lại có lợi thật lớn, đại ca, tam tỷ, mỗi ngày các người ăn một viên. Tiểu Lục, người và tiểu thất mỗi ngày ăn nửa viên.”

Nạp Lan Yên vừa mới nói xong, Nạp Lan Bằng liền căng giọng ‘ngao ngao’ kêu lên: “Bồi Linh đan? Thất phẩm Bồi Linh đan?”

Chẳng trách Nạp Lan Bằng lại khiếp sợ như vậy, đơn giản là mức độ trân quý của Thất phẩm đan dược đều có thể so với quốc bảo, huống chi là Thất phẩm Bồi Linh đan, đưa đồ vật này đến hội đấu giá một viên sẽ bán ra giá trên trời, nhưng tiểu nha đầu trước mắt này mắt cũng không chớp lại đưa ra bốn bình lớn? Lấy nhãn lực của hãn, trong mỗi cái bình này đều chứa ít nhất hai mươi viên đi?

Đây là lúc Thất phẩm đan dược là rau cải trắng sao?

Mấy người Nạp Lan Song sinh trưởng (sinh ra và lớn lên) ở Nạp Lan gia tộc, tự nhiên biết mức độ trân quý của Thất phẩm Bồi Linh đan, một đám cũng có chút trợn mắt há hốc miệng mà nhìn Nạp Lan Yên, lần này ra tay cũng quá hào phóng đi?

Nạp Lan Yên mím môi khiêm tốn cười cười: “Tại hạ bất tài mấy ngày hôm trước vừa một danh xưng Tam thiếu, thật sự là hết sức vinh hạnh.”

Nạp Lan Bằng: “Mẹ nó.....”

Nạp Lan Nặc: “Bà mẹ nó.....”

Mặc dù Nạp Lan Vũ không khoa trương như hai vị trước này, nhưng là cũng há to miệng, sợ ngây người.

Hiện nay tên tuổi của Tam thiếu toàn bộ đế đô không ai biết không ai hiểu? Đây chính là khách khanh (*) trưởng lão của Luyện Đan Công Hội, thiên tài Tam thiếu tuổi còn nhỏ đã là Thất phẩm Luyện Đan Sư vô tiền khoáng hậu (trước không có sau cũng không có) trong giới luyện đan!

(*) khách khanh: thời xưa dùng để chỉ những người ở các nước chư hầu làm quan ở bản quốc; ở đây ý nói là người ngoài làm trưởng lão ở công hội.

Nạp Lan Yên nhà mình và thiên tài Tam cứ như vậy là cùng một người, bọn họ có thể không cảm thấy khiếp sợ sao?

Nạp Lan lão gia tử là đã sớm biết, nhưng giờ khắc này nhìn đến bộ dáng mấy tiểu bối trợn mắt hốc miệng, vẫn không khỏi ngẫm cảm thấy thoải mái, chuyện hãn làm tốt nhất đời này chính là có tôn nữ ngoan Nạp Lan Yên này.

Nạp Lan Yên nhú mày, vỗ vỗ ngực chính mình, vô cùng tài đại khí thô (tiền nhiều như nước) nói: “Cho nên thứ khác ta có không nhiều lắm, nhưng về sau đan dược gì đó tuyệt đối đủ!”

“Tiểu Yên ~ ” Nam nhân nói năng thô lỗ có thể phát ra tiếng nói bách chuyển thiên hồi như thế cũng là làm cho người ta cả người nổi da gà, Nạp Lan Yên nhìn tứ thúc lại niết ngón tay thành hình hoa lan, mí mắt hung hăng nhảy lên, “Tứ thúc, nơi này còn có tiểu hài tử đó!”

“Tiểu Yên ~ ” Nạp Lan Bằng mới quán không được nhiều như vậy, ánh mắt nhìn chăm chăm bình đan được đều bốc lên lục quang, mấy người Nạp Lan Song nhìn thấy đều nhanh chóng cất đan dược thật tốt, nhìn bầu trời chính là không nhìn tứ thức không có hình tượng này!

Nạp Lan Yên run rẩy đầy người nổi da gà, lấy ra một lọ đan dược khác: “Bồi Linh đan đối với người mà nói không có tác dụng gì, đây là Cố Linh đan, mỗi ngày nửa viên, chớ tham nhiều.”

Nạp Lan Bằng không đợi Nạp Lan Yên nói xong liền một phen đoạt lấy bình đan dược nâng trên tay mừng rỡ giống như con gấu lấy được mật ong: “Biết rồi biết rồi, người xem ngũ quan tứ thức ta chính trực như vậy, giống như người tham nhiều sao?”

Nạp Lan Phụng Thiên không thể nhịn được nữa, một cước đạp qua: “Bộ dạng của người giống như là người tham nhiều!”

Gia gia nói hay lắm!

Ở trên cũng là tiếng long của mấy vị tiểu bối lấy Nạp Lan Yên cầm đầu.

Nạp Lan Bằng ủy khuất nhìn lão cha nhà mình, không thể chừa chút mặt mũi cho hẳn ở trước mặt mấy tiểu gia hỏa này ư ~

Lão gia tử thầm nghĩ lại cho hẳn một cước, nhi tử ngu ngốc này còn biết cái gì gọi là mặt mũi sao?

Một bữa cơm tối, hoà thuận vui vẻ.

Có lẽ ai cũng không thể tưởng tượng được, buổi sáng Nạp Lan gia tộc vẫn là không khí trầm lặng huyết tinh đầy đất lúc này nhưng lại sẽ ấm áp như vậy.

Trước khi đi Nạp Lan Yên chia tay với mấy người lão gia tử, lại cầm bình Bồi Linh đan kia tìm được tiểu thiếu niên Nạp Lan Tịch đang khoanh chân ngồi ở trong phòng, hung hăng xoa xoa đầu hắn, mới cười tủm tỉm đặt bình đan được ở trên tay hắn: “Mỗi ngày ăn nửa viên, chờ người ăn xong ta sẽ trở lại!”

Nạp Lan Tịch nắm chặt bình đan được trên tay, ném qua: “Không liên quan đến ta.”

“Có người nào nói qua với người, tiểu hài nhi không được tự nhiên là đáng yêu nhất à?” Nạp Lan Yên nâng lên khóe miệng cười ra tiếng, xoa bóp hai má tiểu hài nhi này, “Ta đi đây, tỷ phu người còn ở nhà chờ ta về đây.”

“Ừ.” Nạp Lan Tịch nghiêng đầu sang chỗ khác, giống như không kiên nhẫn đáp lời, đáng yêu cái gì, đùa gì thế?

Sau khi Nạp Lan Yên xoay người rời khỏi phòng, Nạp Lan Tịch lại nhìn không được quay đầu nhìn về phía nàng rời đi, hồi lâu cũng chưa dịch chuyển ánh mắt một chút nào, thẳng đến khi trong không khí cảm thụ không đến chút độ ấm, mới cúi đầu nhìn bình đan được trên tay kia, khóe miệng nhìn không được nhếch lên một cái độ cong nho nhỏ.

Một khắc khi Nạp Lan Yên đi ra Nạp Lan phủ, không chút nào ngoài ý muốn thấy được Lãnh Thiếu Diệp đang dựa lưng vào vách tường, khóe miệng nhẹ nhàng gợi lên một độ cong khuynh thành tuyệt diệu, đi lên trước vở bả vai của người nào đó: “Ôi ~ soái ca, một mình?”

Lãnh Thiếu Diệp nhẹ nhàng đánh móng vuốt của nữ nhân nào đó, tiếng nói từ tính trầm thấp thản nhiên vang lên: “Không hẹn, ta đã có người yêu.”

Nạp Lan Yên kiễng mũi chân, chậm rãi để sát vào vành tai hắn, không có ý vươn đầu lưỡi liếm: “Đêm dài đằng đằng, xác định không hẹn

sao?”

Hô hấp của Lãnh Thiếu Diệp lập tức dồn dập hơn, giọng nói cũng trở nên có chút khàn khàn: “Không hèn, ta thực yêu người yêu ta.”

Ánh mắt của Nạp Lan Yên biến đổi, kiễng mũi chân ôm cổ hắn, mắt hồ hởi hồ hởi nhướng lên thành một độ cong quyến rũ người: “Ta cũng thực yêu người yêu ta, hắn gọi Lãnh Thiếu Diệp, người nhận thức sao?”

Người yêu trong ngực, nhẹ nhàng thổ lộ với hắn, giờ khắc này chỉ cần là một người nam nhân đều nhận không được phần rung động trong lòng kia, huống chi Lãnh Thiếu Diệp vốn cũng không tính là nhân nại, xoay người chặn ngang ôm lấy nữ nhân nào đó, môi mỏng tràn ra một chút tươi cười say lòng người: “Người yêu của ta kêu Nạp Lan Yên, đều nói chúng ta kiếp trước cũng đã duyên định tam sinh, người biết không?”

Bóng đêm lưu luyến, trời sao nhấp nháy.

Tiểu Bảo bị kẹt ở giữa yên lặng nhìn về phía bầu trời đêm khôn cùng chảy xuống hai hàng nước mắt, thân là một con chó độc thân, a không, thân là một con rắn độc thân cả ngày sống ở trong cảnh tượng nhanh mù mắt như thế, nó dễ dàng sao?

Hỏa Ly, Liêu ca, đại hắc ngư à, thời điểm mấu chốt các người có thể nào không ở bên người chiến hữu đây?

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Người Nên Làm Thêm Chút Việc Tốt Đi!

Chiến vương phủ.

Nạp Lan Yên buồn cười lại ấm áp nhìn nam nhân nào đó hận không thể nhét luôn cả giường vào nhả trữ vật, dở khóc dở cười: “Tam gia, đủ rồi, lại trang bị thêm nữa bên trong nhả trữ vật của ta có thể toàn chứa đồ ăn uống.”

Lãnh Thiếu Diệp nhú nhú mày, sau khi xếp mấy bộ áo khoác lông cừu bỏ vào, lại nhin không được rồi rảm quay đầu nói: “Hồ Ly, nếu không ta đi đường chính đi? Nhiều nhất cũng chỉ mấy năm ba ngày thời gian.”

Việc vợ nhà mình muốn đi Địa Tinh tộc hẳn đồng ý, nhưng mà không nhất thiết phải đi từ cái động đất tên Địa Tinh kia đào, ai biết trong kia có cái trận pháp độc dược loạn thất bát tao (ngôn ngữ) gì.

“Không có việc gì, nếu Tiểu Bảo Hỏa Ly chúng nó nói có thể qua, vậy khẳng định không có vấn đề gì lớn.”

Nạp Lan Yên lấy ra một tấm bản đồ đặt ngang ở trên bàn, ngón tay dừng ở trên một cái lộ tuyến (tuyến đường): “Chàng xem, nếu đi đường lớn mà nói, trên đường nhất thiết phải qua được hai đại thành trì Ác Nhân cốc và Bất Dạ thành này mới có thể đến biên cảnh Hán Thành, lại từ Hán Thành tiến vào Mộ Tư sơn mạch tìm kiếm lãnh địa của Địa Tinh tộc, hệ số nguy hiểm không phải rất cao sao?”

Ác Nhân cốc, Bất Dạ thành.

Hai tòa thành trì đặt song song này là hai khu vực lớn không ai quản lí ở Liệt Diễm, đều không phải là đế quốc không muốn quản, mà là hai đại thành trì này dân phong bưu hãn (người dân hung hãn), cường giả như mây, hai đại thành chủ lại là cường giả Tiên Thiên cảnh giới, quản không được cũng không quản thế.

Hiện nay thời gian còn lại của bọn họ cũng không nhiều, Nạp Lan Yên không muốn lúc qua hai đại thành trì này phát sinh chuyện ngoài ý muốn gì, huống chi nếu động đất nổi thẳng đến Địa Tinh tộc, không dùng chẳng phải là kẻ ngu mới không dùng sao?

Lãnh Thiếu Diệp vân vê qua lại bản đồ rồi ném qua một bên, ôm Nạp Lan Yên liền ngã xuống trên giường, cái trán đặt trên cái trán của nàng: “Gia chính là không muốn cho nàng đi.”

Nạp Lan Yên vươn năm ngón tay: “Năm ngày, nhiều nhất là năm ngày.”

Ánh sáng trng mắt Lãnh Thiếu Diệp u ám biến ảo, cuối cùng giống như quả bóng xì hơi ghé vào trên người nàng: “Gia giải quyết xong những chuyện này sẽ đi tìm nàng.”

Nạp Lan Yên ánh mắt thâm thúy, bên môi gợi lên nụ cười chọc người vui vẻ: “Được.”

Một đêm ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau, phương Đông.

Ánh bình minh đầu tiên từ bên khe hở cửa sổ xông vào.

Ba ba ba!

Một hồi tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, ngay sau đó chính là giọng nói của một thanh niên tinh thần phấn chấn mười phần: “Lão đại, lão đại, mau rời giường thôi! Chúng ta sắp xuất phát rồi!”

Trong phòng, Lãnh Thiếu Diệp nửa dựa đầu vào giường, nguy hiểm nheo lại con ngươi: “Vợ, gia có thể ở trước lúc các nàng đi đánh tiểu tử này một chút sao?”

Nạp Lan Yên buộc lại áo ngoài, ăn không nói có gật đầu: “Chờ chúng ta trở về, muốn thu thập như thế nào đều được.”

Ngoài cửa Nhị Khuyết hắt xì một cái thật to, xoa xoa chóp mũi đỏ bừng vì lạnh, như thế nào thời tiết quý quái này lại càng ngày càng lạnh, giơ tay ‘ba ba ba’ lại gõ vài cái: “Lão đại, nếu không lên đường liền muộn đó!”

Nạp Lan Yên kéo cửa ra, bất đắc dĩ nhìn thanh niên Nhị Khuyết đang run run ở ngoài cửa: “Ăn điểm tâm không?”

Nhị Khuyết nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng trắng chĩnh tề, trên tay mang theo hai túi bánh bao mới ra lò: “Đặc biệt mang điểm tâm cho ngươi, ngươi thích nhất nhân đậu hũ cay nhồi thịt, tuyệt đối tuyệt diệu!”

Ánh mắt Nạp Lan Yên hơi hơi phát: “Đế đô còn có bánh bao nhân đậu hũ cay nhồi thịt?”

“Chỉ một nhà duy nhất, không còn chi nhánh!” Nhị Khuyết nường mày tươi cười đắc ý xán lạn, vỗ bộ ngực mình nói, “Mai này thiếu gia mở cửa hàng bánh bao, bảo đảm để lão đại ăn đủ!”

“Đường đường Cung gia đại thiếu gia lại mở cửa hàng bánh bao, mặt người nghĩ ra.”

Nạp Lan Yên không chút khách khí lấy ra một cái bánh bao cắn một ngụm, canh nước mùi phần, đậu hũ tươi mới, vị cay vừa đủ, hương vị quen thuộc hoài niệm nhất thời tràn ngập ở trong khoang miệng, nhin không được giơ ngón tay cái lên với Nhị Khuyết: “Nhị Khuyết, có người thật tốt!”

Nhị Khuyết cười đến càng xán lạn, ghé mắt nhìn thấy nam nhân nào đó đang nghiêm mặt đen từ sương phòng đi ra, không nói hai lời giữ chặt cổ tay Nạp Lan Yên liền chạy như điên ra bên ngoài: “Lão đại chúng ta đi mau thôi, ta đều nói cho Hỏa Ly chúng nó một chút rồi!”

Nạp Lan Yên bật cười, nâng tay ném một túi bánh bao khác cho Lãnh Thiếu Diệp, cười tùm tùm vẩy vẩy móng vuốt với hắn: “Nhị Khuyết tự mình làm, nếm thử xem ôi ~ ta đi trước, chờ ta trở lại!”

Lãnh Thiếu Diệp tiếp nhận bánh bao, dừng lại bước chân, con người sâu thẳm ám trầm nhìn bóng dáng hai người rời đi, thẳng đến sau một lúc khi bọn họ biến mất không thấy, mới mặt không chút thay đổi đi ra biệt viện, nói với thị vệ ở một bên: “Thông tri mọi người, trong vòng một khắc đến diễn võ trường tập hợp!”

“Dạ!”

Thị vệ cung kính thi lễ một cái, nhanh chóng rời đi.

Lãnh Thiếu Diệp quay đầu nhìn thoáng qua phương hướng Nạp Lan Yên rời đi, con người đen dần dần nguy hiểm khiếp người, Địa Tinh tộc chết tiệt, thù hại hắn cùng vợ tách ra này, Lãnh tam gia hẳn nhớ kỹ!

Sau một khắc rời nhà, Nạp Lan Yên vài ngụm ăn xong bánh bao, tiện tay tiếp nhận rượu túi Nhị Khuyết đưa cho uống một ngụm, ánh mắt hơi hơi nheo lại, liếm liếm khóe miệng: “Sữa đậu nành?!”

Nhị Khuyết vẻ mặt tràn đầy biểu tình ‘Ta lợi hại đi’: “Thế nào? Khẩu vị rất thuần túy đi?”

“Tuyệt đối thuần túy!” Nạp Lan Yên lại uống một hớp lớn, nửa híp con người trên mặt lộ vẻ hưởng thụ, giờ khắc này còn có cái gì thoải mái hơn so với tha hương ở dị giới ăn được đồ ăn chính mình yêu nhất của quê hương đây?

“VẬY là sao ~ lão đại người xem huynh đệ ta đã làm bánh bao nhân đậu hũ nhồi thịt, cũng đã làm sữa đậu nành, trong lúc chúng ta quen biết nhiều năm như vậy như thế nào liền so ra vẫn kém Lãnh Thiếu Diệp đây? Nếu không về sau dọn đến ở nhà của ta? Không đúng, Cung gia cũng không phải nhà trọ, dù sao hiện tại thiếu gia ta có tiền, ta đến để đi mua cái phủ đệ đại khí xinh đẹp, liền làm căn cứ cuat dong binh đoàn ta ở Liệt Diễm, thế nào? Ai nha, ý tưởng này của ta quả thực quá tuyệt vời, đúng không? Lão đại..... Ai, như thế nào lão đại người lại đi nhanh như vậy, đợi ta một chút!”

Nhị Khuyết đang cúi đầu lải nhải vừa ngẩng đầu lên mới phát hiện lão đại nhà mình đã muốn cách hẳn đến năm sáu mét, nện bước đi nhanh đuổi theo đến phía trước, túm cổ tay của Nạp Lan Yên úy úy khuất khuất lên án nói: “Lão đại người càng ngày càng tệ, trước kia nghe ta lải nhải một giờ cũng không nhú mày một cái, hiện tại ta mới nói hai câu người liền cách xa ta, người có phải là không cần ta hay không? Người có phải là không thích ta hay không? Người nói người nói người nói người nói đi!”

Nạp Lan Yên nhét một ngụm bánh bao cuối cùng vào miệng của Nhị Khuyết, nhìn cái miệng lải nhải của thanh niên bị chặn kín chặt chẽ, mới gõ lên đầu hẳn, đầu đầy hắc tuyến nói: “Người cho là ai cũng đều giống như Cửu muội, mỗi ngày cùng người diễn kịch cầu huyết à?”

Nhị Khuyết trừ bỏ là một tên phá gia chi tử, vẫn là tên mê kịch cầu huyết điển hình, lại một tên không chỗ nào là không nói làm nhảm, càng lại

cùng Cửu muội hai người đối đáp lời kịch đến mức có thể cả một ngày cũng không nói một câu bình thường, thường xuyên khiến cho ba người Nạp Lan Yên, Kỳ Lân và Yêu Nghiệt thầm nghĩ một cước đá hai người pha trò này ra khỏi cửa.

Miệng Nhị Khuyết nhồi đầy bánh bao, phồng má vừa động đậy, vừa dùng ánh mắt ai oán trong suốt nhìn mình, giống như một con sóc con bị khi dễ tàn nhẫn, thật vất vả uống một ngụm sữa đậu nành nuốt xuống bánh bao, miệng được giải phóng liền chỉ vào Nạp Lan Yên nói: “Ta không nghe người giải thích, ta không nghe không nghe chính là không nghe!”

Nạp Lan Yên: “.....”

Tuy rằng thanh niên Nhị Khuyết trước mắt này làm bánh bao làm sữa đậu nành cho nàng chuyện này làm cho người ta lòng tràn đầy ấm áp và cảm động, nhưng giờ khắc này nàng vẫn là muốn đạp một cước đá bay người sang một bên, làm sao bây giờ?

Tiểu Bảo thò đầu ra, đột nhiên ra sức lay động: “Ta sẽ nói cho người nghe, muốn nói cho người nghe! Hôm nay người muốn nghe cũng phải nghe không muốn nghe cũng phải nghe, người chính là kêu rách yết hầu cũng sẽ không có người đến cứu người!”

Nạp Lan Yên mặt mũi tràn đầy kinh hãi nhìn Tiểu Bảo trên cổ tay: “.....”

Nhị Khuyết lập tức giống như là tìm được thân nhân rồi, hai mắt nước mắt lưng tròng nửa ngồi xổm thân mình xuống nhìn thẳng Tiểu Bảo: “Hôm nay chính là người có căn chết ta ta cũng sẽ không nghe! Chính là không nghe!”

Nạp Lan Yên không thể nhịn được nữa một tay đè lại đầu của Tiểu Bảo, một tay đè lại đầu của Nhị Khuyết, nghiêng răng nghiêng lợi ngoan (hung ác) nói: “Trước khi đến đích nếu hai người các người còn dám nói

một câu, ta cam đoan sẽ làm cho các người cả một ngày đều rống không ra một chữ!” (lee: đúng là hai kẻ dở hơi mà ~)

Nhị Khuyết và Tiểu Bảo lập tức liền ủ rũ, cúi đầu nhìn thoáng qua nhau, đều tại người!

Rốt cuộc bên tai Nạp Lan Yên cũng thanh tịnh, thẳng đến sau khi bọn họ đạt được mục đích lần này mới đột nhiên nhớ tới, dọc đường đi ngay cả nàng không rời xa Tam gia nhà nàng đều bị hai tên này ma sát sạch sẽ.

Lần này hai người cần thông qua một cái động đất thần bí cách Nạp Lan phủ không xa từ trong thông đạo của động đất trực tiếp đi tới Địa Tinh tộc, lúc đến cửa động đất, Hỏa Ly và Liêu ca đã chờ ở nơi đó, hai con nhìn lên gặp bóng dáng của hai người Nạp Lan Yên, lập tức liền quơ quơ móng vuốt: “Bên này ~ ”

Hỏa Ly nhảy nhảy đến trên vai Nạp Lan Yên, không chút khách khí ở nàng trên vai thưởng một móng vuốt: “Như thế nào hôm nay không mặc màu đỏ?”

Hỏa Ly một thân da lông lửa đỏ tỏa sáng, vô cùng xinh đẹp, nó cũng rất là ưa thích cổ tuyệt diệu liêu lĩnh nhiệt tình kia khi Nạp Lan Yên mặc hồng y (quần áo màu đỏ), hiện nay thấy nàng đổi thành một thân trang phục hắc y, không hiểu sao liền cảm thấy không quá thuận mắt.

Nạp Lan Yên không hình tượng liếc mắt, xoa xoa đầu của Hỏa Ly: “Chúng ta muốn chui động đất đi đánh lén, mặc như vậy khác gì mắt sáng chờ bị đánh.”

Hỏa Ly hừ nhẹ một tiếng, miễn cưỡng tiếp nhận giải thích này.

Nhị Khuyết cũng tiến lên một phen xoa nhẹ đầu của Hỏa Ly, ánh mắt thế nào vậy, một thân trang phục màu đen này mặc ở trên người lão đại nhà

hắn rõ ràng đều làm nổi bật dáng người nhiệt tình nóng bỏng, động vật chính là động vật, cao cấp tới đâu cũng không có chút mất thẩm mỹ!

Hỏa Ly chụp một móng vuốt vào tay của Nhị Khuyết, đôi mắt hồng bảo thạch hung hăng trừng mắt nhìn qua.

Liêu ca đại nhân vất vả từ dưới động đất bay đến, chỉ vào bụi bẩn trên đỉnh đầu, vẫy cánh với từng người: “Có thể vào được rồi, đám trai đẹp gái đẹp, chúng ta bắt đầu thám hiểm đường đi! Ôi rộng!”

Nạp Lan Yên nghe được lời nói kinh người của Tiểu Bảo, lại nghe ngôn ngữ nửa hiện đại hoá này của Liêu ca, bất đắc dĩ đưa tay đỡ trán, rốt cuộc Nhị Khuyết dạy mấy tiểu gia hỏa này những gì?

Nhị Khuyết vung nắm đấm vào giữa không trung, bày ra một cái tư thế siêu nhân, sải bước tung người nhảy vào động đất: “Thiếu gia ta tới đây!”

Bịch bịch phốc phốc.....

“Ai ôi này, mộng của thiếu gia ôi chao.....”

Nạp Lan Yên yên lặng nhìn cửa vào động đất, khóe miệng hơi hơi run rẩy, thả người nhảy, vũng vàng rơi vào trong động đất, nhìn Nhị Khuyết hai mắt đong đầy nước mắt một bên ôm mộng, tiến lên từng bước vồ vồ bờ vai của hắn nói lời thăm thía: “Nhị Khuyết à, người nên làm thêm chút việc tốt đi!”

Nhị Khuyết mím môi, đầy mặt ủy khuất: “Ta làm không ít việc tốt.....”

Nạp Lan Yên muốn nói lại thôi trừng mắt nhìn Nhị Khuyết liếc mắt một cái, trực tiếp xoay người đi che lấp cửa động, nàng cảm thấy cần phải lần nữa chặn lại miệng của thanh niên này mới đúng!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Địa Tinh Vương Tộc Thả Một Tiểu Mỹ Nhân!

Trong động đất đen thui, đưa tay không thấy năm ngón.

“Lão đại, thế nào ta lại có cảm giác có chút quỷ dị?” Thanh niên Nhị Khuyết nhún nhún cái mũi, đưa tay kéo ống tay áo của Nạp Lan Yên đang đi phía trước, cúi thân mình nói nhỏ, “Ta đã đi thời gian dài như vậy, thế nhưng cũng không gặp phải một cơ quan nào, không phải chúng ta đi sai đường chứ?”

Nạp Lan Yên dừng lại bước chân, lấy ra túi nước uống mấy ngụm nước, mắt liếc nhìn về phía Nhị Khuyết: “Ai nói không có cơ quan?”

Nhị Khuyết sừng sốt: “A? Có cơ quan?”

“Đương nhiên là có.” Hỏa Ly ngồi xổm trên đầu Nhị Khuyết giơ móng vuốt cho hẵn một tát, chỉ chỉ nơi bọn họ mới vừa đi qua, “Người nhìn chỗ kia.”

Nhị Khuyết nhìn lại, khóe miệng lập tức hơi hơi co rút: “Chuyện xảy ra khi nào?”

Chỗ kia thế nhưng năm một thi thể của người Địa Tinh tộc!

Hẳn một đường đi theo bên người lão đại cũng chưa thấy lão đại động thủ nha!

Đầu ngón tay của Nạp Lan Yên nhẹ nhàng động, một cây gân châm lóe ra ánh sáng lạnh lẽo sắc bén ở trong động đất tối đen, khóe miệng nhẹ

nhàng giương lên một độ cong: “Bọn họ hạ mê độc, người đã quên ta yêu nhất chơi cái gì sao?”

Nhị Khuyết nhếch miệng vui vẻ: “Ách, ta suýt chút nữa đã quên công tích vĩ đại trước kia của lão đại người ở phương diện này!” Vừa nói vừa một đường chạy chậm đến bên cạnh Địa Tinh tộc kia, “Ta còn không nhìn thấy qua Địa Tinh tộc chân chính đâu, chờ ta nhìn xem.”

Nạp Lan Yên nhíu mày, đứng ở tại chỗ không hé răng.

“Mẹ nó.....”

Quả nhiên, không tới ba giây chột nghe đến tiếng kêu kì quái của Nhị Khuyết.

Nạp Lan Yên không có ý tốt cười nói: “Thấy rõ ràng?”

Nhị Khuyết che miệng vẻ mặt trắng bệch lão đảo đi tới, thê thê thảm thảm nói: “Lão đại, người là cố ý đi.....”

Thấp bé xấu xí, cả người dài đầy lông xanh, hơn nữa lúc hăn vừa mới kề sát vào xem, thế nhưng thấy rõ trong miệng Địa Tinh tộc kia chảy ra chất lỏng màu xanh biếc.....

Cái loại thể nghiệm thị giác đột nhiên này, quả thực không thể diễn tả bằng ngôn từ.

“Địa Tinh tộc vốn là như thế.” Nạp Lan Yên vỗ vỗ bả vai của Nhị Khuyết, “Lần này chúng ta thế nhưng là xông vào đại bản doanh của người ta, lần sau gặp mặt liền để người tới giải quyết đi.”

Sớm thích ứng một chút.

Nhị Khuyết suýt chút nữa quỳ xuống, trời mới biết vẻ mặt của hăn có bao nhiêu đau khổ.

“Vô dụng, hừ!” Hỏa Ly lại quăng một móng vuốt đến Nhị Khuyết.

Nhị Khuyết nghiêng răng nghiêng lợi nắm chặt cái đuôi bên tai: “Có tin ta nhổ sạch lông của ngươi hay không?”

“Chờ ngươi đánh thắng được ta rồi nói sau.” Hỏa Ly vung đuôi vào mặt Nhị Khuyết, cao ngạo quay đầu.

“Chặc chặc.” Liêu ca ngồi xồm ở trên vai Nạp Lan Yên cười quái dị vài tiếng, “Hiện tại muốn đánh bại Hỏa Ly lão đại, Nhị Khuyết lão đệ ngươi vẫn là lại tu luyện thêm vài năm nữa đi.”

Nhị Khuyết trừng mắt hai mắt tròn vo, hung ác nói ra lời: “Các ngươi chờ đó cho thiếu gia ta!”

“Ta chờ!”

“Liêu ca đại nhân ở chỗ này chờ!”

Hai tiểu nhân nói xong cái mũi vênh lên trời, đồng loạt không để ý tới thanh niên Nhị Khuyết.

Tiểu Bảo quán thành một vòng vùi ở trên cổ tay của Nạp Lan Yên dựng thẳng huyết đồng (đôi mắt màu máu) nhằm chán liếc mắt nhìn mấy con một cái, phun ra lưỡi rắn liếm liếm chủ nhân nhà mình, so với đám người kia, quả nhiên là chủ nhân nhà mình đáng tin cậy hơn!

Nạp Lan Yên bất đắc dĩ nhìn mấy con vẫn luôn âm ỉ không ngừng từ lúc vào trong động đất đến giờ, nhắc chân đạp vào cẳng chân của Nhị Khuyết: “Cẩn thận một chút, chú ý dưới chân.”

Nhị Khuyết hồng cái mũi nhu thuận gật gật đầu: “Lão đại, ngươi nói từ đầu nơi này đã không có cơ quan?” Ngón tay sờ soạng ở trên vách tường, chặc chặc nói, “Đừng nói, động đất này đào thật đúng là chuyên

nghiệp, mai sau có thể mang theo mấy tên Địa Tinh tộc đi trộm mộ được đấy.....”

Chỉ là ngẫm lại, còn có chút hưng phấn nhỏ.

Tuy rằng Nạp Lan Yên rất muốn phun Nhị Khuyết đặc biệt là ý tưởng của Nhị Khuyết một chút, nhưng mà cũng không thể căn rắng khen ngợi vận may đối với việc hăn sờ lung tung cũng sờ đến cơ quan!

Phốc! Phốc! Phốc!

Từng đạo nọc độc đột nhiên đánh úp lại từ bốn phương tám hướng, Nạp Lan Yên một tay túm Nhị Khuyết qua che ở trước người, một tay vận khởi Linh lực mạnh mẽ bỏ ra áo choàng đỡ toàn bộ nọc độc, nhắc tới Nhị Khuyết sau khi xoay người mấy cái an toàn rơi xuống vị trí an toàn, từ đầu tới cuối động tác đều sạch sẽ lưu loát không có chút dây dưa dài dòng.

Nhị Khuyết nuốt một ngụm nước miếng, trợn tròn hai mắt: “Thân nhân (người thân), ta đụng đến cơ quan sao?”

“Tranh thủ thời gian đi mua xổ số đi.” Nạp Lan Yên ném áo choàng nhiễm nọc độc vào không gian giới chỉ, giương mắt liền nhìn thấy Nhị Khuyết kia hai mắt bỗng dưng tỏa sáng rồi lại âm đảm, khóe miệng co rút, “Người thật đúng là tính mua xổ số à?”

Nhị Khuyết hít hít cái mũi, túm ống tay áo của Nạp Lan Yên không buông tay: “Lão đại, người có biết , mỗi lần ta xui xẻo chỉ cần rút thưởng liền khẳng định trúng?”

“Cho nên nói người là có thần may mắn trợ giúp nha.” Nạp Lan Yên bên môi tràn ra một chút tươi cười ấm áp yếu ớt, đầu ngón tay ở trên không trung nhẹ nhàng thoáng qua một cái, một tấm kim tệ xuất hiện ở lòng bàn tay, “Đoán trái phải, một trăm kim tệ, như thế nào?”

Trong động đất tối đen đưa tay cũng không thấy năm ngón, cũng có thể thấy rõ ánh mắt quá mức sáng ngời lúc này của Nhị Khuyết: “Được! Ta đoán là phải!”

Nạp Lan Yên cong ngón tay bần ra, tay trái đặt kim tề ở trong lòng bàn tay tay phải, dưới ánh mắt vụn phần chờ mong của Nhị Khuyết từ từ mở ra.

“Phải! Quả nhiên là phải!” Nhị Khuyết nhịn không được nhảy lên tại chỗ, năm đấm vung lên một cái trên không trung, sau đó vươn hai tay mạnh mẽ ôm Nạp Lan Yên vào trong ngực, tựa đầu chôn ở trên vai của nàng, thân thể có chút run run.

Hình như có ấm áp lướt qua cổ, giọng bói rầu rĩ của Nhị Khuyết mang theo vài phần khốc nức nở, miệng không ngừng nghẹn ngào hai chữ: “Lão đại, lão đại, lão đại.....”

Nhị Khuyết Nhị Khuyết, bởi vì hăn nhanh nhẹn tính cách thiếu dây mới bị huynh đệ tỷ muội trong đoàn đặt cho cái biệt hiệu như vậy.

Xét thấy hăn thường lấy hành vi của chính mình làm trò cười, Cứu muội đề nghị mỗi lần hăn xui xẻo là có thể đi thử mua một vé xổ số gì đó, kết quả thanh niên Nhị Khuyết còn thật sự chấp nhận đề nghị mà bắt đầu kiếp sống rối loạn của hăn, từ đó về sau đi lên một con đường thông suốt cuộc đời.

Mà bọn họ có đôi khi cùng nhau làm nhiệm vụ, nếu gặp phải loại tình huống này, lão đại sẽ xuất ra một đồng tiền xu để cho hăn đoán trái phải, xem có gặp đoán tất trúng (đoán là trúng) hay không! Có nhiều kiêu ngạo hay không!

Thế giới này rất xa lạ, một chút cũng không giống thế kỷ hai mươi một bọn hăn vốn quen thuộc.

Nhị Khuyết vẫn thiếu dây như trước, bởi vì có lão đại ở đây.

Nhị Khuyết vẫn là cảm thấy không chân thực, còn đang suy nghĩ sáng sớm nếu vẫn không tỉnh giấc hẳn và lão đại sẽ bị Cửu muội bạo lực đá xuống giường, đi xuống tầng dưới nhìn thấy Kỳ Lân vừa lau nhà vừa cười nhạo bọn họ ngủ nướng, Hắc Thần cao lớn cường tráng mặc tạp dề màu hồng hình Hello Kitty mặt mũi tràn đầy xanh đen đang nấu cơm ở phòng bếp, Yêu Nghiệt đứng bên cạnh cửa sổ soi gương lập chí muốn luyện ra tám khối cơ bụng để trở thành tráng nam đệ nhất đoàn đội!

Ừ, tuy rằng đại mỹ nam Yêu Nghiệt thắt lưng mềm dẻo đây ngã muốn luyện ra tám khối cơ bụng đúng là mơ mộng hơn cả việc có vẻ ngu ngốc là hẳn muốn dẫn Địa Tinh tộc đi trộm mộ.....

Nhưng.....

Thật sự... Thật sự thật là nhớ bọn họ.

7 năm.

7 năm sống nương tựa lẫn nhau cùng nhau trải qua những lúc khó khăn nhất, bọn họ là huynh đệ tử muội, chiến hữu và thân nhân thân cận nhất của nhau.

Ai từng nghĩ trong một đêm, mọi người vĩnh viễn cách xa nhau, vĩnh viễn đau thương.

Nạp Lan Yên ôm Nhị Khuyết, nhẹ vỗ về phía sau lưng hẳn, mấp máy miệng, lại không biết nên nói cái gì.

Sao có thể không nhớ?

Không biết qua bao lâu, Nhị Khuyết hấp hấp cái mũi, giọng nói buồn bực hờn dỗi: “Lão đại, như thế nào quần áo của người lại hút nước thế?”

Nạp Lan Yên cong lên khoe miệng: “Bởi vì có tên ngu ngốc đang không ngừng rơi hạt đậu (lee: nước mắt đó).”

“Mới không phải ngu ngốc.” Nhị Khuyết phần nộ quay đầu, giữ chặt ống tay áo của Nạp Lan Yên đi về phía trước, “Đi thôi, ta không thể lãng phí thời gian.”

Ba con Hỏa Ly nhìn một màn ở trong mắt lại đều không có lên tiếng hỏi cái gì, chính là mơ hồ cảm thấy giữa hai người này quanh quẩn phần ăn ý và quan tâm kia, rất tốt, cũng làm cho chúng nó rất hâm mộ đấy.

Nạp Lan Yên không nhanh không chậm bước tới phía trước: “Nhị Khuyết, người hiểu biết bao nhiêu với Địa Tinh tộc?”

Nhị Khuyết lắc lắc đầu: “Không có rõ ràng.”

“Trước mắt ta cũng chỉ thấy qua một Địa Tinh tộc, xác chết trên đường kia không tính.” Nạp Lan Yên khẽ nhú mày, “Những Địa Tinh có diện mạo xấu xí kỳ thật chính là cấp thấp nhất trong Địa Tinh tộc, mà ở phía trên chúng nó còn có Địa Tinh sứ giả, Địa Tinh trưởng lão và Địa Tinh Vương tộc, ta xem trong sách viết mặc dù Địa Tinh sứ giả vẫn thấp bé như cũ, nhưng tướng mạo cũng là tinh xảo động lòng người, Địa Tinh trưởng lão và Địa Tinh Vương tộc còn lại là bất luận là kích thích thân thể hay là dung mạo đều không khác người thường, hơn nữa bất luận nam nữ không chỗ nào không phải là mỹ nhân.”

“Hả?” Nhị Khuyết gãi gãi đầu, trên mặt che kín vẻ khiếp sợ, “Không thể nào?”

“Thật là như vậy.” Nói chuyện là Hỏa Ly, dưới đáy mắt hồng bảo thạch lưu chuyển kinh thường và chán ghét với Địa Tinh tộc, “Tuy rằng ta vô cùng chán ghét chúng nó, nhưng không thể không thừa nhận dung mạo của Địa Tinh Vương tộc là bất kỳ chủng loại nào cũng đều không thể cùng so sánh đấy, bao gồm cả Tinh Linh tộc tự xưng là quang minh thánh khiết.”

Lúc nói ra tên Tinh Linh tộc, Hỏa Ly cũng vẫn là khinh thường, nhưng không có cảm giác chán ghét gì.

“Ôi chào!” Nhị Khuyết không khỏi phát sáng hai mắt, “Nhưng mà nếu nói như vậy, vậy Địa Tinh tộc chỉ cần thả một tiểu mỹ nhân ra, chẳng phải có thể chinh phục thế giới?”

“Nghĩ quá nhiều.” Liêu ca ‘phịch phịch’ cánh bay đến đậu trên đầu Nhị Khuyết, “Để cho Liêu ca đại nhân nói cho người biết đi, trừ phi tòa thành trung tâm của Địa Tinh tộc bị diệt, nếu không Địa Tinh tộc trưởng lão và Vương tộc là tuyệt đối không cho phép bước ra khỏi lãnh địa một bước.”

“Nguyên nhân đâu?” Nhị Khuyết vuốt cằm, như thế nào Địa Tinh tộc trưởng lão và Vương tộc này lại chịu ghen ghét như vậy?

“Không rõ ràng lắm. Quy củ này đã có từ rất lâu trước kia.” Hỏa Ly nhìn về phía Nạp Lan Yên, hỏi: “Người ở trong sách có hay không nhìn thấy chuyện về Địa Tinh tộc ở trong trận chiến chủng tộc năm đó?”

“Có.” Nạp Lan Yên vừa trả lời, vừa liếc mắt nhìn bốn phía chú ý mỗi một chỗ chung quanh, “Trên sách viết năm đó đoàn kết giữa Địa Tinh tộc cùng Thú tộc và Tinh Linh tộc liên tiếp bị tan vỡ, hai tộc đánh thẳng đến tòa thành trung tâm Địa Tinh Vương tộc, kết quả bị Địa Tinh Vương tộc giết chết luôn.”

Về phần quá trình hai tộc này như thế nào bị Địa Tinh Vương tộc giết chết không có ghi lại, nhưng trong bản ghi chép lại ghi lại rõ ràng một câu, là năm đó Thú tộc chi Vương (vua của Thú tộc) nói: Địa Tinh tộc, lừa thế nhân trăm ngàn năm.

Đây cũng là mục đích hành động quan trọng nhất của Nạp Lan Yên ở lần này, nàng muốn tự mình đi thăm dò một chút những Địa Tinh tộc nhìn như xấu xí ngoan độc lại giấu diếm thực lực trong sương mù kia.

“Chết luôn.” Hỏa Ly nhẹ rũ mắt xuống, ý tứ hàm xúc không rõ nở nụ cười, “Tiểu Yên, lúc này chúng ta cùng đi thăm dò một chút tòa thành trung tâm kia?”

Khóe miệng Nạp Lan Yên kéo một cái: “Đang có ý này.”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Qua Động Đất, Đến Địa Tinh Tộc!

Liêu ca đại nhân vỗ vỗ cánh, tròn mắt xoay chuyển.

Nạp Lan Yên nói xong, quay đầu vỗ xuống bả vai của Nhị Khuyết, cười tủm tỉm nói, “Cho nên không cần làm giống như là đi bãi rác, tiểu mỹ nhân gì đó vẫn có.”

Nhị Khuyết cười hắc hắc, ôm bả vai của Nạp Lan Yên về mặt bỉ ổi hỏi Hỏa Ly: “Tiểu Hỏa, người có biết tin tức bên trong gì hay không? Đến bát quái (giống như tán dóc á) một chút đi.”

Về mặt ý tứ hàm xúc không rõ kia của Hỏa Ly vừa thấy còn có một con đường, đối với Nhị Khuyết từ trước đến nay ham thích bát quái mười phần như thế nào sẽ bỏ qua?

Hỏa Ly liếc mắt nhìn hẩn, hừ hừ nói: “Muốn biết? Kêu ta một tiếng tiểu Hỏa ca ca đi!”

“Phốc.....” Nạp Lan Yên phun cười ra tiếng, tiểu Hỏa ca ca cái gì, đây thật là lời nói của Hỏa Ly ngạo kiêu (kiêu ngạo + đáng yêu) sao?

Nhị Khuyết hậm hực sờ sờ cái mũi, nhìn sang đỉnh động đen thui: “Kỳ thật, bát quái cái gì, ta cũng không phải rất ham thích.”

Trợn mắt nói dối.

Nạp Lan Yên đẩy móng vuốt của Nhị Khuyết ra: “Chú ý dưới chân, lại chạm đến cơ quan tin hay không ta lập tức tiễn đưa người đi phía dưới du

lịch?”

“Ngao! Lão đại người không thể đối với ta như vậy!” Nhị Khuyết khoa trương ai oán kêu lên, ánh mắt lại nghiêm cẩn trầm tĩnh không ít, bọn họ đã muốn đi gần hai canh giờ rồi, dựa theo dự tính của Hỏa Ly và Liêu ca, hiện tại hẳn là đi được gần một nửa lộ trình rồi, nửa sau mới là đoạn bố trí quan trọng của Địa Tinh tộc.

Quan trọng nhất là, hẳn không muốn bị lão đại nhà mình tiễn đưa đến địa ngục du lịch một chút nào!

“Cẩn thận một chút.” Nạp Lan Yên dặn dò một câu, liền tiếp tục đi về phía trước, dưỡng khí trong động đất quá ít, có thể nhanh chóng đi ra ngoài thì vẫn phải nhanh chóng đi.

Nhị Khuyết đi ở bên người Nạp Lan Yên, nhìn sườn mặt nghiêm túc của lão đại nhà mình, nhếch miệng nở nụ cười, hít sâu một hơi thu hồi thần thái bất cần đời, ánh mắt lợi hại không mất ổn trọng quan sát bốn phía động đất, thường thường trao đổi một ánh mắt với Hỏa Ly, Liêu ca.

Lại sau nửa canh giờ, Nạp Lan Yên bỗng nhiên dừng lại bước chân, giơ tay phải lên ý bảo Nhị Khuyết dừng lại, ánh mắt có chút ngưng trọng nhìn bốn phía, ngay cả hô hấp đều thả nhẹ hơn rất nhiều: “Nơi này không quá..... Nằm xuống!”

Phốc! Phốc! Phốc!

Ngay tại trong nháy mắt Nạp Lan Yên và Nhị Khuyết vừa nằm xuống, đột nhiên theo bốn phía bắn ra vô số mũi tên sát qua đỉnh đầu bọn họ, không chênh lệch một chút nào!

Thẳng đến khi một đợt công kích toàn bộ chấm dứt, Nhị Khuyết lau mồ hôi lạnh trên trán: “Cái này ngay cả một chút báo hiệu cũng không có.”

Nạp Lan Yên một tay đè lại bả vai của Nhị Khuyết: “Trước đừng đứng lên, hẳn là không chỉ có một đợt công kích này, chờ một chút.”

Nhị Khuyết gật gật đầu, từ trước đến nay cảm giác về nguy hiểm của lão đại nhà hắn đều là rất ngu bực (đại ý là rất nhạy bén á).

Nạp Lan Yên từ một bên nhặt lên một mũi tên, nhìn đầu mũi tên hiện ra u quang màu xanh biếc kia, hai mắt híp lại: “Quả nhiên là được tẩm độc.”

Nạp Lan Yên dùng đầu ngón tay đung một chút độc tố trên đầu mũi tên kia, móng tay trắng nhạt lập tức lây dính lên một tầng màu đen, mà độc tố màu xanh biếc kia cũng nổi lên màu xanh đen, Nạp Lan Yên giương lên con người đen, gọi lên một độ cong nguy hiểm: “Nhị Khuyết, đợi lát nữa nhặt một chút đồ chơi này, đến Địa Tinh tộc bồi bọn họ vui đùa một trận thật tốt.”

Cho dù ở chung với lão đại lâu như vậy, Nhị Khuyết thấy một màn như vậy cũng nhin không được co rút khóe miệng: “Như thế nào thói quen bôi độc trên móng tay của lão đại người còn không có sửa vậy?”

Đã từng bao nhiêu lần sau khi ăn cơm lão đại làm, trực tiếp chuyển nhà đến ở WC đó!

Nạp Lan Yên liếc mắt Nhị Khuyết nhìn một cái: “Cái gì gọi là thói quen? Đó là có thể dễ dàng sửa sao?”

Nhị Khuyết vừa muốn nói gì, ánh mắt liền liếc thấy mũi tên chọt phóng tới, cả kinh nói: “Quả nhiên lại đến rồi!”

Thần sắc Nạp Lan Yên bỗng nhiên biến đổi, một tay nhét Hỏa Ly và Liêu ca vào trong ngực, một tay nắm bả vai của Nhị Khuyết nhún người một chút liền bay đến đỉnh động, thân thể dính sát vào đỉnh động đất.

Ngay sau đó, từng mũi tên từ chỗ cách chớp mũi bọn họ 0,5 cm bắn về phía mặt đất!

Trong chớp mắt, chỗ bọn họ vừa nằm đã biến thành tổ ong vò vẽ.

Nhị Khuyết nhìn hình ảnh thê thảm không nỡ nhìn kia, yên lặng nuốt nước miếng: “Lão đại, như thế nào ta có loại cảm giác trộm mộ.....”

“Nghĩ quá nhiều.” Nạp Lan Yên mang theo Nhị Khuyết tìm đến địa phương đặt chân an toàn, “Những thứ cơ quan ngầm này, ở trước mặt các tiền bối Hoa Hạ cổ đại chơi đùa cơ quan trận pháp đó căn bản là không đủ nhìn.”

“Đúng thế.” Nhị Khuyết nhún nhún vai, những thứ này đặt ở trước mặt cơ quan trận pháp chân chính, thật sự không đủ nhìn, cúi người xuống tiện tay nhặt lên một mũi tên, “Lão đại, độc do chính bọn họ tạo, đối phó với bọn họ có tác dụng sao?”

“Không có tác dụng.” Nạp Lan Yên thu toàn bộ mũi tên vào trong không gian giới chỉ, “Nhưng mà để cho Tiểu Bảo đi gia công lại là được rồi.”

Giờ khắc này Nhị Khuyết không khỏi rất muốn thắp nến cầu nguyện một chút cho Địa Tinh tộc sắp gặp mặt kia!

Hỏa Ly và Liêu ca nhìn hai người vui mừng thu độc tiễn (mũi tên độc), trên đầu đồng thời chảy xuống ba đường hắc tuyến, nếu thực lấy thứ này đi đối phó Địa Tinh tộc, vậy cho dù Địa Tinh tộc không bị độc chết cũng sẽ bị tức chết đi!

Tân tân khổ khổ (vất vả khổ cực) sắp đặt cạm bẫy không hại được người còn không nói, lại còn bị đồ của mình làm bị thương!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Thần Long Huyết Mạch!

“Lão đại.....”

Nhìn Địa Tinh tộc rậm rạp xấu xí vô cùng ở xung quanh, tóc của Nhị Khuyết đều dựng thẳng đứng lên.

Nạp Lan Yên lẳng lẳng nhìn một màn này, ánh mắt trầm tĩnh: “Xem ra chỉ có thể giết một đường mà đi.”

Nhị Khuyết nghe vậy, dùng sức nhắm mắt, yên lặng tưởng tượng Địa Tinh tộc rậm rạp ở đối diện thành đại rau xanh (rau xanh lớn) xanh mượt, hít sâu một hơi, khi lại mở mắt quả nhiên cảm thấy thuận mắt hơn rất nhiều, phong tao (làm dáng) vén lên sợi tóc trên trán: “Ai, đối phó với một đám đại rau xanh, thật là tổn hại uy phong của thiếu gia. A! Uy phong.....”

Vừa dứt lời, dưới chân Nhị Khuyết đã muốn đạp gió bay một bước dài, năm ngón tay tay phải giơ lên trên không nắm chặt, một thanh Đâu Long Cự Kiếm lẳng không xuất hiện (*) ở trong tay!

(*) lẳng không xuất hiện: đột nhiên xuất hiện không có căn cứ.

Cự: là to lớn.

Chỉ thấy thân hình hấn nhoáng lên một cái, sau lưng đột nhiên xuất hiện một đầu Cự Long hư ảnh, hư ảnh khổng lồ gần như là nghiền ép nửa bầu trời, Cự Kiếm lập tức vung xuống, một cỗ vòi rồng cường đại vô thượng (tối cao) chọt thẳng đánh về phía Địa Tinh tộc: “Long Ý Kiếm trảm!”

“Rống!”

Một tiếng rống ngâm to rõ, giống như Cự Long đến từ thời kỳ viễn cổ, uy nghiêm mà khí phách, tràn đầy nồng đậm phong phạm Vương giả.

Oanh!

Răng rắc!

Lực lượng khủng bố nhấc lên sóng khí ngập trời, vô số Địa Tinh tộc lập tức bị đánh bay ra ngoài mấy chục thước (mét), cây cối trên mặt đất răng rắc vỡ ra một đạo rãnh sâu dài đến gần trăm mét, trực tiếp mở một đường lớn từ trong Địa Tinh tộc rậm rạp.

Nhị Khuyết một bộ quần áo màu đen, cầm kiếm đứng ở giữa không trung, ba ngàn tóc đen đón gió bay phấp phới, dung nhan tuấn tú, hai mắt tối đen bình tĩnh thâm thúy, giờ khắc này thanh niên suất khí (đẹp trai) giống như thiên thần lâm thế. (lee: mình nghĩ là đẹp trai như thiên thần hạ phàm ý ^^)

Trong con người của Nạp Lan Yên lóe ra hào quang sáng rỡ, khoe miệng không tự chủ được toát ra một độ cong tự hào kiêu ngạo.

Chính là.....

Không đợi nàng kiêu ngạo quá ba giây, vị thanh niên suất như thiên thần nào đó quay đầu, trưng ra khuôn mặt tuấn tú nhăn lại đau khổ ngao ngao kêu lên: “Lão đại, đại sự (việc quan trọng) không ổn, ta.... Ta giống như rút sạch bản thân rồi.....” (lee: mất hình tượng quá đi ~ cơ mà thế mới là Nhị Khuyết thiếu dây ^^ đáng iu)

Linh lực vốn đang tràn đầy trong đan điền trong chớp mắt liền rỗng tuếch rồi, đứng ở trong địa bàn của địch nhân (kẻ địch), giờ khắc này quả

thực muốn đánh bản thân một chút, cho người đùa giỡn suốt, cho người giả bộ, lần này sướng rồi?

Nạp Lan Yên cũng không có dừng lại, một tay nắm ở eo nhỏ mảnh khảnh của vị thanh niên nào đó, nhanh chóng bay vút đi về phía con đường đã được phá mở.

Nhân tiện, còn phất phất tay với đám Địa Tinh tộc còn đang khiếp sợ vẫn giương mắt nhìn.

Trong chớp mắt, hai người đã biến mất ở hơn trăm dặm (*).

(*): dặm: đơn vị đo chiều dài, bằng 1/2 km.

Lưu đầy đất Địa Tinh tộc hai mắt nhìn nhau, ngao ngao kêu bắt đầu điên cuồng đưa tin, việc lớn không tốt rồi, hai nhân loại mang theo một đầu Cự Long đánh đi vào!

Nạp Lan Yên giúp đỡ Nhị Khuyết chạy vội đến trong bụi cây, tìm cái hốc cây, ném người một cái vào bên trong, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một cái bình nhỏ, đổ một chút bột phấn màu trắng ở trên miệng hốc cây, lúc này mới quay đầu, cười tủm tỉm giơ ngón tay cái lên: “Nhị Khuyết, người vừa mới suất bạo (đẹp trai tàn bạo :D).”

Nhị Khuyết nhếch miệng cười: “Là vậy à? Ta cũng cảm thấy như vậy.”

“Chiêu thức vừa rồi người dùng, là học được từ đâu?” Hỏa Ly từ trong lòng Nhị Khuyết chui ra, hai mắt hồng bảo thạch vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Nhị Khuyết, đáy mắt hiện lên suy nghĩ sâu xa nào đó.

Nhị Khuyết xếp bằng ngồi xuống, chuẩn bị vận công khôi phục Linh lực, nghe vậy thuận miệng đáp lời nói: “Cung gia tổ truyền.” (lee: võ công gia truyền của Cung gia đó bà con)

“Người cho ta xem thanh kiếm kia.” Hỏa Ly nhảy đến trên đùi Nhị Khuyết, giọng điệu có chút vội vàng.

Nhị Khuyết kỳ quái nhìn nhìn Hỏa Ly, lấy Cự Kiếm từ trong nhẫn trữ vật ra đặt ở trên đùi: “Này, đây này.”

Hỏa Ly nhìn từ đầu đến chuôi kiếm, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu, trong con ngươi màu đỏ luôn ngạo nghễ lãnh diễm kia thế nhưng lại tràn đầy lệ quang kích động: “Long Cốt kiếm! Thật là Long Cốt kiếm!”

Long Cốt kiếm?

Nhị Khuyết bỗng chốc quay đầu nhìn về phía Nạp Lan Yên, lão đại, đừng nói đồ vật này là một đại bảo bối nha?

Hai tay Nạp Lan Yên vòng ở trước ngực, nhướn mày nhìn lại, đây không phải khẳng định sao? Nếu không thế nào thanh kiếm có thể triệu hồi ra Rồng? Cứ coi chỉ là một cái hư ảnh, nhưng Thần Long tộc trên thế giới này cũng là chủng tộc vượt qua các tộc ở ngoài, là chủng tộc duy nhất gần gũi nhất với Thần.

Thần Long, Thần Long, một chữ ‘Thần’ há có thể vọng gia (ngông cuồng tăng thêm)? (lee: ở đây là nói, chữ ‘Thần’ này không phải muốn thêm vào là có thể thêm vào)

Liêu ca đại nhân ngồi xổm trên vai trái của Nạp Lan Yên trừng mắt, ánh mắt từ trên xuống dưới xem xét Nhị Khuyết, sau một lúc lâu mới có chút rối rắm nói: “Hỏa Ly lão đại, chẳng lẽ hãn là.....”

Hỏa Ly hiển nhiên cũng có chút rối rắm cuộn cuộn vung lên đuôi to: “Muốn thật sự là hãn mà nói, thông minh này có chút thấp.....”

“Này này này!” Nhị Khuyết đầy đầu hắc tuyến nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nơi nào của ta có bộ dáng giống chỉ số thông minh thấp chứ?”

Hỏa Ly và Liêu ca đồng thời quay đầu, trăm miệng một lời khẳng định nói: “Nơi nào cũng giống!”

Tiểu Bảo từ cánh tay Nạp Lan Yên leo đến trên vai phải của nàng, như trước quần mình thành một hình dạng kỳ quái, ngẩng đầu lên hỏi Hỏa Ly: “Các người đang nói về chuyện Long tộc Huyền Cửu sao?”

“Tiểu Bảo, người cũng biết?” Nạp Lan Yên tò mò nhìn về phía Tiểu Bảo.

“Nếu ta không đoán sai mà nói, Cung gia lão thái (ông cụ Cung gia) rất có thể chính là nhân loại năm đó phải thừa nhận hình phạt trừu gân dịch cốt (rút gân dịch xương) của Huyền Cửu.” Ngay cả tự xưng ‘tiểu gia’ Hỏa Ly luôn luôn đặt ở bên miệng cũng không thấy rồi, thần sắc nơi đáy mắt có chút phức tạp.

Nạp Lan Yên và Cung Vô Khuyết đồng thời nhíu mày, Hỏa Ly một câu hạ xuống, hai người gần như là liền đoán được đại khái, chính là, hình phạt trừu gân dịch cốt.....

Vào lúc này Hỏa Ly đột nhiên quay đầu, hung hăng cắn một ngụm ở trên cổ của Cung Vô Khuyết.

“Hít!” Cung Vô Khuyết đau đến mặt mày đều sắp nhăn thành một năm, “Hong mao (*), người làm gì?”

(*) Hong mao: Long đỏ, đang gọi Hỏa Ly đấy, nó màu đỏ mà, anh này đau quá nên gọi vậy.

Nhưng mà, đúng lúc này, Liêu ca và Tiểu Bảo trên vai Nạp Lan Yên lập tức lạnh run cuộn mình thành một đoàn, Hỏa Ly lại xoay người một cái từ trên vai Nhị Khuyết bay ngược ra ngoài, nặng nề ngã ở trong hốc cây.

“Quả nhiên có Thần Long huyết mạch (máu rồng á).” Hỏa Ly nhảy đến trên đỉnh đầu Nạp Lan Yên, hai móng vuốt gắt gao ôm tóc của nàng, “Tiểu Yên, kế tiếp chiến đấu ở Địa Tinh tộc toàn bộ giao cho hã, lấy tuổi hiện tại của hã nếu là không thức tỉnh Thần Long huyết mạch, về sau muốn có hã cũng chịu.”

Nhị Khuyết ôm cổ mình, khước miệng hung hăng co rút: “Người không phải đang nói giỡn đấy chứ?”

Hỏa Ly nổi giận đùng đùng trừng mắt Nhị Khuyết một cái: “Các người thấy ba chúng ta giống như là đang nói giỡn hay sao?”

Nhìn hình dạng của ba con Hỏa Ly, Liêu ca và Tiểu Bảo, Nhị Khuyết ho nhẹ một tiếng, sờ sờ cái mũi: “Được rồi được rồi.”

“Nhị Khuyết, có câu là thiên hàng đại nhậm vu tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt, ngạ kỳ thể phu (*)... ..” Nạp Lan Yên đi đến bên người Nhị Khuyết, vỗ vỗ bờ vai của hã, hai mắt tràn đầy tín nhiệm nói, “Trọng trách đối phó Địa Tinh tộc này, liền giao cho người!”

(*)Thiên hàng đại nhậm vu tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt, ngạ kỳ thể phu: nghĩa là trời giao trách nhiệm lớn lao cho người như vậy, nhất định trước hết phải có ý chí kiên trì chịu khổ, gân cốt này vất vả, bụng dạ này đói.

Nguyên văn cả câu: Thiên hàng đại nhậm vu tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt, ngạ kỳ thể phu, không phạm kỳ thân, hành chỉ loạn kỳ sở vi, sở dĩ động tâm nhân tính, tăng ích kỳ sở bất năng. - - 《 Mạnh Tử 》

Xuất xứ: (告子下) Cáo Tử Hạ - Mạnh Tử.

“Lão đại!” Nhị Khuyết nước mắt lã chã túm trụ tay của Nạp Lan Yên, “Người không thương ta sao? Người thật sự thật sự.....”

Nạp Lan Yên hơi hơi nheo mắt, Nhị Khuyết còn chưa nói xong lập tức sửa miệng: “Không phải là vài tên Địa Tinh tộc thôi sao, giao cho thiếu gia!”

“Đi thôi!” Nạp Lan Yên vừa dứt lời, nâng lên một cước đã đạp Nhị Khuyết từ trong hốc cây ra ngoài.

Nhị Khuyết ôm hông thảm thiết ngã ra ngoài, ngẩng đầu liền nhìn thấy một đoàn “Đại rau xanh” xanh mướt quay chung quanh ở bên cạnh hắn, đang nhe răng nhếch miệng ngao ngao kêu với hắn.

Nạp Lan Yên bay ra khỏi hốc cây, đứng ở trên nhánh cây cười tủm tỉm phất tay với thanh niên khóc không ra nước mắt: “Anh bạn nhỏ, cố gắng lên, ta đi tìm đường.”

“Lão đại, Linh lực của ta còn chưa có khôi phục, ngao ~~ ”

Tiếng kêu thảm thối (thê thảm + đau đớn) của Nhị Khuyết quanh quần ở toàn bộ sơn cốc (khe núi), làm một đám chim choc kinh sợ bay tán loạn.

Lúc này Nạp Lan Yên đã ở cách xa hơn trăm dặm, nghe Tiểu Bảo trên vai liên miên cẩn thận nói với nàng truyền thuyết về đứa con thứ chín của Long Hoàng – Huyền Cửu năm đó.

Long tộc công chúa Huyền Cửu trưởng thành liền vụng trộm hóa thành hình người chạy ra khỏi lãnh địa, gặp gỡ thanh niên nhân tộc anh tuấn tiêu sái, trên đường hai người kết bạn lịch lãm (đi rèn luyện) hiểu nhau yêu nhau.

Mà tốt đẹp thường thường là ngắn ngủi, sau khi Long Hoàng biết được việc này mặt rồng giận dữ, lập tức phái người bắt Huyền Cửu trở về, cũng nghiêm khắc trừng trị thanh niên nhân tộc, mạnh mẽ chia rẽ bọn họ.

Từ đó về sau, đã qua 10 năm.

10 năm này phát sinh qua cái gì không ai biết, nhưng kết quả cuối cùng là thanh niên nhân tộc dùng thực lực của chính mình xông vào Long cung, mà Huyền Cửu bị trừu long cân dịch long cốt (rút gân rỗng, cạo vảy rỗng) hoàn toàn trục xuất khỏi Long tộc, hai người cứ như vậy rời khỏi lãnh địa của Long tộc.

Đến nay chuyện về Huyền Cửu, đã qua đi gần trăm năm.

Sau khi Nạp Lan Yên nghe xong, có chút nói không rõ tâm tình thời khắc này.

Chuyện này tương tự với chuyện xưa về thần tiên và phàm nhân cũng không tính là xa lạ, từng nghe đến cũng chỉ là cười cho qua, dù sao chuyện xưa chính là chuyện xưa.

Nhưng nay một sự kiện chân chân thật thật phát sinh ở bên người, hơn nữa tình yêu này nói không rõ con đường tối tăm gì đó. (lee: chắc là không rõ về con đường tình yêu tối tăm của hai người Huyền Cửu á)

Tam gia.

Từ kiếp trước đến kiếp này, từ địch nhân đến đối thủ, đến tình tảo tượng tích (*), đến liều mình cứu giúp, đến tình đầu ý hợp.

(*) tình tảo tương tích: người thông minh quý trọng nhau, giống người tài trọng người tài á ^^

Nàng không phải Huyền Cửu, chưa có tới mức phải lựa chọn giữa thân tình và tình yêu.

Nhưng nếu là có người có ý đồ phá hư nàng và Lãnh Thiểu Diệp, trong con người của Nạp Lan Yên lóe lên hào quang sắc bén, khóe miệng

nhắc lên một cái độ cong như có như không.

Tiểu Bảo quấn vòng nắm ở trên vai Nạp Lan Yên dùng sức rùng mình một cái, đầu nhỏ run run, không đợi nó lại đi cọ cọ, chợt nghe thấy chủ nhân mình nghiêm trang nói với nó: “Tiểu Bảo, làm sao bây giờ, ta nhớ Lãnh Thiếu Diệp.”

Tiểu Bảo lè lưỡi răn, giọng nói non nớt, miệng an ủi: “Chủ nhân, hẳn khẳng định cũng nhớ người.”

“Phốc.....” Nạp Lan Yên xì một tiếng bật cười, búng đầu của Tiểu Bảo, “Không có việc gì, ta chỉ cảm khái một chút thôi, đi, làm việc đi!”

Hỏa Ly và Liêu ca âm thầm canh giữ ở bên người Nhị Khuyết, nàng mang theo Tiểu Bảo đi tìm đi đường đến tòa thành trung tâm, thuận tiện, mang đến cho cuộc sống của đám Địa Tinh tộc một chút sắc thái.

Nạp Lan Yên nhìn vài cái bình ngọc trên tay, cười đến đặc biệt tươi đẹp.

Cùng lúc đó, trong Chiến Vương phủ, Lãnh Thiếu Diệp một thân chiến bào lửa đỏ đứng ở trên đài hội nghị của Diển Võ trường, tay cầm Xích Long trường thương, vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt đen đảo qua mấy Lãnh gia huynh đệ cầm đầu đế quốc tinh anh trước mặt, trường thương vung lên xuống, kinh phong nổ tung trên không trung: “Xuất chiến!”

“Chiến!”

Âm thanh chinh tề vang dội cắt qua hư không, khí thế mênh mông cuộn cuộn thẳng đến tận trời!

Tuy là nhị hoàng tử Lãnh Thiếu Khuynh luôn luôn giống như trích tiên giờ phút này thế nhưng cũng chiến bào gia thân (trên người mặc thêm chiến bào), cầm bảo kiếm trong tay, ánh mắt lạnh như băng mà kiên nghị.

Liệt Diễm đế quốc, cho dù nội đấu vô số, cũng không tới phiên người khác đến khi dễ!

Lãnh Thiếu Diệp cầm đầu ghé mắt nhìn phía chân trời xa xôi, hai mắt càng sâu sắc, môi mỏng mím thành một đường thẳng tắp, bàn tay dưới ống tay áo đã càng nắm càng chặt, sau một lúc lâu, bỗng chốc thu hồi ánh mắt, sát khí ngoan lệ từ đáy mắt chợt lóe rồi biến mất.

Hồ Ly ngu ngốc, gia sẽ không để cho nàng một mình chiến đấu thật lâu, ở nơi đó chờ!

Đại Thanh Ngưu (*) nhắm mắt theo đuôi ở bên người Lãnh Thiếu Diệp, thường thường “Rống” một tiếng về phía chân trời, Hỏa Ly lão đại, Liêu ca đại điều (con chim lớn), ta cũng sẽ không để cho các người chờ thật lâu, rống.....

(*) Đại Thanh Ngưu: những chương trước vẫn là Đại Hắc Ngưu mà cùng đi theo Yên tử với Hỏa Ly và Liêu ca đó.

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Địa Tinh Tộc Vương Tử, Thức Tỉnh!

Lãnh địa của Địa Tinh tộc.

Ở chỗ sâu trong tầng tầng cây cối, có một tòa thành thủy tinh như ẩn như hiện, sau cơn mưa thời tiết lại trong xanh như ban đầu, ánh mặt trời chiếu vào trên không khí ướt lạnh, chiếu ra thất thải quang mang (ánh sáng bảy màu) đẹp mắt, toàn bộ tòa thành giống như phủ thêm một tầng lụa mỏng mỏng lung, như mộng như ảo.

Trong đại điện xa hoa tôn quý, từng đợt từng đợt tiếng đàn say lòng người nhẹ nhàng lay động ở bên tai, gió nhẹ phất quá màn cửa sổ, một mảnh an nhàn thản nhiên.

Nhưng mà, một tiếng hô to đột nhiên đánh nát một phòng yên bình: “Vương tử Điện hạ!”

Tiếng đàn im bật, trong đại điện lập tức xông ra mấy tên tuấn nam mỹ nữ, người người trên mặt mang vẻ lo lắng, lắc mình liền bay về phía chủ điện tầng ba.

Chỉ vì con nối dòng duy nhất của thế hệ Địa Tinh vương tộc này ở chủ điện tầng ba, Địa Tinh tộc Vương tử - Thiên Phi Huyền, khi sinh ra thiếu một hồn một phách, cho nên từ nhỏ thân thể đã suy nhược không ngừng, mặc dù như thế, Thiên Phi Huyền cũng là Vương tử Điện hạ duy nhất mà toàn bộ Địa Tinh tộc nâng ở lòng bàn tay đều sợ té. (lee: thật là được cưng chiều mà ~)

Chủ điện tầng ba, những chỗ quan trọng đều là dùng Ngọc Lưu Ly tạo nên, Ngọc Thạch trải đầy, không một chỗ nào không phải hoa lệ vô song (lộng lẫy có một không hai).

Trong điện, một thiếu niên mảnh mai tinh tảo ở trên nhuyễn tháp (giường êm), ba ngàn tóc bạc như tơ lụa tự nhiên rủ xuống bên vai, dung nhan giống như mỹ ngọc, tinh xảo tuyệt luân, một đôi con ngươi màu bạc trong đôi mắt dài nhỏ thường thường xẹt qua tà khí nhè nhẹ, ánh mắt tự nhiên quét qua mọi người xung quanh, thản nhiên nói: “Lui ra.”

Giọng nói bình tĩnh mà lạnh nhạt của thanh niên, lại tự dưng lộ ra một cỗ sát khí không thể trái nghịch.

Những tên Địa Tinh tộc xung quanh vốn đang lo lắng nghe được một câu như thế, không khỏi lập tức trợn to hai mắt, liếc mắt lẫn nhau, đều có thể nhìn thấy không dám tin trong mắt nhau!

Mỗi người trong bọn họ đều không dám hy vọng xa vời suy nghĩ bỗng nhiên hiện lên trong đầu xảy ra, đây giống như kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng) thật lớn từ trên trời giáng xuống làm cho chân tay bọn họ luống cuống, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Điện hạ trước mắt không hề giống với trước kia như vậy.

Chẳng lẽ.....

Từ khi ra đời Điện hạ đã mất đi một hồn một phách, nay đã tìm trở về rồi sao?

Thiếu niên thản nhiên rũ mi mắt, giọng nói vẫn bình tĩnh như trước: “Để cho Bản điện một người yên tĩnh.”

Ông trời phù hộ!

Mọi người nhịn xuống kích động muốn kêu lên, cung kính thi lễ với thiếu niên một cái, một đám chạy vội rời đi, khoe môi nhếch lên tươi cười thật to, lại sớm đã nước mắt vỡ òa.

Nhịn không được muốn nói cho khắp thiên hạ, Vương tử Điện hạ của bọn họ, thật sự khôi phục!

Nhưng bất luận Địa Tinh tộc hưng phấn muốn tuyên cáo khắp thiên hạ như thế nào đi nữa, lúc này Vương tử Điện hạ của họ lại yên lặng đứng ở bên cửa sổ ngẩng đầu nhìn lên mặt trời đang nhô cao trên bầu trời, dưới chân là một tấm gương rơi nát bấy, trên khuôn mặt tinh xảo như chạm ngọc mang nòng đậm cười khở: “Thật sự là đủ rồi!”

“Ách.” Vương tử Điện hạ bực bội đá văng một mảnh vỡ bên chân, bước đi đến bên nhuyễn tháp xoay người một cái ngã xuống giữa giường mềm mại, mặt chôn ở trong gối đầu giọng nói buồn bực chửi bới, “Rốt cuộc đây là cái địa phương quý quái gì há khốn khiếp!”

Cùng thời gian, Nạp Lan Yên đang ẩn nấp ở trên cây bố trí cạm bẫy mí mắt nhảy lên vui mừng, như có cảm ứng nhìn thoáng qua chỗ sâu ở trong rừng cây, long mày chặt chẽ nhíu lại, một loại cảm giác không nói nên lời từ trong lòng tràn ngập ra.

Nạp Lan Yên tâm thần có chút không tập trung cố gắng chuẩn bị cho xong cạm bẫy trên đầu, xoay người chạy vội về phía Nhị Khuyết.

Nhị Khuyết đang khổ chiến với đám Địa Tinh tộc cũng là một hồi tim đập nhanh, trên mặt vốn còn treo vài phần trêu tức tự nhiên biến mất, lau vết máu trên mặt, cúi đầu nỉ non một câu: “Không thể kéo dài được nữa.....”

“Hỏa Ly, ta biết ngươi ở đây, đi ra, ta phải làm thế nào thì mới có thể thức tỉnh Long tộc huyết mạch một cách nhanh nhất?”

Nhị Khuyết ngăn trở Địa Tinh tấn công tới, quay về một phía quát lớn.

Loại tim đập nhanh nói không nên lời này là tốt hay xấu hẳn không biết, nhưng sự lo lắng cho Nạp Lan Yên làm cho hẳn không muốn lại tiếp tục lãng phí thời gian ở trong này!

Hỏa Ly từ trong bóng tối xuất hiện, đôi mắt hồng bảo thạch đỏ như máu thẳng tắp nhìn Nhị Khuyết: “Con đường ngắn nhất chính là..... Chết.”

Ở ranh giới sinh tử (sống chết).

Ở lúc con người gần như là tuyệt vọng lực bộc phát là không thể đo lường, huống chi là Cung Vô Khuyết có được Long tộc huyết mạch, một khi sinh mệnh chống được cực hạn, Long tộc huyết mạch sẽ tự động thức tỉnh để bảo vệ chủ thể.

Nhưng xác suất thành công và tỉ lệ tử vong (chết) của phương thức này là 50-50, mức độ nguy hiểm rất cao, có gần như một nửa tỷ lệ là sẽ chết không toàn thân, cho nên không ai nguyện ý chủ động ném thử loại phương pháp này.

Khóe miệng của Nhị Khuyết nhếch lên một độ cong nhỏ bé, dùng âm thanh trầm thấp chỉ có mình mới có thể nghe được nói: “Ách, chết.....”

Mặc dù âm thanh rất nhỏ, Hỏa Ly cũng vẫn nghe được rõ ràng, vẻ mặt trầm mặc nhìn Nhị Khuyết.

Chỉ thấy biểu tình đứng đắn kia của Nhị Khuyết còn chưa bảo trì được ba giây, vừa quay đầu liền cười đến vẻ mặt xán lạn: “Tiểu Hỏa Ly, người quá coi thường thiếu gia rồi! Chuyện trước kia thiếu gia làm không phải liều mạng hay sao? Chậc chậc, như thế nào loại việc nhỏ này có thể làm khó được thiếu gia ta?”

Hỏa Ly co rút khóe mắt, trừng mắt nhìn Nhị Khuyết một cái: “An tâm đi thôi, có ta ở đây, thiếu một cái mạng cũng có thể cứu người trở về!”

Trong lòng Nhị Khuyết lập tức tràn đầy hoa đào: “Tiểu Hỏa Ly, thiếu gia chỉ biết là người yêu ta đấy!”

“Cút!” Hỏa Ly hung hăng cắn chặt răng lắc mình trốn vào chỗ tối, nó chỉ biết không thể nói chuyện phiếm với kẻ ngu xuẩn này vượt quá ba câu!

Nhị Khuyết vén tóc lên, một chân quét ngang một cái, phong tao (làm dáng) mười phần tuyên cáo với đám Địa Tinh kia: “Hôm nay thiếu gia liền cho các người chết dập đầu!”

Vẻ mặt khí định thần nhàn, ánh mắt nghiêm túc.

Nam nhân nhìn như không đáng tin cậy, nhưng mà vào thời khắc mấu chốt đủ để hoàn toàn dựa vào.

Từ một nơi bí mật gần đó Hỏa Ly kêu hai tiếng, đảo mắt liền nhìn thấy Nạp Lan Yên vội vàng vọt tới, chân sau vừa bước liền trực tiếp nhảy đến trên đầu Nạp Lan Yên, cầm lấy hai sợi tóc của nàng: “Tiểu Yên?”

Nạp Lan Yên tận mắt thấy Nhị Khuyết sức sống mười phần, tảng đá treo trong lòng kia nơi mới thả xuống, giấu kín khí tức tránh ở chỗ tối: “Nhị Khuyết thế nào?”

“Không có việc gì không có việc gì.” Hỏa Ly ngáp một cái, không để ý lắm nói, “Có ta ở đây, cam đoan hẳn vui vẻ.”

“Không đúng!” Nạp Lan Yên chú ý tới đấu pháp (phương pháp chiến đấu) không muốn sống kia của Nhị Khuyết, sắc mặt đột nhiên thay đổi, đứng dậy muốn đi đến bên người Nhị Khuyết, đấu pháp như vậy hoàn toàn không phải là phong cách của Nhị Khuyết.

“Đây là trận chiến của chính hãn.” Hỏa Ly phi thân đến trước mặt Nạp Lan Yên, con người màu đỏ trắng tấp nhìn nàng, “Tiểu Yên, đó là chính hãn lựa chọn.”

“Lựa chọn cái rắm!” Sắc mặt Nạp Lan Yên vô cùng băng lãnh, “Lĩnh hội phương pháp thức tỉnh Long tộc huyết mạch thiếu gì cách, mang mạng ra chơi đùa làm gì?”

Từ lúc nhận thấy được không đúng, Nạp Lan Yên đã nghĩ đến nguyên nhân trong đó.

Nguyên nhân Nhị Khuyết muốn thức tỉnh Long tộc huyết mạch nàng biết, nhưng loại phương pháp chết tiệt này, nghĩ cũng không đừng nghĩ!

Từ lúc nhận thức đến nay, lần đầu tiên Hỏa Ly nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng khiếp người như thế của Nạp Lan Yên, có chút sững sờ, càng nhiều hơn là một loại cảm giác nói không rõ nói là gì, có chút hâm mộ, có chút khiếp sợ, hình như còn có chút ủy khuất.

Nạp Lan Yên võ xuống đầu Hỏa Ly, tay phải thoáng một cái trên không trung, trường kiếm bỗng nhiên nhảy vào lòng bàn tay, dương tay một kiếm vung xuống, kiếm khí sắc bén như cơn lốc lập tức mở ra một con đường ở bên ngoài vòng vây!

“Lão đại?”

Nhị Khuyết giết đỏ cả mắt thấy một màn như vậy, huyết quang (tơ máu) trong mắt lập tức rút đi, nở ra một nụ cười xán lạn: “Người không có việc gì?”

Đầy ngập tức giận, nháy mắt liền biến mất.

Nạp Lan Yên không biết nên khóc hay nên cười, Nhị Khuyết luôn luôn có bản lãnh làm cho trong lòng người ta ấm đến rồi tỉnh rồi mù:

“Trước giải quyết đám này rồi nói sau!”

“Được rồi!” Nhị Khuyết cong đôi mắt trả lời một câu, hai người đưa lưng về nhau, vẻ mặt xơ xác tiêu điều, liên tiếp vài đại chiêu tung ra ngoài, Địa Tinh tộc đã có dấu hiệu muốn lui về phía sau.

Đúng lúc này, đột nhiên một hồi âm thanh lớn thanh thúy dễ nghe từ chỗ sâu ở trong rừng truyền ra, gần như là lúc âm thanh vang lên trong nháy mắt, tất cả Địa Tinh tộc đều dừng chiến đấu, như là nghe được triệu hồi bắt đầu có trật tự lui về phía sau.

“Lão đại, người có một loại cảm giác kỳ quái hay không?” Đầu ngón tay của Nhị Khuyết vỗ về chuôi kiếm, ánh mắt chuyển tới chỗ sâu ở trong rừng, “Giống như có cái gì đó dẫn dắt, này, là ở chỗ mặt này.”

“Có.” Nạp Lan Yên rũ xuống mi mắt, “Ngay từ đầu ta sợ hãi người có việc gì, nhưng hiện tại..... Nhị Khuyết, như thế này có lẽ bọn họ còn có một vòng công kích cuối cùng, đến lúc đó giả bộ bất tỉnh.”

Nhị Khuyết nhượng nhượng mào: “Được.”

Sau khi âm thanh kia dừng lại, quả nhiên không ngoài dự đoán của Nạp Lan Yên, một vòng công kích mãnh liệt cuối cùng của Địa Tinh tộc đánh úp lại về phía bọn họ, hai người liếc nhau, sau khi cùng Địa Tinh qua mấy chiêu, liên tiếp “ngất” đi.

Một tên nhìn như cầm đầu Địa Tinh nhìn nhìn hai nhân loại trên đất: “Mang đi!”

“Vâng!”

Hỏa Ly và Liêu ca ẩn ở một nơi bí mật gần đó nhìn hai người bị Địa Tinh tộc nâng đi, liếc mắt nhìn nhau một cái, trợn mắt há hốc miệng.

Liêu ca mở to hai tròng mắt tròn vo: “..... Đây theo như lời nhân loại là không vào hang cộp làm sao bắt được cộp con?”

Hỏa Ly liếc mắt: “Hai tên gốc lớn mật.”

“Tê tê.....” Tiểu Bảo leo ở trên nhánh cây dương đầu phun lưỡi răn với Hỏa Ly, “Chủ nhân mới không phải tên gốc lớn mật đâu! Chủ nhân đã muốn bố trí ba cái cạm bẫy tốt lắm, tất cả Địa Tinh tập trung một chỗ, đến lúc đó có chúng nó chịu.”

“Được được được, chủ nhân người nắm chắc.” Hỏa Ly co rút khóe miệng, một khi đề cập đến chuyện của Nạp Lan Yên, ai cũng không có thể ở trước mặt nó nói chủ nhân của nó một chữ ‘không’, “Chúng ta cũng nhanh đuổi theo đi.”

“Chủ nhân nói âm thanh báo hiệu này là triệu hồi toàn tộc đấy, để cho chúng ta ở tại chỗ này.” Tiểu Bảo lắc lắc đầu, “Hơi thở của Thú tộc quá nhạy cảm với Địa Tinh tộc.”

“Đi theo ta đi, bao người có thịt ăn.” Hỏa Ly cao ngạo giương lên đôi mắt đỏ, vung lên cái đuôi lửa đỏ quấn lấy Tiểu Bảo và Liêu ca, bóng dáng đã như một đạo tia chớp nhanh chóng biến mất ở chỗ đó.

Người người hương vị hơi thở khó nhận, Nhị Khuyết hung hăng cau cái mũi, nghiêng đầu bĩu môi với Nạp Lan Yên, lão đại, chúng nó đây là muốn nâng ta đi chỗ nào?

Nạp Lan Yên cong mắt liếc con người, trước chịu đựng, đến nơi chúng ta liền tránh.

Nhị Khuyết thở sâu, nhìn Địa Tinh tộc diện mạo vô cùng xấu xí dưới thân, bất đắc dĩ nhắm mắt lại, quên đi, nhắm mắt làm ngơ đi.

Càng tới gần bên trong Địa Tinh tộc, đáy lòng hai người kia có một cổ cảm giác không hiểu là gì càng ngày càng nồng đậm, giống như là có cái gì triệu hồi bọn họ vậy.

Cùng lúc đó, ở chỗ sâu trong Địa Tinh tộc, tòa thành trung tâm.

Địa Tinh tộc Vương tử Thiên Phi Huyền thức tỉnh, chân trần đi qua thảm nhung, lẳng lặng đứng ở bên cửa sổ, đôi mắt yêu dị hẹp dài nhìn sơn mạch mênh mông vô bờ kéo dài ở ngoài cửa sổ, khóe miệng chậm rãi nhếch lên một độ cong: “Ách, thật sự là giác quan thứ sáu không sai.”

“Người tới.” Thiên Phi Huyền thu lại ý cười, đảo mắt nhìn về phía Địa Tinh tộc nửa quỳ ở trên thảm, “Có ngoại nhân (người ngoài) xâm nhập lãnh địa hay không?”

Hai gã ám vệ Địa Tinh quỳ trên mặt đất sừng sốt, trong đó một người trả lời: “Hồi Vương tử, có hai nhân loại xông vào lãnh địa, hiện đã bị Đa Lỗ Đại tướng bắt.”

Đáy mắt Thiên Phi Huyền nhanh chóng hiện lên một tia kích động, sau lại hóa thành tràn đầy ngoan liệt (hung ác): “Phân phó xuống, đưa bọn họ tới bên ngoài tòa thành, mở ra phòng ngự cấp một!”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Trấn Thú Tháp, Mười Bảy Mãnh Thú!

“Cấp một?”

Địa Tinh ám vệ ngăn người, uy lực của phòng ngự cấp một gần như là có thể ngăn cản mấy trăm Thú tộc cao cấp cường công, đối phó hai nhân loại nho nhỏ, cần sao?

Đôi môi đỏ mọng của Thiên Phi Huyền xẹt qua một độ cong yêu tú:
“Như thế nào?”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Hai gã Địa Tinh ám vệ lắc lắc đầu, thi lễ rồi nhanh chóng lui ra.

Địa Tinh tộc là một chủng tộc phân chia cấp bậc cực kỳ nghiêm trọng, Địa Tinh cấp bậc gì cũng đều không có quyền lợi cãi mệnh lệnh của Vương tộc, hưởng chi hạ lệnh là Vương tử Điện hạ bọn họ chờ đợi đã lâu.

Ngón tay thon dài trắng nõn của Thiên Phi Huyền khoát lên trên bệ cửa, ba ngàn tóc bạc lẳng lẳng rơi tới bên hông, khép hờ hai tròng mắt, ánh mặt trời chiếu vào trên khuôn mặt tinh xảo đến gần như hoàn mỹ của hã, bên môi tràn đầy tươi cười nhiếp hồn phách người ta, giờ khắc này, đẹp đến mức làm cho người ta hít thở không thông.

Bị Địa Tinh tộc lung la lung lay nâng đi trên đường, Nhị Khuyết mấp máy miệng, nhìn về phía Nạp Lan Yên bên cạnh, đang chuẩn bị nói cho nàng bản thân có chút cảm giác phát bực, không nghĩ lại nhìn thấy lão đại nhà mình thế nhưng lại nhắm chặt hai mắt hô hấp vững vàng đang ngủ!

Khóe miệng của Nhị Khuyết co rút, rốt cuộc lão đại nhà hắn là do cái gì cấu tạo? Ở dưới tình huống này thế nhưng cũng có thể ngủ.....

Nạp Lan Yên vẫn chưa ngủ, mà là ở trong lúc đó thần thức đột nhiên tiến nhập một mảnh địa phương kỳ quái, những nơi ánh mắt đi qua đều là sương mù mờ mịt.

“Có người?”

“Là hậu duệ (con cháu đời sau) của Nạp Lan Tề Thiên?”

“Không thể tưởng tượng được vẫn còn có người thần thức có thể đi vào nơi này.”

Tâm mắt của Nạp Lan Yên là một mảnh hôn ám, bên tai lại vang lên từng đạo âm thanh theo bốn phương tám hướng truyền tới, lông mày chặt chẽ chiu lại, dứt khoát trực tiếp khoanh chân ngồi xuống trên mặt đất, nhắm mắt, tĩnh tâm, bắt đầu tu luyện.

Mặc dù không biết đây là nơi nào, nhưng chung quanh Linh lực vô cùng tinh thuần không phải giả.

“Này, nhân loại, người không sợ hãi sao?”

Nạp Lan Yên nghe tiếng liền mở to mắt, chỉ thấy một oa nhi (em bé) trắng mập mạp cái yếm màu hồng tung bay trên không trung, mắt to hắc bạch phân minh (trắng đen rõ ràng) nhìn chăm chăm nàng, tràn đầy tò mò: “Mọi người đều nói nơi này là cấm địa của nhân loại, người không sợ hãi sao?”

“Thương Long giới, Trấn Thú tháp.” Hai mắt của Nạp Lan Yên bình tĩnh nhìn oa nhi trắng mập, “Cả hai chúng nó, không có sai đi?”

“Như thế nào người biết?” Oa nhi trắng mặt kinh ngạc tròn tròn cặp mắt.

Nạp Lan Yên nhú mày: “Chẳng lẽ ta không nên biết?”

“VẬY CŨNG KHÔNG PHẢI.” Oa nhi trắng mặt cong ánh mắt nở nụ cười, khuôn mặt mập mạp đỏ hồng đáng yêu vô cùng, chính là ở chỗ sâu trong đáy mắt lại hiện ra một tia nghiêm túc, “Người là hậu nhân của Nạp Lan Tề Thiên?”

“Đúng.” Nạp Lan Yên đáp, Nạp Lan Tề Thiên, đúng là lão tổ của Nạp Lan gia.

Oa nhi trắng mặt nói tiếp: “Trấn Thú tháp, một trong Tam đại Thần Khí Thượng Cổ, từ xưa đến nay tổng cộng đã trấn áp mười bảy con mãnh thú, muốn trở thành chủ nhân của Trấn Thú tháp phải theo thứ tự thông qua khảo nghiệm của mười bảy con mãnh thú này, người chuẩn bị tốt sao?”

“Không có hứng thú.” Nạp Lan Yên lười biếng dựng thẳng vai, thản nhiên nói.

“Cái gì?!” Oa nhi trắng mặt không thể tưởng tượng nổi tròn tròn cặp mắt, “Đây chính là một trong Tam đại Thần Khí Thượng Cổ, một khi người trở thành chủ nhân của nó, mười bảy con mãnh thú đều có thể cho người sử dụng, thậm chí có thể dùng nó trấn áp đàn thú, trở thành Vua của vạn thú, người thế nhưng nói không có hứng thú?”

“Ha hả?” Nạp Lan Yên chỉ vào chóp mũi chính mình, “Người anh em, người thấy ta ngốc sao?”

Oa nhi trắng mặt co rút khóe miệng: “Không quá ngốc.”

“VẬY THÌ THÔI ĐI.” Khóe miệng của Nạp Lan Yên gợi lên một độ cong thản nhiên, “Dùng thực lực tám lạng nửa cân hiện tại của ta, một khi chính

thức trở thành chủ nhân của Trấn Thú tháp, với thực lực của mười bảy con mãnh thú có thể lập tức cắn nuốt ta hẳn là không thành vấn đề đi?”

Oa nhi trắng mặt ngây ngẩn cả người, hiển nhiên không nghĩ tới Nạp Lan Yên thế nhưng có thể nghĩ đến một điều như vậy.

Nạp Lan Yên bỗng nhiên đứng dậy, thu lại tươi cười, ánh mắt lạnh lùng: “Trấn áp đàn thú, không cần; trở thành Vua của vạn thú, lại càng vô nghĩa. Nếu ta không đoán sai mà nói, người chính là một trong mười bảy con mãnh thú đi? Oa nhi, trước lúc người dùng ngôn ngữ hấp dẫn ta nhảy vào hố, thì giấu sát khí ở đáy mắt đi rồi nói sau!”

“Người..... Người tin hay không tin hiện tại ta sẽ giết người?!” Oa nhi trắng mặt thu hồi ngụy trang, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo bởi vì phần nộ và sát khí mà có chút vặn vẹo.

“Tạm biệt người nha!” Nạp Lan Yên liếc mắt, phất phất tay với oa nhi trắng mặt, chớp mắt một cái bóng dáng liền biến mất ở trong Trấn Thú tháp.

“Này..... Hồn đản (khớp khiếp)!” Oa nhi trắng mặt hung tợn trên không trung huy một quyền vào địa phương trống rỗng trước mặt, “Chờ gia đi ra ngoài nhất định phải lấy nàng làm mặt nạ da người!”

“Ha ha ha đã nói Bạch La Bặc người khẳng định làm không được!”

“Tính tình của nha đầu kia đủ vị, quá vài ngày lại kêu nàng tiến vào vui đùa một chút!”

“Chắc chắn rồi, thật vất vả mới có người có thần thức có thể đi vào, không thể buông tha! Cả ngày lão nương chỉ nhìn một đám đại lão gia các người, đã sớm phiền!”

.....

“Lão đại, lão đại.”

Nhị Khuyết vỗ vai cái vào bả vai của Nạp Lan Yên, nhìn rừng cây nhiệt đới mọc thành bụi chung quanh, đáng thương hề hề cúi đầu, xảy ra việc lớn rồi, quả thực xảy ra việc lớn rồi!

Hắn nhìn lão đại nhà mình ngủ ngon như vậy, nhịn không được nằm xuống nhắm mắt lại cũng khò khè khò khè ngủ mất, sau đó hai mắt mở ra thì phát hiện mình đã ở bên trong rừng mưa nhiệt đới nhiệt đới.

Vậy Địa Tinh tộc đâu? Vậy tòa thành trung tâm đâu? Như thế nào tất cả đều biến mất không thấy?

“Ừ?” Nạp Lan Yên vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Nhị Khuyết đỏ hồng mắt cúi đầu khổ bức hề hề nhìn chính mình, tầm mắt đảo qua chung quanh, khẽ nhú mày, “Rừng mưa nhiệt đới nhiệt đới?”

“Đúng vậy, lão đại.” Nhị Khuyết từ trong nhẫn không gian lấy ra túi nước đưa cho Nạp Lan Yên, “Ta vừa ngủ dậy liền thấy nằm nơi này.”

“Tìm lối ra.” Nạp Lan Yên uống một ngụm, đóng chặt túi nước, từ dưới đất đứng lên, “Không thể lãng phí thời gian, đi thôi!”

Nhị Khuyết đứng dậy đuổi kịp: “Được!”

Nạp Lan Yên nhìn quanh bốn phía, khu vực này rõ ràng không phải Địa Tinh tộc, nếu không đoán sai mà nói, bọn họ hẳn là lại bị thả vào trong Huyền trận rồi.

Chính là Huyền trận lúc trước ở Liệt Diễm chỉ dùng để khảo nghiệm và tu luyện, mà Huyền trận này là dùng để -- giết người.

“Lão đại, nắm chắc mấy phần?” Nhị Khuyết hơi hơi nhú mày, hỏi.

“Mười phần.” Nạp Lan Yên nhếch môi cười, thản nhiên tự tin lưu chuyển ở giữa mi tâm (*), đại sư tôn ném cho nàng những sách cổ kia, nàng cũng không dám lãng phí một quyển nào, “Ta tìm lối ra, người phụ trách an toàn.”

(*): mi tâm: chỗ giữa hai đầu lông mày.

“Không thành vấn đề!” Nhị Khuyết vén mấy sợi tóc rơi trên trán, cười tủm tỉm đáp.

Nạp Lan Yên gật đầu, phi thân vọt tới không trung nhìn toàn bộ vị trí chung quanh rừng mưa nhiệt đới, nhanh chóng đối chiếu với tất cả trận pháp ghi nhớ trong đầu, đầu óc giống như một thiết bị máy móc tinh vi nhanh chóng vận chuyển tính toán.

“Rất khốc!”

Ước chừng sau một phút đồng hồ, Nạp Lan Yên nhin không được tán thưởng một câu, không ngoài dự đoán của nàng nơi này thật là một trận pháp, nhưng cũng không phải là một trận pháp, mà là trong trận có trận, mắt trận bọc trận, từng tầng một trận pháp hoàn hoàn đan xen, mắt trận lối ra giả trải rộng toàn bộ rừng mưa nhiệt đới, ít nhất có hơn trăm cái, lối ra chân chính lại giấu ở một trong số đó, tỷ lệ tìm được gần như là một phần vạn (1/1000).

Trận pháp như thế, có thể nói, tử trận!

Sau khi Nạp Lan Yên nói cho Nhị Khuyết chỗ huyền diệu của trận pháp, vẻ mặt thanh niên nhìn lão đại nhà mình là hưng phấn lại nóng lòng muốn thử, khoe miệng giương lên thật cao: “Phá nó?”

“Ừ, chờ!” Nạp Lan Yên nói xong liền xoay người nhặt lên một nhánh cây, nhanh chóng vẽ lên một mảnh ở trên sân cỏ, ước chừng sau nửa canh

giờ, một cái trận pháp lam đồ (*) hoàn hoàn đan xen liền xuất hiện ở trên sân cỏ.

(*) lam đồ: bản đồ quy hoạch.

Nhị Khuyết nhìn trận pháp lam đồ rậm rạp ít nhất trên trăm cái kia, ánh mắt ‘vụt’ một cái sáng lên, thân là một người tuyệt đối cuông nghiên cứu, đối với loại cần tinh vi tính toán gì đó này, từ nhỏ đã có thiên phú siêu cường (vô cùng mạnh).

Nạp Lan Yên ngoắc tay với Nhị Khuyết ý bảo hẳn tiến lên, sau đó dùng nhánh cây vẽ ra vị trí bảy mươi đồ án trận pháp và vị trí mắt trận, nói: “Nơi này tổng cộng có 146 trận pháp, lối ra ngay tại một trong số 146 cái mắt trận đó, tìm ra một mắt trận duy nhất không ở bên trong các trận pháp khác, chính là lối ra.”

Hơn 100 trận pháp hoàn hoàn đan xen, một khi tiến vào mắt trận sai lầm sẽ đi vào một cái trận pháp khác, cho nên chỉ cần tìm được một mắt trận độc lập tồn tại duy nhất bên trong hơn 100 cái mắt trận này, là bọn họ có thể đi ra ngoài.

Cái gọi là trận pháp, chưa từng có tử trận, chỉ nhìn người có hay không có năng lực tìm ra đường ra duy nhất kia.

“Có chút ý nghĩ.” Nhị Khuyết đắc ý cười, tuy rằng hẳn không hiểu trận pháp, nhưng từ trong trận pháp rậm rạp này tìm ra một mắt trận độc lập vẫn là không làm khó được hẳn.

Năm đấm của hai người đụng nhau trên không trung, nhìn nhau cười, xoay người đều tự bắt đầu làm việc.

Từ mặt trời mọc đến hoàng hôn, từ đêm khuya lại đến khi ánh sáng bình minh nơi phương Đông chiếu rọi.

“Tìm được rồi!”

“Tìm được rồi!”

Hai người đồng thời chỉ vào một cái mắt trợn, trăm miệng một lời hô!

“Đồ chơi này giấu cũng thật đủ sâu.” Nhị Khuyết vuốt ve đôi mắt che kín tơ máu, ngáp một cái đặt mông ngồi vào trên mặt đất, động cũng không muốn động , “So với đánh một ngày còn mệt hơn.”

Nạp Lan Yên đưa cho Nhị Khuyết một viên đan dược, bản thân ăn một viên: “Nghỉ một lát liền đi ra ngoài, bên ngoài còn không biết là cái dạng tình huống gì.”

Sau khi Nhị Khuyết nuốt đan dược, tựa vào trên tảng đá lớn, đặc biệt buồn bực hỏi Nạp Lan Yên: “Lão đại, người nói cái loại cảm giác kỳ quái này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Vẫn là cái loại cảm giác kêu gọi này, làm cho bọn họ cảm thấy tim đập nhanh.

“Không biết.” Nạp Lan Yên nhẹ nhàng rũ xuống mi mắt, lông mi hạ xuống một tầng bóng mờ.

Có một số chuyện, không phải không thể suy nghĩ, mà là không thèm nghĩ nữa.

Quá mức hy vọng xa vời, cuối cùng sẽ càng thêm thất vọng.

Nhị Khuyết cúi đầu nhìn một cây cỏ nhỏ, há miệng thở dốc, cuối cùng không có nói cái gì nữa.

“Được rồi, đi thôi.”

Sau khi Thể lực và Tinh Thần lực chỉ hơi khôi phục, Nạp Lan Yên kéo Nhị Khuyết từ trên tảng đá lớn đứng lên, nhanh chóng bay tới phía vị trí mắt trận mới vừa tìm được!

Sau khi hai người thành công từ trong mắt trận đi ra khỏi Trận pháp liên hoàn này, trước mắt nhoáng lên một cái, đã muốn rơi xuống đất ở trong một cái đại điện tràn đầy xa hoa và quý khí, ngay sau đó, từ trong điện đi ra một vị yêu nghiệt nam tử dung mạo tinh xảo xinh đẹp đến cực hạn.

Một bộ quần áo trắng như tuyết, một đầu tóc bạc dài tới mắt cá chân phiêu dật lẳng lẳng rơi xuống, dung nhan giống như ngọc, da như gấm sứ trắng, hai tròng mắt bảo thạch dài nhỏ yêu mị dừng ở trên người Nạp Lan Yên và Cung Vô Khuyết, môi mỏng nhẹ nhàng gợi lên một chút tươi cười hồn xiêu phách lạc: “Hai vị, hoan nghênh đi vào tòa thành trung tâm.”

Từ một khắc khi nam tử yêu nghiệt kia xuất hiện, con người của Nạp Lan Yên và Nhị Khuyết liền bắt đầu phóng đại (mở lớn) từng chút một, thẳng đến khi hãn mở miệng, rốt cuộc kiềm chế không được mừng như điên trong lòng, mạnh mẽ xông đến phía nam tử yêu nghiệt này!

“Shit! Yêu Nghiệt! Thật là người?”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Yêu Nghiệt Đã Đến, Huỳnh Đệ Gặp Nhau!

Khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân, nụ cười yếu ớt câu hồn người, eo nhỏ tinh tế xinh đẹp, ánh mắt quen thuộc đến cực điểm, trong lúc giơ tay nhắc chân phát ra hơi thở yêu nghiệt, nam tử tóc bạc như yêu tinh trước mắt này, không phải Yêu Nghiệt nhà bọn họ, thì là ai?

Nạp Lan Yên ôm bả vai của Yêu Nghiệt, ở trong hốc mắt nhanh chóng gắn lệ, khóe miệng cũng gợi lên một độ cong thật to: “Yêu Nghiệt!”

Nhị Khuyết ôm cả hai người vào trong lòng, giọng nói có chút ghen ngào: “Mẹ nó, thiếu gia nghĩ rằng sẽ không còn được gặp lại các người.....”

“Lão đại, Nhị Khuyết.....”

Cầm của Yêu Nghiệt đặt ở trên vai của Nạp Lan Yên, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, dấu đi lệ quang chớp động trong con người, bàn tay dưới ống tay áo đã không ngừng run rẩy, giờ khắc này, đây là làm sao, hiện tại chính mình là ai, đều đã không còn quan trọng.

Năm đó, chỉ trong một đêm tin tức Sao Băng rơi xuống Nam Hải đã truyền khắp thế giới, cũng ở sau một khắc (15 phút), lại biết lão đại và Nhị Khuyết hoàn toàn mất tích ở Nam Hải, nghe cái tin tức như thế, tất cả bọn họ đều bối rối, đầu óc trống rỗng.

Như thế nào có khả năng?

Bọn họ phát động tất cả thế lực đi đến Nam Hải tìm người, hận không thể ngay cả đáy biển đều nhắc lên để nhìn, nhưng ngày qua ngày, từ đầu

đến cuối, từ đầu đến cuối đều tìm không thấy một chút dấu vết nào của bọn họ.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Không ai tin tưởng bọn họ đã chết.

Yêu Nghiệt hít sâu một hơi, nhìn lão đại trẻ hơn rất nhiều, Nhị Khuyết tuấn tú hơn rất nhiều, khoe miệng gợn lên một chút tươi cười yếu ớt khuynh thành: “Có thể gặp lại các người, thật sự là, thật tốt quá.”

Cho dù nơi này là địa ngục, cũng tốt.

“Lúc ấy ta cũng nghĩ như vậy .” Nhị Khuyết gãi gãi cái ót, lộ ra một nụ cười ngây ngô, lúc ấy ở bên trong Huyền trận nơi chim không thả phân kia gặp lại Nạp Lan Yên, chỉ cảm thấy địa phương làm cho hắn muốn ném một quả bom nổ tung kia cũng trở nên đáng yêu hơn rất nhiều.

“Nhưng mà lại nói.” Nạp Lan Yên buông Yêu Nghiệt ra, “Ta và Nhị Khuyết là vì Sao Băng rơi xuống mà đến nơi này, Yêu Nghiệt người là chuyện gì xảy ra?”

Không phải là tiểu tử này đã xảy ra chuyện gì ở thế kỷ hai mươi mốt đi?

Những người khác đâu?

Yêu Nghiệt nhìn ánh mắt có chút nguy hiểm của hai người, sờ sờ cái mũi, ánh mắt có chút tránh né: “Này, không việc gì cả, là mạo danh kỳ diệu (không hiểu làm sao) liền tới nơi này.....”

Nạp Lan Yên híp mắt: “Yêu Nghiệt, người có biết lúc người nói dối sẽ theo thói quen dời đi ánh mắt sao?”

Nhị Khuyết kề sát vào khuôn mặt giống như yêu tinh kia của Yêu Nghiệt, hừ nói: “Chỉ bằng một chút mảnh khoe này mà muốn lừa dối à, người vẫn là sớm khai báo đi.”

Yêu Nghiệt nhìn ánh mắt càng ngày càng nguy hiểm của hai người, cười khổ một tiếng, trực tiếp ngồi ở trên mặt đất phủ kín thảm lông mềm mại, một tay xoa mi tâm, nói: “Hai năm này chúng ta luôn luôn ở thành phố Nam Hải tìm kiếm tin tức của các người, nhiều lần xung đột với thông cáo địa phương, hôm kia chúng ta tính lại một lần nữa lên vào đáy biển, kết quả.....”

Nạp Lan Yên hung hăng nhảy dựng mí mắt: “Đừng nói với ta các người mang tàu ngầm Khinh Vũ Thức đi Nam Hải?”

Yêu Nghiệt nhếch miệng, đúng lý hợp tình nói: “Trừ bỏ tàu ngầm Khinh Vũ Thức của chúng ta, những cái khác sâu nhất chỉ có thể lặn xuống 3000 mét, dùng được cái rắm.”

Bọn họ đã sớm tìm mấy lần trong vòng 3000 mét của hải vực.

Nạp Lan Yên hít một hơi thật sâu: “Lúc ấy tất cả các người đều ở trong tàu ngầm?”

Yêu Nghiệt có chút chột dạ ngập ngừng nói: “..... Ừ.”

Phanh!

Một nắm đấm hung hăng đập vào trên ót Yêu Nghiệt, hai mắt của Nạp Lan Yên đều đỏ: “Mấy tên khốn các người không biết tàu ngầm Khinh Vũ Thức sớm đã bị xếp loại vũ khí đề phòng cấp một sao?”

Tàu ngầm Khinh Vũ Thức, trang bị chiến đấu cấp một của hải quân nước Mỹ, mang theo nó tiến vào cảnh nội (trong vùng biên giới) của quốc gia khác, có bao nhiêu nguy hiểm đám khốn khiếp này không biết sao?

Nhất định..... Sẽ bị toàn lực bao vây tiêu diệt!

“Những thứ đó cũng không quan trọng.” Yêu Nghiệt thật sâu nhìn Nạp Lan Yên và Nhị Khuyết, giơ lên một chút tươi cười, “Người xem, lúc này không phải ta cũng không có việc gì sao, ba tiểu cường (*) đánh không chết Cửu muội Hắc Thần và Kỳ Lân kia khẳng định cũng không có việc gì đi, lại nói tiếp, ta có thể may mắn hơn bọn họ, xem ra là người đầu tiên tìm được các người.”

(*) tiểu cường: con gián, con gián vẫn được ví là có sức sống mãnh liệt, đánh hoài không chết ý mà, nên người ta cũng so sánh những người mạnh mẽ như tiểu cường.

“Một đám ngốc tử!” Nạp Lan Yên thật mạnh ôm Yêu Nghiệt một cái, nghẹn ngào nói: “Còn dám làm loại chuyện ngu xuẩn này, ta tuyệt đối sẽ không tha cho các người!”

Nhị Khuyết quay đầu, lau đi khóe mắt ướt át, đám này..... Ngu ngốc!

Nhưng đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ, nếu tình huống chuyển đổi, hăn và lão đại cũng sẽ làm ra chuyện tương tự như vậy, thậm chí, so với như vậy càng điên cuồng hơn.

Trên thế giới này, không có gì quan trọng hơn mấy người bọn hăn.

Yêu Nghiệt nheo nheo mắt: “Chính là, không biết Cửu muội Hắc Thần và Kỳ Lân ở nơi nào.”

“Bọn họ khẳng định không có việc gì.” Hai mắt Nạp Lan Yên ửng đỏ, khóe miệng nhếch lên một độ cong tự tin, “Đây chính là huynh đệ tử muội của Vương giả dong binh đoàn chúng ta!”

“Đúng vậy.” Nhị Khuyết nằm ở trên thảm lông, hai tay đặt ở sau đầu, cười đến ánh mắt đều híp thành một đường, “Chặc chặc, xem ra danh hào

của Vương giả dong binh đoàn ta sớm hay muộn cũng muốn vang vọng đi thế đại lục này!”

“Đúng rồi.” Nạp Lan Yên vỗ ót một cái, “Yêu Nghiệt, thân phận này của ngươi là cái gì?”

“Địa Tinh tộc Vương tử.” Yêu Nghiệt nhún nhún vai, nắm lên một sợi tóc bạc của chính mình, có chút bất mãn nói, “Thân thể này quả thực còn giống con gái hơn so với lão tử trước kia!”

Địa Tinh tộc Vương tử.....

Nạp Lan Yên thở dài thật mạnh: “Yêu Nghiệt, ngươi có biết chuyện Địa Tinh tộc tập kích Liệt Diễm đế quốc sao?”

Lúc này Nhị Khuyết mới nhớ tới chính sự: “Ta đi..... Hiện tại chỉ sợ Liệt Diễm đế quốc đã khai chiến với Địa Tinh tộc rồi!”

Yêu Nghiệt nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía ngoài điện: “Người tới.”

Rất nhanh, ngoài điện đi vào một lam y nữ tử (cô gái mặc quần áo màu lam) dáng người uyển chuyển, thi lễ với Yêu Nghiệt một cái, giọng điệu tôn kính mềm nhẹ: “Điện hạ.”

Yêu Nghiệt nhíu mi tâm: “Trong tộc phát sinh chiến tranh với nhân loại rồi?”

Nữ tử đáp: “Bẩm báo Điện hạ, hai ngày trước Nã Lão trưởng lão đã muốn suất lĩnh sáu ngàn Địa Tinh cao cấp đi trước nhân loại Liệt Diễm đế quốc, nay tình hình chiến đấu không rõ, nhưng mà thuộc hạ tin tưởng, không quá ba ngày, nhất định có thể bắt Liệt Diễm đế quốc, thỉnh Điện hạ không cần lo lắng.”

Nạp Lan Yên nhếch khóe miệng một cái, cũng không nói lời nào.

Không quá ba ngày, phỏng chừng tin tức chiến bại của Nã Lỗ trưởng lão và sáu ngàn Địa Tinh cao cấp cũng có thể truyền về .

Nhị Khuyết nhún nhún vai, nháy mắt với Yêu Nghiệt một cái.

Yêu Nghiệt khoát tay áo với nữ tử, ý bảo nàng có thể đi ra ngoài.

Nữ tử có chút lo lắng nhìn thoáng qua Nạp Lan Yên và Nhị Khuyết, cuối cùng vẫn không nói cái gì, thi lễ một cái liền xoay người rời đi.

Nữ tử vừa đi, Nhị Khuyết dùng sức ôm cổ của Yêu Nghiệt: “Vương tử Điện hạ, hiện tại Liệt Diễm đế quốc nhưng là nhà của ta và lão đại nha, nếu xảy ra chuyện thiếu gia có thể bắt người hỏi!”

Yêu Nghiệt mở to đôi mắt phượng xinh đẹp: “Sao không nói sớm?”

Nhị Khuyết nhếch miệng cười: “Bởi vì không thấy lo lắng.”

“Trong ấn tượng của ta Nã Lỗ trưởng lão cũng không yếu.” Yêu Nghiệt nhíu mày, Nã Lỗ trưởng lão đã muốn dẫn quân rời đi suốt hai ngày rồi, lấy tốc độ của Địa Tinh tộc, chỉ sợ đã sớm đến Liệt Diễm.

“Tên Lãnh Thiểu Diệp kia cũng rất mạnh nha.” Mặc dù khen ngợi nam nhân cướp đi lão đại làm cho trong lòng Nhị Khuyết có một tia khó chịu như vậy, nhưng không thể phủ nhận là sau khi Lãnh Thiểu Diệp đi vào nơi này, thực lực lại càng ngày càng biến thái hơn.

“..... Ai?” Yêu Nghiệt cứng ngắc chuyển tầm mắt tới trên người Nhị Khuyết, vừa mới hình như, nghe được một cái tên có chút quen thuộc?

Nhị Khuyết đột nhiên nhớ tới, Yêu Nghiệt còn không biết Lãnh Thiểu Diệp cũng đi tới nơi này, nhưng lại cùng lão đại nhà bọn họ.....

“Yêu Nghiệt!”

Nhị Khuyết đề cao âm thanh, lập tức bổ nhào vào trên người Yêu Nguyệt, cầm lấy tay cổ tay của hắn, vẻ mặt bi phẫn ủy khuất: “Lãnh Thiếu Diệp, chính là Lãnh Thiếu Diệp người nghĩ kia, người này hắn... Hắn đoạt lão đại đi rồi!”

“..... Có ý tứ gì?” Trong con người của Yêu Nguyệt chậm rãi tràn ra một tia nguy hiểm, “Cái gì gọi là, đoạt đi rồi?”

Nạp Lan Yên ho nhẹ một tiếng, sờ sờ cái mũi: “Chính là, chúng ta cùng một chỗ.”

Yêu Nguyệt nhìn bên tai lão đại nhà mình có chút phiếm hồng, khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân kia lập tức bắn ra sát khí bốn phía, như thế nào Nã Lão trưởng lão có thể chỉ mang sáu ngàn Địa Tinh cao cấp, ít nhất cũng phải mang hai vạn!

Trải qua thiên tân vạn khổ (tram cay nghìn đắng) mới tìm được lão đại và Nhị Khuyết, thế nào chỉ trong chớp mắt liền thành của người khác rồi hả? Hơn nữa còn là tên Lãnh Thiếu Diệp vừa mới bắt đầu liền xem không vừa mắt kia!

Ta muốn rời núi!

Ta muốn đi tìm xú tiểu tử (tiểu tử thú) kia tính sổ!

Ai cho phép hắn bắt cóc lão đại nhà chúng ta hả?

Trong nội tâm của Yêu Nguyệt không ngừng chuyển động dữ dội, độ cong nơi khóe miệng cũng là càng cong càng lớn, gần từng tiếng giống như là từ trong kẽ răng nặn ra: “Lão đại, Nhị Khuyết, nếu không trước tiên các người ở nơi này nghỉ ngơi một chút?”

Hắn muốn đích thân suất lĩnh tinh binh hãn tướng đi Liệt Diễm để quốc tím tên kia ra đánh một trận!

Nhị Khuyết vỗ vỗ bả vai của Yêu Nghiệt: “Về sau có rất nhiều cơ hội.”

Nạp Lan Yên nhìn trần nhà thủy tinh hoa hoa lệ lệ trên đỉnh đầu, âm thanh thật thấp nói: “Yêu Nghiệt, ta thích hẳn.”

Một câu, trong phút chốc xua tan đi tất cả chuyển động dữ dội trong lòng của Yêu Nghiệt.

Chỉ cần nàng thích là tốt rồi.

Nhưng mà.....

“Lão đại, người coi trọng hẳn ở điểm nào?” Yêu Nghiệt bĩu môi, hẳn đương nhiên nhớ rõ tiểu tử kia, năm đó lúc bọn họ đã muốn tung hoành giới lính đánh thuê, tên kia vẫn là một xú tiểu tử chưa dứt sữa (*) liêu lĩnh, tuy nói sau lại ở giới hình cảnh quốc tế xông ra chút trò, nhưng hẳn nhìn, vẫn là còn non một chút.

(*) lee: chỗ này là anh YN ý nói là bọn anh ấy tung hoành giới lính đánh thuê rất nhiều năm rồi mà anh LTD lại chỉ là một thanh niên liêu lĩnh có công cuồng của tuổi trẻ, anh nhìn không vừa mắt, không coi ra gì, chứ không phải lúc đó anh Diệp vẫn còn bé đâu nhé ^^

Nạp Lan Yên cẩn thận nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Không biết.”

Thích Lĩnh Thiếu Diệp ở điểm nào, nàng thật sự nói không nên lời.

Nhưng từ sau khi đi vào thế giới này cùng hẳn ở một chỗ phát sinh từng chút một, đều như là chặt chẽ khắc ở đáy lòng nhau, tồn tại ở trong đầu bất luận như thế nào đều vượt đi không được.

Mỗi khi nhớ tới, liền luôn luôn không tự chủ được mà toát ra ý cười.

Là một loại cảm giác, khi cùng các huynh đệ ở một chỗ, không giống như vậy.

Yêu Nghiệt nhìn khoe miệng Nạp Lan Yên nhẹ nhàng gọi lên tươi cười yếu ớt, cúi đầu thờ dài, nằm ở bên người Nhị Khuyết, âm thầm dùng sức nắm bả vai của hắn: “Nhị Khuyết, lâu như vậy không thấy, thân thủ có hay không mới lạ?”

Kỳ thật chỉ cần Nạp Lan Yên cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi.

Nhưng lão đại liền cứ như vậy bị đối thủ một mất một còn trước kia cướp đi, vẫn là có cảm giác thực khó chịu!

Hai mắt của Yêu Nghiệt nổi lên hung ác, Nhị Khuyết người xú tiểu tử này tới sớm để làm cái gì vậy? Chúng ta không ở đây, thì không thể người giám sát chặt chẽ một chút lão sói đuôi to kia?

Nhị Khuyết ủy khuất mếu máo, trời đất làm chứng, lúc hắn đến lão sói đuôi to cũng đã tiến dần từng bước đến rồi được không?

“Hai người các người đủ rồi, đừng cho là ta không nhìn thấy.” Nạp Lan Yên cười trên vai một người đánh một quyền, quay đầu nói với Yêu Nghiệt, “Yêu Nghiệt, người đã đến đây, trận chiến này hắn là có thể ngăn chặn đi?”

Yêu Nghiệt nhẹ nhàng lắc lắc đầu, hai mắt dần dần nghiêm túc lên: “Lão đại, trận chiến này, chỉ sợ ngăn không được.....”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Thấy Được, Hào Quang.

“Vì sao?”

Nhị Khuyết cào cào tóc của bản thân, khó hiểu hỏi.

Nạp Lan Yên cũng có chút nghi hoặc nhìn Yêu Nghiệt, nếu có thể tránh trận chiến sự này thì ngăn được tự nhiên là tốt nhất.

Yêu Nghiệt hơi hơi cười khở: “Một khi Địa Tinh tộc phát động công kích, đó là không chết không ngừng.”

“Trí nhớ của vị Vương tử này không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để cho ta rõ ràng một việc, Địa Tinh tộc ra bên ngoài không phải là việc đơn giản như vậy.” Vẻ mặt của Yêu Nghiệt dần dần nghiêm túc, nhíu mày, “Từ lúc một trăm năm trước Địa Tinh tộc đã có quy định, nếu không có trong tộc thương nghị nhất trí thông qua, nếu không quyết không thể phát động xung đột với các chủng tộc khác, mà hiện tại trận chiến tranh này, Địa Tinh Vương tộc lại không biết chuyện.”

Nạp Lan Yên sửng sốt: “Không biết chuyện?”

“Địa Tinh Vương đã bế quan 3 năm.” Yêu Nghiệt nhẹ nhàng vuốt vuốt mi tâm, có chút đau đầu nói, “Ta hoài nghi có kẻ muốn lật đổ Địa Tinh Vương tộc.”

Đây là hãn căn cứ theo một chút trí nhớ vốn có của nguyên thân (*) mà đoán ra, mặc dù Địa Tinh tộc là chủng tộc có cấp bậc phân chia sâu

nghiêm, nhưng trong lúc đó Vương tộc và Địa Tinh trưởng lão từng bộc phát qua vài lần mâu thuẫn.

(*) nguyên thân: người vốn là chủ nhân thân thể.

Nay Địa Tinh Vương bế quan, Vương tử hôn mê bất tỉnh, trưởng lão có lòng phản loạn cũng không phải là không có khả năng.

Ánh mắt bình tĩnh của Nạp Lan Yên nhìn về phía Yêu Nghiệt: “Việc này, quản sao?”

Yêu Nghiệt sững sốt, sau đó khóe miệng hơi hơi nhếch lên, giơ lên một độ cong bừa bãi, trong con ngươi dài nhỏ mê người lóe ra tia sáng chói mắt rực rỡ: “Nếu chiếm thân thể của người, tự nhiên không thể chiếm không, không phải sao?”

“Tốt.” Nạp Lan Yên đứng lên, đuổi người, cong con ngươi cười tùm tùm nói, “Yêu Nghiệt, phát huy tác dụng của người, cho mấy đại ca một bữa tối thịnh soạn đi!”

“Không đề cập tới còn tốt, vừa nói như vậy thiếu gia thật đúng là đời rồi.” Nhị Khuyết sờ sờ bụng, truyền ra âm thanh ‘ùng ục’ cực kỳ cho hấn mặt mũi, lập tức như là vừa nhớ tới cái gì, trợn to đôi mắt tròn vo nói, “Lão đại, Lãnh Thiếu Diệp nơi đó hấn là không có việc gì đi?”

Chiến sự không thể đình chỉ cũng thế, dù sao Liệt Diễm cũng đã bày ra sách lược vẹn toàn, chính là không khỏi vẫn còn có chút lo lắng, dù sao mặc dù Cung gia này có chút bừa hấn nhưng lại tốt với mình vô cùng giống như người nhà vậy.

“Như thế nào lại nói tới hấn!” Yêu Nghiệt lạnh lùng bĩu môi, trong mắt không chút nào che giấu ánh sáng lạnh, “Ứng phó không được, chỉ có thể nói rõ rằng hấn còn quá non.”

“Yên nào.” Nạp Lan Yên không chút nào lo lắng nhếch môi một cái, cười nói, “Tên kia sẽ không thua, huống chi Liệt Diễm cũng không phải là chỉ có một người là hãn.”

Bất luận là huynh đệ Lãnh gia hay là mấy đại gia tộc hiện nay, cũng không phải là xương dễ gặm.

Nạp Lan Yên xoay người vỗ vỗ bả vai của Yêu Nghiệt: “Yêu Nghiệt, sau này gặp lại hãn tùy tiện hành hạ.”

Vẻ mặt khó chịu của Yêu Nghiệt lập tức tan đi không ít, nhượng lên một bên lông mày, lộ ra một vòng dày đặc tươi cười yếu ớt: “Quyết định như vậy đi.”

Nhị Khuyết sờ sờ cái mũi, âm thầm cân nhắc sức chiến đấu hiện nay giữa huynh đệ nhà mình và Lãnh Thiếu Diệp, nói: “Yêu Nghiệt, mặc dù có chút đề cao chí khí của người khác, nhưng mà hiện tại Lãnh Thiếu Diệp thật sự không phải cường (mạnh) bình thường.”

“A?” Yêu Nghiệt ý tứ hàm xúc không rõ hừ một tiếng, nhẹ nhàng cười, thản nhiên nói với bên ngoài điện: “Người tới, chuẩn bị đồ ăn.”

“Yêu Nghiệt à, anh em đây trịnh trọng giao nhiệm vụ thu thập tên kia cho người!” Nhị Khuyết ha ha cười, thật mạnh ôm Yêu Nghiệt, tiếng nói có chút khàn khàn, “Người đã ở đây, thật tốt.”

Yêu Nghiệt nheo nheo mắt, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, không nói gì, chính là gắt gao ôm lấy Nhị Khuyết, đối với hãn mà nói, đột nhiên xuất hiện ở địa phương xa lạ này, có thể nhìn thấy bọn họ, thật tốt.

Nạp Lan Yên dựa vào cột ngọc, hai tay vòng ở trước ngực, bên môi nhếch lên một độ cong nhợt nhạt, trong con ngươi đen tràn đầy đầy quang mang ấm áp.

Món ngon mỹ vị, rượu ngon thuần hương (thơm và tinh khiết).

Ba người mỗi người một ly ăn uống no say, Nạp Lan Yên và Nhị Khuyết kể lại những chuyện đã xảy ra từ sau khi đi vào nơi này, Yêu Nghiệt lại nói mọi việc từ một ngày sau khi Nhị Khuyết và Nạp Lan Yên biến mất.

Rượu quá ba tuần, hốc mắt ướm át, ba người sóng vai nằm ở trên thảm lông mềm mại, Nạp Lan Yên một tay khoát lên trên trán, lẩm bẩm nói: “Không biết bọn Cửu muội ở nơi nào.....”

“Mặc kệ ở nơi nào, khẳng định đều có thể chơi đến xoay vòng vòng.” Nhị Khuyết nhếch miệng cười, ánh mắt sáng trong, “Chặc chặc, so với lo lắng cho mấy tên kia, còn không bằng thả mấy ngọn nến cầu nguyện cho mấy người ở bên cạnh họ.”

Bất luận là Cửu muội, Kỳ Lân hay là Hắc Thần, một đám đều là chủ tử phúc hắc ăn tươi nuốt sống.

“Điện hạ.”

Ngoài điện đi vào một vị lam y nữ tử (cô gái mặc đồ màu lam), hơi hơi khom người thi lễ với Thiên Phi Huyền một cái, “Các trưởng lão đã ở tiền đường chờ ngài.”

Yêu Nghiệt thản nhiên nhìn lướt qua nữ tử: “Chờ.”

“Vâng, Điện hạ.”

Yêu Nghiệt đảo mắt nói với Nạp Lan Yên và Nhị Khuyết: “Các người tới tầng ba lâu các thượng đẳng trước, lát nữa ta sẽ trở lại.”

“Cẩn thận.” Nạp Lan Yên nhíu nhíu mày.

“An tâm.” Bên môi Yêu Nghiệt gọi lên một độ cong khuynh thành, “Chỉ bằng bọn họ cũng muốn đoạt quyền?”

Yêu Nghiệt vốn cũng không phải là người rộng lượng gì, nếu đã chiếm được thân thể này, quyền uy của Địa Tinh Vương tộc, cũng không phải chỉ mấy tên trưởng lão muốn lật đổ liền lật đổ!

Nạp Lan Yên và Nhị Khuyết dẫn đầu lên tầng ba.

Yêu Nghiệt nhìn bóng dáng của bọn họ biến mất ở sau sa幔 (màn tơ), ý cười nói đầy mắt lập tức rút đi, mắt phượng lạnh như băng quét về phía lam y nữ tử: “Hình phòng linh phạt!”

Sắc mặt của lam y nữ tử lập tức trắng nhợt: “..... Điện hạ?”

Giọng nói của Yêu Nghiệt lạnh như băng đến cực điểm: “Có cần hay không Bản Điện hạ thuật lại từ đầu đến cuối những lời người nói với các trưởng lão một lần?”

“Điện... Điện hạ?” Lam y nữ tử chân mềm nhũn, té ngã ở trên mặt đất.

Khi nàng lại ngẩng đầu lên lần nữa, bóng dáng của Thiên Phi Huyền dĩ nhiên đã biến mất không thấy, trên mặt trắng bệch của lam y nữ tử tràn đầy không thể tin, như thế nào Điện hạ sẽ có thể nghe được lời nàng nói với trưởng lão?

Rõ ràng, rõ ràng khi đó Điện hạ đang uống rượu cùng hai nhân loại tiện kia!

Yêu Nghiệt đi ở trên đường ngọc khắp nơi hoa lệ tinh xảo, tóc bạc áo trắng, dung nhan tinh mỹ, sắc mặt đậm mạc, giữa mi tâm quanh quẩn quý khí thần nhiên, càng tiếp cận mục đích, vẻ mặt cũng càng trở nên lạnh như băng, ánh mắt sâu thẳm giống như hàn băng ngàn năm.

Thằng đến trước một cái cửa hình vòm, Yêu Nghiệt không có dừng lại bước chân, từ trong tay áo đột nhiên chém ra một đạo kinh phong bá đạo mười phần, ‘phịch’ một tiếng đánh cái cửa hình vòm kia thành mảnh nhỏ!

Khói bụi lượn lơ, mảnh vỡ bay tứ tung.

Yêu Nghiệt xuyên qua trong đó, ánh mắt hờ hững rơi vào trên người các trưởng lão khiếp sợ và tức giận trước mắt, khước miệng nhẹ nhàng nhếch lên: “Thật có lỗi, trượt tay một chút.”

Ba đại trưởng lão vững vàng ngồi ở trên ghế giật giật khước miệng, đồng loạt ghen đỏ mặt.

Trượt tay?

Trượt tay một cái có thể đánh cho cửa lớn dùng tinh ngọc cứng rắn đúc thành bản thành mảnh vỡ? Đùa gì thế!

Yêu Nghiệt làm như không thấy đi đến trên chủ tọa, nhắc vạt áo, ngồi xuống, đạm thanh nói: “Mấy vị trưởng lão, có chuyện quan trọng gì?”

Ba đại trưởng lão liếc nhau, cùng nhìn thấy lửa giận tràn đầy trong mắt nhau.

Đại trưởng lão sắc mặt khó coi, dẫn đầu nói: “Hồn phách của Điện hạ trở về vị trí cũ đối với Địa Tinh tộc ta mà nói đúng là việc tốt nhất từ trước đến nay, nhưng kể từ khi Vương tử Điện hạ ra đời đến nay còn chưa bao giờ ra khỏi tòa thành trung tâm của Địa Tinh tộc ta, xin hỏi Điện hạ và hai nhân loại ti tiện tự tiện xông vào Địa Tinh tộc ta là như thế nào quen biết?”

Hai vị trưởng lão khác cũng gắt gao nhìn chăm chăm Yêu Nghiệt, giống như một khi xác định linh hồn hẳn có vấn đề, sẽ lập tức động thủ.

Mắt phượng của Yêu Nghiệt xuất ra một vòng thị huyết yêu quang, mạnh mẽ thúc giục khí thể quanh thân, lạnh giọng nói: “Ba vị trưởng lão là đang nghi ngờ Bản điện sao?”

Địa Tinh tộc cấp bậc nghiêm minh, một khi uy áp của Vương tộc toàn lực mở ra, mặc dù là ba vị trưởng lão cùng liên hợp chống đỡ, cũng là cả người run run, gắt gao nắm chặt nắm đấm dùng hết khí lực toàn thân mới không có quỳ xuống đất ngay tại chỗ.

Ba đại trưởng lão mồ hôi lạnh đầm đìa, mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, Điện hạ vừa mới khôi phục, như thế nào sẽ lập tức liền trở nên cường (mạnh) như vậy?

Khí thể bậc này, uy nghiêm bậc này, giống như đứng ở trước mặt bọn họ không phải là Vương tử vẫn luôn suy yếu không chịu nổi, mà là Bệ hạ đã muốn bế quan 3 năm.

Ba trưởng lão cố nén chiến ý, ngẩng đầu khó khăn cười nói với Yêu Nghiệt: “Điện hạ, tộc nhân nghe nói Điện hạ khôi phục khỏe mạnh, đều vô cùng cao hứng, hôm nay ta chờ là muốn cùng Điện hạ thương nghị công việc chúc mừng của toàn tộc, không dám có chút nghi ngờ Điện hạ.”

Yêu Nghiệt cười nhẹ, rõ ràng khuynh thành, lại làm cho ba đại trưởng lão cảm thấy thực cốt hàn ý (ớn lạnh tận xương): “Từ xưa đến nay, bao nhiêu chủng tộc bị diệt sạch ở cái thế giới nhược nhục cường thực (mạnh được yếu thua) này, các người so với ta càng rõ ràng hơn.”

“Ta không ngại các người có dã tâm, nhưng nếu phần dã tâm này nguy hại đến toàn bộ Địa Tinh tộc, ta sẽ tự tay giết các người!”

Sát khí khiếp người, ba đại trưởng lão ở trong sát khí không chút che giấu nào của Yêu Nghiệt, giống như nháy mắt bị người nắm chặt ở yết hầu, sắc mặt trắng xanh, hô hấp đều trở nên khó khăn.

Tử vong (cái chết) quanh quẩn quanh thân, ba đại trưởng lão đồng loạt nuốt nước miếng, đột nhiên thấy may mắn vì có một số việc còn chưa có bắt đầu.....

“Thu thập xong nơi này, buổi tối ngày mai chuẩn bị yến hội, trong lúc ở chỗ này ta không hy vọng có bất luận kẻ nào đến quấy rầy!” Yêu Nghiệt lưu lại một câu, đã muốn hóa thành mảnh nhỏ đi đến chỗ cửa hình vòm, không có quay đầu, giọng nói thản nhiên theo gió bay vào trong tai ba đại trưởng lão, “Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm, lấy tình cảnh hiện nay của Địa Tinh tộc, nội loạn chỉ có kết cục diệt vong.”

Địa Tinh tộc, có thể bảo trụ một chỗ ngòi ở cái thế giới cường giả vi tôn (người mạnh là vua) này, cùng bọn họ đoàn kết phân không ra quan hệ.

Một khi Địa Tinh tộc lâm vào nội loạn, tuyệt đối sẽ bị Thú tộc và nhân loại vẫn coi Địa Tinh tộc là thù địch nhân cơ hội mà vây công, đến lúc đó, cho dù tòa thành trung tâm có nhiều át chủ bài (lá bài tẩy chưa lật) hơn nữa cũng có năng lực ngăn cản bao lâu?

Ba đại trưởng lão gắt gao nắm chặt nắm đấm, nhìn phía trước đã muốn không có một bóng người, sau một hồi, đúng là có chút nghẹn ngào.

“Lão đại, lần này là chúng ta làm sai.”

“Có lẽ, tài cán hiện nay của Điện hạ có thể vì Địa Tinh tộc mang đến ánh sáng chân chính.....”

“Ha ha, lão đại, lão nhị, mới vừa rồi lão tử giống như thấy được lúc trước tiên đế mang theo chúng ta đánh cho nhân loại, Thú tộc, Tinh Linh tộc chạy hết về nhà!”

Cũng không phải là một lòng muốn đoạt quyền, cũng không phải là muốn có được cái vị trí Bộ hạ kia.

Chính là, trước nay chưa bao giờ Bệ hạ đặt tâm tư ở trên người tộc nhân, mà Điện hạ lại khuyết thiếu một hồn một phách cả ngày hôn mê, lúc trước Địa Tinh tộc phong quang vô cùng nay chỉ có thể chôn vùi ở một mẫu ba phân đất nho nhỏ này, đây đúng là uất ức gần như là làm cho ba đại trưởng lão từng hùng phong hoàn toàn phai mờ, bây giờ chỉ nguyện thủ hộ một phương yên bình này.

Nhưng mà thế giới này, cũng không phải chỉ có một địa phương hòa bình.

Cường giả vi tôn, nhược nhục cường thực, mặc dù không có tranh hùng tâm, cũng phải có lực lượng cường đại!

Nhất là một chủng tộc, nhất là một chủng tộc bị các chủng tộc khác phi nhổ cừu hận!

Nếu không thay đổi, nếu không cường đại, nghênh đón Địa Tinh tộc cũng chỉ có diệt vong!

Mà nay Địa Tinh tộc đã sắp đến thời khắc sống còn, trải qua cân nhắc ba đại trưởng lão mới nghĩ đến chuyện đoạt quyền, hôm nay nhìn đến hồn phách của Điện hạ đã trở về vị trí cũ, dường như rất cuộc làm cho bọn họ ở thời khắc hắc ám.....

Thấy được hào quang!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Lòng Đất Thần Bí!

Liệt Diễm đế quốc.

“Ừng ùng!”

Mấy đạo hào quang từ giữa không trung mãnh liệt nổ tung, hóa thành một lợi kiếm phá không, mang theo một cỗ khí thế quét ngang ngàn quân đánh tới mặt đất!

Chỉ nghe ‘bang bang’ mấy tiếng, từ trong cửa mấy động đất bỗng nhiên bay ra một đám Địa Tinh tộc, thật mạnh té rớt đến trên mặt đất, lại không một tiếng động.

Nhìn kỹ, từng tên Địa Tinh trên ót đều có một miệng vết thương tối om.

Một kích đánh chết vô số mạng!

Lãnh Thiếu Diệp đứng ở trên không trung, một bộ chiến bào lửa đỏ, uy phong lẫm lẫm, tay cầm cung tiễn, tựa như chiến thần!

Một kích dữ dội, lập tức làm cho sĩ khí của chúng tướng Liệt Diễm tăng vọt, người người kích động nhiệt huyết rống ra tiếng!

Đó là Lãnh Thiếu Diệp, đó là chiến thần bách chiến bách thắng của Liệt Diễm đế quốc bọn họ!

Giống như chỉ cần có hãn ở đây, bất luận phía trước đối mặt với khó khăn gì, bọn họ đều nhất định sẽ thắng!

Là chiến thần, là trụ cột, là quân tâm (lòng quân)!

Chiến bào lửa đỏ bay phất phới ở trong cuồng phong, Lãnh Thiếu Diệp giẫm chân ở chỗ hư không, ném cung tiễn cho Lãnh Thiếu Lâm, mắt ửng rét lạnh, khí thế đại phóng: “Theo bốn vương, giết!”

“Giết! Giết! Giết!”

Trong nháy mắt mọi người, bao gồm cả huynh đệ Lãnh gia theo ở bên người Lãnh Thiếu Diệp, đám người Nạp Lan Bằng cũng vào giờ khắc này cả người nhiệt huyết sôi trào!

Nam nhi tốt, tự nhiên đến chiến trường giết địch!

Sĩ khí tăng mạnh mọi người nắm vũ khí liền xông ra ngoài, thế như chẻ tre, trực tiếp bức tinh binh của Địa Tinh tộc liên tiếp bại lui!

Sâu thăm trong động đất, từng đạo bóng dáng vội vàng vọt tới.

“Trưởng lão, phía bắc bên ngoài động đất đều có nhân loại canh gác, đại đội thứ nhất sắp chống đỡ không được!”

“Trưởng lão, phía tây bên ngoài động đất nhân loại quá mạnh mẽ, chúng ta sắp chống đỡ không được!”

“Trưởng lão, tất cả cửa ra đều bị phong kín, Phong Truyện Thần tộc không có cơ hội truyền đi ra ngoài!”

Mọi người quay chung quanh Địa Tinh tộc trưởng lão Nã Lỗ, mặc khôi giáp cứng rắn màu đen, đầu đội mũ sắt, ánh mắt xanh biếc hung ác nham hiểm đáng sợ, giận tím mặt: “Như thế nào nhân loại có thể biết rõ tất cả cửa ra của chúng ta? Đánh cho ta! Một lần nữa đánh xuyên qua mặt đất! Nếu trận chiến này dám thất bại, chúng ta tất cả đều phải chết, một người đều sống không được!”

“Người cho là các người có thể chạy thoát được sao?”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững lại sát khí mườì phần, đột nhiên vang lên ở trong sâu thẳm động đất.

Nã Lỗ trưởng lão cả kinh mạnh mẽ quay đầu, chỉ thấy một bóng dáng màu trắng rõ ràng đứng ở cách đó không xa, tuấn dật trong trẻo nhưng lạnh lùng, một thân khí chất giống như trích tiên này và áp lực đáng sợ trong động đất hơi có chút không hợp nhau.

Bên người hắn, một con đại hắc ngưu uy vũ bất phàm trừng đôi mắt chuông đồng, hung tợn: “Rống.....”

Thú tộc và Địa Tinh tộc, đúng là kẻ thù bẩm sinh.

Nã Lỗ trưởng lão thấy vậy, hơi có chút dữ tợn nở nụ cười: “Ta nói như thế nào nhân loại có thể tìm được cửa động của chúng ta, thì ra có Thú tộc ở giữa quấy phá, một trung cấp Linh thú nhỏ nhỏ cũng dám đối nghịch với ta?”

Đại hắc ngưu nổi giận, tức giận đến ánh mắt đều đỏ, lão tử là trung cấp linh thú thì làm sao, một kẻ đào động đất cũng dám khinh thường nó?

Lãnh Thiếu Khuynh đảo mắt nhìn về phía đại hắc ngưu, vuốt tay, thản nhiên cười nói: “Tam đệ giao nhiệm vụ này cho ta, nếu bị người giành thu thập trước, ta nhưng là sẽ không có biện pháp báo cáo kết quả công tác đó.”

Đại hắc ngưu đang hùng hổ lập tức ừ rừ, nuốt nước miếng, lui về phía sau từng bước, cúi đầu đứng ở một bên.

Vị gia kia, ngay cả nó cũng không dám cãi lời một chút nào.

Lãnh Thiếu Khuynh mỉm cười: “Đám tiểu lâu la này liền giao cho người.”

Hai mắt của đại hắc ngưu lập tức phát sáng, quay đầu nhìn đám Địa Tinh tộc kia ánh mắt giống như là một con mãnh thú vô cùng đói khát, lộ ra răng nanh liền xông tới!

Đã sớm nhìn đám đào động đất này không vừa mắt!

Nã Lỗ trưởng lão cười to ra tiếng, ánh mắt âm lệ: “Ha ha ha ha, một nhân loại nho nhỏ cũng dám ở nơi này của nói ầu nói tả (phát ngôn bừa bãi)?”

“VẬY LIỀN THỬ XEM.” Bên môi Lãnh Thiểu Khuynh vẫn như trước treo một chút tươi cười yếu ớt, chính là khí thể quanh thân đột nhiên biến đổi, nếu có người ở đây lúc này, chắc chắn sẽ sợ hãi, ai có thể nghĩ đến, nhị hoàng tử luôn luôn khiêm tốn đạ mạp một thân thực lực không ngờ đã đạt tới Đại Linh Sư đỉnh phong!

Khoảng cách tới Tiên Thiên, chỉ kém có một bước!

Liệt Diễm chiến hỏa ngập trời, lúc này ở lãnh địa của Địa Tinh tộc, lại là một mảnh hoan thanh tiểu ngữ (vui vẻ cười đùa), vô cùng náo nhiệt.

Ít đi tối tám phiến muện, nhiều hơn hy vọng, ba vị trưởng lão người người đều mừng rỡ giống như đóa hoa, dẫn theo một đám tộc nhân (người trong tộc) chuẩn bị tiệc tối, mỗi một chi tiết, đều là tự mình kiểm định.

Yêu Nghiệt không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào tầng ba lầu các, cầm trên tay ly rượu, bắt chéo hai chân, nhìn rượu ngon thuần hương (thơm và tinh khiết) trong chén, chậm rì rì nói: “Còn thiếu một điều thuốc.”

“Hút thuốc có hại cho sức khỏe thân thể.” Nhị Khuuyết lười biếng ngáp một cái, vuốt ve hai mắt có chút mơ hồ, “Rượu này của người bao nhiêu độ, đầu của thiếu gia đã có chút mông lung xoay vòng rồi.”

Nạp Lan Yên ngồi ở trên cửa sổ, khẽ lay động ly rượu bạch ngọc tinh xảo, khoe miệng chứa đựng một vòng độ cong ấm áp: “Nhị Khuyết, tửu lượng của người cũng chỉ đến trình độ này.”

“Nắc! Ai nói !” Nhị Khuyết đánh một cái nắp rượu, trên mặt trắng nõn một mảnh đỏ rực, ánh mắt cũng có chút hồng hồng, tràn đầy không phục nói, “Thiếu gia lại làm ba bình nữa cũng không có vấn đề gì! Hôm nay cao hứng, uống, đến, uống nữa!”

Yêu Nghiệt đỡ trán: “Tên gốc này!” Đều đã thay đổi thế giới, như thế nào vẫn là bộ dáng không ra gì kia?

“Ngày nào đó không như vậy mới không bình thường.” Nạp Lan Yên uống một hơi cạn sạch rượu ngon trong chén, đi về phía Nhị Khuyết, trường hợp tiểu tử này say rượu nàng cũng không muốn lại thể nghiệm lần thứ hai.

Nhị Khuyết đã muốn có chút uống say, nhắc lên bình rượu liền rót vào trong miệng, ai ngờ tay vừa trượt, bình rượu liền ‘phịch’ một tiếng đập lên trên một cái bình hoa!

Răng rắc!

Ba ba ba!

Tiếng bình hoa vỡ vụn vừa vang, đột nhiên mấy đạo mũi tên nhọn mang theo sát khí sắc bén bay vọt về phía Nhị Khuyết!

Hai mắt Nạp Lan Yên rét lạnh, mạnh mẽ bổ nhào vào bên người Nhị Khuyết, một phen giữ chặt hẳn tránh đi một mũi tên tên, trong tay áo chém ra một đạo kinh phong đánh về phía vô số mũi tên nhọn đang bay tới!

Nhị Khuyết vừa thay đổi phương hướng còn không có rơi xuống đất, bỗng nhiên một cước đạp không, hấp lực (lực hút) thật lớn lập tức làm cho

hai người Nạp Lan Yên mất đi trọng lực, ngã xuống!

Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt.

“Lão đại! Nhị Khuyết!” Yêu Nghiệt vung tay áo đánh bay mũi tên nhọn đang bay tới, phi thân đến chỗ động đất phía dưới cái bình hoa bị vỡ nát, nhìn hắc động sâu không thấy đáy kia, mắt bạc mạnh mẽ xuất hiện ra nồng đậm lo lắng và lệ khí, không có gì do dự, trực tiếp nhảy xuống cửa động chật hẹp!

Cuồng phong như đao, trong quá trình thân thể đang không ngừng nhanh chóng rơi xuống suýt nữa bị phong nhận (lưỡi đao gió) này cắt thành mảnh nhỏ.

Nạp Lan Yên nắm chặt tay của Nhị Khuyết, Phán Thần quyết nhanh chóng vận chuyển ở trong cơ thể, một tia ánh sáng vàng từ trong con ngươi xẹt qua, cảnh tượng chung quanh nhanh chóng chạy qua giống nhau bị thả chậm dần dần biến thành trì hoãn, lúc này mới thấy rõ ràng tình huống bốn phía.

Nếu nàng không đoán sai mà nói, động đất hình tròn này đường kính không đủ một thước (mét), hẳn là một đường hầm thẳng đứng thông đến lòng đất. Chính là, không biết đâu mới là đáy!

“Lão đại thật to.....” Nhị Khuyết thống khổ kêu một tiếng, giọng nói của hắn đều bị cuồng phong thổi bay.

Nạp Lan Yên vận chuyển một chút linh lực lên trên người hắn, truyền âm nhập mật nói: “Tĩnh tâm, đừng nói chuyện.”

Nhị Khuyết nghe lời ngậm miệng lại, cũng nhắm chặt hai mắt, gương mặt ở trong cuồng phong đều sắp nhả thành bánh bao, tức giận đến thở hồng hộc, bà nó chứ đừng để cho hắn biết là ai đang ám toán hắn!

Không biết qua bao lâu, cuồng phong mãnh liệt kia mới thoáng dịu đi, tiếp đó đập vào mặt mà đến là đầy trời lạnh như băng, độ ẩm thấp đến trong nháy mắt có thể đóng băng người!

“Đến đây!” Nạp Lan Yên mang theo Nhị Khuyết rơi xuống một tòa tuyết sơn (núi tuyết) trước mắt, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra hai cái áo choàng lông cừu, một cái đưa cho Nhị Khuyết, chính mình phủ thêm một cái: “Thế nào?”

“Hắt xì! Không, không có việc gì.” Nhị Khuyết nắm thật chặt áo choàng lông cừu trên người, hàm răng đông lạnh cao thấp run lên, “Chính là sắp đông chết, nơi này là địa phương quỷ quái nào?”

Gió lạnh đến xương, Nạp Lan Yên cũng không cường hơn Nhị Khuyết bao nhiêu, chà xát tay, thổi ra một ngụm nhiệt khí: “Đợi lát nữa đi, Yêu Nghiệt hẳn là biết sao lại thế này.”

Nạp Lan Yên vừa dứt lời, bóng dáng của Yêu Nghiệt đã muốn rơi xuống ở bên cạnh hai người, ánh mắt lo lắng vội vàng quét qua lại toàn thân hai người Nạp Lan Yên và Nhị Khuyết, mới nhẹ nhàng thở ra: “Không có việc gì là tốt rồi.”

Nạp Lan Yên ném cho Yêu Nghiệt một cái áo choàng lông cừu: “Đây là nơi nào?”

Yêu Nghiệt tiếp nhận áo choàng, liếc mắt nhìn tuyết sơn cao ngất không thấy đỉnh một cái, lắc lắc đầu, mày nhíu có thể kẹp chết một con ruồi rồi: “Không biết, nhưng khẳng định là lòng đất.”

“Lòng đất thế nhưng có tuyết sơn?” Nhị Khuyết say rượu cũng hoàn toàn tỉnh, liếc mắt nhìn lại một cái, tràn đầy tuyết trắng chói mắt, mà ngay cả đỉnh đầu cũng là màu tuyết trắng cao không thấy đầu.

“Tê..... Chủ nhân!” Đinh đầu bỗng nhiên lại rơi xuống một cái điểm đen, trong chớp mắt rơi xuống ở trong lòng Nạp Lan Yên, trong con người màu đỏ tươi của Tiểu Bảo còn có kinh hồn chưa tan: “Chủ nhân?”

Nạp Lan Yên sửng sốt: “Tiểu Bảo?”

Nước mắt của Tiểu Bảo ‘xoạch xoạch’ liền rơi xuống: “Chủ nhân, người làm ta sợ muốn chết, ta nghĩ đến người xảy ra chuyện gì! Trong lúc bất chợt liền cảm ứng không đến tồn tại của người!”

Trong lúc bất chợt cảm ứng không đến? Tiểu Bảo và nàng là kế ước đồng bọn, sinh tử tương tùy (sống chết cùng nhau), bình thường mà nói là không có khả năng sẽ xuất hiện loại tình huống cảm ứng không đến đối phương này!

Nạp Lan Yên vuốt đầu của Tiểu Bảo: “Tiểu Bảo, từ từ nói.”

Tiểu Bảo biến thân Đại Bảo, thân thể to lớn gắt gao quấn quanh Nạp Lan Yên, đầu vùi ở bên cổ nàng, ô ô nức nở nghẹn ngào nói: “Ta cảm giác được người có nguy hiểm, liền cùng Hỏa Ly Liêu ca vọt vào tầng thứ ba của tòa thành trung tâm, cái gì cũng chưa phát hiện, lại đột nhiên cảm ứng không đến khí tức của người.....”

“Không có việc gì không có việc gì.” Nạp Lan Yên đưa tay ôm lấy Tiểu Bảo, “Ta đây không phải vẫn tốt sao?”

Nước mắt của Tiểu Bảo ‘xoạch xoạch’ chảy không ngừng. Nó là thật sợ hãi, sợ hãi sẽ nhìn không thấy chủ nhân nữa.

Khóe miệng của Yêu Nghiệt hơi hơi co rút, nhìn cự mãng toàn thân tối đen kia quấn toàn bộ thân mình ở trên người Nạp Lan Yên, giống như đứa nhỏ đặt đầu ở trên vai của Nạp Lan Yên, đôi mắt màu đỏ tươi đáng sợ ‘xoạch xoạch’ chảy nước mắt, rõ ràng là tồn tại dọa người, lại tính trẻ con làm cho người ta dở khóc dở cười.

Bất quá.....

“Tiểu Bảo phải không?” Yêu Nghiệt đi lên phía trước, trong con người hẹp dài xẹt qua một chút ám quang (ánh sáng u ám), “Người vừa mới nói ở tầng ba cái gì cũng chưa phát hiện?”

Sau khi bình hoa vỡ vụn, tuy rằng động đất không lớn đường kính còn không đủ một thước, cũng không có khả năng làm cho người ta phát hiện không được đi?

Hơi thở của Địa Tinh Vương tộc!

Tiểu Bảo bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt màu đỏ tươi âm lãnh giống như hai chùm hàn độc bắn về phía Yêu Nghiệt, che kín cảnh cáo và sát khí: “Tê!”

Yêu Nghiệt sửng sốt, lập tức cười nói: “Lão đại, tiểu gia hỏa này thật che chở người nha.”

“Đương nhiên!” Nạp Lan Yên ôm đầu của Tiểu Bảo hôn ‘bẹp’ một cái, chỉ chỉ vào Yêu Nghiệt nói với nó, “Đây là Yêu Nghiệt, huynh đệ tốt của ta.”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Đi, Diệt Thôi!

Huynh đệ tốt?

Tiểu Bảo khó hiểu nhìn Yêu Nghiệt mắt bạc tóc trắng phiêu dật: “Không phải hẳn là Địa Tinh Vương tộc sao?”

“Đúng vậy.” Nạp Lan Yên nhếch miệng nở nụ cười, “Chủ nhân của người anh minh thần võ như thế, chính là một Địa Tinh tộc Vương tử, bắt làm huynh đệ còn không phải là chút chuyện nhỏ sao?”

Yêu Nghiệt và Nhị Khuyết đồng loạt khinh bỉ, lão đại, lúc nào thì người đã tu luyện da mặt thành dày như vậy rồi?

Tiểu Bảo lập tức sao phát sáng hai mắt: “Chủ nhân lợi hại nhất!”

Nhị Khuyết: “.....”

Hắn đối với chủ nhân này đã muốn không nói được gì nữa rồi.

Yêu Nghiệt bất đắc dĩ, nhưng vẫn là càng để ý một sự kiện khác: “Tiểu Bảo, lúc trước người ở tầng ba lầu các cái gì cũng không phát hiện?”

Tiểu Bảo gật gật đầu: “Cái gì cũng đều không có.”

Nhị Khuyết cũng thấy không thích hợp, cái lỗ thủng lớn như vậy, chẳng lẽ sau khi bọn họ rút xuống liền tự động khép lại?

“Là cơ quan đi.” Nạp Lan Yên bắt đầu của Tiểu Bảo, “Người vừa nói đã nhận ra hơi thở của Thú tộc?”

Tiểu Bảo phun lưỡi rắn, đầu quơ quơ chung quanh, dựng thẳng đôi mắt màu đỏ tươi nháy mắt dừng lại ở phía tây bắc: “Chủ nhân, là ở chỗ này, hơi thở Thú tộc thực suy yếu.”

Yêu Nghiệt theo ánh mắt của Tiểu Bảo nhìn lại, nhướn mày: “Nơi này có chút quỷ dị, cẩn thận một chút.”

Nhị Khuyết xoa xoa cái mũi đỏ bừng vì bị đông lạnh: “Đi xem một chút chứ? Nếu có thể tìm được chỗ tránh rét thì tốt rồi.”

“Đi thôi, trước tìm được Thú tộc xem một chút tình hình.....” Hai con người của Nạp Lan Yên chợt co rụt lại, “Mau tránh ra!”

Vừa dứt lời, tuyết dưới chân bỗng nhiên sụp xuống, Nạp Lan Yên một tay đẩy ra hai người Nhị Khuyết và Yêu Nghiệt bên cạnh, trực tiếp đánh một quyền ra ngoài!

Phanh!

Quyền phong sắc bén xẹt qua, một tên Địa Tinh cấp thấp cả người đầy lông xanh lập tức bay ngược ra ngoài, thật mạnh ngã ở trên mặt tuyết!

Yêu Nghiệt đứng vững thân mình: “Sao lại thế này?”

Địa Tinh tộc cấp bậc sâm nghiêm, Vương tộc đối với Địa Tinh cấp thấp có lực uy hiếp không thể xóa nhòa, mà tên Địa Tinh trước mắt này thế nhưng không nhìn uy áp Vương tộc của hắn!

Ừng ừng!

Đột nhiên, toàn bộ mặt đất bắt đầu kịch liệt rung động, mặt tuyết đột nhiên vỡ ra, từng đạo tàn ảnh giống như mũi tên, phá không mà ra!

Rậm rạp, chừng hơn một ngàn tên Địa Tinh tộc cấp thấp.

Nhị Khuyết quơ chân một cái, lập tức quét bay hơn mười tên Địa Tinh bên chân ngang ra ngoài: “Lão đại, những tên Địa Tinh tộc này có chút không thích hợp!”

Tay phải của Nạp Lan Yên ở trên không trung nắm chặt, dưới chân nhẹ điểm, Phong Vân Lôì Đình kiếm lấy khí phách vô thượng (cao nhất) xuyên qua, bàn tay trắng nõn vung lên, kiếm khí bàng bạc lập tức hóa thành vô số lợi kiếm, trùng trùng điệp điệp, đánh về phía đám Địa Tinh!

Hồng y tung bay, một kiếm phá thiên (xé trời)!

Vền vện một chiêu, nháy mắt giết mấy trăm tên Địa Tinh!

Khóe miệng của Yêu Nghiệt lộ ra một độ cong chứa quang vinh: “Lão đại, lợi hại nha!”

Nhị Khuyết cũng ngây ngẩn cả người: “Lão đại, lúc nào thì người đột phá?”

Mới vừa rời Linh lực mà Nạp Lan Yên bày ra, hẳn là cấp bậc Đại Linh Sư đi?

Nạp Lan Yên cười tủm tỉm nói: “Ngay lúc bị Yêu Nghiệt nhốt ở trong trận pháp á.”

Nhị Khuyết co rút khóe miệng, nếu hẳn nhớ không lầm mà nói, trước đó vài ngày lão đại vừa mới đột phá đến Linh Sư đi?

“Được rồi, trước tiên nhanh chóng thu thập mấy thứ đồ chơi này đi!” Nạp Lan Yên giữ chặt Yêu Nghiệt bên cạnh, nói với Nhị Khuyết, “Còn lại liền giao toàn bộ cho người.”

Nhị Khuyết mở to hai mắt nhìn, hít gít cái mũi đỏ bừng: “Lão đại, không cần như vậy nha!”

Tuy rằng một chiêu của lão đại giết chết không ít, nhưng chung quanh còn ít nhất ba bốn trăm tên Địa Tinh cấp thấp diện mạo ghê tởm vây quanh đó!

Nạp Lan Yên nhắc chân đạp Nhị Khuyết một cái: “Nhanh lên, ta và Yêu Nghiệt phải dựa vào người bảo hộ đấy.”

Nhị Khuyết hừ hừ một tiếng, nhìn như không tình nguyện gọi ra Long Cốt kiếm, xoay người một cái liền trưng ra vẻ mặt hưng phấn mà chém giết!

Mới vừa rồi một kiếm kia của Nạp Lan Yên, thực là làm cho người ta không thể không nhiệt huyết sôi trào!

Nạp Lan Yên nhìn về phía một tên Địa Tinh xuất hiện đối diện với Yêu Nghiệt, thu lại tươi cười: “Có phải những tên Địa Tinh này có vấn đề hay không?”

Yêu Nghiệt gật gật đầu, biểu tình ngưng trọng: “Không có dấu hiệu sinh mệnh.”

Nạp Lan Yên ngẩn ra, tiện tay chộp tới một tên Địa Tinh linh hoạt, đầu ngón tay khoát lên chỗ động mạch ở cổ tay nó, hít một ngụm lãnh khí: “Hoạt tử nhân (*)?”

(*) hoạt tử nhân: người đã chết nhưng hành động vẫn giống hệt như còn sống.

Không đúng, hoạt tử Địa Tinh?

“Phong Truyện Thần độc?”

Nạp Lan Yên nhớ rõ lúc trước Nhị Khuyết đã nói qua Phong Truyện Thần độc này hậu quả tạo thành sau cùng có khả năng chính là bị Zombie

(tang thi) trong truyền thuyết bao vây, cái gọi là Zombie, cũng không không có dấu hiệu sinh mệnh giống hoạt tử nhân sao?

“Có lẽ không sai.” Yêu Nghiệt đứng lên, trong mắt bạc tràn đầy một mảnh lạnh như băng, “Lại nói tiếp, Địa Tinh Vương đã bế quan 3 năm.”

“Người là nói nơi này có thể là địa phương Địa Tinh Vương bế quan?” Nạp Lan Yên nhú mày, “Nhiều hoạt tử Địa Tinh như vậy, hẳn muốn làm gì?”

Yêu Nghiệt nguy hiểm nheo lại con ngươi: “Nếu ngay từ đầu mục tiêu của hẳn chính là nhất thống các đại chủng tộc thì sao?”

Yêu Nghiệt đột nhiên nhớ lại một đoạn cuộc nói chuyện mà Địa Tinh Vương đã từng nói với nguyên thân si ngốc.

“Tất cả đất đai, vốn nên là thiên hạ của Địa Tinh ta!”

“Tất cả chủng tộc, vốn nên là người hầu của Địa Tinh ta!”

“Tất cả, tất cả, ha ha ha ha.....”

A ~~

Yêu Nghiệt không khỏi cười lạnh: “Chế tạo ra Phong Truyện Thần độc, muốn tất cả chủng tộc khác đều biến thành hoạt tử nhân? Quả thực là ý nghĩ kỳ lạ!”

Đầu ngón tay của Nạp Lan Yên vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út, vẻ mặt nguy hiểm nói không nên lời: “Xem ra Liệt Diễm để đó, là địa phương thử nghiệm đầu tiên của hẳn.”

Yêu Nghiệt ánh mắt băng hàn: “Tất cả hành động của Địa Tinh Vương tuyệt đối sẽ làm chủng tộc này đi đến bờ vực diệt vong thôi.”

Nhân loại, Thú tộc, Tinh Linh tộc, thậm chí là Dạ Xoa tộc, ai không phải là chủng tộc vô cùng cường đại?

(lee: edit đến đoạn này, đột nhiên nghĩ còn 3 người Cửu muội, Hắc Thần, Kỳ Lân mỗi người xuyên vào 1 chủng tộc còn lại là vừa hay đó, oahaha)

Một khi việc làm của Địa Tinh Vương bị các chủng tộc khác biết được, cho dù Địa Tinh tộc có được một con bài chưa lật cường đại, cũng hẳn là phải chết không thể nghi ngờ!

“Lão đại.” Yêu Nghiệt nghiêm mặt nói, “Hiện tại ta là Địa Tinh tộc Vương tử, quyết không thể nhìn chủng tộc này đi đến bước đường kia.”

Ít nhất hẳn cảm nhận được người Địa Tinh tộc đối với việc hẳn tình lại, thật sự vô cùng hân hoan và kích động.

Nạp Lan Yên nhìn về phía phương hướng tây bắc, đáy mắt nở rộ một vòng hàn quang: “Đi, diệt thôi!”

Thú tộc ở nơi đó suy yếu như vậy, chỉ sợ đã muốn làm chuột bạch (làm chuột thí nghiệm á).

Nạp Lan Yên xiết chặt năm đấm, Liệt Diễm đế đô không chỉ có Lãnh Thiểu Diệp, mà còn có Tiểu Phượng Vũ tinh xảo cao ngạo, còn có Nạp Lan gia tộc đã thoát thai hoá cốt (lột xác) và thân nhân đời này của Nhị Khuyết.

Địa Tinh Vương, thật sự là chọn được một địa phương tốt nha!

Yêu Nghiệt hít sâu một hơi, mắt phượng một mảnh kiên định, sống lại một lần, đời này hẳn nhất định sẽ thủ hộ tốt bên người mọi người!

Nạp Lan Yên quay đầu nhìn về phía vị thanh niên đẫm máu chiến đấu hăng hái nào đó: “Nhị Khuyết, người đây là dùng tốc độ của rùa à?”

Nhị Khuyết vừa quay đầu lại liền nhìn đến hai người Yêu Nghiệt quần áo sạch sẽ dùng biểu tình vô cùng ghét bỏ nhìn hắn, bi phẫn cắn chặt răng: “Hai người các người khi dễ người không đền mạng!”

Yêu Nghiệt hừ nhẹ một tiếng: “Ai bảo người yếu như gà vậy chứ.”

“Chờ!” Nhị Khuyết hung hăng trừng mắt liếc nhìn hai người một cái, “Chờ thiếu gia giết hết đám này sẽ tìm các người tính sổ!”

Ai yếu như gà, hắn mới không yếu như gà đâu!

“Giết ~”

Nạp Lan Yên và Yêu Nghiệt đồng thời ném đi một ánh mắt xem thường, trực tiếp không nhìn đến sự uy hiếp của tên ngốc nào đó, xoay người đi về phía tây bắc: “Nhị Khuyết, nhanh chóng đuổi kịp, đánh mất dấu ta không chịu trách nhiệm nha.”

Bị khi dễ đến khóc, Nhị Khuyết phát tiết hết tất cả bi phẫn ngập tràn trong lòng ở trên người đám Địa Tinh xung quanh kia: “Thiếu gia mới không có yếu như gà! Những tên khốn cản đường thiếu gia này mau chết hết đi mở đường cho thiếu gia ta!”

Nạp Lan Yên thu hồi tầm mắt dừng ở trên người Nhị Khuyết, cười tủm tỉm nói: “Thật sự là nhiệt tình mười phần.”

Yêu Nghiệt đồng ý gật đầu: “Người trẻ tuổi mà.”

Hai người liếc nhau, đồng loạt lộ ra tám cái răng, cười đến trời đất hỗn loạn.

Tiểu Bảo ngẩng đầu lên, vô cùng đồng tình liếc mắt nhìn Nhị Khuyết một cái, không hiểu sao có loại cảm giác hấn thực bị kịch về sau còn có thể càng bị kịch hơn.....

Nạp Lan Yên và Yêu Nghiệt đi chậm, ước chừng khoảng một phút đồng hồ gì đó, Nhị Khuyết cả người hơi thở đẫm máu liền đuổi theo lại đây, vừa đến liền hồng mũi lên án nói: “Thiếu gia ta có công lao to lớn như vậy mà các người thế nhưng cũng không quay đầu liếc mắt một cái!”

Nạp Lan Yên đặc biệt nể tình quay đầu nhìn thoáng qua, thật mạnh vỗ xuống bả vai của Nhị Khuyết: “Làm tốt lắm!”

Yêu Nghiệt cũng theo sau giơ ngón tay cái lên: “Không tệ không tệ, Nhị Khuyết người giỏi quá!”

Nhị Khuyết co rút khóe miệng, đột nhiên cảm thấy năm đấm thật là ngứa ngáy.

Khi dễ người cũng không cần như vậy nha!

“Tốt lắm tốt lắm.” Nạp Lan Yên ha ha cười, “Chúng ta vẫn là nhanh chóng làm chính sự (việc quan trọng) đi thôi.”

Yêu Nghiệt nắm bả vai của Nhị Khuyết, con người cong lên: “Đi thôi, giúp ta đi phía trước đánh mở đường!”

“Đánh nhau? Thiếu gia một người đánh mười tên!” Nhị Khuyết bất mãn lên án bị dờ đi cái lạng yên không một tiếng động, “Các người vừa chụm đầu ở đằng kia mưu đồ bí mật gì? Nhanh chóng nói cho ta nghe một chút đi.”

“Chính là về Phong Truyện Thần độc người nghiên cứu kia đó, có thể là Địa Tinh Vương dùng để.....”

Yêu Nghiệt và Nạp Lan Yên nói một chút với Nhị Khuyết về suy đoán vừa rồi, ba người kề vai sát cánh đi ở bên trong khắp nơi tuyết trắng này, làm cho địa phương không hề có chút sinh khí này tăng thêm vài phần nồng đậm tình nghĩa và sung sướng.

Bên người có bọn họ ở đây, cho dù trước mặt có là núi đao biển lửa, lại có cái gì phải e ngại?

Ba người không có lại tiếp tục lãng phí thời gian, ở dưới sự hướng dẫn của Tiểu Bảo dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới một chỗ ngoài động tuyết, chỗ cửa động không khí đặc biệt âm trầm rét lạnh, Tiểu Bảo dựng thẳng đôi mắt màu đỏ tươi che kín chán ghét: “Chủ nhân, không khí nơi này thật đáng ghét, Thú tộc bên trong giống như chống đỡ không được rồi.”

Nạp Lan Yên vuốt ve đầu của nó, nói với Yêu Nghiệt và Nhị Khuyết: “Vào xem.”

Ba người thật cẩn thận thâm nhập vào cửa động, thẳng đến khi sắp xâm nhập vào đến đáy động cũng vẫn chưa phát hiện có gì không ổn, trừ bỏ nhiệt độ càng ngày càng thấp gần như là có thể đông lạnh người thành khối băng.

Đôi môi của Nạp Lan Yên có chút tím tái, ánh mắt lại bỗng nhiên sáng ngời: “Tìm được rồi!”

Nhị Khuyết và Yêu Nghiệt theo tầm mắt của nàng nhìn lại, chỉ thấy ba Thú tộc hình thể khổng lồ bị xiềng xích buộc chặt ở trên tảng đá dưới đáy động, trên người nơi nơi đều là miệng vết thương nhìn mà ghê người, máu tươi ‘ồ ồ’ chảy ra bên ngoài.

Mà làm người ta kinh hãi nhất lại là ánh mắt của ba con cự thú này, trong đôi mắt màu đỏ tươi của chúng nó là một mảnh mờ mịt và một tia chống cự, là chấp niệm, cũng là tuyệt vọng vẫn còn sót lại sau cùng.

Chúng nó, sắp chết.

Nhị Khuyết là người đầu tiên chạy vội tới bên cạnh ba con cự thú, đeo bao tay tinh tế kiểm tra miệng vết thương của một con trong đó, sắc mặt càng ngày càng trở nên khó coi: “Có người lấy bọn nó để thử nghiệm Phong Truyện Thần độc, ba con cự thú này thực lực hẳn là không thấp, một khi mất đi một tia lý trí cuối cùng, tuyệt đối sẽ trở thành cỗ máy giết người không hơn không kém.”

Hắn đã nghiên cứu qua Phong Truyện Thần độc, còn nghĩ qua muốn bắt mấy con chuột bạch đến làm thí nghiệm, nhưng ví dụ chân thật xảy ra trước mặt, Nhị Khuyết chỉ thấy tức giận muốn giết người!

Nếu không phải nội tâm của ba con cự thú này cao ngạo bất khuất làm chúng nó giữ được một tia lý trí cuối cùng, chỉ sợ đã sớm giống như đám hoạt tử Địa Tinh không có sinh cơ (sức sống) bên ngoài, chịu người khống chế, biến thành một cỗ máy giết người không có lý trí!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Thượng Cổ Huyết Mạch, Thần Thú!

Cỗ máy giết người!

Bốn chữ vừa ra, không khí lập tức ngưng trệ.

Nhị Khuyết nhìn ba con cự thú bị tra tấn đến chỉ còn sót lại một tia lý trí, nói: “Lão đại, Yêu Nghiệt, chúng nó là hoàn toàn xứng đáng là anh hùng của Thú tộc!”

Dựa theo những vết thương chồng chất trên người mà nói, ít nhất chúng nó đã phải thừa nhận tra tấn của hơn trăm lần Phong Truyện Thần độc rồi, mỗi một lần đều là đang nghiền ép phá hủy tất cả lý trí, cao ngạo và tự tôn của chúng nó.....

Nạp Lan Yên đeo một đôi bao tay màu trắng, đi lên phía trước: “Để cho ta xem xem.”

Nhị Khuyết nói đúng, chúng nó là hoàn toàn xứng đáng là anh hùng của Thú tộc, không nên biến thành một cỗ máy giết người bị ngoại tộc (người ngoài tộc) khống chế.

“Rống!”

Một con cự thú ở giữa thần trí mạnh mẽ tỉnh táo lại, điên cuồng tê rống với ba người Nạp Lan Yên!

“Tê tê.....”

Tiểu Bảo đi đến trên vai Nạp Lan Yên, phun lưỡi rắn với ba con cự thú, giống như đang dùng phương thức của Thú tộc trao đổi với chúng nó.

“Rống, rống!”

Ai ngờ cảm xúc của cự thú không hề giảm bớt chút nào, ngược lại càng thêm nóng nảy, đáy mắt màu đỏ che kín hận ý, hủy diệt và vô tận sát ý.

Hốc mắt của Tiểu Bảo có chút đỏ lên: “Chủ nhân, chúng nó không muốn trở thành cỗ máy giết người, nhưng là cũng không có biện pháp lại trở thành một Thú tộc bình thường.”

Trên người ba con cự thú đều bị xích sắt buộc chặt vô cùng, Nạp Lan Yên không để ý tới sự điên cuồng của ba con cự thú, tiến lên đè lại một con cự thú mở ra hai mắt, lại dùng một tia linh lực vòng quanh trong cơ thể cự thú kiểm tra một vòng, cuối cùng lắc lắc đầu: “Tiểu Bảo nói đúng, hệ thần kinh đã bị hao tổn nghiêm trọng, cho dù chữa khỏi miệng vết thương cũng không có khả năng khôi phục lại như bình thường.”

“Rống.....”

Ba con cự thú tê rống lên một tiếng, mà trong tiếng tê rống này giống như bao hàm rất nhiều điều.

Trong giọng nói của Tiểu Bảo đã muốn mang theo khóc nức nở: “Chủ nhân, chúng nó, chúng nó cầu chúng ta giết chúng nó.....”

Nạp Lan Yên nhìn ba con thú đang giãy giụa trong mắt lại mang theo cầu khẩn kia, nắm tay nắm chặt lại mở ra.

Yêu Nghiệt hít một hơi, không mở mắt: “Lão đại, cho chúng nó thống khoái đi.”

Nhị Khuyết đỏ mắt: “Súc sinh! Ta muốn tìm tên súc sinh kia liều mạng!”

Nạp Lan Yên gần như là cưỡng chế nhét Tiểu Bảo vào trong ống tay áo, lúc lòng bàn tay nhắm ngay vào cái ót của một con cự thú trong đó, trong đầu đột nhiên truyền đến giọng nói của đại sư tôn: “Tiểu Yên ngốc, dừng tay!”

Bàn tay giơ lên của Nạp Lan Yên bỗng nhiên dừng ở giữa không trung: “Sư tôn?”

“Đầu gối! Ngu xuẩn!” Giọng nói của đại sư tôn giống như lại giơ chân, “Đây chính là ba con thú có được huyết mạch (máu) của Thượng Cổ Thần Thú, người, tên ngu ngốc này thế nhưng muốn giết chúng nó?”

Giọng nói của Nạp Lan Yên rầu rĩ: “Hệ thần kinh của chúng nó bị hao tổn nghiêm trọng, như vậy còn sống đối với chúng nó vốn cực kì cao ngạo lại một loại vũ nhục.”

“Đó là người ngốc!”

Đại sư tôn trực tiếp nổi đóa: “Không phải người có Trấn Thú tháp sao? Đồ chơi kia có thể trấn áp tất cả Thú tộc, người cho rằng chỉ một chút hao tổn như vậy cũng trị không được à?”

Hai mắt Nạp Lan Yên phát sáng: “Đại sư tôn, ý của người là chúng nó có thể chữa khỏi? Nhưng mà, nhưng mà trong Trấn Thú tháp trấn áp mười bảy con mãnh thú, chúng nó đi vào có thể hay không.....”

Nạp Lan Yên quên không được ánh mắt cuối cùng lúc nhìn nàng của tiểu oa nhi (em bé) kia, trong ánh mắt là vụn vụn nổi giận và sát khí.

Có thể chắc chắn, mười bảy mãnh thú kia khẳng định không có một con nào là lương thiện.

“Người cho là có được huyết mạch của Thượng Cổ Thần Thú chính là kẻ lương thiện?” Đại sư tôn hừ lạnh một tiếng, “Quên đi quên đi, người muốn giết liền giết đi, dù sao bốn tọa nhìn mấy đồ chơi này cũng không thoải mái!”

Nạp Lan Yên sờ sờ cái mũi, cười tươi như bé gái đặc chí: “Không giết, không giết.”

Có được huyết mạch của Thượng Cổ Thần Thú, vậy là so với Siêu Thần Thú còn cao hơn mấy cấp bậc đó nha!

Nạp Lan Yên không có thu tay về, mà là đặt lòng bàn tay ở trên đỉnh đầu của một con trong đó, chống lại cặp mắt chỉ còn sót lại một tia thần trí duy nhất kia, gần từng chữ: “Ta là Nạp Lan Yên, nếu các người nguyện ý tin tưởng ta, ta nhất định sẽ làm cho các người được đứng lên!”

Ôi chao?

Yêu Nghiệt và Nhị Khuyết đồng loạt sửng sốt, mới vừa rồi không phải xác định nói hết thuốc chữa sao?

Tiểu Bảo từ trong tay áo chui ra, phun lưỡi rắn với ba con cự thú, xin tin tưởng chủ nhân của ta, nàng nói có thể thì nhất định có thể, thỉnh..... Thỉnh sống sót!

Ba con cự thú yên lặng nhìn Nạp Lan Yên, hơi thở nóng nảy quanh thân dần dần tan biến, một tia lý trí cuối cùng nói cho chúng nó, nhân loại trước mắt có lẽ.... Có lẽ có thể tin tưởng!

Nhưng mà đúng lúc này, một tiếng nổ mạnh đột nhiên vang lên, vách tường tuyết bên cạnh đột nhiên nổ mở ra!

Băng tuyết tung tóe, tuyết vụ tràn ngập!

Một bóng dáng nhàn nhã tự nhiên đi đến từ trong bầu trời đầy tuyết, nhất cử nhất động đều hiện lên tư thái vô cùng cao quý ưu nhã, giọng nói thản nhiên, từ tính dễ nghe, lại mang theo vô tận uy áp: “Các người, muốn làm cái gì với con mồi của Bốn Vương?”

Một bộ bạch y trắng như tuyết, ba ngàn tóc bạc rối tung rơi xuống, dung nhan tinh xảo tuyết luân, mắt phượng hẹp dài mê hoặc người, ngoài một chút thành thực và tang thương trong đôi mắt bạc kia, dung nhan tuyệt mỹ gần như là giống hệt với Yêu Nghiệt.....

Nói là phụ tử, càng giống song sinh.

Mạnh mẽ!

Quá mạnh mẽ !

Ba người Nạp Lan Yên, Nhị Khuyết và Yêu Nghiệt ở trong uy áp cường đại kia, gần như là hít thở không thông.

Mắt bạc sâu không thấy đáy của Địa Tinh Vương, nhìn về phía Yêu Nghiệt, cười nhẹ: “Huyền nhi, người cũng muốn làm trái ta sao?”

Hô hấp của Yêu Nghiệt bị kiềm hãm, khó khăn nói: “Phụ, phụ hoàng, làm như vậy sẽ đẩy Địa Tinh tộc tới diệt vong..... A!”

Lời nói của Yêu Nghiệt còn chưa dứt, khôn cùng uy áp khiến hần ‘bịch bịch’ một tiếng quỳ xuống!

“Yêu Nghiệt!”

Nạp Lan Yên và Nhị Khuyết hô to một tiếng!

Lúc này Yêu Nghiệt lại ngay cả ngẩng đầu cho bọn họ một nụ cười an tâm đều làm không được, chỉ có thể gắt gao nắm chặt hai đấm.

Trong con người của Nạp Lan Yên hiện ra hung quang, âm thầm tập trung tất cả lực lượng toàn thân đến bên tay phải, lực lượng màu đen và lực lượng màu vàng va chạm quần quanh nhau, một cỗ tinh chất toàn bộ tập trung lại!

Đau!

Hai cỗ lực lượng hoàn toàn khác biệt điên cuồng va chạm ở trong cơ thể, đau!

Nhưng nhìn Yêu Nghiệt bị buộc phải quỳ xuống, càng đau!

Nạp Lan Yên đột nhiên hét lớn một tiếng, năm tay bộc phát ra một cỗ lực lượng hắc kim sắc (màu đen và vàng lẫn lộn á) khiếp người, trong nháy mắt phá tan uy áp, bị bám một trận gió lạnh vù vù, đánh tới Địa Tinh Vương!

“A.....” Địa Tinh Vương nhẹ nhàng cười, “Có chút ý tứ.”

“Phải không?” Trong con người của Nạp Lan Yên lộ ra sát khí, thân hình thoắt một cái, bỗng dưng biến mất không thấy!

Địa Tinh Vương hơi sững sờ, khi hắn còn đang ngây người, Nạp Lan Yên đã đi vòng qua đến sau lưng hắn, một quyền không chút lưu tình đánh vào cái ót của hắn!

Nơi đó là nhược điểm trí mạng của Địa Tinh tộc, cái ót!

Địa Tinh Vương trốn tránh một quyền này không thoát mái, mặc dù hắn phản ứng nhanh chóng, lại vẫn bị quyền phong lạnh thấu xương kia đi sát qua bên tai, máu tươi lập tức theo vành tai rơi xuống.

Địa Tinh Vương bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi) khẽ vuốt vành tai, mùi máu tanh làm cho hắn khiếp sợ.

Như thế nào cũng nghĩ không ra, một nhân loại nhỏ bé yếu ớt, có thể làm hấn bị thương!

Nạp Lan Yên một kích không trúng, nhưng chính là trong chớp mắt Địa Tinh Vương bất khả tư nghị này, dưới chân không chút nào dừng lại, nhanh chóng chạy vội tới bên người ba con cự thú kia, cũng không lại hỏi ý kiến của chúng nó, bàn tay trắng nõn vung lên đã thu chúng nó vào Trấn Thú tháp!

“Nhân loại!”

Địa Tinh Vương lập tức nổi giận, vì bắt ba con Thượng Cổ Thần Thú này, hấn đã tổn thất không biết bao nhiêu tinh binh hấn tướng, hơn nữa để biến chúng nó thành thuộc hạ nghe lệnh chiến đấu lại tiêu phí không biết bao nhiêu bảo bối!

Hiện tại thế nhưng, thế nhưng bị một nhân loại thu đi rồi!

“Bắt bọn nó giao ra đây, Bốn Vương nể mặt Huyền nhi tha cho các người một mạng! Nếu không.....”

“Nếu không người sẽ giết chúng ta sao?” Yêu Nghiệt giơ lên khuôn mặt giống Địa Tinh Vương như đúc, hai mắt lạnh như băng sương, lạnh lùng nghiêm nghị mà cao ngạo, “Phụ hoàng, nếu người không thu tay lại, ta, Thiên Phi Huyền, cho dù dùng hết mọi thứ cũng muốn ngăn cản người!”

“A.....”

Địa Tinh Vương nở nụ cười, cười đến yêu nghiệt, cười đến tuyệt mỹ: “Huyền nhi của ta, chuyện đầu tiên làm ra sau khi hồn phách trở về vị trí cũ chính là làm trái ta sao?”

Đáy mắt của Yêu Nghiệt là một mảnh kiên định: “Nếu như người cố ý như thế!”

“Người biết cái gì?” Địa Tinh Vương chỉ vào Yêu Nghiệt, đáy mắt lại có một tia bướng bỉnh điên cuồng, “Thân là Vương tử của Địa Tinh tộc, người biết cái gì?”

Địa Tinh Vương một phen túm trụ cổ áo của Yêu Nghiệt kéo ra bên ngoài: “Người đi ra cho ta!”

Yêu Nghiệt cắn chặt răng, quay đầu nói với Nạp Lan Yên và Nhị Khuyết: “Các người ở đây chờ, đừng lo lắng cho ta!”

Nạp Lan Yên nắm chặt hai tay, móng tay cắm vào trong thịt, máu tươi từng giọt từng giọt theo khe hở chảy ra.

Nhỏ yếu.

Từ ngày đầu tiên đi vào thế giới này đến bây giờ, nàng mới rõ ràng đến tột cùng mình có bao nhiêu nhỏ yếu!

Nếu nàng có thể cường đại hơn một chút, cường đại hơn một chút.....

Nhị Khuyết một phen đè lại bả vai của Nạp Lan Yên: “Lão đại, Yêu Nghiệt không có việc gì, dù sao nơi này cũng là Địa Tinh tộc, mà thân phận bây giờ của hắn là Vương tử duy nhất của Địa Tinh tộc!”

Cho nên, không cần lại đặt cho mình áp lực lớn hơn nữa.

Nhị Khuyết mở từng ngón tay cắm trong da thịt của Nạp Lan ra: “Lúc chúng ta vừa hợp thành dong binh đoàn, không phải không có bị người đánh qua, không phải không có bị người dùng súng chỉ vào đầu qua, không phải không có bị người buộc quỳ xuống qua, không phải không có thất bại qua, không phải không có mê mang qua, lại càng không là không có tử vong (chết) qua!”

“Hiện tại yếu thì như thế nào?”

“Ai mà không từ nhỏ yếu đi lên?”

“Ai có thể vừa mới bắt đầu liền đứng ở đỉnh phong ngạo thế quần hùng?”

“Chúng ta, Vương Giả dong binh đoàn, bắt quá là bắt đầu lại từ đầu, chúng ta đã từng có thể đánh bại tất cả, nay lại có cái gì phải e ngại?”

Nhị Khuyết, Cung Vô Khuyết luôn luôn thần kinh không ổn định, đưa tay đặt ở trên bả vai của Nạp Lan Yên, nhìn vào hai mắt của nàng, gần từng tiếng, nói năng có khí phách.

Nạp Lan Yên thẳng tắp nhìn ánh mắt nghiêm túc của hắn, khóe miệng dần dần giơ lên: “Ách, Nhị Khuyết, cái đầu này của người thế nhưng còn có thể nghĩ ra những thứ này, thật không dễ dàng nha?”

Nhị Khuyết lập tức đưa ra cái mặt đỏ thẫm, tức giận nói: “Chỉ số thông minh của thiếu gia ta là một trăm tám mươi (180) được không?”

“Dạ dạ dạ, chỉ số thông minh của người là hai trăm sáu.” Nạp Lan Yên cười tủm tỉm ôm bả vai của Nhị Khuyết, đúng vậy, núi đao biển lửa, chẳng sợ một đường chảy máu, bọn họ đều cùng nhau đi tới.

Hiện tại một chút quanh co này, tính là cái rắc ấy!

Nạp Lan Yên nheo lại mắt phượng: “Nhị Khuyết, đến giúp ta một việc.”

Cho dù hiện tại không thể giúp Yêu Nghiệt, cũng không thể trơ mắt nhìn huynh đệ của mình bị khi dễ không phải sao?

Huống chi phần bướng bỉnh của Địa Tinh Vương kia chỉ sợ đã sớm thấm vào trong xương cốt, muốn cho hắn thu tay lại, khó.

Nhị Khuyết ngăn người: “Giúp cái gì?”

Nạp Lan Yên lộ ra một tươi cười âm u, nâng tay ý bảo Nhị Khuyết đưa lỗ tai lại gần, nhỏ giọng nói quyết định của chính mình cho hẳn.

Hai người cúi đầu chạm trán, nói nhỏ trong chốc lát.

Cuối cùng Nhị Khuyết ngẩng đầu, hơi có chút đáng thương hề hề run rẩy khước mắt: “Lão đại, người quả thực..... Quả thực quá đen tối!”

Lão đại đây rõ ràng là muốn đùa chết Địa Tinh Vương đi?

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Phải Bước Qua Thi Thể Của Ta!

Đen tối?

Đối với đánh giá của Nhị Khuyết, Nạp Lan Yên chính là cười cười, thực lực bây giờ của bọn họ kém Địa Tinh Vương nhiều lắm, chỉ có thể đánh cược một phen!

Nhị Khuyết không hiểu sao rùng mình một cái, đột nhiên nhớ tới có một lần lúc dong binh đoàn của bọn họ còn không phải rất lớn, có một tên Mafia bắt Cửu muội đi, ngay lúc đó lão đại chính là có cái loại tươi cười nhìn như bình tĩnh này.

Sau đó Mafia gia thế lực lượng khổng lồ kia, ở trong vòng mười ngày ngăn ngừa đã bị lão đại nhà hắn chinh đến sụp đổ, cuối cùng do chính đương gia (*) tự mình đưa Cửu muội hoàn hảo không tổn hao gì trở về.

(*) đương gia: ở đây là chỉ lão đại tổ chức Mafia đó.

Nhân tiện, còn bị lão đại nhà hắn lừa gạt bắt chẹt một khoản phí tổn thất tinh thần thật lớn.

Nạp Lan Yên từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một đồng bình bình lọ lọ ném cho Nhị Khuyết: “Nghien nát rồi trộn đều toàn bộ thuốc bên trong.”

Nhị Khuyết nuốt một ngụm nước miếng: “Lão đại, đây là những đan dược gì vậy?”

Nạp Lan Yên cong mắt phượng: “Muốn biết?”

Nhị Khuyết lập tức toàn thân cứng đờ, lắc đầu: “Không muốn!”

Hắn dám cam đoan đáp án kia tuyệt đối không phải là điều hắn muốn biết!

Nạp Lan Yên cười tủm tỉm vỗ xuống bờ vai của hắn: “An tâm, chỉ là một chút các loại Thực Cốt Tán, Thất Nhật Vong, Bán Bộ Điên (*) mà thôi.”

(*)Thực Cốt Tán, Thất Nhật Vong, Bán Bộ Điên: hehe, để lee giải thích cho mấy loại ‘chỉ là’ này của Yên tử nhá, hắc hắc, nào thì Ăn Mòn Xương Cốt, Bảy Ngày Chết (trúng độc thì 7 ngày sau sẽ chết đó), Nửa Bước Điên (sau khi trúng độc đi nửa bước sẽ bị điên) đó thôi ^_^

Nhị Khuyết nhìn bình bình lọ lọ trong tay mà sắp khóc, cả người cứng ngắt, hắn có thể lập tức lập tức ném toàn bộ mấy thứ này đi hay không?

Nạp Lan Yên trêu chọc xong Nhị Khuyết thiếu dây, tâm tình lập tức vui sướng hơn rồi, xoay người liền đi làm chuyện của mình.

Nhị Khuyết vẫn đứng im ở chỗ cũ, đủ loại cảm xúc hỗn độn trong gió.

Yêu Nghiệt người mau trở lại, hắn một người thừa nhận không nổi.....

Tay của Nạp Lan Yên càng không ngừng mân mê một đồng bình bình lọ lọ, ánh mắt nghiêm nghị, tình huống của Yêu Nghiệt không được lạc quan, cho dù thân phận của hắn là nhi tử của Địa Tinh Vương.

“Tiểu Yên ngọc, ngươi cảm thấy dược (thuốc) ngươi chế sẽ có ích?”

Giọng nói lạnh lùng của đại sư tôn vang lên ở trong đầu.

“Dược bình thường đủ để đối phó với Địa Tinh cao cấp, thêm gấp trăm lần số lượng của dược đó chắc sẽ có chút tác dụng, huống chi dược

này chỉ là thuốc dẫn mà thôi.” Nạp Lan Yên mím môi, “Nếu như hãn làm bị thương Yêu Nghiệt mà nói.”

Đại sư tôn thần nhiên nói: “Tùy tâm đi làm đi.”

Nạp Lan Yên cười cười, cùng Nhị Khuyết cẩn thận khuấy đảo mấy thứ trong tay, mà bên chỗ Yêu Nghiệt không khí đã sắp căng thẳng đến cực hạn.

Vẻ mặt của Địa Tinh Vương vô cùng âm trầm: “Nghiệp chương, người còn muốn ngăn cản ta?”

Mắt bạc của Yêu Nghiệt lạnh thấu xương, thẳng tắp nhìn khuôn mặt có đến chín phần tương tự với hãn hiện tại trước mặt: “Cho dù có cừu hận ngút trời, vậy cũng không phải là lý do để người chôn vùi Địa Tinh tộc!”

“Chôn vùi?”

Địa Tinh Vương ngửa mặt lên trời cười to, châm chọc mà miệt thị: “Tác dụng của Phong Truyện Thần độc chẳng lẽ người không thấy sao? Có nó, đừng nói là mấy cái chủng tộc trên đại lục hiện nay chính là, chính là xông ra khỏi đại lục cũng tuyệt đối không thành vấn đề, tại sao lại nói chôn vùi?”

Vẻ mặt của Yêu Nghiệt còn muốn châm chọc hơn ông ta: “Tác dụng gì chứ? Tác dụng là ngay cả ba con Thú tộc kia đều thu phục không được? Đến tột cùng người lấy tự tin từ đâu?”

Lời nói của Yêu Nghiệt trực tiếp công kích vào chỗ đau, gương mặt tuấn mỹ vô song của Địa Tinh Vương kia lập tức vắn vẹo, lòng bàn tay hiện lên một tầng tro bụi: “Nghiệp chương, người đây là bất luận như thế nào đều muốn ngăn cản ta sao?”

“Có thể thử một lần!” Yêu Nghiệt mạnh mẽ thúc giục khí thế, cho dù không có cường đại (mạnh mẽ) như Địa Tinh Vương, nhưng cũng đã có một cỗ khí thế vương giả không thể bỏ qua khác!

Hai cỗ khí thế hoàn toàn khác biệt cùng nổ tung trên không trung, thân mình của Yêu Nghiệt trong phút chốc như đạn pháo bay ngược ra ngoài, quét ngang mấy chục thước (mét) ở trên mặt tuyết mới khó khăn ngừng lại!

“Phốc.....”

Máu tươi phun ra từ trong miệng, Yêu Nghiệt ôm ngực, khó khăn thở hổn hển mấy cái, thực lực của Địa Tinh Vương, đối với hắn hiện tại mà nói, quá mạnh mẽ!

“Huyền nhi, nói mạnh miệng là phải trả giá thật lớn.” Địa Tinh Vương đi đến bên người Yêu Nghiệt, từ trên cao nhìn xuống hắn, “Thân là một kẻ yếu, phải có giác ngộ của kẻ yếu.”

Phủi phủi ống tay áo, Địa Tinh Vương sắc mặt âm hàn đi tới phía động tuyết: “Hai nhân loại kia ảnh hưởng đến người sâu vô cùng, Bốn Vương sẽ cho bọn họ thoải mái một chút.”

Vương tử của Địa Tinh tộc, tương lai là Địa Tinh Vương, bên người không cần nhân loại ti tiện tồn tại.

“Người dám?” (lee: đến đây là ảnh hết tôn kính gì rồi, ‘người’ luôn chứ không có ‘người’ gì nữa cả :D)

Yêu Nghiệt một tay chống đỡ thân thể, khó khăn đứng lên, đáy mắt là nồng đậm sát khí: “Người muốn động đến bọn họ, phải bước qua thi thể của ta!”

Địa Tinh Vương giật mình, tựa hồ có chút không thể tin được: “Huyền nhi, người đây là vì hai nhân loại, động sát khí với ta sao?”

Cho dù lục phủ ngũ tạng đã đau đớn giống như đời khỏi vị trí rồi, nhưng Yêu Nghiệt vẫn như cũ thẳng tắp lưng, quật cường mà kiên định chẵn ở trước mặt của Địa Tinh Vương.

Vẫn là câu nói kia.

Nếu muốn động đến bọn họ, phải bước qua thi thể của ta!

Trên người của Địa Tinh Vương tỏa ra một loại cảm xúc giống như lửa nóng căm giận ngút trời gần như là đốt sáng thay thế đầy trời tuyết rơi kia, gần từng tiếng cấn răng cả giận nói: “Nghiệp chướng, người tránh ra, hay là không tránh?”

Yêu Nghiệt không có trả lời, chính là thẳng tắp đứng nguyên tại chỗ, mắt bạc băng hàn.

“Tốt! Tốt! Tốt!”

Địa Tinh Vương giận quá hóa cười, liên tục nói ra ba từ ‘tốt’, chữ chữ như kiếm: “Người đã muốn chết như vậy, hiện tại Bốn Vương liền cho người thống khoái!”

Cổ tay vừa chuyển, trong tay áo đánh ra một đạo lực lượng khủng bố khổng lồ như cuồng phong mang theo lửa giận ngập trời tất cả đi về phía Yêu Nghiệt!

Tránh không được rồi.

Yêu Nghiệt lạnh nhạt, hai cái thế giới hoàn toàn khác biệt, nhưng lại có quy luật sinh tồn như nhau.

Cường giả vi tôn, thích giả sinh tồn (*).

(*) cường giả vi tôn nghĩa là người mạnh làm vua; thích giả sinh tồn thì đại ý là những người luôn cúi thuận theo kẻ mạnh hơn thì sẽ sống đó.

Hắn hiện tại, quá yếu!

Nhưng mắt thấy lực lượng hung mãnh có thể xé nát hắn đó sắp đánh úp lại, Yêu Nghiệt mắt nháy cũng không nháy một cái, trào phúng nhìn Địa Tinh Vương, khoe miệng thậm chí còn hiện ra một tia cười lạnh.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc (ở ranh giới sống chết)!

Hai đạo bóng dáng bỗng chốc từ trên trời giáng xuống, một người túm Yêu Nghiệt xoay người tránh thoát, một người nâng tay bắn ra vô số ngân châm hiện ra màu xanh nhàn nhạt vô cùng sắc nhọn!

“Yêu Nghiệt, không có việc gì chứ?”

Nhị Khuyết lôi kéo Yêu Nghiệt từ trên xuống dưới kiểm tra hắn một lần rồi một lần, vẻ mặt kia được gọi là nghiêng răng nghiêng lợi: “Người này cũng dám tổn thương người?”

Yêu Nghiệt nhún nhún vai, không lắm để ý nói: “Dù sao các người cũng sẽ đến cứu ta.”

Nhị Khuyết hít hít cái mũi, cảm động đến hai mắt nước mắt lưng tròng: “Huynh đệ tốt!”

Yêu Nghiệt ghét bỏ một phen đẩy ra tiểu tử này: “Đừng cọ nước mũi lên trên người ta tên ngu ngốc!”

“Người phải nguyện ý cho ta!” Nhị Khuyết ủy khuất tức giận nói, “Còn không phải vì địa phương quý quái này, thiếu gia ta sẽ không bị cảm mạo (bị cúm đó)!”

“Ta nói.....” Bị Địa Tinh Vương quăng một chưởng Nạp Lan Yên ôm bả vai nhe răng trách móc, hung thần ác sát trừng hai tên thiếu gia còn đang đầu võ mồm, “Hiện tại là lúc rảnh rồi tán gẫu sao?”

Địa Tinh Vương thu một màn mạc này vào đáy mắt, thân mình chợt lóe, từ sau gáy rút ra một cây ngân châm, lạnh lùng nheo lại mắt bạc hẹp dài: “Hỗn hợp ba mươi tám (38) loại kịch độc, đối phó với Bốn Vương, người cũng thật là có tâm.”

Nạp Lan Yên nhe răng cười: “Ngài nói như thế nào cũng là Vương của một tộc không phải sao?”

Địa Tinh Vương bỗng nhiên cười, nhẹ nhếch khóe môi mang theo vài tia nghiền ngẫm: “Người cho là thứ này có tác dụng với Bốn Vương?”

“Vật này là vô dụng (không có tác dụng).” Nạp Lan Yên cũng cười, chỉ về phía cổ của Địa Tinh Vương, “Nhưng mà nó cũng không nhất định không có?”

Địa Tinh Vương hơi sững sờ, cúi đầu liền trực tiếp chống lại một đôi mắt âm lãnh màu đỏ tươi, hai khóa răng nanh bén nhọn đang đặt ở chỗ cổ họng của hắn!

Ngũ Độc Cự Mãng!

Ba mươi tám loại hỗn hợp kịch độc kia đối với hắn không có tác dụng quá lớn, nhưng nếu lại bị Ngũ Độc Cự Mãng cắn một ngụm, Địa Tinh Vương không chút nghi ngờ thân thể của hắn sẽ lập tức lâm vào trạng thái cứng ngắc!

“Người cũng thật là hiểu rõ Địa Tinh tộc ta.” Lửa giận của Địa Tinh Vương đã tan hơn phân nửa, thậm chí đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ đầu của Tiểu Bảo, nhìn về phía bị một thanh niên nhân loại bảo vệ ở bên người Yêu Nghiệt, khóe miệng gợi lên một chút tươi cười yếu ớt ý tứ hàm xúc không rõ, “Huyền nhi, đợi đến lúc người có thể chính thức ngăn cản Bốn Vương, lại đến tìm ta đi.”

Địa Tinh Vương vung tay lên, một cỗ lực lượng quán lấy ba người Nạp Lan Yên, nháy mắt liền biến mất ở bên trong đây trời băng tuyết này.

Rầm rầm rầm!

Liên tiếp ba đạo tiếng vang vì vật nặng rơi xuống đất qua đi, Nạp Lan Yên khởi động nửa người, mắt nhìn dụng cụ có chút quen thuộc ở bốn phía, vuốt vuốt cái ót: “Yêu Nghiệt, người phụ hoàng này của ngươi là có bệnh tâm thần phân liệt (*) đi?”

(*) bệnh tâm thần phân liệt: để hiểu rõ hơn về bệnh xin mời hỏi GG ca ca ~

Một giây trước còn tức giận muốn giết bọn họ, một giây sau lại đột nhiên trở nên bí hiểm.

Cuối cùng một chút tươi cười của hắn với Yêu Nghiệt kia, tuyệt đối không phải là phần nộ và thất vọng khi sinh mệnh bị uy hiếp, ngược lại giống như có chút như là..... Vui vẻ?

Trên người Yêu Nghiệt có vết thương, vừa hạ cánh tay liền đau đến nhe răng nhếch miệng: “Ai nói không phải đâu? Đối với người nhi tử này quả thực, trong chốc lát Huyền nhi trong chốc lát lại nghiệp chướng.”

Nhị Khuyết lau vết thương nơi khoe miệng: “Cho dù thế nào, hiện tại chúng ta xem như là tạm thời an toàn đi?”

“Dù sao Yêu Nghiệt cũng là nhi tử duy nhất của hắn.” Đầu ngón tay của Nạp Lan Yên bắn ra, hai viên đan dược liền rơi xuống lòng bàn tay của Yêu Nghiệt và Nhị Khuyết, “Nếu không phải vì nguyên nhân này, hôm nay chúng ta khẳng định bị ngã lộn nhào rồi.”

Nạp Lan Yên thoáng nhẹ nhàng thở ra, ngay từ đầu Địa Tinh Vương đã động sát tâm với nàng và Nhị Khuyết, tóm lại bất luận như thế nào, lần

này coi như là đánh cuộc thắng.

Tiểu Bảo nâng đầu nhỏ lên, giọng nói trẻ con giòn giã vô cùng kiên định: “Ta sẽ không để cho hãn làm tổn thương chủ nhân.”

Nạp Lan Yên cong lên khoe miệng, sủng nịch xoa xoa cái đầu tròn trợt của Tiểu Bảo: “Ta biết.”

Lúc này, bên cửa sổ đột nhiên xông vào hai đạo bóng dáng, vừa nhìn thấy bóng dáng của Nạp Lan Yên ngay lập tức xông đến!

“Tiểu mỹ nhân tiểu mỹ nhân! Rốt cuộc Liêu ca đại nhân cũng tìm được người rồi!”

“Rốt cuộc các người đã chạy đi đâu, hại ta tìm lâu như vậy?”

Liêu ca nhào vào trong lòng Nạp Lan Yên, lấy đầu dùng sức cọ cọ lên chỗ song lớn mảnh liệt kia (cọ ngực đó): “Lo lắng chết Liêu ca đại nhân rồi.....”

Tiểu Bảo lộ ra răng nanh, hung tợn đuổi Liêu ca ra ngoài, con chim béo chết tiệt này dám trắng trợn chiếm tiện nghi của chủ nhân nó, không thể tha thứ!

Hỏa Ly còn lại là ngồi ở trên đầu của Nhị Khuyết, nhắm ngay hãn đầu chính là hung hăng cho một móng vuốt: “Hại ta lo lắng như vậy, các người là muốn chết à?”

Một móng vuốt này của Hỏa Ly cũng không nương tay, Nhị Khuyết đau đến ‘ngao ngao’ kêu to: “Hỏa Ly ta vẫn còn đang bị thương, bị thương đó!”

“Xứng đáng!” Hỏa Ly không chút lưu tình lại thưởng cho hãn một móng vuốt, “Cho các người chạy loạn ở Địa Tinh tộc này? Hiện tại có thể

sống coi như là các người may mắn!”

Nhị Khuyết nhếch miệng, vô lực phản bác khiển trách của Hỏa Ly, đúng như lão đại nói, lần này bọn họ không gặp hạn nguyên nhân lớn nhất vẫn là bởi vì Yêu Nghiệt là thân sinh nhi tử (con trai ruột) duy nhất của ông ta.

Hỏa Ly hơi có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (*) trừng mắt nhìn Nhị Khuyết, ánh mắt vừa chuyên, đúng lúc chống lại một đôi con người màu bạc yêu dị lạnh lùng, lập tức ngăn ra: “..... Địa Tinh tộc, Vương tử?”

(*) chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn mà không được.

Yêu Nghiệt nhìn Hỏa Ly, híp lại mắt phượng hẹp dài chứa sát ý rõ ràng, sau một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng, trong giọng nói xen lẫn băng hàn khiếp người không thể bỏ qua: “Đường đường là Thái tử của Thú tộc thế nhưng lại sẽ hạ thấp tư thái theo ở bên người hai nhân loại, thật sự là làm người ta khó hiểu đó.....”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Nó là Thái Tử của Thú tộc thì làm sao vậy?

Nghe giọng điệu hoài nghi rõ ràng của Yêu Nghiệt, Hỏa Ly tức giận quát: "Người đường đường là một Vương tử của Địa Tinh tộc lại cùng hai nhân loại xen lẫn ở cùng một chỗ, có tư cách gì nói ta?"

Yêu Nghiệt cười lạnh: "Ta cùng bọn họ là giao tình qua mạng (tính mạng á)!"

Hỏa Ly cười nhạt: "Ta cùng bọn họ còn là giao tình lưng tựa lưng đánh ra đến đây này!"

Một cao một thấp hai tên không phải nhân loại, mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn thế nào cũng đối phương đều là mười phần thì đủ cả mười phần không vừa mắt!

Nhị Khuyết kẹp ở giữa, đầu đầy hắc tuyến mà nhìn về phía Nạp Lan Yên: "Lão đại, vì cái gì mà ta lại cảm thấy hai người này rất vô si đây?"

Cái gì gọi là cùng hai nhân loại xen lẫn ở cùng một chỗ? Làm sao nghe được thấy giống cần ăn đòn như thế này!

Nạp Lan Yên đã hoạt động cổ tay, cười đến mặt mày cong cong đến đảo loạn trời đất: "Hai chủng tộc kỳ thị nhân loại như vậy, dù thế nào cũng phải thu thập trước một trận!"

Hai tên không phải nhân loại lập tức cứng đờ, ngẩng đầu lên nhìn à nhìn, tròn mắt vô tội chuyển động hỗn loạn.

Nhị Thiếu nhếch miệng vui vẻ, chỉ vào Hỏa Ly giương nanh múa vuốt trên đầu mình: "Nhưng mà lão đại, người nói bộ dáng này của Hỏa Ly có chỗ nào giống với phong phạm của Thú tộc Vương tử hả?"

Nạp Lan Yêu nhếch khóe miệng: "Ta cũng nhìn không thấy Yêu Nghiệt có chỗ nào giống Địa Tinh tộc Vương tử rồi."

Lần này đến lượt Yêu Nghiệt và Hỏa Ly đồng loạt cắn răng, thế nào lại thấy bọn hãn không giống như Vương tử rồi hả?

Cốc cốc.

Cửa lớn bị gõ vang, ngoài cửa truyền đến một giọng nói trầm ổn của nam tử: "Điện hạ, có thể đi ra một chút hay không?"

Yêu Nghiệt nướng mi nhìn thoáng qua ngoài cửa, gật đầu với mấy người Nạp Lan Yên, đứng dậy rời đi.

Đẩy cửa ra, nhìn thấy ba nam nhân đứng đấy, đuôi lông mày nháy lên: "Ba vị trưởng lão tìm Bản điện có việc?"

Đại trưởng lão cầm đầu nhẹ nhàng gật đầu, đáy mắt còn có vài tia giãy dụa: "Điện hạ, chúng ta muốn cùng người nói chuyện của bộ hạ."

"Ra ngoài điện nói đi." Yêu Nghiệt nhú lông mày, dẫn đầu đi ra ngoài trước.

Ba vị trưởng lão đi theo sau lưng Yêu Nghiệt, đợi Yêu Nghiệt ngồi xuống ở chủ vị, đại trưởng lão mới khe khẽ thở dài, hỏi: "Điện hạ, có phải ngài đã gặp bộ hạ không?"

Yêu Nghiệt thản nhiên nhìn lại, cũng không trả lời.

Đại trưởng lão lắc đầu, cười chua xót cười: "Những năm này bệ hạ làm một chuyện chúng ta đều đã rõ ràng, vẫn muốn ngăn cản, thế nhưng có lòng không đủ lực. Cho nên ba người chúng ta mới có thể âm thầm làm chút ít thủ đoạn, hy vọng có thể ngăn cản bệ hạ."

Nhị trưởng lão nói tiếp: "Điện hạ, ta biết rõ có lẽ người không tin tưởng chúng ta, nhưng chúng ta quyết không muốn nhìn thấy Địa Tinh tộc đi đến bờ vực diệt vong."

Tính cách của tam trưởng lão là trực tiếp nhất: "Điện hạ, ba huynh đệ ta nhìn Địa Tinh tộc ta từ khi phong quang phách khí (giống như là từ lúc đứng trên đỉnh cao quang vinh ý) đến những ngày tháng tạm bợ, chỉ có thể sống ở một lãnh địa nhỏ nhỏ này, người hỏi một chút mỗi một tộc nhân của Địa Tinh tộc, ai không hi vọng Địa Tinh tộc ta có thể nở mày nở mặt đi đến đại lục? Mà không phải như một con chuột chạy qua đường, người người hô đánh!"

"Thế giới cường giả vi tôn (người mạnh làm vua), Địa Tinh tộc ta có rất nhiều năm đấm, có rất nhiều vũ khí, chúng ta hoàn toàn có thể dùng chính lực lượng của mình đánh mở ra một con đường! Nhưng cách làm của bệ hạ, ta tuyệt không đồng ý!"

Tam trưởng lão nói đến chỗ kích động, thậm chí ở ngay trước mặt Yêu Nghiệt mà vỗ cái bàn: "Lão tử trên chiến trường sợ qua ai? Địa Tinh tộc ta tinh binh hãn tướng không cần cái loại tà môn ma đạo kia cũng có thể đánh thẳng trận!"

Đầu ngón tay của Yêu Nghiệt nhẹ nhàng vuốt ve miệng chén, khẽ nheo mắt: "Nã Lỗ trưởng lão kia là chuyện gì xảy ra?"

"Tôm tép nhãi nhép!" Tam trưởng lão hừ lạnh một tiếng, "Từ lúc Nã Lỗ tiến vào hội trưởng lão chưa từng có một ngày an phận qua, cũng không

nhìn xem mình họ gì! Lần này hẳn thắng thì tốt, nếu là đánh bại lão tử thu thập chết hẳn!”

Yêu Nghiệt cười nhẹ, hỏi: “Ba vị trưởng lão tìm Bản điện là muốn làm cái gì?”

Ba vị trưởng lão liếc nhau, đi đến trước mặt Yêu Nghiệt, cúi người xuống thật thấp.

Đại trưởng lão nói: “Ngài là Vương tử điện hạ duy nhất của Địa Tinh tộc, có thể ngăn cản bộ hạ cũng chỉ có ngài, lúc này ba người chúng ta khẩn cầu ngài, đừng để cho bộ hạ lại tiếp tục nữa.....”

“Địa Tinh tộc chúng ta có dũng mãnh thiện chiến hơn nữa, cũng không chịu nổi lửa giận của mấy chủng tộc khác cộng lại!”

Tác dụng của Phong Truyện Thần độc, đã muốn chạm đến điểm máu chốt của tất cả chủng tộc.

Suy bụng ta ra bụng người, nếu là có chủng tộc khác muốn dùng Phong Truyện Thần độc đến khống chế Địa Tinh tộc, bọn họ cũng là sẽ liều chết đi diệt đối phương!

“Các người cho rằng ta đánh thắng được ông ta?” Yêu Nghiệt rũ mi mắt, chỉ có người trực tiếp đối mặt với Địa Tinh Vương mới có thể biết đến tột cùng ông ta có bao nhiêu cường (mạnh), chỉ cần đứng đối diện ở trước mặt ông ta đều không nhắc lên nổi một chút tâm lý phản kháng nào.

Đại trưởng lão ngẩng đầu, hít sâu một hơi nói: “Điện hạ, khẩn cầu ngài tiến vào truyền thừa bí cảnh tiếp nhận Hoàng Giả truyền thừa!”

Chỉ có bọn họ mới biết, sau khi người của Địa Tinh tộc nhận được tin tức hồn phách của Vương tử điện hạ đã trở về vị trí cũ là như thế nào vui đến chảy nước mắt.

Trong bóng tối xẹt qua một chút ánh sáng, suốt ngày chờ đợi hy vọng, rốt cuộc đã đến.

Yêu Nghiệt nhìn ánh mắt khẩn cầu của ba đại trưởng lão, một tay khoát lên trên thành ghế, cười đến nghiền ngẫm không thể kèm chế được: “Như thế nào các người có thể xác định Bản điện sẽ không làm chuyện giống với phụ hoàng? Trở thành một Vương giả đỉnh phong, nhưng là giấc mộng cả đời của mỗi một sinh vật giống đực.”

Nhị trưởng lão nhìn thoáng qua bên trong điện, cười đến vô cùng thần bí: “Ta không biết Điện hạ và hai nhân loại kia là như thế nào quen biết, nhưng lấy sự coi trọng của Điện hạ đối với bọn họ, tương lai nhất định không muốn cùng nhân loại là địch, không phải sao?”

“Nhân loại mới là địch nhân đáng sợ nhất.” Tam trưởng lão giống như nghĩ tới cái gì đó, sắc mặt một trận xanh một trận trắng, “Điện hạ, xin ngài cân nhắc lời nói của chúng ta một chút đi.”

Yêu Nghiệt đặt ly trà trong tay xuống, mắt bạc giương lên: “Bản điện đã biết.”

“Điện hạ?”

Hồ hấp của ba vị trưởng lão cứng lại, Điện hạ đây là..... Đáp ứng rồi?

Yêu Nghiệt đứng dậy, vẻ mặt bình tĩnh, lại đều có một cỗ uy nghiêm làm người ta không thể xem nhẹ tản ra từ giữa lông mày: “Yến hội qua đi, Bản điện thì sẽ đi truyền thừa bí cảnh trước. Ba vị trưởng lão, trong lúc đó, tộc nhân liền tạm thời giao cho các người.”

Ba vị trưởng lão gần như là vui vẻ đến nháy dựng lên: “Điện hạ, những thứ đó cứ giao cho chúng ta là được, ngài ngài, ngài đi về nghỉ ngơi trước, chúng ta đi chuẩn bị cho ngài.....”

Nói xong giống như là sợ Yêu Nghiệt đổi ý, không cho hẳn cơ hội lại mở miệng, ba vị trưởng lão xoay người liền chạy xuống dưới lầu.

Khóe mắt của Yêu Nghiệt hơi hơi co rút một chút, sau đó bất đắc dĩ cười, trở về bên trong điện.

Quên đi, thừa dịp trước khi đi bí cảnh, vẫn là tiếp tục tìm lão đại và Nhị Khuyết uống chút rượu tự ôn chuyện đi.

Chỉ là, trong nháy mắt Yêu Nghiệt đẩy cửa ra, con người chột co rút lại!

Người đâu?

Toàn bộ nội điện không có một bóng người, trong lòng Yêu Nghiệt lập tức trào ra một cỗ dự cảm không tốt, năm tay gắt gao nắm chặt, ngọn lửa trong con người ‘vụt’ một cái tăng vọt, chết tiệt, người đâu?

Yêu Nghiệt gần như là không hề nghĩ ngợi, xoay người một quyền đánh nát bình hoa, nhưng mà phía trước thế nhưng lại không có xuất hiện cửa động để xâm nhập lòng đất, Yêu Nghiệt hung hăng cắn răng một cái đạp lật đổ cái bàn, nhanh chóng chạy ra khỏi nội điện!

Ba vị trưởng lão còn chưa đi xa, đã bị Yêu Nghiệt đang nổi giận ngăn cản lại, sát khí trong con người bắn ra bốn phía dọa ba vị trưởng lão nhảy dựng, vội hỏi: “Điện hạ?”

“Không thấy!”

Yêu Nghiệt nghiến răng, túm cổ áo của đại trưởng lão: “Người có biết như thế nào đi tìm hắn? Mang ta đi tìm hắn!”

Có thể lặng yên không một tiếng động mang bọn người Nạp Lan Yên đi, chỉ có Địa Tinh Vương!

Đại trưởng lão còn chưa kịp phản ứng lại, sửng sốt: “Cái gì..... Cái gì không thấy?”

Hai mắt của Yêu Nghiệt nhìn đại trưởng lão, gằn từng tiếng, thị huyết lạnh như băng: “Nếu bọn họ xảy ra bất kỳ chuyện gì, ta sẽ làm cho tất cả mọi người toàn bộ xuống địa ngục!”

“Nói cho ta biết, Địa Tinh Vương ở nơi nào?”

Đại trưởng lão tận mắt nhìn thấy đôi con người màu bạc kia biến thành màu máu lạnh như băng, tàn nhẫn, ngoan lệ, tràn đầy sát khí, giống như bị người hung hăng nắm ở trái tim, muốn rời khỏi ánh mắt sắc bén khiếp người này, lại phát hiện ngay cả động tác nhắm mắt cũng đều làm không được, chỉ có thể khó khăn nói: “Ta..... Ta mang ngài đi.”

Thiệt huyết, tàn nhẫn, thích giết chóc, thô bạo.

Trong lòng nhị trưởng lão và tam trưởng lão đều là hung hăng nhảy dựng, hai nhân loại kia thế nhưng lại ảnh hưởng đến Điện hạ tới mức như vậy? Thậm chí làm cho Điện hạ không tiếc vì bọn họ..... Uy hiếp toàn bộ Địa Tinh tộc?

Yêu Nghiệt bỗng nhiên chuyển ánh mắt: “Thu hồi tất cả tâm tư của các người, nếu không, người thứ nhất xuống địa ngục chính là các người!”

Long có nghịch lân, xúc chi tức tử (*).

(*) Long có nghịch lân, xúc chi tức tử: Rồng có vảy ngược, động đến chết ngay lập tức! Ý nói con người ta có giới hạn nhất định, chạm đến hay vượt qua giới hạn đó họ sẽ bất chấp tất cả bắt người kia trả giá.

Một nhóm sáu người Vương Giả dong binh đoàn bọn hắn, ra sống vào chết, phúc họa cùng chịu, mỗi người đều là nghịch lân trân quý nhất của nhau!

Kẻ làm bừa, giết!

“Tốt nhất là các người không cần hoài nghi lời nói của ta.” Yêu Nghiệt buông đại trưởng lão ra, ánh mắt lãnh lệ (lạnh lùng + tàn bạo) đảo qua từng người trên người ba người, “Dẫn đường!”

Đại trưởng lão chịu áp lực cực lớn đi ở phía trước dẫn đường, vẫn là nhin không được quay đầu hỏi lại một câu: “Điện hạ, ngài.....”

“A.....” Yêu Nghiệt đột nhiên cười, dung nhan khuynh thành tuyệt luân lập tức trở nên yêu khí nghiêm nghị, “Yên tâm, thân là Vương tử một tộc, nên có dã tâm Bản điện một phần không thiếu.”

Hắn phải trở nên mạnh mẽ, trở nên càng mạnh hơn nữa!

Tận mắt thấy Nạp Lan Yên và Nhị Khuyết lại một lần nữa biến mất ở trước mặt mình, trái tim của Yêu Nghiệt giống như là bị một thanh đao đâm trúng đục khoét, loại bất lực thống khổ này hắn không muốn lại thể nghiệm!

Ba trưởng lão liếc nhau, trái tim nhắc tới cổ họng lập tức rơi xuống hơn phân nửa, lại một cái chớp mắt lại nhắc lên, hy vọng..... Hy vọng bệ hạ không có làm chuyện không thể cứu vãn nào!

Lúc này, một chỗ thần bí khác.

Phanh!

Thân thể của Nạp Lan Yên nháy mắt bay ngược ra ngoài, nặng nề nện xuống một khối nham thạch, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra: “Phốc.....”

“Chủ nhân!”

“Lão đại!”

“Tiêu Yên!”

“Tiêu mỹ nhân!”

Mấy đạo âm thanh đồng thời hô lên, thậm chí mang theo khóc nức nở.....

Nạp Lan Yên chống đỡ thân thể đầy thương tích của mình, khó khăn đứng lên, con người đã muốn có chút tan rã, nhưng ngạo khí và kiên định trên người nàng không tản đi chút nào: “Ta nói rồi, tuyệt sẽ không lại để cho người đi lên phía trước nửa bước!”

Ở phía sau nàng, là Nhị Khuyết, Hỏa Ly, Liêu ca, Tiểu Bảo trên người cũng chông chất vết thương, bọn họ té trên mặt đất, một chút khí lực để động tay cũng đều không có.

Liên cứ như vậy trơ mắt nhìn, nhìn Nạp Lan Yên che ở trước mặt bọn họ, lần lượt bị đánh ngã, lại lần lượt đứng lên, móng vuốt của Hỏa Ly chụp vào nham thạch, Liêu ca lần lượt hét giận dữ, mạch máu trên người Tiểu Bảo sôi sục, Nhị Khuyết cắn nát bờ môi dưới, năm đấm đầy máu.....

Mà ở trước mặt của Nạp Lan Yên, một đạo bóng dáng thân nhiên mà đứng, hai tay của Địa Tinh Vương khoanh vòng, ánh mắt dừng ở trên người thiếu nữ nhân loại lại một lần nữa đứng lên, cười nhẹ: “Chỉ là giao mấy con Thú tộc cho Bốn Vương mà thôi, người cần gì phải lấy tánh mạng của mình ra liều?”

Nạp Lan Yên chỉ trả lại cho đối phương hai chữ: “Ha ha.”

Tươi cười bên môi Địa Tinh Vương không giảm, lòng bàn tay lại chột tụt khởi một cỗ lực lượng khủng bố ngập trời: “Người đã muốn chịu chết, Bốn Vương cần gì phải lưu lại cho người một mạng này?”

Đáy mắt của Nạp Lan Yên chợt lóe lên một tia xảo quyệt rồi biến mất, đứng chờ chết, cũng không phải là phong cách của Huyết Hồ nàng!

Đầu ngón tay khẽ động, vận sức chờ phát động!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Đánh Không Chết Được Người Cũng Bị Choáng Nha!

Ngay tại trong nháy mắt Địa Tinh Vương công kích tới, Nạp Lan Yên bỗng nhiên động, năm ngón tay giơ lên, ở trên không trung lấy ra một thanh Cự Kiếm phiếm hàn mang (thanh kiếm lớn lộ ra khí lạnh)!

Một đạo lệ mang cắt đứt đầu ngón tay, từ chỗ thân kiếm rạch qua đầu ngón tay chảy xuống máu tươi, ‘ông’ một tiếng kiếm phát ra tiếng nổ vang, hai cổ lực lượng một đen một vàng ở trên thân kiếm giao phong hội tụ!

Nạp Lan Yên lẳng lặng đứng ở tại chỗ, lại giống như cùng Cự Kiếm hợp thành một thể, lưng thẳng tắp, ngông nghênh, rất có một cỗ khí thế cho dù trăm ngàn người ta cũng đánh đi qua!

“Một kiếm, xé không!”

Nạp Lan Yên mũi chân điểm một cái, eo cong xuống, hai tay cầm kiếm, Cự Kiếm ẩn chứa hắc kim chi lực (lực lượng màu vàng đen) lập tức vung xuống, tràn đầy khí thế chém tới phía Địa Tinh Vương!

Kiểm phong sắc bén, khí thế hào hùng!

Kiểm khí và lực lượng ngập trời va chạm vào nhau trên không trung, ‘phanh’ một tiếng kịch liệt nổ tung, cuồng phong cuồn cuộn nhấc lên vô số đất đá bay mù trời!

Nạp Lan Yên không dừng lại một chút nào, trực tiếp vọt vào bên trong đất đá ào ào trước mặt, cổ tay vừa lật, từ ngón giữa vô số ngân châm bỗng nhiên như mũi tên nhọn, đánh bay ra!

Lần lượt bị đánh bay cũng không sao, chỉ cần còn đứng lên được, đã nói lên nàng còn có dư lực để chiến đấu!

Mới vừa rồi ở trong đầu không ngừng hiện lên từng lần tính toán rất cuộc kiếm chiêu thành hình, hiệu quả so với tưởng tượng của nàng còn mạnh hơn, Nạp Lan Yên hít sâu một hơi, bất luận vì đám người Nhị Khuyết phía sau, hay là Lãnh Thiếu Diệp ở Liệt Diễm để đô xa xôi, nàng cũng không thể thua!

Tuyệt đối không thể!

Địa Tinh Vương vung ống tay áo lên, mạnh mẽ lui về phía sau mấy chục thước (mét), khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân hiện lên vài phần khiếp sợ, tốc độ trưởng thành của thiếu nữ nhân loại này quả thực làm cho người ta rất kinh ngạc.

Liên tục mấy lần bị ông ta đánh ngã, chẳng những không có đánh tan ngạo khí bất khuất (kiêu ngạo không khuất phục) của nàng, ngược lại còn kích phát ra cỗ tiềm lực vô cùng trong cơ thể nàng, huyết Thái Dương của Địa Tinh Vương hung hăng nhảy lên, cũng không biết lúc này nên làm ra loại biểu tình gì.

Ngay tại lúc Địa Tinh Vương cho rằng Nạp Lan Yên sẽ tiếp tục phóng đại chiêu, bả vai đột nhiên bị nắm chặt, một cái chân cứng như sắt lập tức quấn lên mắt cá chân của hắn, ‘răng rắc’ uốn éo ra bên ngoài, thân thể lập tức không chịu khống chế lật nghiêng ra ngoài!

Thừa dịp người bắn khoắn, muốn mạng người!

Nạp Lan Yên thừa cơ phản xoay người vịn cánh tay của Địa Tinh Vương, một phen đề xuống phía sau lưng của hắn, đầu gối hướng lên trên mạnh mẽ va chạm, thật mạnh đánh vào xương sườn phía bên phải của ông ta!

Đầu gối hạ xuống hết sức, mũi chân đã muốn hung hăng nghiền ở trên ngón chân của Địa Tinh Vương!

Lúc Địa Tinh Vương đang ăn đau, thân hình thoát một cái, lập tức đi vòng qua sau lưng hắn, trở tay một cái chế trụ ông ta, năm ngón tay hóa thành móng vuốt sắc bén, vòng qua sau cổ, bóp chặt cổ họng của ông ta răng rắc vụn, cùng lúc đó, cái ót đánh về phía sau hung hăng đung vào cái ót của Địa Tinh Vương!

Sắc mặt của Địa Tinh Vương lật lượt thay đổi xanh trắng lại đen đỏ, hai mắt khê đảo, ‘phốc’ một tiếng liền hoa hoa lệ lệ hôn mê bất tỉnh.

Nạp Lan Yên không dám có chút lơ là, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra dây thừng làm bằng Thiên Tàm Ti, từ trong ra ngoài từng vòng trói Địa Tinh Vương thật chặt, khoe miệng mang theo cười lạnh.

Đối phó một nhân loại nho nhỏ, lấy ngạo khí và khinh địch của Địa Tinh Vương, căn bản khinh thường dùng Linh lực hộ thể, cho nên một khi bị Huyết Hồ Nạp Lan Yên từng tung hoành giới lính đánh thuê áp sát người.....

Đánh không chết được người cũng bị choáng nha!

Nạp Lan Yên đối với Địa Tinh Vương hôn mê bất tỉnh lại lần nữa tặng cho hai chữ, ha ha.

Đám Nhị Khuyết và mấy con thú nhìn xem mà trợn mắt há hốc miệng, cảm suýt nữa rơi xuống đất.

Địa Tinh Vương mới vừa rồi còn một bộ dáng hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang thiên hạ duy ngã độc tôn, liền như vậy bị đánh bại? Hơn nữa bộ dáng giống như bị đánh cho thật thảm.....

Nạp Lan Yên quay đầu nở nụ cười với mấy người, lúc vừa định nói cái gì đó, trước mắt lập tức tối sầm, cả người không chịu nổi chế ngã về phía sau, ‘phịch’ một tiếng nện ở trên người Địa Tinh Vương.

Răng rắc!

Hình như là tiếng xương gãy, ở trong không gian tĩnh lặng này, càng thêm nổi bật vang dội.

Lúc này, một đạo bóng dáng màu bạc chợt từ trên trời giáng xuống, đưa tay nâng Nạp Lan Yên lên, cẩn thận dò xét mạch đập của nàng, sau một lúc lâu mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, may mắn, may mắn chưa có chuyện gì.

Nhị Khuyết hốt mắt hồng hồng: “Yêu Nghiệt.....”

Yêu Nghiệt nâng tay cười bỏ trôi buộc trên người đám người Nhị Khuyết, đảo mắt liền nhìn thấy Địa Tinh Vương bị trôi giống như cái bánh chưng, thấy cái ót của hắn ồ ồ đổ máu ra bên ngoài, không khỏi chuyển tầm mắt tới một mảnh sưng đỏ trên ót của Nạp Lan Yên, khóe miệng nhẹ nhàng co rút: “Lão đại đây là ngay cả thiết đầu công (*) đều dùng tới?”

(*) thiết đầu công: bạn nào có xem phim kiếm hiệp thì hiểu rõ, là dùng đầu để tấn công á.

Nhị Khuyết còn thật nghiêm túc lây ngón tay ra đếm: “Giẫm chân, móc mắt, đục ót, túm tóc, lão đại chỉ còn không dùng chiêu cuối cùng là đá đản đản (khụ, đá bộ phận nào đó của phái nam ý :D) thôi.”

Yêu Nghiệt liếc mắt: “Đó là là chiêu thức người hay dùng đi, nhanh chóng đứng lên đi theo ta.”

Nhị Khuyết nhắm mắt theo đuôi theo sát ở phía sau Yêu Nghiệt, nặng nề cúi đầu, kiếp trước hẳn phụ trách nghiên cứu chế tạo vũ khí, đó là sở

trường của hắn, hắn có thể cung cấp vũ khí nóng tiên tiến nhất cho đồng đội của mình, giúp bọn họ dễ dàng giải quyết chiến đấu, cho nên vẫn không cảm thấy thứ võ lực (sức mạnh cường bạo) cận bã của mình có vấn đề gì.

Nhưng ở trong cái thế giới hoàn toàn khác biệt với kiếp trước này.....

Nhị Khuyết cắn thật chặt môi dưới, quá yếu, hắn quá yếu!

Tiểu Bảo trượt đến trên người Nạp Lan Yên, quần người nằm ở trong ngực của nàng, phun lười rằng không ngừng liếm láp vết thương trên người nàng, từng giọt nước mắt lại ngăn không được ‘ào ào’ tuôn ra bên ngoài.

Mà Hỏa Ly và Liêu ca lại trái ngược với kiêu ngạo hoạt bát ngày thường, nhắm mắt, không nói một lời đi theo phía sau Yêu Nghiệt, trông mắt thường thường dừng ở trên người Nạp Lan Yên còn đang hôn mê bất tỉnh, có áy náy, có thống khổ, còn có một chút phức tạp không cách nào hình dung.

Đi ra khỏi lòng đất thần bí này, Yêu Nghiệt đưa Nạp Lan Yên trong lòng cho Nhị Khuyết, nói với ba vị trưởng lão ở ngoài cửa: “Chiếu cố bọn họ thật tốt.”

Nhị Khuyết ngây ngốc tiếp nhận Nạp Lan Yên: “Yêu Nghiệt?”

Mắt bạc của Yêu Nghiệt chột lóe, thản nhiên cười nói: “Cũng không thể để cho các ngươi luôn bị Địa Tinh tộc gây phiền toái không phải sao?”

Vừa dứt lời, Yêu Nghiệt đã muốn xoay người lại bước vào nơi thần bí này, dương tay vung lên đóng cửa cửa vào, ngăn cản tầm mắt của mấy người Nhị Khuyết.

Ba vị trưởng lão khẽ thở dài khó nhận ra, nói với đám người Nhị Khuyết: “Theo chúng ta đến đây đi, các vị đều cần trị liệu.”

Nhị Khuyết hít hít cái mũi, luôn luôn có loại cảm giác Yêu Nghiệt sắp phóng đại chiêu, không có lòng tốt nghĩ không thể đi xem hai phụ tử quyết đấu thật sự là rất đáng tiếc

Lúc Nạp Lan Yên tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Toàn thân đau đến mức giống như là bị bánh xe hung hăng nghiền qua, khó khăn động động cổ, thấy Nhị Khuyết và Yêu Nghiệt đang ghé vào bên giường nàng ngủ, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch một cái, lặng yên không một tiếng động xuống giường, ra khỏi phòng.

Nạp Lan Yên đuổi người, xương cốt một trận bùm bùm vang, vuốt ve tròng mắt đang thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng của Tiểu Bảo: “Được rồi, không phải ta đã không có việc gì rồi sao?”

Tiểu Bảo gắt gao vòng quanh cổ tay của Nạp Lan Yên, mang theo vài tiếng nước nở nói: “Chủ nhân, người cũng không cần lo lắng , Thiên Phi Huyền giống như cùng Địa Tinh Vương đạt thành hiệp nghị gì đó, sẽ không tìm chúng ta phiền toái nữa.”

Nạp Lan Yên nhướng mày, Yêu Nghiệt và Địa Tinh Vương đạt thành hiệp nghị gì?

Cửa lớn phía sau bị đẩy ra, giọng nói có chút khàn khàn của Yêu Nghiệt truyền đến: “Không cần lo lắng cho ta, dù thế nào thân phận bây giờ cũng là Địa Tinh tộc Vương tử.”

Nạp Lan Yên không thể phủ định: “Vậy bây giờ là tình huống gì?”

“Lão đại, làm một cuộc làm ăn đi.” Yêu Nghiệt nhếch khóe miệng một cái, hơi có chút phong phạm của gian thương.

Nạp Lan Yên nhướng lên một bên đuôi lông mày: “Làm ăn gì?”

Yêu Nghiệt từ trong tay áo lấy ra một viên đan dược: “Loại đan dược này đối với tu luyện của Địa Tinh tộc có chút tác dụng, ta dùng tinh pháo vũ khí của Địa Tinh tộc cùng người trao đổi đan dược.” Tiếng nói dừng một chút, sau đó nhún vai cười, “Địa Tinh tộc phong bế (khép kín) đã lâu, nếu muốn đi ra đại lục, dù sao cũng phải có cái bắt đầu đúng không?”

“Cổ Nguyên Đan à.” Nạp Lan Yên lấy ra mười bình ném cho Yêu Nghiệt, “Những thứ này làm tiền đặt cọc, ta trước muốn ba trăm bộ tinh thạch đại pháo, năm trăm bộ tinh thạch khôi giáp, một ngàn bộ tinh thạch cung nỏ.”

Trước khi Nạp Lan Yên đến Địa Tinh tộc đã thềm nhỏ dải vũ khí của bọn họ rồi, năng lực chiến đấu của Địa Tinh tộc ở mức bình thường, nhưng vũ khí này mỗi cái lấy ra đều là làm cho người ta đổ mắt ghen tị.

Cuộc làm ăn với Yêu Nghiệt này, có thể xem như giải đúng chỗ ngứa.

Yêu Nghiệt con người vừa chuyển, cười tủm tỉm nói: “Lão đại, có còn đan dược tốt hơn hay không?”

“Chuẩn bị cho ta cái luyện đan thất.” Nạp Lan Yên cũng muốn thử xem trình độ luyện đan hiện nay của chính mình sau khi thực lực đã đột phá Đại Linh Sư, “Nhưng mà Yêu Nghiệt, người xác định Địa Tinh Vương bên kia không thành vấn đề?”

“Yên tâm đi, không đến một năm rưỡi hẳn sẽ không xuất quan.” Đáy mắt của Yêu Nghiệt chợt lóe lên một đám u mang rồi biến mất, “Hiện tại Địa Tinh tộc coi là của ta.”

Nhị Khuyết mới vừa đi ra khỏi phòng chợt nghe đến lời nói hùng hồn của Yêu Nghiệt, ngáp một cái, híp hai mắt nổi lên bọt nước: “Yêu Nghiệt, rốt cuộc hôm qua người là như thế nào giải quyết Địa Tinh Vương vậy?”

Bắt đầu từ hôm qua lòng hiếu kỳ của hắn đã ngứa giống như bị con mèo nhỏ cào loạn, chỉ hận không thể bắt trụ Yêu Nghiệt để hỏi rõ ràng.

Yêu Nghiệt cười thần bí: “Người đoán xem.”

Nhị Khuyết tức giận liếc mắt, nếu hắn có thể đoán được còn để tâm ngứa cả đêm sao?

Nạp Lan Yên nhướng nhướng mày, cũng không tính hỏi tới, dù sao luận thủ đoạn, Yêu Nghiệt đen tối hơn bất kỳ người nào trong số bọn họ.

Dù sao nên đánh cũng đã rat ay độc ác đánh, nếu Yêu Nghiệt có thể thu phục đại phiến toái Địa Tinh Vương này, vậy có thể cùng Địa Tinh tộc sinh ra giao dịch hữu nghị cũng là chuyện không thể tốt hơn.

Nhị Khuyết thấy không thể hỏi ra cái gì ở trên người Yêu Nghiệt, liền tiến đến bên người Nạp Lan Yên: “Lão đại, thương thế trên người người thế nào rồi?”

“Không có gì đáng ngại, dưỡng vài ngày thì tốt rồi.” Nạp Lan Yên đảo mắt nhìn Nhị Khuyết, ánh mắt chiếu thẳng kia làm cho da đầu của Nhị Khuyết từng trận run lên, run lên từng trận, “Lão, lão đại?”

Nạp Lan Yên dời tầm mắt, nhìn về phía Yêu Nghiệt: “Yêu Nghiệt, lúc ta xem tư liệu về Địa Tinh tộc, nhớ rõ nơi này có chỗ gọi là Luyện Ngục?”

Tiếp thu được tín hiệu của Nạp Lan Yên, Yêu Nghiệt lập tức không có ý tốt cong lên khóe miệng: “Thật có chỗ như vậy.”

Nạp Lan Yên trực tiếp túm cổ áo của Nhị Khuyết ném về phía Yêu Nghiệt: “Ném hắn vào đó nấu lại lần nữa đi!”

Không có một thân nghịch thiên thiên phú, lại còn một đồng cặn bã chiến đấu trị giá là số âm, dù thế nào cũng nên ném vào đó tôi luyện thật tốt

đi!

Yêu Nghiệt cười ha ha với tên gốc trong tay, giao người cho hai thủ hạ cao lớn hơn ngựa, vung tay lên: “Lôi đi ra ngoài, rèn luyện!”

Còn chưa có kịp ứng lại, Nhị Khuyết đã bị hai tên Địa Tinh cao cấp kia gắt gao túm chặt, lập tức tay chân quơ loạn ngao ngao kêu to: “Lão đại, Yêu Nghiệt, các người không thể đối với đóa hoa cố gắng nở rộ vì tổ quốc ta như vậy! Thiếu gia ta không cần đi cái đồ bỏ Luyện Ngục gì đó, buông tha cho ta đi.....”

Mắt thấy Nhị Khuyết bị lôi đi càng xa, Nạp Lan Yên và Yêu Nghiệt giờ lên tươi cười xán lạn không có sai biệt, phất phất tay với thanh niên nước mắt lưng tròng: “Nhị Khuyết, cố lên, tổ chức chờ đợi người vinh quang trở về!”

Đúng lúc này, xa xa đột nhiên chạy tới một đạo bóng dáng, hoang mang rối loạn hô: “Điện hạ, điện hạ không tốt rồi! Có cao thủ nhân loại xông vào!”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Đối Tốt Với Lão Đại Một Chút!

Cao thủ nhân loại?

Mắt bạc của Yêu Nghiệt khẽ đảo một cái, dừng ở trên người Nạp Lan Yên đang có chút kinh ngạc, khóe miệng dần dần gợi lên một độ cong có chút ý vị thâm trường, giọng điệu lại cực kì lạnh như băng: “Hừ, tốc độ tới thật đúng là chậm.”

Lúc này nhân loại một mình đơn độc xông vào Địa Tinh tộc, hẳn là chỉ có Lãnh Thiếu Diệp cho tới bây giờ đều cả gan làm loạn đi?

Trong con người của Yêu Nghiệt chợt lóe lên tia sắc nhọn rồi biến mất, ách, hẳn đây còn chưa có đi tìm đi đâu, đối phương thế nhưng lại tự mình đưa tới cửa!

“Lão đại, không ngại ta chiếu cố hẳn đi?” Yêu Nghiệt bắt đầu hoạt động cổ tay, tươi cười xán lạn đến cực điểm.

Nạp Lan Yên nhin không được mím cười, nhún vai nói: “Ta tự mình đi tìm luyện đan thất thôi, người nhớ rõ mang về cho ta một người hoàn hảo không tổn hao gì đấy.”

“Yên tâm yên tâm, ta còn có thể ăn hẳn hay sao?” Yêu Nghiệt hừ một tiếng, quay sang phía người báo tin, “Dẫn đường cho Bản điện, ăn gan hùm mật gấu, dám xông vào Địa Tinh tộc ta!”

Yêu Nghiệt nói xong liền mang theo người nhanh chóng rời đi, không thể chờ đợi được muốn chiếu cố tên gia hỏa (thằng cha) dám cướp đi lão

đại nhà mình!

Nạp Lan Yên đứng ở tại chỗ sờ sờ cái mũi, cười hỏi một vị Địa Tinh cao cấp ở bên cạnh: “Có thể tìm cho ta một luyện đan thất rần chắc không?”

Địa Tinh mỉm cười: “Mời các hạ (*) đi theo ta.”

(*) các hạ = ngài: lời nói kính trọng dùng trong ngoại giao.

“Đa tạ.”

Nạp Lan Yên đi theo sau lưng Địa Tinh cao cấp, quay đầu nhìn liếc mắt một cái, khoe miệng vênh vênh lên, Tam gia à, giải quyết không được Yêu Nghiệt thì chính mình nhận đủ!

Đối với tin tức Tam gia đã đến, Nạp Lan Yên cũng không có rất kinh ngạc, dù sao đó là Lãnh Thiếu Diệp, nhưng ấp áp và nhớ nhung trong lòng cũng không ngừng dâng lên.

Còn có một chút kiêu ngạo nho nhỏ.

Có thể nhanh như vậy liền giải quyết xong chuyện ở đế đô tới đây, không hổ là nam nhân của Nạp Lan Yên nàng!

Mặc dù nghe được tin tức nhưng Nhị Khuyết vẫn như cũ không được thương tiếc gì đã bị lôi đi ném vào một địa phương hắc ám âm trầm, trên mặt chảy xuống hai hàng nước mắt, ‘sột sột soạt soạt’ đi tới phía trước, quá độc ác, lão đại, Yêu Nghiệt, các người quả thực quá độc ác ngao (tiếng gào khóc á)!

Lúc Yêu Nghiệt đuổi tới bên ngoài tòa thành trung tâm, trong rừng đã nằm đầy thi thể, giữa không trung một bóng dáng đập không mà đứng, một bộ chiến bào màu đỏ bay phất phới ở trong gió, khuôn mặt lạnh lùng như

hàn sương vụn năm giống như điêu khắc, mắt ửng đen sâu không thấy đáy phóng ra sát khí khiếp người!

Ách.

Tiểu tử này quả nhiên vẫn là không đợi người tiếp đón như vậy.

Cho tới bây giờ Yêu Nghiệt vẫn không ưa nhìn tiểu tử này, hơn nữa càng không ưa nhìn bộ dáng ăn no rảnh rỗi liền thích đuổi theo không buông lão đại của bọn họ!

Hiện tại ngược lại, đổi cái thế giới đổi cái thân phận, người này không đuổi giết lão đại nữa, mà lại đoạt lão đại về làm vợ! (lee: hui hui, cổ đại, mà mấy người này đều từ hiện đại mà đến nên lúc nói với nhau, suy nghĩ gì đó có những xưng hô lee vẫn để hiện đại nhé!)

Nghĩ như thế nào cũng là lỗi của tiểu tử này!

Ánh mắt của Yêu Nghiệt càng ngày càng không tốt, cuối cùng dứt khoát trực tiếp vén lên tay áo, cũng không dùng Linh lực, thẳng tắp xông lên phía trước vung lên nắm đấm liền đánh qua!

Lãnh Thiếu Diệp vừa mới thấy được Yêu Nghiệt, mơ hồ cảm thấy tiểu tử tóc bạc này nhìn có chút quen mắt, nhưng mà cũng không nghĩ nhiều, hiện tại lòng của hắn đều là tràn đầy suy nghĩ xông vào tìm Hồ Ly nhà mình.

Nhưng mà khi Yêu Nghiệt một quyền đánh tới, Lãnh Thiếu Diệp nhẹ nhàng đỡ quyền phong của hắn, mày kiếm nhướng lên: “Súng thần Phi Huyền?” (lee: hi hi, ồ ồ, ở hiện đại, Yêu Nghiệt được mệnh danh là ‘súng thần’ kìa ~ bắn súng quá siêu rồi ~)

Yêu Nghiệt không thể tưởng được chính mình dùng chín thành lực công kích ở trước mặt đối phương thế nhưng lại là một kích không chịu nổi

như vậy, không khỏi nheo lại mắt phượng: “Người quản lão tử là ai!” Lời còn chưa dứt, nâng lên một chân mạnh mẽ tấn công tới thân dưới của Lãnh Thiếu Diệp! (lee: khụ, anh mới nói chiêu này là Nhị Khuyết thiếu đây hay dùng mà, sao giờ ảnh lại dùng luôn rồi @@ haha...)

Lãnh Thiếu Diệp nhướng mày, vốn chỉ là hoài nghi, bây giờ thật sự có thể xác định, thân mình hơi nghiêng sang một bên, dễ dàng tránh khỏi công kích của Yêu Nghiệt, bắt lấy cổ tay của hắn vặn ra phía sau, tiếng nói trầm thấp, không cho phép ai xen vào: “Yêu Nghiệt, mang ta đi gặp Hồ Ly.”

Yêu Nghiệt nhún nhún vai, nở nụ cười: “Lãnh Thiếu Diệp, muốn gặp nàng, qua cửa ải này của ta rồi nói sau!”

Ánh mắt lạnh lẽo của Lãnh Thiếu Diệp gắt gao nhìn Yêu Nghiệt: “Thân phận của ngươi.”

“Địa Tinh tộc Vương tử.” Yêu Nghiệt gợi lên khóe miệng, “Cho nên, ngươi còn không buông?”

Lãnh Thiếu Diệp buông tay ra, hai tay đặt sau lưng, thản nhiên nhìn về phía Yêu Nghiệt đang xoa xoa cánh tay: “Người muốn thế nào?”

Khóe miệng của Yêu Nghiệt nâng lên một độ cong lạnh như băng mà nguy hiểm: “Đi theo ta là được.”

Hai người một trước một sau, rời khỏi rừng cây.

Yêu Nghiệt mang theo Lãnh Thiếu Diệp đi đến một lương đình (đình nghỉ mát) trong tòa thành trung tâm, trong đình không có cái gì, chỉ vịn vịn có một cái bàn và hai cái ghế điêu khắc hoa mỹ, mà trên mặt đất lại xếp ước chừng khoảng gần một trăm bình rượu lớn, mặc dù không có mở ra, cũng mơ hồ tỏa ra mùi rượu thuần mỹ.

Yêu Nghiệt bước vào trong lương đình, vén lên vạt áo đi đến đứng bên cạnh cái bàn, dương môi cười nói: “Yêu Nghiệt ta sẽ không khó xử người mà bản thân lão đại chính miệng thừa nhận là mình thích, nhưng làm một huynh đệ của nhà mẹ đẻ, không có trước tiên mời rượu là ta không đúng, khó có được hôm nay gặp gỡ phải uống một trận thống khoái! Đúng không, cảnh sát hình sự quốc tế trên đường nghe tin đã sợ mất mật - Lãnh, Tam, gia?”

Đây là rượu ngon có độ cồn cực cao của Địa Tinh tộc mà lúc Yêu Nghiệt đang trên đường đi đến đã sai người chuẩn bị.

Lãnh Thiếu Diệp là nam nhân Nạp Lan Yên chính miệng thừa nhận là thích, liền vì điều này, hẳn cũng không có khả năng cùng đối phương đánh đến người chết ta sống, một khi đã như vậy, vậy chỉ còn cách dùng phương thức của nam nhân!

Có bản lĩnh trước tiên uống hết những bình rượu này!

Nếu không muốn gặp lão đại nhà hẳn ấy à? Chỉ nói thôi thì không có cửa đâu! Cửa sổ cũng không có!

Lãnh Thiếu Diệp liếc mắt nhìn những bình rượu trên đất một cái, hỏi: “Hồ Ly đâu?”

Yêu Nghiệt nhướng mày: “Ta còn cam lòng để cho lão đại nhà ta chịu khổ hay sao?”

Lãnh Thiếu Diệp bất vi sở động (đứng im không động đậy), ánh mắt lạnh như băng đến cực điểm tập trung ở trên người Yêu Nghiệt, nhìn đến khi Yêu Nghiệt bất đắc dĩ nhún vai: “Lão đại đang ở luyện đan thất.”

Ngụ ý, không đếm xỉa tới người.

Lãnh Thiếu Diệp đều hiểu rõ thành viên của Vương giả dong binh đoàn là sinh tử chi giao (bạn chí cốt cùng vào sống ra chết) hơn so với bất kỳ người ngoài nào khác, một viên thất linh bát lạc tâm (một chút không yên lòng) cuối cùng có chút ổn định, đi nhanh bước vào lương đình, một chưởng chụp mở ra nắp vò rượu, nhắc vò rượu lên giữa đầu ‘ừng ực’ uống.

Ngay cả bốn chữ huynh đệ nhà mẹ đẻ này (tiếng trung là bốn chữ á) Yêu Nghiệt cũng đều đã nói ra, hẳn còn có thể nói cái gì? Trực tiếp uống là tốt nhất!

Hai tay của Yêu Nghiệt vòng ở trước ngực, mặt không chút thay đổi nhìn Lãnh Thiếu Diệp uống, một vò, hai vò, ba vò..... Mười lăm vò, ở bên trong hào khí không ngừng kia chính Yêu Nghiệt nhìn mà muốn lớn tiếng kêu ‘tốt’!

Nhưng mà, Yêu Nghiệt vẫn bất vi sở động (đứng im không động).

Thẳng đến khi Lãnh Thiếu Diệp một hơi uống cạn tất cả bình rượu trong lương đình, khuôn mặt lạnh lùng nổi lên một chút hồng nhuận, nhúu mày, ánh mắt sắc bén vẫn như trước: “Mang ta đi gặp Hồ Ly.”

Yêu Nghiệt nhìn thoáng qua gần trăm cái bình trống không trên mặt đất, mỉm cười: “Đây là chín mươi chín vò rượu ngon, tượng trưng cho hạnh phúc mỹ mãn, thật dài thật lâu.”

Lãnh Thiếu Diệp gật đầu: “Mang ta đi gặp Hồ Ly.”

Yêu Nghiệt nhướng mày: “Lão đại nhà ta là dễ gặp như vậy sao?”

Tuy nói khi bọn họ xuyên qua mà đến cũng đã là giữa hôn lễ, nhưng Yêu Nghiệt đối với chuyện lão đại nhà mình lại dễ dàng bị lấy đi này vẫn canh cánh trong lòng, nếu người này thích lão đại, vậy tình tự trước khi đón tân nương như thế nào cũng không thể giảm đi!

Muốn từ trong tay hẳn đón đi lão đại, chờ coi đi!

Lãnh Thiếu Diệp nhíu mày: “Mang ta đi gặp Hồ Ly.”

Yêu Nghiệt sững sốt, nhìn kỹ Lãnh Tam gia một câu lặp lại ba lần, sờ sờ cảm, không có ý tốt nở nụ cười, người này sẽ không là uống say đi?

Yêu Nghiệt cũng không đi đến ghế ngồi bên cạnh, trực tiếp từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một đồng lớn đồ lộn xộn gì đó, có nhẫn, có linh khí, có quần áo, còn có bát cơm ly trà các loại vật hiếm thấy, trải hết lên trên bàn: “Tam gia, chỉ cần người tìm được bên trong này những thứ đồ vật lão đại đã dùng qua, ta sẽ không lại ngăn trở người gặp lão đại nữa.”

Lãnh Thiếu Diệp không nói một lời, ánh mắt đã rơi vào trên đồng lớn đồ vật kia, chỉ liếc mắt một cái, thuận tiện nói: “Không có.”

Yêu Nghiệt cười khê: “Tam gia, người xác định?”

“Khí tức (hơi thở, mùi vị) của Hồ Ly, gia so với ai khác đều quen thuộc hơn.” Lãnh Thiếu Diệp bỗng nhiên nở nụ cười, độ cong lạnh thấu xương đến cực điểm: “Yêu Nghiệt, mang ta đi gặp Hồ Ly.”

Hắn uống xong chín mươi chín vò rượu kia, chỉ vì một câu huynh đệ nhà mẹ đẻ của Yêu Nghiệt.

Hắn chờ ở nơi này nhiều thêm một phút đồng hồ, chỉ vì Yêu Nghiệt là huynh đệ của Hồ Ly.

Nhưng những điều này cũng không đại biểu Lãnh Thiếu Diệp sẽ tiếp tục tùy hãn nháo, một khắc không tận mắt thấy được Hồ Ly bình yên vô sự (an toàn không có chuyện gì), hẳn vẫn không thể yên lòng.

Mặc dù đối diện là Vương tử của Địa Tinh tộc, nay linh hồn là bạn chí cốt của Hồ Ly.

Yêu Nghiệt nâng lên cái cằm tinh xảo: “Nếu ta không dẫn?”

Quyền phong lạnh thấu xương gào thét chớp mắt liền dừng lại ở trước lỗ mũi, Yêu Nghiệt bình tĩnh nói: “Lãnh Thiếu Diệp, người không sợ ta sẽ ở lão đại trước mặt cáo trạng người?”

Lãnh Thiếu Diệp nhìn thẳng vào đôi con ngươi màu bạc của Yêu Nghiệt, gằn từng tiếng nói: “Ta thực lo lắng cho nàng.”

Tất cả mọi thứ trước đó, đều không có lực sát thương hơn vài chữ đơn giản này.

Yêu Nghiệt sửng sốt trong chớp mắt, ‘phốc’ một tiếng nở nụ cười: “Tốt cho một chữ lo lắng, Lãnh Thiếu Diệp, Yêu Nghiệt ta tạm thời thừa nhận người!”

Bất luận tương lai như thế nào, ít nhất giờ khắc này, Yêu Nghiệt tin tưởng nam nhân trước mắt này yêu Nạp Lan Yên.

Tuy rằng còn muốn tiếp tục chinh người này, nhưng mà, thôi, ngày sau vẫn còn nhiều cơ hội.

Huống chi sau này chờ đến khi bọn Hắc Thần Kỳ Lân Cứu mọi người biết được tin tức này, ba tên kia cũng sẽ không thiện lương xuống tay lưu tình giống như hãn vậy.

Yêu Nghiệt xoay người ở phía trước dẫn đường, lúc đi ngang qua Lãnh Thiếu Diệp, nhẹ giọng nói một câu: “Lãnh Thiếu Diệp, đối tốt với lão đại một chút.”

Lãnh Thiếu Diệp cũng không có đáp lại lời nào, Hồ Ly nhà hãn, hãn tự nhiên sẽ đau tận xương, không cần cho người khác lời cam đoan gì.

“Nhưng mà trước khi mang người đi gặp lão đại.....” Yêu Nghiệt chỉ chỉ về nơi mới vừa rời Lãnh Thiếu Diệp một đường đánh tới, mở ra bàn tay, “Dù sao vẫn nên tính một chút phí bồi thường đi?”

Địa Tinh tộc thực nghèo, nghèo đến mức lúc Yêu Nghiệt biết rõ tình trạng, suýt nữa nhìn trời chửi mẹ nó.

Lãnh Thiếu Diệp trực tiếp lấy ra mấy Thủy Tinh Tạp ném qua, không kiên nhẫn nói: “Ta không muốn nói thêm lần thứ tư!”

Ra tay đủ hào phóng!

Yêu Nghiệt cười tủm tỉm tiếp nhận Thủy Tinh Tạp, lúc này mới vòng qua khúc quanh đi về phía ngược lại: “Được rồi được rồi, lúc này lão đại khẳng định là đang chờ người đó!”

Nếu là bị Nhị Khuyết thấy một màn như vậy, nhất định phải giơ thật cao ngón tay giữa (ý khinh bỉ đó) đưa về phía Yêu Nghiệt tức giận mắng một câu bại gia tử thấy tiền sáng mắt (ý nói tên vừa thấy tiền liền đầu hàng á)!

Lúc này, Nạp Lan Yên đang ngồi ở bên trong luyện đan thất mà Địa Tinh tộc chuẩn bị, vẻ mặt bình tĩnh lấy ra từng dược liệu và dụng cụ cần để luyện đan, lúc cầm đến một cây Sâm Vương ngàn năm chuẩn bị nghiền nát, trong đầu truyền đến giọng nói tức giận của đại sư tôn: “Tiểu Yên ngốc người tìm đường chết sao? Hiện tại ngay cả tình trạng luyện đan của mình đến đâu người cũng không rõ còn muốn phá hư Sâm Vương ngàn năm của Bổn tọa?”

Nạp Lan Yên ho nhẹ một tiếng: “Đại sư tôn, ta đây không phải.....”

Phanh!

Cửu lớn đột nhiên bị đẩy ra, một bóng dáng cao lớn vọt vào nháy mắt che khuất ánh mặt trời, cánh tay có lực lập tức gắt gao ôm Nạp Lan Yên vào trong ngực, râu cằm cứng rắn đâm vào mặt của nàng, hơi thở cực nóng bá đạo đập vào mặt, môi lưỡi lửa nóng lập tức áp xuống.

Chỉ có gặp lại, mới biết tương niệm thành hoạ.....

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Việc Lớn Không Tốt, Đùa Giỡn Hơi Quá Rồi!

Lãnh Thiếu Diệp một thân hơi thở lạnh lùng, trong chớp mắt khi nhìn thấy Nạp Lan Yên liền biến mất gần như không còn, còn lại duy nhất sự dịu dàng như nước nhiều không đếm được.

Nạp Lan Yên kiễng mũi chân, vòng tay quanh cổ của hắn, hai mắt cong cong, tươi cười lưu luyến.

Yêu Nghiệt dựa cánh cửa nhú mày, nâng lên khoe miệng, xoay người rời đi, còn thuận tiện đóng cửa cho hai người.

Thôi, nể mặt lão đại, hắn sẽ không quấy rầy một đôi mới tạm xa nhau nay gặp lại này.

“Như thế nào đến nhanh như vậy?”

Nạp Lan Yên nghiêng đầu nhìn Lãnh Thiếu Diệp, cái mũi kẻ sát hít hà, trên người còn mang theo hơi thở khói thuốc súng trên chiến trường, ghét bỏ nhăn mặt nhăn mũi: “Một thân toàn mùi máu tươi, đi đi đi, đừng ôm ta.”

“Hồ Ly ngu ngốc, nàng còn dám ghét bỏ gia?” Lãnh Thiếu Diệp ôm lấy Hồ Ly không buông tay, “Vậy liền làm cho hơi thở trên người gia đều nhiễm lên nàng đi!”

Cánh cứng cáp rồi, thì dám ghét bỏ hắn?

Nhưng mà Nạp Lan Yên tròng hai mắt, khí thế của Lãnh Thiếu Diệp liền yếu đi, không tình nguyện buông tay ra: “VẬY gia trước đi gột rửa.”

Nạp Lan Yên ‘xì’ vui một tiếng, ôm cổ của Tam gia kéo xuống, đưa lên môi đỏ mọng của chính mình: “Lại cho gia hôn một cái trước!”

Tam gia lập tức mặt mày hớn hở, đè lại cái ót của Nạp Lan Yên đôi môi lửa nóng hạ xuống bá đạo hôn sâu, đối với Hồ Ly nhà hần, chính là như thế nào thân đều thân không đủ.

Từ trong tay áo Tiểu Bảo lạng lẽ lộ ra cái đầu suýt chút nữa thì rớt xuống trên đất, như thế nào ngăn ngừn mấy ngày không thấy, tiêu chuẩn thê (vợ) quản nghiêm của Tam gia càng ngày càng lợi hại rồi?

Không đúng, thế này nào giống thê quản nghiêm, quả thực chính là một thê nô (*).

(*) thê nô: nô lệ của vợ, ý nói là vợ sai gì làm đó, nói gì cũng đồng ý, hắc hắc, giống sợ vợ ~

Nạp Lan Yên sờ sờ xương quai xanh khêu gợi của Tam gia, nơi đó có một vết thương, không sâu, nhưng phía ngoài da thịt mở ra có rớm máu, nhìn thấy mà ghê người: “Đau không?”

Lãnh Thiếu Diệp cúi đầu quét mắt qua chỗ bị thương, chỉ là vết thương nhỏ không đáng nhắc đến, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nhú mày của Hồ Ly nhà mình, lời nói đã bên miệng lập tức thay đổi: “Đau.”

Ba!

Nạp Lan Yên một cái tát vỗ vào chỗ bị thương, không lưu tình chút nào: “Biết đau thì lần sau cũng đừng để cho chính mình bị thương!”

“Hít.....”

Lần này là đau thật.

Lãnh Thiếu Diệp ôm chỗ bị thương nhe răng nhếch miệng lên án nói: “Vợ, nàng đây là bạo lực gia đình.....”

Không phải là nên ôm hăn thân mấy ngụm an ủi an ủi sao, như thế nào đến lượt Hồ Ly nhà hăn kịch bản liền thay đổi đây?

Nạp Lan Yên lấy ra một lọ thuốc, đẩy tay của hăn, sắc mặt khó coi: “Trên vết thương có độc, chằng đây là bị Địa Tinh tặc làm bị thương đi?”

Thời giab bọn họ đến nơi này không dài cũng không ngắn, nhưng có người liên tiếp hạ độc Tam gia nhà mình, Nạp Lan Yên suýt chút nữa đã cắn nát một cái răng, chờ nàng tìm được tên khốn kia, không trả lại cho hăn thống khổ gấp trăm lần ngàn lần so với Tam gia nhận được thì không tha!

“Bị đánh lén.” Lãnh Thiếu Diệp mắt cũng không chớp nhìn Hồ Ly bôi thuốc vì hăn, nhìn hai hàng long mi dài dày của nàng hạ xuống tràn ra giọt dằng và đau lòng, môi mỏng nhẹ nhàng gợi lên, bàn tay to khớp xương rõ ràng vuốt ve tóc của nàng, “Lần này đã muốn bắt được cái đuôi của đối phương, trở về liền thu thập hăn.”

Ngón giữa của Nạp Lan Yên hiện lên một vòng hàn quang, mấy cây ngân châm liền đâm vào vùng lân cận của miệng vết thương, không mất nhiều khí lực liền bức ra độc tố, ngẩng đầu, ánh mắt nghiêm túc nhìn khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ của hăn: “Tam gia, đừng để cho chính mình bị thương.”

Lãnh Thiếu Diệp dừng một chút, tiếng nói trầm thấp vang lên: “Được.”

Nạp Lan Yên đưa tay vòng quanh ôm chặt thắt lưng của Lãnh Thiếu Diệp, vùi mặt vào trong lồng ngực rộng lớn rắn chắc của hăn, bên tai lắng

nghe tiếng tim đập có lực của hẳn, cong lên con người, tươi cười giống như nắng ấm ngày xuân.

Cả đời này của nàng, thật quá may mắn.

Cằm của Lãnh Thiếu Diệp đặt ở trên đỉnh đầu của Nạp Lan Yên, gần như là tham lam hít người mùi thơm thuộc về nàng, chậm rãi nhắm hai mắt, trước khi để ý thức tiêu tán còn không quên ní non một câu: “Hồ Ly, Yêu Nghiệt bắt ta uống ta chín mươi chín bình rượu lớn.....”

Chiến đấu vừa chấm dứt, Lãnh Thiếu Diệp liền ra roi thúc ngựa đuổi tới Địa Tinh tộc, vốn là liên tục vài ngày không ngủ không nghỉ, lại bị Yêu Nghiệt bắt uống chín mươi chín bình rượu lớn, lúc này nhìn thấy Hồ Ly bình yên vô sự (an toàn không có chuyện gì), thực tại có chút ngăn cản không được con buồn ngủ không ngừng phát ra.

Nạp Lan Yên dìu Tam gia đang ngủ đến nhuyển tháp (giường êm), mười ngón tung bay, trực tiếp rút đi chiến bào và quần áo trong lây nhiễm mùi máu tanh trên người Tam gia, chỉ một giây sau đó, khước mắt liền hung hăng co rút.

Ai có thể nói cho nàng, quần lót tạo hình hiêm thấy trên người Tam gia là cái tình huống gì?

Mép quần cắt xiêu xiêu vẹo vẹo, cái cạp thì lỏng là lỏng lẻo ở trên người hẳn không khó chịu sao?

Tuy rằng quần lót cổ đại này mặc vào cùng cảm giác mang ‘thứ đó’ (khụ, bộ phận riêng của phái nam đó) đi dạo ở nơi tĩnh mịch không sai biệt lắm, nhưng rõ ràng quần lót hẳn tự chế (tự làm ra) này cũng không có chỗ nào tốt đi?

Đỡ trán nhìn Lãnh Thiếu Diệp trần truồng chỉ mặc một cái quần lót, bụng dưới lảo lảo đường cong xinh đẹp giống người cá, xuống chút nữa là

hai chân thon dài có lực trắng bóng, Nạp Lan Yên giật nhẹ khóe miệng, không thể không nói, không có gì để nói ngoài quần lót hiếm thấy kia, tóm lại hẳn có khoe khoang đáng người ở trước mặt nàng cũng là có chút vốn liếng.

Tuy nói lúc trước hai người đã đồng giường cộng chằm (cùng giường chung gối), nhưng đều mặc áo ngủ thiên tà ti thoải mái dễ chịu, bộ dáng trần truồng như vậy, Nạp Lan Yên thật đúng là lần đầu tiên thấy, nhìn quét qua tất cả vết thương lớn nhỏ trên người hắn, thở dài, nhận mệnh (cam chịu số phận) lấy tới một chậu nước ấm, ngồi xổm bên cạnh hắn, cẩn thận lau thân thể cho hắn, rửa sạch miệng vết thương, bôi thuốc, băng bó.

Làm xong tất cả những việc này, Nạp Lan Yên lấy chăn đắp cho Lãnh Thiếu Diệp, cúi người ở hắn khóe môi ấn xuống một nụ hôn, lúc này mới xoay người tiếp tục đi sửa sang lại nguyên liệu cần dùng để luyện đan sau đó, khóe môi treo lên tươi cười yếu ớt, bị đại sư tôn giễu cợt làm cho trái tim đập nhanh cũng bình tĩnh lại.

Tiểu Bảo phun lưỡi rắn, rõ ràng cảm nhận được tâm tình của chủ nhân thẳng tắp bay lên theo lũy thừa, miệng há hốc, nhanh như chớp chui vào trong tay áo, thê nô tốt, thê nô cao, thê nô đỉnh cao!

Oanh!

Lãnh Thiếu Diệp là bị tiếng nổ mạnh bỗng nhiên vang lên làm bừng tỉnh.

Còn chưa hết say rượu, phản ứng đầu tiên chính là lao xuống giường: “Hồ Ly!”

“Chàng tỉnh rồi.” Nạp Lan Yên giương lên khuôn mặt nhỏ nhắn đen sẫm, tròn mắt vô tội chuyển động một vòng, ho nhẹ một tiếng: “Kia cái gì, hơi chút có chút sai sót.....”

Lời nói còn chưa dứt, thân mình đã thật mạnh tiến đụng vào trong ngực rắn chắc, hai tay có lực gắt gao ôm nàng, sức lực lớn đến mức giống như là muốn khảm nàng vào trong máu thịt.

Nạp Lan Yên vỗ vỗ bả vai của hắn: “Không có việc gì, không có việc gì, ta luyện đan sẽ thường xảy ra chuyện này.”

Đại sư tôn nhịn không được mở miệng mắng: “Người còn lấy chuyện này ra tự hào?”

Nạp Lan Yên nhìn trần nhà bị xám đen một mảnh trên đỉnh đầu, mỗi lần luyện đan đều có mấy lần bị nổ bay cái gì đó, nàng cũng muốn đập đầu vào tường.

“Nàng hù chết gia rồi.” Lãnh Thiếu Diệp đưa tay lau bụi đen sẫm trên mặt nàng, không nghĩ rằng càng lau lại càng nhiều, thẳng đến khi khuôn mặt xinh đẹp kia bị hắn lau thành cái mặt hoa, nhịn không được phun cười, “Như thế nào lại không có máy ảnh đây?”

Bộ dáng này, thấy thế nào đều nên chụp để gìn giữ mãi mãi mới đúng.

Nạp Lan Yên bay lên một cước đạp qua: “Tránh sang một bên, da thịt trắng bóng đều sắp làm mù hai mắt của ta rồi này!”

Lãnh Thiếu Diệp ưỡn ra tám khối cơ bụng của bản thân: “Vợ không phải nàng yêu nhất cơ bụng của gia sao, hai mắt nhanh nhìn tiếp, chờ gia mặc quần áo nàng sẽ không thể xem rồi.”

Khóe môi của Nạp Lan Yên nâng lên một cái nhe răng cười: “Lột quần áo ra xem như thường!”

Lãnh Thiếu Diệp nhượng mày, ý vị thâm trường nhếch lên khóe miệng: “Hồ Ly, lột quần áo của gia, nên hoàn toàn phụ trách nha ~”

“Phụ liền phụ.....” Chứ sao.

Một chữ cuối cùng nuốt vào trong miệng, bởi vì Nạp Lan Yên không muốn thấy được ý chí chiến đấu sục sôi ở nơi nào đó của người nào đó, khóe miệng khẽ co rút: “Gia, tự chủ ngài vẫn lấy làm kiêu ngạo đâu?”

“Ở trước mặt vợ mình, tự chủ là cái quái gì chứ?” Trên khuôn mặt tuấn tú chính khí mườì phần của Lãnh Tam gia nhìn không ra một chút dấu hiệu gì, “Có thể ăn sao?”

Nạp Lan Yên chỉ vào một phương hướng: “Nơi đó là đục phòng (phòng tắm), nhanh chóng giải quyết xong rồi về phụ giúp ta.”

Tam gia nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn đen sẫm của nàng, nghiêm trang hỏi: “Vợ, gia trước gột rửa cho nàng?”

Nạp Lan Yên búng tay một cái, quanh thân quanh quần một tầng mỏng Linh khí màu vàng, ngăn ngừa trong nháy mắt, Linh khí tán đi, không nhiễm một hạt bụi nhỏ. (lee: là trên người chị đã không còn đen thui nữa rồi đó ~)

“Còn không mau đi?” Nạp Lan Yên liếc mắt nhìn nơi nào đó vẫn ý chí chiến đấu sục sôi như trước, nhướng mày nói.

Lãnh Thiếu Diệp nhìn không được rối loạn xoa xoa tóc của nàng, có chút đáng tiếc lấy ra một bộ áo dài màu tím phủ thêm lên người, mỹ nam kể cái gì, quả nhiên là thất bại.

“Hồ Ly, để cho gia làm gì?”

“..... Xác định không cần giải quyết một chút?”

“Hồ Ly, tiếp tục khiêu khích một nam nhân sắp hóa thân thành Godzilla (*) cũng không phải là lựa chọn đúng đắn.”

(*) Godzilla: một loài khủng long, quái vật trong 1 bộ phim hoạt hình của Mỹ.

Lee: hí hí, chỗ này là ảnh nói “chỗ nào đó” sắp hóa thân thành quái vật rồi, chị mà khiêu khích nữa chỉ có nước bị ăn sạch sành sanh thôi ~

Con người đen thâm thúy của Lãnh Thiếu Diệp dừng ở trên người Nạp Lan Yên, giọng điệu nguy hiểm.

Đầu ngón tay của Nạp Lan Yên nhẹ nhàng xẹt qua khoe môi của hắn, tươi cười lưu luyến, giọng nói như lan: “Tam gia?”

Sắc mặt của Lãnh Thiếu Diệp chợt thay đổi, cắn chặt răng, khóa trụ Nạp Lan Yên hung hăng hôn một cái: “Khắc tinh của gia!”

Nói xong, xoay người nhanh chóng đi về phía dục phòng.

Nếu không tắm nước lạnh một chút, hắn sợ chính mình nhịn không được ‘làm’ người tại chỗ!

Nhưng không thể, ít nhất không thể ở nơi này.

Tam gia muốn cho Hồ Ly những thứ tốt nhất, bao gồm cả lần đầu tiên.

Nạp Lan Yên nhìn bóng dáng chạy trốn của Tam gia, nhịn không được cười ha hả, trong lòng có một dòng nước ấm theo mạch máu chảy đến tứ chi bách hải (tất cả xương cốt tứ chi; tứ chi: 2 tay, 2 chân), ấm áp đấy, có chút chua xót, có chút hạnh phúc.

Cuối cùng, còn nhịn không được hét to một câu với hắn: “Tam gia, báo kích thước của chàng cho ta, thừa dịp tâm tình của bốn cô nương tốt, may mắn cái quần lót cho chàng ôi!”

Phanh!

Âm thanh vật nặng va chạm vang lên ở đục phòng.

Nạp Lan Yên cười tủm tỉm hỏi: “Ai nha, Tam gia chàng ngã sao?”

Từ đục phòng truyền đến giọng nói then quá thành giận của nam nhân nào đó: “Hồ Ly, gia nhỏ hay lớn, nàng tiến vào tự tay đo một cái chẳng phải sẽ biết à?”

Nạp Lan Yên mặt mày cong cong: “Thứ kia bốn cô nương dựa vào mắt nhìn mà làm, quán làm vừa người hay không làm gì!”

“Nạp! Lan! Yên!”

Hỗn hển, tuyệt đối hỗn hển.

Sau một lúc lâu cũng chưa nghe được hồi âm, Nạp Lan Yên đùa giỡn vừa lòng đẹp ý, đùa giỡn toàn vẹn, lúc này mới phân chia lượng được liệu nhanh nhẹn thông suốt mà chuẩn bị làm chính sự (việc đứng đắn), tiếp tục đi luyện đan.

Ai ngờ đột nhiên cổ bị một cánh tay ôm chặt, dùng sức kéo nàng lao vào đục phòng, hơi nước lạnh như băng làm cho nàng lập tức rùng mình mấy cái, toàn thân liền căng thẳng.

Ngay sau đó, ‘phịch’ một tiếng, cửa cũng đóng.

Nạp Lan Yên cứng ngắc xoay người qua, cứng ngắc nhìn khuôn mặt tấn tú đen như đáy nồi của Lãnh Thiếu Diệp, cứng ngắc kéo ra một nụ cười khó coi: “Tam, Tam gia.....”

Lãnh Thiếu Diệp nhe răng cười: “Không phải muốn nhìn ra ‘em trai nhỏ’ của gia sao? Hả?”

Gần từng tiếng, giống nhau phun ra từ trong kẽ răng.

Nạp Lan Yên rụt rụt cổ, nuốt một ngụm nước miếng, việc lớn không tốt, đùa giỡn hơi quá rồi!

Chuyện này..... Đúng là việc lớn xảy ra rồi!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Nàng Có Thể Đứng Quyền Rũ Gia Sao?

“Không..... Không cần.”

Nạp Lan Yên cứng ngắc phun ra vài chữ, hai mắt trực tiếp dừng ở trên khuôn mặt tuấn tú có chút tái xanh kia của Lãnh Thiếu Diệp, không dám lộn xộn chút nào.

Lãnh Thiếu Diệp một tay ôm nàng ấn đến trên tường, môi mỏng kéo ta một độ cong: “Vừa rồi không phải đùa giỡn gia đùa đến thực vui vẻ sao?”

Cánh tay có lực nhốt cả người nàng vào trong một không gian nhỏ hẹp, bên trong tràn đầy hơi thở thuộc về Lãnh Thiếu Diệp, cực nóng , kiên cường, bá đạo, không giữ lại một chút khe hở nào cho nàng.

Nạp Lan Yên cắn môi, nhẹ nhắc tay: “Tam gia, ta sai lầm rồi.....”

Động tác vô tâm, càng giống như là không tiếng động trên chọc.

Lãnh Thiếu Diệp cổ họng căng thẳng, cúi đầu đặt môi lên đôi môi hồng nhuận của nàng, đầu lưỡi bá đạo cuốn sạch tất cả không khí ở trong miệng nàng, ở mỗi một chỗ đều lưu lại hơi thở của hắn, giữa gần bó giao triền lại mang theo vài tia thở dài bất đắc dĩ: “Hồ Ly ngu ngốc, nàng có thể đứng quyền rũ gia sao?”

Hắn cũng không phải là Liễu Hạ Huệ (*) ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.

(*) Liễu Hạ Huệ (720 TCN – 621 TCN): là điển hình tuân thủ truyền thống đạo đức Trung Quốc. “Ngồi trong lòng mà không loạn” là chuyện xưa được truyền tụng rộng rãi. (Chuyện xưa này xin tìm hiểu thêm trên GG thần công). Ý nói là một chính nhân quân tử luôn làm những hành động đúng mực.

Nạp Lan Yên nằm ở trong ngực hãn, chộp chộp con người: “Tam gia, ta thật không có quyền rũ chàng nha.”

Lãnh Thiếu Diệp bĩu môi: “Dạ dạ dạ, nàng rất vô tội.”

Nói xong, một tay đẩy người ra ngoài: “Gia không nên kéo nàng vào, đi đi, đi làm chuyện của nàng đi thôi.”

Không có đập được lửa thì thôi đi, ngược lại lửa còn bốc cao hơn rồi. (lee: khổ Tam gia quá đi ~)

Tam gia thật sâu cảm thấy chính mình gặp gỡ con Hồ Ly này, không có khổ bức (đau khổ + áp bức), chỉ có càng khổ bức hơn.

Nhưng mà.....

Mất ưng lợi hại của Tam gia hiện lên một chút thâm thúy, khoản nợ này hãn sẽ nhớ thật kỹ, một ngày nào đó muốn cho Hồ Ly ngu ngốc trả lại một chút!

Nạp Lan Yên bị đẩy ra khỏi dực phòng (phòng tắm), nhìn cửa lớn không chút lưu tình đóng lại, dựa vách tường lạnh như băng hì hì nở nụ cười, người nam nhân này, là nam nhân luôn không nỡ tổn thương nàng một xíu nào, làm sao lại để cho người nghĩ cứ như vậy tiếp tục đùa giỡn đây?

Nạp Lan Yên chưa thỏa mãn kéo kéo khóe miệng, quên đi, vẫn là về nhà lại tiếp tục đùa giỡn đi.

Cái gọi là không phải chết sẽ không phải chết.

. . . . Hậu quả khi về nhà tiếp tục đùa giỡn, xác định sẽ không bị Tam gia trong trong ngoài ngoài toàn bộ ăn xong lau sạch sao?

Đáng tiếc hiện tại Nạp Lan Yên không có giác ngộ này, cười tủm tỉm đi luyện đan tiếp, quyết định sớm ngày giao dịch với Yêu Nghiệt, sớm ngày về nhà.

Ước hẹn đã đáp ứng với Tiểu Phượng Vũ nàng còn không có thực hiện đâu.

Tam gia ngâm nước lạnh hai khắc (*), mới khó khăn áp chế lửa nóng, khi mặc quần áo xong đi ra, vừa vặn thấy Nạp Lan Yên cúi đầu nghiêm túc luyện đan.

(*) khắc: đơn vị đo thời gian ngày xưa; 1 khắc = 15 phút.

Đều nói nam nhân nghiêm túc làm việc là đẹp trai nhất, kỳ thật nữ nhân nghiêm túc làm việc cũng đẹp đến mức làm cho người ta không thể dời tầm mắt.

Không có phát ra bất kỳ âm thanh gì, Lãnh Thiếu Diệp lặng yên không một tiếng động đứng ở bên người nàng, hai mắt dừng ở trên sườn mặt nghiêm túc của nàng, dịu dàng cứng chiều.

Hắn sẽ không luyện đan, nhưng giữa hai người có cảm ứng tâm tư (giống tâm linh tương thông đó), nên hắn luôn có thể biết bước tiếp theo đối phương cần là cái gì, lúc nàng duỗi tay ra, có thể chính xác đưa nguyên liệu qua.

Thình thoảng nhìn nhau cười, không cần nhiều lời.

Loại ở chung này, bình tĩnh mà an nhàn, nhưng lại có hạnh phúc thần nhiên không ngừng phát sinh lưu chuyển.

Làm cho khán giả (người nhìn, người xem) có chút hâm mộ.

Yêu Nghiệt dựa khung cửa cũng cảm thấy như vậy, nhìn ánh chiều tà chiếu vào trên người hai người kia, không tiếng động lưu chuyển, nhưng lại làm cho hẳn cảm giác được giữa bọn họ có một phần thâm tình, không ai nữ quấy rầy.

Thẳng đến giờ phút này, Yêu Nghiệt mới có chút chân chính tiếp nhận Lãnh Thiếu Diệp.

Nam nhân này, đã trở thành người yêu của Nạp Lan Yên.

Cuối cùng Yêu Nghiệt vẫn là không có cắt ngang dịu dàng đưa tình giữa hai người, đặt hộp cơm trong tay xuống mặt bàn, xoay người rời khỏi luyện đan thất (phòng luyện đan).

Thời gian trôi nhanh, đảo mắt đã là rạng sáng ngày hôm sau.

Lúc tia nắng sáng sớm đầu tiên chiếu vào, ánh mắt của Nạp Lan Yên chuyên chú nhìn chăm chăm lò luyện đan nhanh chóng xoay tròn giữa không trung, nàng đã thất bại bốn lần Bát phẩm đan dược – Lạc Thần đan.

Đan dược trú nhan (đan dược lưu lại nhan sắc á) chuyên môn nhằm vào nữ tử, bất quá còn có một loại công hiệu khác, chỉ dành riêng cho Địa Tinh tộc.

Địa Tinh tộc ngoài trưởng lão và Vương tộc tương mạo có chút xinh đẹp bất phàm ra, còn lại bao gồm cả Địa Tinh cao cấp cũng chỉ tiến hóa được một bộ phận, dung mạo tương đối mà nói vẫn xấu xí như trước.

Đoán rằng ý tứ của Yêu Nghiệt là muốn Địa Tinh tộc một lần nữa đi ra ngoài lãnh địa, ít nhất thì bề ngoài của Địa Tinh tộc cũng phải phù hợp với thẩm mỹ quan (khiếu thẩm mỹ) của đại bộ phận chủng tộc, nếu không vẫn là hiện tượng không ngừng bị bài trừ xa lánh như trước.

Lạc Thần đan, không có gì bất ngờ xảy ra mà nói hẳn là có thể trợ giúp Địa Tinh tộc cao cấp hoàn toàn tiến hóa thành hình người, nhưng mà cụ thể thế nào còn cần tìm vài tên Địa Tinh tộc cao cấp đến thử một chút.

Phanh!

Đan lô nháy mắt rơi xuống đất, hai mắt của Nạp Lan Yên sáng chói, lòng bàn tay vỗ trên đỉnh lò, mở nắp đậy, một cỗ mùi thơm của đan dược xông vào mũi, nhin không được nở nụ cười: “Hoàn thành!”

Không thể trách nàng mỗi lần đan thành đều hưng phấn như vậy, chỉ vì sau lưng mỗi một lần Hoàn thành, đều là mấy lần bị nổ bay thật sự khổ bức.

Lãnh Thiếu Diệp cũng theo đó mà thở dài nhẹ nhõm một hơi, đêm nay bên trên đã bị nổ vài lần, công việc này của vợ nhà mình này không khỏi cũng quá nguy hiểm.

Bàn tay trắng nõn của Nạp Lan Yên nhếch lên, thu hơn mười viên đan dược vào bình ngọc: “Tam gia, đi, cô nương mang chàng đi xem kỳ tích!”

Lãnh Thiếu Diệp nhượng mày, đè lại vai của nàng, chỉ chỉ hộp cơm trên bàn: “Ăn cơm rồi đi.”

Nạp Lan Yên sờ sờ cái bụng bẹp dính, gật gật đầu: “Được rồi.”

Hộp cơm này là hộp dùng để đựng Linh thạch, cách một đêm lấy ra cũng không có bị hư hỏng, ngược lại càng thêm mùi thơm bức người, làm

cho người ta nhìn không được mười ngón đại động (hai bàn tay đều hoạt động nhanh á).

Ăn uống no nê, Yêu Nghiệt đã dẫn đầu tìm tới cửa.

“Lão đại, hoàn thành?”

Nạp Lan Yên buông đũa, nhìn Yêu Nghiệt giống như là đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, hỏi: “Yêu Nghiệt, Vương tộc và trưởng lão hẳn là sẽ không ngại Địa Tinh cao cấp thay đổi đẹp mắt đi?”

“Hả?” Yêu Nghiệt nghi hoặc, “Cái gì đẹp mắt?”

Nạp Lan Yên lấy ra một viên Lạc Thần đan đặt ở trong lòng bàn tay, đan được óng ánh trắng như tuyết cực kỳ xinh đẹp, “Đây là Lạc Thần đan, là đan dược có thể thúc đẩy Địa Tinh cao cấp hoàn toàn tiến hóa thành hình người.”

Hai mắt của Yêu Nghiệt lập tức sáng lên, cầm một viên đan dược lộ ra hơi lạnh băng hàn kia: “Đây là Lạc Thần đan? Lão đại, chúng ta đây đúng là thần giao cách cảm nha, ta vốn là tính hỏi người một chút xem có thể hay không luyện Lạc Thần đan đó!”

Giống với suy nghĩ của Nạp Lan Yên, đây cũng là vấn đề lo lắng nhất của Yêu Nghiệt.

Chính là Yêu Nghiệt nhìn Địa Tinh tộc cấp thấp này cũng có chút không dám nhìn thẳng, huống chi là thâm mỹ quan cơ bản nhất trí của các chủng tộc khác.

Cứ như vậy một bộ dạng tôn vinh (tôn quý + tự hào) đi ra ngoài, không bị xa lánh mới là kỳ quái.

“Vậy thì được.” Nạp Lan Yên đứng dậy, mang theo một cỗ nóng lòng muốn thử, “Yêu Nghiệt, người đi tìm hai tên Địa Tinh cao cấp, thử xem hiệu quả của đan dược.”

Nạp Lan Yên muốn nhìn một chút hiệu quả của Lạc Thần đan, cũng muốn nhìn xem ngoài trưởng lão và Vương tộc, có phải Địa Tinh cao cấp cũng là nhất tiêu mỹ nhân bậc nhất hay không?

“Không thành vấn đề!” Yêu Nghiệt hưng phấn xoay người xông ra khỏi phòng đi tìm người, “Lão đại, đến quảng trường bên ngoài tòa thành gặp nhau nhé.”

Nạp Lan Yên gật đầu đáp ứng, đảo mắt cười tủm tỉm nói với Lãnh Thiếu Diệp: “Tam gia, chuyện luyện đan giao cho ta, chuyện đàm phán liên giao cho chàng.”

Lúc trước nàng trao đổi thạch anh đại pháo là căn cứ vào Cố Nguyên đan mà nói, về phần Lạc Thần đan này á, nên gọi giá vẫn phải là kêu giá.

Liệt Diễm đế quốc thiếu vũ khí, mà thứ không thiếu nhất Địa Tinh tộc chính là vũ khí.

Môi mỏng của Lãnh Thiếu Diệp khẽ nhếch, trong con người đen nổi lên nhiều điểm tinh quang: “Giao cho gia.”

Nạp Lan Yên ngáp một cái, nghiêng hai mắt híp lại nổi lên bọt nước, kiễng mũi chân cắn một ngụm ở trên cằm của Lãnh Thiếu Diệp, cuối cùng còn ghét bỏ: “Đã vài ngày không cạo râu?”

Tuy nói, cạo râu không làm giảm đi phong độ, ngược lại làm cho nam nhân trước mắt tăng thêm vài phần gợi cảm.

Lãnh Thiếu Diệp ôm Nạp Lan Yên liền cọ cằm lên trên mặt của nàng, cọ đến khi Nạp Lan Yên ngứa cười khanh khách, mới buông nàng ra cười

lạnh: “Hồ Ly ngu ngốc, cánh cứng rắn rồi? Mấy lần ghét bỏ gia? Há?”

Nạp Lan Yên tâm tình rất tốt gợi lên khóe miệng: “Tam gia, ngài có gặp con Hồ Ly nào mọc cánh bao giờ chưa? Bắt tới một con cho ta nhìn một cái?”

Bàn tay to khớp xương rõ ràng của Lãnh Thiếu Diệp đè lại đầu của nàng, sửng sốt một chút liền vò loạn một đầu tóc dài mềm mại của nàng đến loạn thất bát tao (bừa bãi lộn xộn) mới dừng tay: “Không phải là Hồ Ly mọc cánh đấy ư, gia quay đầu lại liền bắt cho người một con.”

“VẬY coi như nói xong rồi nha.”

Nạp Lan Yên cười tủm tỉm cầm tay của Lãnh Thiếu Diệp, mười ngón đan chặt, sóng vai đi ra khỏi luyện đan thất.

Lúc đi qua cánh cửa, Lãnh Thiếu Diệp dùng tay không chải vuốt những sợi tóc bị hấn vò rối loạn lại một phen, bộ dáng rối loạn xốc xếch mê người này vẫn là để cho một mình hấn nhìn thấy là tốt rồi.

Tiểu Bảo vốn chui cái đầu ra, lại nhin không được rụt trở về.

Mặc dù hiện nay chỉ số thông minh của Tiểu Bảo tương đương với tiểu nam hài nhân loại 10 tuổi, nhưng vẫn cảm thấy không khí giữa chủ nhân nhà mình và Lãnh Thiếu Diệp, thật sự quá hành hạ người..... A không đúng, là hành hạ xà. (lee: Tiểu Bảo đáng yêu <3)

Bên ngoài tòa thành trung tâm, quảng trường.

Lúc Nạp Lan Yên và Lãnh Thiếu Diệp đi đến, trên quảng trường Địa Tinh tộc đã muốn trong trong ngoài ngoài vây quanh vài tầng, nhất là Địa Tinh cao cấp nghe thấy tin tức mà đến, cũng không biết trong khoảng thời gian ngắn Yêu Nghiệt làm đã tuyên truyền gì, khi ánh mắt bọn họ nhìn Nạp Lan Yên đều nhiều hơn một phần cực nóng không biết tên.

Nạp Lan Yên sờ sờ cái mũi, không khỏi có cảm giác anh hùng xuất hiện.

Lãnh Thiếu Diệp nắm chặt tay của nàng, ánh mắt sắc bén lãnh khốc đảo qua từng tên một, một thân khí thế phóng đãng ép tới Địa Tinh cao cấp làm cho bọn chúng không thể không cúi đầu, lúc này mới vừa lòng thu hồi tầm mắt.

Nhìn cái gì vậy, vợ hãnh là dễ nhìn như vậy à?

Yêu Nghiệt và ba vị trưởng lão đứng ở trên đài cao.

Yêu Nghiệt đang chuẩn bị vẫy tay với Nạp Lan Yên, thì nhìn thấy động tác thể hiện dự vọng chiếm hữu của Lãnh Thiếu Diệp, nhẹ nhàng gọi lên một độ cong khuynh thành, nện bước ưu nhã đi xuống đài cao, trực tiếp tiến đến giữa hai người, đưa tay tách ra mười ngón đang đan chặt vào nhau của hai người.

Yêu Nghiệt không nhìn sát khí truyền tới phía sau cái ót, mỉm cười, nháy mắt mấy cái: “Lão đại, ba vị trưởng lão nhìn thấy Lạc Thần đan giống như thấy thê tử của chính mình, chưởng quản kho vũ khí chính là tam trưởng lão đó.”

Nạp Lan Yên buồn cười nhìn Yêu Nghiệt, lắc lắc đầu, cười nói: “Tam gia phụ trách đàm phán.”

Yêu Nghiệt nhún vai: “Hãnh tổn thương nhiều tộc nhân của ta như vậy, tam trưởng lão khẳng định sẽ không cho hãnh ánh mắt tốt.”

Tiếp nhận Lãnh Thiếu Diệp là một chuyện, có thể tận mắt nhìn thấy hai người thanh tú ân ái không chặn ngang một gậy thì không phải là tác phong của Yêu Nghiệt hãnh.

Lãnh Thiếu Diệp lạnh giọng trầm thấp, lãnh khí bắn ra bốn phía: “VẬY cũng không nhọc người lo lắng.”

Yêu Nghiệt quay đầu, nheo lại con ngươi: “Ta nhưng là Địa Tinh tộc Vương tử.”

Cho dù đàm phán đã xong, hắn cũng có quyền một phiếu bác bỏ!

Lãnh Thiếu Diệp mắt ửng như đao: “Luyện đan là thê tử của gia.”
(lee: chỗ này nói trước mọi người, lee để ‘thê tử’ không để ‘vợ’ nhé ~ klq cơ mà, lee thích nghe vợ hơn ^_^)

Hắn còn không cam tâm tình nguyện nhìn vợ vất vả đấy!

Hai người lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương, không ai nhường ai, rất có khí thế không phục chúng ta ngay tại chỗ đánh một trận, ai sợ ai?

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Lạc Thần Đan, Thoát Thai Hoán Cốt (*).

(*) thoát thai hoán cốt: thay da đổi thịt.

Edit: kaylee

Hai tên đại nam nhân đứng ở trung tâm quảng trường mắt to trừng mắt nhỏ.

Nạp Lan Yên liếc mắt nhìn hai người: “Các người đây là chơi đấu mắt như chọi gà à?”

Yêu Nghiệt lập tức ghé mắt, khóe môi nâng lên một chút ý cười khuyhnh thành: “Lão đại, ta chuẩn bị bắt đầu đi?”

“Ừ.” Nạp Lan Yên nắm tay của Lãnh Thiếu Diệp, nói với Yêu Nghiệt, “Yêu Nghiệt, người thí nghiệm đi, ta và Thiếu Diệp ở chỗ này nhìn là được.”

Hàn khí quanh thân Tam gia lập tức biến mất, một cái chớp mắt liền ấm như gió xuân, nắm chặt tay của Nạp Lan Yên, ngũ quan (*) lạnh lung cứng rắn đều có vẻ dịu dàng hơn rất nhiều.

(*) ngũ quan: thường chỉ các khí quan trên mặt; năm khí quan gồm tai, mắt, mồm, mũi và thân mình.

Ở trong mắt Yêu Nghiệt, cũng là khiêu khích không thể nghi ngờ.

Nhưng thấy Nạp Lan Yên kiên trì, Yêu Nghiệt vẫn là không cam lòng không muốn mà phải đáp ứng: “Được rồi, ta cho người chuẩn bị ghế ngồi.”

Ngắn ngủn vài phút sau, hai ghế có đệm mềm mặt trên chạm khắc tinh xảo được đặt trên đài cao, trên bàn nhỏ có đặt một bình trà và vài đĩa hoa quả.

Sau khi hai người ngồi xuống, Lãnh Thiếu Diệp liền bóc vỏ một quả nho, tay cầm thịt quả trong suốt sáng bóng đút cho Hồ Ly nhà mình, mày kiếm nhướn lên: “Ngọt không?”

Khóe miệng của Nạp Lan Yên nhếch lên: “Rất ngọt.”

Lãnh Thiếu Diệp vừa lột vỏ, vừa ghét bỏ: “Khẳng định không ngọt bằng loại ở hậu viện nhà ta, vợ, khi nào thì về nhà?”

Yêu Nghiệt còn chưa đi lên đài cao nghe vậy khóe miệng liền hung hăng co rút, quay đầu trừng mắt với Lãnh Thiếu Diệp một cái, có thể tưởng vừa tới liền muốn cướp lão đại nhà hăn hay không? Lúc này bọn họ mới vừa đoàn tụ vài ngày đó hăn biết không? Bọn họ đã bao nhiêu lâu không gặp hăn biết không?

Quả nhiên, nhìn ngang nhìn dọc vẫn cảm thấy hăn không vừa mắt, đặc biệt không vừa mắt!

Đi đến ngồi xuống bên cạnh ba vị trưởng lão, Yêu Nghiệt quay đầu nói với tam trưởng lão: “Tam trưởng lão, lát nữa khi có người đến đàm phán với người, trăm ngàn lần đừng khách khí, cứ việc ép giá.”

Muốn đàm phán được giá tiền để khoe thành tích ở trước mặt lão đại? Cửa nào cũng đều không có!

Tam trưởng lão tính tình ngay thẳng lập tức túm tóc: “Điện hạ, luyện Lạc Thần đan không phải Nạp Lan Yên các hạ (*) sao?”

(*) các hạ = ngài: lời nói kính trọng dùng trong ngoại giao.

Từ sau khi nhìn thấy Lạc Thần đan, xưng hô của ba vị trưởng lão đối với Nạp Lan Yên đều biến thành các hạ, thể hiện sự tôn trọng.

“Đàm phán không phải.” Yêu Nghiệt cười lạnh một tiếng, “Tóm lại tam trưởng lão người cứ việc ép giá là được.”

Gặp thái độ như thế của Điện hạ, tam trưởng lão lập tức tính toán trong lòng gật đầu: “Yên tâm, sẽ không làm cho ta thua thiệt!”

Đại trưởng lão ho nhẹ một tiếng, cười tủm tỉm đứng dậy đi đến giữa đài cao, tay vừa nhấc, tất cả đều lập tức im lặng.

“Mọi người tập hợp ở chỗ này, nói vậy là đã nghe nói tin tức về Lạc Thần đan, đúng vậy, Địa Tinh tộc ta có một vị khách nhân là Luyện Đan Sư tôn quý.”

Luyện Đan Sư, không chỉ có thể hoành hành (hống hách lộng hành) ở lãnh địa của nhân loại.

Một Bát phẩm Luyện Đan Sư, đi khắp đại giang nam bắc, bất luận tới chỗ nào đều là tồn tại hoàn toàn được tôn sùng.

Vô số Địa Tinh tộc ngừng thở, tầm mắt dừng ở trên người nữ tử nhân loại đang ngồi trước mặt, một bộ hồng y (quần áo màu đỏ), khuynh thành tuyệt diệu, chỉ nói riêng về dung mạo, cũng không kém Vương tộc mỹ mạo nổi danh của bọn họ một chút nào.

Vẻ mặt của đại trưởng lão có chút kích động lấy ra một viên đan dược trắng muốt đặt ở lòng bàn tay, đan thân hiện lên một cỗ khí lạnh, giọng nói hơi có chút run run: “Đây là Lạc Thần đan, đan dược thần kì ghi lại trong sách của Địa Tinh tộc ta, là thứ duy nhất có thể giúp chúng ta thoát khỏi độc chú của Địa Tinh tộc ta!”

Lạc Thần đan.

Tuy chỉ là Bát phẩm đan dược, lại bởi vì đan phương thất truyền (phương pháp luyện đan đã mất), đã gần ngàn năm cũng chưa từng xuất hiện qua ở đại lục.

Địa Tinh tộc sớm buông tha cho việc tìm kiếm Lạc Thần đan, nhưng vào lúc này, sau khi Vương tử Điện hạ thức tỉnh lại cầm nó đến đây!

Ba vị trưởng lão không cách nào hình dung cảm thụ của mình ở thời khắc này, giống như vừa nghe được tin tức Điện hạ thức tỉnh? Hay là nhìn thấy một mặt cường thế vương giả của Điện hạ? Tóm lại, ngăn ngụt trong vòng vài ngày này, tâm tình của ba vị trưởng lão giống như là ngồi trên một chiếc xe xông thẳng qua núi tới chân trời, một tầng, một tầng, một tầng phóng đến thiên đường.

Chuyện tốt liên tục, chuyện tốt liên tục nha!

Nhìn viên thuốc trong tay đại trưởng lão, tất cả Địa Tinh tộc ánh mắt đều vô cùng cực nóng, Lạc Thần đan, thật là Lạc Thần đan trong truyền thuyết sao?

Nạp Lan Yên nhượng mi, đối với trạng thái lúc này của Địa Tinh tộc có chút nghi hoặc, Lạc Thần đan luyện chế khó khăn so với Thất phẩm Cổ Linh đan đều kém một mảng lớn, như thế nào biểu hiện của bọn họ lại kích động như vậy?

Tiểu Bảo chui đầu ra, nhỏ giọng nói: “Chủ nhân, theo ta được biết, Lạc Thần đan đã gần ngàn năm không có xuất hiện qua.”

Đến nay Tiểu Bảo đã sống hơn hai trăm năm, tuy rằng trí lực còn đang phát dục, nhưng một ít chuyện nên biết đến gì đó vẫn có nghe Thú tộc lớn tuổi trong dãy núi đề cập qua.

“Thì ra là thế.” Nạp Lan Yên hiểu rõ gật đầu, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua miệng chén, đại sư tôn nhà nàng cho đan phương, quả nhiên mỗi

lần đều không phải là nhỏ.

“Đó là đương nhiên!” Giọng nói của đại sư tôn từ trong đầu truyền đến, “Tiểu Yên ngọc, luyện thật giỏi thuật luyện đan của người, đừng có lại làm cho Bản tọa mất mặt!”

Mỗi lần luyện đan đều ngoài dự đoán có thể nổ bay chính mình mười lần tám lần, cũng chỉ có đồ đệ ngu xuẩn là nàng thôi!

Nạp Lan Yên ưỡn thẳng ngực, lời nói nghĩa chính cam đoan tuyên bố: “Nhất định luyện tập thật tốt!”

Tâm tình của đại sư tôn giống như không tệ, cũng không có lại nói lời ác độc: “Ừ, trẻ con tạm thời dễ dạy.”

“Hiện tại mời mười vị Địa Tinh cao cấp đến thí nghiệm đan dược, ai dám đến?” Trên đài cao đại trưởng lão hưng trí ngẩng cao, tầm mắt quét một vòng ở trên người Địa Tinh cao cấp xung quanh, “Ai dám đến? Nhanh lên đây!”

Ba vị trưởng lão không thể chờ đợi muốn nhìn thấy hiệu quả của đan dược.

Nếu đúng như đồn đãi thì hiệu quả của đan dược không sai, như vậy khoảng cách tới ngày Địa Tinh tộc đi ra vùng lãnh địa này, cũng không xa nữa!

“Ta!”

“Ta đến!”

.....

Chỉ trong giây lát, hơn mười đạo bóng dáng lẳng không bay lên đài cao.

Đại trưởng lão đếm đếm, tổng cộng đi lên mười bảy tên Địa Tinh cao cấp, trong đó có vóc dáng thấp bé nhưng dung mạo lại vô cùng tinh xảo, cũng có thân hình cao lớn dung mạo lại xấu xí đến cực điểm, tóm lại, đi lên là Địa Tinh cao cấp tiến hóa không hoàn toàn.

Đại trưởng lão cũng không để ý số người nhiều hơn, số người càng nhiều, chẳng phải là càng có thể nhìn ra xác xuất thành công?

Lập tức vung tay lên, mười bảy viên Lạc Thần đan bắn tới chúng trong lòng bàn tay của Địa Tinh cao cấp.

Mười bảy vị Địa Tinh cũng không có do dự, trực tiếp bỏ đan dược hàn khí bức người vào trong miệng, khoan chân ngồi ở trên đài cao, cùng đợi hiệu quả của đan dược đến.

Tất cả Địa Tinh tộc, bao gồm ba đại trưởng lão và Yêu Nghiệt, đều là mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm mười bảy Địa Tinh trên đài cao, sợ bỏ qua một chút ít biến hóa nào đó.

Không khí có chút khẩn trương, có chút ngưng trệ, có chút trang nghiêm.

Nạp Lan Yên cũng không nhịn được cầm tay của Lãnh Thiểu Diệp, ghé mắt liền đụng vào hai tròng mắt thâm sâu như bầu trời đêm, lấp lánh vô số ánh sao, giống nhau dụi dụi đếm không hết, một chút khẩn trương dâng lên trong lòng lặng yên biến mất, môi đỏ mọng hơi hơi giơ lên, khẽ mở khẽ đóng không tiếng động nói: “Tam gia.”

Bàn tay to của Lãnh Thiểu Diệp đặt ở trên đầu nàng xoa nhẹ một phen, khẩn trương cái gì, không phải có gia ở chỗ này rồi à?

Nạp Lan Yên cười, nắm thật chặt bàn tay kia, tầm mắt vừa chuyển, dừng ở trên đài cao.

Thời gian từ từ trôi qua.

Một khắc, nửa canh giờ, một canh giờ (*).....

(*) khắc, canh giờ: đơn vị đo thời gian ngày xưa; 1 khắc = 15 phút; 1 canh giờ = 2 tiếng đồng hồ.

Thẳng đến hai canh giờ đi qua, mặt trời thiêu đốt treo ở thật cao trên không trung đủ để hòa tan băng tuyết, trên đài cao vẫn không có một chút động tĩnh như cũ.

Có Địa Tinh đã hơi có chút không kiên nhẫn, có người đã dần dần mất đi tin tưởng, thậm chí có người nhắm mắt lại ngủ ngật.

Nhưng vẫn có đại bộ phận Địa Tinh, không muốn buông tha cho hy vọng này, vẫn như trước gặt gao nhìn chăm chăm đài cao.

Ba canh giờ chậm rãi trôi qua.

Ngay tại lúc một bộ phận lớn đều có chút muốn buông tha cho, trên đài cao đột nhiên truyền đến động tĩnh!

“A ~ ~”

“A a ~ ~”

Từng tiếng kêu thảm thiết thống khổ đến tê tâm liệt phế lập tức cắt qua hư không, xông thẳng tới chân trời, tất cả Địa Tinh sợ tới mức lập tức bưng tỉnh, mắt nháy cũng không nháy tinh thần buộc chặt nhìn chăm chăm đài cao!

Nạp Lan Yên cũng từ trên ghế đứng lên, hai tay không tự chủ được nắm chặt thành đấm.

Thằng đến khi tứ chi (2 tay, 2 chân) của Địa Tinh tộc thấp bé đứng thứ nhất ở bên phải lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu tăng trưởng, thằng đến khi làn da của một Địa Tinh tộc thân hình cao lớn trên mặt xấu xí đứng ở giữa bắt đầu dần dần bóc ra, tất cả Địa Tinh tộc đều bưng kín miệng không để cho chính mình phát ra âm thanh nào.

Bọn họ đều biết rõ ràng, chính mình đang chứng kiến giai đoạn đầu của một kỳ tích.

Tiếng kêu thống khổ giăng co suốt gần hai khắc mới dần dần dịu đi, mà ngay tại lúc hai khắc dài lâu mà lại ngắn ngủi này qua đi, mười chín tên Địa Tinh cao cấp trên đài cao đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nam tử người người tuấn kiệt suất khí, nữ tử người người nóng bỏng mê người, dáng người dung mạo, hoàn toàn không thua trường lão và Vương tộc.

Thoát thai hoán cốt, thoát thai hoán cốt nha!

Ba đại trường lão bước chân hỗn độn xông lên trước, để tay lên trên mạch đập của bọn họ lần lượt kiểm tra, cuối cùng ngẩng đầu liếc nhau, đều thấy được vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương!

Chẳng những dung mạo thoát thai hoán cốt, ngay cả kinh mạch cũng được mở rộng không chỉ gấp đôi.

Này.....

Hiệu quả của Lạc Thần đan này, đúng là so với trong cổ tịch ghi lại còn muốn lợi hại!

Nạp Lan Yên thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu vỗ vỗ vai của Tam gia, cười tủm tỉm nói: “Tam gia, kế tiếp liền giao cho chàng đó.”

“Ừ.” Lãnh Thiếu Diệp nhếch miệng, kề sát vào mặt của Nạp Lan Yên cắn một ngụm, xoay người đi tới đài cao, hiện tại đúng là lúc đầu óc của bọn họ hưng phấn nhất, lúc này không nói chuyện đàm phán, còn chờ khi nào?

Vì thế, lúc Yêu Nghiệt vừa mới lao xuống đến ôm chặt lấy Nạp Lan Yên, Lãnh Thiếu Diệp đã nói hai ba câu dễ dàng quấy nhiễu ba trưởng lão đang kích động đến mức sắp hôn mê, thành công đạt thành hiệp nghị dùng mỗi tháng năm mươi (50) viên Lạc Thần đan trao đổi với năm trăm (500) kiện tinh pháo vũ khí của đối phương.

Lúc Yêu Nghiệt nhớ tới còn có chuyện đàm phán này, mọi chuyện đã thành kết cục đã định.

Yêu Nghiệt nghe ba trưởng lão hoa chân múa tay vui sướng theo sát hẳn nói, suýt chút nữa bị tức đến hộc máu, năm mươi viên đan dược đổi năm trăm kiện tinh pháo vũ khí, còn yêu cầu Địa Tinh tộc đúng hạn dựa vào số lượng cung cấp tất cả nguyên liệu và thiết bị luyện đan.....

Nạp Lan Yên ‘xì’ một tiếng cười vui vẻ, giơ ngón tay cái về phía Tam gia nhà mình: “Trâu bò!” (lee: hự hự, chị Yên đang khen anh Diệp quá mạnh mẽ, làm quá tốt, quá đẹp trai ~~~ lợc n từ :D)

Tam gia nhướng mày: “Nam nhân của nàng ra tay, có cái gì muốn mà làm không được?”

Yêu Nghiệt vừa mới đến gần đã nghe một câu như thế, cắn cắn môi, mắt bực chứa nước trực tiếp lên án nói với Nạp Lan Yên: “Lão đại, nam nhân này quả thực quá đen tối, quá đen tối! Như thế nào người có thể nhìn hẳn khi dễ ta?”

Nạp Lan Yên vui vẻ, lộ ra tám cái răng cười đến xán lạn: “Yêu Nghiệt, như thế nào người lại học Nhị Khuyết làm nũng hả?”

Khóe mắt của Yêu Nghiệt khẽ co rút: “Ai học tên ngu ngốc thiếu dây kia?”

Lãnh Thiếu Diệp trực tiếp giơ lên nắm tay mười ngón đan xen của mình và Hồ Ly về phía Yêu Nghiệt, xem đi, tiểu tử, hử và Hồ Ly mới là người một nhà.

Yêu Nghiệt giật giật thái dương, vừa mở miệng, lời nói còn chưa phun ra, xa xa chân trời chợt truyền đến một tiếng nổ vang thật lớn, ‘phanh’ một tiếng nổ tung!

Mọi người cả kinh, Nạp Lan Yên lại nhìn phương hướng chân trời hơi sửng sờ: “Yêu Nghiệt, đó là.....”

Con người của Yêu Nghiệt chợt co rút lại: “Không tốt, là Luyện Ngục!”

Luyện Ngục..... Là Nhị Khuyết!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Thần Long Huyết Mạch, Thức Tỉnh!

Yêu Nghiệt ở phía trước dẫn đường, mọi người nhanh chóng chạy về phía Luyện Ngục.

Nhưng mà, mọi người đều bị ngăn ở bên ngoài Luyện Ngục, toàn bộ Luyện Ngục đều bị bao phủ ở bên trong một tầng uy áp khủng bố vô hình, đừng nói đi vào, ngay cả trong vòng mười thước (mét) của lối vào đều không thể tới gần.

Vẻ mặt của Nạp Lan Yên âm trầm đến đáng sợ, hai đấm gắt gao nắm chặt, lúc muốn bất chấp mọi thứ xông vào, thì bên trong Luyện Ngục đột nhiên bay ra hai đạo bóng dáng, đúng là Hỏa Ly và Liêu ca đã biến mất một ngày một đêm.

Chỉ thấy lúc này một thân bộ long màu lửa đỏ hoa mỹ kia của Hỏa Ly đã biến thành một mảng đen một mảng trắng, thoát nhìn cực kì chặt vật, khí thế cũng có chút uể oải không phấn chấn, mà Liêu ca thì lại ghé vào trên lưng Hỏa Ly, giống như là đã hôn mê rồi.

Con người hồng bảo thạch của Hỏa Ly dừng ở trên người Nạp Lan Yên, truyền âm nói: “Thần Long huyết mạch trong cơ thể hẳn đang thức tỉnh ở thời khắc mấu chốt, tiểu Yên người không cần lo lắng.”

Nạp Lan Yên thoáng nhẹ nhàng thở ra, nhìn bộ dáng chặt vật đến cực điểm của Hỏa Ly và Liêu ca, nhíu mày hỏi: “Các người vẫn khỏe chứ?”

Hỏa Ly lắc lắc đầu.

Liêu ca cũng từ từ mở mắt, hơi thở mong manh thở hắt ra: “Tiểu mỹ nhân, nể mặt Liêu ca đại nhân kế tiếp còn phải lao tới con đường sinh tử (sống chết), cho ta một cái môi thơm.....”

Ngao!

Liêu ca kêu thảm thiết một tiếng, lông trên đầu bị nhổ xuống một cái.

Lãnh Thiếu Diệp thản nhiên nhìn Liêu ca, vân vê cọng lông vũ trên tay, giọng điệu cực vì bình tĩnh: “Người vừa nói cái gì?”

Liêu ca ‘phịch’ cánh che ót, ‘xoạt xoạt’ lắc đầu, đau đến mức nước mắt đều sắp tràn ra ngoài, ai có thể nói cho nó, vì cái gì vị gia này sẽ xuất hiện ở trong này ~ ngao!

Không phải là hãn đang ở Liệt Diễm đại chiến với Địa Tinh tộc sao?

Hỏa Ly vung cái đuôi quăn lầy Liêu ca, giọng nói từ tính của thiếu niên mang theo vài phần bất đắc dĩ: “Đừng khi dễ chim của ta.” (lee: khụ, trong sáng, phải chong xáng nhé, Hỏa Ly chỉ nói Liêu cả là con chim đi theo nó thôi ~) Nói xong, lại nói với Nạp Lan Yên, “Ta đi về trước trông coi hãn (NK), yên tâm đi.”

Nạp Lan Yên nhìn Hỏa Ly và Liêu ca hóa thành một chùm ánh sáng biến mất ở trước mặt, khẽ nhíu mày, truyền âm nói với Yêu Nghiệt: “Yêu Nghiệt, trước hết để cho những người khác đều lui ra đi.”

Thân thể nhân loại thức tỉnh Thần Long huyết mạch, chuyện này vẫn là càng ít người biết thì càng tốt.

Yêu Nghiệt nhìn về phía một đám phía sau, người Địa Tinh tộc sắc mặt hồng nhuận hiển nhiên vẫn còn hưng phấn hăng say, nhẹ nhàng cười cười: “Ba vị trưởng lão, chư vị, bên này chỉ là bằng hữu sắp đột phá mà thôi, các người đi trước chuẩn bị yến hội buổi tối hôm nay đi.”

Ba vị trưởng lão vốn là cực kỳ coi trọng buổi yến hội (tiệc rượu) này, nay lại tận mắt thấy Lạc Thần đan dùng được, chỉ hận không thể lập tức liền mở yến hội, uống hơn mười bình rượu, nghe được lời này của Yêu Nghiệt, cũng không có dừng lại, gật đầu ra hiệu với mấy người Yêu Nghiệt và Nạp Lan Yên, mang theo một đám Địa Tinh tộc tiếp tục đi chuẩn bị yến hội cuồng hoan (*) đêm nay.

(*) cuồng hoan = chè chén say sưa = vui hết mình.

Trong nháy mắt, ngoài cửa Luyện ngục cũng chỉ còn lại ba người Nạp Lan Yên, Lãnh Thiếu Diệp và Yêu Nghiệt.

Lãnh Thiếu Diệp đi về phía trước bảy bước, uy áp đập vào mặt ngăn chặn hẳn không thể tiếp tục lại đi tới bước nào, hai mắt híp lại: “Xem ra lần này vận may của Nhị Khuyết thật không tầm thường.”

Nạp Lan Yên chỉ đi về phía trước bốn bước, sắc mặt đã trắng bệch, mồ hôi lạnh ứa ra, thấy vậy không khỏi kinh ngạc: “Tam gia, chàng xem là cái gì đã đến đây?”

Lãnh Thiếu Diệp lắc lắc đầu: “Chỉ có thể đại khái nhận thấy được là hơi thở của Thú tộc nhất mạch cao nhất.”

Yêu Nghiệt nhíu mày: “Lão đại, rốt cuộc tại sao lại thế này?”

“Trong cơ thể của Nhị Khuyết đang thức tỉnh Thần Long huyết mạch.” Nạp Lan Yên thấy đáy mắt hai người lộ ra kinh ngạc, liền chậm rãi nói đi ra chuyện công chúa Long tộc Huyền Cửu và vị tổ tông Cung gia mà mình biết được kia, cuối cùng, khe khẽ thở dài, “Chỉ mong người có tình sẽ thành thân thuộc (người nhà).”

“Nhưng thật ra cũng là một giai thoại (câu chuyện hay).” Yêu Nghiệt không khỏi tán thưởng, “Chính là bất kỳ một nam nhân chân chính nào, cũng sẽ không lùi nửa bước ở trước mặt chân ái (tình yêu đích thực).”

“Không sai.” Lãnh Thiếu Diệp lui về phía sau vài bước, cầm tay của Nạp Lan Yên, lần đầu tiên trực tiếp đồng ý với lời nói của Yêu Nghiệt.

Đúng vậy, bất kỳ một người nam nhân nào cũng sẽ không lùi nửa bước ở trước mặt chân ái.

Ngâm! (lee: tiếng rỗng ngâm nha mọi người)

Chợt, bên trong Luyện Ngục vang lên một tiếng rỗng ngâm to rõ bá đạo mênh mông mờ mịt, giống như là từ thời kì viễn cổ truyền đến, thế lương, tôn quý, cuồng ngạo, rung động đất trời!

Kim quang (ánh sáng vàng) lóe sáng, phá vỡ bầu trời!

Một hư ảnh Thần Long khổng lồ nháy mắt chiếm cứ toàn bộ chín tầng mây giữa không trung, đầu rồng ngửa mặt lên trời, một tiếng ngâm vang, thần uy mênh mông cuồn cuộn, miệt thị thiên hạ!

Cường đại, bá đạo, cao ngạo, vương giả chi phong (*).

(*) vương giả chi phong: phong thái vương giả.

Ba người Nạp Lan Yên, Lãnh Thiếu Diệp và Yêu Nghiệt đứng ở tại chỗ, hư ảnh Thần Long vô cùng to lớn trước mặt kia làm cho thị giác và tinh thần bị đánh sâu vào không lời nào có thể diễn tả được.

Nhỏ bé.

Đối mặt Thần Long nhất tộc thần bí từ xưa, mặc dù chỉ là một hư ảnh, cũng làm cho người ta bỗng nhiên cảm thấy chính mình thật sự rất nhỏ bé.

Hai mắt của Nạp Lan Yên bắn ra một chum tinh quang, thế giới này rất lớn, lớn đến mức những gì bọn họ thấy từ trước đến nay bất quá chỉ là một góc băng sơn (núi băng) mà thôi, một ngày nào đó, một ngày nào đó chắc chắn nàng sẽ cùng những người thân bằng hữu tình cảm chân thành

cùng đi khắp non sông vạn dặm này, không phụ cuộc đời được sống lại này!

Bên trong Luyện Ngục truyền đến một đạo thét dài vui sướng, xông thẳng tới chân trời, hư ảnh Thần Long thật lớn cũng trong một cái chớp mắt liền biến mất không thấy.

Mặt trời lại xuất hiện, trời đất khôi phục yên tĩnh.

Thân ảnh của Nhị Khuyết bỗng chốc nhảy ra từ cửa vào, vươn người đứng thẳng, áo trắng tung bay, ở chỗ sâu trong hai con người tối đen ẩn một chút kim mang khiếp người, trong khí chất tuấn dật lịch sự tao nhã càng tăng thêm một tia khí phách vô hình!

Tốt cho một một phong thần tuấn lãng!

Nhưng Nhị Khuyết vừa nhìn thấy ba người, con người ẩn ẩn lộ ra khí phách kia chớp mắt một cái nổi lên hơi nước, ngao ngao hét thảm một tiếng bay nhào đến: “Thân nhân à, trái đất à, suýt chút nữa đau chết thiếu gia rồi!”

Lãnh Thiếu Diệp một tay kéo Nạp Lan Yên vào trong lòng, Yêu Nghiệt né tránh không kịp vừa vặn bị ôm, sắc mặt lập tức biến trắng, thậm chí nghe được tiếng xương cốt của chính mình bùm bùm vang lên: “Mẹ nó, Nhị Khuyết người muốn ghìm chết ta sao.....”

Nhị Khuyết sửng sốt, vội vàng buông tay ra, ngượng ngùng cười nói: “Sơ xuất sơ xuất, đã quên hiện tại lực tay có chút lớn.”

Yêu Nghiệt ôm bả vai đau đến nhe răng: “Tiểu tử người cố ý đi?”

Nạp Lan Yên đẩy tay của Yêu Nghiệt ra, néo vai cái ở trên bờ vai của hắn: “Không có tổn thương gân cốt, xem ra tiểu tử kia thật là cố ý.”

Yêu Nghiệt tức giận trừng mắt, Nhị Khuyết vẻ mặt vô tội cười cười: “Mượn địa bàn của người, dù sao cũng phải cho người nhìn xem hiệu quả mà ~”

Tốt, tiểu tử này quả nhiên nhớ kỹ thù bị hấn ném vào Luyện Ngục đấy!

Yêu Nghiệt giật nhẹ khóe miệng: “Người có bản lĩnh như thế nào không trả thù lão đại đi?”

Nàng mới là chủ mưu, hấn nhiều nhất chính là người chấp hành thôi có được không?

Nhị Khuyết ném lại cho Yêu Nghiệt một cái biểu tình ta cũng không ngốc, nói giỡn à, cho dù hiện tại thức tỉnh Thần Long huyết mạch, thực lực vừa mới đột phá Tiên Thiên cảnh giới, hấn cũng vô pháp (không có cách nào) dò xét được thực lực chân chính của Lãnh Thiểu Diệp, đối mặt với lão đại phúc hắc mang thù và Lãnh Thiểu Diệp càng ngày càng sâu không lường được, não của hấn bị ngăn lại (ý nói mình ngu) mới có thể suy nghĩ đi trả thù.

“Hỏa Ly và Liêu ca đâu?” Nạp Lan Yên nhíu mày, từ sau ngày chống lại Địa Tinh Vương đó, Hỏa Ly và Liêu ca có chút không thích hợp, cũng không biết hai con thú nhỏ này sao lại như vậy.

“Ở chỗ này.” Nhị Khuyết từ trong lòng ngực móc móc, ôm ra Hỏa Ly và Liêu ca đã lâm vào hôn mê, giọng nói có chút thấp, “Lần này nếu không có chúng nó, chỉ sợ ta đã ở trên nửa đường liền chống đỡ không nổi nữa rồi.”

Nạp Lan Yên tiến lên, sau khi đầu ngón tay dò xét trên động mạch của hai con thú nhỏ, qua mấy giây, nói: “Linh lực tiêu hao quá độ, nghỉ ngơi vài ngày liền không có gì đáng ngại.”

Trong ánh mắt thâm thúy của Lãnh Thiếu Diệp lóe lên một chút ngưng trọng, ngón giữa bắn ra một đạo phong mang nháy mắt cắt qua ngón tay của Nhị Khuyết, mắt thấy trong máu đỏ tươi chảy ra lộ ra vài tia ám kim, vẻ mặt trở nên lạnh lùng: “Quả nhiên có chứa máu của Long tộc!”

“Máu của Long tộc?!”

Giọng nói của Nạp Lan Yên cùng lúc vang lên, cầm lên cổ tay của Nhị Khuyết, sắc mặt khó coi muốn chết: “Đáng chết, như thế nào đã quên mảnh chuyện này!”

“Lão đại, tình huống như thế nào?” Nhị Khuyết nuốt một ngụm nước miếng, một loại cảm giác không tốt trực tiếp theo ngực lan tràn ra.

Yêu Nghiệt cũng nghi hoặc nhìn Nạp Lan Yên và Lãnh Thiếu Diệp, máu của Long tộc cái gì? Sao lại thế này?

Nạp Lan Yên cau mày: “Lấy tình huống hiện tại của ngươi, ở trong mắt Thú tộc chính là một loại thuốc hình người đại bổ!”

Thực lực thấp kém, lại có máu của Long tộc.

Đây đối với bất kỳ một Thú tộc nào mà nói, đều là thuốc bổ tuyệt đối không thể cự tuyệt, một thứ đại thuốc bổ có thể làm cho chúng nó trở thành Siêu thần thú thậm chí còn siêu cấp cao cấp hơn!

“Mẹ nó?”

Giọng nói của Nhị Khuyết đã lên cao, “Lão đại, đừng có nói giỡn nha!”

“Không có nói giỡn.” Giọng nói suy yếu vang lên ở trong lòng của Nhị Khuyết, không biết khi nào thì Hỏa Ly đã tỉnh lại, con ngươi hồng bảo thạch lóe lên tia sáng nghiêm khắc, “Thần Long huyết mạch đã thức tỉnh,

không muốn trở thành món ăn của kẻ khác, thì cố gắng làm cho chính mình cường đại lên, ít nhất cũng phải xứng với một thân máu của Long tộc này!”

Từ trước đến nay Hỏa Ly vẫn luôn cao ngạo giống như Tiểu Vương Tử giờ phút này lại giống như là một trường bối (bề trên) đối đãi với tiểu bối (người vai dưới), nghiêm khắc mà chờ mong.

Hỏa Ly đảo mắt nhìn về phía Nạp Lan Yên: “Tiểu Yên, mấy ngày nay đa tạ chiếu cố của ngươi, kế tiếp ta và Liêu ca phải đi một chuyến về Thú tộc, hơn nữa, ta hy vọng mang hẳn đi.”

Hỏa Ly chỉ chính là Nhị Khuyết.

Nạp Lan Yên hí hai mắt lại: “Với tình huống hiện tại của Nhị Khuyết, nếu tiến vào Thú tộc, thì không khác chịu chết!”

“Nếu là ngay cả một chút dũng cảm ấy đều không có, về sau như thế nào đối mặt với sự chặn giết của Long tộc?” Hỏa Ly không cam lòng yếu thế, “Một nhân loại thân có máu của Long tộc, đó là việc kẻ cao ngạo như Thần Long nhất tộc quyết không cho phép!”

“Mới vừa rồi dị tượng (hiện tượng kỳ lạ) khi huyết mạch thức tỉnh các ngươi cũng đã tận mắt nhìn thấy, sợ là không bao lâu sau toàn bộ đại lục đều biết có Thần Long huyết mạch yếu ớt từ đó đã thức tỉnh, tiểu Yên, ngươi chỉ bảo hộ hẳn được nhất thời, ngươi có thể bảo hộ hẳn được cả đời sao?”

Vẻ mặt của Hỏa Ly cực vì nghiêm khắc, gằn từng tiếng, nói năng có khí phách.

Yêu Nghiệt khẽ cười lạnh: “Thú tộc Tiểu Vương Tử, không biết lúc trước giữa chúng ta ràng buộc gì, bất luận kẻ nào đều không có tư cách soi mói đối với chúng ta.”

Nhị Khuyết là người có tâm tính tinh khiết như trẻ con nhất trong bọn hăn, lại thiếu dây (ngốc) đến mức một mình đi ở trên một con đường lớn bằng phẳng cũng có thể để chính mình rơi xuống kênh (mương), hơn nữa hăn là người lao động trí óc tiêu chuẩn, cho nên bảo hộ Nhị Khuyết sớm đã là thói quen của tất cả mọi người.

Huống chi, mỗi người trong Vương Giả dong binh đoàn đều là bao che người nhà che đến tận xương tủy.

Hỏa Ly không chút nào yếu thế nhìn lại Yêu Nghiệt, lúc đang chuẩn bị nói chuyện, Nạp Lan Yên đã mở miệng: “Hỏa Ly, Nhị Khuyết hăn không cần bất luận kẻ nào bảo hộ.”

Tục ngữ nói thỏ khôn còn có ba hang, huống chi là người quanh năm bí mật trà trộn ở dong binh đoàn, cho dù Nhị Khuyết chính là một người lao động trí óc, ai cũng đừng vội xem thường hăn đi!

“Phốc xuy.”

Lúc bầu không khí đang đè nén, Nhị Khuyết đột nhiên nhin không được ‘phốc’ một tiếng cười ra tiếng, mặt mày hớn hở lộ ra một hàm răng trắng: “Lão đại, để ta đi cùng tiểu Hỏa Ly một chuyến đi, dù sao sớm hay muộn đồ bỏ đi Thú tộc kia sẽ đến tìm phiền toái, còn không bằng thiếu gia ta ra tay trước đi qua lập uy đó!”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Bi Kịch Của Hòa Ly Và Liêu Ca!

Nhị Khuyết nghĩ rất đơn giản.

Muốn uống máu của thiếu gia, liền làm tốt chuẩn bị bị hấn lột một lớp da đi!

Đơn giản, bạo lực, đủ dùng!

Nhìn nụ cười vô sỉ trên mặt Nhị Khuyết kia, Nạp Lan Yên nhin xuống xúc động một cước đá ra: “Nếu tiểu tử người không về Liệt Diễm, người Cung gia còn không lột da ta?”

Cung gia chỉ có mỗi một dòng độc đinh là hấn như vậy (lee: hiu hiu, nghĩa là đời này chỉ có mỗi NK là nam á), nếu để xảy ra chút vấn đề nào, người Cung gia nhất định sẽ hủy đi đế đô!

“Ta đây trước trở về một chuyến?” Nhị Khuyết ngẫm lại cũng là, đi ra ngoài rèn luyện, vẫn là nói một tiếng với trưởng bối (bác cha chú) trong nhà vẫn tốt hơn.

Hòa Ly ngẩng đầu: “Vì nguyên nhân đặc biệt, ta phải lập tức đi, ta mang người qua Mộ Tư sơn mạch (dãy núi Mộ Tư) còn có thể an toàn một chút.”

Nhị Khuyết dương cằm tự đắc, cười thật phô trương: “Thôi đi cưng ời, có câu là thuận tắc phàm nghịch tắc cường (*), không có nguy hiểm thiếu gia đi đâu tăng cường thực lực đây?”

(*) Thuận tắc phạm nghịch tắc cường: luôn như ý thì bình thường, gặp khó khăn mới trở nên mạnh mẽ.

“Ôi!” Yêu Nghiệt nướng mày, “Tiểu Nhị Khuyết, rất có giác ngộ nha.”

“Chỉ số thông minh của thiếu gia cao như vậy, giác ngộ phải số một!” Nhị Khuyết vung tóc, vô cùng đắc chí.

Nạp Lan Yên và Yêu Nghiệt đồng loạt liếc mắt: “Người đứng sang bên cạnh đi!”

Trăm miệng một lời, vô cùng ghét bỏ.

Nhị Khuyết bẹt miệng mếu máo, ủy ủy khuất khuất chà đạp tiểu Hỏa Ly và tiểu Liêu ca ở trong lòng, trước lúc Hỏa Ly sắp dựng lông (bùng nổ tức giận á), chậm rì rì nói: “Tiểu Hỏa Ly, người và phi điều (con chim béo) có thể an toàn trở lại Thú tộc sao?”

Hỏa Ly hung hăng chụp một móng vuốt vào tay của Nhị Khuyết: “Ta tự có biện pháp trở về, người đã muốn chính mình xông qua Mộ Tư sơn mạch vậy liền theo ý người đi, nhưng ta ở đầm lầy Hắc Phong chờ người một tháng, quá thời hạn không đợi!”

Đầm lầy Hắc Phong ở chỗ sâu trong Mộ Tư sơn mạch, khí hậu ác liệt, khắp nơi nguy hiểm, là nơi những năm qua có nhiều người bỏ mạng nhất khi rèn luyện ở trong dãy núi.

Nhị Khuyết kéo kéo khóe miệng: “Thành giao.”

“Tiểu Yên.” Hỏa Ly nhìn về phía Nạp Lan Yên, trong con người hồng bảo thạch xẹt qua một chút dị sắc, “Sau này còn gặp lại.”

Nạp Lan Yên xoa nhẹ đầu của nó: “Trong đầu người chứa cái gì ta cũng lười hỏi, người chỉ cần biết rằng ta là thật tình coi người là bằng hữu là được.”

Hai mắt của Hòa Ly phát sáng, mắt hồng giương lên: “Vậy có muốn cùng ta tiến thêm một bước phát triển một chút hay không? Ta bản tính tốt đẹp, xuất thân cao quý, đến nay chưa hề có hôn phối, đối xử với bạn lữ (bạn đời) mình nhận định là một đời một kiếp quyết không..... Ngao Lãnh Thiếu Diệp tên hỗn đản (tên khốn) người dám ném ta!”

Một đạo đường cong màu lửa đỏ xinh đẹp xẹt qua không trung, ‘vù’ một cái bay ra thật xa bên ngoài.

Bẹp!

Lãnh Thiếu Diệp vừa thu tay về, chợt nghe đến một tiếng hôn vang dội vang lên ở phía sau hẳn, mặt tối sầm, quay đầu liền nhìn thấy Liêu ca đã thành công trộm hương (hôn trộm á) ở trên mặt Nạp Lan Yên vồ vồ cánh nhanh chóng lẫn trốn, còn không quên quay đầu lưu luyến không rời rống lên một câu: “Tiểu Yên Yên, ngày nào đó nếu đá tên thần mặt đen này mà nói, nhớ suy nghĩ một chút Liêu ca đại nhân ta nha!”

Quả thực không thể nhịn được nữa!

Lãnh Thiếu Diệp vung tay áo chém ra một đạo kinh phong, mang theo lực lượng bá đạo quét ngang mọi thứ nháy mắt quần lầy Hòa Ly và Liêu ca phóng về phía trời cao!

“A ~ a ~ Lãnh Thiếu Diệp tên hỗn đản người, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!”

“Liêu ca đại đại đại nhân cũng thế, không bỏ qua cho người đâu!”
(lee: *phốc* buồn cười quá, Liêu ca đại nhân rống lắm ‘đại’ vậy :v)

Trên bầu trời không ngừng bay lên hai điểm đen, mơ hồ chỉ để lại hai đạo âm thanh hỗn hển, mấy giây sau, liền biến mất ở trong tầm mắt.

Tam gia nhẹ nhàng thu tay về: “Nếu phải về nhà, gia liền tốt bụng tiễn đưa bọn họ một đoạn đường.” (lee: *nuốt nước miếng cái ực* vâng *gật đầu liên tục* ca rất tốt bụng ~)

Yêu Nghiệt: “.”

Nhị Khuyết: “.”

Người này quả thực chính là cái hũ dấm chua lớn đi?

Tam gia quay người lại, ánh mắt liền trở thành dịu dàng: “Vợ, có mệt hay không? Có đói bụng không?”

Nạp Lan Yên thu hồi tầm mắt nhìn trời, quyết đoán ngẩng đầu ở trên mặt Tam gia cắn một ngụm: “Có chút muốn ăn nho.”

“Gia lột vỏ cho nàng.” Tam gia dặt bàn tay nhỏ bé tinh tế mềm mại của Hồ Ly nhà mình, nhìn không chớp mắt đi về phía lầu các.

Nạp Lan Yên theo ở bên người Tam gia, lười biếng ngáp một cái: “Tam gia, chuyện lần trước đáp ứng Tiểu Phượng Vũ còn chưa thực hiện, trở về nên mang cho nàng chút lễ vật tốt gì đây?”

“Không cho.” Gia còn chưa có được nhận qua cái gì đâu!

“Ừm, nếu không tiện đường rẽ qua Mộ Tư sơn mạch một chuyến, bắt mấy con Linh thú cho nha đầu kia?”

“Gia thấy tóm con thỏ là được.”

.

Hai đạo bóng dáng một đen một đỏ, cùng với âm thanh nói chuyện với nhau, càng lúc càng xa.

Hai tay của Yêu Nghiệt vòng ở trước ngực, nướng mày nhìn hai người rời đi: “Trước mắt xem ra, tiểu tử này đối với lão đại thế nhưng thật ra cũng rất tốt.”

Nhị Khuyết nhún nhún vai: “Đừng nhìn đời trước ở trước mặt lão đại giống như lôi kéo cái gì, hiện tại..... Chặc chặc, chân chó (*) đến mức khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung rồi.”

(*) chân chó: ý chỉ sự nịnh bợ.

Yêu Nghiệt cười nhẹ: “Đối với nàng thật tốt là được.”

Nhị Khuyết nướng mày: “Nói như vậy là người cứ thế dễ dàng mà bỏ qua cho hăn à, ta thật bất ngờ đó.”

“Một người nam nhân đơn thuần thiện lương như ta, như thế nào có thể đi làm khó dễ người?” Khóe miệng của Yêu Nghiệt nâng lên một độ cong ý vị thâm trường, “Đợi khi tìm được bọn Kỳ Lân, ngồi xem trò hay chẳng phải là cũng có ý tứ hay sao?”

“Vâng vâng vâng, người đơn thuần người thiện lương, giống như một đóa hoa trắng nhỏ thuần khiết vô tội.” Nhị Khuyết bĩu môi, nếu Yêu Nghiệt có thể biến thành thiện lương, không chừng nửa bầu trời đều có thể bị dọa sợ đến mức sụp đổ.

Yêu Nghiệt bẻ ngón tay ‘rắc rắc’, cười đến khuynh quốc khuynh thành: “Vì chúc mừng hai huynh đệ ta gặp lại, đến luận bàn nho nhỏ một chút đi.”

Nhị Khuyết nhếch miệng: “Đang có ý này, vừa vặn thử xem thực lực vừa đột phá này!”

Hai huynh đệ hưng trí bừng bừng đi đến sân huấn luyện, lúc trở về, bên môi Yêu Nghiệt là một nụ cười lạnh nhạt, Nhị Khuyết lại theo ở phía sau nhe răng nhếch miệng xoa xoa bả vai xoa xoa chân, khóc không ra nước mắt.

Thiếu gia rõ ràng đã rất cố gắng, không biết tại sao bên người lại tràn ngập biến thái. (lee: tiểu Khuyết Khuyết, bé chấp nhận số phận đi ~ ing)

Nạp Lan Yên đang ngồi ở trên cửa sổ, nhàn nhã thưởng thức rượu, nhìn bộ dáng của hai người, nhe răng cười nói với Nhị Khuyết: “Xem ra cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng nhiều hơn.”

Nhị Khuyết đặt mông ngồi ở trên ghế, nắm lên một phen anh đào ném vào miệng giống như đang trút căm phẫn, dương cầm không để ý tới người khác.

Yêu Nghiệt mang tới một chiếc chén ngọc, rót ly rượu: “Lãnh Thiếu Diệp đâu?”

Nạp Lan Yên uống xong một ngụm rượu, ngón giữa vân vê chén ngọc xoay một vòng: “Cùng ba trưởng lão của các người nói chuyện làm ăn.”

Vẻ mặt của Yêu Nghiệt lập tức cứng đờ, buông ly rượu, xoay người rời đi.

“Ha ha ha ha.....” Nhị Khuyết phun ra hạt anh đào, vỗ bàn vui sướng cười to, “Để cho người đánh ta này, quả báo, quả báo đó! Hít!”

Không nghĩ rằng lại động tới miệng vết thương, Nhị Khuyết đau đến mức lại một trận nhe răng. (lee: *cười to* NK, để cho người cười trên nỗi đau của người khác này, quả báo, quả báo đó!)

Nạp Lan Yên thở dài, bắn ra cho một viên đan dược Nhị Khuyết: “Người nói người không có việc gì đi trêu chọc Yêu Nghiệt để làm chi?”

Với tính tình kia của Yêu Nghiệt, trêu chọc hẳn không phải là tìm đánh thì là gì?

“Ai làm cho tên kia còn trưng ra vẻ mặt nằm mơ giữa ban ngày.” Giọng nói của Nhị Khuyết thấp thấp, Yêu Nghiệt nhìn như không có việc gì, hẳn lại có thể nhìn ra từ đầu đến giờ đáy lòng của Yêu Nghiệt có một tia hoảng hốt.

Nhưng mà vốn nghĩ rằng có thể thống thống khoái khoái đánh hẳn một chút giúp hẳn nhận rõ thực tế, kết quả lại bị Yêu Nghiệt thống thống khoái khoái đánh cho một trận, Nhị Khuyết lại nằm lên một quả anh đào ném vào trong miệng, thua thiệt lớn, quả thật là thua thiệt lớn!

Nạp Lan Yên dừng một chút, không nói gì, chính là lại tự rót cho mình một ly rượu.

Mặt trời chiều ngả về tây, ráng mây như lửa.

Món ăn ngon, rượu ngon thuần hương (thơm và tinh khiết), hơi thở náo nhiệt bao phủ toàn bộ lãnh địa của Địa Tinh tộc.

Trên quảng trường rộng lớn vang lên tiếng người ồn ào, tất cả tộc nhân một đường vui vẻ, cười vui liên tục, cụng rượu không ngừng, bất luận là Vương tử điện hạ thức tỉnh, hay là Lạc Thần đan đã lại xuất hiện sau ngàn năm, đều làm cho bọn họ lâm vào bên trong cuồng hoan (*) trước nay chưa có.

(*) cuồng hoan = vui hết mình = chè chén say sưa.

“Nạp Lan các hạ (*), ta kính người một ly!” Đại trưởng lão đã uống đến sắc mặt đỏ bừng, bưng một ly rượu đi đến trước mặt Nạp Lan Yên, “Có Lạc Thần đan này, thời gian Địa Tinh tộc của chúng ta hoàn toàn đi ra lãnh địa, không xa, không xa rồi.”

(*) các hạ = ngài: lời nói kính trọng dùng trong ngoại giao.

Đại trưởng lão uống có chút say, hốc mắt cũng có chút ửng đỏ: “Nạp Lan các hạ, nhớ lại năm đó Địa Tinh tộc của hùng bá một phương là cỡ nào uy phong, nhưng lại rơi vào nông nổi phải làm ruộng như hiện nay, ta không có cam lòng, không cam lòng đây!”

“Hiện tại tốt lắm, hiện tại tất cả đều ở trở nên tốt rồi.” Đại trưởng lão giơ cao ly rượu lên với Nạp Lan Yên, “Ta phải lại kính người một ly!”

“Đại trưởng lão khách khí.” Nạp Lan Yên mỉm cười, uống một hơi cạn sạch.

Có một là có hai, mắt thấy đại trưởng lão là người thứ nhất kính rượu, nhị trưởng lão, tam trưởng lão còn có mười bảy Địa Tinh cao cấp hôm nay ăn vào Lạc Thần đan thay đổi bộ mặt cũng từng người tiến lên đây tìm Nạp Lan Yên kính rượu.

Sau đó, không biết khi nào thì ngay cả Lãnh Thiếu Diệp cũng bị một loạt người Địa Tinh tộc chen lấn đi ra ngoài, một đám Địa Tinh vây quanh Nạp Lan Yên, nối liền không dứt không ngừng tiến lên kính rượu.

Lãnh Thiếu Diệp thấy vậy sắc mặt lập tức biến thành xanh mét!

Yêu Nghiệt và Nhị Khuyết mang theo bình rượu đi đến bên người Lãnh Thiếu Diệp, Yêu Nghiệt cười nói: “Tam gia, mấy huynh đệ ta uống vài chén?”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Ngự Phong Ban Chi!

Liên lụy rất rộng?

Nạp Lan Yên nhẹ nhàng vỗ về Thương Long giới trên ngón trỏ, ách, xem ra giống như đã cứu về ba tên đại phiến toái rồi, môi đỏ mọng nhẹ nhàng giơ lên: “ Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.”

Tam trưởng lão lắc đầu: “ Tuổi trẻ khí thịnh, vì bắt lấy ba con Thượng Cổ Thần Thú này, Địa Tinh tộc bị thiệt hơn mười vạn tinh binh, không phải là phiến toái đến từ Thú tộc, chính là Bộ hạ cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.” (lee: Yên tỷ vì 3 con thần thú mà gặp phiến toái với cả Thú tộc và Địa Tinh Vương ~ nhưng mà chắc tỷ cũng không sợ đâu ~)

“ Bộ hạ giống như lại bể quan.” Nhị trưởng lão có chút dăm chiêu nhìn thoáng qua phía Yêu Nghiệt, nay Điện hạ làm cho hấn càng ngày càng nhìn không thấu.

Nạp Lan Yên nghe vậy chỉ là nhú mày, cũng không nói gì.

Cho dù nàng cũng thật tò mò là đến tột cùng Yêu Nghiệt đã thuyết phục Địa Tinh Vương như thế nào.

“ Này, tiểu Yên à.” Tam trưởng lão năm năm tóc, cười hắc hắc, “ Người nói chúng ta cũng cùng nhau uống qua rượu nếm qua thịt, có tính là bằng hữu hay không?”

Nạp Lan Yên vội vàng xua tay: “ Vãn bối không dám vô lễ.”

“Không có!” Tam trưởng lão vỗ vỗ ngực, “Tiểu Yên à, nhưng là ta muốn người làm bằng hữu đấy!”

“Nếu tam trưởng lão đã nói như vậy, lại từ chối chẳng phải chính là ta làm bộ làm tịch sao?” Nạp Lan Yên ha ha cười, rót ra hai ly rượu, bưng lên một ly trong đó, “Vậy một ly này, bằng hữu ta đây kính ngài!”

“Đừng ngài đến ngài đi, lão tử không thích khách sáo.” Tam trưởng lão bưng lên một ly khác, trên không trung đựng một cái, giữa đầu uống một hơi cạn sạch, ‘phịch’ một tiếng đặt ly rượu xuống, hào khí ngút trời nói, “Tiểu Yên, về sau có chuyện gì, người cứ việc gọi ta, chỉ cần lão tử có thể liền tuyệt không úp úp mở mở!”

“Đến, đây xem như lễ gặp mặt!” Tam trưởng lão sờ soạng trong ngực một lúc lâu, lấy ra một khối bạch ngọc ban chỉ ónh nhuận (óng ánh trong suốt) đưa cho Nạp Lan Yên, hình như đáy mắt còn hiện lên một tia đau lòng.

Nhìn thấy bạch ngọc ban chỉ lão Tam lấy ra, đại trưởng lão và nhị trưởng lão đồng loạt sửng sốt.

Ngự Phong ban chỉ!

Lão tiểu tử này thật đúng là bỏ được nha!

Ngay từ đầu tam trưởng lão chính là muốn hỏi một chút chuyện đan dược, nhưng thấy tiểu nha đầu này toàn thân lộ ra một cỗ phóng khoáng nhiệt tình, liền cảm thấy nhìn thế nào nha đầu kia cũng rất thuận mắt, cũng là thật tâm muốn kết giao bằng hữu.

Nạp Lan Yên tiếp nhận ban chỉ, vừa đeo vào tay, Linh lực liền vây quanh, con người hơi co lại: “Đây là.....”

Nhị trưởng lão chặc chặc thành tiếng: “Ngự Phong ban chỉ này ta tìm hẳn muốn hơn mười lần, lão tiểu tử này cũng không chịu lấy ra, tiểu Yên à, đây tuyệt đối chính là bảo bối tốt. Luyện Khí đại sư của tộc chúng ta hao phí suốt 1 năm trời mới rèn ra Ngự Phong Linh khí, thượng phẩm giai cấp.”

Thượng phẩm Ngự Phong Linh khí?!

Nạp Lan Yên lập tức giật mình.

Ngự Phong, tên như ý nghĩa, ngự phong mà đi, đạ phong mà đứng, một thượng phẩm Linh khí dung hợp phong nguyên tố. (lee: phong là gió nhé, có mấy chỗ nên để gió mới đúng, thuần Việt, nhưng lee để ‘phong’ cho hay nhé ^_^)

Ở trong chiến đấu, có được Ngự Phong Linh khí, như có thần trợ giúp.

Dù sao dù là Tiên Thiên cường giả, cũng vô pháp (không có phương pháp) chân chính đạt tới cảnh giới phi thiên độn thổ (bay lên trời, chui xuống đất).

Mà mượn dùng Linh khí mà nói, liền hoàn toàn không giống vậy.

Phàm là Linh khí thêm vào ngũ (5) đại nguyên tố Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ này, toàn bộ đại lục đều là có tiền cũng chưa chắc đã mua được, huống chi còn là một thượng phẩm Ngự Phong Linh khí.

Nạp Lan Yên trầm mặt, ban chỉ trong tay bỗng nhiên như nặng ngàn cân: “Tam trưởng lão, vật này quá quý trọng.”

“Làm bằng hữu của lão tử thì cũng đừng chối từ.” Tam trưởng lão trợn mắt trừng, “Huống chi tuy thứ này cũng trân quý, nhưng ở trên tay ta cũng là một chút tác dụng cũng không có, từ nhỏ Địa Tinh tộc ta đã có khả năng độn thổ, Ngự Phong Linh khí đối với chúng ta là không có tác dụng thực tế gì.”

“Người vẫn là nhanh chóng thu nhận tránh cho hấn hối hận đi.” Đại trưởng lão cười nói với Nạp Lan Yên, “Lão tiểu tử này thật đúng là khó được một lần hào phóng như này.”

Nạp Lan Yên vẫn cảm thấy có chút không ổn, cầm lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch, mắt nhìn Ngự Phong ban chỉ trên tay, nói: “Tam trưởng lão, Ngự Phong ban chỉ này ta nhận. Đêm nay rượu này sẽ không uống nữa, ta đi chuẩn bị một ít này nọ, ngày mai đi tìm các người.”

Vừa nói xong lời, liền vận khởi Linh lực bay về phía luyện đan thất (phòng luyện đan).

Ba vị trưởng lão đều là sửng sốt, rượu này còn chưa có uống xong đâu, làm sao tiểu nha đầu lại dám chạy?

“Ha ha ha, lão tử không nhìn lầm người!” Tam trưởng lão vỗ đùi, miệng cười to vui vẻ nói, “Đại ca, nhị ca, cuối cùng ta cũng thấy được một chút đặc biệt trên người tiểu nha đầu này, phiến địa giới này quá nhỏ, khẳng định vậy không được nàng.”

Đại trưởng lão xoay chuyển ánh mắt, dừng ở trên người Yêu Nghiệt, Nhị Khuyết và Lãnh Thiểu Diệp, thở dài: “Long (rồng) ở chỗ nước cạn, những tiểu tử kia đều là đều là muốn đi ra đi.”

Nhị trưởng lão uống cạn rượu trong chén, cười nói: “Sau lưng Tiểu Yên chỉ sợ có lão gia hỏa còn khủng bố hơn so với mấy người chúng ta.”

Ba đại trưởng lão liếc nhau, đều là than nhẹ.

Lấy mấy ngàn năm lịch duyệt (từng trải) của bọn họ, cũng vô pháp nhìn thấu một tiểu nha đầu như Nạp Lan Yên, lại dò xét sâu thêm một chút, chỉ có thể mơ hồ phát hiện một ít tồn tại làm cho nội tâm của bọn họ phát ra sợ hãi.....

Nạp Lan Yên bước nhanh vào luyện đan thất, tam trưởng lão đưa Ngự Phong ban chỉ quá mức quý trọng, những thứ đồ vật trên tay nàng kia căn bản là không thể cùng so sánh với nó.

Nay duy nhất có thể lấy ra tay cũng chỉ có bản lãnh luyện đan này.

Nạp Lan Yên vừa lấy lò luyện đan, vừa dò hỏi trong lòng: “Đại sư tôn, để tặng cho ba vị trưởng lão Địa Tinh tộc kia, luyện đan được gì mới tốt?”

Cho dù ba vị trưởng lão giấu kỹ uy áp, nhưng trong lúc không tự giác khí tức tiết lộ ra ngoài còn khủng bố mấy lần so với Địa Tinh Vương.

Bọn họ là cường giả (người mạnh) chân chính.

Đối với loại cấp bậc này, nàng cũng không biết đan được gì mới hữu dụng (có ích, có chỗ dùng).

“Chính là một Linh khí nhỏ nhỏ mà thôi, nhìn người thật không có tiền đồ!” Đại sư tôn cười lạnh một tiếng, “Nhưng mà ba tiểu tử kia cũng thật có chút ý tứ, luyện Thần Linh đan đi.”

Bát phẩm Thần Linh đan, là đan dược chuyên dùng vào lúc đột phá.

Trước Đại Linh Sư đột phá mỗi một cấp đều là thủy đão cừ lai (*), nhưng khi từ Đại Linh Sư đột phá Tiên Thiên, Tiên Thiên đột phá cấp bậc cao hơn cũng không gần cần cũng đủ Linh lực và Tinh Thần lực, càng cần hơn nữa là Ý Chí lực đối kháng tâm ma và cần đủ ngộ tính, trong lúc đột phá chỉ cần hơi có sai lầm, nhẹ thì thất bại, nặng thì nhập ma, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng.

(*) thủy đão cừ lai: nước đến kênh mương đến, ở đây ý nói chỉ cần có đủ Linh lực thì có thể thuận lợi đột phá.

Mà một viên Thần Linh đan gần như là có thể triệt tiêu tất cả nhân tố không xác định, dùng trước lúc đột phá, có thể làm cho xác suất đột phá thành công cao tới chín mươi chín phần trăm (99%), cũng là có tiền mà chưa chắc đã mua được.

Nạp Lan Yên lấy ra lò luyện đan, bắt đầu tăng nhiệt độ: “Thần Linh đan đối Địa Tinh tộc cũng có tác dụng?”

Đại sư tôn nói: “Địa Tinh tộc thuộc tính âm, ba tiểu tử kia có thể có thực lực bây giờ đúng là không tệ.”

“Âm thuộc tính?” Nạp Lan Yên nhướng lông mày dài, hiểu rõ, “Trách không được Địa Tinh tộc sẽ rơi vào tình trạng ngày hôm nay.”

Âm thuộc tính là một loại thuộc tính áp chế cấp bậc thiên phú khủng bố nhất, trên cơ bản coi là đồng nghĩa với việc xóa bỏ tất cả khả năng trở thành siêu cấp cường giả.

“Trong Thần Linh đan ẩn chứa thần hỏa đủ để áp chế Âm thuộc tính khiến cho bọn họ lại tiến thêm một bước.” Đại sư tôn thản nhiên nói, “Trong Ngự Phong ban chỉ kia dùng đến khối phong nguyên tố không đơn giản, Thần Linh đan coi như tạ lễ đi.”

Khối phong nguyên tố gì, thế nhưng có thể được đại sư tôn nói là không đơn giản?

Nạp Lan Yên nhìn Ngự Phong ban chỉ trên mặt bàn, thu lại tâm thần, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra đan phương của Thần Linh đan (phương pháp luyện Thần Linh đan á) cẩn thận nghiên cứu kỹ càng.

Một đêm không ngủ.

Luyện đan thất không ngừng truyền đến tiếng nổ mạnh, toàn bộ mặt đất đều run động.

Ba người Lãnh Thiếu Diệp, Nhị Khuyết và Yêu Nghiệt đem rượu đến bên ngoài luyện đan thất, ở bên trong chấn động không ngừng kia, đối ẩm mấy chục cái bình rượu.

Sáng sớm hôm sau, Nạp Lan Yên ánh mắt ngưng trọng nhìn lò luyện đan nhanh chóng xoay tròn trên không trung, đây đã là lần thứ năm của nàng.

Nhưng mà.....

Phanh!

Lại là một tiếng nổ mạnh thật lớn, Nạp Lan Yên mặt xám mày tro từ dưới đất bò dậy, mặt không chút thay đổi lại rửa tay rồi lấy ra khăn lụa lau khô, bắt đầu lần luyện chế thứ sáu.

Quá trình luyện chế Thần Linh đan so với những loại đan dược trước đó đều khó khăn hơn.

Hơi có một chút sai lầm, liền thất bại trong gang tấc.

Một lần lại một lần, từ lúc tia sáng bình minh đầu tiên bắt đầu chiếu đến khi trời nắng chói chang, từ trời nắng chói chang đến mặt trời chiều ngã về tây, từ mặt trời chiều ngã về tây đến đêm khuya rồi hừng đông.

Nạp Lan Yên đã nhớ không rõ mình thất bại lần thứ bao nhiêu, bị nổ bay bao nhiêu thứ, toàn bộ tâm thần đều đặt vào trong một lần lại một lần luyện đan, không dám có chút phân tâm.

Ngày thứ ba, buổi sáng.

Ngay tại bên ngoài luyện đan thất lúc ba người Lãnh Thiếu Diệp đều có chút chờ không được, đột nhiên nghe được bên trong truyền đến một trận cười to vui sướng: “Ha ha ha, rốt cuộc thành công!”

‘Phanh’ một tiếng cửa lớn bị đẩy ra, chỉ thấy Nạp Lan Yên một đầu tóc lộn xộn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh tối đen, chỉ lộ ra một đôi mắt hắc bạch phân minh (trắng đen rõ ràng) và tám cái răng chính tề, còn vẩy vẩy ánh tay nhỏ bé trắng như tuyết với bọn họ: “Ôi ~”

Ôi cái rắm đó!

Ba Đại lão gia vẫn luôn lo lắng đề phòng đồng thời oán thầm một câu.

Lãnh Thiếu Diệp bước nhanh về phía trước, bàn tay to hung hăng xoa nhẹ một phen ở trên đầu nàng: “Loạn không ra cái dạng gì rồi, nhanh chóng tắm rửa một cái đi thôi.”

“Được rồi.” Nạp Lan Yên vui sướng lên tiếng, “Yêu Nghiệt, đợi ta thu thập một chút liên mang ta đi tìm ba vị trưởng lão.”

“Không thành vấn đề.” Yêu Nghiệt kéo kéo khóe miệng, “Ba lão gia hỏa kia đã sớm chờ không kịp rồi.”

Ba đại trưởng lão không biết Nạp Lan Yên luyện chế đan dược gì, nhưng là nóng vội tò mò vài lần chạy đến cửa luyện đan thất, nhưng mà nhìn thấy ba thanh niên này sắc mặt càng ngày càng khó coi, mỗi lần cũng không dám ở lại lâu.

Thật sự là hơi thở trên người ba tên tiểu tử kia, có thể so với băng thiên tuyết địa (băng tuyết ngập trời).

Nạp Lan Yên thần bí cười cười: “Người cũng chuẩn bị bế quan đi.”

Yêu Nghiệt sửng sốt, lúc này còn có chuyện của hắn à?

“Lão đại trong hồ lô của ngươi chứa cái gì vậy?”

Nạp Lan Yên cười tủm tỉm nhướng lông mày: “Người đoán xem ~”

Khóe miệng của Yêu Nghiệt run rẩy một chút, muốn bắt Nạp Lan Yên để hỏi cho rõ ràng, lại nháy mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng của nàng.

Nạp Lan Yên đơn giản rửa mặt chải đầu một phen, thay một thân hồng y sạch sẽ đi ra khỏi đục phòng (phòng tắm), liền nhìn thấy sáu người Lãnh Thiếu Diệp, Yêu Nghiệt, Nhị Khuyết và ba vị trưởng lão ngồi trong đình viện.

Ba đại trưởng lão nhìn thấy Nạp Lan Yên đi ra, ánh mắt lập tức phát sáng, mấy ngày nay ba người bọn họ mắt thấy tai nghe tiếng nổ mạnh ùng ùng kia, lòng hiếu kỳ đã sớm dâng cao tận trời rồi.

Không có biện pháp, ngay cả Lạc Thần đan biến mất ngàn năm Nạp Lan Yên cũng đều có thể luyện chế ra, đối với việc nàng luyện chế đan dược mới này, bọn họ có thể không tò mò sao?

Tam trưởng lão là người đầu tiên nhảy lên, thân hình chột lóe đã đến trước mặt Nạp Lan Yên: “Tiểu Yên, mấy ngày nay người luyện đan dược gì? Có thể để cho ta nhìn xem không?”

Giữa mi tâm của Nạp Lan Yên lộ ra một chút vẻ mệt mỏi, lấy ra bình ngọc đưa cho tam trưởng lão, cười nói: “Vốn là đưa cho ba vị trưởng lão làm lễ gặp mặt.”

Lần này nàng lãng phí rất nhiều nguyên vật liệu, cuối cùng chỉ thành công luyện ra bốn viên Thần Linh đan, cũng may mắn chỉ có ba vị trưởng lão.

Tam trưởng lão không thể chờ đợi được lập tức mở ra bình ngọc, trong phút chốc, một cỗ sóng nhiệt (hơi nóng) ngập trời liền đập vào mặt, con người chớp mắt một cái lập tức phóng đại, tay cầm bình ngọc nhịn không được run rẩy: “Đây đây đây là.....”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Một Ngày Nào Đó Sẽ Trở Về!

Tam trưởng lão run rẩy đôi môi: “Đây là, đây là.....”

Liên tiếp vài tiếng đây là, sửng sốt đến nói không nên lời.

Đại trưởng lão và nhị trưởng lão bước nhanh đến gần, ở trong nháy mắt cảm nhận được lực lượng lửa nóng của đan dược, cả người đều chấn động.

Đại trưởng lão đoạt lấy bình ngọc, đổ ra một viên đan dược vào lòng bàn tay, đan viên dược tản tròn tròn trơn bóng đỏ như lửa tản ra hơi thở nóng rực khủng bố.

Đại trưởng lão tràn đầy khiếp sợ và bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi), khi đan dược vừa chạm vào tay, hẳn liền cảm giác được Linh lực trong cơ thể lập tức bạo động (chuyển động dữ dội), đó là xao động muốn tận lực phá tan áp chế: “..... Tiểu Yên, đây là đan dược gì?”

“Thần Linh đan.” Ánh sáng trong mắt Nạp Lan Yên vô cùng trong trẻo, “Một giờ sau khi đan dược luyện thành là thời gian tốt nhất để dùng, ba vị trưởng lão, Yêu Nghiệt, trong khoảng thời gian này các người an bài một chút, mau chóng chuẩn bị công việc bế quan đi.”

Thần Linh đan?

Nhị trưởng lão thật cẩn thận cầm lấy một viên đan dược, rung đùi đặc ý nói: “Không đúng, Thần Linh đan trước kia ta thấy qua hoàn toàn không giống với cái này nha.”

Bát phẩm Thần Linh đan, tuy nói là đan dược trân quý có tiền chưa chắc đã mua được, nhưng ba đại trưởng lão cũng không phải không hiểu biết về vật này, Thần Linh đan này bọn họ từng được thấy qua mấy viên, nhưng hoàn toàn không có loại cảm giác vừa chạm vào tay liền làm cho Linh lực trong cơ thể bọn họ sinh ra xao động.

Nhưng không thể không thừa nhận là, so sánh với viên đan dược Nạp Lan Yên luyện chế này Thần Linh đan bọn họ từng gặp qua, bất luận là từ màu sắc, hơi thở hay là Linh lực ẩn chứa trong đó, đều xa xa không thể cùng so sánh.

Nạp Lan Yên đối với nghi vấn của nhị trưởng lão chỉ cười mà không nói, xoay người cầm tay của Lãnh Thiếu Diệp, cười nói với mấy người Yêu Nghiệt: “Phi Huyền, ba vị trưởng lão, chúng ta đã đi ra ngoài mấy ngày, là lúc cần phải trở về.”

Đôi mắt bạc yêu dị của Yêu Nghiệt lập tức phóng đại, khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân lộ ra vài phần ngoài ý muốn: “Bây giờ người đã phải đi?”

Rõ ràng mới gặp nhau không lâu.

Nhị Khuyết một phen ôm bả vai của Yêu Nghiệt, nhếch miệng vui vẻ nói: “Nhiều chuyện cần làm, chờ người bề quan đi ra ta lại tụ họp.”

Yêu Nghiệt chụp được móng vuốt của Nhị Khuyết, tức giận nói: “Không phải tiểu tử người lập tức muốn lăn đi Thú tộc sao? Cần thận đừng biến thành món ăn trong bàn cơm!”

“Thiếu gia anh minh thần võ như thế, ai dám ăn ta?” Nhị Khuyết huýt sáo, vô sỉ cười, dám đánh chủ ý lên hấn, cần thận đừng để hấn lột da nướng thịt ăn!

Đại trưởng lão thật cẩn thận thả lại đan dược vào bình ngọc: “Tiểu Yên, người không thể ở nhiều thêm vài ngày hả?”

Nạp Lan Yên cười lắc lắc đầu: “Là lúc đi trở về rồi.”

Nhìn Nạp Lan Yên tâm ý đã quyết, đại trưởng lão cũng không lại giữ nữa, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra đồ vật màu đen, đưa tới: “Đây là đỉnh lô lúc trước ta luyện chế, coi như là lễ gặp mặt trể.”

“Hắc Tôn thạch? Không thể ngờ rằng nơi này lại vẫn có nguyên thạch bậc này.” Giọng nói hơi có chút kinh ngạc của đại sư tôn vang lên, “Tiểu Yên ngọc, thu đi.”

“VẬY LIỀN ĐA TẠ ĐẠI TRƯỞNG LÃO, TA VỪA ĐÚNG THIẾU MỘT ĐỈNH LÔ LUYỆN ĐAN TỐT!” Nạp Lan Yên cũng chưa từ chối, tiếp nhận đỉnh lô, mắt hồ khê nhếch, khoe miệng gọi lên, cười đến giống như một con tiểu Hồ Ly giáo hoạt, nháy nháy mắt nhìn nhị trưởng lão, “Nhị trưởng lão, tục ngữ nói có qua mà không có lại là khiếm nhã (bất lịch sự), dù thế nào ngài cũng phải tỏ ý chú?”

“Ha ha ha, tiểu nha đầu ngươi còn tìm đến ta muốn đấy!” Nhị trưởng lão bị giọng điệu của Nạp Lan Yên hoàn toàn chọc cười, tiểu nha đầu lừa đảo này thấy thế nào đều là một người kiêu ngạo liễu lĩnh, lúc này vừa lên tiếng đòi hỏi, lại làm cho hắn thấy nhiều thêm vài phần thân cận, lập tức lấy ra một quả trứng Linh thú lớn cỡ bàn tay, toàn thân hiện ra màu đỏ óng ánh sáng bóng, vừa thấy liền biết là bất phàm.

Nhị trưởng lão lắc đầu cười: “Đây là trứng Linh thú hơn một trăm năm trước ta ngẫu nhiên thấy ở một chỗ trong sơn động, vốn là tính đưa cho ngươi, còn phải để tiểu nha đầu ngươi đòi hỏi?”

Đại trưởng lão kinh ngạc: “Lão Nhị, ngươi thế nhưng tư tàng (đấu riêng) trứng Thú tộc?”

Tam trưởng lão sững sờ: “Nhị ca, lúc nào thì ngươi đã ẩn giấu đồ chơi như vậy?”

Nhị trưởng lão nhìn trời, ho nhẹ một tiếng: “Bản thân các người không phát hiện, đâu có chuyện gì liên quan tới ta. Tốt lắm tốt lắm, ta muốn đi trước chuẩn bị bề quan, các người tùy ý.”

Nói xong đặt trứng Linh thú vào trong lòng Nạp Lan Yên, xoay người nhanh như chớp liền biến mất không thấy.

“Tiểu Yên nha đầu, lần sau gặp, lên đường cẩn thận đó.” Đại trưởng lão và tam trưởng lão vội vã bỏ lại một câu cho Nạp Lan Yên, liền đuổi theo phương hướng nhị trưởng lão vừa chạy đi.

Thân là một Địa Tinh tộc trưởng lão, thế nhưng lại dám tư tàng trứng Thú tộc, không giải thích rõ ràng không tha cho lão tiểu tử này!

Trong con người hẹp dãi của Yêu Nghiệt xẹt qua một chút ý cười, tiến lên từng bước ôm lấy Nạp Lan Yên: “Vũ khí đã đều giao dịch cho Lãnh Thiểu Diệp, lão đại, cũng đừng quên mỗi tháng đưa đan dược tới nha.”

Nạp Lan Yên thật mạnh ôm Yêu Nghiệt một cái: “Quên không được, Yêu Nghiệt!”

Sắc mặt của Lãnh Thiểu Diệp có chút xanh mét, lại chịu đựng vẫn chưa phát tác.

Chính là ánh mắt bốc hỏa đảo một cái liền không chuyển mà nhìn chăm chăm cánh tay của Yêu Nghiệt ôm trọn trên vai của Nạp Lan Yên, cọ cọ, ngọn lửa đã sắp phun ra rồi.

Yêu Nghiệt ôm lấy Nạp Lan Yên, vừa mới ngẩng đầu liền chống lại ánh mắt khiếp người của Lãnh Thiểu Diệp, môi đỏ mọng chậm rãi nhếch lên một độ cong kinh diễm, vốn là bởi vì ly biệt tâm tình có chút trầm muộn lại sinh ra một tia thống khoái.

Quả nhiên, niềm vui thú của đời người phải dựng trên nỗi thống khổ của người nha.

Nhị Khuyết từ từ tiến lên, một tay kéo hai người vào trong lòng: “Hai người đừng quên thiếu gia, thiếu gia cũng muốn ôm nha!”

Không khí ly biệt, chung quy có chút phiền muộn.

Lãnh Thiếu Diệp ngẩng đầu lên trời huyết sáo, trên trời vang lên một tiếng kêu to rõ, ngay sau đó một con Tử Kim Bằng uy phong lẫm lẫm thật lớn từ không trung cúi người lao xuống, vừng vàng hạ xuống phủ phục ở bên chân Lãnh Thiếu Diệp.

“Tử Kim Bằng rất suất khí (đẹp trai, có ý khen á!)”

Nhị Khuyết nhìn Tử Kim Bằng toàn thân đều bị tràn đầy hơi thở tàn khốc điên cuồng phá vỡ khí trời lóa mắt, ánh mắt đều phóng xuất tinh tinh (lóa ra chấm sáng nhỏ) đến đây: “Rất suất , rất suất! Đây chính là bá chủ bầu trời Tử Kim Bằng chân chính đó! Lãnh Thiếu Diệp người từ chỗ nào có được vậy?”

“Trên đường đến đây đừng phải.” Lãnh Thiếu Diệp thản nhiên nhìn lướt qua Tử Kim Bằng, một tay chặn ngang ôm lấy Nạp Lan Yên, nhảy lên trên lưng Tử Kim Bằng, đảo mắt nhìn về phía Nhị Khuyết còn vây quanh Tử Kim Bằng hoa chân múa tay vui sướng, “Nhị Khuyết, người có đi hay không?”

Nhị Khuyết vội vàng nhảy lên: “Đi đi đi, khẳng định đi mà!”

Có thể ở trên lưng bá chủ thiên không (bầu trời) Tử Kim Bằng trong truyền thuyết mà bay lượn chín tầng mây, chuyện này uy phong vô cùng bậc này như thế nào hẳn cũng không có khả năng bỏ qua được không?

Yêu Nghiệt đỡ trán, tên kia thiếu dây như vậy, thả hẳn một người đi Mộ Tư sơn mạch thật có thể an toàn đến đêm lầy Hắc Phong sao?

“Yêu Nghiệt, hẹn gặp lại.”

Yêu Nghiệt nhìn ba người đứng ở trên lưng Tử Kim Bằng, hai tròng mắt màu bạc hiện ra một chút nhu hòa, nhẹ nhàng phất phất tay: “Hẹn gặp lại.”

Tử Kim Bằng ngửa mặt lên trời kêu to một tiếng, vỗ mở hai cánh, xông thẳng tới chân trời.

Yêu Nghiệt nhắm hai mắt có chút phát chất, đứng ở tại chỗ, tùy ý gió lạnh thổi bay vạt áo, cũng chậm chạp chưa rời đi.

Trên chín tầng mây, Tử Kim Bằng giương cánh bay lượn.

Nhị Khuyết quay đầu nhìn lãnh địa của Địa Tinh tộc càng ngày càng xa xôi, hốc mắt có chút đỏ, một chuyến đi đến Địa Tinh tộc này, trước khi tới bất luận như thế nào đều không nghĩ đến có thể ở nơi này nhìn thấy Yêu Nghiệt, chí hữu (bạn thân), huynh đệ cả đời!

Thật tốt quá.

Làm lại một đời, bên người còn có bọn họ ở cạnh, thật sự là quá tốt.

Nạp Lan Yên vỗ vỗ bả vai của Nhị Khuyết: “Tốt xấu gì cũng sống hai đời, nếu ở đây không xông ra một chút thành tựu, đã có thể xấu hổ chết người rồi.”

Nhị Khuyết lau mặt, dương cằm hừ hừ cười nói: “Đời này thế nhưng thiếu gia là phải trở thành nam nhân cường đại nhất! Chờ xem!”

“Trước tiên bổ sung cái dây bị thiếu kia rồi nói sau.” Nạp Lan Yên không chút lưu tình hắt một chậu nước lạnh, thả tên thiếu dây này một

người đi Mộ Tư sơn mạch, nàng thật đúng là không yên lòng.

Nhị Khuyết chỉ chỉ huyệt Thái Dương của chính mình: “Lão đại, một trăm tám mươi, thông minh điển hình đấy!”

Nạp Lan Yên liếc mắt nhìn Nhị Khuyết một cái, lười lại cùng tên ngốc này thảo luận vấn đề chỉ số thông minh, ngáp một cái, nheo lại con người có chút nước, giữa mi tâm lại lần nữa hiện ra một tia mệt mỏi.

Lãnh Thiếu Diệp nhíu mày một cái, bàn tay to chụp tới ôm Nạp Lan Yên vào trong lòng, ngón tay mang theo một lớp vết chai nhẹ nhàng xoa mi tâm của nàng, tiếng nói trầm thấp, mang theo vài phần đau lòng và dịu dàng: “Ngủ một lát đi.”

Hai tay của Nạp Lan Yên vòng ở bên hông hắn, khẽ nhếch cằm, khoe miệng giơ lên một độ cong chói mắt: “Tam gia, một ngày nào đó chúng ta sẽ tìm được phương pháp trở về.”

Hả?

Lãnh Thiếu Diệp nhướng mày, tiểu Hồ Ly của hắn muốn nói cái gì?

Nạp Lan Yên cầm tay phải của hắn, mười ngón đan chặt, giơ lên đặt ở giữa bọn họ, gằn từng chữ: “Chúng ta sẽ cứ tay nắm tay như vậy, nói cho thân nhân, bằng hữu cùng với tất cả những người quen biết của chúng ta, chúng ta là người yêu, Lãnh Thiếu Diệp và Nạp Lan Yên, là người yêu cả đời, là người yêu trọn đời vĩnh viễn không xa rời nhau.”

Tay kia của Lãnh Thiếu Diệp thì gặt gao nắm chặt rồi buông ra ở dưới ống tay áo, mắt ửng đen như mực khóa ở trên người Nạp Lan Yên, nhìn ánh mắt nghiêm túc của nàng, nhìn không được nữa hung hăng ôm nàng vào trong lòng, thật chặt,

giống như muốn khám vào bên trong xương cốt.

Nhị Khuyết né qua một bên, không có đi xem bọn hăn, lại thu hết lời nói của Nạp Lan Yên vào trong tai.

Khả năng bảy huynh đệ tử muội bọn họ đoàn tụ rất lớn.

Mà thân nhân (người nhà), chiến hữu (đồng đội), người quen cùng với các bằng hữu (bạn bè) của Lãnh Thiếu Diệp.....

Nhị Khuyết cảm thấy trong lúc bất chợt, một chút ý kiến cuối cùng hăn đối với Lãnh Thiếu Diệp kia cũng biến mất không thấy.

Nhị Khuyết hít sâu một hơi, đi đến bên cạnh hai người đang ôm nhau, thật mạnh vỗ xuống bả vai của Lãnh Thiếu Diệp, biểu tình đặc biệt trịnh trọng đặc biệt nghiêm túc nói: “Lãnh Thiếu Diệp, ngươi là nam nhân của lão đại, vậy ta chính là huynh đệ thiết đả (*), ngươi đừng thấy tịch mịch, một ngày nào đó chúng ta sẽ trở về!”

(*) thiết đả: làm bằng sắt, ở đây ý nói là mãi là bạn bè kiên cố như sắt không gì có thể thay đổi được.

Nhị Khuyết hiếm khi có biểu tình trịnh trọng, làm cho Nạp Lan Yên và Lãnh Thiếu Diệp đều sửng sốt.

Nhưng mà chỉ giây tiếp theo, Nhị Khuyết liền vui sướng khi người gặp họa nhếch miệng vô cùng mừng rỡ: “Nhưng mà ngươi nói vậy làm ta thật muốn đi trở về, tin tức Vua không ngại (*) Huyết Hồ của giới lính đánh thuê và thiếu tướng tôn quý Lãnh tam gia của Trung Quốc ở cùng một chỗ, có thể nổ bay bao nhiêu người?!”

(*) Vua không ngại: là không có ngại vàng thật sự nhưng trong lòng tất cả người của giới lính đánh thuê đều tôn sùng là Vua rồi á.

Chỉ vừa nghĩ đến liền cảm thấy đã nghiền!

Trời mới biết lúc hần vừa nghe được tin tức này, cảm giác kia thật sự là mất hồn giống như bị một đạo sấm sét đánh vào đầu.

Nạp Lan Yên nhướng nhướng mày: “Ta cũng muốn biết.” Độ cong nơi khóe miệng càng nâng càng cao, nhin không được chọc chọc khóe miệng của Lãnh Thiếu Diệp, “Tam gia, chàng nói đến lúc đó cô vợ trẻ ta đây gặp cha mẹ chồng, có thể bị một quả lựu đạn đánh bay ra hay không?”

Mấy năm giao tiếp ở Trung Quốc kia, nàng nhớ rõ bản thân giống như cho lão cha và gia gia của Lãnh Thiếu Diệp không ít ngọt ngào, nhất là lão gia tử nhà họ Lãnh, mỗi lần nhìn thấy nàng đều hận không thể một viên đạn bắn nổ đầu nàng!

Trời mới biết, nàng thật sự chỉ là đã đoạt một khối ngọc của lão gia tử mà thôi!

LÃNH ĐỂ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Bộ Hạ, Ngài Nên Làm Chủ Cho Nô Tì Nha!

“Nếu lão gia tử biết chuyện này, chỉ sợ cao hứng đến hồng mới đúng.”

Lãnh Thiếu Diệp nhẹ nhàng cười, “Lão gia tử cũng không ít lần nhắc tới nàng, hơn nữa oán niệm nàng không phải là chiến sĩ thuộc hạ của ông.”

Lão gia tử Lãnh gia là anh hùng từ trên chiến trường đi xuống, từng mang theo thủ hạ huynh đệ lập nhiều chiến công hiển hách, sau khi lui xuống lại càng là tích tài (luyện tiếc người có tài) không thôi, mỗi lần nhìn đến binh sĩ nào có tài đã nghĩ khuyến khích người đi tham gia quân ngũ, không có việc gì còn có thể tự mình đi dạy dỗ vài người.

Từ sau khi lão gia tử nhận thức Nạp Lan Yên, thực tại không ít lần nhắc tới ở trước mặt bọn họ, thậm chí còn chạy tới cục bí mật quốc gia vỗ bàn muốn đoạt lại người đưa đi chiến doanh đặc biệt của đất nước, kết quả..... Đương nhiên là không có kết quả .

Nạp Lan Yên cũng nghĩ đến chuyện này, khóe miệng không khỏi co rút: “Để cho một tên lính đánh thuê quốc tế tiến vào chiến doanh đặc biệt, cũng chỉ có lão gia tử nhà chàng dám nghĩ như vậy thôi.”

Chính là hiện tại nhớ tới tình cảnh lão gia tử Lãnh gia vỗ bàn muốn để cho nàng tiến vào chiến doanh đặc biệt ngày đó, vẫn là không nhận được lú lười.

Lão gia tử kia không sợ nàng dẫn dắt sai lệch toàn bộ hạt giống tốt của chiến doanh đặc biệt sao?

“Trước đó lão gia tử cũng là xuất thân thổ phỉ.” Lãnh Thiếu Diệp nhún nhún vai, “Theo như lời ông nói, chính là thân phận bối cảnh còn không bằng cái rắm có tiếng vang, chỉ cần là binh sĩ từng làm thuộc hạ của ông, làm một ngày liền phải tuân thủ quy củ của ông một ngày, không phục liền ném hết đi tuần trên đường phố!”

Nhị Khuyết nghe được ánh mắt phát sáng, treo lên bóng đèn 100 óát (100W) liếc tới: “Lão gia tử này đủ khí phách!”

Ba người ngồi xếp bằng ở trên lưng Tử Kim Bằng, cho dù gió lạnh gào thét, cũng vẫn thấy ấm áp như cũ.

Lãnh Thiếu Diệp một tay khoát lên trên đầu gối, nhìn mắt Nhị Khuyết hai mắt tỏa sáng: “Khi ta còn bé, Phan Long và Lôi Tử ở bên ngoài đại viện bị người đánh cho chết khiếp, sau khi lão gia tử biết, sừng sốt một chút liền trực tiếp xông đến nhà người ta kiểm chuyện đánh một trận.”

Nhị Khuyết nghe được lập tức sừng sốt: “Ai dám ở bên ngoài đại viện nhà các người đánh các người?”

Tuy rằng hãn không thường quay về Trung Quốc, nhưng đối với một ít Thái tử gia (con nhà có tiền có quyền có thế) trong thủ đô vẫn là hiểu biết, theo hãn biết bất luận là Lãnh Thiếu Diệp, hay là Phan Long và Lôi Tử trong miệng hãn, đều là người đứng đầu ở vòng (lee: ở đây ý nói, những người đó đều là những người đứng đầu trong số những nhà có tiền có quyền có thế á).

“Tổng gia?” Nạp Lan Yên nương mày hỏi, dám đánh con cháu ba nhà Lãnh gia, Lôi gia và Phan gia ở trước cửa, cũng chỉ có người Tổng gia dám đi?

“Không hổ là vợ của gia, đoán được thực chuẩn.” Lãnh Thiếu Diệp một tay ôm bả vai của nàng, nhếch môi nói, “Về sau trở về vợ đừng quên báo thù cho gia nha!”

“Lão gia tử quả thực rất ngu (*).”

(*) rất ngu: rất trâu bò, nghĩa là rất mạnh mẽ, ý khen!

Nhị Khuyết giơ ngón tay cái lên sợ hãi than, không thể tin được, lão gia tử Lãnh gia lại có thể bao che khuyết điểm đến trình độ này!

Vì cháu trai, trực tiếp xông vào Tổng gia, hung ác trách mắng đứa nhỏ!

Ngưu!

Hắn thích!

Nhưng mà chỉ chớp mắt nhìn một mặt chân chó như thế của Lãnh Thiếu Diệp, Nhị Khuyết kéo kéo khóe miệng: “Ta nói này, Lãnh Thiếu Diệp, người vẫn là Lãnh Tam gia lãnh khốc vô tình trong truyền thuyết sao?”

Lãnh Thiếu Diệp nhìn hắn, nhìn đến khi Nhị Khuyết cả người sợ hãi, mới vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói lời vô cùng thâm thúy: “Nhị Khuyết, loại người độc thân giống người này sẽ không thể hiểu được.”

Mẹ nó nó nó nó.....

Nhị Khuyết tức giận đến cái mũi cũng sắp lệch, đỉnh đầu toát ra ba đạo khói xanh: “Lãnh Lãnh Lãnh Thiếu Diệp! Thiếu gia độc thân thì như thế nào? Thiếu gia độc thân thiếu gia kiêu ngạo! Người có ý kiến gì người nói đi người nói đi! Người nói thiếu gia cũng sẽ không đổi!”

Tức giận, Nhị Khuyết được gọi là một người đang tức giận!

Độc thân thì làm sao? Độc thân thì không có nhân quyền (*) à?

(*) nhân quyền: quyền lợi cơ bản của con người.

Nhị Khuyết tức giận đến mức hai mắt đều đỏ, chuyển mắt nhìn về phía Nạp Lan Yên, lấy tay áo che mặt, tràn đầy ủy khuất, cả người run run: “Bệ hạ! Muội muội, muội muội làm sao hãn có thể nhục nhã nô tì như vậy, ngài nên làm chủ cho nô tì nha.....”

“Phốc.....”

Nước trà vừa vào trong miệng của Nạp Lan Yên lập tức phun ra ngoài, nhìn Nhị Khuyết trước mặt nước mắt đều sắp rơi xuống, hoạt động cổ tay, cắn răng cười gằn: “Tốt, trẫm liền làm chủ cho người!”

Tuy là sớm thành thói quen, nhưng mỗi lần khi nhìn thấy vẻ mặt say mê đắm chìm diễn trò ở trong vở kịch cầu huyết (*) không thể tự kiềm chế của Nhị Khuyết, năm đăm của Nạp Lan Yên liền nhịn không được ngửa!

(*) cầu huyết: những tình huống, hoàn cảnh lặp đi lặp lại đến nhàm chán.

Nhị Khuyết nhanh chóng lui về phía sau mấy bước, vẻ mặt hoảng sợ và tuyệt vọng: “Bệ hạ, ngài, ngài có hãn, thật sự một chút cũng không yêu nô tì” Sao.

Vù!

Một ly trà nhỏ bay sượt qua tóc mai của Nhị Khuyết, thành công làm cho hãn nuốt lại một chữ vào bụng.

Nạp Lan Yên cười: “Tiếp tục đi, trẫm nghe đây.”

Nhị Khuyết ‘xoát’ một cái nhảy dựng lên: “Lão đại. xin chào; lão đại, gặp lại! Thiếu gia vừa bấm ngón tay tính toán, lúc này tu luyện chính là thời cơ tốt!”

Vừa nói xong, bóng dáng đã chạy đến một chỗ bên cạnh trên lưng Tử Kim Bằng, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại một bộ dáng ‘Thiếu gia đã bế quan, người bên ngoài chớ quấy rầy’.

Nạp Lan Yên đỡ trán, thế nào cảm thấy chuyện Nhị Khuyết một người đơn độc xông vào Mộ Tư sơn mạch này lại càng không đáng tin cậy rồi hả?

Gân xanh trên thái dương của Lãnh Thiếu Diệp nhảy lên, chỉ vào Nhị Khuyết ở một bên hỏi: “Tiểu tử này vừa mới kêu gia..... Muội muội?”

“Xem quá nhiều vở kịch cầu huyết.” Nạp Lan Yên miệng ghét bỏ, đáy mắt lại tràn đầy ý cười nhu hòa, tuy rằng năm đêm vẫn có chút ngứa như trước.

Khóe miệng của Lãnh Thiếu Diệp kéo ra một độ cong lạnh lạnh: “Thật là một sở thích không tệ.”

Nhìn nụ cười lạnh nơi khóe miệng Tam gia, Nạp Lan Yên không khỏi nhìn về phía Nhị Khuyết cố gắng vô cùng thẳng lưng, lấy tính tình Lãnh Thiếu Diệp lòng dạ hẹp hòi kia mang thù, nhịn không được dưới đáy lòng yên lặng thấp nển cầu nguyện vì Nhị Khuyết.

Hắt xì!

Nhị Khuyết đánh cái hắt xì vang dội, xoa xoa cái mũi, khép khép cổ áo, như thế nào thời tiết quái quỷ này lại càng ngày càng lạnh đây.

Đúng lúc này, Tử Kim Bằng bay như chớp trên không trung đột nhiên ngừng lại, thân thể run run, giống nhau phía trước có cái gì đó làm cho nó sợ hãi.

Lãnh Thiếu Diệp cũng chớp mắt một cái liền đứng lên, nhìn xa xa phía trước, co người đột nhiên co rụt: “Lui!”

Ầm ầm!

Đột nhiên, một cỗ lực lượng khủng bố ‘oanh’ một tiếng nổ tung trên đỉnh đầu!

Lãnh Thiếu Diệp phản xạ có điều kiện nắm chặt chẽ ôm Nạp Lan Yên vào trong ngực bảo hộ, lực lượng mênh mông cuồn cuộn nháy mắt thổi quét ba người một băng (Tử Kim Băng á), hung hăng bay ra ngoài!

Phanh!

Ba người không chịu khống chế nặng nề va vào sườn núi, trong phút chốc, vô số khối đá vụn ‘ùng ùng’ rơi xuống trên đầu, trong nháy mắt đã chôn ba người ở chân núi!

Tất cả cũng không quá trong một cái chớp mắt!

“Tam gia? Tam gia?”

Nạp Lan Yên bỗng chốc bừng tỉnh, nhìn Lãnh Thiếu Diệp chặt chẽ bảo hộ nàng ở trong ngực, hít một ngụm khí lạnh, đầu ngón tay áp vào trên mạch đập của hắn: “Chàng thế nào rồi? Có việc gì không?”

“Không có việc gì.” Ngón tay có một lớp vết chai của Lãnh Thiếu Diệp lau đi tro bụi trên mặt hắn, khuôn mặt lạnh lùng một mảnh tái nhợt.

“Khẳng định không có việc gì chứ?” Giọng nói có chút đặc chí của Nhị Khuyết vang lên: “Cũng không nhìn xem hiện tại thiếu gia là thân phận gì.”

Nạp Lan Yên thấy được cự thạch (tảng đá lớn) nhô lên chông chát thành một vòng vây xung quanh bên cạnh bọn họ tạo thành một bình chướng (bức màn che) màu vàng, giơ ngón tay cái lên với Nhị Khuyết: “Lợi hại.”

Khóe miệng của Nhị Khuyết cũng sắp vênh đến lên trời đi: “Đó là!”

Ầm ầm!

Bên ngoài bình chướng cự thạch chông chất lại là một trận chấn động kịch liệt, Nạp Lan Yên nhin không được bùng nổ nói tục: “Mẹ nó, rốt cuộc bên ngoài kia xảy ra chuyện gì?”

“Hắn là hai Thú Vương đánh nhau.” Nhị Khuyết nuốt một ngụm nước miếng, “Vừa rồi khi lực lượng kia quần lấy, thiếu gia còn tưởng rằng chết chắc rồi.”

Quá mạnh mẽ.

Loại lực lượng này làm người ta không thể kháng cự!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Cứu Tiểu Hồ Nhi (Con Hồ Nhỏ)!

Lãnh Thiếu Diệp xoay người ôm lấy Nạp Lan Yên, hung hăng hôn lên môi nàng: “Gia và Nhị Khuyết đi ra ngoài trước đối phó Huyền Băng Giao (*), vợ, nàng nhân cơ hội cứu Tiểu Hồ Nhi.”

Nạp Lan Yên gật gật đầu: “Được, đều tự cẩn thận.”

Nhị Khuyết gợi lên khóe miệng, xoay xoay năm đấm: “Vừa vặn cho thiếu gia ta luyện luyện tập, lão đại, người liền an tâm cứu tiểu lão hồ (*) đi, bên cạnh giao cho chúng ta.”

(*) tiểu lão hồ = Tiểu Hồ Nhi = con hồ nhỏ nhé!

Bọn họ cũng không phải là người tốt gì, nhưng người này so với người kia càng then bức đồng, một khi đã quyết định chuyện gì thì mười con trâu cũng kéo không trở lại!

Tiểu lão hồ này, bọn họ nhất định cứu rồi!

Rống!

Một tiếng hồ rống, vang vọng trời đất, bốn phía mặt đất, âm âm chấn động!

“Dù phải liều mạng ta cũng sẽ không để cho loài bò sát nhà người làm bị thương con của ta!”

Cặp mắt màu vàng bá đạo đến cực điểm kia của Âm Lâm Hồ chọt tập trung vào Huyền Băng Giao trên không trung, lực lượng toàn thân đều tập

trung lại, miệng hồ mở ra, trong phút chốc, vô số hỏa diễm (ngọn lửa) màu đen giống như núi lửa bùng nổ mạnh mẽ xì ra!

“Rống.....”

Huyền Băng Giao ngửa mặt lên trời tê rống một tiếng, xoay quanh bay lộn, lại như thế nào cũng tránh không khỏi hỏa diễm màu đen khủng bố kia, toàn thân bị bỏng, giọng nói yêu tà tràn đầy thống khổ và tàn nhẫn: “Lão tử có ý tốt thả người một cái mạng, tốt, tốt, tốt! Lão tử đưa người xuống địa ngục trước, ngay sau đó để lại thi thể của người đi xuống cùng người!”

“Ngâm!”

Huyền Băng Giao rống ra một tiếng to rõ cực giống như tiếng rống ngâm, sóng âm ‘oanh’ một tiếng chấn động lan rộng khắp bốn phía, một cái chớp mắt đã áp chế hơn phân nửa hỏa diễm màu đen!

Oanh! Oanh! Oanh!

Đúng lúc này, một đạo công kích bá đạo sắc bén từ trên trời giáng xuống, lực lượng Âm Kim bài sơn đảo hải (dời núi lấp biển) đánh về phía Huyền Băng Giao!

Ngao!

Huyền Băng Giao ăn đau, giận tím mặt, nhiều tiếng hét giận dữ giống như rống ngâm vang lên tận trời: “Nửa đường nhảy ra tên khốn khiếp nào? Dám cắt đứt chuyện tốt của lão tử?!”

“Ngâm!”

Đột nhiên một tiếng rống ngâm to rõ đến cực điểm vang vọng phía chân trời, vô thượng tôn uy trong phút chốc từ không trung tràn ngập ra!

Thần Long vừa ra, vạn thú thần phục!

Một đạo bóng trắng, đập không mà đứng, nhìn xuống Huyền Băng Giao, trong con người trong treo nhưng lạnh lùng là một mảnh miệt thị: “Chính là bọn chuột nhắt cũng dám khoe khoang ở trước mặt Bản Tôn?!”

Luận thành tích giả bộ, Nhị Khuyết tất nhiên độc lĩnh phong tao (đứng đầu).

Lời này vừa nói ra, hù Huyền Băng Giao sùng sốt: “Thần..... Thần Long tộc?!”

Bộ tộc Giao Long thân có Thần Long huyết mạch, mặc dù chỉ có một chút như vậy, cũng đủ để cho chúng nó tiểu ngạo đàn thú, nhưng ở trước mặt Thần Long nhất tộc chân chính, ngay cả loài bò sát đều không tính vào.

Nhân loại kiêu ngạo là thực lực, Linh thú kiêu ngạo lại là huyết mạch.

Ngay tại lúc Huyền Băng Giao này sùng sốt há hốc miệng, một đạo bóng dáng đột nhiên phi tới phía đuôi của nó, tốc độ vô cùng nhanh, tay nâng kiếm hạ xuống, lực lượng Âm Kim chợt lóe rồi biến mất, đuôi của Huyền Băng Giao nháy mắt lệch khỏi vị trí của Tiểu Hồ Nhi, lọt vào bên trong một bàn tay to khớp xương rõ ràng.

Một kích đắc thủ (ý nói việc làm thuận lợi), Lãnh Thiểu Diệp phi thân trở ra, nâng cổ tay vung lên, ném Tiểu Hồ Nhi về phía sau!

Cùng lúc đó, Nạp Lan Yên trong nháy mắt phá động mà ra, một cú xoay người xinh đẹp liền rơi xuống bên cạnh Âm Lâm Hồ, vừa mới ôm lấy Tiểu Hồ Nhi sắp rơi xuống đất, đưa một viên đan dược sớm chuẩn bị tốt vào trong miệng Tiểu Hồ Nhi.

Huyền Băng Giao và Âm Lâm Hồ đồng thời giận dữ!

“Nhân loại chết tiệt, các người đùa lão tử?!”

“Buông đứa nhỏ!”

Nạp Lan Yên một tay bóp cổ họng của Tiểu Hồ Nhi, mắt hồ một mảnh lạnh lùng nghiêm nghị: “Muốn cho nó chết, các người liền cứ việc động thử xem.”

“Người dám?”

“Nhân loại chết tiệt, người dám động vào con mồi của lão tử thử xem?!”

Nạp Lan Yên tăng thêm sức lực, hô hấp của Tiểu Hồ Nhi lập tức suy yếu: “Các người giết ta nhanh, vẫn là ta giết nó nhanh?”

“Nhân loại, người muốn làm gì?” Âm Lâm Hồ sắp nứt hai mắt, nhịn xuống xúc động muốn xé nhân loại trước mắt thành mảnh nhỏ, khó khăn nói, “Chỉ cần người buông nhi tử của ta, người muốn cái gì ta đều cho người!”

“Người cùng nhân loại ti tiện làm giao dịch?” Huyền Băng Giao quay đầu giận giữ, “Tất cả nhân loại đều là hỗn đản (thằng khốn) lật lọng, không một kẻ tốt!”

Huyền Băng Giao ngửa mặt lên trời hét một tiếng giận dữ, mạnh mẽ cúi người nhắm phía Nhị Nguyệt và Lãnh Thiểu Diệp: “Nhân loại, người dám đùa giỡn lão tử? Kẻ thứ nhất bị xé nát là các người!”

Nó nhưng lại lầm cho rằng một nhân loại ti tiện là Thần Long nhất tộc, đó là vũ nhục đối với chỉ số thông minh của nó, cũng là vũ nhục đối với Thần Long nhất tộc tôn quý!

Nhân loại đáng giận, dám đoạt con mồi của nó, nhất định phải xé bọn họ thành mảnh nhỏ!

“Đáng chết!” Nạp Lan Yên thầm mắng một tiếng, con Huyền Băng Giao hung ác này quả nhiên là đã lâu chưa bị ăn đòn!

“Tiểu Bảo, lên!”

Sớm vận sức chờ phát động, Tiểu Bảo vừa nghe thấy mệnh lệnh của Nạp Lan Yên, thân hình bỗng nhiên biến lớn, dài đến hơn hai mươi thước (mét), Cự Mãng lớn màu đen vừa ra trận, lập tức chiếm cứ nửa không trung!

Một mảnh đen nghịt, khí thế hiên ngang!

Tiểu Bảo đã vượt qua sự thử thách của lôi kiếp, thân thể chỉ kém một bước liền lột xác thành Giao (Giao Long), dù vậy, đối mặt Giao tộc Huyền Băng Giao khí thế một chút cũng không rơi xuống hạ phong, ngược lại lực lượng còn là đè ép Huyền Băng Giao!

Hai mắt của Huyền Băng Giao đại ra trong một cái chớp mắt, vô cùng khiếp sợ khó khăn nói: “Ngũ Độc Cự Mãng? Hơi thở của Long tộc..... Không đúng, như thế nào Ngũ Độc Cự Mãng lại có thể có hơi thở của Long tộc?”

Điều đó là không có khả năng!

Nhị Khuyết vén tóc trên trán, cười đến vô cùng phô trương đắc ý: “Không có khả năng? Loài bò sát nhỏ như ngươi không biết nhiều gì đó đi, ngoan ngoãn nằm xuống kêu thiếu gia một tiếng gia gia, tạm tha cho ngươi, như thế nào?”

Huyền Băng Giao lập tức hoàn hồn, âm âm giận dữ: “Nhân loại ti tiện, hôm nay lão tử không xé nát ngươi liền uổng là Băng Giao nhất tộc!”

Huyền Băng Giao cúi người nhắm phía Nhị Khuyết, nửa đường lại bị Tiểu Bảo cướp nói, trong giọng nói trẻ con giòn giòn giã giã lại mang theo

tôn uy cường ngạnh làm cho người ta không thể bỏ qua: “Huyền Băng Giao, đối thủ của người là ta!”

Tiểu Bảo cuốn lấy Huyền Băng Giao, một đen một trắng, giao phong giữa không trung, đúng là chẳng phân biệt được cao thấp!

Nhị Khuyết sửng sốt một chút, như thế nào đều không nghĩ rằng Tiểu Bảo ngày thường mềm yếu hay rơi nước mắt thế nhưng có thể cùng con Thần Thú kia đánh đến chẳng phân biệt được cao thấp.

Đột nhiên nghĩ đến lời nói “Chủ nhân, ta giúp người đánh nó” trước đó của Tiểu Bảo, thế mà lại không phải cuồng ngôn (lời nói ngôn cuồng).

Nhị Khuyết lú lờ, đứng ở không trung, không hề nhúng tay.

Đây là chiến đấu thuộc về Tiểu Bảo.

Nhưng mà tầm mắt lại gắt gao chăm chú vào trên người Tiểu Bảo, đầu ngón tay lưu chuyển kim mang, giữ lực mà chờ, để tùy thời trợ giúp.

Bên kia, Âm Lâm Hồ muốn xông lên cướp lại hài tử của mình, lại ở dưới uy áp của nam nhân mà không nhúc nhích được một chút nào.

Từ lúc Âm Lâm Hồ và Huyền Băng Giao tranh đấu đã hao phí hơn phân nửa tinh lực, vốn là bị vây giữa suy yếu cực kỳ nếu nó không phải dựa vào một phần chấp niệm đau khổ cứu hài tử kia để chống đỡ, chỉ sợ sớm đã ngã xuống đất bất tỉnh.

Lãnh Thiệu Diệp thản nhiên nhìn nó: “Không nghĩ nó chết, liền ngừng đừng nhúc nhích.”

Âm Lâm Hồ thấp giọng rống giận.

“Nếu không thì các người cùng chết.”

‘Xoát’ một tiếng, kiếm chỉ mi tâm!

Ám Lân Hồ trợn to đôi mắt màu vàng, nhìn mũi kiếm trước mi tâm, mũi kiếm kia không ngừng lưu chuyển Ám Kim quang (ánh sáng màu vàng đen) làm nó cảm thấy sợ hãi bất an phát ra từ nội tâm.

Nạp Lan Yên một tay giữ ở cổ họng của Tiểu Hồ Nhi, một chưởng đè ép ở ngực nó, trở tay lật ngược nó ở trong tay, một ngụm máu đặc cùng với một cái vật đen như mực lập tức phun ra từ trong miệng của Tiểu Hồ Nhi.

Thấy Tiểu Hồ Nhi phun ra máu đặc, năm ngón tay của Nạp Lan Yên động một cái, vô số ngân châm đâm vào đỉnh đầu, ngực, lưng cùng với tứ trảo (4 chân) của Tiểu Hồ Nhi.

Ngay sau đó, Nạp Lan Yên từ dưới đất nhổ lên một cây Không Tâm thảo, chia thành hai phần, một phần để vào trong miệng của hồ con, cúi đầu cắn một phần khác, miệng độ Linh khí đi qua. (lee: là chuyển Linh khí sang cho hồ con đó)

Mười hơi thở sau, năm ngón tay của Nạp Lan Yên vung lên, thu đi ngân châm trên người Tiểu Hồ Nhi.

Mà lúc này, Tiểu Hồ Nhi đang hấp hối đã muốn khôi phục hô hấp vững vàng, nhắm hai mắt lại ngủ say, còn thỉnh thoảng ngáy lên nho nhỏ.

Nhìn ánh mắt có chút mềm mại của Nạp Lan Yên, thần kinh buộc chặt cũng thoáng thả lỏng một ít, ôm lấy Tiểu Hồ Nhi đi về phía Ám Lân Hồ đã không hề có ý đồ công kích, nói: “Sau một khắc (15 phút) nữa, cho nó uống sữa (sữa mẹ) một lần, hẳn là sẽ không có vấn đề.”

Ánh mắt cảnh giác của Ám Lân Hồ dừng ở trên người Nạp Lan Yên, cong lưng, long trên cả người dựng lên: “Nhân loại, đến tột cùng người muốn làm gì?”

Nạp Lan Yên liếc mắt nhìn nó, cũng không sợ nó công kích, sờ sờ cái bụng của tiểu gia hỏa đang ‘vù vù’ ngủ trong long kia, chân thành đặt nó ở trước mặt Âm Lâm Hồ, nhếch môi cười đến vô cùng tùy hứng: “Ta vui lòng cứu tiểu gia hỏa này, người có ý kiến?”

Âm Lâm Hồ không hề có chút do dự, một phen xông lên trước bảo hộ Tiểu Hồ Nhi vào trong ngực, cảm thụ được nhịp tim đập vững vàng của hài tử, cố ngăn ẩm ướt ở hốc mắt, hít sâu một hơi, nhìn hai nhân loại trước mặt: “Các người điên rồi đi?”

Nếu không phải lúc này nó quá mức suy yếu, lấy thực lực của mấy nhân loại này, một móng vuốt có thể đánh bọn họ thành mảnh nhỏ.

Mấy nhân loại yếu như vậy, cũng dám vọt tới giữa trận chiến của nó và Huyền Băng Giao, sẽ không sợ không nghĩ qua là bị chúng nó đánh thành mảnh vụn sao?

“Điên hay không điên lại có có quan hệ gì đâu?” Nạp Lan Yên khẽ nhếch mắt hồ, giọng điệu bình tĩnh.

“Đúng vậy!” Cách đó không xa truyền đến giọng nói của Nhị Khuyết, bừa bãi lại kiêu ngạo, “Nhân sinh trên đời, chẳng phải muốn sống thống khoái? Thiếu gia nhìn con loài bò sát kia khó chịu, đánh nó lại như thế nào?”

Nạp Lan Yên nhếch lên đôi môi đỏ mọng, cuồng ngạo bừa bãi.

Lãnh Thiếu Diệp hờ hững mà đứng, lãnh khốc bá đạo.

Đều là tùy hứng đến cực điểm, đều là cuồng vọng đến cực điểm, đều là tùy ý đến cực điểm!

“Ha ha ha ha, nhân loại có ý tứ!”

Chân trời đột nhiên truyền đến một giọng nói nam tử cõi mở hào phóng, đồng thời cùng với một cỗ uy áp khủng bố đến cực điểm từ không tán ra khắp nơi!

“Mẹ nó!”

Huyền Băng Giao nghe thấy giọng nói này, cả người run lên, con người đột nhiên co rụt: “Mẹ nó, như thế nào lão gia hỏa này đã xuất quan?”

Ngay sau đó, Huyền Băng Giao quay đầu một cái tránh đi công kích của Tiểu Bảo, nhanh chóng chạy trốn về phía ngược lại.....

Phanh!

Một đạo hắc quang (ánh sáng màu đen) hiện lên, Huyền Băng Giao mới vừa rồi còn vô cùng cuồng ngạo trong phút chốc liền giống như con diều đứt dây bay ngược ra ngoài, da thịt nổ tung, máu tươi văng khắp nơi!

‘Oanh’ một tiếng, thật mạnh ngã trên mặt đất, lập tức đập ra một cái hố to sâu hơn mười thước (mét)!

Nạp Lan Yên vung tay áo tản đi cát bụi, khi tầm mắt quét qua Huyền Băng Giao trong hố lớn, con người nháy mắt phóng đại, thế nhưng thấy Huyền Băng Giao kia huyết nhục (máu thịt) bay tứ tung, hơi thở hoàn toàn không còn.....

Một con Cửu phẩm Thần Thú Huyền Băng Giao, hoàn toàn chết rồi!

Thật mạnh!

Tinh thần của ba người Nạp Lan Yên buộc chặt, nhìn đến chân trời có một đạo bóng dáng to lớn đập phong mà đến, dáng người khô ngô cường tráng, ngũ quan sắc bén như được gọt giữa, đôi mắt màu vàng bá đạo đến cực điểm, mặc một cái đoạn khố màu đen, cõi trần, cơ bắp nổi lên, trước

ngực trên có một vết sẹo khủng bố, cũng không lộ ra xấu xí, ngược lại càng tăng thêm một tia bá đạo cùng cuồng dã!

Một nam nhân cường đại, và khủng bố chói mắt!

Nam nhân đi nhanh xẹt qua ba người Nạp Lan Yên, đi đến bên người Âm Lâm Hồ, cẩn thận kiểm tra nó một phen, mới nhẹ nhàng thở ra: “Tỷ, người không có việc gì là tốt rồi.....”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Trở Về!

Ám Lân hồ nhìn thấy nam nhân đã đến, mới hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra, lắc lắc đầu, tròn mắt nhìn về phía Tiểu Hồ Nhi trong lòng, trong mắt vàng lóe ra tia sáng dịu dàng: “Ta không sao, hài tử cũng không có việc gì.”

Nam nhân cẩn thận kiểm tra qua mẫu tử hai người, sau khi xác định cũng không có gì đáng lo ngại mới xoay người nhìn về phía ba người Nạp Lan Yên, ở chỗ sâu trong mắt vàng là lãnh duệ (lạnh lùng + sắc bén) bá đạo, nói ra một câu có lực: “Ám Táp ta thiếu nợ các người một lần.”

Nam nhân giơ năm ngón tay lên không trung, một chút lực lượng màu đen ngưng tụ thành ba chiếc lá đen ở lòng bàn tay, đưa cho ba người, mặt mày kiêu căng: “Về sau có thể cầm lá cây đến cực Âm Ma quật tìm ta, ta có thể giúp các người ba lần.”

Nạp Lan Yên nhướng mày, nở nụ cười: “Cái gì đều có thể?”

Nam nhân nhíu mày, vẫn là gật đầu: “Đúng vậy.”

“Làm gì phiền toái như vậy, ba chiếc lá cây dùng một lần.” Nạp Lan Yên hồ hững nói, “Chiếu cố thật tốt Tiểu Hồ Nhi là được, sau này không gặp lại!”

Nam nhân sững sốt.

Ba người Nạp Lan Yên, Lãnh Thiệu Diệp và Nhị Khuyết đã muốn xoay người đi ra xa hơn mười thước (mét).

Trong mắt vàng hiện lên một chút dị sắc, vừa vặn thấy nam tử nhân loại một bộ trường sam hắc kim (quần áo màu vàng đen) kia quay đầu, đối diện với một đôi mắt ưng thâm thúy ngẫm có ý cảnh cáo lạnh như băng, mà rậm vừa nhú, sống lưng có chút lạnh run.

Lại nhìn qua, một con Tử Kim Bằng đã muốn giương cánh mà đến, nằm sấp xuống để ba người ngồi lên rồi bay về phía chân trời.

“Nhân loại kia, không đơn giản.” Giọng nói suy yếu của Âm Lân hồ vang lên, trong đó còn kèm theo một tia nghĩ mà sợ, “Ám Kim lực trên người của hắn rất khủng bố.”

“Xác thực không đơn giản.” Nam nhân nhìn thoáng qua Huyền Băng Giao đã mất sinh cơ, “Cho dù ta không ra tay, con loài bò sát này cũng sống không quá hôm nay.”

“Tiểu Táp, để tra một chút xem bọn họ là người nào.” Âm Lân hồ cúi đầu liếm liếm Tiểu Hồ Nhi trong lòng, “Hôm nay nếu không có bọn họ Tiểu Lân sợ là dữ nhiều lành ít, ân (ơn nghĩa) luôn phải trả đấy.”

Nam nhân gật đầu đáp ứng.

Âm Lân hồ lại nói: “Lần sau gặp lại, thu liễm thái độ của đệ một chút.”

Nam nhân nhướng mày: “Tỷ, ta đã đủ thu liễm.”

Âm Lân hồ suýt chút nữa thì chụp một móng vuốt qua: “Nếu người này có thể thu liễm một nửa tính tình, trời cũng nhỏ một nửa rồi. Quên đi, đệ đi đưa con Huyền Băng Giao này cho cô nương kia đi.”

Trước mắt nam nhân thoáng hiện một đôi mắt hồ xinh đẹp kiêu ngạo, vốn còn muốn cự tuyệt nhưng lời nói đã đến bên miệng lại thu về: “Đi, ta trước đưa tỷ và Tiểu Hồ Nhi trở về.”

Trên lưng Tử Kim Bằng.

Nạp Lan Yên rung đùi đắc ý, sâu kín thở dài: “Đáng tiếc, đáng tiếc thật.”

Nhị Khuyết cắn răng: “Đáng tiếc cái gì đâu, biểu tình bố thí như vậy, nếu không phải là thiếu gia đánh không lại hẳn, đã sớm cho hai cái tát qua rồi! Lão đại người làm tốt lắm, không phải là con Siêu Thần Thú sao, sớm hay muộn thiếu gia cũng mạnh hơn hẳn!”

Lãnh Thiếu Diệp liếc mắt nhìn Nhị Khuyết: “Hồ Ly nói là con Huyền Bằng Giao kia.”

Nạp Lan Yên gật đầu, sờ sờ đầu nhỏ trơn trượt của Tiểu Bảo: “Đáng tiếc nội đan của Huyền Bằng Giao, nếu không Tiểu Bảo có thể biến thân thêm một tầng rồi.”

Nội đan của một con Cửu phẩm Thần Thú Huyền Bằng Giao tu luyện mấy trăm năm đó nha, ngấm lại liền cảm thấy thịt đau, rất đáng tiếc.

“Nếu không phải nửa đường nhảy ra một tên Trình Giáo Kim (*), giết chết Huyền Bằng Giao, chúng ta cũng giết được đấy.” Nhị Khuyết cũng thấy tiếc, Tiểu Bảo và hơi thở Long tộc trên người của hắn có áp bách bầm sinh với Giao tộc, nếu không phải tên nam nhân kia đột nhiên xông ra phá, thu thập Huyền Bằng Giao cũng chỉ là vấn đề thời gian, huống chi.....

(*) Trình Giáo Kim (589-665): thông tin cụ thể về xin tra thêm trên GG, ở đây ý nói là kẻ ngáng đường.

Nhị Khuyết nhin không được tiến đến bên người Lãnh Thiếu Diệp: “Lãnh Thiếu Diệp à, người tu luyện công pháp gì vậy? Âm Kim lực kia thế nhưng làm cho huyết mạch (máu) Long tộc trong cơ thể ta cũng thấy e ngại, người xác định đời này người đúng là nhân loại sao?”

Cái loại e ngại này, rõ ràng là huyết mạch áp chế giữa Thú tộc mới có thể cảm giác được.

Hôm nay Lãnh Thiếu Diệp chỉ xuất thủ hai lần, một kiếm chém xuống làm Huyền Băng Giao và Âm Lân hồ tách ra, một kiếm cướp đi Tiểu Hồ Nhi, về sau chỉ dùng khí thế liền ngăn chặn Âm Lân hồ sốt ruột cứu nhi tử.

Nhưng loại hơi thở khủng bố khiếp người này, lại thời thời khắc khắc bao phủ ở đỉnh đầu của hắn.

Nhị Khuyết tin tưởng, ngay lúc đó Huyền Băng Giao và Âm Lân hồ tất nhiên cũng có cảm giác giống như vậy.

Trong con người màu đỏ tươi của Tiểu Bảo cũng hiện lên một chút ý sợ hãi: "Ta cũng cảm giác được, thực đáng sợ."

"Nếu gia không phải người, chẳng phải người đã sớm là tên bán thú (nửa người nửa thú) rồi sao?" Tam gia cười lạnh, "Không chút bản lãnh bảo vệ tính mạng, gia dám để cho các người dính vào sao?"

Nhị Khuyết sờ sờ cái mũi có chút suy yếu nói: "Thiếu gia thế nhưng là nhân loại đường đường chính chính đó."

Tiểu Bảo bồn chồn, mềm mềm nhu nhu hỏi: "Đường đường chính chính không phải dùng như vậy chứ?"

Nhị Khuyết trừng lớn con ngươi: "Thiếu gia thích dùng như vậy, có ý kiến à?"

Tiểu Bảo gơ đầu lên, không chút nào yếu thế: "Thế nào, không phục thì đánh một trận đi?"

Nạp Lan Yên tức giận gõ đầu của Tiểu Bảo: "Cái này là học với ai đây?"

Tiểu Bảo lè ra lưỡi rắn, cái đuôi chỉ chỉ Nhị Khuyết: "Hắn."

"Tiểu Bảo ngươi đây là vu hãm (vu cáo hãm hại)! Vu hãm! Thiếu gia muốn khiêu cáo ngươi!" Nhị Khuyết giận đến giơ chân, ai có thể nói cho hắn biết làm sao tiểu gia hỏa vốn đơn thuần này lại càng ngày càng đen tối rồi hả?

"Có người đến." Lãnh Thiệu Diệp đánh gãy lời nói của Nhị Khuyết, đứng dậy nhìn về phía sau lưng, thần sắc lạnh lùng, trong mắt ửng một mảnh thâm thúy lạnh lùng.

Nạp Lan Yên và Nhị Khuyết quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nam tử ở trần cường tráng kia đạp không mà đi, như giẫm trên đất bằng, trong nháy mắt liền đuổi tới sau lưng Tử Kim Bằng, lúc nhìn thấy bọn họ, trong mắt vàng bá đạo hiện lên một vòng mắt tự nhiên, khóe miệng có chút cứng ngắt giật ra một cái đường cong, ném một cái nhẫn trữ vật cho Nạp Lan Yên: "Con mồi của các ngươi, vật quy nguyên chủ."

Nạp Lan Yên tiếp nhận nhẫn trữ vật, thần thức tìm tòi, thấy bên trong đúng là thi thể của Huyền Băng Giao, đuôi lông mày nhướng lên: "Khách khí."

Nhìn thấy Nạp Lan Yên nhận lấy, khí tức thô kệch ngang ngược quanh thân nam tử hơi có chút nhu hòa, mày rậm vừa nhấc, mắt vàng hiện lên một vòng thâm ý: "Ánh mắt của ngươi rất mê người, ta nghĩ, ta sẽ lại tới tìm ngươi."

Tiếng nói vừa dứt, nam tử đã lập tức quay người, đi nhanh về phía ngược lại lúc đi đến, sau mấy hơi liền biến mất ở trong tầm mắt.

Nhị Khuyết mắt tinh thấy được bên tai nam tử ửng đỏ, nhin không được cười to lên tiếng: "Ha ha ha ha, lão đại ngươi đây coi như là bị hắn lừa giỡn sao? Hơn nữa bề ngoài của nam nhân này giống như thật ngây thơ không ngờ đó nha, lão đại, ta xem không sai! Không sai!"

Độ ẩm xung quanh lập tức hạ thấp, lạnh thấu xương.

Da đầu Nhị Khuyết run lên, vẫn duy trì biểu tình cười to cứng ngắt quay đầu, vừa mới bắt gặp một khuôn mặt tuấn tú đen như than đá, độ ẩm dưới đáy mắt đen và sâu kia đã không ngừng dưới âm rôi, đưa tay nâng cằm hợp lại. Ngượng ngùng nhìn về phía bầu trời: "A ha ha ha, hôm nay thời tiết thật là không tệ."

"Tam gia?" Nạp Lan Yên một tay giơ thẳng lên, "Ta thề, ta cũng không làm bất luận chuyện gì vượt quá giới hạn nha!"

Lãnh Thiếu Diệp ôm Nạp Lan Yên, hôn môi của nàng một cái, gió nhẹ lướt qua sợi tóc, đáy mắt hiện ra dịu dàng bá đạo, môi mỏng nhếch lên: "Người dám làm một cái thử xem?"

Tình địch mà thôi, đến một tên đánh một tên, đến một đôi đánh một đôi!

Nhị Khuyết âm thầm bĩu môi, lấy Long tộc huyết mạch hôm nay hẳn thức tỉnh thề, nam nhân này tuyệt đối coi trọng lão đại nhà mình rồi! (lee: anh NK này đúng là thiếu dây mà, chuyện hiển nhiên thế này mà bây giờ anh mí khẳng định = =)

Tròng mắt vừa chuyển, Nhị Khuyết nhìn qua phương hướng nam nhân rời đi cười đến mặt mũi tràn đầy gian trá, một khi Siêu Thần Thú cao ngạo nhận định chính là một đời một thế, chắc chắn, Âm Lân hổ nhất tộc cũng không phải loại cam nguyện lui ra phía sau, xem ra sau này Lãnh Thiếu Diệp chịu đủ rồi.

Tiểu Bảo quần người nằm ở trên vai Nhị Khuyết, nhỏ giọng nói: "Cảm giác, cảm thấy người đang nghĩ chuyện tìm đường chết."

Nhị Khuyết vỗ vỗ đầu của Tiểu Bảo: "Tiểu gia hỏa, người không hiểu, một trong những điểm tốt nhất của độc thân chính là có thể xem các loại

cuộc vui mà không áp lực."

"Hả? Có cái gì tốt nói cho ta cũng vui một chút?" Giọng nói sâu kín vang lên ở sau lưng, Nhị Khuyết sợ tới mức giật mình một cái, quay đầu lại chỉ thấy Nạp Lan Yên đang liếc mắt nhìn, âm trầm mà nhìn hẳn, nhếch môi cười ngây ngô nói, "Không có không có, ta và Tiểu Bảo đang đùa giỡn thôi, làm sao có thể sẽ nói muốn nhìn các loại trò hay của Lãnh Thiếu Diệp đây?" (lee: chưa đánh đã khai ~~)

Người đã nói ra được không nào?

Tiểu Bảo thất bại gục đầu xuống, cuối cùng nó cũng rõ ràng cái gì gọi là đồng đội giống như heo mà Nhị Khuyết đã từng nói qua với nó!

Tam gia đối với chuyện này, chỉ thần nhiên nói ra một câu: "Nhị Khuyết, người nên cầu nguyện cho chính mình độc thân cả đời đi."

Nhị Khuyết che miệng, khuôn mặt khóc không ra nước mắt, đã độc thân đến ngay cả bóng dáng vợ thế nào cũng không có gặp còn phải thừa nhận uy hiếp như thế, đời người có thể khổ bức (đau khổ + áp bức) hơn thế không?

Nạp Lan Yên đã không đành lòng lại nhìn rồi.

Chỉ số thông minh của Nhị Khuyết này, quả thực đã thoát khỏi phạm vi nhận thức của con người rồi.

Thân là bá chủ bầu trời, tốc độ của Tử Kim Bằng tất nhiên là không tầm thường, trên đường đi không gặp thêm hiểm trở nào, sau nửa canh giờ ngắn ngủn, đã đến vùng trời của Liệt Diễm đế đô.

Nạp Lan Yên nhìn đường đi một hồi náo nhiệt phồn hoa, mở rộng hai tay duỗi lưng một cái, híp con người hưởng thụ nói: "Quả nhiên vẫn là không khí trong nhà mình thoải mái hơn!"

Hơn nữa, bầu không khí náo nhiệt trên đường này, đúng là nhìn không ra là mới trải qua một hồi đại chiến mấy ngày trước một chút nào.

"Không sai không sai." Nhị Khuyết dùng sức gật đầu, nhìn phía dưới mà hai mắt đã lóe lên nước mắt, nhìn phương hướng Cung gia, hai mắt lưng tròng, rốt cục có thể trở về nhà, rốt cục có thể thoát khỏi Lãnh Tam gia biến thái dùng uy áp hành hạ hãm một đường rồi, không thể chờ đợi được rống lớn, "Lão đại, ta trở về trước, chúng ta gặp lại sau nha!"

Nói xong, cũng không để ý lúc này đang ở trên không trung trăm mét, trực tiếp nhảy xuống.

Nạp Lan Yên bất đắc dĩ cười cười, quay đầu lại hôn lên đôi môi mỏng lạnh buốt của Lãnh Thiếu Diệp một cái: "Tam gia, ta phải đi một chuyến đến Nạp Lan gia trước."

"Đi đi, ta cũng phải đi một chuyến đến hoàng cung trước." Bàn tay lớn của Lãnh Thiếu Diệp vỗ tóc của nàng một phen, "Buổi tối muốn ăn cái gì, gia xuống bếp làm cho nàng."

Nạp Lan Yên lập tức vui vẻ: "Ôi!!! Tam gia còn có thể nấu cơm à?"

"Cũng không nhìn một chút gia là nam nhân của người nào đó." Lãnh Thiếu Diệp nhướng mày, hùng hồn nói.

"Mì sợi." Nạp Lan Yên cười híp mắt cong cong con người, "Mì trứng gà cà chua, phải là dùng tay nhào bột làm sợi nha!"

Hai người đều là đã ăn quen mì sợi.

Mà hiện tại ở chỗ này, món chính cơ bản toàn bộ là cơm, không phải là ăn không quen, nhưng thỉnh thoảng vẫn là sẽ hoài niệm (nhớ nhung) một chút tư vị các loại mì phở.

"Đi, vợ, buổi tối chúng ta sẽ ăn mì." Lãnh Thiếu Diệp ôm Hồ Ly nhà mình lại hôn mấy ngậm, mới cảm thấy mỹ mãn mà đưa nàng đến Nạp Lan quý phủ, vẫn không quên nói rõ một câu, "Buổi tối về sớm một chút."

Nạp Lan Yên nhắc cái cằm của Lãnh Thiếu Diệp lên, cười đến vẻ mặt tà mị ngang ngược: "Tiểu mỹ nhân, ở nhà chờ gia sủng hạnh nha."

Lãnh Thiếu Diệp bắt lấy bàn tay làm loạn trên cằm, búng trán nàng một cái, nhếch môi mỏng một cái: "Hồ Ly, gia không ngại để nàng ở trên đầu."

PHỐC....

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Chuyện Cũ Năm Đó, Phụ Mẫu!

Một đạo âm thanh phun nước đột nhiên vang lên, hai người ánh mắt rét lạnh, chỉ thấy một vị thiếu nữ đang mặc y phục màu lam khí khái hào hùng đang ngồi trong nội viện, tay cầm ly trà, ngượng ngùng phất tay với hai người: "Này, ta cái gì đều không nghe thấy..."

Nạp Lan Nặc tỏ vẻ thực vô tội.

Nàng chính là ở trong viện của mình tranh thủ lúc rảnh rỗi mà uống ly trà, liền nhìn thấy hai người đột nhiên từ trên trời giáng xuống, không e dè đàm luận cái vấn đề gọi là tư thế cơ thể.

Một vị nhân vật chính trong đó, đúng là Ngũ muội đã rời đi để đi gần mười ngày của nàng.

Ừ, không đúng, nàng cái gì cũng chưa nghe được, cũng cái gì đều không nghe hiểu.

Khóe miệng của Nạp Lan Yên khẽ co rút, quay đầu trừng mắt nhìn Tam gia: "Chàng đi về trước đi."

Tam gia thân nhiên quét mắt qua Nạp Lan Nặc không ngừng thu nhỏ cảm giác tồn tại lại, xoa xoa tóc của Nạp Lan Yên: "Vậy gia đi trước."

Sau khi Tam gia rời đi, Nạp Lan Nặc mới phẫn nộ sờ sờ cái mũi, đứng dậy đi đến bên người Nạp Lan Yên hỏi: "Tiểu Yên, mọi chuyện đều làm thỏa đáng?"

Nạp Lan Yên cười tủm tỉm nói: “Đúng vậy, thoát nhìn bộ dáng của nhị tử trái lại thực nhàn nhã nha.”

Nhị tử?

Nạp Lan Nặc thần sắc sững sốt, lập tức cười cười, anh khí mườì phần lại mang theo một cỗ hào sảng nhiệt tình của nam nhân: “Tiểu Yên, ta thế nhưng là vừa mới ở bên trong bề bộn trộm nhàn rồi một lát, hơn nữa ta thật sự cái gì đều không có nghe được nha, tuyệt đối không có nghe thấy vị trí trên dưới không nên nghe gì đó, thật!” (lee: lại 1 người chưa đánh đã khai ~~)

Nói xong còn gật gật đầu, đối với lời nói của chính mình tỏ vẻ vô cùng đồng ý.

Độ cong nơi khóe miệng của Nạp Lan Yên càng thêm mê người: “Mấy ngày nay thực lực của nhị tử tiến triển có vẻ có chút chậm đó, sáng mai ta tự mình vì nhị tử chuẩn bị một phần huấn luyện, như thế nào?”

Nạp Lan Nặc trực giác có nguy hiểm, nhưng vẫn là không sợ chết nâng tay huých cô nương sớm đã hồng thấu hai tai trước mặt: “Ha ha ha, tiểu Yên người đây là đang xấu hổ sao? Nhị tử ta đột nhiên nhớ tới còn có chút chuyện, trước hết đi làm việc đã.”

Mắt thấy tươi cười trên mặt tiểu Yên càng ngày càng nguy hiểm, Nạp Lan Nặc đùa giỡn xong lập tức dưới chân bôi dầu, chuồn nhanh chạy lấy người, trong không khí chỉ còn lại có một câu cuối cùng nàng hét ra: “Đúng rồi, lão gia tử đã xuất quan, đã chờ muội đã trở lại đó.”

Nạp Lan Yên nhin không được cười cười, lắc lắc đầu, cảm thấy một mảnh ấm áp.

Đó là ấm áp chỉ có người nhà mới có thể cho.

Nhưng mà quay đầu nhìn gian phòng trong tiểu viện tử Nạp Lan Nặc đang ở này, mày không khỏi nhú lại, bước chân dừng một chút, mới xoay người đi ra khỏi cửa viện.

Đọc theo đường đi bọn thị vệ nha hoàn trong phủ nhìn thấy Nạp Lan Yên trước tiên đều là sửng sốt, sau đó mới mang theo vô cùng nóng rục và sùng kính, cung kính nói với nàng một tiếng: “Chào Gia chủ.”

Hiển nhiên ngày đó hành động vĩ đại Nạp Lan Yên trọng chinh Nạp Lan gia tộc sớm mọc rễ ở trong lòng những gia đình này.

Nạp Lan Yên một đường đều cong cong con người, tươi cười thuần lương, tựa hồ ngày đó ngũ tiểu thư Nạp Lan gia tâm ngoan thủ lạt không có một chút quan hệ với nàng.

Ai ngờ mới vừa đi đến bên ngoài rừng trúc chỗ viện của lão gia tử, chợt nghe một đạo âm thanh hùng hậu mười phần nổi giận mắng: “Thằng nhóc con người, lão tử không ở đây mấy ngày nay rồi cuộc chém bao nhiêu cây trúc của lão tử? Làm bè trúc? Có tin hôm nay lão tử lấy người làm mái chèo chèo thuyền hay không?”

“Ai ôi đa (cha) à, thân đa (cha ruột) à, nhi tử ngài thật vất vả muốn thoát ly độc thân tìm cho ngài một nhi tức (con dâu), đừng đánh mặt mà, ta còn trông cậy vào khuôn mặt này đi lừa nhi tức cho ngài đó! Ai ôi đau đau!”

Nạp Lan Yên nhìn thấy rừng trúc có một mảnh bị chặt trụ lúi, mí mắt không khỏi nhảy lên, Nạp Lan gia ai chẳng biết phiến rừng trúc này là thịt trong lòng lão gia tử, ngày đêm tỉ mỉ chiếu cố, sợ một cây xảy ra vấn đề gì đó.

Lần này ngược lại, cánh rừng bảo bối này bị tứ thúc chặt mất một mảnh lớn, ít nhất cũng phải hai ba mươi cây, đây không phải lag điển hình nhổ lông trên miệng cọp, muốn chết sao?

“Ai u! Cha à! Ta đã lớn như vậy rồi thế nào ngài còn đánh đòn đây đau đau đau!”

“Còn đánh người? Hôm nay liền đánh chết tên không biết điều người, đỡ phải mỗi ngày chạy nơi này chọc tức lão tử!”

Phanh!

Cửa lớn phòng trúc bị lực lớn phá mở từ bên trong, một nam nhân lưng hùm vai gấu chặt vật chạy trốn đi ra, miệng còn thét to than thở: “Cha người đừng đánh đầu mà, đánh choáng váng ta còn như thế nào lấy nhi tức cho ngài đây..... Ai ôi, tiểu Yên con đã trở lại?”

Nạp Lan Bằng chạy trốn chết nhìn lên thấy hồng y thiếu nữ cách đó không xa dịu dàng mà đứng, ánh mắt lập tức sáng lên, giống như nhìn thấy núi lớn có thể dựa vào, bộ dáng xun xoe chạy tới bên người Nạp Lan Yên: “Tiểu Yên mau mau mau cứu mạng!”

Nạp Lan Yên vội vàng nghiêng thân mình vọt đến một bên, vẻ mặt đồng tình nói: “Tứ thúc, một đường chạy thật tốt.”

“Tiểu Yên con không thể thấy chết mà không cứu được!” Nạp Lan Bằng vừa thét to xong, trên miệng liền hung hăng bị cây chổi đánh trúng, hấn đau đến nhe răng nhếch miệng ngao ngao kêu la, mắt thấy tiểu chất nữ nhà mình mẹ nó không tiến lên, liền nhảy lên chạy ra phía ngoài rừng trúc, “Đa (cha) à, thân đa (cha ruột) à, con sai lầm rồi còn không được sao.....”

“Thằng nhãi con!” Lão gia tử nhìn Nạp Lan Bằng chạy nhanh như bay biến mất dạng, tức giận đến giận dữ, “Nếu không mang nhi tức (con dâu) về nhà, lão tử liền lột da của người ra!”

Sau khi lão gia tử mắng xong, xoay người nhìn về phía Nạp Lan Yên đứng một bên, tức giận trên mặt đều trút bỏ hết, chỉ còn lại tràn đầy từ ái cùng đau sủng, xoa xoa tóc của nàng, cẩn thận kiểm tra tôn nữ (tôn nữ) bảo

bồi một vòng: “Đến, nói cho gia gia, mấy ngày nay đi ra ngoài có người khi dễ con hay không?”

Lần này lão gia tử bề quan thành công đột phá tới Tiên Thiên cảnh giới, cả người phong thái toả sáng, nếp nhăn trên mặt cũng biến mất không thấy, thoạt nhìn trẻ tuổi hơn rất nhiều, mày rậm mắt to, không giận tự uy, rất có khí phách của trung niên mỹ nam tử điển hình.

Nạp Lan Yên nhìn lão gia tử một bộ dáng ai dám khi dễ con lão tử liền khi dễ hẳn, nhướng mi vui vẻ nói: “Gia gia yên tâm, kẻ dám khi dễ con đều bị con đánh trở về! Cũng không nhìn xem con là tôn nữ của ai?”

“Tốt! Không hổ là tôn nữ của ta!” Lão gia tử bị bộ dáng kiêu ngạo này của tôn nữ chọc cười ha ha, “Đúng vậy, ai dám khi dễ ta liền trực tiếp đánh trở về! Đánh không lại gia gia đi giúp con đánh!”

“Đương nhiên.” Nạp Lan Yên đỡ cánh tay của lão gia tử, đắc ý dào dạt nói, “Gia gia nhưng là chỗ dựa lớn nhất của con!”

Lão gia tử bị tôn nữ nhà mình nói được tâm hoa nở phóng (mở cờ trong bụng), nhìn một cái, nhìn xem, so với thằng nhóc nhiều lần chọc giận mình kia, tôn nữ không phải chính là tri kỷ tiểu áo bông sao?

Nạp Lan Bằng trốn ở bên ngoài rừng trúc nghe tiếng cười to của lão gia tử, lòng còn sợ hãi vỗ ngực một cái, may mắn tiểu Yên đã trở lại, nếu không hôm nay hẳn không bị lão gia tử lột một lớp da là không xong, nhưng mà

Nạp Lan Bằng nghĩ đến tác dụng thật sự của những cây trúc kia, lại nhìn không được nhếch miệng cười, chờ sau khi hẳn chuẩn bị cho tốt, xem lão gia tử có cười đến miệng nở hoa hay không?

Trong nhà gỗ.

Nạp Lan Yên nói với lão gia tử quá trình đi ra ngoài lần này, thẳng đến khi lão gia tử nghe đến sửng sốt.

Cái gì mà dưới cơ duyên xảo hợp cùng Địa Tinh tộc Vương tử kết thành bằng hữu, cái gì mà dùng thuật luyện đan chinh phục toàn bộ Địa Tinh tộc, cái gì mà cùng Địa Tinh tộc đạt thành hàng loạt giao dịch, cái gì mà từ nay về sau cùng Địa Tinh tộc bước trên con đường hữu nghị lấy đan dược đổi vũ khí

Cuối cùng lão gia tử vỗ bàn, đặc biệt kiêu ngạo mà cười to nói: “Tốt! Tốt! Tốt! Không hổ là tôn nữ của ta! Ha ha ha ha!”

Nhìn lão gia tử vui vẻ, Nạp Lan Yên cũng nghiêng đầu nở nụ cười, đưa cho lão gia tử một ly trà, nói: “Gia gia, kế tiếp đối với chúng ta con có chút tính toán khác.”

Lão gia tử tiếp nhận ly trà: “Nói xem.”

“Con tính tự mình đến phân gia (*) chọn lựa một ít đệ tử ưu tú.” Nạp Lan Yên lẳng lẳng nói xong quyết định của chính mình, “Hiện tại chúng ta không thiếu đan dược, không thiếu công pháp, mà bây giờ ngay cả vũ khí chúng ta cũng không thiếu. Con nghĩ tự mình đi một chuyến các đại phân gia nhìn xem tình huống, hơn nữa bọn đại ca cũng thật lâu không về nhà đi?”

(*) phân gia: là các nhánh của gia tộc sinh sống ở những nơi khác.

Hiện tại Nạp Lan gia tộc tài nguyên gì cũng không thiếu, chỉ thiếu duy nhất chính là nhân tài (người có tài).

Ở trên đường trở về Nạp Lan Yên đã nghĩ đến vấn đề này, lấy sự ưu tú của Nạp Lan Song, Nạp Lan Nặc, Nạp Lan Vũ và Nạp Lan Tịch đến xem, các đại phân gia tất nhiên không hề thiếu đệ tử ưu tú, còn nữa dù sao điều

kiện ở phân gia cũng có hạn, lúc này không đào chân tường (*), còn chờ khi nào?

(*) đào chân tường ở đây ý nói nhân cơ hội chiếm lấy chỗ tốt của người khác.

“Những việc này con quyết định là được rồi.” Nạp Lan Phụng Thiên đặt ly trà xuống, giữa mi tâm (*) mang theo một chút phiền muộn, “Con muốn đích thân đi mà nói, đi đến Thánh Thành xem một chút đi, ai.....”

(*) mi tâm: chỗ giữa hai đầu lông mày.

Thánh Thành?

Nạp Lan Yên nhìn vẻ mặt suy sụp tinh thần của lão gia tử, nhíu mày, trong phân gia ở Thánh Thành có người nào ở sao?

Lão gia tử thở dài, có chút hao tổn tinh thần nói: “Nãi nãi (bà nội) của con ở phân gia Thánh Thành.”

“Nãi nãi?” Nạp Lan Yên kinh ngạc mở to hai mắt, trong đầu chưa từng có trí nhớ gì về nãi nãi, làm cho nàng vẫn cho là nãi nãi đã qua đời rồi, thì ra là ở phân gia Thánh Thành?

“Tiểu Yên.....” Lão gia tử nhắm mắt, giọng nói khàn khàn, “Có một số việc, cũng đến lúc nên nói cho con biết.”

Nạp Lan Yên không khỏi nắm chặt hai đấm (nắm đấm á), há miệng thở dốc, nhưng không có phát ra âm thanh gì.

“Tiểu Yên, phụ thân của con là một thiên chi kiêu tử chân chính, 15 tuổi đột phá Tiên Thiên, 18 tuổi đột phá Linh Thánh rời đi Liệt Diễm.” Lão gia tử đứng lên, đi đến bên cửa sổ, nhìn một mảnh rừng trúc kia, “Năm ấy nó hai mươi ba tuổi, mang về đây mẫu thân của con. Mẫu thân của con tên

là Đông Phương Khuynh Thành, là một tiểu cô nương rất được, con lớn lên rất giống mẫu thân con, nhất là cặp mắt kia.”

Nạp Lan Yên vẫn luôn không có trí nhớ liên quan đến phụ mẫu, cụp xuống mi mắt, lẳng lặng nghe gia gia nói.

“Còn nhớ rõ lúc phụ thân con vừa mang mẫu thân con trở về, nàng còn khẩn trương ấp a ấp úng, nhưng không lâu sau liền lộ ra bản tính, linh hoạt tinh quái nho nhỏ chinh mọi người trong quý phủ mà không làm ảnh hưởng đến toàn cục một phen, làm cho quý phủ náo nhiệt hơn rất nhiều.”

Lão gia tử không khỏi lộ ra một chút ý cười, “Phụ thân con đó, liền mỗi ngày đi theo sau mẫu thân con thu thập tàn cục, cố tình còn vô cùng vui vẻ, nó ấy à, gương mặt cả ngày nghiêm túc lãnh khốc, chỉ cần mẫu thân con ôm hân một cái, lại có thể cười ngây ngô cả một ngày.”

Nạp Lan Yên không khỏi cũng cười lên, dường như trước mắt hiện ra một đôi bích nhân, mẫu thân linh hoạt tinh quái, phụ thân mặt ngoài lãnh khốc kì thực thâm ôn, bọn họ nhất định là rất yêu nhau nha.

“Con sẽ không biết, năm đó lúc bộ dáng của phụ thân con biết mẫu thân con mang thai, cho tới bây giờ ta cũng chưa thấy qua tiểu tử ngốc như vậy, ngõ nhỏ nào trên đường cũng chạy vào, chạy trên đường cái gặp ai cũng hét to mình sắp làm cha rồi.” Lão gia tử nghĩ lại khi đó, vẫn có nhin không được mà vui vẻ.

“Có thể, ngay tại 1 năm con sinh ra kia.” Tươi cười trên mặt lão gia tử dần dần biến mất không thấy, năm đấm trong ống tay áo hung hăng năm chặt, giọng nói cũng trở nên khàn khàn, “Một đám người từ trên trời giáng xuống, trong đó có một người, giơ tay lên một chiêu phá hủy tất cả căn cơ của Nạp Lan gia ta, bọn họ..... Là tộc nhân của mẫu thân con.”

Hô hấp của Nạp Lan Yên cứng lại.

“Là ta vô năng (không có năng lực), bảo hộ không được bọn hăn.” Lão gia tử nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt đục ngầu từ trên mặt chảy xuống, “Ngay tại trước mắt của ta, nhi tử của ta bị bức đến chết, nhi tức của ta tự vẫn mà chết! Ta lại cái gì đều làm không được! Cái gì đều làm không được.....”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Thánh Thành, Đông Phương!

Nạp Lan Yên nắm chặt hai đấm, hít sâu một hơi, lại như thế nào cũng không thể bình tĩnh trở lại, không lưu loát nói: “Bọn họ..... Là bị bức chết? Là ai, gia tộc của mẫu thân, là ai?”

Nàng là Huyết Hồ, nay chính là Nạp Lan Yên.

Nàng không thể tưởng tượng được phụ mẫu đời này là bị người bức chết đấy, càng không nghĩ đến hung thủ sẽ là gia tộc của mẫu thân.

Nhưng bất luận là ai, nàng đều nhất định sẽ làm bọn họ -- nợ máu trả bằng máu!

“Tiểu Yên, hiện tại con trăm triệu lần không thể trêu chọc bọn họ.” Nạp Lan Phụng Thiên xoay người, “Gia gia nói cho con những việc này, chính là muốn cho con biết, con còn có một đệ đệ, đệ đệ song sinh.”

Nạp Lan Yên kinh ngạc nỉ non: “Đệ đệ.....”

“Nó bị mang đi.” Nạp Lan Phụng Thiên dời ánh mắt, giọng nói nghẹn ngào, “Lúc mang đi vẫn còn là đứa nhỏ năm trong tã lót. Tiểu Yên, nếu có cơ hội nhất định phải tìm được nó.”

Đệ đệ.

Đệ đệ nhất mẫu đồng bào, đệ đệ huyết mạch tương liên.

(Đệ đệ ruột cùng một mẫu thân sinh ra, đệ đệ máu thịt liên hệ chặt chẽ với nhau ~> ý của câu trên nhé, lee thấy để thế kia hay hơn)

Dưới ống tay áo Nạp Lan Yên nắm chặt năm đấm rồi buông ra: “Gia gia, đến tột cùng gia tộc của mẫu thân là ai?”

“Thánh Thành, Đông Phương gia tộc.” Nạp Lan Phụng Thiên nói ra mấy chữ làm cho ông vô cùng oán hận này, dưới ống tay áo hai đấm nắm chặt đã sắp túa ra máu.

Một ngày nào đó, một ngày nào đó ông liều mạng liều cái bộ xương già này, nhất định phải bắt bọn họ, nợ, máu, trả, bằng, máu!

Thánh Thành.

Nạp Lan Yên từng thấy qua ở trong tài liệu Tam gia cho nàng kia, là đại lục rộng lớn bậc trên, giữa vô số thế lực Liệt Diễm chỉ là một cái trung đẳng đế quốc cũng không có gì thu hút, mà một trong số thế lực ở đại lục đứng đầu đó là Thánh Thành.

Nếu nàng nhớ không lầm mà nói, thành chủ của Thánh Thành, họ kếp Đông Phương.

“Thánh Thành, Đông Phương.”

Từng chữ từng chữ từ trong kẽ răng nặn đến, Nạp Lan Yên cắn môi đến bật máu, đời này kiếp này, không đội trời chung!

Trầm mặc hồi lâu.

Nạp Lan Yên hỏi: “Gia gia, nãi nãi là vì chuyện này mới đi Thánh Thành sao?”

Nạp Lan Phụng Thiên chua xót lắc lắc đầu: “Nàng vận dụng bí pháp bảo vệ thi thể của phụ thân và mẫu thân con, mang theo bọn họ đi Thánh Thành, không muốn quay trở về.”

Vận dụng bí pháp bảo vệ thi thể? Nạp Lan Yên há miệng thở dốc, vừa định hỏi cái gì, trong đầu truyền đến giọng nói của đại sư tôn: “Tiểu Yên, đi Thánh Thành nhìn xem, nếu là bảo vệ tâm mạch, Bốn tọa đều có phương pháp nghịch thiên (chống lại ý trời), có thể giúp bọn họ khởi tử hồi sinh (chết đi sống lại).”

Đại sư tôn rõ ràng cảm giác được đáy lòng kia của đồ đệ ngu xuẩn của chính mình chớp mắt một cái sụp xuống vỡ tan, trong giọng nói khó có được nhiều hơn một phần ôn hòa, nhưng vẫn như trước nghiêm khắc vô cùng: “Thân là đại đệ tử đầu tiên của Bốn tọa, bộc lộ ra toàn bộ ngạo khí trong lòng cho Bốn tọa, cả đời Bốn tọa nghịch thiên mà đi, Nạp Lan Yên, có gan mà nói liền cùng Bốn tọa cùng nhau nghịch thiên nơi này đến nghiêng trời lệch đất (thay đổi hoàn toàn)!”

Nạp Lan Yên hít sâu một hơi, khí huyết cuồn cuộn, hai mắt nghiêm túc: “Đại sư tôn, cái khác đồ đệ của người không có, riêng lá gan nhưng là lớn hơn rất nhiều nha!”

Không phải nghịch thiên đến nghiêng trời lệch đất thôi sao? Sợ sẽ không phải là Huyết Hồ rồi!

“Nói cho gia gia người, chỉ là Thánh Thành Đông Phương gia nhỏ, có gì phải sợ?” Đại sư tôn cười lạnh, “Dám khi dễ đệ tử của Bốn tọa, diệt cả thành nhà hản!”

Nạp Lan Yên ngẩng đầu, nhìn lão gia tử lâm vào trong ký ức thống khổ trước mắt, gằn từng chữ: “Gia gia, con nhất định sẽ mang đệ đệ về, để cho bọn họ trả một cái giá lớn tương ứng!”

“Tiểu Yên, yên tâm cam đảm đi làm chuyện con muốn làm đi.” Lão gia tử nhắm mắt, hung ác nói, “Nếu bộ xương già ta còn sống, liền tuyệt không để cho Thánh Thành hản sống tốt!”

Nàng cũng sẽ không!

Nạp Lan Yên lạnh lùng nheo mắt hồ, giữa mi tâm chột lóe lên một chút sát khí dày đặc rồi biến mất.

Cốc cốc.

Cửa nhà gỗ bị gõ vang, truyền đến một đạo âm thanh dịu dàng trong trẻo: “Gia gia, tiểu Yên, cơm trưa đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta ăn cơm đi?”

Nạp Lan Phụng Thiên lau mặt, vỗ vỗ bả vai của Nạp Lan Yên: “Tiểu Yên, người đi đi, gia gia muốn một mình một chút, sẽ không ăn cơm cùng các con.”

Nạp Lan Yên không có nói cái gì nữa, chính là đưa tay ôm lão gia tử, xoay người rời đi.

Lão gia tử nhìn cửa phòng đóng chặt, suy sụp tinh thần ngồi ở trên ghế, vẻ mặt cô đơn, cũng không biết nói chuyện này cho tiểu Yên rốt cuộc là đúng hay là sai.....

Nạp Lan Yên mở cửa đi ra, chỉ thấy Nạp Lan Song đang đứng đó, một bộ trường bào trắng như tuyết, trên mặt mang theo mỉm cười nhợt nhạt, nổi bật lên sự tuấn dật mà ôn hòa của hắn, mà ở bên ngoài rừng trúc, còn ba thiếu niên thiếu nữ đứng thẳng, đúng là Nạp Lan Nặc vẻ mặt trêu chọc, Nạp Lan Vũ trong trẻo nhưng lạnh lùng đăm đăm, còn có Nạp Lan Tịch vẻ mặt khốc khốc không kiên nhẫn.

Lúc này, ánh mắt của bốn người đều dừng ở trên người của Nạp Lan Yên.

Nhìn cây tram trên tóc nàng, nhìn bùa hộ mệnh đang đeo trên cổ nàng, nhìn vòng tay trên cổ tay nàng, nhìn ngọc trụ bên hông nàng, trong lòng bốn người đều có một ít cảm giác không hiểu nảy sinh, ảm áp.

Lúc Nạp Lan Yên xuất môn đã điều chỉnh tốt cảm xúc, lúc này nhìn bốn huynh đệ tử muội này không ai không đứng ở cửa, không khỏi giơ tay lên vẫy vẫy bọn họ, vui vẻ nói: “Ôi, mấy ngày không thấy đều nhớ ta sao?”

Nạp Lan Song nghiêm túc hồi đáp: “Đúng, chúng ta đều rất nhớ muội, tiểu Yên.”

Chống lại đôi con người trong suốt sạch sẽ kia, độ cong trêu đùa ở khóe miệng của Nạp Lan Yên không khỏi biến thành bất đắc dĩ, nàng quả nhiên vẫn là ứng phó không được loại người nghiêm túc lại sạch sẽ như Nạp Lan Song này.

Nhưng mà, lại ngoài ý muốn thấy ấm áp.

“Ha ha ha, tiểu Yên muội đối với đại ca cũng không có biện pháp đi?” Nạp Lan Nặc tiến lên từng bước ôm bả vai của Nạp Lan Yên, ghé vào tai nàng cười nói, “Ai, ta đã nói với muội, hai tên tiểu gia hỏa tiểu Vũ và tiểu Tịch kia càng ngày càng khó chịu rồi, sau khi nghe nói tin tức muội trở về hai mắt đều kích động đến tỏa sáng, muội xem sau khi đến nơi này một đám lại ngượng ngùng tiến lên.”

Trên khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Nạp Lan Vũ hiện lên một chút ửng đỏ, thoạt nhìn đã không còn hư nhược như lúc trước rồi, giọng nói trong sạch dịu dàng vang lên: “Tam tỷ, tỷ an toàn trở về là tốt rồi.”

Nạp Lan Tịch trực tiếp hơn, hừ lạnh một tiếng, không kiên nhẫn nói: “Còn ăn cơm hay không?”

Nạp Lan Yên cười tủm tỉm nghiêng đầu nhỏ giọng nói với Nạp Lan Nặc: “Nhị tỷ, kế hoạch huấn luyện ta đã có rõ ràng.”

Nạp Lan Nặc chợt thấy lạnh sống lưng, da đầu có chút run lên, quay đầu muốn hỏi lúc nào, Nạp Lan Yên đã bước đi đến chỗ Nạp Lan Vũ và

Nạp Lan Tịch, chỉ chừa cho nàng một cái bóng dáng thoạt nhìn thật lãnh khốc vô tình

Nạp Lan Nặc co rút khóe miệng, sớm biết vậy sẽ không thuận tiện mà đùa giỡn Tam muội nhà mình, lần này đảo lộn rồi!

Đầu ngón tay của Nạp Lan Yên đập trên mạch đập của Nạp Lan Vũ, tinh tế kiểm tra một phen, mới khẽ cười nói: “Xem ra mấy ngày nay không lười biếng, có uống thuốc đúng giờ, buổi chiều ta lại châm cứu một lần cho đệ.”

Trên cổ tay truyền đến một hồi lạnh lẽo, Nạp Lan Vũ lại cảm thấy thật là ấm, nở nụ cười thật tươi, mặt mày trong sạch ôn hòa: “Vâng, Tam tỷ.”

Nạp Lan Yên vỗ vỗ vai hãnh, xoay người nắm khuôn mặt của Nạp Lan Tịch, kéo về hai bên, lập tức tiêu diệt sạch sẽ không kiên nhẫn trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia: “Đến đến đến, cười với tỷ một cái!”

“Buông, buông ra.....”

Nạp Lan Tịch bị kéo hai má, mồm miệng nói mơ hồ không rõ, trừng một đôi mắt đen sẫm nổi giận đùng đùng, lập tức làm cho một tiểu thiếu niên lãnh khốc biến thành một bao thuốc nổ nhỏ, nháy mắt trở nên ấm áp hơn.

Mấy người Nạp Lan Song nhìn xem cũng là buồn cười, không có biện pháp, tiểu tử Nạp Lan Tịch này cả ngày đều là một bộ dáng khốc khốc người lạ chớ gần, mấy ca ca tỷ tỷ bọn họ đây cũng muốn làm như vậy lâu rồi.

Nạp Lan Yên lại ở trên mặt tiểu Tịch néo một cái, mới cười tùm tùm buông tiểu gia hỏa này ra, nói với mấy người: “Ha ha, đi thôi, ăn cơm đi.”

Nạp Lan Tịch xoa toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên, giận dữ trừng mắt với Nạp Lan Yên một cái, mà khoe miệng lại nhin không được nhếch lên một cái độ cong nho nhỏ.

Phòng ăn.

Năm người ngồi vây quanh một cái bàn gỗ tròn, trên bàn bày một mâm món ngon mỹ vị, lúc này đã qua thời gian ăn cơm trưa, năm người đều đói bụng, bưng lên bát cơm không hề khách khí, hạ đũa nhanh chóng kẹp lấy đồ ăn chính mình thích ăn.

Đôi đũa trên không trung giao chiến, hai chân ở dưới bàn giao chiến, liền ngay cả Nạp Lan Vũ thân mình xương cốt nhất suy yếu cũng một đôi đũa đại sát tứ phương, một bữa cơm có thể nói là đao quang kiếm ảnh.

Hai khắc (30 phút) sau.....

Nạp Lan Yên buông đũa, sờ sờ bụng ăn được tròn vo, sâu kín thở dài: “No sắp chết.....”

Nạp Lan Nặc nghiêng răng nghiêng lợi, một phen đại chiến xong cuối cùng nàng nuốt vào trong bụng ngay cả một phần ba lượng cơm ăn bình thường đều không đến: “Tiểu Yên, ăn nhiều cẩn thận béo phì nha!”

Nạp Lan Song nghe vậy gật gật đầu, vẻ mặt đồng ý: “Tam muội nay xác thực rất gầy, hẳn là ăn nhiều một ít.”

Nạp Lan Nặc nhất thời nghẹn lời, há miệng muốn rống hai câu, lại ở dưới ánh mắt vô cùng nghiêm túc của Nạp Lan Song mà thua trận, đại ca của nàng tuyệt đối là tên phúc hắc tự nhiên! (lee: đều thua anh NLS rồi ~ NLS vô địch ~)

Bên môi Nạp Lan Vũ lộ ra cười khẽ, thản nhiên, dịu dàng: “Nhị tỷ chưa ăn no đi?”

“Giảm béo.” Nạp Lan Tịch khốc khốc theo sát một câu, hẳn cũng không quên trước đó nhị tỷ là như thế nào bố trí hẳn đâu.

“Tốt, thì ra một đám các người đang khi dễ một mình ta như thế có đúng hay không?” Nạp Lan Nặc vén tay áo lên lộ ra nửa cánh tay trắng nõn, âm trầm mà cười nói, “Muốn bàn luận đánh đấm có phải hay không? Hả?”

Nạp Lan Vũ nhích lại gần bên cạnh: “Tam tỷ.”

Nạp Lan Tịch trực tiếp nhảy xuống từ trên ghế, bước đi đến bên người Nạp Lan Yên rồi đứng lại.

Nạp Lan Yên nhìn động tác của hai đệ đệ, vui vẻ lên, làm bộ vén tay áo lên: “Nhị tỷ à, hai đệ đệ này đều tới tìm bảo hộ, Tam tỷ ta đây tự nhiên không thể làm cho bọn họ thất vọng phải không?”

Nạp Lan Nặc dừng lại bước chân, quan sát xà nhà điêu khắc tinh xảo trên đỉnh đầu: “Ừ, cái gì kìa, ta đột nhiên nhớ tới chính mình còn có chút chuyện không có làm.....”

“Phốc.....”

Mấy người lập tức cười thành một mảnh, a uy, Nạp Lan Nặc người còn có thể lại tìm cớ thêm một chút sao?

Một lát sau, Nạp Lan Yên nhìn mấy người cười cười: “Đi thôi, đến tiền thính (*), ta có chuyện muốn nói với các người.”

(* tiền thính = phòng trước: giống như phòng khách, phòng làm việc, ở đây chuyên dùng để bàn chuyện, tiếp khách....

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Nạp Lan Yên, bốn người cũng dần dần thu lại tươi cười, đồng loạt đi ra khỏi phòng ăn.

Đến tiền thính tự ngồi vào chỗ của mình.

Ánh mắt của bốn người Nạp Lan Song đều có chút tò mò.

“Ta nghĩ cho các người đi một chuyến quay về phân gia.” Nạp Lan Yên cũng không thừa nước đục thả câu, trực tiếp nói, “Hiện tại tình huống trong nhà các người cũng biết, cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu người, cho nên ta nghĩ cho các người đến phân gia tìm một đám đệ tử ưu tú đến bốn gia để bồi dưỡng.”

Theo nàng biết, bốn người Nạp Lan Song đều là đến từ mấy phân gia khác nhau, lần này để cho bọn họ đi về trước nhất là vì đệ tử ưu tú, thứ hai cũng là vì để cho bọn họ sống lâu ở để đô về thăm nhà một chút.

Nạp Lan Yên lấy ra bốn cái nhẫn trữ vật đưa cho bốn người: “Trong này là một ít Linh thạch, đan dược và công pháp, các người tạm mang về trước. Ta đi hai phân gia khác trước, sau đó lại đi đến hội ngộ cùng các người.”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Tuyệt Sẽ Không Dừng Lại Như Thế!

Nạp Lan Nặc kinh ngạc nói: “Để cho chúng ta, về nhà?”

Nạp Lan Yên nhướn đuôi lông mày, tự tiểu phi tiểu (cười như không cười) nói: “Cho các người trở về tìm đệ tử ưu tú, cũng không phải là cho các người một đi không trở về đâu.”

Nay Nạp Lan gia rộng lớn chỉ còn lại vài người như vậy, nàng cũng không muốn lại mất đi một người nào.

Trong con người trong suốt của Nạp Lan Song lóe ra ánh sáng kích động, tay cầm nhẫn trữ vật cũng run rẩy, hẳn đã thật lâu thật lâu không có về qua nhà rồi.

Nạp Lan Vũ một bộ thanh sam (quần áo màu xanh) đậm mạc nhợt nhạt cười khẽ, hỏi: “Tam tỷ, khi nào thì chúng ta trở về?”

Nạp Lan Yên trầm ngâm một lúc, nói: “Qua vài ngày nữa đi, trước tiên các người chuẩn bị một chút.” Trước khi bọn họ trở về nàng còn có tính toán khác.

Đúng lúc này, Nạp Lan Tịch vẫn trầm mặc đột nhiên đứng lên, cả người tản ra hơi thở lạnh lùng người lạ chớ gần: “Ta không quay về.”

Nạp Lan Yên sửng sốt: “Tiểu Tịch?”

Nạp Lan Tịch luôn luôn lãnh khốc trên mặt không được tự nhiên mang theo nồng đậm vẻ chán ghét, kiên định cự tuyệt nhìn Nạp Lan Yên: “Ta

tuyệt không trở về nơi đó nữa!”

“Được.” Nạp Lan Yên không có hỏi nguyên nhân, trực tiếp đáp ứng.

Nạp Lan Tịch trầm mặc một cái chớp mắt, có chút áy náy đảo mắt qua một bên: “Thật có lỗi.”

“Xin lỗi cái gì đấy.” Nạp Lan Yên cong ngón giữa lên gõ cho hẵn một cái thật mạnh, khóe miệng nhếch lên, “Tiểu tử, nếu nhiệm vụ tỷ cho đệ làm hoàn thành không được, ngày mai ta sẽ tự mình an bài huấn luyện của đệ, nhưng đừng có kêu mệt với ta đó.”

Nạp Lan Tịch ôm ót, đau đến nhe răng: “Tam tỷ, tỷ sử dụng bao nhiêu sức lực thế?”

Cái gõ này làm trước mắt hẵn đều là sao rồi. (lee: bị choáng rầu ~~)

“Hưởng thụ hôm nay thật tốt đi, sáng mai bắt đầu chịu đựng huấn luyện của ta.” Nạp Lan Yên lộ ra một cái tươi cười có chút mê người, lại làm cho sau lưng mấy người đồng loạt lạnh toát, ba người Nạp Lan Song có chút đồng tình nhìn thoáng qua Nạp Lan Tịch, luôn cảm thấy ngày mai tiểu tử này sẽ bắt đầu bộ dáng thực thảm.

Nạp Lan Yên liếc liếc mắt nhìn Nạp Lan Song và Nạp Lan Nặc đang xem trò vui một cái: “Trước khi đi, các người cũng giống hẵn.”

Hai người lập tức lộ ra vẻ mặt đau khổ, nghĩ như thế nào đều cảm thấy huấn luyện Nạp Lan Yên an bài khăng định là cực kỳ tàn ác.

Nhìn bộ dáng của hai người, Nạp Lan Yên nhướn mày nói: “Thân là đại ca nhị tỷ, cũng không thể ở trước mặt mấy tiểu nhân chúng ta còn không chống đỡ được ba chiêu đi?”

Như thế nào có khả năng!

Trong con người Nạp Lan Song và Nạp Lan Nặc chột lóe qua ánh sáng rồi biến mất, không phải là huấn luyện thôi à, còn có thể sợ hay sao?!

“VẬY CỨ QUYẾT ĐỊNH NHƯ THẾ ĐI, NGÀY MAI GIỜ MÃO (*) TA Ở PHÍA SAU ĐỈNH NÚI CHỜ CÁC NGƯỜI.” Nạp Lan Yên nhếch khóe miệng nở nụ cười, nhìn về phía Nạp Lan Vũ, “Tiểu Vũ, mấy ngày nay ta chằm cứu cho đệ trước, dưỡng thân mình xương cốt cho tốt lại cùng bọn họ cùng nhau huấn luyện.”

(*) giờ mao: từ 5 giờ đến 7 giờ sáng.

Nạp Lan Vũ một bộ thanh sam đậm mạc khóe môi giờ lên tươi cười nhợt nhạt thản nhiên, trong suốt và nhu thuận: “Vâng.”

Nạp Lan Yên cầm lấy ly trà nhấp một ngụm, thấm giọng một cái: “KẾ TIẾP NÓI ĐẾN MỘT CHUYỆN KHÁC, HIỆN TẠI TÂY UYÊN VÀ NAM UYÊN ĐỀU DỌN RA NGOÀI ĐI, MẤY NGÀY NAY TA SẼ PHÁI NGƯỜI MỘT LẦN NỮA SỬA CHỮA LẠI, TÍNH TOÁN XÂY THÊM VÀI TOÀ NHÀ CỬA, CÁC NGƯỜI CHỌN LỰA VỊ TRÍ YÊU THÍCH NÓI YÊU CẦU VỚI NHÂN VIÊN SỬA CHỮA MỘT CHÚT.”

Chuyện này cũng không phải đột nhiên nghĩ ra, lúc trước nàng đi gấp, rất nhiều chuyện ở Nạp Lan gia cũng chưa kịp xử lý, vốn là tính sửa chữa toàn bộ chỗ ở lúc trước của Nạp Lan Lâm Hải và Nạp Lan Lâm Đào một lần nữa, hơn nữa hôm nay nhìn thấy tiểu thiên viện mà Nạp Lan Nặc ở, lại càng làm cho Nạp Lan Yên hạ quyết tâm mau chóng xử lý chuyện này.

“HẢ?” Trong mắt Nạp Lan Song lộ ra nghi hoặc, “Chỗ ở của chúng ta cũng rất tốt rồi.”

“VỚI TƯ CÁCH MỘT HỆ ĐÒNG CHÍNH CỦA NẠP LAN GIA TA, NHƯ THẾ NÀO ĐÃ TỐT ĐƯỢC?” Giọng nói của Nạp Lan Yên mang theo bất đắc dĩ, uống một hơi cạn sạch nước trong ly trà, “Phân chia các viện là để tương lai cho các đệ tự ưu tú đến bốn gia chọn lựa sử dụng, chỗ ở của các người sao có thể còn kém hơn bọn hắn?”

..... Một hệ dòng chính?

Ngăn ngừa bốn chữ, làm cho bốn người Nạp Lan Song đều giết mình.

Lúc trước ở Nạp Lan gia tộc mặc dù cuộc sống không tính là như đi trên miếng băng mỏng, nhưng bọn hắn vẫn cẩn thận mọi chuyện như cũ, tận lực tránh đi tất cả xung đột với các dòng chính, cho dù bị ủy khuất cũng chỉ có thể đánh rớt răng nanh nuốt vào trong.

Từ sau khi Nạp Lan Yên lấy thế sét đánh nổ bỏ tận gốc huynh đệ hai người Nạp Lan Lâm Đào, cuộc sống của bọn họ xác thực tốt hơn rất nhiều, bất luận là tình cảnh hay là tài nguyên tu luyện, đều là những thứ trước đó bọn họ không dám nghĩ đến.

Mà hiện tại, thiếu nữ trước mắt nói với bọn họ, bọn họ là một hệ dòng chính?

“Tiểu Yên.....” Nạp Lan Nặc há miệng thở dốc, lại chỉ phun ra được hai chữ, giống như có thiên ngôn vạn ngữ (ngàn vạn từ ngữ) lại nói không thể nói ra một chút nào.

“Đều choáng váng?” Nạp Lan Yên nâng tay quơ quơ ở trước mặt bốn người, dựng thẳng lên ngón tay đeo Thương Long giới, nhưng mà đúng lý hợp tình nói, “Hiện tại ta là gia chủ Nạp Lan gia, các người với tư cách là đại ca nhị tỷ tứ đệ ngũ đệ của Nạp Lan Yên ta, không phải một hệ dòng chính thì là cái gì?”

“Cho nên, về sau phải xuất ra khí khái thiếu gia tiểu thư Nạp Lan gia ta!” Nạp Lan Yên nói, “Phân gia tất nhiên có ít thiên chi kiêu tử, một đám trong xương đều rất kiêu ngạo, về sau còn phải hoàn toàn dựa vào các người lần lượt thu thập, đến lúc đó cũng không cho phép làm mất mặt bốn gia chúng ta đó.”

“Khụ, tiểu Yên, như vậy không tốt lắm đâu?” Nạp Lan Song xoa xoa cái mũi có chút chua xót, “Đến lúc đó người phân gia đến đây, cũng là huynh đệ tỷ muội của chúng ta nha.”

“Đần.” Nạp Lan Nặc vỗ bả vai của Nạp Lan Song, tức giận nói, “Ý tứ của tiểu Yên là, trước khi những tiểu tử kia hoàn toàn chịu phục, cũng không thể để cho đám tiểu tử xem kia thường bốn gia.”

Nạp Lan Song mấp máy miệng: “Nhưng mà, nếu có cần mà nói, cần phải giúp đỡ cho nhau chứ?”

Nạp Lan Nặc không nói gì im lặng nhìn trời xanh: “Có nói người không giúp à?”

Nạp Lan Song nhìn nàng: “Đúng vậy.”

Đúng cái lông ý!

Nạp Lan Nặc đã hoàn toàn không biết chính mình đang tranh luận cái gì với tên hiền lành chỉ có toàn cơ bắp này! (lee: chị Nặc là nói anh Song lương thiện không có đầu óc :D)

“Mấy năm nay sáu đại phân gia cùng bốn gia liên hệ càng ngày càng ít, hiện tại tình huống cụ thể ở phân gia chúng ta cũng không rõ ràng.” Nạp Lan Yên sắc mặt nghiêm túc, “Cho nên lần này ta mới muốn cho các người tự mình trở về một chuyến, lấy thân phận bốn gia.”

“Đại ca, tình huống của bốn gia mấy năm này người cũng không phải là không rõ ràng lắm, thậm chí đã mơ hồ có xu thế bị phân gia khác lực áp một đầu, theo ta được biết có hai cái phân gia đã liên tục 4 năm không có đưa lên bốn gia đệ bất luận báo cáo chuẩn bị nào, những tình huống này đối với Nạp Lan gia tộc hiện nay mà nói không thể nghi ngờ đều là bất lợi.”

Nạp Lan Yên dừng một chút, tiếp tục nói: “Cho nên đến lúc đó người phân gia tới nếu là trong lòng có không phục, chúng ta quyết không thể làm suy yếu khí thế của bốn gia!”

“Một đầu lang (con sói), có lẽ có thể cắn chết một đầu lộc (con hươu, nai), một con ngựa. Nhưng một đám lang, lại có thể quét ngang đàn thú, trở thành bá chủ trong rừng!”

Nạp Lan Yên nhìn về phía bốn người, mắt hồ dương lên, khí phách nghiêm nghị: “Nạp Lan gia tộc ta, tuyệt sẽ không dừng lại như thế!”

Bốn người Nạp Lan Song nhìn hồng y thiếu nữ khí phách chói mắt đến mức làm cho người ta không rời được tầm mắt trước mặt, nhiệt huyết trong cơ thể ức chế không được mà sôi trào!

Muốn đi theo nàng, muốn tận mắt thấy tương lai trong lời nói của nàng!

Một cái, quét ngang thiên hạ, trở thành bá chủ một phương trong tương lai!

Nếu là lời của nàng, bọn họ tin tưởng, nhất định sẽ nhìn đến ngày đó.

“Ha ha ha, tiểu Yên, về sau nhị tỷ đã có thể theo người lăn lộn rồi!” Nạp Lan Nặc là người thứ hoàn hồn, thống khoái cười to vài tiếng, một tay nắm bả vai của Nạp Lan Yên, hào khí ngút trời, “Tự mình tham dự vào quá trình tạo ra một gia tộc cường đại, như thế nào có thể bỏ qua sự việc bậc này?”

“Tiểu Yên, ta, ta tuyệt không sẽ để cho người ta coi nhẹ gia tộc đấy! Bất luận kẻ nào đều không được!” Bao gồm phân gia! Nạp Lan Song nghiêm túc nâng lên hai tròng mắt trong suốt, gằn từng tiếng kiên định nói.

Nạp Lan Vũ cười nhưng không nói, nhưng trong con người luôn luôn trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh lại có nhiều hơn vài phần kích động và nhiệt huyết, không có bất kỳ một nam nhân tốt nào mà không nghĩ kiến công lập nghiệp, không nghĩ đứng ở đỉnh phong lật tay làm mây!

Hắn, cũng không ngoại lệ.

Khóe miệng của Nạp Lan Tịch kéo ra một độ cong, giữa mi tâm (chỗ giữa hai đầu lông mày) khí phách chợt lóe rồi biến mất: “Miễn cưỡng hợp ý ta.”

Nhìn bốn huynh đệ tử muội trước mặt, trong lòng Nạp Lan Yên một mảnh ấm áp, nàng tin tưởng, đợi một thời gian, bọn họ nhất định sẽ trở nên ưu tú hơn cường đại hơn!

“Đại ca, nhị tỷ, tiểu Tịch, ta châm cứu cho Tiểu Vũ, các người cũng cùng nhau đến đây đi.” Ngẩng đầu nhìn sắc trời, Nạp Lan Yên dẫn đầu đứng dậy, nói với mấy người.

Ba người Nạp Lan Song tự nhiên không có ý kiến, năm người cùng nhau đi ra tiền đình, Nạp Lan Yên phân phó thị vệ canh giữ ở bên ngoài chuẩn bị bốn thùng nước tắm mang tới Tử Trúc các ở Đông Uyển.

“Muốn thùng nước tắm làm cái gì?” Nạp Lan Nặc nghi hoặc nhượng nhượng mày, rõ ràng bốn thùng nước tắm là chuẩn bị cho bốn bọn họ đi?

“Cho các người dược dục (tắm thuốc). Nhất là đại ca, tuy rằng sau khi Linh căn thức tỉnh thân thể trở nên khá hơn không ít, nhưng có chút bệnh căn tử (bệnh cũ chưa khỏi hoàn toàn) còn phải chậm rãi điều dưỡng.” Nạp Lan Yên cười cười, lần này nàng từ Địa Tinh tộc trở về, vợ vệt không ít dược liệu tốt, vừa vặn có thể điều phối một ít Linh Dịch cho bọn hắn làm dược dục, đỡ phải ngày mai bị nàng thao luyện không đứng dậy được.

Nạp Lan Nặc sờ sờ cái mũi, mặc dù có chút cảm động, nhưng vẫn là có cảm giác loại tươi cười của Tam muội nhà mình rất nguy hiểm

Sau khi đến Tử Trúc các, Nạp Lan Yên ném ra một đồng dược liệu chỉ huy mấy người: “Đại ca, nhị tỷ, các người phụ trách nghiền nát những thảo dược này, tiểu Tịch phụ trách nấu nước, tiểu Vũ, đệ đi bên kia nằm xuống, cởi quần áo ra.”

Một buổi chiều, sau khi Nạp Lan Yên đầu vào đây vì Nạp Lan Vũ thi châm, lại vì bốn người điều phối tốt từng dược dụng, đợi đến lúc hoàn thành hết mọi việc, đã là rang mây đầy trời.

Nạp Lan Yên ngáp một cái, rửa tay, nhìn bốn cửa phòng đóng chặt trước mặt cất giọng nói thật to rõ: “Thời gian dược dụng là một canh giờ, tắm xong liền tự mình đi ra, ta về Vương phủ trước, ngày mai nhớ rõ giờ mả đến phía sau núi tập hợp.”

Cũng không đợi bốn người ngâm trong thùng gỗ đáp lời, Nạp Lan Yên phúi phúi ống tay áo, xoay người bước đi ra Tử Trúc các.

Chính là, ở vừa mới trong nháy mắt quay người, tươi cười một mực duy trì từ trưa đến giờ lập tức trút bỏ hết.

Sắc mặt tái nhợt, hai mắt ảm đạm.

Nhịn không được nghĩ đến thân đệ đệ (em trai ruột) nay không biết là ở nơi nào, gia gia nói hấn gọi tiểu Dục, Nạp Lan Dục.

Hấn ở Thánh Thành sống thế nào? Có thể có người khi dễ hấn hay không? Có thể biết, hấn còn có một tỷ tỷ hay không?

Nạp Lan Yên vỗ về vị trí trái tim của mình, nơi đó ‘bang bang’ nhảy lên, nhất mẫu đồng bào (cùng một mẹ sinh ra), long phượng song sinh,

nàng không cách nào hình dung được loại cảm giác trong nội tâm khi biết còn có một đệ đệ tồn tại

Bất luận là gia gia hay là tứ thúc, làm thân nhân (người thân) bọn họ không thể nghi ngờ là yêu thương của nàng, nhưng phần thân tình này từ lúc bắt đầu, đều là thuộc về Ngũ tiểu thư .

Mà đệ đệ ở Thánh Thành xa xôi thì khác.

Thân nhân, thân nhân huyết mạch tương liên.

Là không có liên hệ với Ngũ tiểu thư, là thân đệ đệ của Nạp Lan Yên nàng.

“Tiểu Dục.....”

Cúi đầu nỉ non ra tiếng, Nạp Lan Yên nắm thật chặt nắm đấm dưới ống tay áo, trong con người một mảnh kiên quyết, nàng nhất định sẽ mau chóng bước trên Thánh Thành tìm được đệ đệ, quyết không để cho bất luận kẻ nào khi dễ hấn một chút nào!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Có Dám Đổ Với Bốn Vương Phi Một Trận Hay Không?

“..... Tiểu Dục?”

Giọng nói trầm thấp mang theo vài phần khó chịu, ở vang lên bên tai của Nạp Lan Yên, bên hông căng thẳng, đụng vào một lồng ngực cứng rắn dày rộng.

Nạp Lan Yên dựa lưng vào người tới, sắc mặt tái nhợt có chút chuyển biến tốt hơn: “Tam gia, chúng ta về nhà đi.”

“Được, về nhà.” Lãnh Thiếu Diệp dặt tay nàng, sóng vai đi tới phương hướng Chiến Vương phủ.

Ánh tà dương hạ về phía Tây, gió lạnh phơ phất.

Lúc sắp đi đến chỗ rẽ bên ngoài Chiến Vương phủ, Nạp Lan Yên mới nặng nề mở miệng: “Tiểu Dục là đệ đệ của ta, là đệ đệ long phượng song sinh đời này.”

Lãnh Thiếu Diệp khẽ nhíu mày.

Nạp Lan Yên tiếp tục nói: “Buổi sáng gia gia nói cho ta biết, phụ mẫu đều không phải là chết trên chiến trường, mà là chết ở trong tay gia tộc mẫu thân, ngay cả tiểu Dục cũng bị bọn họ mang đi.”

“Thánh Thành, Đông Phương gia.” Nạp Lan Yên ngẩng đầu, trong con ngươi có một chút tàn nhẫn chợt lóe rồi biến mất, “Dàn xếp tốt Nạp Lan gia

tộc, ta muốn đi Thánh Thành tìm tiểu Dục, còn muốn Đông Phương gia bọn họ, nợ máu trả bằng máu!”

“Cùng nhau.” Lãnh Thiếu Diệp một tay kéo nàng vào trong lòng, gắt gao ôm, “Ta cử người đi Thánh Thành hỏi thăm trước, đến lúc đó chúng ta cùng đi.”

Nạp Lan Yên dựa vào trong ngực hắn, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Được, cùng đi.”

Lúc trở lại Vương phủ, màn đêm đã thay thế hoàng hôn.

Lãnh Thiếu Diệp cúi đầu, hỏi: “Đói bụng đi?”

Ừm ục.

Trả lời hắn là tiếng bụng kêu liên tiếp.

Nạp Lan Yên sờ sờ bụng: “Có thể không đói sao? Bận việc từ trưa đến giờ, vẫn chờ mỳ sợi của chàng.”

Lãnh Thiếu Diệp cười khẽ chụp bàn tay to lên đầu của nàng: “Gia đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ nàng trở về xào rau sôi nước nấu mỳ.”

Nạp Lan Yên vuốt ve móng vuốt của người nào đó: “Mấy ngày nay chàng sờ sờ nghiên à?”

Lãnh Thiếu Diệp giương lên môi mỏng, lộ ra một cái tươi cười vô cùng suýt (đẹp trai): “Gia sờ vợ của chính mình lại không phạm pháp, có ý kiến à? Gia cũng không ngại nàng sờ lại đâu.”

Nạp Lan Yên trừng hắn: “Mặt đâu?”

“Mặt có ích lợi gì?” Lãnh Thiếu Diệp nghiêng đầu đưa khuôn mặt tuấn tú tới, “Thân gia một cái, có lẽ da mặt của gia có thể mỏng hơn một

chút.”

Nạp Lan Yên không chút khách khí giơ tay nhéo mặt của hắn: “Tam gia của nhà ta rõ ràng lãnh khốc lại khí phách, nói, rốt cuộc người là ai?”

“Là nam nhân của nàng.” Lãnh Thiếu Diệp kề sát bên tai nàng nói giọng khàn khàn, hơi thở cực nóng, âm thanh gợi cảm, làm cho Nạp Lan Yên từ bên tai hồng đến cổ, ấp úng liếc nhìn hắn một cái, “Còn, còn ăn cơm hay không?”

“Ha ha, chờ, gia đi làm cho nàng.” Lãnh Thiếu Diệp cúi đầu ở trên môi hồng nhuận của nàng hôn một cái, để cho nàng chờ ở phòng ăn, chính mình thì đi vào phòng bếp làm mỳ sợi cho Hồ Ly nhà mình.

Nạp Lan Yên dựa ở cửa trù phòng (phòng bếp), nhìn bóng dáng cao lớn bặm rợn ở bên cạnh bếp lò kia, bên môi không khỏi nâng lên một chút tươi cười yếu ớt, đi vào.

Lãnh Thiếu Diệp đang ở cắt rau hẹ, nhìn thấy Hồ Ly đi vào, nhượng mày: “Hồ Ly?”

“Ta đến xào rau đi.” Nạp Lan Yên cầm lên dao thái dưa giòn hoa dao (quơ quơ dao á), chỉ chỉ một bên bếp lò, “Chàng đi nấu mỳ.”

“Được.” Trong con người ửng tối đen của Lãnh Thiếu Diệp hiện lên một chút ý cười, bỏ rau hẹ đã được cắt xong vào trong bát, đi thổi lửa nấu nước nấu mỳ.

Nạp Lan Yên thành thạo đánh tốt trứng gà, cắt xong cà chua và ớt xanh, đợi nồi cháo (*) nóng lên, liền đổ trứng gà vào nồi.

(*) nồi cháo: cái nồi có hình chảo mà vẫn hay xào nấu ngày xưa, thường thấy trong các phim cổ trang đó.

Khi Lam Thanh tìm đến, thấy chính là một màn này.

Vương gia và Vương phi ở tại trù phòng cùng nhau nấu cơm, giống như một đôi phu thê ân ái tầm thường, thỉnh thoảng liếc nhau, nhu tình tràn ngập.

Lam Thanh không đành lòng quấy rầy một phần hạnh phúc không cầu danh lợi này, bất động thanh sắc thối lui ra khỏi phòng ăn.

Quản khi gió là việc gì, chờ Vương gia và Vương phi nhà mình ăn cơm rồi nói sau.

Tiền thính.

Một đạo bóng dáng lo lắng đi tới đi lui, nhìn thấy bóng dáng của Lam Thanh lập tức liền chạy vội đi qua: “Lam tổng quản, Chiến Vương gia và Vương phi có quyết định?”

“Xin chờ chốc lát.” Lam Thanh mỉm cười, khéo léo hào phóng. “Hiện nay Vương gia và Vương phi có chuyện quan trọng cần xử lý.”

Trong đáy mắt của người nọ hiện lên một chút thần sắc bất đắc dĩ: “Vâng vâng, ta đây chờ một chút là được.”

Lam Thanh cười nhẹ: “Ta lại cho người thêm ly trà nữa.”

Một sương phòng khác, Nạp Lan Yên và Tam gia nhà mình hợp tác ăn toàn bộ mỳ sợi vào trong bụng của hai người, mỳ trứng gà cay ngon mừi phần, bữa tiệc này ăn được đến ngay cả ngón chân đầu đều thích.

Nạp Lan Yên uống một hớp lớn nước mỳ: “Vừa Lam Thanh tìm đến có việc gì?”

Lãnh Thiếu Diệp cầm khăn lụa xoa xoa khóe miệng cho nàng: “Hẳn là lão bản (ông chủ) của một sòng bạc tìm đến đây.”

Lão bản sòng bạc?

Nạp Lan Yên nghe vậy liền hứng thú: “Sòng bạc? Đừng nói, từ lúc chơi một lần ở Las Vegas trước kia, thật lâu cũng chưa chơi qua, chàng nhận thức lão bản sòng bạc này?”

“Tiền thân (là chủ nhân thân thể trước đó ý) nhận thức.” Lãnh Thiếu Diệp cũng không có hứng thú quá lớn, nói: “Nghe nói có một cao thủ đồ thuật hiếm có vào trong nước, mấy ngày nay ở Liệt Diễm thắng một vòng lớn rồi.”

“Đi xem!” Nạp Lan Yên hưng trí bừng bừng lôi kéo Lãnh Thiếu Diệp liền đi ra ngoài, “Chắc chắc, đây xem như đến Liệt Diễm ta khiêu khích chứ? Không thể buông tha, không thể buông tha!”

“Muốn chơi cứ việc nói thẳng.” Lãnh Thiếu Diệp liếc mắt qua nàng một cái, lật tay bao trùm bàn tay nhỏ bé của nàng, “Vậy đi chơi đi.”

Lúc người tới ở tiền sảnh đợi đến sắp khóc rớt cuộc thấy được một đôi bích nhân nắm tay nhau cùng đến, vội vàng thu hồi cảm xúc nơi đáy mắt, tiến lên hành lễ nói: “Chiến Vương gia, Chiến Vương phi.”

Lãnh Thiếu Diệp thản nhiên nói: “Tìm Bốn Vương có chuyện gì?”

“Chiến Vương gia, vị cao thủ Lan Vân quốc kia đã thắng chúng ta rất nhiều người, ngay cả Ngũ điện hạ cũng đã thua hai tòa nhà rồi, đối phương đã bắt đầu kêu gào Liệt Diễm ta đồ thuật không bằng người, ta thật sự, thật sự là không có biện pháp nữa.....”

Người đến là một trung niên hơn bốn mươi tuổi, vẻ mặt đau khổ: “Chiến Vương gia, ngài từng nhất đồ kinh thiên (đổ một ván động trời), lúc này đây có thể hay không.....”

Lời nói kế tiếp hẳn không dám nói ra, dù sao hẳn đang đối mặt với chiến thần bách chiến bách thắng, sát phạt quyết đoán của Liệt Diễm đế quốc, lúc này đây hẳn dám đến cửa thính Chiến Vương gia đi đố, đã là gan lớn như trời.

Nạp Lan Yên ngoéo khóe miệng một cái: “Đi thôi, mang bọn ta đi nhìn một cái.” Nàng cũng muốn nhìn cao thủ đồ thuật của dị thế này có bao nhiêu năng lực.

Lãnh Thiếu Diệp không khỏi lắc đầu cười, Hồ Ly nhà hẳn nổi lên hứng thú, người Lan Vân quốc nọ cũng chỉ có thể tự cầu nhiều phúc, hẳn cũng không quên chính mình từng ở Las Vegas suýt nữa bị con Hồ Ly này luân phiên đố đến ngay cả quần lót cũng không còn.

Người tới nghe thấy có hi vọng, lập tức tươi cười rạng rỡ nói: “Vâng vâng vâng, tiểu nhân dẫn đường.” Tin tưởng một khi Chiến Vương gia nguyện ý ra tay, cao thủ đồ thuật bỏ đi kia tuyệt đối đi tong!

Tầng ba lầu các trang hoàng xa hoa, tấm bảng trên cửa viết bốn chữ to, Lôi Áo sòng bạc.

Lúc Nạp Lan Yên và Lãnh Thiếu Diệp đi vào, không khí bên trong sòng bạc chính là một mảnh ngưng trệ, chung quanh không ít người đều mặt xám mày tro một đám cúi đầu, mà ở vị trí trung tâm nhất, ngồi một nữ tử che mặt thần sắc kiêu căng, tử sa (lụa tím) che khuất hai gò má, chỉ lộ ra một đôi mắt đẹp sáng ngời kiêu ngạo, khi nhìn thấy Lãnh Thiếu Diệp đi vào, lướt nhanh xung quanh: “Người chính là chiến thần Liệt Diễm Lãnh Thiếu Diệp kia sao? Quả nhiên là có vài phần khí độ, nếu người có thể thắng Bản Điện, Bản Điện liền đồng ý người ngênh thú (cười) Bản Điện làm chính phi.”

Lời vừa nói ra, toàn trường yên tĩnh.

Lãnh Thiếu Diệp trầm mặt xuống, lãnh khí quanh thân cuồn phồng, từ chỗ nào đến một phụ nữ điên, đầu óc có bệnh đi?

Nạp Lan Yên lại là nở nụ cười, cười đến sau lưng chiếu ra trăm hoa đua nở: “Ôi ~ không phải vị Điện hạ này là xuất môn (ra cửa) quên uống thuốc đi? Tự kỷ quá mức cũng là bệnh, phải trị.”

Kẻ quái kia cũng dám mơ ước Tam gia nhà nàng?!

Lửa trong bụng Nạp Lan Yên là từ từ bốc ra bên ngoài, độ cong nơi khoe miệng cũng là càng dương càng cao: “Cô nương yêu đồ phải không? Hôm nay nếu người bại bởi Bốn Vương phi, liền lập tức rút khỏi địa giới (biên giới) của Liệt Diễm đế quốc từ đó sẽ không bước vào nửa bước, như thế nào?”

Tử sa nữ tử (cô gái che mặt bằng lụa tím) phát ra ánh mắt lạnh lùng: “Người là thứ gì?”

“Nàng là người gia yêu.” Giọng nói lạnh như băng hàm chứa một chút sát khí của Lãnh Thiếu Diệp vang lên, “Người tính thứ gì vậy? Cũng dám ở trên địa bàn Liệt Diễm, ở trước mặt Vương phi của Bốn Vương kêu gào?”

Tử sa nữ tử bị lời nói không chút khách khí của Lãnh Thiếu Diệp mắng đến sững sốt, trong con người xinh đẹp tràn đầy đây đây không dám tin: “Người là đang mắng Bản Điện? Chính là một Vương phi của Liệt Diễm đế quốc Bản Điện giết nàng lại có thể như thế nào?”

Lãnh Thiếu Diệp mày kiếm vừa nhấc, ống tay áo sắp vung lên bị một bàn tay tinh tế trắng nõn ngăn lại.

Bên môi Nạp Lan Yên nâng lên cười yếu ớt, trong con người lại là một mảnh lạnh như băng: “Tình địch mà thôi, đến một tên Bốn Vương phi đánh một tên, đến một đôi Bốn Vương phi đánh một đôi là được!”

Chiến Vương phi nói thật hay!

Mọi người ở đây đều là giơ ngón tay cái lên, thứ gì không biết cũng dám đến mưu toan chiếm chiến thần Liệt Diễm bọn họ?!

Nạp Lan Yên tiến lên vài bước, vỗ lên bàn một cái, giọng nói mang theo nghiến ngậm: “Thế nào, tiểu nha đầu lừa đảo, có dám đố với Bốn Vương phi một trận hay không?”

Tử san nữ tử xuy xuy cười: “Đố là được! Bản Điện còn sợ người hay sao?!”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Cái Gì Gọi Là Hào Khí Ngút Trời!

Cút khỏi Liệt Diễm? Cút khỏi bên người Lãnh Thiếu Diệp?

Nạp Lan Yên buông xuống mí mắt che đi con người dày đặc ý cười, thường thức xúc xắc trong tay, cũng không đáp lời.

Nữ tử che mặt nghĩ rằng nàng sợ, nhẹ cười một tiếng, lãnh miệt (lạnh lùng + khinh miệt) nói: “Bản điện khinh thường khi dễ một người mới, cho người một ván cũng không có gì là không thể!”

Nạp Lan Yên nâng lên mí mắt: “Cho nên ván thứ nhất Bốn Vương phi sẽ không cần ra tiền đặt cược?”

Nữ tử che mặt ghen hòng một lúc, cái gì gọi là không cần ra tiền đặt cược? Nàng có nói qua như vậy sao?

Nhưng mà lời đã nói ra, như bát nước đổ đi, nữ tử che mặt cười lạnh đầy một nửa núi nhỏ đổ chú (tiền đặt cược) trước mặt qua: “A, đây là một nửa số ngân lượng Bản điện thắng được từ những con mồi ở Liệt Diễm, nếu người thắng chính là của người!”

“Được, đủ sảng khoái!” Nạp Lan Yên vỗ bàn một cái, “Vậy người tới trước đi, Bốn Vương phi bắt chước người làm là được.”

Trong lòng nữ tử che mặt bỗng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng nay tên đã trên dây không thể không bắn, một tay cầm lên đầu chung (*) đảo qua ở trên mặt bàn xúc xắc liền tiến vào bên trong chung, tay phải

đong đưa trên dưới, mỗi một động tác đều như nước chảy mây trôi, hoàn mỹ đến cực điểm.

(*) đầu chung: cái ống để bỏ xúc xắc vào đó lắc đó.

Nạp Lan Yên không thừa nhận cũng không được, chiêu thức chơi đùa này của cô nương kia quả thật vô cùng xinh đẹp.

Ba!

Theo âm thanh thanh thúy rơi xuống bàn bàn, nữ tử che mặt thán nhiên nhìn về phía Nạp Lan Yên: “Đã nhìn được chưa?”

Nạp Lan Yên gật gật đầu, đứng lên, cầm lấy đầu chung học động tác tiêu sái của nữ tử che mặt kia, kết quả sau khi đảo qua trên bàn ‘bùm bùm’ sáu con xúc xắc đều bị rơi hết trên mặt đất rồi.....

“Phốc.....”

Nhìn mấy con xúc xắc còn khiêu vũ trên mặt đất, bên trong phòng có người nhin không được che kín hai mắt, Chiến vương phi này thật là được lão bản mời tới cứu trận sao?

Lãnh Thiếu Diệp rủ mí mắt, cuộc chiến năm đó ở Las Vegas, con Hồ Ly này cũng là dùng loại phương pháp này đối với hắn? Làm cho hắn vừa mới bắt đầu đã buông lỏng cảnh giác dẫn đến cuối cùng.....

Lãnh Thiếu Diệp trưng ra một khuôn mặt tuần tú tối đen, hơi thở quanh thân cũng biến thành lạnh như băng dọa người rồi.

Nạp Lan Yên biến sắc, tầm mắt lạnh lùng đảo qua mọi người, vừa lòng nhìn thấy bọn họ kinh hãi lập tức im miệng, mới xoay người nhặt mấy con xúc xắc kia lên, đối với nữ tử che mặt sắc mặt khó coi nhún nhún vai: “Lần đầu tiên ra tay, thông cảm chút nha.”

Nữ tử che mặt cắn răng giật giật khoe môi, lại ngay cả một âm thanh cũng chưa phát ra, cùng một tân thủ (lính mới) hoàn toàn không hiểu đồ thuật đến đánh bạc, chính là cuối cùng cho dù nàng có thắng thì mặt mũi của nàng cũng mất hết!

Lần này Nạp Lan Yên đã có kinh nghiệm, bỏ sáu con xúc xắc vào đầu chung nội, không có quy tắc gì mà lắc lắc mấy lần, ‘phanh’ một tiếng liền đập xuống mặt bàn: “Tốt lắm!”

Nữ tử che mặt suýt chút nữa cắn nát một cái răng trắng, cùng đối thủ có loại cấp bậc này đánh bạc, thật sự là rất mất thể diện, nhin xuống dự vọng muốn tìm cái lỗ để chui vào, nói: “Mở đi.”

Nạp Lan Yên cũng không do dự, trực tiếp liền mở ra đầu chung: “Ôi, ba con một điểm, hai con ba điểm, một con bốn điểm.”

Giờ khắc này rất nhiều người dời đi tầm mắt, điểm số vô cùng thâm hiểm như thế, thật sự có chút không đành lòng nhìn nữa rồi.....

Nữ tử che mặt nhắm mắt lại mở ra đầu chung, đồng loạt sáu con một điểm đặt song song ở trên mặt bàn, so sánh hai bên, đâu chỉ kém nhau một điểm nửa điểm thôi.

Nạp Lan Yên vô tình nhún nhún vai: “A, thua rồi.”

Nữ tử che mặt hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Còn cần thiết đồ tiếp sao?”

“Quân tử nhất ngôn, há lại là trò đùa?” Nạp Lan Yên hừ lạnh một tiếng, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một cái hộp gỗ tinh xảo, vừa mở ra, Linh khí liền phả vào mặt làm cho vô số người mở to hai mắt không nháy một cái nào, hơi thở này, màu sắc này, hào quang này, ít nhất cũng phải trên Lục phẩm đi?!

Nạp Lan Yên ‘ba’ một tiếng đặt hộp gỗ ở trên bàn, nhướn mày nói, “Một viên Bát phẩm Thần Linh đan, cũng đủ để bồi dưỡng đồ chú trên bàn kia của người đi?”

..... Bát Bát Bát phẩm?!

Vốn vẫn đứng ở góc một đạo bóng dáng ‘hữu’ một tiếng lén đến bên người Nạp Lan Yên, lòng tràn đầy mãn nhãn (nhìn đã mắt) nhìn chăm chăm đan dược trong hộp gỗ, nhìn kỹ nhiều lượt, sắc mặt càng ngày càng hồng nhuận, hoa chân múa tay vui sướng mừng như điên nói: “Bát phẩm, Bát phẩm Thần Linh đan nha! Yên nha đầu, lão ca ca ta đã lâu không thấy Thần Linh đan có màu sắc tốt như vậy rồi!”

Người tới không phải ai khác, đúng là hội trưởng Phong Trường Phong của Luyện Đan Công Hội.

Lão đầu nhi (*) vốn là lòng tràn đầy khó chịu vì bị người lôi đến xem náo nhiệt, nhưng hẳn tuyệt đối không nghĩ tới lại ở chỗ này nhìn thấy Nạp Lan Yên, càng không nghĩ đến chính là nha đầu kia thế nhưng, thế nhưng xuất ra một viên Bát phẩm Thần Linh đan..... Đến đồ?!

(*) lão đầu nhi: một cách gọi của Trung Quốc.

Phải biết rằng một viên Bát phẩm Thần Linh đan ở toàn bộ đại lục đều là có tiền cũng chưa chắc đã mua được, nhưng hiện tại lại bị Yên nha đầu cứ như vậy, cứ như vậy lấy ra làm tiền đặt cược, tiền đặt cược!

Bạo khiển thiên vật! (phá của trời)

Phá gia chi tử, phá gia chi tử! (đứa con phá của)

“Hít.....”

Toàn trường đều là hít một ngụm khí lạnh, người khác nói bọn họ có thể không tin, nhưng chính miệng thừa nhận đây là một viên Bát phẩm Thần Linh đan chính là Phong hội trưởng có địa vị tối cao ở Liệt Diễm đó!

Nạp Lan Yên nhìn Phong Trường Phong mặt mũi tràn đầy biểu tình muốn đánh nàng, ho nhẹ một tiếng: “Phong lão ca?”

“Phá gia chi tử!” Phong Trường Phong nhìn không được bật thốt lên chính là vài chữ vòng vo vô số vòng ở trong đầu này.

“A ~ Phong lão ca người là nói Thần Linh đan?” Nạp Lan Yên theo tầm mắt của Phong Trường Phong nhìn viên thuốc đó, vô tình phát phát tay, “Chỉ là một viên đan dược mà thôi, trở về đưa Phong lão ca mấy viên là được.”

Biểu tình vô cùng đau đớn trên mặt của Phong Trường Phong chớp mắt một cái liền biến mất hết, đầy mặt hồng quang nói: “Tốt, cứ quyết định như vậy đi!” Ở trong việc luyện đan nha đầu kia nghịch thiên và thần bí đã làm cho hắn thừa nhận rất nhiều đả kích, hiện tại cho dù nàng lại xuất ra một viên Cửu phẩm đan dược hắn cũng không cảm thấy kỳ quái!

Dù sao, người phân ba bảy loại, thiên tài cũng là phân ra yêu nghiệt và biến thái đó.

..... Dựa vào! (lee: một câu chữ thề nhé)

Mọi người nhìn xuống kích động muốn hộc máu, nhìn xem, giọng điệu không chút để ý kia, vẻ mặt chẳng thèm ngó ngang tới kia, giống như nàng đưa không phải chí bảo Bát phẩm Thần Linh đan trong mắt bọn họ, mà là một viên đan dược phổ thông bình thường.

Cái gì gọi là nói đưa sẽ đưa? Cái gì gọi là tài đại khí thô (tiền nhiều như nước)? Cái gì gọi là hào khí? Cái gì gọi là tự cao tự đại (coi trời bằng vung)?

Chiến Vương phi người thật không phải là đang nói giỡn đấy chứ? Trời đất làm chứng, bọn họ cũng rất muốn nha!

“Chỉ là.....” Phong Trường Phong nhìn chăm chăm không tha Thần Linh đan trong hộp, “Tiểu Yên người thật sự muốn lấy Thần Linh đan đi đồ sao? Yên nha đầu người xác định không suy nghĩ lại một chút sao?”

Đây rõ ràng chính là đưa đan dược cho đối phương mà!

“A, chẳng lẽ ở trước mặt nhiều người như vậy, người lại muốn đổi ý hay sao?” Giọng nói lãnh miệt mười phần của nữ tử che mặt truyền đến, lộ ra một chút kích động rất khó nhận ra.

Bát phẩm Thần Linh đan vừa ra, chính là nữ tử che mặt này cũng kinh ngạc hồi lâu, một viên cực phẩm đan dược như vậy, chắc hẳn phóng mắt khắp đại lục bất luận kẻ nào cũng không muốn bỏ qua!

“Đổi ý?” Nạp Lan Yên ngoáy ngoáy lỗ tai, giống như nghe được chuyện cười, khinh bỉ nói, “Tiểu nha đầu lừa đảo, tầm mắt đừng có thấp như vậy, chỉ là một viên đan dược người nghĩ rằng ta và ngươi sẽ đặt ở trong mắt?”

Tự đại! Tùy tiện! Ngu xuẩn! Không biết nhìn hàng!

Nữ tử che mặt bỗng chốc đỉnh đầu bốc khói, đồng thời ở đáy lòng đã định nghĩa đan dược của Nạp Lan Yên là vận may không biết từ nơi nào đưa tới!

“Vậy mọi mắt mong chờ!” Nữ tử che mặt lạnh lùng cười, một tay đẩy hết đồ chú trên bàn đi ra ngoài, một hoàng mao nha đầu (con nhóc) ngược to mà không có não như vậy còn dám khoa trương nói ở trước mặt nàng?

Nếu như nàng ta vội vàng đưa Bát phẩm Thần Linh đan này tới cửa, vậy nàng sẽ không khách khí mà nhận lấy!

Nạp Lan Yên cụp xuống mí mắt che đi sự rét lạnh sắc nhọn trong con người, lúc giương mắt thì đã biến mất không thấy, trầm ngâm trong chớp mắt, nói: “Vừa mới so tiêu (ít điểm hơn), lần này so đại (nhiều điểm hơn)?”

“Được.” Nữ tử che mặt trực tiếp đáp ứng, “Người trước?”

Nạp Lan Yên lắc đầu: “Vẫn là người trước đi, ta lại nhìn một lần.”

Nữ tử che mặt cũng không ý kiến, cùng một tân nhân đánh bạc như vậy luôn cảm thấy một chút tư vị có lỗi, nhưng đảo mắt nghĩ đến viên Bát phẩm Thần Linh đan, đôi mắt đẹp nhìn không được lộ ra một chút ý cười muốn nhất định phải có.

Nghĩ như vậy, tay liền thuận thực đong đưa đầu chung, lấy trình độ của nàng sáu mặt lục hợp nhất đều là chuyện nhỏ, huống chi là Lục Lục đại thuận (sáu mặt lục xuôi theo một phía)?

Nữ tử che mặt thoải mái đặt đầu chung lên trên mặt bàn, nâng mắt nhìn về phía Nạp Lan Yên: “Tới lượt người.”

Nạp Lan Yên trừng mắt nhìn, cười tủm tỉm nhìn về phía Lãnh Thiểu Diệp: “Vương gia, nếu ta bị thua, chàng sẽ không tức giận đi?”

Lãnh Thiểu Diệp nhú mắt ửng, môi mỏng thản nhiên phun ra bốn chữ: “Nàng cứ thử xem.”

Nạp Lan Yên ngoéo khóe miệng một cái, thu hồi ánh mắt thờ dãi với nữ tử che mặt: “Ai, nếu không thắng sẽ bị gia giày xéo.”

Nữ tử che mặt sững sốt, Nạp Lan Yên cũng là chậm rãi tiếp tục nói: “Cho nên, ván này không thể lại cho người thắng rồi.”

Nữ tử che mặt chỉ cảm thấy một cỗ dự cảm không rõ mào bốc lên rồi chạy lên não.

Nạp Lan Yên đột nhiên giương mắt, một đôi mắt hồ hồ hững lạnh như băng, cổ tay lật qua lật lại một cái, tốc độ nhanh đến mức chỉ trong trong nháy mắt sáu con xúc xắc đã tiến vào trong chung, đung đưa trên dưới trái phải như nước chảy mây trôi, chỉ mấy tức (hơi thở) sau, liền trực tiếp đặt ở trên mặt bàn!

Nữ tử che mặt trợn mắt há hốc miệng sững sờ tại chỗ, thủ pháp kia, tốc độ kia, tự tin kia, hoàn toàn..... Hoàn toàn không có khả năng là một tân thủ!

Nữ tử che mặt chống lại cặp mắt hồ tối đen kia, chỉ nhìn thấy lạnh như băng và châm chọc, một cổ hàn khí dọc theo xương cột mà đi lên, chỉ thấy môi đỏ mọng kia vừa mở hợp lại, một chữ lạnh lạnh liền rơi vào trong tai của nàng: “Mở?”

Bên môi Nạp Lan Yên mang theo độ cong mỉa mai lạnh lẽo, vén lên vạt áo ngồi ở trên ghế, híp mắt hồ nhìn về phía nữ tử che mặt đang ngây người, lại kêu: “Mở sao?”

Nữ tử che mặt nhắm mắt, hít sâu một hơi: “Mở!”

Nạp Lan Yên nhướng mày, thưởng thức ly trà trong tay, tự tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn nữ tử che mặt.

Nữ tử che mặt nhắc lên đầu chung, đồng loại sáu mặt lục đều ngửa lên trên, Lục Lục đại thuận hoàn mỹ xinh đẹp.

“Nguy rồi! Lục Lục đại thuận!”

“Lần này không phải Chiến Vương phi cũng thua rồi sao? Đây chính là Bát phẩm Thần Linh đan đó!”

Ở ngoài xem náo nhiệt, tên canh cửa thành thạo nói, mọi người ở đây không hiểu đồ thuật nghe thấy vậy đã thấp giọng thảo luận, đại diện yên

tĩnh cũng hơi hơi náo nhiệt hơn một chút.

Nhưng mà chỉ cần người hơi có chút hiểu biết về đồ thuật đều ngừng thở nhìn Nạp Lan Yên, mới vừa rồi một phen động tác cùng vẻ mặt tự tin kia đều cho thấy rõ ràng ván đồ này không có khả năng đơn giản như vậy đã chấm dứt.

Nạp Lan Yên giương lên khóe miệng, nâng tay chậm rãi nhắc lên đầu chung: “Ngượng ngừng, người thua.”

Thua?

Khi tầm mắt của nữ tử che mặt vừa chạm đến xúc xắc dưới đầu chung, khuôn mặt lập tức vặn vẹo, đầu ngón tay chỉ vào xúc xắc cũng run rẩy, sau một lúc lâu mới nhả ra vài chữ: “Người, người này.....”

Chỉ thấy trên mặt bàn dưới tay Nạp Lan Yên ngoài sáu con xúc xắc sáu mặt lục, còn có một xúc xắc một điểm, nhìn kỹ đi, trong đó một viên xúc xắc bị cắt thành hai nửa!

Một bên ba mươi sáu điểm, một bên ba mươi bảy điểm, lúc này rốt cuộc thắng thua đã định.

Nạp Lan Yên híp lại con người đen, đáy mắt lãnh khí bức người: “Như thế nào, trước mặt nhiều người như vậy người muốn quyết nợ hay sao?”

Nữ tử che mặt cắn răng giận dữ: “Người đây là chơi xấu!”

Nạp Lan Yên cười lạnh: “Đồ thuật có quy định không cho phép làm tổn hại xúc xắc?”

Nữ tử che mặt sắc mặt xanh mét, lại không phản bác được.

Nạp Lan Yên lại nói: “Lại không có đối xúc xác, cũng không có gian lận, thế nào mà là chơi xấu?”

Nữ tử che mặt sắc mặt trắng nhợt, chỉ có thể giận dữ trừng mắt.

Nạp Lan Yên chậm rãi đứng lên, vòng qua cái bàn tới gần nữ tử che mặt, giọng nói lạnh lùng không mang theo một chút cảm tình: “Người ba mươi sáu điểm, ta ba mươi bảy điểm, vị Điện hạ này, đến tột cùng là ai chơi xấu?!”

Giọng nói nâng cao, hai tròng mắt khiếp người, sát khí tới gần, không một cái nào không làm cho nữ tử che mặt sắc mặt trắng bệch cứng ở tại chỗ, giống như bị một cái tát hung hăng tát ở trên mặt của nàng!

Ngực to mà không có não? Ngu ngốc? Ngu xuẩn? Đây rõ ràng chính là một độc xà phản trư ăn hổ (giả heo ăn thịt hổ) còn không nhả xương!

Kịch độc vô cùng!

Nạp Lan Yên vừa lòng thu hồi khí thế, quét mắt tiền đặt cược chông chất như núi trên bàn kia, khoe môi nhếch lên một độ cong không chút để ý: “Những thứ tiền đặt cược này Bản Vương phi không muốn, lấy về mà mua chút thuốc, lại mua dây thừng, phải biết rằng trên đời này, người có bệnh không đáng sợ, nhưng chạy đến dọa người có thể sẽ là lỗi của người.”

Phốc.....

Lần này mọi người bị một màn xoay người lật ngược tình thế đột nhiên này làm cho kinh ngạc, vừa mới hồi thần lại nghe thấy lời nói hào khí ngút trời của Chiến Vương phi, hay cho việc tiền tài nhiều như vậy cũng không muốn, chỉ là nhìn biểu tình đặc sắc vạn phần của nữ tử che mặt, trong lòng một đám đều là tràn đầy giải hận và thống khoái!

Người hiểm lạ đan dượt, Chiến Vương phi ta không hiểm lạ!

Người hiểm lạ tiền tài, Chiến Vương phi ta vẫn không hiểm lạ như cũ!

Cho nên người lấy cái gì đến Liệt Diễm ta cùng Chiến Vương phi thường chiến thần đây?

“Bản điện nhất định sẽ làm người chết thực thảm!” Nữ tử che mặt nắm chặt nắm đấm, giận sôi lên, buông một câu nói hung ác liền xoay người rời đi, đáy mắt lóe lên tàn nhẫn ác độc, khoản sổ sách này nàng tuyệt không bỏ qua!

Nàng biết đã biết lần này mình hoàn toàn bị Nạp Lan Yên coi là khi mà đùa giỡn, hơn nữa là ngay từ đầu đã bị đối phương cầm quyền chủ đạo, sau đó từng bước một đánh ngục chính mình, cố tình..... Cố tình nàng vẫn là không thể chờ đợi mà tự nhảy xuống!

“Người muốn Bốn Vương phi chết rất nhiều, không bằng người đi xếp hàng trước rồi nói sau?” Môi đỏ mọng của Nạp Lan Yên nở rộ ra một độ cong mỉa mai, chậm rãi nói với bóng lưng của nữ tử che mặt, “Vị Điện hạ này, không phải là người đã quên chúng ta vì sao mà đổ đấy chứ?”

Nữ tử che mặt dừng bước, suy nghĩ ngược lại một chút, cút khỏi Liệt Diễm, sẽ không bước vào nửa bước, cút khỏi bên người nam nhân..... Một loạt cảnh tượng trước đó trở về trong óc, sắc mặt là từ trắng chuyển thành xanh, lại từ xanh biến thành đen, vòng sắc thái kia phải nói là rất xinh đẹp!

Dưới ống tay áo hai tay đã nắm chặt, nữ tử che mặt bỗng dừng quay đầu, lạnh lùng nhìn lại nói: “Ván thứ nhất người thua, ván thứ hai Bản điện thua, vừa mới huề nhau. Nếu Chiến vương phi quý quốc còn không chịu phục, vậy Bốn điện liền cùng người lại đến một hồi thì có làm sao?!”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Người Tới, Trói Lại Cho Bốn Vương!

Không biết xấu hổ!

Rất không biết xấu hổ!

Tất cả mọi người không nghĩ tới nữ tử che mặt này thế nhưng lại lật lọng nói chỉ là huề nhau, còn nói cái gì không phục?

Người hiểu chút hành đạo (*) đều có thể nhìn ra sự khác biệt giữa hai người, cho dù không hiểu cũng có thể nhìn ra bộ dáng sau khi nữ tử che mặt thua sắc mặt trắng bệch.

(*) hành đạo: nghề nghiệp, ý của câu là người có chút hiểu biết về đồ thuật ấy.

Huống chi, ván thứ nhất rõ ràng là bản thân nàng tự đại muốn cho người khác mà?

Nạp Lan Yên bị cô nương này chọc cho vui vẻ: “Được, người đã thua lại không dám thừa nhận, vậy Bốn Vương phi sẽ cùng người vui đùa một chút đi, đỡ phải truyền đi nói ta đường đường là Chiến Vương phi lại khi dễ tiểu hài nhi (trẻ em) nha.”

-- Chiến Vương phi ngài mới là tiểu hài nhi đấy!

Mọi người đã bị một câu tiểu nha đầu lừa đảo của Nạp Lan Yên chinh cho bất đắc dĩ, tuy rằng đối phương che mặt nhưng liếc mắt nhìn lên liền

khẳng định qua tuổi hai mươi rồi, mà năm nay Chiến Vương phi rõ ràng mới vừa tròn mười sáu đi?

Nhưng mà, như thế nào nghe như vậy liền hết giận đây?

Nữ tử che mặt có thể nào không chú ý đến ánh mắt khinh bỉ không chút nào che giấu của mọi người chung quanh, nhưng lúc này nàng chỉ có thể cắn răng tiến lên, bước đi đến vị trí vừa rồi mà ngồi xuống, ánh mắt lãnh ngạo (lạnh lùng + kiêu ngạo) nhìn về phía Nạp Lan Yên: “Lần này chơi cái gì?”

Nạp Lan Yên lười biếng ngáp một cái, híp lại nửa con ngươi nổi lên bọt nước: “Tùy tiện.”

“Toa cấp (đổ 5 con xúc xắc).” Nữ tử che mặt lấy ra năm con xúc xắc ném lên không trung, cổ tay vừa chuyển, cầm đầu chung ở trên hư không nhoáng lên một cái, vừng vàng tiếp được xúc xắc, nhướng mày khiêu khích nói, “Hiểu như thế nào là toa cấp hay không?”

Nạp Lan Yên chậm rãi lấy từ trong đầu chung ra một con xúc xắc ném ra ngoài: “Ai, đã nói người nâng tầm mắt cao lên chút, như thế nào lại không nghe đây?”

“Người.....” Nữ tử che mặt lại lần nữa bị thái độ của đối phương chọc tức đến bốc khói, đây giống như cảm giác một quyền đánh vào trên bông làm cho nàng nín giận đến cực điểm, “Người đã biết, vậy Bốn điện sẽ không dong dài, ván này người lấy cái gì làm tiền đặt cược?”

Nạp Lan Yên chỉ chỉ Bát phẩm Thần Linh đan vẫn bày ở trên bàn như trước: “Người muốn hỏi không phải là nó sao? Nhưng thật ra người lấy cái gì đến cùng ta đổ viên thuốc này?”

Nữ tử che mặt từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một đồng Thủy Tinh tạp, ít nhất cũng có tám chính mười tám, lạnh lùng nói: “Năm trước một viên Bát

phẩm Thần Linh đan ở trên hội đấu giá lấy giá bảy mươi hai tấm Thủy Tinh tạp thành giao, bản điện ra 89 tấm Thủy Tinh tạp cùng người đồ, đủ chưa?!”

Ôi!

Phú bà nha.

Dưới đáy lòng Nạp Lan Yên huyết sáo, tiền tệ của Thánh Viêm đại lục lần lượt là Ngân tệ, Kim tệ, Thủy Tinh tệ, Kim tạp, Thủy Tinh tạp, đổi đơn vị là một trăm, năm mươi tấm Ngân tệ đủ để gia đình dân thường chi tiêu một tháng.

Một tấm Kim tạp tương đương một trăm Thủy Tinh tệ, một tấm Thủy Tinh tạp tương đương một trăm tấm Kim tệ.

Đổi một chút, muội tử đổi diện quả thật không phải có tiền bình thường.

“Đi đi.” Nạp Lan Yên vô tình nhún nhún vai, hai mắt lạnh nhạt, giống như đổi diện làm ra vẻ không phải bảy tám mươi tấm Thủy Tinh tạp, mà là một đồng cặn bã.

Lãnh Thiếu Diệp xem xét bộ dáng lạnh nhạt nhìn như cái gì đều là mây bay của Hồ Ly kia, đáy mắt hiện lên một chút ý cười, thầm nghĩ ôm nàng vào trong lòng hung hăng nhào nặn một chút.

Trình độ tham tiền của Nạp Lan Yên người khác không biết, hẳn còn có thể không rõ ràng sao?

Nữ tử che mặt nhìn vẻ mặt của Nạp Lan Yên, đáy mắt mơ hồ xẹt qua một chút thần sắc hoài nghi, hỏi: “Một ván thôi?”

“Tùy ý.” Nạp Lan Yên nhướn mày cười, “Không phải người không giàu nên sợ một ván thua sạch ròi hả?”

“Tùng đó tiền tài Bản điện còn không để vào mắt!” Nữ tử che mặt cười lạnh, “Ít nói nhảm, bắt đầu đi!”

Vừa nói xong, nữ tử giương cổ tay lên, năm động tác lay động đầu chung vẫn tiêu sái xinh đẹp trước sau như một, sạch sẽ lưu loát, chính là lúc này đây nữ tử lại dùng gần một khắc (15 phút), cái trán chảy ra một tầng mồ hôi lạnh tinh mịn.

Trái lại Nạp Lan Yên lại là cầm đầu chung nhắc lên trên, nhẹ nhàng lung lay không có chút độ mạnh yếu, chỉ nghe xúc xắc lách cách va chạm vài cái, ngăn ngừng bất quá mười tức liền đặt đầu chung xuống.

Ngay sau đó Nạp Lan Yên liền vừa nhàn nhã uống trà, vừa nhìn nữ tử sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, bên môi nhắc lên độ cong như có như không, tư thái tùy ý, mặt mày lộ ra vài phần lười biếng.

Gần một khắc nhiều chung sau, nữ tử ‘phịch’ một tiếng đặt mạnh đầu chung xuống, mạnh mẽ ngẩng đầu, từng chữ nghiêng răng nghiêng lợi: “Người lại muốn đùa giỡn Bản điện sao?”

“Người suy nghĩ nhiều quá.” Nạp Lan Yên buông ly trà, nhếch môi cười, “89 tấ Thủy Tinh tạt, người không hiếm lạ, Bốn Vương phi nhưng là vô cùng hiếm lạ đó.”

Ánh mắt của nữ tử hóa thành từng lưỡi dao sắc bén, quả thật muốn ở trên người Nạp Lan Yên đâm thành vô số lỗ thủng: “Ít nói nhảm, mở!”

Nữ tử không có gì do dự, trực tiếp mở ra đầu chung!

Mọi người nhìn đến, toàn trường ồ lên.

Một hai ba bốn năm chính diện hướng lên trên, ở trên mặt bàn xếp hàng thật chỉnh tề giống như danh sách.

Lục Lục đại thuận (sáu mặt lục xuôi 1 phía), không khó.

Lục Hợp quy nhất (sáu mặt lục quy về 1 phía), không khó.

Nhưng lắc ra một hai ba bốn năm chỉnh tề, thật đúng là không phải người bình thường có thể làm được, chẳng trách nữ tử che mặt này gần như là quét ngang Liệt Diễm lại lắc lâu như vậy.

Mà Nạp Lan Yên thì ngược lại.....

Chỉ nhẹ nhàng lay động vài cái như vậy thì xong rồi? Này, có thể thẳng sao?

Nạp Lan Yên liếc mắt nhìn nữ tử đối diện, chậm rãi nhắc lên đầu chung: “Ngượng ngùng, người lại thua rồi.”

“Hít.....”

Mọi người đều hít một ngụm lãnh khí, đồng dạng là trưng bày năm con xúc xắc thật chỉnh tề, mà điểm số lại vừa đúng cao hơn nữ tử che mặt kia một điểm!

Hai, ba, bốn, năm, sáu!

Chiến Vương phi mới vừa rồi giống như tùy ý lung lay vài cái đi?

Mọi người đều là trừng mắt lú lờ, âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, thủ pháp này phải có bao nhiêu tài năng mới luyện ra được bản lãnh bậc này?

Hào quang dưới đáy mắt của nữ tử che mặt phai nhạt một chút, trầm giọng nói: “Bản diện nhận thua.”

Lúc này đây nàng đúng là tài nghệ không bằng người, so với Thuận Tử (xuôi theo 1 phía) lớn hơn nữa chính là Báo Tử (*), nhưng Báo Tử đối với hai người mà nói độ khó quá thấp, cứ đổ bắt quá một thế hoà.

(*) Báo Tử: ví dụ nói về 1 ván đồ nhé, chớ chẳng biết giải thích sao, còn Thuận Tử thì từ bắt đầu đến giờ hai người kia chơi đó.

Đổ 6 con xúc xắc lấy 3 con làm giữa.

4 5 6 7 8 9 làm tiểu

10 11 làm giữa

12 13 14 15 16 17 làm lớn

Ba con xúc xắc cùng số làm Báo tử (VD: 1 1 1 2 2 2 3 3 3)

Cho nên từ ngay từ đầu nàng đã loại Báo Tử ra ngoài.

Nàng dùng một khắc nửa chung mới lắc ra Thuận Tử một hai ba bốn năm, mà đối phương chỉ dùng mười tức, đã lắc ra hai ba bốn năm sáu độ khó rất cao.

Bất luận từ phương diện nào mà nói, nàng đều thua, thua thất bại thảm hại.

Nhưng mà, đánh bạc dù sao chính là đánh bạc, mà quy tắc không thay đổi của thế giới này cũng là -- cường giả vi tôn (người mạnh làm vua)!

Nữ tử che mặt thu lại cảm xúc trong con người, nâng lên mí mắt, giữa mi tâm toát ra một chút lạnh lùng trào phúng: “Bản điện có thể rút khỏi Liệt Diễm đế quốc, chính là không biết Liệt Diễm người có nguyện ý để cho Bản điện đi hay không đây? A, người tới! Trói nàng lại cho Bản điện!”

Bá bá bá!

Bảy đạo bóng dáng màu đen trong phút chốc âm thầm xuất hiện, kiếm phong chỉ về một phía, chặt chẽ vây Nạp Lan Yên ở trong đó!

Trong đó một người dáng người khô ngô, hai mắt như điện, vẻ mặt tàn khốc phần nộ quát với Nạp Lan Yên: “Lớn mật! Dám can đảm bất kính với Thái tử điện hạ Lan Vân quốc ta, còn không nhanh chóng quỳ xuống nói xin lỗi!”

Một tên Tiên Thiên!

Sáu tên Đại Linh Sư đỉnh phong!

Ở đây không ít người đều là hít một ngậm khí lạnh, đội hidnh này không thể nói là không cường đại, cũng đủ quét ngang hoàng thất Liệt Diễm đế quốc chỉ có một Tiên Thiên cao thủ trấn giữ lúc trước rồi.

Mà Nạp Lan Yên ở trong trung tâm vòng vây chính là cười nhẹ, nâng mắt nhìn Lãnh Thiểu Diệp đang bảo hộ nàng trong ngực, hỏi: “Vương gia, Lan Vân quốc này là thứ gì vậy?”

“Hình như là một trong bảy đại đế quốc bậc cao.” Lãnh Thiểu Diệp vuốt ve tóc của nàng, tức giận nói, “Chơi đủ rồi?”

“Ừ, đủ.” Nạp Lan Yên sờ sờ nhẫn trữ vật của bản thân, cười đến cảm thấy mỹ mãn, đã thắng nhiều như vậy, lại chơi nữa cũng không còn vui, “Vương gia, còn lại liền giao cho chàng nha, xong việc rồi ta về nhà ngủ đi!”

.....

Không coi ai ra gì!

Quả thực rất không coi ai ra gì!

Sắc mặt của nữ tử che mặt và bảy đại cao thủ đều là xanh mét, như thế nào cũng không nghĩ tới khi nào thì danh hào Lan Vân quốc ở loại quốc gia bậc trung nho nhỏ này cũng không dùng được rồi?

Ngược lại, mọi người vây xem khác cũng là thống khoái, trời mới biết nữ nhân này ở trong sòng bạc phóng tư thái cao bao nhiêu, giống như nàng là cả nhân loại, những người khác đều là nô bộc thấp hơn, trước khi Lãnh Thiếu Diệp và Nạp Lan Yên không tới, đừng nhắc tới trong lòng từng người một có bao nhiêu ghen ghét.

Mà giờ phút này nhìn thái độ kiêu ngạo không thèm nhìn kia của chiến thần và Vương phi nhà mình, như thế nào có thể không làm cho người ta cảm thấy thoải mái?!

Đúng lúc này, một cổ uy áp khủng bố vô hình đột nhiên bao phủ ập xuống, một giây saiu, sáu cao thủ Đại Linh Sư đỉnh phong bỗng nhiên mềm nhũn hai chân, ‘phịch phịch’ vài tiếng liên tiếp quỳ xuống!

Vị Tiên Thiên cao thủ trước mặt kia sắc mặt trắng bệch chống đỡ được ba giây, cũng theo đó ‘bịch’ một tiếng quỳ rạp xuống đất!

Nữ tử che mặt lại càng là đứng mũi chịu sào, mặc dù đã cố gắng chống đỡ mặt bàn không có quỳ xuống, nhưng sắc mặt lại vô cùng trắng bệch, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra ngoài: “Phốc.....”

Toàn bộ sòng bạc, im bật bất động!

Ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người của Lãnh Thiếu Diệp, chỉ thấy hãn một bộ trường sam màu vàng đen không gió mà bay, khuôn mặt lạnh lùng hoàn mỹ vô khuyết giống như điêu khắc vậy, mắt ưng đen thâm thúy tràn ra một chút hàn mang khiếp người, giọng nói trầm thấp lãnh khốc: “Thái tử Lan Vân quốc? Khi (khi dễ đó) Liệt Diễm ta không người sao?!”

“Linh..... Linh Thánh.....”

Tiên Thiên cao thủ quỳ trên mặt đất sắc mặt trắng bệch như tờ giấy bất khả tư nghị (khó tin) nỉ non một câu, mắt lộ ra kinh hãi (ngạc nhiên sợ hãi).

Cái gì?

Nghe hai chữ như thế, nữ tử che mặt và sáu tên Đại Linh Sư cao nhất cũng đồng loạt trợn tròn mắt, ngay cả những người khác ở trong sòng bạc cũng nhất thời không phản ứng kịp.

-- Chính là một đế quốc bậc chung như thế nào có khả năng sẽ có một cao thủ cấp bậc Linh Thánh?!

-- Mẹ nó chiến thần chúng ta thế nhưng đột phá đến Linh Thánh như thế nào yêu nghiệt như vậy biến thái như vậy làm cho người ta cảm thấy thống khoái như vậy đây?

Lãnh Thiếu Diệp vung tay lên, lạnh giọng nói: “Người tới, trói lại cho Bốn Vương!” Thứ kia cũng dám thét muốn trói vợ hắn lại?

Ba gã hắc y ám vệ che mặt lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trong sòng bạc, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra dây thừng tầm ti không chút lưu tình trói Thái tử điện hạ Lan Vân quốc và tất cả bảy người khác lại.

Nữ tử che mặt này đúng là hoàn toàn bối rối, giãy giụa không được, trừng mắt muốn nứt: “Các người dám trói Bản điện?! Đại quân của Lan Vân quốc ta nhất định san bằng Liệt Diễm đế quốc người!”

“Tiểu nha đầu lừa đảo, trước hết nghĩ như thế nào bảo toàn tính mạng của người rồi nói sau!” Nạp Lan Yên kề sát vào nữ tử che mặt, hai mắt phát lạnh, sắc bén khiếp người, “Đại quân Lan Vân quốc? Còn sợ người không đợi được đâu!”

Nạp Lan Yên vung tay lên: “Mang đi!”

“Vâng!” Tám gã ám vệ trầm giọng trả lời, một người trong đó không chút thương hương tiếc ngọc nào một tay túm lấy tóc của nữ tử che mặt, dẫn đầu áp chế đi ra khỏi sông bạc, những người khác theo sát phía sau.

Ai cũng không nghĩ tới, vốn chính là một hồi đánh bạc, lại ở trong chốc lát, long trời lở đất.

“Ha ha ha ha tốt!” Phong Trường Phong vỗ bàn giữa đầu cười to, trong tiếng cười kia mang theo vui sướng, tán thưởng nhìn Lãnh Thiếu Diệp và Nạp Lan Yên trước mắt, “Yên nha đầu, người cũng biết mục đích Thái tử Lan Vân quốc này đến Liệt Diễm?”

Nạp Lan Yên nhướn mày, chẳng lẽ không phải là vì cùng nàng đoạt Tam gia à?

Phong Trường Phong nhìn Nạp Lan Yên, tươi cười trở nên có chút quý dị, chậm rãi nói: “Nàng à, là vì lôi kéo Thất phạm Luyện Đan Sư Tam Thiếu lúc trước danh chấn Liệt Diễm mà đến”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Gia Công Người Về Nhà!

Khóe miệng của Nạp Lan Yên khẽ co rút, nhất thời cũng không biết nên làm ra biểu tình gì: “..... Tìm Tam thiếu?”

Vị Điện hạ này ngoài muốn đào chân tường lấy Tam gia nhà nàng ra, còn muốn lấy luôn cả nàng à?

“Đúng vậy!” Phong Trường Phong ‘xuy xuy’ cười, trong giọng nói mang theo nồng đậm khó chịu, “Nếu không người cho là như thế nào lão nhân ta sẽ xuất hiện ở loại trường hợp này đây?”

Hắn vốn ở trong phòng luyện đan bế quan bế thật tốt, kết quả nửa đường bị Thái tử Lan Vân quốc này kéo đến sòng bạc, cố tình còn bởi vì thân phận của đối phương mà không có biện pháp cự tuyệt, đầy bụng ghen ghét kia hiện tại đã là hoàn toàn thống khoái.

Không biết khi Thái tử Lan Vân quốc này biết người trước mắt suýt nữa bị nàng trói lại này chính là Thất phẩm Luyện Đan Sư nàng muốn tìm, sẽ có cái biểu tình gì?

Phong Trường Phong nhếch miệng, nâng tay vỗ hai cái ở trên vai của Nạp Lan Yên: “Yên nha đầu à, một Thất phẩm Luyện Đan Sư không có gia nhập thế lực gì, có thể làm mỗi thế lực lớn nhìn mà thèm. Được rồi, ta đi về trước, ta ở Luyện Đan Công Hội chờ người!”

Nạp Lan Yên cười đáp ứng: “Không thành vấn đề, sáng mai phải đi báỉ phỏng Phong lão ca.”

“Ta đây đã có thể chờ người rồi.” Phong Trường Phong hào sảng cười, quay đầu nói với Lãnh Thiếu Diệp, “Tiểu tử, đối xử thật tốt với Yên nha đầu nha, nếu không lão ca ca ta đây cũng không đáp ứng!”

Nói xong, không đợi Lãnh Thiếu Diệp đáp lại, đã xoay người nhanh chóng rời đi.

Nạp Lan Yên nhìn theo phía Phong Trường Phong rời đi, quay đầu nhìn về phía khuôn mặt tuấn mỹ của Lãnh Thiếu Diệp: “Tam gia, chúng ta cũng trở về đi.”

“Được.” Đôi mắt thâm thúy của Lãnh Thiếu Diệp tràn ra một chút dịu dàng, trước khi nắm tay Hồ Ly nhà mình bước ra khỏi cửa lớn, tầm mắt bỗng dừng dừng ở một góc trong đại sảnh, thản nhiên nói, “Thiếu Kỳ, ngày mai giờ dần (*) cũng không nên đến muộn.”

(*) giờ dần: từ 3 giờ đến 5 giờ sáng.

Tay nắm chiết phiến của Lãnh Thiếu Kỳ đang giấu mình ở trong góc không ngừng thu nhỏ lại cảm giác tồn tại lập tức cứng đờ, mặt mũi tràn đầy đau khổ, hẳn đã trốn xa như vậy như thế nào Tam ca còn có thể nhìn thấy hẳn đây?

Còn có, tam tẩu à, có thể hay không thưởng khế đất hai tòa nhà của hẳn cho hẳn.....

Nạp Lan Yên và Lãnh Thiếu Diệp vừa đi ra khỏi sòng bạc, Lam Thanh liền tiến lên, nói: “Vương gia, Vương phi, thuộc hạ tra được Thái tử Lan Vân quốc này ba ngày trước đến đế đô, vẫn chưa biểu lộ thân phận, cũng chưa trình tới lai phóng hàm (thư thăm hỏi).”

Nạp Lan Yên vuốt cằm khẽ cười nói: “Đây là minh mục trương đảm (trắng trợn) đến Liệt Diễm ta đào chân tường nha. Tam gia, người này làm sao bây giờ?”

“Cái gì làm sao bây giờ? Gia nhận thức nàg?” Lãnh Thiếu Diệp nhướng mày, “Ở Liệt Diễm đế đô công khai vây giết thê tử của Bồn Vương, bị bắt chẳng phải là thiên kinh địa nghĩa (đạo lí hiển nhiên)?”

Nạp Lan Yên sừng sốt, chợt ‘xì’ một tiếng vui vẻ: “Đi thôi, Tam gia, chàng đủ đen tối.”

Đường đường là Thái tử Lan Vân quốc lại lặng yên không một tiếng động đi vào một đế quốc hạng trung, còn giấu diếm thân phận chơi khắp các sòng bạc, trước mắt bao người ý đồ vây giết Vương phi hoàng thất nước khác, việc làm như vậy há lại xứng đáng là tu dưỡng và khí phách của Thái tử một quốc gia?

Cho nên người nói người là Thái tử, thì người chính là Thái tử ư? Như thế nào chứng minh?

“Cũng là do nàg ta xui xẻo.” Nạp Lan Yên híp lại mắt hồ một chút tàn khốc xẹt qua, lại nghĩ tới cái gì, nhướng mày hỏi, “Đúng rồi, lúc nào thì chàng đột phá Linh Thánh?”

“Lúc trên đường gặp gỡ con Tử Kim Bằng kia, vợ, nàg không biết móng vuốt của con chim kia có bao nhiêu hung ác đâu, hiện tại đầu vai của gia vẫn còn ần ần đau đây này.”

“Hung ác hơn nữa không phải vẫn là cho chàng thu thập?”

“.....” Tam gia không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm nàg.

“Được rồi được rồi, trở về xoa xoa cho chàng.”

“Vậy mới đúng, đến, vợ, gia thưởng cho nàg một cái môi thơm!”

Đây!

“Trước công chúng có thể chú ý hình tượng lãnh khốc vô tình trong truyền thuyết kia của bản thân sao?”

“.....” Tiếp tục nhìn chăm chăm.

“Được rồi được rồi, hôn nhẹ thân.”

Bẹp!

Tam gia cảm thấy mỹ mãn ôm lấy Nạp Lan Yên hưng hăng hôn một cái, ngồi xổm người xuống: “Đến, vợ, gia công nàng về nhà!”

Nạp Lan Yên ghé vào trên lưng dày rộng của Tam gia, hai tay vòng quanh cổ hắn, ngửi hơi thở ấm áp quen thuộc trên người hắn, bên môi nổi lên một độ cong mềm nhẹ, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Bóng đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, an nhàn không tiếng động.

Lam Thanh đi ở phía sau hai người cách đó không xa, nhìn ánh trăng kéo dài vô hạn bóng dáng của Vương gia và Vương phi, khóe miệng kìm lòng không được toát ra ý cười có chút kiêu ngạo.

Nhìn đi, đây chính là gia và Vương phi của bọn họ.

Ân ái, dịu dàng, làm cho người ta hâm mộ.

Cùng lúc đó, hoàng cung, Đông cung Thái tử.

Một đạo bóng dáng vội vã chạy tiến vào: “Thái tử Điện hạ, Thái tử Điện hạ, không tốt rồi!”

Đang chuyên tâm vẽ tranh, Lãnh Thiểu Lân nhú mày một cái: “Hoảng cái gì mà hoảng?”

Thân ảnh kia mặt mũi tràn đầy vẻ khóc không ra nước mắt: “Điện hạ, ngài để cho ta chú ý vị cô nương che mặt kia bị bị bị.....”

Lãnh Thiếu Lân cả kinh: “Nàng bị làm sao vậy?”

Vị kia nhưng là Thái tử Điện hạ Lan Vân quốc, ngàn vạn lần không cần xảy ra chuyện gì mới tốt!

“Nàng bị Chiến Vương bắt lại rồi!” Người tới một hơi không ngừng nói, “Nàng ở sông bạc bại bởi Chiến Vương phi, còn muốn giết Chiến Vương phi, Vương gia giận dữ liền bắt nàng lại!”

Muốn giết Chiến Vương phi?

“Không cần xía vào, người lui ra đi.” Lãnh Thiếu Lân khoát tay, giữa mi tâm hiện lên tức giận, cho dù thân phận đối phương không tầm thường nhất vậy, cũng không tới lượt nàng ở trên địa bàn của Liệt Diễm khi dễ người Lãnh gia bọn họ!

Người tới thấy Thái tử không có ý định cứu nữ nhân kia ra, trong lòng cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, dù sao nữ nhân kia thua còn quyệt nợ cũng coi như xong, còn phái ra một đồng cao thủ đối phó Chiến Vương phi, nếu không phải Chiến vương có bản lĩnh cường đại, chẳng phải Vương phi đã chịu thiệt rồi sao?

Tất cả mọi người nhìn một màn kia tâm đều sinh ra lửa giận, hẳn tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Người tới thi lễ một cái, cung kính lui ra.

Lãnh Thiếu Lân tức giận xong, cũng là đau đầu vì gặp trở ngại, người bắt cũng đã bắt rồi, nhưng chuyện phiền toái sau đó cũng sẽ theo sát tới, bất luận thế nào, đối phương cũng là Thái tử Điện hạ Lan Vân đế quốc.

“Người tới, đi mời Tam đệ đến!”

“Thôi thôi, vẫn là ta tự mình đi đi!”

Lãnh Thiếu Lâm tự nhủ đi tới cửa, lại lui trở về: “Quên đi quên đi, dù sao khoảng cách tới giờ dần cũng không còn bao lâu, đến sau núi gặp rồi nói sau.”

Nói xong, lại nhin không được chụp một cái tát vào trên ót chính mình, Lãnh Thiếu Lâm à Lãnh Thiếu Lâm, xem một chút tiền đồ hiện tại của người đi, thật là ném hết mặt mũi!

Nhìn toàn bộ ám vệ quy củ đứng xung quanh: “.....”

Ở một căn nhà khác, trong địa lao âm u ẩm ướt, nữ tử che mặt ngồi ở trong góc, trầm mặc không nói.

Bên người nàng một vị Tiên Thiên cao thủ cũng là tràn đầy giận dữ: “Chết tiệt, dám trói Điện hạ rồi mang Điện hạ đến nơi này, sớm hay muộn lão tử cũng mang binh san bằng Liệt Diễm đế quốc này! Chém chết nữ nhân khi dễ Điện hạ kia!”

Nữ tử che mặt lạnh lùng quét mắt liếc hẳn một cái: “Tài nghệ không bằng người, thực lực không bằng người, có cái gì tốt mà oán trách?”

Tiên Thiên cao thủ bị mắng có chút ủy khuất: “Điện hạ, nhưng mà cho tới bây giờ ngài chưa từng ngốc qua loại địa phương này, như thế nào bọn họ có thể đối với Điện hạ như vậy?”

“Bản điện cũng không nghĩ tới lá gan của bọn họ lại lớn như vậy, ngay cả dùng đại quân Lan Vân quốc ta uy hiếp còn không sợ.” Nữ tử che mặt trầm mặc trong chớp mắt, “Nhưng mà.....”

Tiên Thiên cao thủ đợi hồi lâu, cũng không nghe thấy lời nói tiếp, không khỏi lên tiếng: “Điện hạ?”

Nữ tử che mặt hoàn hồn, nhú mày nói: “Rốt cuộc Vương phi kia là như thế nào lắc hai ba cái ra Thuận Tử?”

Tiên Thiên cao thủ cùng sáu vị Đại Linh Sư đỉnh phong khác đồng thời cười ngất, hiện tại chẳng lẽ Điện hạ ngài không nên lo lắng là chúng ta nên như thế nào từ nơi quý quái này đi ra ngoài, sau đó lại phái đại quân đến san bằng đế quốc bậc trung nho nhỏ này sao?

Nữ tử che mặt không cần đoán đều biết bọn họ suy nghĩ cái gì, cười nhạo: “Một tên Linh Thánh trấn giữ quốc gia, vẫn là đế quốc bậc trung nho nhỏ? Các người đi theo Bản điện ra ngoài lịch lãm, sao còn có thể làm việc lỗ mãng như thế?”

Tiên Thiên cao thủ bất đắc dĩ: “VẬY Điện hạ, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?”

“Chờ.” Nữ tử che mặt vẫn luôn lạnh nhạt, không có sợ hãi, “Bọn họ có thể đối bản điện như thế nào?”

-- Hiện tại bọn họ đang nhốt chúng ta ở trong địa lao đó!

Bảy đại cao thủ nhìn con chuột ‘oạch’ một tiếng đi ngang qua trước mặt, giật giật miệng, vô lực nhìn trời, đến tột cùng Điện hạ bọn họ là quá thông minh hay là thông minh quá?

Không ít người một đêm không ngủ, mà Nạp Lan Yên lại vui ở trong lòng Lãnh Thiếu Diệp ngủ saY Sưa.

Không biết qua bao lâu, Lãnh Thiếu Diệp mở hai mắt, cúi đầu ở khoe miệng Nạp Lan Yên in xuống một nụ hôn, chuẩn bị đứng dậy.

Nạp Lan Yên có chút khàn khàn giọng hỏi: “Giờ nào ?”

“Giờ dần, khoảng bốn giờ.” Lãnh Thiếu Diệp từ đầu giường rót chén nước ấm đưa qua, “Uống nước thấm giọng nói, nàng ngủ tiếp một lát?”

Nạp Lan Yên ngồi dậy, tiếp nhận chén nước há cái miệng nhỏ uống: “Không ngủ, ta cũng phải đi phía sau núi Nạp Lan gia, xem thực lực hiện tại của bọn Nạp Lan Song.”

Lãnh Thiếu Diệp từ gian phòng tắm cách vách đi ra, phủ thêm một kiện ngoại sam (áo ngoài): “Đi, xong việc kia cùng nhau ăn điểm tâm.”

Nạp Lan Yên đi xuống giường, giang hai tay ôm lấy Lãnh Thiếu Diệp, hôn mấy ngụm lên hai má của hắn, cười nói: “Hôn chúc buổi sáng tốt lành.”

Đáp lại nàng là một nụ hôn sâu bá đạo đến cực điểm, dịu dàng mà lửa nóng.

Vừa hôn xong, bàn tay to khớp xương rõ ràng của Lãnh Thiếu Diệp vuốt ve tóc của Hồ Ly, cười tủm tỉm nói: “Hôn chúc buổi sáng tốt lành như vậy mới đúng.”

“Được rồi, chàng nhanh đi thôi.” Nạp Lan Yên trừng mắt liếc người nào đó cả người rõ ràng tản ra hơi thở sung sướng một cái, nhìn theo người nào đó cẩn thận mỗi bước đi rời đi, mới lấy một cái khăn mặt gấm vóc đi vào gian phòng tắm cách vách.

Rửa mặt xong, Nạp Lan Yên ra khỏi phòng.

Lúc này, một đạo bóng dáng âm thầm xuất hiện, cao lớn trầm mặc, ngũ quan (*) thâm thúy, ánh mắt kiên nghị.

(*) ngũ quan: năm khí quan, tai, mắt, mồm, mũi và thân mình; thường chỉ các khí quan trên mặt.

Nạp Lan Yên nhìn người tới, ánh mắt sáng ngời: “Thương, người xuất quan?”

Thương nhắc lên vạt áo, quỳ một gối xuống, giọng nói trầm thấp: “Chủ tử, thuộc hạ tới chậm.”

“Lúc trước là ta đi gấp, không kịp báo tin cho người.” Nạp Lan Yên lắc đầu đưa tay nâng hãn dẫy, “Huống chi bế quan là lúc không thể khinh thường, chỉ là hiện tại người đây là..... Linh Sư đỉnh phong?”

“Tốc độ rất nhanh nha!” Nạp Lan Yên kinh tán (kinh ngạc + tán thưởng), lúc trước Thương mới đột phá Linh Sĩ không lâu, ngắn ngủn từng ấy thời gian đã tấn thăng đến Linh Sư đỉnh phong, tốc độ này đúng thật là không hề chậm.

Đối với Nạp Lan Yên, Thương vẫn chưa có gì giấu diếm: “Mấy ngày hôm trước ở bên trong sơn mạch từng có một lần kỳ ngộ, chiếm được Xích Diễm thú tinh huyết tây tủy (*).”

(*) Xích Diễm thú tinh huyết tây tủy: máu, tinh hoa của Xích Diễm thú tây kinh phạt tủy, cải tạo kinh mạch, loại bỏ tạp chất.

Thương vừa dứt lời, giọng nói của đại sư tôn ngay lập tức vang lên trong đầu Nạp Lan Yên: “Tiểu Yên ngốc, người hỏi một chút xem hãn có hay không được công pháp tu luyện của Xích Diễm thú.”

Mặc dù Nạp Lan Yên có chút khó hiểu, nhưng vẫn hỏi: “Thương, người có hay không được công pháp tu luyện của Xích Diễm thú?”

“Có.” Thương gật gật đầu, “Nhưng mà hiện tại chỉ có thể mơ mơ hồ hồ cảm giác được một chút.”

“Tiểu tử này xem như gặp đại cơ duyên rồi.” Đại sư tôn ‘ách’ một tiếng, “Tiểu Yên ngốc, như thế này vì sư cho ngươi một quyển công pháp giao cho tiểu tử này tu luyện đi, Xích Diễm thú tinh huyết tùy ý, cũng may mà tiểu tử này có thể chịu đựng qua được.....”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Huấn Luyện Chơi Đùa Mà Liều Chết!

“Đa tạ đại sư tôn.”

Nạp Lan Yên cười đến chỉ thấy răng không thấy mắt, những thứ trong tay đại sư tôn nhà mình đều là bảo bối nha.

“Cũng không phải đưa cho người.” Hồn Độn đại sư tôn nhắc tới đồ đệ của chính mình liền ghét bỏ, “Tiểu Yên ngốc, cơ duyên của người đâu? Người tới nơi này lâu như vậy trừ bỏ gặp được Bổn tọa, người nói một chút chính mình còn có cái cơ duyên gì?”

Nạp Lan Yên sờ sờ cái mũi, lại nghe đại sư tôn nói: “Thuật luyện đan của người đã có chút thành tựu, Bổn tọa cũng có thể an tâm bế quan. Tiểu Yên ngốc, nếu lúc Bổn tọa xuất quan người còn không có đột phá Linh Thánh, liền đi diện bích tư quá (*) một trăm ngày cho Bổn tọa!”

(*) diện bích tư quá: úp mặt vào tường suy nghĩ mãi lỗi ^_^

“Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!” Nạp Lan Yên mặt mũi tràn đầy nghiêm túc đáp lại, thân thể thẳng tắp, còn kém đi thêm cái quân lễ (nghĩ thức quân đội, giơ tay chào ý).

“Miễn nói nhảm!”

Hồn Độn đại sư tôn bĩu môi, ném cho nàng một bộ tài liệu, liền không nói thêm một tiếng nào nữa.

Lần này Nạp Lan Yên tránh nhanh hơn, một tay tiếp được tài liệu không có để cho nó lại đánh trúng đầu mình, cười tủm tỉm đưa cho Thương: “Thương, người thử nhìn một chút bộ công pháp này, hẳn là rất lợi hại.”

Thương gật gật đầu, tiếp nhận tài liệu cẩn thận bỏ vào nhẫn trữ vật, liền mặt không chút thay đổi đứng ở bên người Nạp Lan Yên.

Nạp Lan Yên cong môi cười: “Đi thôi, đi phía sau núi bố trí một số thứ trước.”

Sắc trời chưa sáng, phía sau núi một mảnh yên tĩnh, chỉ có vài tiếng côn trùng kêu ‘chít chít’ khẽ vang lên.

Nạp Lan Yên đón gió đứng ở đỉnh núi, váy đỏ nhẹ nhàng lay động, tóc đen bay múa, mắt hồ khẽ nhếch, khóe môi mang theo độ cong tự tiếu phi tiếu (cười như không cười), cả người tản ra một cỗ hơi thở nguy hiểm.

Ở trên, đúng là cảnh tượng bốn người Nạp Lan Song chạy tới liền thấy.

Không hiểu sao sau lưng bỗng căng thẳng, liếc mắt nhìn nhau, hôm nay bọn họ còn có thể tự mình đi trở về sao?

Thương đứng ở vị trí vừa vặn có thể nhìn thấy ánh mắt của bọn họ, ở trong lòng yên lặng thả một ngọn nến cầu nguyện vì bọn họ, chỉ vài cái chạm bầy hẳn vừa mới bố trí kia cũng đủ làm cho bọn họ ăn đau khổ rồi.....

Nạp Lan Yên nhìn bốn người đi tới, lắc lắc đầu: “Thế nhưng đều không có muện nha.”

Nạp Lan Nặc giật giật khóe miệng, bọn họ không có muện không phải tốt lắm sao, giọng điệu tiếc nuối này là chuyện gì xảy ra?

Nạp Lan Yên nhếch miệng cười, từ đỉnh núi nhảy xuống, vững vàng dừng ở trước mặt bốn người Nạp Lan Song, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra ba kiện bối tâm (áo 3 lỗ) làm bằng huyền thiết ném qua: “Đại ca, nhị tỷ, tiểu Tịch, mặc vào quần áo này trước làm nóng thân, tùy tiện chạy ba năm mười vòng đi.”

Nạp Lan Song tiếp được quần áo, nhất thời bị sức nặng kia ép tới lão đảo một cái, sau khi ổn định thân mình, con người trong trẻo lóe lóe: “Tam muội, y phục này ít cũng phải bách công cân (100 kg) đi?”

“Ừ, hôm nay thử bách công cân trước xem, ngày mai lại gấp bội.” Nạp Lan Yên khoát tay, cười tủm tỉm một bộ dáng xem ta thông cảm cho các người nhiều không.

Nạp Lan Nặc ôm bối tâm huyền thiết suýt chút nữa quỳ xuống, trợn mắt há hốc miệng mà nhìn chăm chăm Nạp Lan Yên, đừng nói năm mười vòng, chính là vòng quanh phía sau núi chạy ba mươi vòng cũng hơn vạn dặm (*) rồi, hơn nữa một mang theo bách công cân trong người, nghĩ như thế nào đều là muốn chết nha!

(*) dặm: đơn vị đo chiều dài, 1 dặm = 1/2 km.

Nạp Lan Yên khẽ nhếch khóe miệng, trong con người tối đen xẹt qua một chút nguy hiểm: “Đại ca, nhị tỷ, chớ không phải là ngay cả tiểu Tịch Linh căn còn chưa thức tỉnh các người cũng không bằng chứ?”

Nạp Lan Song và Nạp Lan Nặc đồng thời ghé mắt, chỉ thấy Nạp Lan Tịch đã mặt không chút thay đổi mặc bối tâm huyền thiết, đang hoạt động tay chân thích ứng này sức nặng đột nhiên nhiều hơn này.

Trong lòng hai người đồng thời đại quynh (đại 囧), không hề do dự, lập tức mặc bối tâm vào người.

Nạp Lan Yên sắc mặt nghiêm nghị: “Trong lúc huấn luyện nghiêm cấm sử dụng Linh lực, trong một canh giờ chạy ít nhất ba mươi vòng, chạy không xong phạt thêm mười vòng, khi nào chạy xong thì ăn điểm tâm!”

Ba người Nạp Lan Song hít sâu một hơi, gật gật đầu, xoay người liền chạy đi ra ngoài vòng quanh phía sau núi.

Nạp Lan Yên nhìn về phía Nạp Lan Vũ lạnh nhạt mà đứng, con người đen giương lên: “Tiểu Vũ, huấn luyện của người có thể càng khủng bố hơn bọn họ, chuẩn bị sẵn sàng sao?”

“Tam tử, cứ việc đến đây đi.” Nạp Lan Vũ mỉm cười, một bộ trang phục gọn gàng, tóc dài buộc lên, giữa mi tâm ít đi vài phần gầy yếu, nhiều hơn vài phần tư thế oai hùng.

Nạp Lan Yên híp con người lại: “Đi theo ta.”

Hai người một trước một sau đi đến trước một cái hố sâu, lúc Nạp Lan Vũ nhìn thấy cảnh tượng trong hố, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch!

Chỉ thấy trong hố sâu đường kính ước chừng năm mét kia, vô số con rết, con nhện, rắn độc, bọ cạp và thiềm thừ (con cóc) bò loạn, liếc mắt nhìn một cái, chỉ biết đều là loại vô cùng độc!

“Cái gọi là y độc chẳng phân biệt được, người nguyện tập y ta không ngăn cản người, nhưng trước hết học được thủ đoạn bảo mệnh (bảo vệ tính mạng) cho ta!” Nạp Lan Yên nghiêm túc nói, lấy ra năm bình ngọc đưa cho Nạp Lan Vũ, “Đây là nọc độc của ngũ độc (*), nhiệm vụ hôm nay của đệ chính là đem nó phân chia rõ ràng, sắc, hương, vị toàn bộ ghi tạc trong lòng.”

(*) ngũ độc: gồm bò cạp, rắn, rết, nhện và cóc.

Năm bình nọc độc Nạp Lan Vũ đang cầm kia, giống như đang cầm năm khối cự thạch, nặng trĩu trực tiếp áp ở trong lòng.

Ngay tại chỗ lấy tài liệu, phân chia nọc độc.

Những thứ trong hố kia đều là độc vật liếc mắt nhìn một cái da đầu liền run lên chứ đừng nói đến tiếp xúc ở khoảng cách gần như thế.

Nạp Lan Vũ hít một hơi thật sâu, dần dần xua đi mờ mịt nơi đáy mắt, trở nên kiên định: “Tam tử, ta sẽ làm được!”

Từng nằm ở trên giường sống cuộc sống không có ánh mặt trời hẳn đều qua được đến giờ, nay còn có thể sợ mấy con độc vật hay sao?

“Ta tin tưởng đệ.” Nạp Lan Yên vỗ xuống bờ vai của hắn, cong lên khóe miệng, “Tiểu Vũ, đệ nhất định có thể trở thành Y Sư (thầy thuốc, bác sĩ đó) nổi danh đại lục, ta cam đoan.”

Giấc mộng của bọn họ, nàng đến hộ giá hộ tống (bảo vệ, giúp đỡ hoàn thành)!

“Ừ.” Bên môi Nạp Lan Vũ nổi lên một độ cong đẹp mắt, nhịn không được ôm Nạp Lan Yên, xoay người đi về phía hố sâu, dấu đi khóe mắt ướm át.

“A --”

“Ta dựa vào (bà mẹ nó) --”

Hai tiếng kêu thảm thiết đột nhiên truyền đến từ nơi không xa, Nạp Lan Yên nheo lại con ngươi cười đến trăm hoa đua nở, nhanh như vậy đã trúng chiêu kế tiếp thì có thể làm sao bây giờ?

Nạp Lan Vũ hoảng sợ, sau xoay người lại nhìn thấy vẻ mặt của Nạp Lan Yên, lại yên lặng cúi đầu.

Đại ca, nhị tử, tiểu Tịch, các người vẫn là tự mình bảo trọng đi.

“Tiểu Vũ, người cũng bắt đầu đi, ta đi nhìn xem ai trúng chiêu trước.”
Nạp Lan Yên cười tủm tỉm nói xong với Tiểu Vũ, liền xoay người đi nhanh đến phương hướng phát ra âm thanh.

Cách đó không xa.

Nạp Lan Song và Nạp Lan Nặc cùng nhau rơi vào trong một cái hố to, mà nguyên nhân làm cho hai người bọn họ phát ra tiếng kêu to là trong hố có một con măng xà màu xanh biếc miệng to bằng cái chén cơm chiếm cứ, một đôi con người âm lãnh dựng thẳng nhìn bọn hắn chăm chăm, không ngừng học xà tâm (phun lưỡi rắn) phát ra âm thanh ‘tê tê’, càng làm người ta ma oốt tủng nhiên (dựng tóc gáy, nổi da gà) là bên cạnh Cự Mãng còn chiếm cứ hơn mười con Nhãn Kính Vương Xà!

Nạp Lan Tịch may mắn không có ngã xuống, nhưng nhìn cảnh tượng trong hố cũng là thái dương nhảy dựng, Tam tử cũng quá có thể chinh người đi?

Trên thực tế, Nạp Lan Yên cũng rất vô tội.

Được rồi, không hề.

Nhưng ngay từ đầu quả thật Nạp Lan Yên thâm nghĩ thiết trí (thiết lập + bố trí) vài cái chướng ngại và chạm bẫy ở trên đường chạy của bọn họ thì phải, bất quá Tiểu Bảo giúp đỡ bắt độc vật cho Tiểu Vũ không nghĩ qua là bắt nhiều hơn, vì thế.....

Lúc Nạp Lan Yên đi đến trước cái chạm bẫy thứ nhất, thấy chính là Nạp Lan Tịch đang túm một cây đặng điều kéo Nạp Lan Song và Nạp Lan Nặc lên trên hố, mà trong hố măng xà và Nhãn Kính Vương Xà đều đã đổ thành một mảnh, hôn mê rồi.

Nạp Lan Yên ngồi ở trên ành cây, cười nói với ba người đang thở hỗn hển: “Nhắc nhở hữu nghị, các người đã qua một khắc (15 phút).”

Nạp Lan Nặc thở dốc một hơi, hai tay chống trên đầu gối, nở một nụ cười với Nạp Lan Yên: “Tam muội, muội điên rồi!”

Không thể sử dụng Linh lực, trên người còn đeo thêm bối tâm bách công cân (áo 3 lỗ 100 kg), nàng và Nạp Lan Song thu thập những con rắn kia thật sự là phí hết không ít sức lực.

Nạp Lan Yên lưu manh nướng mày: “Thế này mới quá cái cạm bẫy thứ nhất, liền chống đỡ không nổi nữa?”

“Làm sao có thể?” Nạp Lan Nặc thẳng người lên khoan khoái cười, “Còn không có chuyện tình Nạp Lan Nặc ta làm không được, tiểu Yên, người xem là tốt rồi!”

Dứt lời, kéo Nạp Lan Song và Nạp Lan Tịch tiếp tục chạy tới phía trước.

Nàng đang dùng phương thức của nàng thủ hộ (bảo vệ) bọn họ, mà bọn họ, cũng muốn dùng phương thức của mình đi thủ hộ nàng.

Cho nên, bọn họ nhất định sẽ cường đại lên!

Chính là, hùng tâm vừa nổi lên, ngay sau đó liền ‘phù phù’ một tiếng, tiến vào cái cạm bẫy thứ hai, ‘bá bá bá’ mấy đạo mũi tên sắc bén lập tức bay về phía bọn họ!

Mà tiểu Tịch quả thực vận khí vô cùng tốt, vừa đứng ở sát mép cạm bẫy, nguy hiểm ổn định thân mình không có ngã xuống.

Nạp Lan Song và Nạp Lan Nặc mặc bối tâm huyền thiết, thân thể vốn là trở nên có chút cồng kềnh, đối mặt với mũi tên đánh úp lại chỉ có thể liêu

mạng né tránh, khi thấy rõ trên đầu mũi tên hiện lên hàn mang u quang (ánh sáng âm u lạnh lẽo), tất cả tóc gáy sau lưng đều dựng đứng!

Sau khi ba lượt tên liên tục tập kích qua, trên người hai người đều nhiều hơn mấy điểm màu, lại ở dưới sự trợ giúp của tiểu Tịch trở về mặt đất.

Kế tiếp, ba người cũng không dám lại có chút phân tâm.

Mỗi một bước bước ra, đều là mắt nhìn tám phương, tinh thần buộc chặt.

Lại là một khắc sau, một tiếng hổ gầm chợt truyền đến, trong rừng rậm bỗng chốc nhảy ra một một mãnh hổ to lớn mình cao gần ba thước, ánh mắt huyết tinh bá đạo tập trung ở trên người ba người, mở ra mồm to liền đánh tới phía ba người!

“Chạy!”

Con người của ba người đều co rụt lại, quyết định thật nhanh, hận không thể sử dụng hết khí lực từ khi còn bú sữa mẹ đến nay, co căng bỏ chạy!

Nạp Lan Tịch tuổi nhỏ nhất còn chưa có thức tỉnh Linh căn, lại mang thêm bách công cân, đối với hắn mà nói đã thực cố hết sức, dưới sự truy tập (đuổi theo tập kích) của mãnh hổ dần dần có chút thoát lực, bộ pháp chạy như điên trở nên càng ngày càng chậm chạp.

“Tiểu Tịch!” Nạp Lan Song phát hiện tiểu Tịch không thích hợp, không chút do dự một tay túm hắn nhắc lên lưng, cũng hắn tiếp tục chạy!

Nạp Lan Tịch thần sắc hơi đổi: “Thả ta xuống, người như vậy quá mệt mỏi!”

“Xì.....” Nạp Lan Song tâm tình tốt nở nụ cười, “Tiểu Tịch, đệ vẫn là lần đầu tiên nói với ta nhiều như vậy!”

Nạp Lan Nặc đang chạy như điên cũng vui vẻ lên: “Có thể nhìn thấy tiểu Tịch biến sắc mặt, chặc chặc, bị lão hổ này truy (đuổi theo) một lần cũng đáng!”

Rống!

Nguy cơ gần trong gang tấc, Nạp Lan Nặc chạy trốn có chút thờ không nổi, lại nhìn Nạp Lan Song thể lực cũng nhanh đến cực hạn, dùng sức cắn răng một cái, hung ác nói: “Không chạy! Ta cũng không tin không có Linh lực chúng ta không thu thập được một lão hổ!”

Nạp Lan Song cũng nằm chạy nằm đấm, quay đầu nhìn về phía tiểu Tịch: “Có sợ không?”

Tiểu Tịch mặt không chút thay đổi đáp trả hần một câu: “Làm sao có thể?”

“Tốt, chúng ta hãy thu thập nó đi!”

Ba người liếc nhau, đáy mắt đều là phát ra chiến ý!

Mặc kệ là độc xà, hay là trận tên, hay là trước mặt mãnh hổ truy không ngừng, tiểu Yên bố trí tất cả huấn luyện cho bọn hần đều là chơi đùa, không nghĩ qua là có thể bị độc đến, thương tổn được, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng.

(chỗ này lee giải thích rõ hơn nhé: ý của mấy anh chị này là, mấy cái cạm bẫy này chỉ là trò đùa thôi, dựa vào thực lực của bọn họ có thể vượt qua dễ dàng, nhưng không ngờ huấn luyện này lại có thể làm bọn họ bị trúng độc, bị thương, thậm trí là nguy hiểm đến tính mạng.)

Không muốn bị thương, không muốn chết, vậy thì phải liều mạng tránh né, phá giải, san bằng tất cả mấp mô xảy ra trước mặt!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Bánh Bao Gia Làm, Quả Nhiên Ăn Ngon!

Nạp Lan Yên ngồi ở trên cành cây cách đó không xa, miệng ngậm cọng cỏ xanh, nhìn ba người Nạp Lan Song đánh về phía cự hổ, khóe mắt hơi hơi nhếch lên mang theo một chút ý cười.

“Chủ nhân, có thể quá độc ác hay không?”

Tiểu Bảo trượt đến trên đầu vai của Nạp Lan Yên, vẫn quán mình thành một vòng kỳ quái như trước, hai con người dựng thẳng gắt gao nhìn chăm chăm cự hổ kia, giống như muốn tùy thời nhào tới giải cứu.

“Tiểu Bảo, người quá coi thường bọn họ rồi.” Nạp Lan Yên bắn một cái vào ót nó, ý vị thâm trường gợi lên khóe miệng, “Tiềm lực của bọn họ, không chỉ có như vậy.”

Tiểu Bảo thân mật cọ cọ lòng bàn tay của nàng, giòn giòn giã giã nói: “Dù sao nếu có nguy hiểm, ta rống một tiếng nó (con hổ) cũng không dám động nữa.”

Trải qua một lần lôi kiếp hóa rồng, trong cơ thể của Tiểu Bảo đã có một chút Long khí, những nơi đi qua, dù không phải vạn thú thần phục, cũng không kém là bao nhiêu.

Thương lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở bên người Nạp Lan Yên, khuôn mặt lạnh lùng không mang theo một chút biểu tình nào, nói: “Vũ thiếu gia tiến hành rất thuận lợi.”

Nạp Lan Yên nhú mày, nhổ cọng cỏ trong miệng đi: “Thương người ở chỗ này, ta đi qua nhìn xem.”

Thương mặt không chút thay đổi gật gật đầu.

Nạp Lan Yên tung người nhảy xuống đại thụ (cây to), chút không lo lắng ba người Nạp Lan Song triển đấu cùng cự hổ, trực tiếp lướt qua chạy bộ về vị trí của Tiểu Vũ.

Nạp Lan Vũ tiến hành quả thật rất thuận lợi, hoặc là nói trên người hắn có một cỗ hơi thở nghiêng về tự nhiên, có phần được những thứ độc vật này ưa thích, từng con một tiến đến bên cạnh hắn cung cấp nọc độc, ngay từ đầu hắn đối với những thứ độc vật này thật kháng cự, nhưng từ từ, nhìn chúng nó giống như con chó nhỏ hắn nuôi hồi bé tản ra trông mong cầu vuốt ve cầu tin dùng nọc độc, hắn liền chống cự không được.

May mà hắn tương đối ham mê đồ ngọt, ngày thường trong nhẫn trữ vật vẫn luôn để một ít điểm tâm, lúc này hoàn toàn bộc lộ hết công dụng rồi.

Nạp Lan Yên tràn đầy hứng thú nhìn Nạp Lan Vũ tách điểm tâm thành từng khối nhỏ dứt những độc vật kia ăn, mà bên môi của hắn mang theo nụ cười yếu ớt dịu dàng, giọng nói ấm áp: “Ăn từ từ, nơi này ta còn có rất nhiều.”

Mà nhóm ngũ độc kinh khủng dữ tợn kia thế nhưng lại cũng nhu thuận ở bên cạnh hắn quây thành một vòng, giống như là có thể nghe hiểu lời hắn nói, một đám nâng cao đầu nhỏ, thoạt nhìn có một chút bộ dáng ngốc nghếch dễ thương.

Nạp Lan Yên sờ sờ cằm, tươi sáng cười cười: “Tiểu Vũ, xem ra đệ rất nhanh có thể trở về ăn điểm tâm rồi!”

Nạp Lan Vũ cả kinh, đảo mắt nhìn thấy Nạp Lan Yên ngồi ở bên cạnh hố cười với hắn, vội vàng đưa tay ra phía sau giấu điếm tâm đi, nhất thời cảm thấy hai má nóng lên.

Một đại nam nhân thích ăn đồ ngọt còn bị tỷ tỷ gặp được tại chỗ, làm cho Nạp Lan Vũ luôn luôn nhã nhặn trong sạch dịu dàng có chút chân tay luống cuống, đỏ bừng hai tai.

“Ha ha ha.” Nạp Lan Yên nhìn bộ dáng không bình tĩnh khó có thể gặp của thiếu niên, nhin không được nhảy vào trong hố néo néo mặt hắn, ôm vai hắn nói hai tiếng ‘tốt’, “Ta nói với đệ, trước kia ta có một bảng hữu, lớn lên vừa cao vừa suât, cũng thích ăn đồ ngọt giống đệ. Hơn nữa hắn nấu cơm siêu ngon luôn, nhất là làm món điếm tâm ngọt, ăn ngon đến mức để cho người ta dư vị vô tận.”

Hai mắt của Nạp Lan Vũ hơi hơi phát sáng, làm được đồ ngọt siêu cấp ăn ngon?

Nạp Lan Yên ha ha cười :“Đợi gặp lại hắn, tỷ kêu hắn làm điếm tâm cho đệ ăn!”

Thân là một thiếu niên trời sinh không có sức chống cự đối với đồ ngọt, Nạp Lan Vũ gần như là trả lời ngay tức thì: “Được!”

Nấu cơm hạng nhất là Hắc Thần thiết huyết kiên cường, yêu sủng như mạng là Kỳ Lân nguy hiểm bá đạo, tính cách táo bạo nóng bỏng vạn người mê là Cửu muội.

Rốt cuộc ba tên này đang chơi đùa ở chỗ nào?

Nạp Lan Yên không tiếng động thở dài, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một quyển sách cổ: “Những thứ trong này đệ cứ xem trước, ta không có ở bên người, tạm thời không được tự mình thử độc.”

Nạp Lan Vũ trịnh trọng tiếp nhận sách cổ: “Ta biết rồi.”

“Người cùng chúng nó lại vui đùa một lát đi.” Nạp Lan Yên chỉ chỉ một đám nhìn độc vật trông mong nhìn Tiểu Vũ kia, ‘chặc chặc’ ngạc nhiên, “Tiểu Vũ, ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy độc vật thân cận nhân loại như vậy.”

Giữa mi tâm của Nạp Lan Vũ nổi lên một chút nhu hòa: “Chúng nó thật đáng yêu.”

Nạp Lan Yên lắc lắc đầu cười, hỏi Tiểu Bảo: “Tiểu Bảo, người có biết nguyên nhân những vật nhỏ này thân cận với Tiểu Vũ?”

Tiểu Bảo thổ thổ xà tâm (phun lưỡi rắn), nói: “Ta vừa hỏi, chúng nó nói thích trên hơi thở trên người hã, có cảm giác là nhà.”

Nạp Lan Vũ hơi hơi cương cứng một chút, cảm giác là nhà?

Nạp Lan Yên nhíu mày, như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, hai con người chột co rụt lại, một phen kéo cánh tay của Nạp Lan Vũ qua, ngón tay đặt lên mạch đập của hã.

Một tia Linh khí tiến vào trong cơ thể Nạp Lan Vũ, từ kinh mạch dần dần tiến vào chỗ sâu trong đan điền của hã, đột nhiên một cỗ lực lượng ‘phanh’ một tiếng đánh Linh khí bắn trở ra!

Nạp Lan Yên biến sắc: “Hắc Trúc chi thể?!”

“Tam tử?” Nạp Lan Vũ khó hiểu, cái gì Hắc Trúc chi thể? Tam tử đang nói hã sao?

Sắc mặt của Nạp Lan Yên có chút khó coi, nói với hã: “Có phải khi còn bé đệ đã lỡ nuốt qua một loại cây trúc hay không? Màu đen, gốc tách ra hoa hồng?”

“Thật có từng như vậy.” Nạp Lan Vũ như là nhớ lại cái gì không tốt, sắc mặt có chút trắng bệch, “Là ở lúc 4 tuổi, bởi vì ăn cây trúc kia, để nằm ở trên giường hơn nửa năm, sau đó thể cốt vẫn không tốt lắm.”

“Quả nhiên là Tàn Huyết Hắc Trúc.” Lúc trước Nạp Lan Yên kiểm tra thân thể của hắn, chỉ có một cổ độc tố nhàn nhạt lưu chuyển, nhưng nếu không phải bởi vì mấy con độc vật này, nàng vạn vạn không thể tưởng được là Tàn Huyết Hắc Trúc, đứng đầu vạn độc trong truyền thuyết nhưng lại thật sự tồn tại!

Hơn nữa, còn sống nhờ ở trong cơ thể của Tiểu Vũ.

Dùng sự dò xét vừa rồi của nàng, linh trí của Tàn Huyết Hắc Trúc rất có khả năng đã lớn lên, đợi đến lúc nó chân chính phá trúc mà ra, Tiểu Vũ sẽ hoàn toàn trở thành tế vật (đồ cúng tế) thứ nhất của nó.

Dưới ống tay áo, hai tay của Nạp Lan Yên duỗi ra lại nắm chặt, chậm rãi đứng lên, lộ ra một nụ cười an tâm với hắn: “Tiểu Vũ đừng sợ, hiện tại nhiệm vụ hàng đầu của đệ là học thuộc toàn bộ quyển sách cổ này, những thứ khác giao cho tỷ tỷ ta là được rồi.”

Đứng đầu vạn độc thì như thế nào?

Nàng quyết không để cho bất cứ cái gì làm tổn thương thân nhân mà nàng nhận định!

Nạp Lan Vũ nhợt nhạt cười, như tắm gió xuân: “Ta không sợ.”

“Mệt chết, mệt chết rồi.....”

“A a, tiểu Yên, lần đầu tiên tỷ cảm thấy chân đều sắp không phải của mình rồi.....”

Sau khi Nạp Lan Song, Nạp Lan Nặc thật vất vả ở trong một canh giờ chạy xong ba mươi vòng liên thẳng tắp ngã xuống, nằm ở trên cỏ như thế nào cũng không nguyện ý đứng lên.

Nạp Lan Tịch đứng ở bên người hai người bọn họ, cong thắt lưng, hai tay chống đầu gối, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mồ hôi không ngừng chảy xuống, há miệng hồng hộc thở phì phò.

Nạp Lan Yên nhìn sắc trời đã trở nên trắng, vỗ vỗ bả vai của tiểu Tịch, lại tiến lên nâng Nạp Lan Song và Nạp Lan Nặc dậy: “Đứng lên đi một chút, vừa chạy xong không thể nghỉ ngơi.”

“Đi không nổi đi không nổi rồi!” Nạp Lan Nặc ghé vào trên người Nạp Lan Yên chết sống cũng không chịu động một chút, hiện tại nàng không chỉ cảm thấy chân không phải của bản thân, toàn thân đều sắp không còn tri giác.

Thầm nghĩ nằm úp sấp trên cỏ, mơ hồ đánh một giấc.

Nạp Lan Tịch thông thả hoạt động bước chân, lúc suýt chút nữa ngã xuống đất vì đầu gối mềm nhũn, được Nạp Lan Vũ ở một bên đỡ lấy: “Ta giúp đỡ người đi.”

Nạp Lan Tịch gật gật khoe môi, gật gật đầu.

Hắn thật sự không có khí lực tức giận.

Nạp Lan Yên một tay dìu Nạp Lan Nặc, một tay đỡ Nạp Lan Song, chậm rãi đi về phía trước, mà tuy hai người rất mệt mỏi, lúc này cũng trầm mặc đặt lực lượng ở trên người nàng, từng bước một chậm rãi hoạt động.

Đúng khi ánh bình minh đầu tiên chiếu rọi xuống, chiếu vào trên người năm huynh muội dìu đỡ nhau, gió nhẹ phất quá cành lá, mấy con bướm từ trong bụi rậm xẹt qua, trong lúc nhất thời, nhưng lại ấm áp tốt đẹp

giống như một bức tranh từ từ mở rộng, làm cho người ta không đành lòng quấy rầy.

Khi trở lại Chiến vương phủ, đã gần đến giờ Thìn (*).

(*) giờ Thìn: từ 7h-9h sáng.

Lam Thanh sớm đã đợi ở ngoài cửa, xa xa nhìn thấy bóng dáng của Nạp Lan Yên, ánh mắt liền sáng lên: “Vương phi, ngài đã trở lại.”

Nạp Lan Yên nhú mày: “Đây là làm sao?”

Biểu tình của Lam Thanh giống như đặc biệt hưng phấn nha.

Lam Thanh hé miệng cười, lặng lẽ tiến đến bên tai nàng: “Vương phi, ngài đi trù phòng (phòng bếp) nhìn xem.....”

Trù phòng?

Nạp Lan Yên hiểu rõ cười cười, hai ngày nay Tam gia nhà nàng giống như là thường xuyên xuống bếp à nha.

Bước chân vừa chuyển, đi đến phương hướng phòng bếp.

Lam Thanh ở phía sau cười trộm không thôi, đều nói quân tử cách xa bếp, nhưng nhìn lúc Vương gia nhà mình nấu cơm cho Vương phi, liền làm cho người ta cảm thấy đặc biệt ấm lòng nha!

Nạp Lan Yên mới vừa đi đến bên ngoài trù phòng, đã đã ngửi thấy hương vị quen thuộc, mắt đẹp lập tức sáng ngời.

Bánh bao nhân đậu hũ cay nhồi thịt!

Thủ dùm chút lực liền đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Tam gia nhà nàng vô cùng suất khí buộc tạp dề đang chuẩn bị sôi nước, đảo mắt nhìn thấy nàng

đến đây, cặp mắt ửng trước mặt người ngoài vĩnh viễn lãnh khốc hờ hững kia tràn ra một chút ý cười sùng nịch, nương mày nói với nàng: “Vợ, nàng đoán gia làm cho nàng cái gì?”

“Bánh bao, đậu hũ cay nhồi thịt.” Nạp Lan Yên nhào qua qua hung hăng ‘bep’ hôn một ngụm lên khuôn mặt tuần tú kia, cầm tay hẳn cùng nhau mở nắp nồi, nhiệt khí mang theo một mùi bánh bao lập tức phả vào mặt, không để ý đến việc có thể phỏng tay ngay lập tức đưa tay trong nồi nhón một chiếc.

Không có biện pháp, ai kêu nàng thật sự là rất muốn ăn một ngụm đây?

Bánh bao đậu hũ thơm cay mùi phần, như thế nào đều ăn không đủ!

Lãnh Thiếu Diệp vội vàng ngăn tay của nàng lại, lấy ra một cái bánh bao thôi thôi, xác định không làm phỏng tay mới đưa cho nàng: “Gấp cái gì, phỏng, gia sẽ không đau lòng?”

Nạp Lan Yên cầm được bánh bao liền hung hăng cắn một ngụm, bên ngoài là đậu hũ tươi mới ngon miệng bao bọc một tầng hồng tiêu cay ăn vô cùng ngon, lại vừa mềm vừa thơm, miệng tràn đầy hương thơm, cay đến mức đầu lưỡi run lên, lại ngon đến thoải mái không nhin được!

“Ăn ngon! Tam gia, chàng rất suất ”

Cắn lên bánh bao nóng, Nạp Lan Yên giơ thật cao ngón tay cái về phía Lãnh Thiếu Diệp, mơ hồ không rõ khen.

Thân là một nam nhân ba tốt sùng tức phụ (con dâu, là vợ đó), Tam gia nhìn vợ nhà mình đối với bánh bao mình làm vừa lòng như thế, nương nương mày vô cùng kiêu ngạo nói: “Cũng không nhìn xem gia là nam nhân của ai! Lần sau muốn ăn gia lại làm cho nàng, một chút chuyện, không cần lại phiền toái đến tên thiếu dây kia.”

Có thể bị gọi là thiếu dây, ngoài Nhị Khuyết ra thì không còn người nào khác.

Lãnh Thiếu Diệp cũng không quên lúc ấy Nhị Khuyết nhắc tới bánh bao làm cho vợ nhà mình lộ ra tươi cười xán lạn, vợ của Lãnh Thiếu Diệp hẳn, để cho chính hẳn nuông chiều sủng ái là được!

Nạp Lan Yên nuốt xuống bánh bao trong miệng, giang hai tay ôm lấy người nào đó: “Về sau ngoài ăn ở quán, chỉ ăn cơm chàng làm.”

Lúc này Tam gia mới cảm thấy mỹ mãn, nâng cằm của nàng lên, thật sâu hôn lên.

Cuối cùng, liếm liếm khóe miệng, tà mị cười: “Bánh bao gia làm, quả nhiên ăn ngon!”

LÃNH ĐỂ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Còn Sống So Với Bất Cứ Cái Gì Đều Tốt Hơn!

Trên bàn cơm.

Nạp Lan Yên cắn bánh bao, nói chuyện Tàn Huyết Hắc Trúc cho Lãnh Thiếu Diệp.

Tam gia nhú mày: “Đồ chơi kia nên thu thập như thế nào?”

Nếu là từ nhỏ đã sống nhờ ngay tại trong cơ thể Nạp Lan Vũ, muốn giải quyết tất nhiên không dễ.

Nạp Lan Yên khẽ lắc đầu, nuốt bánh bao trong miệng xuống: “Ta tính lát nữa đi Luyện Đan Công Hội, đến Tàng Thư Các xem có thể tìm được manh mối gì không.”

Nàng còn muốn đến gặp vị thần côn lão giả ngồi bên ngoài Tàng Thư Các kia, khi đó rung đùi đắc ý nói Hoàng Nguyệt Dung mệnh phạm Thái Tuế kia, Nạp Lan Yên vẫn luôn cảm thấy lão giả này không đơn giản, có lẽ hỏi ông ta sẽ thu được một ít tin tức.

“Ta cũng đi tra một chút.” Lãnh Thiếu Diệp đưa cháo cho nàng, “Đừng để cho chính mình bị thương.”

“Yên tâm đi.” Nạp Lan Yên nhếch môi cười, vài hớp liền uống xong cháo trong bát, xoa xoa miệng, đứng dậy nói, “Tam gia, ta đây đi trước nha.”

“Ừ. Đúng rồi, buổi tối cùng gia đi tham gia cung yến.” Nếu không phải bỗng nhiên nhớ tới, Lãnh Thiếu Diệp suýt nữa đã quên mất chuyện nhỏ này, lại nói tiếp từ lúc bọn họ xuyên qua đến nay, vợ hẳn còn chưa có đi qua hoàng cung đâu.

“Được, buổi tối ta sẽ trở về sớm một chút.”

Nạp Lan Yên ôm Lãnh Thiếu Diệp, kiễng mũi chân hôn một cái ở trên khóe miệng của hắn, liền nghênh ngang mà đi.

Đế đô Luyện Đan Công Hội, trước cổng vẫn vắng vẻ như trước.

Hai tên nam tử tuổi trẻ làm bộ đứng đắn lật đan thư, ánh mắt lại thường thường chuyển đến trên người nữ tử một bộ lam y dịu dàng động lòng người trong sảnh kia, ngẫu nhiên chạm đến ánh mắt nhìn lại, lại mặt đỏ tim đập vội vàng dời ánh mắt.

Nạp Lan Yên tiến vào đại sảnh liền rảnh rồi huýt sáo, giọng điệu ngả ngớn nói: “Lam Như tiểu mỹ nhân, vài ngày không thấy, có nhớ ta không?”

Lam Như vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy nữ tử một bộ hồng y xinh đẹp động lòng người chế nhạo nhìn nàng, không khỏi ửng đỏ mặt: “Vương phi vẫn là thích nói giỡn như vậy.”

“Ha ha, Lam Như tiểu mỹ nhân gọi tên ta là được rồi, gọi Vương phi thấy thật xa lạ nha, dù sao chúng ta cũng là người một nhà.” Nạp Lan Yên ôm vai của tiểu mỹ nhân, cười khiêu khích với hai nam tử đang trợn mắt nhìn nàng, thế nào, có bản lĩnh mơ ước không bản lĩnh thổ lộ sao?

Nếu không hành động, vậy thì đừng trách tiểu mỹ nhân bị người đoạt đi mất.

Nạp Lan Yên mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo trắng trẻo như ngọc của Lam Như đã đỏ tới bên tai, mới cười tủm tỉm buông nàng ra:

“Được rồi được rồi, ta đi một chuyến đến Tàng Thư Các trước, Lam Như tiểu mỹ nhân giúp ta nói một tiếng với Phong lão ca.”

Lam Như cười gật gật đầu: “Được.”

Nạp Lan Yên một đường thông suốt đi đến Tàng Thư Các, lão giả thần bí kia quả nhiên vẫn nằm trên ghế dựa ở cửa, lười biếng nhắm mắt lại, tay cầm quạt hương bồ (*), thỉnh thoảng lay động.

(*) quạt hương bồ: quạt làm bằng lá cây hương bồ.

Khi nàng đến gần, lão giả chậm rãi mở mắt, nhìn thấy người đến là nàng, híp mắt cười, giống như phật Di Lặc: “Ôi, Thái Tuế?”

“Ngài nhưng đừng làm ta giảm tuổi thọ.” Nạp Lan Yên vuốt cái mũi cười khổ nói, “Lão bá, hôm nay ta tới là có việc muốn nhờ.”

Lão giả lắc lắc quạt hương bồ, có chút thần bí nói một câu: “Không có chuyện không lên điện, có chuyện xảy ra người ta liền bất chấp nha.”

Không biết vì sao, Nạp Lan Yên luôn cảm giác lão giả trước mặt nhất định có chút hiểu biết về Tàn Huyết Hắc Trúc, mà nàng, tuy rằng từng xem qua một ít ghi lại về Tàn Huyết Hắc Trúc, nhưng rốt cuộc cũng chỉ hiểu biết da lông, không làm nên chuyện gì.

Nạp Lan Yên mấp máy miệng, đi đến trước mặt lão giả, thật sâu cong xuống thắt lưng: “Lão bá, chuyện này liên quan đến tánh mạng đệ đệ của ta, nếu ngài có thể hỗ trợ, đại ân này Nạp Lan Yên ta chắc chắn sẽ ghi nhớ cả đời!”

Bàn tay nắm quạt hương bồ của lão giả dừng một chút, nhìn hồng y thiếu nữ cúi người xuống chín mươi độ tiêu chuẩn trước mặt, ánh mắt hơi hơi nheo lại, quả thật không thể tưởng được Nạp Lan Yên tính cách cao ngạo như vậy sẽ làm được đến bước này.

Lão giả phức tạp nhắm mắt lại: “Nói xem sao.”

Nạp Lan Yên chậm rãi đứng dậy, sắc mặt trầm trọng kể lại từ chuyện Tiểu Vũ ăn lầm Tàn Huyết Hắc Trúc và hiện tại nó rất có khả năng Linh trí của nó đã lớn lên chuẩn bị xuất ra cho lão giả biết.

Lão giả nghe vậy, mày liền nhíu lại.

Thật lâu, hẳn mới lắc lắc đầu, nói: “Tiểu nha đầu, Tàn Huyết Hắc Trúc là không tách ra khỏi cơ thể của ký chủ (*).”

(*) ký chủ: sinh vật mà vật ký sinh sống trên đó.

“Không có biện pháp nào sao?” Nạp Lan Yên vội vàng truy hỏi, hai bàn tay không tự chủ mà nắm chặt, bất luận như thế nào nàng cũng không để cho Tiểu Vũ có chuyện gì.

“Biện pháp có cũng coi như không có.” Lão giả thở dài, nhìn ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời lên của Nạp Lan Yên, vẫn là nói ra biện pháp coi như không phải biện pháp kia, “Trừ phi hẳn có thể cường đến mức có thể dùng ý niệm hoàn toàn trấn áp Tàn Huyết Hắc Trúc, ký kết khế ước, thu làm mình dùng.”

(lee: chỗ này ý nói, có biện pháp mà gần như là không có khả năng xảy ra nên coi như không phải biện pháp, có cũng như không, mà biện pháp có cũng như không đó là phải mạnh mẽ đến mức có thể trấn áp được huyết trúc kia, kí kết khế ước với nó, để mình làm chủ nhân của nó, có thể sai khiến nó.)

“Nhưng mà tiểu nha đầu, đây là việc không có khả năng làm được.” Lão giả dùng là câu khẳng định, vô cùng khẳng định.

“Không thử làm sao có thể biết?” Nạp Lan Yên giương mắt lên, gằn từng chữ, “Ta tin tưởng đệ đệ của ta. Huống chi, còn có ta giúp hẳn.”

Ý niệm, nói trắng ra chính là Tinh Thần lực.

Mà nàng cái khác có thể không có, xuyên qua thời không mà đến Tinh Thần lực lại cường đến mức làm cho người ta lú lờ.

Lão giả gần như là liếc mắt một cái liền nhìn thấu ý niệm trong đầu của nàng: “Người tính quá độ Tinh Thần lực cho hãn? Chính người không tu luyện sao?”

(lee: quá độ ý là chuyển cho người khác giúp tăng lên)

Con đường tu luyện phía trên, Tinh Thần lực khó tu hơn rất nhiều so với Linh lực.

Nếu Nạp Lan Yên độ Tinh Thần lực của mình cho đệ đệ của nàng, đối với con đường tu luyện phía trên của nàng sẽ tạo thành tổn thất rất lớn.

“Còn sống so với bất cứ cái gì đều tối hơn!” Nạp Lan Yên cười nhẹ, giữa tính mạng của đệ đệ và Tinh Thần lực của mình, còn cần chọn sao?

Vẻ mặt của lão giả có chút bất đắc dĩ: “Người đã quyết định như vậy, ta cũng không tiện lại ngăn cản người. Nhưng mà nha đầu, truyền độ Tinh Thần lực tốt nhất lấy máu của người thân ruột thịt của hãn làm vật dẫn, như vậy sẽ nâng cao thêm mấy phần xác suất thành công. Được rồi, người đi đi.”

Lão giả nói xong, liền nhắm mắt lại, không nhìn Nạp Lan Yên nữa.

Nạp Lan Yên lại lần nữa cong thắt lưng khom người với lão giả: “Lão bá, đa tạ (cảm ơn) người. Tương lai nếu có việc cần, Nạp Lan Yên quyết không chối từ.”

Lão giả tràm quạt hương bồ lên trên mặt, không có đáp lời.

Nạp Lan Yên cũng không nhiều lời nữa, xoay người rời khỏi Tàng Thư Các.

Lão giả kia chậm rãi nhắc lên quạt hương bồ, nhìn bóng dáng rời đi của Nạp Lan Yên, cảm xúc nơi đáy mắt vô cùng phức tạp, thật lâu mới thật sâu thở dài, giật giật miệng, muốn nói lại thôi.....

Nghe thấy tin tức mà đến, Phong Trường Phong vừa đứng ở trên nửa đường chặn đứng Nạp Lan Yên, nhìn thấy nàng liền cao hứng không nhịn được: “Tiểu Yên, ngươi là tìm đến lão ca ca ta uống rượu đi?”

Nạp Lan Yên thu lại cảm xúc trầm trọng trong mắt, lúc lại ngẩng đầu đã là môi đỏ mọng nhẹ dương, cười nói: “Phong lão ca, hôm nay thật đúng là không uống rượu với người được.”

“Lát nữa ngươi còn có việc à?” Phong Trường Phong nhướng nhướng mày, “Vậy lão ca ca ta liền nói ngắn gọn, Yên nha đầu, Thái Tử Lan Vân quốc hôm qua các người trối lại thế nào rồi?”

“Không biết.” Nạp Lan Yên lắc đầu, nếu không phải Phong lão ca nhắc tới, nàng đã sớm ném người này ra sau đầu (quên mất đó).

Phong Trường Phong một bộ biểu tình ta biết ngay mà, liếc mắt nói: “Ngươi vẫn là nên đi liếc mắt một cái, dù sao người ta cũng là Thái Tử Lan Vân quốc, tuy rằng đầu óc không quá bình thường.”

“Đúng là cần kéo dài đầu óc cho nàng ta.” Nạp Lan Yên nghĩ tới bộ dáng chỉ cao khí ngang (*) muốn Tam gia nhà mình thú nàng làm chính phi của cô nương kia liền tức giận, ở địa bàn của nàng còn muốn cưới ở trên đầu nàng đi tiểu? Vẫn là ở trong tù tiếp tục gốc đi!

(*) chỉ cao khí ngang: ý nói bộ dáng cao ngạo, coi mình là nhất mà chỉ là thùng rỗng kêu to ~~

Phong Trường Phong ‘phốc’ một tiếng nở nụ cười: “Nha đầu người đi ra ngoài một chuyến trở về, như thế nào tính tình ngay cả một chút thay đổi đều không có?”

Nhưng mà, quả nhiên vẫn là Yên nha đầu như vậy rất hợp với khẩu vị của hắn!

“Tính cách này, từ nhỏ đã như vậy thay đổi không được đâu.” Nạp Lan Yên đối với Phong Trường Phong thần bí ngoéo khóe miệng một cái, “Phong lão ca, nếu người rảnh có thể đến chỗ thủ vệ cửa thành nhìn một cái. Huống chi hiện nay Lan Vân quốc đang loạn đảng mưu phản (nhiều bè lũ muốn tạo phản á), chính trị hết sức rối loạn, Thái Tử Lan Vân quốc này muốn tìm minh hữu (đồng minh) không sao, nhưng nàng ngàn không nên vạn không nên đánh chủ ý tới trên người nam nhân của ta!”

Nàng là ai? Nàng chính là Huyết Hồ từ trước đến nay lòng dạ hẹp hòi lại có thù tất báo.

“Nói trắng ra là, nha đầu người chính là ghen tị đi?” Phong Trường Phong liếc mắt nhìn nàng một cái, hắn luôn luôn đối với tình yêu đều cười nhạt, nhưng mỗi lần thấy Yên nha đầu và Chiến vương gia, cũng thỉnh thoảng nghĩ rằng một người có phải hay không rất cô đơn.....

“Đương nhiên ghen.” Nạp Lan Yên thoải mái nhướn mày, khí phách biểu thị công khai, “Nam nhân của ta, ai dám mơ ước?!”

“Đi đi đi!” Phong Trường Phong làm bộ giơ chân đạp nàng, biết nàng và nam nhân của nàng hạnh phúc, nhưng có thể buông tha cho lão độc thân đã 98 tuổi vẫn là ngay cả mối tình đầu đều không có như hắn đây hay không?

Nạp Lan Yên nhếch miệng cười: “Phong lão ca, người vẫn là nhanh chóng tìm cho ta một lão tẩu tử đi!”

“Lão tử cũng muốn tìm mà, nhưng ai biết hiện tại lão tử ở nhà người đang ở đâu!” Phong Trường Phong cười mắng một câu, trong đầu cũng không tự chủ dần hiện ra một đạo bóng dáng, đột nhiên tâm sinh vài phần buồn bã, khoát tay với Nạp Lan Yên, “Không theo giúp ta uống rượu liền nhanh đi làm việc của người đi, đừng trì hoãn thời gian ta uống rượu.”

“VẬY HẸN GẶP LẠI NHA, PHONG LÃO CA.” Nạp Lan Yên chớp mắt vài cái với hấn, xoay người đi về phía hướng ngược lại với Phong Trường Phong.

Rời Luyện Đan Công Hội, Nạp Lan Yên không có ngừng lại, bay thẳng theo phương hướng đến vị trí của Bách Lý gia tộc.

Vốn trước khi đi Địa Tinh tộc đã đáp ứng Tiểu Phượng Vũ sẽ đến nhà nàng làm khách, sau lại đột nhiên xảy ra chuyện, bất đắc dĩ lỡ hẹn, hôm nay rảnh rỗi, tự nhiên muốn đi nhìn tiểu nha đầu tinh quái kia một cái.

Mấy tức sau, Nạp Lan Yên nghỉ chân ở trước một tòa đại viện khí thế to lớn, lịch sử lâu đời phong phú.

Mấy tên thị vệ đứng ở ngoài cửa nhìn thấy nữ tử tuyệt mỹ một bộ hồng y liễm diễm, hơi sững sờ, có một người nhanh chóng phản ứng, bước lên phía trước cung kính dò hỏi: “Xin hỏi, các hạ chính là Chiến vương phi sao?”

Nạp Lan Yên mỉm cười: “Đúng vậy, có thể giúp ta thông báo một tiếng không?”

Thị vệ không dám chậm trễ, xoay người nói: “Sáng sớm tiểu thư liền thông báo cho bọn thuộc hạ, thuộc hạ vì Vương phi dẫn đường.”

“Cám ơn.”

Tên thị vệ này mang nàng đi vào Bách Lý phủ, một tên thị vệ khác đã nhanh chóng tiến đến thông tri (báo tin cho) Bách Lý tộc trưởng và Bách

Lý Phượng Vũ.

Cho nên lúc Nạp Lan Yên vừa vào tiền thính ngồi xuống xong, một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn liền từ ngoài cửa chạy vào, trực tiếp bổ nhào vào nàng, giọng nói giòn giòn giã giã như chim hoàng oanh vang lên: “Bằng hữu, bằng hữu ~ người đã về rồi!”

Nạp Lan Yên nhìn tiểu nha đầu khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng trong lòng, bật cười, néo néo khuôn mặt nhiều thịt của nàng: “Tiểu Phượng Vũ, thật có lỗi, ta đến chậm.”

Bách Lý Phượng Vũ ở trong ngực nàng cọ cọ, hừ nhẹ một tiếng: “Dù sao bốn tiểu thư sẽ không dễ dàng tha thứ người, trừ phi người mang lễ vật đến cho bốn tiểu thư!”

Nạp Lan Yên vuốt vuốt đầu của nàng, cười nói: “Tiểu Phượng Vũ, có muốn đoán xem ta mang đến cho người lễ vật gì hay không?”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Bách Lý Gia Tộc!

Bách Lý Phượng Vũ nghe nói như thế, hai mắt lập tức liền sáng, líu ríu vây quanh Nạp Lan Yên giống như con chim khổng tước nhỏ: “Bằng hữu thật sự mang lễ vật cho ta sao? Vừa rồi kỳ thật là ta nói đùa đấy!”

Nạp Lan Yên nhìn bộ dáng vô cùng đáng yêu của tiểu gia hỏa này, bật cười, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một quả trứng Linh thú màu đỏ như lửa lớn bằng bàn tay: “Xích Hỏa Điêu, thế nào, có thích hay không?”

Đây là ở trên đường trở về, nàng đặc biệt lôi kéo Tam gia đi tìm vì Tiểu Phượng Vũ.

Tiểu Phượng Vũ ôm Linh thú đàn kia lập tức cong lên ánh mắt, cao hứng đến mức trực tiếp cười khanh khách ở tại chỗ: “Thích, rất thích! Ta thích nhất tiểu điêu nhi (con chồn nhỏ)! Điêu nhi của tam ca ta thấy ta liền chạy trốn, lần này bốn tiểu thư cũng có điêu nhi của chính mình rồi!”

“Bằng hữu, bằng hữu, ta quả nhiên thích nhất bằng hữu!” Tiểu Phượng Vũ nhào vào trong lòng Nạp Lan Yên, rầm rì tiếp tục bắt đầu nghiệp lớn đào góc tường của nàng, “Bằng hữu, buổi trưa không cho người rời đi, ta để cho đại ca tự mình xuống bếp nấu cơm cho người ăn!”

“Xì.”

Một tiếng cười khẽ từ cửa truyền đến, Nạp Lan Yên và Tiểu Phượng Vũ đồng thời quay đầu, chỉ thấy phía ngoài là một vị nam tử tuấn mỹ mặc cẩm bào màu đen nghiêng người dựa vào cửa, hai tay vòng ở trước ngực dù mặt mũi tràn đầy hứng thú nhìn các nàng, đuôi lông mày ngả ngớn, khoe

miệng có ý cười trêu tức: “Vừa tới chợt nghe có người muốn sai khiến ta xuống bếp đây? Hả?”

“Đại ca!”

Đáy mắt của tiểu Phượng Vũ lóe ra hừng phấn, một tay ôm Linh thú đàn, một tay lôi kéo Nạp Lan Yên vẩy tay với nam tử ngoài cửa: “Đại ca, đây là bằng hữu ta thích nhất đã nói với người đó!”

Tuần mỹ nam tử bất đắc dĩ sùng nịch cười, rảo bước tiến vào tiền thính, đi đến trước mặt Nạp Lan Yên cười nói: “Từ nhỏ tiểu nha đầu này đã thích nghịch ngợm. Ta là đại ca của nàng Bách Lý Tiêu, hoan nghênh Chiến vương phi đến làm khách.”

Nạp Lan Yên lắc lắc đầu, xin lỗi cười: “Là ta làm phiền mới đúng.”

Trước khi tới nàng chỉ muốn nhìn Tiểu Phượng Vũ một chút, lại nhất thời quên mất muốn đến Bách Lý gia tộc mà nói, trước tiên phải đưa bài thiếp?

Bách Lý Phượng Vũ vừa nghe lời này liền không vui, ôm cánh tay của Nạp Lan Yên: “Quấy rầy cái gì nha, nhà của ta chính là nhà của bằng hữu, không có gì khác biệt!”

Bách Lý Tiêu nhìn mà ngạc nhiên, mặc dù đã sớm nghe nói tiểu tổ tông nhà hắn ở trước mặt Chiến vương phi giống như là hoàn toàn thay đổi thành người khác, nhưng tận mắt thấy Phượng Vũ luôn luôn kiêu ngạo vung tiểu roi da lại mềm mại nhu thuận làm nũng, không khỏi cười khẽ: “Tiểu tổ tông này cũng chỉ ở trước mặt Chiến vương phi người, mới nghe lời như vậy.”

Bách Lý Phượng Vũ giơ giơ cằm lên: “Bốn tiểu thư rõ ràng vẫn luôn thực nghe lời!”

Bách Lý Tiêu điểm cái mũi nhỏ của nàng: “Vâng vâng vâng, tiểu tổ tông người rất nghe lời.”

Lúc này, bên ngoài tiền đình truyền đến một hồi tiếng bước chân.

Cầm đầu là một vị hắc bào lão giả khí thế phi phàm, hai mắt như đuốc, uy vũ sinh phong.

Theo sau lão giả là một trung niên nam nhân và hai nam tử tuổi trẻ, đều là mày kiếm mắt sáng, thần minh sáng tuấn, phong thái cao nhã.

“Ha ha, đã sớm nghe Vũ nhi nói Chiến vương phi đến, hôm nay vừa thấy, quả nhiên bất phàm!” Mở miệng đúng là hắc bào lão giả bước nhanh mà vào, một đôi mắt hồ như đuốc dừng ở trên người Nạp Lan Yên, trong tiếng cười sang sảng khí thế mười phần.

“Bách Lý gia gia khen trật rồi.” Nạp Lan Yên từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một cái bình ngọc, trong ánh mắt mang theo vài phần áy náy, “Mạo muội tới chơi, chuẩn bị lễ mọn, xin Bách Lý gia gia hãy nhận lấy.”

Lão giả này đúng là tộc trưởng Bách Lý gia tộc Bách Lý Hồng Đức, một vị cao thủ Đại Linh Sư đỉnh phong, khoảng cách đến Tiên Thiên chỉ kém một bước bình cảnh, đồng thời cũng là một thiết huyết hán tử giết giặc trên chiến trường!

Bách Lý Hồng Đức vừa tiếp xúc với bình ngọc, chợt cảm thấy một cỗ lực lượng phủ xuống đầu, như thể hồ quán đỉnh (ví như Phật Pháp tối cao) làm cho hắn giật mình, hai con người co rụt lại, nhìn về phía Nạp Lan Yên: “Đây là..... Vô Cực đan?”

Ba chữ Vô Cực đan vừa ra, cho dù Bách Lý Tiêu thần sắc luôn bình tĩnh cũng lâm vào ngẩn ra.

Nạp Lan Yên gật gật đầu, nói: “Đúng là Vô Cực đan, hy vọng có thể có ích với bình cảnh của Bách Lý gia gia.”

Bách Lý Hồng Đức nắm bình ngọc trong tay, sắc mặt dần dần nghiêm túc: “Chiến vương phi, tình này lão phu nhận.”

Một viên Vô Cực đan đủ để cho hấn phá tan bình cảnh hiện nay, lập tức đột phá Tiên Thiên!

“Bách Lý gia gia đây cũng quá khách khí rồi.” Khóe môi của Nạp Lan Yên gợi lên một độ cong đẹp mắt, thuận tiện nhéo nhéo khuôn mặt trẻ con phì mập của Tiểu Phượng Vũ, “Bỏ qua quan hệ của ngài và gia gia ta không nói, lấy chuyện ta xem Tiểu Phượng Vũ là muội muội cũng đủ gần rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Tiểu Phượng Vũ cũng dương cằm, giơ lên Linh thú đản lửa đỏ trong tay, “Gia gia người xem, bằng hữu còn tặng ta Xích Hỏa Điêu Linh thú đản đấy!”

Xích Hỏa Điêu, trưởng thành là loại hỏa hệ Thánh thú (loại thú có lửa ý), sau khi hoàn toàn trưởng thành lực công kích tuyệt đối vượt qua bề ngoài, là một loại Linh thú cực kì trân quý.

Hơn nữa đây còn là Linh thú đản chưa ấp, lại là có thể gặp nhưng không thể cầu.

“Ha ha ha, ngược lại là lão gia tử ta khách khí rồi!” Bách Lý Hồng Đức vui sướng cười, vỗ hai cái xuống bả vai của Nạp Lan Yên, “Yên nha đầu, về sau cũng coi nơi này là nhà mình đi, đi đi đi, gia gia mang bọn người đi xem trân tàng (vật cất giấu quý giá) của ta!”

Mà những người đứng ở trong đại sảnh khác vừa nghe đến hai chữ trân tàng sắc mặt liền thay đổi, bao gồm cả Tiểu Phượng Vũ, đều là khó

khăn giặt nhẹ khoe miệng, lộ ra một tươi cười khô cằn: “Gia gia à, bằng hữu vừa tới nhà, để cho con mang nàng nhìn chung quanh một cái đi.”

Lão gia tử mắt húng: “Chỉ là một cái đại viện tử thôi, làm sao có thể xem tốt hơn trần tang của ta?”

Một đám ranh con, nghe thấy hẳn nói trần tàng đã muốn chạy, chạy cái gì mà chạy, một người cũng đừng mong chạy thoát!

“Hôm nay tất cả các người đều đi cho ta, ai cũng không được phép trốn giữa chừng, nếu không lão tử bắt được một tên đánh một tên!” Lão đầu nhi phần nộ lần lượt chỉ qua từng người, cuối cùng khi chỉ đến Bách Lý Tiêu thì dừng một chút, nói, “Người không cần đi theo, hôm nay cơm trưa liền giao cho người, làm không thể ăn buổi tối phải đi trần tàng thất của lão tử bế môn tư quá (đóng cửa sám hối)!”

Khoe miệng của Bách Lý Tiêu nhẹ nhàng nhếch lên một độ cong có chút vui sướng khi người khác gặp họa: “Gia gia yên tâm, trù nghệ (tài nấu nướng) của con người còn không biết? Cam đoan tiểu Yên muội muội ăn thật vui vẻ.”

Ăn thật vui vẻ.....

Nghe bốn chữ này, Nạp Lan Yên nhớ tới buổi sáng hôm nay vừa hứa hẹn qua với Tam gia nhà mình.

Ngoài đi ăn tiệm, không ăn cơm người khác làm.

“Chủ nhân, người coi như hẳn là trù sư (đầu bếp) của Bách Lý gia tộc là được.”

Từ trước đến nay Tiểu Bảo luôn cùng chủ nhân nhà mình thần giao cách cảm phun lưỡi rắn, truyền âm nói.

Nạp Lan Yên lắc lắc đầu, bần đầu của Tiểu Bảo: “Đi, xin chỉ thị của Tam gia, nói bữa trưa ta ăn ở Bách Lý gia tộc.”

Tiểu Bảo gật gật đầu nhỏ một cái, nhanh như chớp liền biến mất không thấy.

“Đi thôi đi thôi!” Bách Lý Hồng Đức vẫy tay một cái, mặc dù mọi người đều không tình nguyện, cũng vẫn đi theo ông, ở trong nhà uy vọng của lão gia tử là tuyệt đối.

Đọc theo đường đi Bách Lý Hồng Đức đều thao thao bất tuyệt (nói không ngừng) giới thiệu trân tàng của ông với Nạp Lan Yên, nói đến chỗ kích động, còn ở trên không trung vung một nắm đấm, làm cho tôn tử tôn nữ phía sau ông nhìn xem mà đầu đầy hắc tuyến.

Nạp Lan Yên vừa nghe liền biết vì sao bọn Tiểu Phượng Vũ lại lộ ra biểu tình như vậy.

Trân tàng quý giá nhất cả đời lão gia tử, không phải là bảo bối hiếm lạ, mà là những thứ ông đoạt được khi theo tiên đế chinh chiến sa trường.

Trong phòng đó, là hồi ức mỗi một trận thắng bại của lão gia tử.

Nhìn tình hình này, phỏng chừng là vì từ nhỏ đến lớn bọn Tiểu Phượng Vũ đã nghe lão gia tử kể vô số lần đi?

Nạp Lan Yên lại nghe rất hứng thú, tử trong lời nói của lão gia tử, nàng thậm chí có thể nhìn thấy cảnh tượng nhiệt huyết tiên đế mang theo tộc trưởng mấy đại gia tộc từ một tiểu quốc (nước nhỏ) một đường chinh chiến trở thành một đại đế quốc hạng trung khi đó!

“Nam nhân tốt đương nhiên phải giết địch trên chiến trường!” Lão gia tử vung một nắm đấm vào không trung, còn không quên quay đầu trừng mắt với đám tôn tử tôn nữ của mình một cái, “Hiện tại chúng ta tạm thời

đình chiến không đánh, nhưng các người một đám gân cốt cũng không đủ để cho lão gia tử ta khởi động tay chân! Chiến tranh luôn nói đến là đến, đường đường là nam nhi Liệt Diễm ta phải sẵn sàng cầm vũ khí xông ra sa trường! Có nghe hay không?!”

Một con trai, hai tôn tử, một tôn nữ, lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu, cùng kêu lên vang dội: “Vâng!”

“Ừ, dám để cho lão tử biết các người lười biếng, xem ta có hay không đánh các người!” Tuy rằng ngoài miệng lão gia tử nói như vậy, nhưng khoe miệng nhếch lên kia vẫn là thực kiêu ngạo đối với đám người bọn họ, “Yên nha đầu, đừng vụng trộm vui mừng, người cũng tuyệt không thể buông lỏng!”

“Vâng!” Nạp Lan Yên thu lại ý cười, tay phải nắm chặt đặt ở vị trí trái tim, làm thành quân lễ (nghi thức quân đội) tiêu tiêu chuẩn chuẩn của Liệt Diễm.

“Ha ha ha có nhóm binh sĩ các người đây, tại sao Liệt Diễm ta phải sợ những đồ bỏ đi bên ngoài kia!” Lão gia tử nhìn một đám tiểu tử bên người đều có khuôn có dạng, trong lòng kia kêu một tiếng thống khoái, “Mấy đế quốc bậc trung người người như hổ rình mồi, còn có đế quốc bậc cao hiện tại cũng không thái bình, lát nữa lão tử còn phải về quân doanh một chuyến, nhìn xem nhóm tiểu tử kia có hay không buông lỏng!”

Hai tôn tử vừa mới vào quân đội, liền lập tức trực thuộc dưới trướng Chiến Vương, hai người liếc nhau, nhin không được oán thăm một câu.

Bọn họ chỗ dám buông lỏng đây!

Lúc trước lực uy hiếp ở trong quân doanh của Chiến vương đã đủ khủng bố, sau khi cưới thê, tuy nói lúc ngẫu nhiên xuất thân thì quanh thân sẽ nổi lên hơi thở nhu hòa, nhưng phương pháp huấn luyện tầng tầng lớp

lớp kia làm cho một đám nam nhân mỗi ngày sau khi trở lại doanh thì một đám đều khốc đa khảm nương (kêu cha gọi mẹ) được không nào!

Rốt cuộc đi đến trần tàng thất của lão gia tử, sau khi cửa phòng mở ra, đó là hơi thở thiết huyết mênh mông cuộn cuộn đập vào mặt, làm cho người ta không tự chủ được mà cảm thấy trang nghiêm.

Trong sảnh rộng lớn, trưng bày từng hàng lưu tinh ngăn tử (tử làm bằng ngọc lưu ly, thủy tinh), đồ vật trưng bày trong tử không có cái nào không phải là nhiễm huyết cuồng phóng (vô cùng nhuộm máu).

Lão gia tử đi đến ngăn tử thứ nhất, mở ra lưu tinh, nhẹ nhàng cầm lấy lá cờ đỏ tươi một mặt bị thiêu đốt hơn nửa ở bên trong, ông chỉ vào mặt trên còn sót lại một nửa đồ đằng (biểu tượng) của Liệt Diễm, giọng nói có chút nghẹn ngào nói với Nạp Lan Yên: “Một năm kia, Liệt Diễm chúng ta vẫn chỉ là tiểu quốc một phương, binh lính của đế quốc bậc trung Kỳ quốc đột nhiên binh xông tới biên cảnh, một đường tấn công, đốt nhà giết người bắt làm nô lệ, khi chiếm (khi dễ + xâm chiếm) nữ tử.”

“Gia gia của người, ta, còn có Cung lão gia hỏa, trước đây tiên đế tự mình dẫn dắt, cho dù khó khăn, cũng ở trận chiến đầu tiên đã một đường giết cầu quốc kia chạy tới thành trì biên cảnh, giết đến bọn họ ở ngoài thành không dám bước vào thành trì nửa thước!”

“Nửa mặt lá cờ này, chính là trận chiến đầu tiên kia lưu lại.”

Lão gia tử lại đi đến lưu tinh tử thứ hai, từ bên trong lấy ra một cây trường thương: “Đây là ở trận chiến tranh thứ hai, lão tử chính là dùng nó, ở ngoài thành trì một thương chém chết Tướng quân của Kỳ quốc kia, một thương, nát đầu hãn!”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Quyết Không Phụ Hảo Nửa Phần!

Edit: kaylee – ddlqd.

Theo Bách Lý lão gia tử nói qua từng món trên quý một, thời gian đã lặng yên trôi qua.

Bất tri bất giác, đã tới buổi trưa.

Tiểu Phượng Vũ ôm cánh tay của Nạp Lan Yên mí mắt đã muốn sụp xuống, vừa vững vàng bước đi, vừa ngáy khò khè.

Mấy nhi tử tôn tử khác không dám minh mục trương đảm (lộ liễu) như thế, nhưng là một đám cũng ngáp ngáp dài, híp mắt câu được câu không đáp lại lời của lão gia tử.

Cũng không phải là bọn họ không tôn trọng những trận chiến tranh kia, cũng không phải bọn họ không sùng kính chuyện tích chinh chiến sa trường của gia gia.

Chỉ là.....

Nhưng mà từ nhỏ đến lớn mỗi ngày đều cho người nghe những điều giống nhau như đúc, thì tất cả mọi người đều sẽ chán có được không nào?

Lão gia tử cất hai mươi ba kiện đồ vào, chăm chú cẩn thận nhìn Nạp Lan Yên, lại so sánh một chút với đám tôn tử bất tài của mình, tức giận đến râu cũng vểnh lên: “Mấy tên ranh con này, lão tử nói đến lao lực như vậy, các người còn dám ngáp?!”

Tiểu Phượng Vũ không cần thận ngữ lộn bộ một cái liền tỉnh, mê mang trừng mắt nói: “Ai ai ai dám ngáp?!”

“Còn người nữa, dám ngủ ngáy khò khè!” Lão gia tử trừng mắt nhìn Tiểu Phượng Vũ, vẻ mặt nghiêm túc, ở chỗ sâu trong đáy mắt lại tràn đầy sùng nịch, “Làm sao những chuyện lão tử ta nói đó lại không hấp dẫn con , hả? Không phải con thực sùng bái Yên nha đầu sao, nàng nhưng là từ đầu tới đuôi đều nghe rất cẩn thận!”

Tiểu Phượng Vũ tiến lên ôm tay của lão gia tử, bĩu môi làm nũng nói: “Gia gia, đã đến buổi trưa, bằng hữu nàng khẳng định cũng đói bụng rồi, lần sau chúng ta lại nói tiếp, được không được không ~”

Thân tôn nữ nhi (cháu gái ruột) làm cho người yêu thích mềm mềm nhu nhu làm nũng với lão gia tử như vậy, lão gia tử có thể không đồng ý sao?

Bách Lý lão gia tử vỗ vỗ bả vai của Nạp Lan Yên, hào khí mười phần nói: “Yên nha đầu, đi, đi trước ăn cơm, buổi chiều ta lại đến nói chiến dịch khác cho con!”

Nạp Lan Yên trầm mặc một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu sắc mặt nghiêm nghị nói: “Bách Lý gia gia, các ngài là anh hùng quốc gia này.”

Từ lúc bắt đầu nghe lão gia tử nói đến Kỳ quốc xâm lấn, nàng lại không thể tránh khỏi nghĩ tới trận chiến tranh suốt 7 năm kia, đốt nhà giết người bắt làm nô lệ, khi chiếm nữ tử, tàn sát dân chúng, đó là huyết cừ cùng sỉ nhục mà mỗi một người dân Trung Quốc đều suốt đời không quên!

Ở một nơi khác, cũng là các tướng sĩ một đường chinh chiến sa trường, dùng máu tươi của bọn họ sáng lập quốc gia hạnh phúc như hiện nay!

Bọn họ, đều là anh hùng của quốc gia!

Bách Lý Hồng Đức không nghĩ tới Nạp Lan Yên sẽ đột nhiên nói như vậy, nhưng thấy khi ánh mắt nghiêm túc tôn kính của nàng, lão gia tử từ trước đến nay luôn khí phách hào sảng thế nhưng lại nhất thời toan (cảm thấy chua, xót) hốc mắt.

Mỗi một lần nói, là hẳn không muốn sau này thời gian càng ngày càng lâu, lâu đến mức ông quên mất từng huynh đệ.

Quên mất huynh đệ một giây trước còn ở trước mặt ông nói muốn cưới vợ, một giây sau đã ngã xuống trước mặt của ông.

Quên mất chuyện một ngày trước bọn họ còn miệng lớn uống rượu ăn thịt, ngày hôm sau lại chỉ có thể nhìn thấy thân thể lạnh như băng nằm trên mặt đất của hẳn kia.

Không ai hiểu chiến từ nhỏ.

Nhưng sinh trong loạn thế, bọn họ không có lựa chọn nào khác.

Ở trước mặt bọn họ chỉ có hai con đường để lựa chọn, hoặc là bị giết, hoặc là đánh ra một mảnh thiên hạ!

Bách Lý lão gia tử giật giật miệng, muốn nói cái gì, cuối cùng đến bên miệng chỉ có vài chữ tối nghĩa: “Ăn cơm, ăn cơm đi.”

Mấy người Bách Lý gia khác cũng trầm mặc trong chớp mắt, ánh mắt nhìn Nạp Lan Yên thoáng có chút biến hóa, thiếu vài phần xa cách, hơn vài phần thân cận.

Đoàn người mới vừa đi ra trên quý thất, lập tức trước mặt có một người tới báo: “Gia chủ, Chiến vương gia đến đây, đang ở tiền đình.”

Bách Lý Hồng Đức cười nhìn thoáng qua Nạp Lan Yên: “Yên nha đầu, xem ra tiểu tử kia đối với con là một khắc không rời nha?”

Nạp Lan Yên sờ sờ cái mũi, hé miệng cười: “Bách Lý gia gia không ngại nhiều người ăn chực đi?”

“Ha ha ha đương nhiên không ngại! Huống chi ta cũng thật lâu không cùng tiểu tử kia tâm sự thật tốt!” Bách Lý Hồng Đức cười to đi qua, lại nhìn không được nhìn Nạp Lan Yên lắc đầu thở dài, “Năm đó muốn cùng nha đầu con đĩnh hôn ước vốn là đại tiểu tử của nhà ta, ai ngờ bị Lãnh gia tiểu tử đoạt đi trước, Yên nha đầu, nếu hãnh dám phụ con mà nói, nơi này của gia gia còn có tám đại tôn tử đấy!”

Bách Lý Hồng Đức vừa nói dứt lời, một trận gió lạnh thấu xương đột nhiên hạ xuống, không khí toàn bộ sân trong một cái chớp mắt liền thấp đến dưới 0 độ.

Nhất là hai đại tôn tử đi theo phía sau Bách Lý Hồng Đức, sắc mặt ‘xoát’ một cái liền trắng bệch, hàn khí khủng bố này thế nào lại có thể quen thuộc như vậy!

Hai đại tôn tử cứng ngắc quay đầu, chỉ thấy ngoài cửa lớn một nam nhân tái tuyết khi xương (lee: ý chỉ người ảnh tỏa ra hàn khí còn lạnh ơn cả tuyết xương á) đứng thẳng, một bộ cẩm bào màu tím thêu rồng vàng không gió tự động, giờ phút này khuôn mặt tuấn mỹ đến cực điểm kia lại đen như đáy nồi, thâm trầm khiếp người mắt ưng tràn ngập vô tận sắc bén, môi mỏng hé mở, tiếng nói trầm thấp truyền đến: “Nàng là của ta.”

Bốn chữ đơn giản đến cực điểm, giọng điệu bình tĩnh, lại làm mọi người ở đây trong một cái chớp mắt tâm sinh ý lạnh.

Nạp Lan Yên đỡ trán, như thế nào Bách Lý gia gia vừa mới nói những lời này đã bị Tam gia nhà nàng nghe được, tiến lên vài bước, cầm tay hãnh, mười ngón xiết chặt, giờ giờ lên với mấy người Bách Lý Hồng Đức, lộ ra một nụ cười hạnh phúc chói lọi: “Bách Lý gia gia, hiện tại hãnh rất tốt với con tốt đến không được, về phần phụ con.....”

Tất cả mọi người nhìn nàng.

Bao gồm Lãnh Thiếu Diệp sắc mặt băng hàn.

Nạp Lan Yên nhìn đôi mắt sâu không thấy đáy của hắn, mắt hồ giương lên, gằn từng chữ: “Ta yêu hắn giống như hắn yêu ta, với ta mà nói, chính là phụ chính mình, cũng quyết không phụ hắn nửa phần.”

Nạp Lan Yên quay đầu lại, nhìn về phía đám người Bách Lý Hồng Đức, hạnh phúc cười nói: “Vớ hã mà nói, cũng như thế.”

Trong nháy mắt, hàn sương tan hết, nhiệt độ tăng trở lại.

Lãnh Thiếu Diệp thật sâu nhìn tiểu Hồ Ly hạnh phúc tươi cười xán lạn, chỉ hận không thể lập tức ôm Hồ Ly nhà hắn về nhà ném lên trên giường, sau đó đem mọi chuyện còn không có làm đều làm đầy đủ đi!

Muốn nàng!

Toàn thân cao thấp mỗi một cái lỗ chân lông đều kêu gào suy nghĩ muốn nàng!

“Ta dựa vào.....”

Một thanh niên áo lam đột nhiên lão đảo ngã vào sân, thật vất vả ổn định thân hình, khi nhận được ánh mắt chăm chú của mọi người, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra một nụ cười vô vị: “A ha ha, Bách Lý lão gia tử, không ngại mấy huynh đệ chúng ta đến ăn chực bữa cơm đi?”

Thanh niên tuấn tú này không phải Ngũ hoàng tử Lãnh Thiếu Kỳ thì là ai?

Nhưng mà..... Mấy huynh đệ?

Tầm mắt của Bách Lý lão gia tử cùng mấy người Nạp Lan Yên nhìn lại phía sau, chỉ thấy từ cánh cửa sau lưng liên tục đi ra bốn thanh niên tôn quý tuấn nhã cùng một tiểu thiếu niên, đúng là Thái tử và mấy vị hoàng tử khác.

Nhị hoàng tử Lãnh Thiếu Khuynh tao nhã như trích tiên cũng ở trong đó, Cửu hoàng tử trước sau như một nắm tay hẵn, mặt không chút thay đổi.

Tứ hoàng tử Lãnh Thiếu Nhân vừa đi vào liền lộ ra một nụ cười tươi với Bách Lý lão gia tử: “Ngoại công (ông ngoại).”

“Thái tử điện hạ, Nhị hoàng tử, Chiến vương gia, Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử, Thất hoàng tử, Cửu hoàng tử, lão phu đây kêu người phân phó phòng bếp đi làm nhiều đồ ăn đến! Hôm nay nếu như đã đến đây, chúng ta liền uống một chút!” Bách Lý lão gia tử hào sảng tiếp đón xong, khoe miệng vẫn là không nhịn được nhẹ co rút, như thế nào hôm nay Thái tử hoàng tử lại có thể vừa xuất hiện liền đến đây đủ?

Lãnh Thiếu Diệp đang cúi đầu nhỏ giọng nói chuyện với Nạp Lan Yên trong con người xẹt qua một chút hào quang, đừng tưởng rằng hẵn không biết tiểu cô nương Bách Lý Phượng Vũ này vẫn có ý đồ đào lấy vợ hẵn, có một đại ca biết nấu cơm? Vậy hãy để cho hẵn làm nhiều thêm cho mấy người đi thôi!

Tam gia luôn luôn rất nhỏ mọn, hơn nữa chuyện liên quan chính vợ mình thì càng quá mức.

Cho nên sau khi hẵn nghe được lời nói của Tiểu Bảo, liền lập tức bỏ lại chuyện tình trên đầu, kêu gọi mấy huynh đệ bên người đến Bách Lý gia.

Mà đám người Lãnh Thiếu Lâm lại là sau khi vừa nghe nói giữa trưa tiểu tử Bách Lý Tiêu kia muốn đích thân xuống bếp, một đám ôm tâm tư vui sướng trông mong liền ngựa không ngừng vó đề đến đây!

Nói giỡn, trong ngày thường tiểu tử Bách Lý Tiêu kia rất đen tối.

Chỉ sợ trừ bỏ lão Nhị luôn luôn không hỏi thế sự và lão Tam thường xuyên khí phách lộ ra ngoài, những người khác đều bị Bách Lý Tiêu hoặc nhiều hoặc ít chinh qua.

Cho nên một khi có cơ hội chiếm tiện nghi của tiểu tử này, như thế nào có thể buông tha?!

Bách Lý Hồng Đức kêu mọi người đi đến đại sảnh, Lãnh Thiếu Diệp liền nắm tay Nạp Lan Yên đi ở cuối cùng, tiến đến bên tai nàng bất mãn nói: “Vợ, về sau có lại đến nơi này thì cùng gia cùng nhau đi.”

Một Bách Lý Phượng Vũ đã đủ nhiều tâm hắc rồi, lại thêm một Bách Lý lão gia tử là chuyện gì xảy ra?

Nạp Lan Yên nghĩ đến mới vừa rồi Tam gia xanh mét mặt, không khỏi bật cười: “Được.”

Lãnh Thiếu Diệp nắm mặt của nàng kéo sang hai phía: “Không cho phép, cái sọt dấm chua của gia lại bị đổ, tự nàng nói, như thế nào phụ trách!”

Nạp Lan Yên sờ sờ cái mũi: “Ôm một cái?”

“Không đủ!”

“Hôn một cái?”

“Không đủ!”

Nạp Lan Yên nhìn Tam gia của nàng còn đang trừng mắt, kiễng mũi chân tiến đến bên tai hắc, tươi cười xán lạn: “Tam gia, ta yêu ngươi.”

Lần này Tam gia không nói lại được, quay đầu ở trên miệng nàng hôn một cái, moi mông nhẹ nhàng nhếch lên: “Hồ Ly, gia yêu nàng hơn!”

Hắn cảm thấy chuyện hắn kiêu ngạo nhất hai đời của mình, chính là làm cho nữ nhân mình yêu nhất, bởi vì hắn mà nở rộ nụ cười hạnh phúc tươi đẹp như vậy.

Tình nguyện phụ chính mình, cũng không nguyện phụ nàng nửa phần.

Đây cũng là lời hắn muốn nói.

Ngược cầu!

Quá ngược cầu!

Cách Lãnh Thiếu Diệp và Nạp Lan Yên gần nhất là Lãnh Thiếu Kỳ và Lãnh Thiếu Nhân, huynh đệ hai người không thể tránh né đã nghe được toàn bộ đối thoại của bọn họ, sau đó thể xác và tinh thần đều bị ngược đãi.....

Vì cái gì trước kia nữ nhân bọn họ gặp phải người người không phải vì quyền thế của bọn họ, thì vì tiền của bọn họ?

Vì cái gì không có một nữ tử nào có thể nhìn vào hai mắt của bọn họ nói một câu, ta yêu người!

Vì cái gì?

Lãnh Thiếu Kỳ và Lãnh Thiếu Nhân liếc nhau, cùng thấy được thần sắc khổ bức dưới đáy mắt nhau.

Nhất là Lãnh Thiếu Kỳ, cho dù vị này được coi như là phong lưu công tử trải qua vạn bụi hoa, đối với tình yêu trước kia hắn luôn luôn ôm thái độ cười nhạt, nhưng mỗi lần đều có thể bị Tam ca và Tam tẩu của hắn ngược đến đầy mặt ưu thương.

Bách Lý Phượng Vũ cũng là căn răng trắng nhỏ, yên lặng vò vò khăn tay, thở phì phò trừng mắt nhìn Lãnh Thiếu Diệp.

Thật vất vả bằng hữu mới đến nhà một chuyến, thật vất vả mới làm cho đại ca cùng bằng hữu có cơ hội tiếp xúc một chút, nàng đã sớm an bài tốt vô số hành trình sau bữa cơm trưa, nhưng cứ như vậy bị Lãnh Thiếu Diệp đến làm cho mộng đẹp hoa hoa lệ lệ bị nát.....

Tiểu cô nương có thể không tức giận sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn đều phồng lên sắp nhăn thành cái bánh bao rồi!

Tạm không đề cập tới tâm tư khác nhau của từng người này, liền nói đến Bách Lý Tiêu ở phòng bếp đã chuẩn bị làm xong một bước cuối cùng, rốt cuộc xong việc muốn tháo tạp dề xuống, mặt không chút thay đổi nhìn tên đến thông báo trước mặt, môi mỏng khẽ nhếch, lãnh mị cười: “Người nói là..... Thái tử bọn họ đều đến đây?”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Chua Cay Mặn Ngọt Đắng!

Hạ nhân đến truyền tin nhìn vẻ mặt tự tiếu phi tiếu (cười như không cười) của đại thiếu gia, kiên trì nói: “Đúng vậy, Thái tử điện hạ và mấy vị hoàng tử điện hạ đều đến đây.”

“Đã biết, người đi xuống đi.”

Bách Lý Tiêu khoát tay áo, ý cười bên môi trở nên lãnh mị (lạnh lùng + quý mị).

Đại sư phụ ở trù phòng (phòng bếp) đi đến bên cạnh hắn, hỏi: “Thiếu gia, cái khác giao cho chúng ta đi?”

Bách Lý Tiêu nhẹ nhàng nở nụ cười: “Khách quý tiến đến, ta có thể nào không tự mình xuống bếp đây?”

Đại sư phụ lắc lắc đầu, nhìn nụ cười của đại thiếu gia, hy vọng hôm nay mấy người Thái tử điện hạ sẽ rất hối hận nha.

.....

Nhà ăn.

Mọi người ngồi vây quanh bên cạnh một cái bàn ăn dài làm bằng gỗ lim đủ để chứa hai mươi người, vừa cười vừa nói.

Bách Lý Phượng Vũ cướp ngồi ở bên người Nạp Lan Yên, lúc này đang ôm cánh tay của nàng cười đến vô cùng nhu thuận: “Bằng hữu ~ buổi

chiều người có còn việc khác hay không? Ngoài nghe gia gia giảng này nọ.”

“Có việc, không rảnh.”

Trả lời nàng không phải Nạp Lan Yên, mà là Lãnh Thiếu Diệp ngồi ở bên kia nàng.

Bách Lý Phượng Vũ phồng má trừng hăn: “Ta đang hỏi bằng hữu của ta.”

Lãnh Thiếu Diệp nhìn cũng chưa nhìn Tiểu Phượng Vũ, nói với Nạp Lan Yên: “Vợ, buổi chiều phải đi một chuyến đến thiên lao.”

Nạp Lan Yên vốn đang dở khóc dở cười vẻ mặt thoáng cái liền biến đổi: “Ngày hôm qua vị kia?”

“Ừ, nháo muốn gặp nàng đấy.” Lãnh Thiếu Diệp hơi có chút nghiên ngẫm ngoéo khóe miệng một cái, “Vợ, nàng nói nàng ta tìm nàng làm gì?”

Thân là Lan Vân quốc Thái tử, hiện tại nàng nhưng thật ra không vội đi ra ngoài, ngược lại vội vã muốn gặp vợ hăn, cũng không biết trong hồ lô muốn làm cái gì.

“Mặc kệ nàng muốn gì, còn có thể lật trời hay sao?” Nạp Lan Yên nhếch đôi môi đỏ mọng lên, tầm mắt đảo qua, nhìn thấy ngoài cửa Bách Lý Tiêu đi đến, đi theo phía sau hăn là một loạt nha hoàn xinh đẹp tay bưng khay, trên từng cái mâm đều bày đầy thức ăn tinh xảo sắc hương vị đều đủ.

Bách Lý Tiêu phân phó các nàng chia thức ăn, ngoéo khóe miệng một cái với nhóm hoàng tử điện hạ nhìn hăn với vẻ vui sướng khi người gặp họa: “Hy vọng hôm nay các vị điện hạ có thể vừa lòng.”

Rõ ràng là giọng điệu ôn hòa, lại như thế nào nghe cũng có một loại cảm giác ăn xong là có thể đi tìm cái chết.

Lãnh Thiếu Lâm nhẹ nhàng lay động chiết phiến (quạt giấy) ở trước ngực, nghe vậy sang sảng cười: “A Tiêu tự mình xuống bếp, hôm nay bản cung cần phải mở rộng cái bụng để ăn nha.”

“Đúng vậy đúng vậy, có thể ăn được đồ ăn Tiêu thiếu tự tay làm, đời này thật sự là đáng giá!” Lãnh Thiếu Kỳ cũng híp lại con người cười đến vô cùng vui vẻ, trước đây hẳn cũng không bị người này chinh không ít, hiện tại cuối cùng có thể đến xem trò cười, trong lòng kia vô cùng đặc ý nha!

Lãnh Thiếu Nhân lặng lẽ sờ sờ cái mũi, không hiểu sao có chút lo lắng, hôm nay nếu đại biểu ca này của hắn không làm chuyện gì đó phỏng chừng mới kỳ quái đi?

Quả nhiên.

Tất cả đồ ăn trên bàn đều vô cùng mỹ vị, nhưng khi Lãnh Thiếu Nhân vừa và miếng cơm vào trong miệng, suýt nữa một ngụm phun ra ngoài, cứng rắn nghẹn ở miệng hồi lâu, làm toàn bộ mặt đều nghẹn thành màu đỏ.

Lại nhìn sắc mặt của đại ca Lãnh Thiếu Lâm và ngũ đệ Lãnh Thiếu Kỳ cũng không đẹp hơn hẳn một chút nào, ở trong lòng yên lặng chảy xuống hai hàng lệ.

Đại biểu ca, ngày thường thích chọc giận người chỉ có đại ca và ngũ đệ thôi, vì sao bọn nhị ca tam ca cửu đệ người đều buông tha, lại cứ tính hắn vào!

Chưa từng nghĩ đến, một ngụm cơm thế nhưng có thể đồng thời ăn được năm loại mùi vị chua cay mặn ngọt đắng bừa hần đến cực điểm!

Ba người mặt như gan heo, nghẹn hồi lâu, lại nghẹn không nuốt xuống, hung hăng trừng mắt với Bách Lý Tiêu một cái, liền xoay người chạy vội ra ngoài.

Nếu không ói ra gì đó trong miệng, bọn họ sẽ bị một ngụm cơm này độc chết.....

"PHỐC..."

Bách Lý Phượng Vũ là người đầu tiên không nín được bật cười, mặt mày hớn hở chỉ còn kém vỗ bàn, cơm của đại ca là dễ ăn chực như vậy sao? Thái Tử bọn hắn bị chinh nhiều lần như vậy như thế nào vẫn còn dám xuống tay với đại ca của nàng?

"Cười gì vậy, chú tâm ăn cơm đi." Bách Lý Tiêu cười khê liếc nàng một cái, sau đó nhún vai cười cười với mọi người đang dùng ánh mắt kinh nghi (kinh ngạc + nghi hoặc) nhìn hắn, "Giống như có mấy phần cơm đồ gia vị bỏ nhiều hơn chút ít, không có ý tứ"

Mọi người khê co rút khóe miệng, lại nói ở bên trong cơm còn phải bỏ đồ gia vị gì?

"Ồ ồ." Bách Lý Hồng Đức trừng mắt nhìn đại tôn tử nhà mình, ngày thường hồ đồ cũng thôi đi, dù sao hôm nay tất cả mọi người ở đây, tiểu tử này vẫn là một chút thiệt thòi cũng không ăn, cũng không biết giống tính cách của ai.

Bách Lý Tiêu nghiêm túc gật đầu một cái: "Ừ, lát nữa ta sẽ xin lỗi bọn hắn."

Ba người Lãnh Thiếu Lâm chạy ra ói vừa đi vào liền nghe được câu này, cắn răng, người này, sớm muộn gì cũng có một ngày bọn hắn không chinh lại không được!

Bách Lý Tiêu nhìn thấy bọn hản tiến đến, xác thực đứng lên nói xin lỗi, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập thần sắc nghiêm túc: "Thái tử điện hạ, Tứ điện hạ, Ngũ điện hạ, không nghĩ tới đã bỏ nhiều hơn chút gia vị, nhưng mà các người nhất định là sẽ không trách ta đâu, ta biết rõ."

—— Người biết cái đếch gì!

Lãnh Thiếu Lân phun ra mấy chữ từ trong kẽ răng: "Đúng vậy, sẽ không trách người đâu, hôm nào chúng ta đi Giác Đấu Trường (sân thi đấu) chơi một chút là được rồi."

Không trách người, có thể, đến đánh một trận!

Bách Lý Tiêu không sao cả nhún nhún vai, dáng tươi cười sạch sẽ, không thấy một chút tà khí như lúc đầu nào: "Thái tử điện hạ hẹn thời gian là được."

Người Lãnh gia đều là bao che khuyết điểm từ trong xương, nhưng đối với... tranh đấu giữa Thái tử điện hạ và Bách Lý Tiêu giống như là mỗi một người đều là ôm tâm tình xem cuộc vui, xem vô cùng vui vẻ.

Nhìn một màn này, Nạp Lan Yên không hiểu sao lại nghĩ tới một đoạn đối thoại đặc biệt lưu hành trước kia.

"Hẹn sao?"

"Hẹn."

A... Phì!

Nàng nghĩ vợ vẫn gì thế!

"Ha ha ha, tốt rồi, mấy vị điện hạ nhanh ngồi xuống đi, ta đã kêu người đổi cơm cho các người rồi, ăn cơm ăn cơm." Bách Lý lão gia tử cười

đến râu ria đều khẽ rung rung, mấy tên tiểu tử này không hồ là đệ tử ưu tú của Liệt Diễm, mỗi một người đều rất tốt đấy!

Ba người Lãnh Thiếu Lâm ngồi xuống, mọi người chính thức vào bữa cơm.

Nạp Lan Yên múc chén chè xanh, đặt vào trong tay Lãnh Thiếu Diệp.

Lãnh Thiếu Diệp cùng lúc gắp cá, đưa cho Nạp Lan Yên trước, không quên cẩn thận gỡ xương cá ra.

Ngồi ở đối diện bọn họ, là Lãnh Thiếu Kỳ và Lãnh Thiếu Nhân một lần nữa ngồi xuống, không thể tránh khỏi chú ý tới chi tiết nhỏ chuyên hành hạ con chó ba mươi năm.

Hai thanh niên vừa hưởng qua ngọt bù cay đắng mặn, sau khi cố gắng hết sức mới có cơm, lại bị rót mật đường vào trên vết thương, không ngọt, ngược lại còn hành hạ.

(lee: cái đoạn kia nói, hành động của anh Diệp mí chị Yên ngọt ngào như mật đường nhưng lại hành hạ hai người chưa biết yêu đương gì kia, rõ ràng là mật ngọt lại hành hạ bọn họ.)

Món ăn ngon.

Vượt qua món ăn ngon hạng nhất.

Trách không được Tiểu Phượng Vũ ngày ngày khen đại ca của nàng nấu cơm ăn ngon.

Nạp Lan Yên nhai cơm thơm mềm ngon miệng, một thân trù nghệ của Bách Lý Tiêu này có thể sánh vai cùng Hắc Thần nhà bọn họ.

Tam gia tiến đến bên tai nàng, thấp giọng cười nói: "Buổi tối ăn lẩu."

Nạp Lan Yên hai mắt sáng ngời: "Tốt! Lại để cho Lam Thanh bọn họ đi chuẩn bị thức ăn, buổi tối ta làm nồi lẩu ăn!"

Chỉ là, khoe miệng của Tam gia mới vừa giơ lên một chút, đã thấy Bách Lý Phượng Vũ ghé sát vào Nạp Lan Yên, trừng mắt nhìn, lặng lẽ nói ra: "Nồi lẩu là cái gì? Ăn ngon không? Bằng hữu, bằng hữu, cũng dẫn ta ăn có được hay không ~ "

Nạp Lan Yên nhìn Tam gia.

Bách Lý Phượng Vũ cũng nhìn Tam gia.

Tam gia tiếp nhận hai đạo ánh mắt sáng trong , thềm muốn nâng trán.

... ..

Tuy Thái tử điện hạ lén bị thiệt thòi, nhưng cũng như những người khác đều là vui đầu lớn ăn nhanh.

Dù sao tiểu tử Bách Lý Tiêu này khó có khi xuống bếp, không ăn đủ vốn sao có thể đi?

Tổng thể mà nói, một bữa cơm, xem như ở nhà.

Sau bữa cơm trưa, Bách Lý lão gia tử vốn còn muốn lôi kéo Nạp Lan Yên tiếp tục giảng trần tang của hắn, nhưng nghe nói buổi chiều bọn họ có việc nên đành thôi, phát phát tay: "Yên nha đầu, trở về chào hỏi với gia gia con, nói ngày mai ta đi tìm hắn đánh cờ."

Nạp Lan Yên cười gật đầu: "Không có vấn đề."

Bách Lý Phượng Vũ chớp chớp mắt to, muốn cùng đi, lại biết rõ bằng hữu khẳng định có chính sự, chỉ có thể lôi kéo tay của nàng lay lay: "Bằng hữu ~ buổi chiều ta muốn đi chỗ đó với người nha!!!" (lee: ăn lẩu á :v)

Nạp Lan Yên sờ lên tóc của nàng: "Được."

Cáo biệt xong với mọi người, Nạp Lan Yên và Lãnh Thiệu Diệp dẫn đầu rời đi.

Sau khi bọn họ rời khỏi, Bách Lý Tiêu và các huynh đệ Lãnh gia cũng cùng nhau rời đi, nhìn phương hướng, hẳn là Giác Đấu Trường không thể nghi ngờ.

Bách Lý Phượng Vũ nhìn bóng lưng của bọn họ, chặc chặc lắc đầu, Thái tử điện hạ mà đánh với đại ca... bề ngoài giống như mỗi lần đều không thắng đi?

Tuy rằng rất muốn cùng đi lên xem một chút đùa giỡn, nhưng Bách Lý Phượng Vũ ôm Linh thú đàn Xích Hỏa Điêu (trứng linh thú chồn đỏ) trong ngực hung hăng hôn một cái, nàng sớm đã không thể chờ đợi được muốn ấp trứng Tiểu Xích Hỏa Điêu này rồi!

Liệt Diễm Thiên Lao, âm u ẩm ướt.

Lan Vân Thái tử một bộ áo tím ngồi ở nơi hẻo lánh, mặc dù ở nơi khó có thể nhận nài này, lại vẫn ngồi được thẳng tắp như trước, tử sa (lụa mỏng màu tím) che mặt, vén vện lộ ra một đôi mắt dễ thương hơi có vẻ mệt mỏi.

Mà ở bên cạnh nàng mấy tên Linh Sư cao thủ sắc mặt đã không thể dùng khó coi để hình dung, quả thực là đen như huyền thiết, hơn nữa còn có khuynh hướng càng ngày càng đen.

Vị Tiên Thiên cao thủ kia nhìn thoáng qua phía ngoài nhà lao vẫn không hề có động tĩnh gì như cũ, nhin không được nghiêng nghiêng rằng: "Điện hạ tự mình tìm bọn họ, lại vẫn không đến thả chúng ta đi ra ngoài! Điện hạ, Liệt Diễm quốc này quả thực không thể tha thứ!"

"Đánh, người đánh không lại; đánh bạc, Bản điện đánh bạc không thắng." Lan Vân Thái tử lạnh nhạt ngược mắt, phui phui bụi bặm bám bên trên ống tay áo, "Chơi xấu, cũng không chơi thắng người ta. Trước cứ như vậy ngây ngốc ở đây."

"Thế nhưng là Điện hạ..."

Tiên Thiên cao thủ còn muốn nói thêm gì nữa, Lan Vân Thái tử đã khoát tay áo, dựa vào vách tường lạnh như băng, nhắm hai mắt lại.

Đúng lúc này, bên ngoài nhà lao mơ hồ truyền đến động tĩnh.

Lan Vân Thái tử Thúc Nhĩ Tĩnh mở mắt, mấy người khác cũng chuyển tầm mắt ra phía cửa.

Cửa lớn mở ra, hai đạo bóng dáng kề vai sát cánh đi vào.

Lãnh khốc tuấn mỹ, Hồng Y khuynh tuyệt.

Tiên Thiên cao thủ ngăn ở trước mặt Lan Vân Thái tử, rất có tư thế nếu không thả chúng ta ra ngoài ta cùng người liều mạng đến cùng, "Liệt Diễm Chiến Vương, người còn không mau thả Điện hạ của chúng ta...."

Lời còn chưa dứt, đã bị một cái tay ngọc thon thon ngăn cản.

Lan Vân Thái tử từ phía sau hẩn vòng qua đi ra, một đôi mắt đẹp thẳng tắp rơi vào trên người Nạp Lan Yên, bỗng nhiên cười cười: "Không thể phủ nhận, Liệt Diễm ngọa hổ tàng long (đằm rờng hang hổ), là Bản điện ếch ngồi đáy giếng (hiểu biết hạn hẹp) rồi. Người dám cùng Bản điện ta lại đổ một lần sao?"

Nạp Lan Yên khiêu mi: "Hả?"

"Người thắng, Bản điện lập tức rời khỏi Liệt Diễm. Người thua, theo Bản điện hồi Lan Vân, giúp ta đoạt quyền."

Lan Vân Thái tử mỗi chữ mỗi câu nói ra, bốn chữ cuối cùng, càng là vô cùng kiên quyết.

Hôm nay Lan Vân đại loạn, hấn lại tới đây, chính là vì chuyện đoạt quyền.

Vốn định cùng Liệt Diễm Chiến Thần trong truyền thuyết kết làm phu thê, nhưng hành động lần này đã thất bại, cũng càng không có khả năng mang Vương gia một quốc gia về hỗ trợ.

Huống chi trải qua một hồi so đấu đồ thuật trước đó kia, Lan Vân Thái tử tin tưởng, người có thể ở sòng bạc bày mưu nghĩ kế, ở trong quyền lợi đấu đá chỉ có càng tốt hơn!

"Không có hứng thú."

Sau khi Nạp Lan Yên nghe xong, ném ra ba chữ, gọn gàng mà linh hoạt.

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 100: 100: Tiến Cung!

Lan Vân Thái Tử ngấn ra, con người lập tức phóng đại: “..... Không có hứng thú?”

Nạp Lan Yên thản nhiên ngoéo khóe miệng một cái, chậm rãi nói: “Cô nương, không phải là người đã quên tiền đặt cược một lần trước đó chính là người thua phải rút khỏi Liệt Diễm?”

Lan Vân Thái Tử hai mắt u ám: “Một đêm ở nhà lao còn không đủ để triệt tiêu sao?”

“Cũng không phải, một đêm ở nhà lao chỉ vì một chuyện là người ra tay ở Liệt Diễm ta.” Độ cong ở khóe miệng của Nạp Lan Yên dần dần sắc bén, “Thắng thua trong sòng bạc, đều có quy củ của sòng bạc. Lan Vân Thái Tử, bắt đầu từ bây giờ người có thể rời đi bất cứ lúc nào, nếu muốn tìm người giúp người đoạt quyền, mong rằng thỉnh cao minh (người tài giỏi) khác.”

“Như vậy cáo từ.”

Nạp Lan Yên dứt lời, nắm tay của Lãnh Thiếu Diệp xoay người rời đi.

Nàng tưởng là cô nương này tìm nàng là muốn nói gì đó.

Kết quả vẫn là quá tự mãn (*) làm cho người ta muốn đánh nàng như vậy.

(*) quá tự mãn, nguyên văn 中二 được gọi là hai ngày đầu tiên của triều chúng, ẩn dụ cho những hành động quá tự mãn.

Từ Hán Việt là trung nhị mà Lee thấy không hay lắm nên để luôn là quá tự mãn nhé ^^

Lan Vân đường đường một đế quốc bậc cao, đến tột cùng là như thế nào giáo dục ra một tên Điện hạ như vậy?

“Đợi một chút!” Lan Vân Thái Tử bước nhanh tiến lên phía trước, ngăn ở trước mặt Nạp Lan Yên, nhíu mày, “Các người nói vậy nhất định là đã biết chuyện hiện tại Lan Vân đại loạn, tạo phản là một người lòng dạ vô cùng độc ác lại có dã tâm, chờ khi hãn thành công nắm trong tay đế quốc, có lẽ ngênh đón chính là từng trận chiến tranh, Liệt Diễm đương nhiên cũng sẽ bị cuốn vào trong đó! Nếu người cảm thấy tiền đặt cược không đủ, Bản điện có thể dùng thứ khác đổi, chỉ cần người trợ giúp ta đoạt quyền thành công, ta lập tức phong người làm Vương!”

Nạp Lan Yên nghe đến một câu cuối cùng của nàng, không nhịn được, đỡ trán: “Cô nương, ta vẫn là câu nói kia, người thỉnh cao minh khác đi.”

Rốt cuộc là cô nương này lấy đâu tự tin mà quá tự mãn như vậy?

Nếu Lan Vân hoàng thất đứng sừng sững mấy ngàn năm thật bị người khác thay thế được mà nói, chỉ bằng Lan Vân Thái Tử trước mặt này làm thế nào lại có thể ngăn cơn sóng dữ?

Nạp Lan Yên vô cùng nghi ngờ, không phải cô nương này chủ động đi tìm giúp đỡ, mà là Lan Vân quốc hoàng thất để cho nàng trốn đi lưu lại huyết mạch.

Ít nhất ở trong tư liệu nàng lấy được, Lan Vân đế quốc đã sớm loạn thành đoàn rôi.

“Vì cái gì?” Lan Vân quốc Thái Tử bình tĩnh nhìn Nạp Lan Yên: “Hay là người muốn cái gì khác?”

“Nàng muốn, đã có Bốn vương mang tới cho nàng.” Lãnh Thiếu Diệp vẫn luôn trầm mặc lại lạnh lẽo nhú mày, “Lan Vân Thái Tử, so với việc ở trong này lãng phí thời gian, không bằng đi ra ngoài làm chuyện người muốn làm khác.”

“Đi ra ngoài còn không bằng đứng ở nơi an toàn này.” Lan Vân Thái Tử nhẹ nhàng nở nụ cười, “Cũng thế, các người đã không muốn giúp đỡ Bản điện, vậy cho Bản điện mượn tạm nơi này ở lại thời gian ngắn.”

Tiên Thiên cao thủ vừa nghe lời này liền ngậy ngấn cả người: “Điện hạ.....”

Lan Vân Thái Tử xua tay, một bộ dáng ý ta đã quyết.

Nạp Lan Yên hơi hơi nheo mắt lại: “Cho nên người không tính rời đi à?”

Lan Vân Thái Tử gật đầu: “Đúng.”

“Tùy ý.” Nạp Lan Yên lạnh lùng giương khóe miệng lên, “Như đã nói, nếu đối thủ của các người bởi vì người mà đánh vào Liệt Diễm, chúng ta cũng sẽ không khách khí với Lan Vân đế quốc.”

Nay Lan Vân đế quốc, hẳn là không ít quốc gia đều chờ đợi kiếm một chén canh đấy.

Lan Vân Thái Tử nghe nói như thế, nhất thời ngấn ra: “Các người muốn tấn công Lan Vân? Đừng có nằm mơ giữa ban ngày, sự cường đại của Lan Vân đế quốc căn bản là không phải chỉ một đế quốc hạng trung có thể tưởng tượng được, nếu không phải người nọ nắm giữ mạch máu hoàng

tộc ta, hẳn muốn đoạt quyền sống thêm mấy ngàn năm nữa cũng không có khả năng.”

“Người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu người phạm ta, trăm thảo trừ căn (nhổ cỏ nhổ tận gốc)!”

Nạp Lan Yên giương đuôi lông mày lên, lưu lại một câu, cùng Lãnh Thiếu Diệp xoay người rời khỏi nhà lao, không có lưu lại thêm nửa bước nào.

Lan Vân Thái Tử hơi sững sờ, đột nhiên cảm thấy sau khi nàng đến Liệt Diễm, từ lúc vừa mới bắt đầu đã dùng phương pháp sai lầm rồi.

“Điện hạ, chúng ta làm sao bây giờ?” Tiên Thiên cao thủ thở dài, tình huống của Lan Vân hẳn rất rõ ràng, lúc này tất có người đang đuổi giết bọn họ ở khắp nơi, nhưng tình huống của Lan Vân còn bất ổn một ngày, bọn họ liền một ngày không dám động thủ ở dưới mí mắt của hoàng thất nước khác.

Cho nên chính như lời nói của Lan Vân Thái Tử, nay đứng ở trong nhà lao này, ngược lại là an toàn.

“Chờ.” Lan Vân Thái Tử thu hồi tầm mắt từ ngoài cửa lại, hít sâu một hơi, xoay người ngồi trở lại một góc, hai tay ôm chân, chôn mặt ở trên đầu gối, “Ta không phải đặc biệt vô dụng.”

Âm thanh hơi run, mang theo vài phần bất lực khóc nước nỡ.

Tiên Thiên cao thủ nhẹ nhàng thở dài, tiến lên vỗ vỗ vai của nàng: “Điện hạ, ngài đã thực ưu tú, không cần bức mình quá độc ác.”

“Thực lực không đủ, quyết đoán không đủ, kết quả là bên người một bằng hữu nguyện ý giúp ta đều không có. Ta biết chính mình nói chuyện không được ưa thích, nhưng ta rõ ràng..... Rõ ràng đã thực dụng tâm.....”

Lan Vân Thái Tử ôm hai đầu gối, khóc đến bất lực giống như một đứa nhỏ.

Tiên Thiên cao thủ biết rõ quá khứ của nàng, cũng biết từ nhỏ nàng đã từng chịu nhiều thống khổ, mấy năm nay Lan Vân đế quốc, chân chính khổ chỉ có một người là nàng, nhưng hẳn cũng không có biện pháp an ủi nàng.

Trong lòng mấy người cao thủ khác cũng có chút khó chịu, chỉ có thể quay đầu lại, im lặng không nói.

Đi khỏi nhà lao, Nạp Lan Yên nhíu mày lại: “Tam gia, ta vẫn luôn cảm thấy Lan Vân Thái Tử này có chút quái dị.”

Tự mãn, tự tôn, kiêu ngạo.

Nhưng để ở chỗ sâu trong hai mắt kia, tựa hồ còn cất giấu thứ gì khác, có chút sâu, có chút khổ.

Lãnh Thiếu Diệp khẽ gật đầu: “Quả thật có chút quái dị, gia trở về sẽ lại phái người tra thêm một chút tư liệu của nàng.”

“Cho người đổi cho nàng một căn phòng sạch sẽ chút đi.” Nạp Lan Yên lắc lắc đầu, quên đi, chuyện của cô nương này tạm thời vẫn là không nghĩ, hành trình đến phân gia là đã định rồi, hơn nữa hôm nay lại xuất hiện chuyện của Tiểu Vũ, chỉ có thể nhanh chóng chạy tới phân gia của Tiểu Vũ trước, “Tam gia, có lẽ hai ngày này ta sẽ đi một chuyến đến các phân gia, thân thể của Tiểu Vũ vô cùng khẩn cấp.”

Lãnh Thiếu Diệp nhíu mày: “Gia không có biện pháp đi cùng nàng.”

Lan Vân đại loạn, các quốc gia như hổ rình mồi, lúc này đúng là thời khắc toàn quân đề phòng.

“Ở lại trong nhà chờ ta trở lại là tốt rồi.” Nạp Lan Yên nhướng một bên mi lên, “Chuyện thủ hộ (canh giữ, bảo vệ) quốc gia, liền giao cho chàng rồi.”

Tam gia vuốt ve tóc của nàng, khẽ cười nói: “Giao cho gia là được. Đi thôi, trở về thay quần áo khác, theo gia tiến cung.”

“Đúng nha, buổi tối còn có cung yến.” Nạp Lan Yên vỗ ót của bản thân, nàng nghe Tam gia nói nôi lâu liền suýt nữa đã quên đi việc tiến cung này.

“Không tham gia.” Lãnh Thiếu Diệp gọn gàng dứt khoát, “Buổi chiều gặp mặt bọn họ một lần là được rồi. Lát nữa truyền tin cho Nhị Khuyết, để cho hắn chuẩn bị tốt đồ ăn đến Vương phủ chờ chúng ta.”

Nếu Bách Lý Phượng Vũ muốn tới, vậy nhiều thêm vài người Tam gia cũng không để ý.

Lãnh Thiếu Diệp hiểu Nạp Lan Yên, nếu nàng nói phải đi nhanh một chút, thực có thể là sáng mai phải đi.

Đã nói cùng nhau ăn lẩu, phải cùng nhau ăn lẩu.

Hai người đều là người một khi đã quyết định sẽ không quay đầu lại, nếu quyết định xong hành trình, liền lập tức trở về Vương phủ.

Lãnh Thiếu Diệp tự mình chọn một bộ váy dài màu tím cho Hồ Ly nhà mình, đưa cho Lam Thanh, để cho nàng đi rửa mặt chải đầu trang điểm cho Nạp Lan Yên.

Lam Thanh nâng cao váy dài, tươi cười dịu dàng, xoay người đi vào ôn tuyền thất (phòng chứa suối nước nóng).

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 100.2

Sau một lúc lâu.

Lúc Lãnh Thiếu Diệp ngồi ở dưới tàng cây sắp uống cạn một bình trà, cửa của ôn tuyền thất mới từ từ mở ra.

Một bộ váy dài màu tím hoàn mỹ phác họa dáng người nóng bỏng làm cho người ta muốn nổ tung, tóc dài đến thắt lưng như thác nước lẳng lẳng rủ xuống bên hông, đồ trang sức trang nhã làm cho ngũ quan (*) càng trở nên tuyệt mỹ mà tinh xảo, mặt mày tôn quý, mắt hồ khê nhếch, môi son khê giương càng lộ ra đẹp đẽ: “Trang phục tình lữ?”

(*) ngũ quan: năm khí quan, tai, mắt, miệng, mũi và thân mình.

Lãnh Thiếu Diệp tiến lên, vén sợi tóc rơi bên trán của nàng ra phía sau tai: “Gia đặc biệt phân phó người làm đấy.”

“Nói đến cái này.....” Nạp Lan Yên ghé sát vào bên tai hẩn, nói nhỏ, “Tam gia, lần sau chàng nhớ cúi đầu nhìn phía dưới một cái.”

Lãnh Thiếu Diệp như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt có chút cổ quái: “Này, Hồ Ly, nàng thực làm?”

Nạp Lan Yên ghét bỏ liếc phía dưới hẩn một cái, “Chàng có thể tự cắt bỏ không?”

Ánh sáng trong mắt Lãnh Thiếu Diệp hơi hơi trầm xuống, ánh mắt nhìn Nạp Lan Yên nhiều hơn vài phần nguy hiểm cùng sâu thẳm, chỉ nhẹ

nhàng xoa cái gáy của nàng, chậm rãi vuốt ve: “Hồ Ly, gia không muốn nghĩ đi hoàng cung nữa.”

Cảm giác đã tiêu tán lúc trưa, nay lại nhảy lên dựng thật cao.

(lee: khụ, đoạn vừa rồi hơi khó hiểu đúng không? Lee giải thích chút cho m.n hiểu hơn nhé, chỗ chị Yên bảo anh Diệp nhìn phía dưới ý đại ý là anh Diệp thấy chị Yên nên chỗ nào đó dựng đứng lên ý, rồi anh Diệp hỏi chị Yên là muốn cắt bỏ ‘cái đó’.... Vậy nhé *ngượng ngùng* m.n tự hiểu nhé)

Trả lời Lãnh Thiếu Diệp, là Nạp Lan Yên lôi kéo hẳn bước đi.

Cung yến buổi tối không tính tham gia, còn có thể ngay cả buổi chiều đều không đi sao?

Ngồi trên xe ngựa, chạy tới hoàng cung.

Nạp Lan Yên dựa vào nhụyển tháp (giường êm), lột một quả nho đưa đến bên miệng hẳn: “Hoàng đế và Hoàng hậu có bộ dáng gì?”

Tuy rằng nàng từng xem qua tài liệu, nhưng cũng chỉ là tư liệu mà thôi.

Lãnh Thiếu Diệp nghĩ nghĩ, chỉ cho ra hai chữ: “Yêu nghiệt.”

Yêu nghiệt?

Nạp Lan Yên nheo mắt hồ lại, có thể bị Tam gia nhà mình gọi là yêu nghiệt, sẽ là bộ dáng gì đây?

Lãnh Thiếu Diệp nhẹ nhàng cười, cánh tay thon dài có lực ôm nàng vào trong lòng: “Nàng thấy thì biết, tóm lại, đều xem như thân nhân không sai.”

“VẬY là đượC.”

Nạp Lan Yên tựa ở trong ngực hắN, nửa híP con người ngáp một cái.

Lãnh Thiếu Diệp nhẹ nhàng xoa bóp huyết Thái Dương của nàng, tiếng nói trầm thấp dịu dàng gợi cảm: “Ngủ một lát đi.”

“Không có việc gì.” Nạp Lan Yên nhìn hắN, đầu ngón tay xoa một ít râu mọc hơi dài ở cằm của hắN, không khỏi cười ra tiếng, “Tam gia, chàng để râu cũng thật là hấp dẫn.”

Bốn chữ vô cùng chính xác, khuôn mặt đẹp, tự do phóng khoáng.

Lãnh Thiếu Diệp cầm tay nàng, con người tối đen u ám trực tiếp dừng ở trên khuôn mặt tinh xảo gần trong gang tấc của nàng, giọng nói trở nên có chút khàn khàn: “Hồ Ly, lại sờ loạn, có thể sẽ xảy ra chuyện đấy.”

Nạp Lan Yên thu tay về, chỉ chỉ chum nhỏ trên bàn nhỏ: “Tam gia, ta muốn ăn nhỏ.”

Tam gia hôn một cái ở trên môi nàng, mới bưng nhỏ tới, cẩn thận lột vỏ, đưa đến bên miệng nàng.

Trong xe ngựa thoải mái dễ chịu, một mảnh an nhàn ấm áp.

Sau một lát, xe ngựa đến bên ngoài cửa cung, sau khi Lam Thanh đưa ra lệnh bài Chiến Vương phủ, liền trực tiếp đánh xe đi vào trong hoàng cung, thẳng đến bên ngoài một tòa đại điện mới chậm rãi dừng lại.

Đợi xe ngựa dừng hắN, giọng nói ôn hòa của Lam Thanh truyền vào tai: “Vương gia, Vương phi, đến.”

“Chiến Vương gia, Chiến Vương phi đến!”

(lee: chỗ này nguyên văn là Lãnh Vương gia, Lãnh Vương phi nhưng lee thấy như thế không hợp lắm vì cả nhà này đều họ Lãnh mà, nhỉ, thế nên lee thay thành Chiến Vương gia, Chiến Vương phi nhé!)

Một tiếng tiếng thông báo lanh lảnh vang lên, mấy người trong đại điện đều cười cười, trong đó một nam tử trẻ tuổi thân mặc Long bào màu vàng tuần mỹ đến cực điểm nhẹ nhàng gọi lên khước miệng, giọng điệu hàm chứa trêu tức: “Ôi, rốt cuộc Lãnh lão Tam cũng cam lòng dẫn tức phụ (vợ) về nhà rồi.”

Một vị nữ tử áo trắng phiêu dật xuất trần ngồi ở bên cạnh hẳn nghe vậy, cười liếc mắt nhìn hẳn một cái: “Đứng đắn một chút, tốt xấu gì cũng là lần đầu tiên gặp tức phụ của lão Tam.”

Có hai vị nữ tử tuyệt mỹ khác đang đánh cờ, dáng vẻ không giống nhau.

Một vị khước miệng ngậm cây tăm, hào phóng khí phách: “Như thế nào còn không tiến vào? Nghe nói tiêu nha đầu kia ở phương diện luyện đan rất có thành tựu, để cho nàng đến theo ta luận bàn một chút!”

Một vị dịu dàng động lòng người, mặt mày nhu hòa: “Các người đó, cũng đừng làm nàng sợ, tránh cho lão Tam nóng nảy với các người.”

“Ha ha, theo tin tức ta nghe được, nếu nha đầu kia có thể bị dọa thì mới là kỳ quái đấy.” Hào phóng nữ tử vén ống tay áo lên, chặc chặc lắc đầu, “Không đề cập tới những chuyện khác, chỉ bằng việc nàng có thể chế trụ lão Tam, liền định không phải phạm nhân (người tầm thường) rồi.”

Đúng vậy.

Những người khác đều gật đầu đồng ý, lão Tam có bao nhiêu biến thái yêu nghiệt bọn họ đều rõ ràng.

Nạp Lan Yên và Lãnh Thiếu Diệp đi vào đại điện khắp nơi lộ ra ấm áp đẹp đẽ quý giá, thấy chính là một màn có chút kỳ dị nhưng lại đặc biệt hài hòa.

Hai người còn chưa kịp tới hành lễ, phía sau đã truyền đến một tiếng nói thản nhiên phiêu dật: “Đứng lại.”

Nạp Lan Yên nhướng mày, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một tuyệt sắc mỹ nhân mặc váy dài màu lam nhạt môi đỏ mọng khẽ giương lên, dựa vào khung cửa, giữa lông mày mang theo vài phần lười biếng nhìn nàng: “Đường này ta cản, điện này ta mở, nếu muốn từ nơi này đi qua.....”

Tiểu mỹ nhân nâng lên ngón tay tinh tế xinh đẹp, chậm rãi vuốt ve.

Ý nghĩa của việc này rất rõ ràng.

Nạp Lan Yên nhìn tiểu mỹ nhân chặn đường, lại nhìn bốn vị tuấn nam mỹ nữ rõ ràng là đang xem kịch vui trong điện, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một cái bình ngọc, mỉm cười nói: “Một viên Lạc Thần đan, tạm thời bày tỏ kính ý.”

Hai mắt của tiểu mỹ nhân áo lam hơi hơi sáng lên, nhưng cũng không đưa tay nhận, ngược lại tự tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn về phía nàng: “Tam nhi tức, người có biết ta là ai không?”

Nạp Lan Yên nhanh chóng lật tất cả tư liệu về hậu cung phi tử ở trong đầu lại một lần, hỏi: “Nếu ta không đoán sai mà nói, ngài chính là Tuyên mẫu phi đi?”

Tuyên quý phi, nổi tiếng lười biếng, sinh dưỡng hai nhi tử, chính là sinh mẫu (mẹ đẻ) của nhị hoàng tử xuất trần thanh nhã và cửu hoàng tử trầm mặc ít nói.

“Đoán đúng có thưởng.” Tuyên quý phi cười nói tự nhiên ôm lấy cổ của Nạp Lan Yên, nhanh chóng ở trên mặt nàng hôn một cái, cuối cùng còn thêm một câu, “Tiểu nha đầu làn da chính là mềm.”

Khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Thiếu Diệp lập tức đen, đoạt lại Nạp Lan Yên về trong lòng ngực mình, hơi lạnh tỏa ra như bão tố: “Tuyên mẫu phi, tự trọng.”

Tuyên quý phi che miệng cười khanh khách: “Ai nha, bình dấm chua này từ đâu tới, cả trời đều bị hun rồi.”

Nạp Lan Yên sờ sờ cái má bị hôn, trên trán treo đầy hắc tuyến, trong tư liệu cũng không nói Tuyên quý phi có một loại..... Tính cách như vậy nha!

Tiểu mỹ nhân như Tuyên quý phi đây, đến tột cùng là như thế nào dưỡng ra nhị hoàng tử trích tiên và cửu hoàng tử trầm mặc ít nói?

“Người nhưng đừng dọa người chạy.” Nữ tử một bộ trang phục phác họa dáng người linh lung đi lên, giữa hai đầu lông mày xinh đẹp quả thực là anh khí mười phần, cổ tay vung lên từ trong tay Tuyên quý phi đoạt lấy bình ngọc, mở nắp ra đổ đan dược vào trong lòng bàn tay.

Linh vận bức người, hương khí bốn phía.

Mắt đẹp của nữ tử trở nên sáng ngời, sau một lúc lâu mới chuyển ánh mắt từ trên đan dược đến trên người Nạp Lan Yên, giơ ngón tay cái lên nói: “Tức phụ Lão Tam, Bát phẩm Lạc Thần đan người cũng có thể luyện ra, quả thực lợi hại! Muốn hay không cũng đoán xem ta là ai?”

Nạp Lan Yên cười, không chút do dự nói: “Cửu phẩm Luyện Đan Sư, Đức mẫu phi.”

Đối với luyện đan để ý như thế, ngoài Cửu phẩm Luyện Đan Sư Đức quý phi ra, toàn bộ hậu cung không còn ai khác nữa.

Đức quý phi sinh dưỡng một nhi tử, chính là ngũ hoàng tử Lãnh Thiếu Kỳ vị huynh hay kiện cáo nào đó.

“Đoán đúng, có thưởng!” Nữ tử nương mày cười đến có chút hào phóng, chính là nàng vừa dứt lời, Nạp Lan Yên đã bị Lãnh Thiếu Diệp gạt gao ôm vào trong lòng, nhú mày kiếm trầm giọng nói, “Thân mật tiếp xúc thì không cần.”

“Cho là ta cũng thích hôn người như ai đó à?” Đức quý phi liếc mắt nhìn Tuyên quý phi một bên lười biếng cười khẽ, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bạch ngọc đỉnh lô lớn bằng bàn tay, đưa về phía Nạp Lan Yên, “Bạch ngọc đỉnh lô này vẫn không tìm được chủ nhân thích hợp, hôm nay coi như đưa cho người làm lễ gặp mặt đi.”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Toàn Gia Yêu Nghiệt!

Tuyên quý phi chậm rãi nheo mắt đẹp lại, nguy hiểm cười nói: “Nam nhân bà, nói ai thích hôn người đấy?”

“Người mới là nam nhân bà.” Đức quý phi hừ nhẹ một tiếng, phóng bạch ngọc đỉnh lô tới trên tay Nạp Lan Yên, thuận tiện nghiêng đầu liếc mắt Tuyên quý phi một cái, “Lễ gặp mặt chỉ cho một cái hôn, người ra cũng không có ai nữa.”

“Ai nói chỉ có một cái hôn?”

Tuyên quý phi thần bí dương môi cười, “Lễ gặp mặt của ta, đương nhiên không thể bị đám tục nhân (người phàm tục) các người nhìn thấy.”

Bạch ngọc đỉnh lô vừa vào tay, một cỗ linh khí liền phả vào mặt, Nạp Lan Yên nhìn là vừa kinh hi (kinh ngạc + vui mừng) vừa kỳ quái, đây đúng là một đỉnh lô cấp bậc Thượng phẩm Linh Khí!

“Đức mẫu phi, này.....”

Nạp Lan Yên nói còn chưa nói xong, đã bị Đức quý phi phất tay đánh gãy, cười nói: “Cho người thì người cứ nhận, ở nơi này của ta cũng là lãng phí, huống chi thân là nhi tức đầu tiên vào cửa của Lãnh gia ta, còn tuổi nhỏ đã là Bát phẩm Luyện Đan Sư, không cho người thì cho ai?”

Cho đến bây giờ, lão đại Lãnh Thiếu Lân còn không có ý tưởng thú thê (cưới vợ), lão Nhị tuổi còn trẻ ngày qua ngày vô cùng nhạt nhẽo, lão

Tứ, lão Ngũ lại tâm chơi đùa không giảm, Lão Thất và lão Cửu còn nhỏ, lão Lục lão Bát lại không ở để đô.

Chín nữ tử, trước mắt đã thú thê chỉ có một người là lão Tam.

Nạp Lan Yên thu bạch ngọc đỉnh lô, ánh mắt trịnh trọng nói với Đức quý phi: “Đa tạ Đức mẫu phi.”

“Tiểu Yên nhi, đến Tuyên mẫu phi nói thầm với người.” Tuyên quý phi kéo Nạp Lan Yên từ trong lòng Lãnh Thiếu Diệp ra, cười tủm tỉm đưa cho nàng một cái hộp gỗ, tiến đến nàng bên tai nói nhỏ, “Tiểu Yên nhi, trở về lại mở ra xem nha.”

Nạp Lan Yên thu hộp gỗ, cũng trịnh trọng nói đa tạ.

Nữ tử dịu dàng ngồi bên cạnh bàn cờ vây không khỏi cười khẽ: “Ta nói hai vị muội muội, các người là không tính để cho thê tử của lão Tam đi vào à?”

Lần này không đợi Tuyên quý phi nói cái gì nữa, Lãnh Thiếu Diệp đã trầm mặt không nói nắm tay của Hồ Ly nhà mình đi vào đại điện, đi đến chỗ ba người ngồi ở trong điện.

Ngồi ở trên thủ tọa (ghế cao nhất) nam tử trẻ tuổi, một bộ trường bào màu vàng thêu hoa văn hình rồng, hai đạo mày kiếm bay nghiêng mà vào, khí phách nghiêm nghị, một đôi mắt phượng hẹp dài lãnh thúy (lạnh lung + thâm thúy), mũi thẳng, môi mỏng hiện lên độ cong tự tiểu phi tiểu (cười mà không phải cười), quả thực là tuấn mỹ vô cùng, tôn quý vô song.

Ngồi bên cạnh hẳn là một vị nữ tử thanh nhã như liên (hoa sen), một bộ áo trắng, phiêu dật như tiên, hai mắt sáng trong và ấm áp, giữa hai đầu lông mày lại không mất ung dung quý khí của mẫu nghi thiên hạ.

Nữ tử ngồi một bên ở bên cạnh bàn cờ vây cũng mặt mày như họa, hai mắt cười yếu ớt lúc nào cũng mang theo dịu dàng và thanh uyển của nữ tử Giang Nam.

Liệt Diễm Hoàng đế, Liệt Diễm Hoàng hậu, Uyển quý phi.

Thân phận ba người không cần suy đoán, dễ dàng miêu tả sinh động.

Tuyên quý phi và Đức quý phi cũng lười biếng bước tới vị trí của mình ngồi xuống, năm người đều đặt ánh mắt ở trên người của Lãnh Thiếu Diệp và Nạp Lan Yên.

Lãnh Thiếu Diệp nhẹ nhàng nắm tay của Nạp Lan Yên, giọng nói trầm thấp bình tĩnh chậm rãi vang lên: “Phụ hoàng, mẫu hậu, Uyển mẫu phi, Tuyên mẫu phi, Đức mẫu phi, nhi thần mang Yên Nhi đến thỉnh an.”

Nạp Lan Yên mỉm cười, khuynh thân thi lễ một cái: “Phụ hoàng, mẫu hậu, Uyển mẫu phi, Tuyên mẫu phi, Đức mẫu phi.”

“Yên Nhi người trước ngồi xuống.” Đế vương đối với Nạp Lan Yên chỉ chỉ một bên nhuyễn tháp (giường êm), giọng điệu ôn hòa, nhìn Lãnh Thiếu Diệp trong con người hiện lên ý cười bồn chồn, “Lão Tam, trẻ như thế người mới mang Yên Nhi trở về, người nói vì phụ nên như thế nào thu thập người?”

Lãnh Thiếu Diệp nhướng mày, chỉ nói: “Như thế này ta liền mang đi.”

“Người đó, biết rõ tính tình của lão Tam còn trêu chọc hẳn.” Hoàng hậu áo trắng xuất trần cười khẽ nhìn Hoàng đế, đi đến bên người Nạp Lan Yên, kéo tay nàng, ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt của nàng một lúc lâu, mới tràn ra một tiếng thở dài trầm thấp không thể nghe thấy, “Càng ngày càng giống bộ dáng của nương người.....”

Uyển quý phi cũng tiến lên từng bước, vỗ vỗ bả vai của Nạp Lan Yên, nói: “Tiểu Yên nhi, nếu lão Tam dám khi dễ con liền nói với chúng ta, cam đoan đánh hẳn.”

Thái tử Lãn Thiểu Lân và Ngũ hoàng tử Lãn Thiểu Kỳ là Hoàng hậu sở sinh, mà Tứ hoàng tử và Bát hoàng tử bên ngoài là Uyển quý phi sở sinh.

“Các người ai đánh được tiểu tử này?” Môi mỏng của Hoàng đế bệ hạ giương lên một nụ cười có chút tà mị, mắt phượng lãnh thúy dừng ở trên người Nạp Lan Yên, chậm rãi toát ra một chút ý cười, “Tiểu Yên, về sau tiến cung bồi các mẫu phi của con nhiều một chút đi, một đám thằng nhãi con cũng không có đứa nào nghe lời.”

“Được.” Nhìn mấy vị trưởng bối bên người, Nạp Lan Yên nhẹ nhàng nở nụ cười, tươi cười mềm nhẹ mà tuyệt mỹ, nàng xem qua trong tài liệu Liệt Diễm đế vương cả đời yêu quý năm vị nữ tử, khuynh quốc khuynh thành, mỗi người một tư sắc, mà hậu cung lại hòa thuận, thân tình ấm áp.

Đời trước si ngốc, đối với bọn họ cũng không có trí nhớ, cho nên chỉ xem tư liệu, Nạp Lan Yên cũng không quá tin tưởng.

Dù sao mấy huynh đệ phía trước Tam gia cũng không một người nào dễ ở chung, ám sát mai phục linh tinh, một đám đều không khách khí.

Nhưng sau khi chân chính nhìn thấy đế vương, Hoàng hậu và nhóm quý phi ở chung, nàng liền biết bọn họ xác thực như tư liệu nói, hòa thuận hạnh phúc.

Chính là thân sinh mẫu thân kiếp này của Tam gia, lại từ sau khi sinh hẳn liền từ nay về sau biến mất ở trong hoàng cung, giống như ngoài mấy người trước mặt ra, lại không còn người nào biết đến tột cùng nàng đã xảy ra chuyện gì, đi nơi nào.

Hoàng hậu tặng Nạp Lan Yên một gốc cây tuyết liên vạn năm cực kỳ trân quý, Uyển quý phi đưa là một bộ vạn tượng kỳ phổ chuyên tu Tinh Thần Lực, Hoàng đế bệ hạ còn lại là vung tay lên, ghi một ngọn núi mạch khoáng dưới danh nghĩa của Nạp Lan Yên (lee: cho chị Yên một ngọn núi có mạch khoáng á): “Thân là một Luyện Đan Sư, tự thân tài nguyên không thể thiếu, vi phụ có thể ủng hộ không nhiều lắm, một ngọn núi mạch khoáng Tử Tinh chưa từng khai thác liền giao cho con.”

Quá quý giá rồi.

Mỗi một lễ gặp mặt bọn họ cho quá mức quý giá.

Nhất là một ngọn núi mạch khoáng gần Mộ Tư sơn mạch kia, hai từ vô giá cũng không đủ để hình dung sự trân quý của nó.

“Phụ hoàng, thứ này rất quý giá.” Nạp Lan Yên biết rõ tầm quan trọng của mạch khoáng đối với một đế quốc, y theo ý của phụ hoàng đó là ngọn núi mạch khoáng này toàn quyền giao cho nàng xử lý, cái này đối với nàng mà nói, thật sự có chút quá mức quý giá.

“Ha ha ha, tiểu nha đầu cứ việc cầm là được, một ngọn núi mạch khoáng mà thôi, vi phụ còn cho được.” Hoàng đế bệ hạ bị biểu tình của Nạp Lan Yên chọc cười, trong tiếng nói trầm thấp là nồng đậm tự tin và tôn quý, “Tiểu Yên, luyện đan cũng đừng giảm bớt tu luyện, Liệt Diễm quá nhỏ, các con hẳn là đi ra ngoài nhiều một chút.”

Mặc dù có chút không muốn, lại càng không nỡ vẫy các hài tử của hẳn ở một phương đế quốc nhỏ nhỏ này.

Hài tử của hẳn đều là phi ưng sinh ra đã bay lượn chín tầng trời.

Hoàng đế bệ hạ hít sâu một hơi, từ trên long ý đứng dậy, chậm rãi đi đến bên cửa sổ, mắt phượng tối đen nhìn bầu trời xanh thẳm: “Lão Tam, vì sao con không hỏi ta về tình huống của mẫu phi con?”

Nạp Lan Yên không tự chủ được nắm chặt tay của Tam gia.

Lãnh Thiếu Diệp trấn an cười cười với nàng, nhìn về phía bóng dáng cao to đứng ở bên cửa sổ: “Bởi vì, ta đã tra ra được.”

Đời trước trước khi 10 tuổi, mỗi ngày đều hỏi mọi người một lần, mẫu phi của ta đâu? Vì cái gì chỉ có ta không có mẫu phi?

Mỗi một lần hỏi, chỉ có được một câu không hề có sức thuyết phục: “Nàng sẽ trở về.”

Khi nào thì trở về? Nàng đi nơi nào? Vì cái gì bỏ lại hãn mặc kệ?

Từng một vấn đề đặt ở trên người Lãnh Thiếu Diệp nho nhỏ, thẳng đến theo hãn dần dần lớn lên, ở trong hoàng cung dần dần hiểu được ở giữa đám huynh đệ bảo hộ chính mình, ngụy trang chính mình, bất động thanh sắc tìm kiếm tin tức về mẫu phi.

Các người không nói cho gia, gia chính mình đi thăm dò.

14 tuổi tòng quân, 16 tuổi năm ấy, hãn tìm khắp Giang Nam, cuối cùng tìm được một vị đại nha hoàn từng chiếu cố bên người mẫu phi, từ trong miệng nàng chiếm được tin tức xác thực về mẫu phi.

Nàng là bị người mang đi.

Bị ai mang đi, đại nha hoàn cũng không biết.

Nhưng nàng không phải tự nguyện đi, là ở một ngày sinh ra hãn kia, bị người cường chế tính mang đi.

Sau nữa, hãn lần lượt tìm những người ở bên cạnh mẫu thân năm đó, trời không phụ người có lòng, rốt cuộc ở trong miệng một lão giả, chiếm được thân thế bối cảnh của mẫu thân.

Hàn Thiên Tông.

Nếu nói bảy đại đế quốc bậc cao cùng vô số thế lực hạng trung rắc rối phức tạp thống trị tất cả đất Thục mà nói, như vậy một Thánh Thành ba Tông môn còn lại là trời đất đứng đầu trong giới tu sĩ ở đại lục!

Mà mẫu thân của hắn lại là nữ nhi thân sinh (con gái ruột) của Tông chủ Hàn Thiên Tông, năm đó bởi vì không muốn thực hiện hôn ước mà chạy trốn khỏi nhà, do đó ở trên nửa đường gặp Liệt Diễm đế vương còn trẻ hết sức lông bông.

Tiệc vui chóng tàn, ngay tại ngày hắn sinh ra, tất cả tốt đẹp đều biến mất không thấy, nếu không phải mẫu thân lấy cái chết bức bách, có khả năng khi đó hắn cũng đã chết yếu ở trong tay của người Hàn Thiên Tông.

Hắn còn từ trong miệng lão giả biết được, mẫu thân của hắn cùng vị hôn thê của mẫu thân là bạn thân tốt nhất, cho nên mới có một đoạn ước định chỉ phúc vi hôn như vậy.

Cho nên mặc dù hắn biết vị hôn thê Nạp Lan Yên là một si ngọc nữ tử, nhưng cũng nguyện ý cưới nàng làm thê tử, đúng là bởi vì mẫu thân liều chết cũng muốn bảo hộ hắn chu toàn kia vì hắn định ra hôn ước.

Chính là hắn không nghĩ tới là, ngay tại hôm đại hôn đó, đã chết mà không hiểu lý do.

Sau khi Lãnh Thiếu Diệp xuyên qua, liền từ trong trí nhớ tiền thân biết được những tin tức này.

Vốn hắn cho rằng độc hạ trên người cùng mấy tên huynh đệ thoát không khỏi liên quan, nhưng sau đó đám người Lãnh Thiếu Lâm được hắn loại bỏ từng người, mấy vị quý phi từ nhỏ liền đối xử với đời trước như thân sinh nhi tử càng không có khả năng.

Không phải do Lãnh Thiếu Diệp không nghi ngờ đến trên người của Hàn Thiên Tông.

“Thiếu Diệp, không bao lâu nữa đâu.” Dưới ống tay áo hai tay của Liệt Diễm để đã chậm rãi nắm chặt thành đấm, môi mỏng giương lên một độ cong tàn khốc lạnh lùng, “Hai mươi một năm, đã đủ lâu.”

Giữa hai đầu lông mày của Hoàng hậu và ba vị quý phi cũng hiện lên sự lạnh lùng sắc bén, năm đó hai đại thế lực trước sau bức bách, cảm giác đau đớn chỉ hận chính mình bất lực này cho tới bây giờ đều không thể quên!

Hai mươi một năm, ẩn nhẫn không phát, không có nghĩa là bọn họ cứ như vậy buông tha!

Hàn Thiên Tông, hai mươi một năm , là lúc bọn hắn đem người nhà của bọn họ, trả lại!

.....

Lúc Lãnh Thiếu Diệp và Nạp Lan Yên rời đi hoàng cung, đã là mặt trời chiều ngả về tây, gần hoàng hôn.

Ngồi ở bên trong xe ngựa, Nạp Lan Yên nghe Lãnh Thiếu Diệp chậm rãi nói một lần đoạn trí nhớ kia, ngón tay đang vuốt ve bỗng bóp nát ly trà trong tay, mắt hồ lãnh mị, đáy mắt lộ ra sắc bén lạnh như băng: “Một kẻ thù đoạt mẫu, một kẻ thù bức tử cha nương đoạt đệ, tốt cho một Hàn Thiên Tông, tốt cho một Thánh Thành!”

“Hai tháng.”

Lãnh Thiếu Diệp chuyển mắt nhìn nàng, mâu quang thâm trầm lãnh liệt: “Hồ Ly, hai tháng thời gian xử lý tốt tất cả chuyện của Liệt Diễm.”

Nạp Lan Yên lấy khăn lụa chà lau sạch nước chà dính trên tay, trên móng tay đỏ tươi nổi lên một tia u mang, bên môi vẽ ra một độ cong lãnh ngạo lạnh lẽo: “Không thành vấn đề!”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 102

LÃNH ĐẾ CUÔNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Trọng Tức Phụ Khinh Huynh Đệ!

Nhoáng một cái đã nửa tháng.

Nạp Lan Yên đón gió đứng ở trên cành cây, hai tay vòng ở trước ngực, bên môi giương lên một chút ý cười, hồng y chói sáng, tóc đen bay trong gió.

Dưới núi, bốn người Nạp Lan Song bước đi như bay chạy nhanh ở trong rừng núi, thành thạo đối phó tầng tầng cơ quan chạm bẫy dày đặc.

Không đến mấy khắc, bốn người liền vững vàng đứng ở trước mặt Nạp Lan Yên, trên mặt mày nhiễm vài phần nhuệ khí, ánh mắt kiên nghị có lực, trong vòng thời gian ngắn ngủn, năm người gần như là đã xảy ra biến hóa thoát thai hoán cốt (thay da đổi thịt)!

Trong mắt phượng của Nạp Lan Yên hiện lên vẻ hài lòng, từ trên cây phi thân xuống, đối mặt với năm huynh đệ tỷ muội, nói: “Như vậy huấn luyện đã qua một đoạn thời gian!”

Nạp Lan Nặc vừa nghe lời này trực tiếp ngửa người nằm xuống mặt đất, thở ra một hơi dài: “Nửa tháng này..... Quả thực đem cước bộ cả đời ta chạy hết rồi!”

Nạp Lan Song hé miệng nở nụ cười, túm nàng đứng lên: “Mau đứng lên đi, vừa vận động xong liền nằm xuống, cẩn thận đau chân.”

Nạp Lan Nặc vẻ mặt cầu xin: “Đừng cẩn thận quá được không, chân này của ta đã đau nửa tháng rồi!” Ngoài miệng than thở, vẫn là nương theo

lực đạo của Nạp Lan Song mà đứng lên, hữu khí vô lực (ú xù) tựa vào trên thân cây, nhú mày nhìn về phía hai tiểu đệ chỉ đỗ một tầng mờ hôi mỏng, giật nhẹ khóe miệng, “Ta nói hai tiểu tử các ngươi không mệt sao?”

Nạp Lan Vũ một bộ áo xanh không nhiễm một hạt bụi nhỏ nào, hai tay trêu chọc đùa giỡn con rắn nhỏ màu đỏ nhu thuận, cong cong hai mắt cười nói: “Không mệt.”

Tam tử vốn là không để cho hãn huấn luyện thể lực nhiều, cho dù gặp cạm bẫy thì cũng là phần lớn hãn đều được đám tiểu ‘Băng hữu’ nhắc nhở tránh khỏi, muốn nói mệt, Nạp Lan Vũ cảm thấy hãn giống như thật sự không mệt chút nào.

Nạp Lan Tịch chính là liếc mắt nhìn Nạp Lan Nặc một cái, không hề rặng, vẫn khốc trước sau như một.

Nạp Lan Nặc co rút khóe miệng, vô lực nhìn phía trời cao.....

Nạp Lan Yên cười tủm tỉm nhìn mấy người, vỗ tay một cái: “Tốt lắm, đi thôi, đi về trước tắm rửa một cái ăn một bữa cơm, sau đó đến tiền đình hội họp!”

.....

Nạp Lan gia tộc.

Nạp Lan Yên trở lại liền đi thẳng đến phòng nhỏ trong rừng trúc của lão gia tử: “Gia gia.”

Nạp Lan lão gia tử đang nhàn nhã ngồi ở ghế trúc phơi nắng, nhìn lên thấy bóng dáng của Nạp Lan Yên liền ném chum nho mỗi quả đều căng mọng trong tay cho nàng: “Ăn đi, Tứ thúc con trộm được đưa tới.”

Nạp Lan Yên tiếp được nho, nhin không được nở nụ cười.

Được, Tứ thúc chặt trúc (cây trúc) lão gia tử âu yếm, trộm nho đưa đến đã nghĩ cầu được tha thứ?

Ách, trừ phi hẳn nhanh chóng dẫn thê tử về nhà.

Nạp Lan Yên ngồi xuống ở bên cạnh lão gia tử: “Gia gia, ta tính ngày mai liền mang theo bọn họ đi phân gia.”

“..... Ngày mai phải đi?” Khuôn mặt của Lão gia tử hơi hơi cứng đờ, “VẬY, con đi đến phân gia nào trước tiên?”

“Trước đi gia tộc của Tiểu Vũ.” Nửa tháng này nàng luôn luôn giúp đỡ Tiểu Vũ điều chỉnh thân thể, huống chi Tàn Huyết Hắc Trúc đã không ngừng cắn nuốt máu huyết của Tiểu Vũ, thể cốt của Tiểu Vũ đã sắp không thể tiếp tục trì hoãn được nữa.

“Ừ.” Lão gia tử thở dài, “Tiểu Yên, nếu đi phân gia ở Thanh Thành thấy nãi nãi của con mà nói, khiến cho nàng.....”

Lão gia tử nói đến bên miệng, cũng không có tư vị mà nuốt trở vào, cuối cùng cũng chỉ biến thành một tiếng thở dài.

“Ta sẽ khuyên nãi nãi trở về.” Nạp Lan Yên hiểu rõ cười cười, “Nhưng mà gia gia, việc đón nãi nãi về nhà, vẫn là ngài tự mình đến mới tốt.”

Lão gia tử lập tức giận đến vênh râu: “Nàng cũng dám nhẫn tâm bỏ ta lại nơi này mười mấy năm, ta mới không đi đón!”

Chuyện năm đó hẳn với tư cách là một phụ thân, có thể không khổ sở sao?

Nhưng sau khi tiểu nhi tử mình yêu thương nhất và nhi tức lần lượt cách thế, phu nhân của mình cũng nhẫn tâm bỏ hẳn ở đây đến phân gia

ngắn gọn một lần chính là mười mấy năm, trong lòng lão gia tử như thế nào có khả năng không khó chịu không ủy khuất?

Nạp Lan Yên cười: “Thật không đi?”

Lão gia tử thái độ kiên quyết: “Không đi!”

“Cho dù ta thuyết phục được nãi nãi trở về, ngài vẫn không đi?”

Lần này lão gia tử không có âm thanh, hơn nữa ngày mới thấp giọng nói một câu: “..... Vậy con chuyên giúp ta một phong thư.”

Nạp Lan Yên không trả lời, chính là cười tùm tùm nhìn lão gia tử.

Lão gia tử bị nhìn đến mặt đỏ tai hồng, tức giận nói: “Nếu không nhờ ta đi mà nàng vẫn không theo ta trở về, vậy rất mất mặt!”

Khóe miệng của Nạp Lan Yên co rút: “Gia gia, thân là một tôn nữ ta rất đồng tình với người. Nhưng thân là một nữ nhân, ta thực cảm thấy nãi nãi nên tiếp tục ném người thêm mười mấy năm nữa.”

Lão gia tử trừng nàng!

Nạp Lan Yên chỉ cong cong hai mắt cười.

Cười đến một chút giận dữ của lão gia tử cũng biến mất, chỉ có thể giả vờ giận trừng mắt nhìn nàng một cái: “Không biết lớn nhỏ!”

Nạp Lan Yên kéo cánh tay của lão gia tử cười hì hì nói: “Ai bảo gia gia thương ta đây này ~”

Có lẽ là người già đi, lão gia tử phá lệ hưởng thụ loại thiên luân chi nhạc (niềm vui gia đình) này, vui vẻ đến mức râu cũng rung rung: “Nha đầu, lần này đi phân gia dọc theo đường đi nên bảo vệ tốt chính mình, nếu bị thương gia gia cũng không tha cho con đâu!”

“Yên tâm yên tâm, tính cách của tôn nữ ngài thế nào ngài còn không rõ ràng?”

Nạp Lan Yên lột một quả nho bỏ vào trong miệng: “Ôi, nho này của Tứ thúc ăn thật ngon nha.”

“Đừng nhắc đến hôn tiểu tử này với ta!” Lão gia tử nghiêng răng nghiêng lợi, chém trúc của hắn coi như không tính, nói mang tức phụ về mà người ở nơi nào?!

Nạp Lan Yên yên lặng vì Tứ thúc thấp nển cầu nguyện, tính toán rằng mấy người Nạp Lan Song cũng đã tẩy rửa xong rồi, liền nói với lão gia tử: “Gia gia, ngài có đi tiền thính không?”

“Đương nhiên đi!” Lão gia tử từ trên ghế trúc đứng lên, “Đây là lần đầu tiên mấy tiểu tử kia trở về từ sau khi đến nơi đây, ai, mấy năm nay vẫn luôn khổ cho các người.....”

Lão gia tử nói xong, lắc lắc đầu cũng không nhiều lời nữa, chỉ cùng Nạp Lan Yên một đường đi đến tiền thính.

Mà lúc này, Nạp Lan Bằng lưng hùm vai gấu đang ngồi ở trên ghế trong tiền thính kêu khổ không ngừng: “Đang ở thời điểm mấu chốt, rốt cuộc nha đầu kia kêu ta trở về làm gì! Lão tử độc thân nhiều năm thế này còn đuổi không kịp tức phụ phải làm sao bây giờ!”

Nạp Lan Yên và lão gia tử đang muốn bước vào cửa lớn của tiền thính vừa vặn nghe được những lời này.

Cơn tức giận của lão gia tử lập tức dâng lên: “Xú tiểu tử! Mấy chất tử chất nữ của ngươi lập tức sẽ rời để đi phân gia, còn thời điểm mấu chốt? Người chặt trúc của lão tử làm thuyền là thời điểm mấu chốt?!”

Nạp Lan Bằng ngậy ra một lúc rồi bưng tỉnh, ‘vụt’ một cái từ trên ghế ngồi nhảy lên chạy tới, cười lấy lòng với lão gia tử: “Đa (cha) à, thân đa (cha ruột) à, ta đây không phải là không biết sao?”

Lão gia tử trực tiếp đập hẳn một cước!

Nạp Lan Bằng không dám tránh một cước này, trừng mắt nhìn Nạp Lan Yên: “Tiểu Yên, các người tính hồi phân gia?”

Nạp Lan Yên cười tùm tùm nói: “Tứ thúc, phải hỏi ngài rất không quan tâm chúng ta à?”

Nạp Lan Bằng vỗ vỗ cái ót, là thật có chút tự trách: “Ta đây không..... Không phải gần đây có chút bận bịu công việc sao?”

Nạp Lan Yên bật cười: “Được rồi, Tứ thúc, hiện tại nhiệm vụ chủ yếu nhất của ngài chính là nhanh chóng truy thê của người về, cho Nạp Lan gia ta lo liệu một đại hỷ sự (chuyện vui lớn)!”

Nạp Lan Bằng phát sáng hai mắt: “Đó là đương nhiên! Chờ, tuyệt đối không còn lâu nữa!”

Lão gia tử chỉ cảm thấy chân lại bắt đầu ngứa!

Tiểu tử này.....

Không thể đáng tin cậy một chút sao!

Ngay sau đó bốn người Nạp Lan Song lục tục đi vào tiền đình, thấy lão gia tử và Nạp Lan Yên chính là vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, mà Nạp Lan Bằng lại một người lẻ loi trơ trọi ngồi ở trên ghế, cúi đầu đáng thương như đại hung (con gấu lớn).

Bốn người liếc nhau, không khỏi nở nụ cười, Tứ thúc đây lại như thế nào chộc tới gia gia?

Mọi người ngồi xuống.

Lão gia tử nhìn mấy tiểu bối nay một người so với một người càng ưu tú hơn, không khỏi vênh vênh khoe miệng lên, tầm mắt lần lượt đảo qua ở trên người mấy người nhất, hỏi Nạp Lan Yên: “Tiểu Yên, con an bài như thế nào?”

Nạp Lan Yên: “Lần này đại ca và nhị tỷ mang hai đội ám vệ hồi phân gia, Tiểu Vũ tiểu Tịch còn lại là đi cùng ta.”

Lão gia tử gật gật đầu, nói: “Ta nhớ tàng các còn có mấy bộ kim tà ti nhuyễn giáp (áo giáp mềm làm bằng tơ tằm), các người chia nhau mặc vào. Lần này hồi phân gia dọc theo đường đi các người nhớ cẩn thận, nhớ kỹ, không có gì quan trọng hơn an nguy của mình!”

Mấy người Nạp Lan Song nặng nề gật đầu, lời này, Nạp Lan Yên cũng đã dặn dò bọn họ thật nhiều lần.

“Những đồ cần mang đều chuẩn bị xong?” Lời này của lão gia tử là hỏi Nạp Lan Yên .

Nạp Lan Yên cười cười: “Đều cho bọn hăn rồi.”

Đan dược, công pháp, linh dịch, giống nhau không thiếu.

“Vậy là tốt rồi.” Lão gia tử cười cười, lại hỏi thêm mấy vấn đề sau khi xác định tất cả đều đã an bài thỏa đáng, lúc này mới thưởng cho Nạp Lan Bằng một cái liếc mắt, “Đi thông tri phòng bếp, cơm chiều hôm nay làm phong phú một chút, người một nhà chúng ta cùng vui vẻ náo nhiệt!”

Rốt cuộc Nạp Lan Bằng cũng được lão gia tử để mắt tới, ‘phanh’ một tiếng đứng lên: “Vâng!”

Âm thanh to như sấm, chấn động đến mức mấy cái bàn đều run rẩy.

Lão gia tử nhíu mày: “Còn có, nếu buổi tối có thể mang tức phụ của người về đến, lão tử sẽ không so đo chuyện mấy cây trúc với người!”

Nạp Lan Yên đối với chuyện này giơ hai tay đồng ý: “Tứ thúc, lừa gạt tức phụ cần phải càng nhanh càng tốt!”

Nạp Lan Bằng lập tức ủ rũ, trời đất làm chứng, hẳn đã sớm muốn mang người về đến đây!

Nhưng mà –

Vì hạnh phúc của mình, vì lão gia tử thật vất vả mở miệng nói tha thứ, Nạp Lan Bằng nắm thật chặt hai đấm, hôm nay..... Xế chiều hôm nay hẳn phải đi thổ lộ!

Nạp Lan Yên không có ở lại Nạp Lan gia ăn cơm trưa, mà là trở về Vương phủ.

Lam Thanh sớm chuẩn bị tốt bữa trưa phong phú, vừa nhìn thấy bóng dáng của Nạp Lan Yên liền đi qua cười đón: “Vương phi, ngài đã trở lại.”

Nạp Lan Yên mang nho trước khi nàng đi lão gia tử cho đưa cho Lam Thanh, hỏi: “Thiếu Diệp đâu?”

Lam Thanh dịu dàng cười nói: “Vương gia còn ở phía sau núi.”

Còn ở phía sau núi?

Nạp Lan Yên nhíu mày, “Trước hâm nóng đồ ăn, ta đi phía sau núi nhìn xem.”

Lúc này nàng đã xong chuyện, chẳng lẽ tiến độ của Lãnh Thiếu Diệp kia và mấy vị huynh đệ yêu nghiệt kia còn chậm hơn mấy người Nạp Lan Song sao?

Nạp Lan Yên một đường đi đến phía sau núi, xa xa chợt nghe đến tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, cộng thêm vài tiếng thú rống hung mãnh, cuối cùng tới gần, mới nhìn thấy bóng dáng thẳng tắp của Tam gia nhà mình, nhảy đến bên cạnh hẳn trêu đùa: “Ôi, xem ra Tam gia tiến triển chậm chạp nha.”

“Cũng sắp xong rồi.” Nét mặt lạnh lùng cứng rắn của Lãnh Thiếu Diệp nhu hòa vài phần, “Đói bụng?”

“Ở chỗ gia gia ăn chút hoa quả.” Nạp Lan Yên cười lắc lắc đầu, nhìn mấy con Linh Thú hung mãnh kia, “Như thế nào chàng có thể biến Linh Thú luôn luôn kêu ngạo thành bộ dáng dã thú như này?”

Lãnh Thiếu Diệp không thèm để ý nói: “Đói bụng vài ngày thôi.”

Nạp Lan Yên: “..... Đủ ngoan (lee: ngoan độc chứ không phải ngoan ngoãn đâu nhé :v)!”

Mà lúc này sau khi nghe rõ ràng cuộc đối thoại giữa Lãnh Thiếu Diệp và Nạp Lan Yên, mấy huynh đệ Lãnh gia đang liêu mạng chạy thềm nghĩ ngửa mặt lên trời rống to vài tiếng!

Bọn họ cũng muốn nhanh chóng chấm dứt nha!

Bọn họ cũng đói bụng nha!

Lão Tam người trọng tức phụ khinh huynh đệ (coi trọng vợ xem nhẹ anh em) như vậy thật sự không được!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Súng Lục!

Tiểu Bảo bĩu môi.

Mấy tên huynh đệ này còn muốn so sánh sự coi trọng với chủ nhân của nó?

Còn ngại đả kích không đủ lớn sao?

Quả nhiên, Lãnh Thiếu Diệp ngay cả một ánh mắt cũng không có cho mấy huynh đệ khác một cái, nâng tay sửa sang lại sợi tóc bị gió thổi loạn của Nạp Lan Yên: “Đói bụng không?”

Nạp Lan Yên cong cong khóe miệng: “Có chút.”

Lãnh Thiếu Diệp gật gật đầu, chuyển mắt nhìn về phía Linh Thú còn đang truy đuổi Lãnh gia huynh đệ chạy như điên, môi mỏng khẽ mím: “Hôm nay dừng ở đây, ngày mai tiếp tục.”

Lời vừa dứt, Lãnh gia huynh đệ nháy mắt nhảy lên trên cây, ngoài Lãnh Thiếu Khuynh từ trước đến nay đậm mạc như tiên ra, mấy người khác đều là không có hình tượng ghé vào trên cành cây, giương cao giọng than thở.....

“Tam đệ, có hay không người ta nói qua người ngoan (ngoan độc) lên quả thực không phải là huynh đệ!”

“Tam ca, ngày mai ta có thể đừng thả mấy con dã thú khốn nạn này ra không?”

“Tam ca, thật là đói, cầu nhảy xuống.....”

Lãnh Thiếu Diệp nhìn bộ dáng đòi chết đòi sống của mấy người, ý tứ hàm xúc không rõ kéo kéo khóe miệng: “Lượng huấn luyện buổi sáng hôm nay của các người, vì tức phụ của gia đến, thêm một canh giờ nữa mới xong.”

Mấy huynh đệ Lãnh gia vừa nghe lời này, từng người trợn to hai mắt nhìn về phía Nạp Lan Yên, âm thanh oán giận cũng im bật.

Một canh giờ? Lượng huấn luyện cho tới trưa của bọn họ?

Lão Tam xác định không phải đang đùa giỡn với bọn họ chứ?

Nạp Lan Yên trợn mắt nhìn Lãnh Thiếu Diệp một cái, gia, có thể không kéo cừu hận cho nàng sao?

Lãnh Thiếu Diệp ném cho Lãnh gia huynh đệ một ánh mắt kiêu ngạo đắc ý, sau đó chân chó mườì phần kéo tay vợ nhà mình nói: “Tức phụ nhi (cô vợ trẻ), đi, ta ăn cơm đi!”

Lãnh gia huynh đệ: “.....”

Hai người dặt tay trở lại trong phủ, dùng xong cơm trưa.

Nạp Lan Yên rót một ly nước ấm đưa cho Lãnh Thiếu Diệp, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ lãnh nghị của hắn, nói: “Ngày mai ta xuất phát, đi phân gia.”

Lãnh Thiếu Diệp trầm mặc trong chớp mắt, dịu dàng sung sướng vốn có biến mất trở thành buồn bã, không khỏi nắm nắm thật chặt tay của Nạp Lan Yên, trầm giọng nói: “Lần này ta không thể cùng nàng, trên đường phải chú ý an toàn.”

“Ừ, chỉ là đi phân gia mà thôi.” Nạp Lan Yên đưa tay lôi kéo khóe miệng buộc chặt của hắn, “Đến, cười với bốn cô nương một cái.”

Lãnh Thiếu Diệp mặc kệ nàng tác quái ở trên mặt mình, chỉ nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt xen lẫn không muốn cùng lo lắng: “Cười không nổi.”

Nạp Lan Yên xì một tiếng vui vẻ: “Được rồi, sớm giải quyết sớm xong việc thì không phải ta sẽ sớm trở về rồi sao.”

“Ta cho nàng hai tiểu đội cùng một đội ám vệ, nếu phải hồi phân gia, thì khí thế không thể yếu hơn chủ nhà người ta.” Lãnh Thiếu Diệp xoa xoa tóc của nàng, sau khi an bài xong, vẫn còn có chút rối rắm nhú mày, “Hồ Ly, nếu không gia cùng nàng cùng đi đi?”

Nạp Lan Yên lắc lắc đầu: “Đế đô bên này quân đội vẫn là yếu một chút, chàng gia tăng thời gian luyện binh, nhân tiện cũng kéo theo Nhị Khuyết, đừng để cho người này mỗi ngày đều ở nhà vùi đầu làm nghiên cứu, lãng phí thiên phú của bản thân.”

“Ồ, lão đại người là đang nói thiếu gia ta sao?”

Một đạo âm thanh cọt nả đánh gãy cuộc nói chuyện của hai người, chỉ thấy Nhị Khuyết tựa vào trên khung cửa tạo thành một tư thế huyền khốc (vô cùng lóa mắt), quay đầu nhìn Nạp Lan Yên ném một cái mị nhãn thật to, “Lão đại, người cũng không thể oan uổng ta nha!”

Nạp Lan Yên tức giận rót ly trà, cổ tay vừa lật, ly trà xẹt qua không trung thẳng tắp bay tới phía Nhị Khuyết: “Ai kêu tiểu tử người liên tục nửa tháng cũng không thấy bóng dáng?”

Nhị Khuyết giơ tay vững vàng tiếp được ly trà uống một hơi cạn sạch, chép chép miệng, cổ tỏ ra hấp dẫn nói: “Lão đại, một tin tức tốt một tin tức xấu, người muốn nghe cái nào trước?”

Nạp Lan Yên giương mi lên: “Tin tức xấu.”

Nhị Khuyết vuốt tay: “Sau mấy lần thí nghiệm Linh Lực sung máy, thất bại.”

“Tin tức tốt đâu?”

Nhị Khuyết lấy một khẩu súng tinh xảo linh lung nhỏ bằng bàn tay từ trong nhẫn trữ vật ra, trực tiếp ném cho Nạp Lan Yên: “Tin tức tốt là, thiếp thân súng lục đã luyện ra rồi! Tầm bắn cao nhất là ba trăm mét, nháy mắt giết chết Đại Linh Sư đỉnh phong không phải là vấn đề, nhưng mà còn không đủ để đánh vỡ bình chướng Linh Lực bảo hộ của Tiên Thiên cao thủ.”

Nạp Lan Yên nâng tay tiếp được súng lục màu bạc, cẩn thận xem xét một lúc lâu, hai mắt càng ngày càng sáng: “Nhị Khuyết, làm tốt lắm!”

Nhị Khuyết vén tóc một cái, vô cùng lẳng lơ đặc ý nói: “Đương nhiên, cũng không nhìn xem thiếu gia ta là ai!”

Lãnh Thiếu Diệp đưa tay qua lấy súng, tay phải hơi động một chút, bỗng nhiên bắn một phát về phía cửa!

Viên đạn sượt qua sợi tóc trên đỉnh đầu Nhị Khuyết, chỉ nghe một tiếng kêu thê lương thật to, một con chim ‘bích’ một tiếng rơi từ trên không trung xuống sân nhỏ.

Nhị Khuyết bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, hậu tri hậu giác sờ sờ đỉnh đầu, cắn chặt răng: “Tam gia thật sự là kỹ thuật bắn sung giỏi nha!”

Lãnh Thiếu Diệp khẽ nhếch môi mỏng: “Quá khen quá khen.”

“Thiếu gia mới không khen người được không!” Nhị Khuyết cũng không dám lại dựa vào khung cửa đùa giỡn suýt, vội vàng chạy chậm đến

bên người Nạp Lan Yên chỉ vào Lãnh tam gia vẻ mặt tức giận nói, “Lão đại, nào có đại tẩu đối các huynh đệ như vậy!”

Lãnh Thiếu Diệp ngắm nghĩa súng lục màu bạc, nâng lên một bên mi lãnh ngạnh: “Đại tẩu?”

Nhị Khuyết tránh ở phía sau Nạp Lan Yên, chỉ lộ ra cái đầu nhe răng nói: “Nam nhân của lão đại chúng ta, không phải đại tẩu thì là cái gì?”

Nạp Lan Yên còn vô tâm vô phế cười tùm tùm đốt đầu: “Ừ. Nói đúng, chính là đại tẩu.”

Lãnh Thiếu Diệp lông mày vừa nhấc, Nhị Khuyết nhất thời sợ tới mức ngay cả đầu cũng rụt trở về.

Ai ngờ, ngay sau đó chợt nghe đến giọng nói của Lãnh Thiếu Diệp: “Ừ, vợ nói cái gì thì chính là cái đó.”

Nhị Khuyết: “.....”

Cảnh sát hình sự quốc tế Lãnh tam gia oai phong người đột nhiên trở nên thê nô như vậy, thật sự được không?

“Được rồi, Nhị Khuyết, nói chính sự.” Nạp Lan Yên lôi Nhị Khuyết từ phía sau ra, chỉ chỉ ghế dựa bên cạnh, “Ngày mai ta mang bọn Tiểu Vũ họ phân gia, hiện tại người đã nghiên cứu đi ra súng lục, liền tạm thời buông chuyện ở phương diện này, ngày mai người bắt đầu đi theo Thiếu Diệp chuyên tâm tu luyện, mau chóng gia tăng thực lực lên.”

Nhị Khuyết nhú nhú mày: “Ta với người cùng đi chứ?”

Để cho hắn đi theo Lãnh Thiếu Diệp tu luyện, còn không bằng để cho hắn ở nhà tự ngốc nha!

Lãnh Thiếu Diệp híp lại hai tròng mắt tối đen: “Như thế nào, gia còn luyện không được người?”

Nhị Khuyết há hốc miệng: “Còn không phải là sợ Tam gia ngài nhiều việc sao?”

“Ngày mai người bắt đầu cùng Lãnh gia huynh đệ huấn luyện.” Nạp Lan Yên vỗ vỗ bả vai của Nhị Khuyết, “Nhị Khuyết, người mau chóng tăng lên tố chất thân thể của chính mình, bằng không lần thứ hai truyền thừa cũng không phải là đùa giỡn.”

Nhị Khuyết đương nhiên biết, Long tộc huyết mạch truyền thừa thức tỉnh sẽ một lần so với một lần càng thêm thống khổ khó qua, chính là để cho hắn đi theo Lãnh Thiếu Diệp huấn luyện cái gì đó, trong đầu vẫn còn có chút không thoải mái nha!

Chính là không thoải mái thì không thoải mái, Nhị Khuyết mếu máo, vẫn là đáp ứng: “Được rồi, ngày mai ta bắt đầu đến phía sau núi.”

Lãnh Thiếu Diệp khóe miệng gợi lên một độ cong có chút ý vị thâm trường: “Gia cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.”

Nhị Khuyết nâng nâng cằm: “Thiết (lee: Thiết trong QT ra là thôi đi cưng ời :v), thiếu gia sợ người?”

“Cứ quyết định như vậy đi.” Nạp Lan Yên đuổi người, “Nhị Khuyết, súng lục làm được mấy băng đạn?”

“Ba băng.” Nhị Khuyết từ trong nhẫn trữ vật lấy ra hai khẩu súng còn lại, “Ba băng đạn này người mang theo hết đi, trước mắt có sáu mươi viên. Nguyên liệu chế đạn ta dùng là Ngọc Tinh Thạch, không đủ mà lời nói trên đường người có thể tự mình luyện chế đạn.”

Nạp Lan Yên mở ra hộp gỗ đựng đạn, cầm lấy một viên đạn nhìn thoáng qua: “Như thế đơn giản.”

“Người có thể thử xem dùng những tinh thạch khác, hàm lượng Linh Lực của Ngọc Tinh Thạch chỉ tính là bình thường.” Nhị Khuyết lắc lắc đầu, “Đáng tiếc trước mắt ta không có tinh thạch khác, bằng không có thể thử xem có thể hay không làm ra tên lửa.”

“Tinh thạch ta trên đường nhìn xem.” Nạp Lan Yên đưa tay thu xong sung và đạn, ý thức lập tức dừng lại ở trong không gian trữ vật khi bỗng nhiên quét qua một quái vật khổng lồ, bỗng dừng vồ ót của bản thân, “Như thế nào quên mất thứ này!”

Nhị Khuyết ngây ngốc: “Cái gì?”

Nạp Lan Yên lắc lắc đầu, trực tiếp đi đến cửa, giơ ống tay áo vung lên, một thi thể Giao Long khổng lồ nháy mắt chiếm cứ hết sân nhỏ.

Nhị Khuyết bình tĩnh đại ngộ: “Thì ra là đại gia hỏa này.”

“Thiếu Diệp, chàng phái người lấy máu huyết ra, xem đủ mấy người tẩy kinh phạt tủy, da của Giao Long toàn bộ làm thành thiếp thân nhuyễn giáp (áo giáp mềm bó sát người) đi?” Nạp Lan Yên ngoéo khóe miệng một cái, toàn thân thi thể Giao Long này đều là bảo bối hiếm có.

Lãnh Thiếu Diệp khẽ gật đầu: “Long cân (gân rồng) ta làm cho người ta cho người luyện một cái roi?”

“Ta sẽ không dùng.” Nạp Lan Yên lắc lắc đầu, “Nhưng mà móng vuốt của Giao Long có thể lấy đến luyện hai đôi đao mệnh song câu.”

Lãnh Thiếu Diệp khẽ nhếch môi mỉm cười: “Được, gia đều giữ lại cho nàng.”

Nhị Khuyết đi quanh thi thể Giao Long dạo qua một vòng trở về, trên người hần chảy Long tộc huyết mạch, cho nên mặc dù con Giao Long cả người là bảo bối, cho hần cũng là một chút tác dụng cũng không có, chỉ có thể lắc đầu nói: “Lão đại, chờ sau khi người trở về toàn bộ giao cho người luyện, những người khác ngộ nhờ làm hỏng thì làm sao bây giờ?”

“Cũng được.” Nạp Lan Yên ngẫm lại cũng đúng, “VẬY trước tiên lấy máu huyết các người xem cho ai tẩy kinh phạt tủy đi, cái khác chờ ta trở lại nói sau.”

Dứt lời, Nạp Lan Yên dựa vào khung cửa ngáp một cái, trong mắt hiện ra một ít nước mắt.

Lãnh Thiếu Diệp xoa xoa tóc của nàng, âm thanh trầm thấp mềm mại hỏi: “Mệt nhọc?”

Nạp Lan Yên xoa xoa mi tâm, dựa vào khung cửa cười nói: “Có chút, nhớ năm đó ngoài lúc nhiệm vụ, cơ hồ mỗi ngày đều có thể ngủ thẳng đến lúc tự nhiên tỉnh.”

Nhị Khuyết lập tức ghét bỏ nói: “Còn nói, mỗi lần kêu người rời giường không phải bị đánh chính là bị đập.”

Nạp Lan Yên biểu tình so với hần còn ghét bỏ hơn: “Nói thật hay, giống như người kêu ta rời giường, so với lại kêu người giường ai hơn được tiểu tử người?”

Nhị Khuyết có chút chột dạ sờ sờ cái mũi, giống như..... Mỗi lần người cuối cùng

rời giường thật đúng là hần?

Mà Lãnh Thiếu Diệp nhìn một màn này, khuôn mặt tuần tú mơ hồ có xu hướng biến đen.

Từng kêu vợ nhà hăn rời giường không phải là hăn, thật sự là ngăn không được chua xót bốc ra bên ngoài!

Lãnh Thiếu Diệp cầm tay của Nạp Lan Yên, mười ngón đan chặt, ánh mắt dịu dàng giống như có thể chảy ra nước: “Vợ, chúng ta đi ngủ trưa đi.”

“Được.” Nạp Lan Yên cảm nhận được một chút chua xót ở đáy mắt của Tam gia nhà mình, không khỏi buồn cười, “Nhị Khuyết, chúng ta đây trước đi ngủ trưa nha.”

Lãnh Thiếu Diệp bồi thêm một câu: “Ngày mai nhớ rõ đến phía sau núi.”

Ngụ ý, buổi chiều và buổi tối tiểu tử người không nên tới quấy rầy thời gian gia ở cùng vợ một chỗ!

Nhị Khuyết bất đắc dĩ liếc mắt, phất tay với hai người: “Thiếu gia ta muốn đi xem các khoản buôn bán gần đây.”

Nhìn bóng lưng rời đi của lão đại và Lãnh Thiếu Diệp, giờ khắc này, Nhị Khuyết thật sự là vô cùng tưởng niệm xa Yêu Nghiệt ở Địa Tinh tộc xa xôi.....

LÃNH ĐỂ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Mượn Máu Trong Trái Tim Người!

Hôm sau, sáng sớm.

Nạp Lan Yên tỉnh lại từ trong giấc mộng, liền rơi vào bên trong một đôi con người đen thâm thúy dịu dàng, hơi hơi ngửa đầu ở trên môi mỏng của hãn hôn một cái, trong âm thanh lộ ra một chút khàn khàn lười biếng: “Tam gia, sớm.”

Lãnh Thiếu Diệp coi người hơi tối lại, cúi người nhiếp trụ đôi môi của nàng, trước sau như một, bá đạo mà lửa nóng.

Môi lười dây dưa, triền miên đau đớn.

“Ách.” Lãnh Thiếu Diệp cường chế cơn tức không ngừng dâng lên, cái trán để sát vào cái trán của nàng, “Nếu không phải lát nữa nàng đi, nhất định không buông tha cho nàng.”

Nạp Lan Yên hôn hôn cảm của hãn: “Chờ ta trở lại.”

Lãnh Thiếu Diệp hai mắt sáng ngời: “Hồ Ly?”

Nạp Lan Yên hé miệng cười khẽ, hai mắt trong trẻo mà mê người: “Ta nói, chờ ta trở lại.”

Lãnh Thiếu Diệp bỗng dừng nở nụ cười, hung hăng hôn một cái ở trên môi của nàng: “Được!”

Nạp Lan Yên đẩy lồng ngực rắn chắc của hãn: “Chàng thu thập rồi trực tiếp đến phía sau núi đi, lát nữa không cần tiễn ta.”

“Một đường chú ý an toàn, Hồ Ly, nhớ kỹ, cái gì đều không có quan trọng hơn an toàn của nàng.” Lãnh Thiếu Diệp vẫn là đề ở trên người nàng, “Trở về một sợi tóc cũng không được thiếu cho gia.”

“Ừ.” Nạp Lan Yên kéo kéo khóe miệng của hắn, “Nhận thức ta hai đời, chừng nào thì chàng gặp ta ủy khuất chính mình?”

Lãnh Thiếu Diệp bình tĩnh nhìn nàng một lúc lâu, mới cười cười xoay người xuống giường: “Gia làm cho nàng bữa sáng, ăn xong rồi đi.”

Nạp Lan Yên dựa vào đầu giường, cười tủm tỉm phất tay: “Tốt.”

Tê tê.....

Tiểu Bảo từ ngoài cửa ‘oạch’ một cái trườn tiến vào, quán ở trên cổ tay của Nạp Lan Yên, đầu đen nhỏ cọ cọ tay nàng: “Chủ nhân.”

Nạp Lan Yên điểm điểm cái ót của nó, cười nói: “Tiểu Bảo, sớm.”

Tiểu Bảo ở ngoài cửa cả đêm, lúc này cuối cùng có cơ hội ở bên người chủ nhân, cười tủm tỉm không ngừng cọ tay nàng, giọng nói tràn đầy vui vẻ: “Chủ nhân cũng sớm, mặt khác mọi người Nạp Lan gia tới rồi.”

“Đến sớm như vậy?” Nạp Lan Yên nhìn nhìn sắc trời, lúc này chỉ sợ còn chưa đến 5h đâu, sờ sờ đầu của Tiểu Bảo, “Tiểu Bảo, người trước đi ăn một chút gì đi, ta đi rửa mặt một chút.”

Tiểu Bảo nhu thuận từ cổ tay nàng trượt xuống, đi đến một bên trên mặt bàn, cả đầu liền chui vào trong mâm điểm tâm.

Nạp Lan Yên rửa mặt xong thay xong quần áo, mang theo Tiểu Bảo cùng nhau đi đến phương hướng phòng ăn.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của nàng, bọn người Nạp Lan Song đều ngồi ở phòng ăn chờ, vừa nhìn thấy nàng tiến vào liền vỗ tay chào hỏi

nàng.

“Tam muội!”

“Tam tỷ!”

Nạp Lan Yên nở nụ cười: “Như thế nào các người đến sớm như vậy?”

Nạp Lan Song sờ sờ cái ót, thành thật trả lời: “Tối hôm qua có chút ngủ không được, liền dậy sớm.”

Nạp Lan Nặc cười tủm tỉm uống trà: “Dù sao cũng không có chênh lệch bao nhiêu, dứt khoát cùng nhau ăn điểm tâm đi.”

Lúc này Lam Thanh vừa đúng mang theo thị nữ bưng tới bữa sáng, thi lễ một cái với Nạp Lan Yên: “Vương phi.”

Nạp Lan Yên gật đầu cười: “Chia thức ăn đi.”

Một bàn bữa sáng tinh xảo bày ra trên bàn trước mặt mấy người, mà trước mặt của Nạp Lan Yên lại trống tuếch.

Nạp Lan Song đang nghi hoặc muốn hỏi, thì chỉ thấy Lãnh Thiếu Diệp một bộ hắc y lạnh lùng tự mình bưng một cái khay đi vào phòng ăn, thản nhiên gật đầu một cái với mấy người Nạp Lan gia, liền lấy ra bữa sáng trong khay đặt ở trước mặt Nạp Lan Yên.

Thật đơn giản, chỉ có ba cái bánh bao cùng một chén sữa đậu nành, cộng thêm hai cái dưa cải ngon miệng, thoạt nhìn cũng không tinh xảo giống như những món ăn khác.

Nạp Lan Vũ thấy vậy, con người thanh dật (trong sạch + nhàn hạ) không khỏi nhiễm một tầng ý cười.

Mấy người Nạp Lan Song cũng không khỏi trêu chọc mà nhìn về phía Nạp Lan Yên, đây thoạt nhìn giống như là Chiến vương gia tự mình xuống bếp làm?

Nạp Lan Yên sờ sờ cái mũi, kéo Lãnh Thiếu Diệp để cho hắn ngồi xuống: “Ăn cơm ăn cơm.”

Trước mặt Lãnh Thiếu Diệp bày bữa sáng giống như những người khác, chính là ánh mắt thủy chung thỉnh thoảng dừng ở trên người Nạp Lan Yên, giống như nửa giây cũng không nguyện dời đi.

Nạp Lan Nặc ăn xong một chút điểm tâm, không khỏi đại than (than thở lớn) trong lòng!

Mặc dù hai người kia cái gì cũng chưa làm, cũng không nói nhiều lắm, nhưng nàng chính là không hiểu sao bị ngược thành một con chó, vẫn là cái loại độc thân này!

-- Uông!

Đế đô, ngoài cửa thành.

Năm huynh đệ tỷ muội Nạp Lan gia, chia làm hai đường, các mang hai đội hộ vệ bưu hãn ở bên trong cái nhìn của vô số người, chạy nhanh ra khỏi đế đô.

Sau tường thành, Lãnh Thiếu Diệp một thân hắc y lạnh lùng phi phàm, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt u ám theo sát không rời đoàn xe, thẳng đến khi rốt cuộc nhìn không tới bóng dáng đoàn xe, cũng thật lâu chưa từng dời đi.

Nhị Khuyết không biết đi khi nào thì đến bên người hắn: “Luyện tiếc đi?”

Lãnh Thiếu Diệp thu hồi ánh mắt, thản nhiên liếc nhìn hãn một cái: “Nhiệm vụ huấn luyện làm xong?”

Nhị Khuyết sắc mặt cứng đờ: “A ha ha, cái kia.....”

“Gấp 10 lần.” Lãnh Thiếu Diệp vẫn đạ phong khinh bỏ lại vài chữ, xoay người rời tường thành, “Hôm nay làm xong.”

“Năm tào (Mẹ nó).....”

Rất xa, dường như còn có thể nghe được âm thanh hộc máu của thanh niên Nhị Khuyết.

Trời biết biểu tình khi biết hôm nay lượng huấn luyện là cái gì của hãn, gấp 10 lần? Vậy còn không phải là muốn cái mạng già của hãn hay sao?

.....

Chớp mắt một cái đã bảy ngày.

Đoàn người Nạp Lan Yên xuyên qua ba thành trì, phong trần mệt mỏi đến bên ngoài cửa thành của bốn gia Nạp Lan Vũ ở Mộc Thành.

Nạp Lan Vũ ngồi ở trong xe ngựa, dưới ống tay áo hai tay hơi hơi nắm chặt, khẽ mím môi, vẻ mặt tái nhợt mang theo biểu tình e sợ.

Nạp Lan Yên không tiếng động vỗ vỗ bờ vai của hãn, Nạp Lan Tịch cũng di chuyển đến bên cạnh hãn, không mặt mang vẻ khẩn trương nhìn hãn.

Tâm tình vốn đang khẩn trương phiền muộn của Nạp Lan Vũ bởi vì hành động của hai người mà tan hơn phân nửa, cong môi lộ ra một chút ý cười sạch sẽ: “Tam tỷ, tiểu đệ, ta không có việc gì.”

Xe ngựa ngừng lại.

Đội trưởng đội hộ vệ A Vũ giục ngựa đi đến bên ngoài xe ngựa, thấp giọng nói: “Gia chủ, đến Mộc Thành, gia chủ phân gia đã cùng mọi người chờ ở cửa thành.”

Nạp Lan Yên khẽ gật đầu, cười cười với hai người đệ đệ, sau đó vén rèm xe lên, uy ở ngoài cửa thành nghiêm cao lớn, một trung niên nam tử mặt chữ quốc (国) mặc một bộ quần áo xa hoa vẻ mặt sắc nghiêm túc, bên người hẳn là một vị trung niên nữ tử hai mắt rưng rưng, còn có hơn mười người cả nam lẫn nữ khác theo thứ tự đứng ở phía sau hai người.

Sau khi rèm được vén lên, trên khuôn mặt trông có vẻ già của lão thái trung niên nữ tử kia trong mắt tích tụ nước mắt bỗng nhiên tuôn chảy, nỉ non chạy vội tới phía xe ngựa: “Tiểu Vũ, Tiểu Vũ.....”

Khi Nạp Lan Vũ nhìn đến trung niên nữ tử, thân mình khẽ run lên, trong con ngươi lại hiện lên một tia lãnh ý, quanh thân không tự chủ được tản ra hơi thở kháng cự.

Nạp Lan Yên bất động thanh sắc ngăn trở tầm mắt của nữ tử, bên môi tràn ra tươi cười thản nhiên: “Vị này là tam phòng di nương của gia chủ phân gia Mộc Thành đi? Bốn gia chủ chịu không nổi đại lễ như thế của người.”

Nữ tử sắc mặt cứng đờ, đứng ở tại chỗ che mặt nghẹn ngào: “Gia chủ, ta, ta là thật lâu đã không nhìn thấy Tiểu Vũ nhất thời tình thế cấp bách, mong rằng gia chủ tha thứ.....”

Mà trong chớp mắt gia chủ Mộc Thành nhìn thấy nữ tử chạy đi sắc mặt liền trở nên có chút khó coi, lần này lại âm trầm có thể chảy ra nước, vội vàng không ngừng đi lên phía trước kéo nữ tử về phía sau, khom người thi lễ một cái với Nạp Lan Yên, cao giọng nói: “Gia chủ phân gia Mộc Thành Nạp Lan Tiêu mang theo mọi người cung nghênh gia chủ đã đến!”

Những người khác nhanh chóng theo sát hành lễ, cùng cao giọng kêu lên: “Cung nghênh gia chủ!”

Nạp Lan Yên thản nhiên cười cười, từ trên xe ngựa đi xuống: “Phân gia chủ mau đứng lên.” Nói xong liền nói với phía sau, “Tiểu Vũ, tiểu Tịch, xuống đây đi.”

Nạp Lan Tiêu vừa nhìn thấy Tiểu Vũ xuống xe ngựa, vội vàng tiến ra đón, nhìn thiếu niên tuấn tú trước mắt này so với hãn đã không thấp hơn bao nhiêu, hốc mắt hơi hơi có chút đỏ lên: “Tiểu Vũ, người..... Đều lớn thành như vậy .”

Bên môi Nạp Lan Vũ giơ lên một nụ cười yếu ớt cực nhạt: “Phụ thân.”

Nạp Lan Tiêu còn muốn nói cái gì đó, lại nhìn thần sắc đăm đăm của thiếu niên, lời nói đến bên miệng lại nghẹn hết ở trong cổ họng, nói không nên lời khó chịu đến khổ.

Trung niên nữ tử nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Nạp Lan Tiêu, nói: “Gia chủ, vẫn là mau mời gia chủ đại nhân về gia tộc đi.”

Nạp Lan Tiêu hoảng hốt hoàn hồn, thu liễm vẻ mặt, xoay người nói với Nạp Lan Yên: “Gia chủ, trước về trong tộc đi.”

Nạp Lan Yên nhẹ nhàng gật đầu, một tay nắm Tiểu Vũ, một tay nắm tiểu Tịch: “Dẫn đường đi.”

Nạp Lan Tiêu không dám chậm trễ, nghiêng người đi vài bước về phía trước, mang theo Nạp Lan Yên đi vào cửa thành, đi tới Nạp Lan phủ cách đó không xa.

Cho dù chủ là phân gia ở Mộc Thành của Nạp Lan gia tộc, nhưng phủ đệ này khí thế nhưng lại cũng không thua bốn gia bao nhiêu.

Một đường tàu xe mệt nhọc, thể cốt của Tiểu Vũ vốn cũng không tốt đã muốn mệt mỏi đến cực điểm, vừa về tới phân gia, Nạp Lan Yên liền an bài Tiểu Vũ đi nghỉ ngơi, sau đó cùng tiểu Tịch cùng nhau đi tới tiền thính.

Ngồi ở trên chủ tọa (ghế của người chủ) trong tiền thính khắp nơi tạo bằng Ngọc Lưu Ly xa hoa, Nạp Lan Yên nhẹ uống một ngụm trà xanh trong chén, nói với Nạp Lan Tiêu cùng mọi người ở phân gia: “Lần này ta đến có hai việc, thứ nhất vì chọn lựa mấy hài tử tiến bốn gia tu luyện, thứ hai là vì tìm ngài mượn một vật.”

Khi Nạp Lan Tiêu nghe được lời mở đầu hai mắt nhất thời sáng ngời, dù sao bốn gia hôm nay so với bốn gia trước kia tốt hơn nhiều lắm, huống chi nay lão gia chủ đã muốn đi vào Tiên Thiên, nếu vẫn bối trong tộc có thể đi vào bốn gia tu luyện đương nhiên là tốt nhất!

Lại nghe xong câu nói, Nạp Lan Tiêu liền có chút nghi hoặc: “Gia chủ muốn vật gì?”

Nạp Lan Yên cười khẽ phun ra vài chữ: “Máu trong trái tim.”

Ba!

Trung niên nữ tử ngồi ở bên người Nạp Lan Tiêu nháy mắt hướng tới Nạp Lan Yên quỳ xuống, cái trán đập ở trên mặt đất phát ra tiếng vang ‘bang bang’: “Gia chủ, ngài đại nhân có đại lượng (bề trên độ lượng), cả đời Tiêu hãn vì phân gia cần trọng, tuyệt không có một chút tâm tư phản loạn nào!”

“Ta nói hãn có tâm tư phản loạn sao?” Nạp Lan Yên lạnh lùng híp mắt hồ, âm thanh lộ ra thấy lạnh cả người, “Hay là nói, chẳng lẽ người biết nguyên nhân bốn gia chủ tìm hãn muốn máu trong trái tim?”

“Ta.....” Nữ tử ngẩng đầu, trên trán đã có tơ máu tràn ra, “Gia chủ, ngài đang nói cái gì?”

Nạp Lan Yên bỗng nhiên một tay lấy cái chén ném tới dưới chân nữ tử, âm thanh vỡ nát nhất thời giống như nện ở trong lòng mọi người: “Tàn Huyết Hắc Trúc, người có rõ ràng?!”

Con người của nữ tử mạnh mẽ co rụt lại, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng tái nhợt: “Ta ta..... Gia chủ ta.....”

Nạp Lan Tiêu lại trợn to một đôi mắt: “Tàn Huyết Hắc Trúc gì? Sao lại thế này?”

Nạp Lan Yên lạnh lùng nhìn lướt qua Nạp Lan Tiêu: “Vậy phải hỏi tiện nội (*) của người một câu!”

(*) tiện nội: khiêm xưng vợ mình, ý là người vợ ti tiện.

Nạp Lan Tiêu hít sâu một hơi, thân thể run run đứng lên, chỉ vào nữ tử đặt câu hỏi: “Tàn Huyết Hắc Trúc là chuyện gì xảy ra, người nói, người nói rõ ràng cho ta!”

Nữ tử trong lòng biết chuyện này rốt cuộc tránh không khỏi, quỳ đi đến dưới chân Nạp Lan Tiêu, ôm hăn chảy nước mắt khóc rống: “Gia chủ, thực xin lỗi, thực xin lỗi, năm đó đều là ta nhất thời hồ đồ, thật sự đều là nhất thời hồ đồ, xin ngài tha thứ cho ta được không, được không.....”

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Trị Liệu Tiểu Vũ, Đột Phá Tiên Thiên!

Nhất thời hồ đồ?

Nạp Lan Tiêu lão đảo ngã về sau hai bước, nhìn về phía Nạp Lan Yên trên chủ tọa: “Gia chủ, người nói cho ta biết, Tàn Huyết Hắc Trúc là..... Là cái gì?”

“Một loại tồn tại ác độc có thể dần dần cắn nuốt thân thể cùng với linh hồn của hân.”

Giọng nói lạnh như băng truyền đến, trả lời hân, là Nạp Lan Tịch.

Nạp Lan Tiêu hít một ngụm khí lạnh, ‘phanh’ một tiếng quỳ gối dưới chân Nạp Lan Yên: “Cầu gia chủ cứu cứu Tiểu Vũ!”

Nạp Lan Yên chợt lóe thân thể, tránh ra một quỳ này của hân: “Đệ đệ của ta, ta đương nhiên sẽ cứu. Nếu là người nguyện ý trả giá bằng máu trong trái tim, trước khi mặt trời lặn đến biệt viện tìm ta. Hiện tại ta cùng tiểu Tịch đi nghỉ ngơi trước.”

Nạp Lan Tiêu hít sâu một hơi, đứng dậy ngăn Nạp Lan Yên lại: “Không cần chờ tới buổi chiều, gia chủ, người nói cho ta biết lấy như thế nào, hiện tại ta liền mang tới cho Tiểu Vũ dùng.”

Đến lúc này Nạp Lan Yên mới tỉ mỉ nhìn về phía này trung niên nam tử hai bên tóc mai đã hoa râm, dừng bước chân, đối với Nạp Lan Tiêu, cũng đối với tất cả những người mắt lộ ra lo lắng cùng muốn nói lại thôi ở đây,

nói: “Máu trong trái tim, chỉ cần ba giọt, không cần mạng của hãn.” Sau đó nói với Nạp Lan Tiêu, “Tìm một nơi yên tĩnh.”

Nạp Lan Tiêu gật gật đầu, không có chút do dự xoay người mang theo Nạp Lan Yên đi đến bên ngoài tiền đình.

Tâm mắt lạnh lùng tự tại của Nạp Lan Tịch lần lượt đảo qua từng người có mặt ở nơi này, không nói một lời liền theo ở phía sau hai người đi ra đại sảnh.

Đi ở trên hành lang, Nạp Lan Tiêu mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không nhin được hỏi: “Gia chủ, ngài có thể nói cụ thể vấn đề thân thể của Tiểu Vũ cho biết ta một chút sao?”

“Từ sau khi đến bốn gia cho tới bây giờ thể cốt của hãn luôn không tốt, những năm gần đây vẫn luôn điều dưỡng thân thể, nhưng tác dụng rất nhỏ.” Trả lời hãn là Nạp Lan Tịch luôn luôn ít nói đạ m bạ, “Thằng đến đoạn thời gian trước trong khi hãn ở chung cùng đám độc vật bị Tam tử nhìn ra không đúng, một lần kiểm tra phát hiện Tàn Huyết Hắc Trúc sớm đã sống nhờ ở trong cơ thể hãn nhiều năm.”

“Về phần tiểu thiếp của người, cũng là ta điều tra.” Nạp Lan Tịch âm thanh lạnh lùng giống như là không chứa một chút cảm xúc nào, lại tự dưng làm người ta sau lưng phát lạnh, “Chuyện này, mong rằng phân gia gia chủ ngài có thể xử lý theo lẽ công bằng!”

Nạp Lan Tiêu sắc mặt âm trầm đáng sợ: “Tình huống mấy năm nay quả thực ta đã không có phân giải rõ ràng, đây là sự thất trách của người làm phụ thân ta! Không đối gạ t gia chủ và Tịch thiếu gia, Tiểu Vũ hãn là thân sinh nhi tử duy nhất của ta, vì hãn, bắt ta trả giá gì đều sẽ không tiếc, huống chi chỉ là một tiểu thiếp!”

Nhi tử duy nhất?

Nạp Lan Yên và Nạp Lan Tịch đồng thời dừng bước, theo bọn họ biết, hình như gia chủ phân gia Mộc Thành này không phải chỉ có một hài tử đi?

“Những đứa khác, cũng không là thân sinh tử (con ruột) của ta.” Nạp Lan Tiêu chỉ là mơ hồ giải thích một chút, sắc mặt khó coi, hiển nhiên cũng không muốn nhiều lời ở nơi này, “Gia chủ, Tàn Huyết Hắc Trúc này trị liệu được không?”

Nạp Lan Yên cười cười, giọng nói mang theo chút độ ấm: “Tiêu gia chủ yên tâm, ta sẽ không để cho Tiểu Vũ có việc gì.”

“Cầu gia chủ ngài nhất định phải chữa khỏi Tiểu Vũ.” Nạp Lan Tiêu lại lần nữa khom người muốn thi lễ một cái với Nạp Lan Yên, trong giọng nói tràn đầy chua xót.

Thân phận của gia chủ phân gia của hắn nhìn như phong quang, kì thực liên lụy vô số, những năm gần đây hắn ở vị trí này trải qua cũng không phải là như ý như vậy.

Nạp Lan Yên nâng dậy hắn, nói: “Ta sẽ.”

Sau đó một đường đến hậu đường, Nạp Lan Tiêu vẫn luôn không có lại mở miệng nói chuyện.

Thẳng đến Nạp Lan Yên dùng ngân châm nhập huyết chi pháp thủ lấy máu trong trái tim của hắn xong, Nạp Lan Tiêu mặc quần áo, mới sắc mặt tái nhợt nói: “Nếu Tiểu Vũ còn không biết chuyện máu trong trái tim này, thì đừng nói cho nó cho hắn biết.”

Nạp Lan Tịch hỏi: “Vì cái gì?”

Nạp Lan Tiêu cười khổ một chút: “Tiểu Vũ đứa nhỏ này, mấy năm nay vẫn trách ta năm đó nhẫn tâm tống hắn đi, nay lại cho hắn biết chuyện này

cũng chỉ là tăng thêm phiền não cho hãn thôi. Nay ta chỉ hy vọng về sau hãn có thể vui vẻ một chút.”

Nạp Lan Yên không có trả lời vấn đề của hãn, mà là lấy ra một lọ đan dược đưa qua: “Đây là Bồ Thiên đan, ăn vào rồi nghỉ ngơi mấy ngày liền có thể khôi phục khí huyết.”

Nạp Lan Tiêu tiếp nhận đan dược, cười nói: “Cám ơn gia chủ.”

Nạp Lan Yên cầm bình ngọc đựng máu trong trái tim để vào trong không gian trữ vật, nói: “Kế tiếp ta muốn bế quan vài ngày, đừng cho bất luận kẻ nào đến quấy rầy ta và Tiểu Vũ.”

Thời gian có thể giữ máu trong trái tim quá ngắn, hiện tại nàng phải lập tức bắt đầu vì Tiểu Vũ áp chế Tàn Huyết Hắc Trúc.

Nạp Lan Yên vỗ vỗ bả vai của tiểu Tịch: “Tiểu Tịch, đệ chờ bên ngoài.”

Nạp Lan Tịch nhú mày, thần sắc lo lắng: “Tam tử, không có vấn đề đi?”

Nạp Lan Yên néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của hãn, nhướn mày cười nói: “Đệ có thấy khi nào thì Tam tử ta đánh trận mà không chuẩn bị? An tâm, nhiều nhất năm ngày trả lại ngươi một tứ ca sôi nổi!”

“Ta là nói tử.” Nạp Lan Tịch mày mặt nhăn càng sâu, “Tử cũng phải thật tốt!”

Nạp Lan Yên ôm cổ của tiểu Tịch, cười tùm tùm vò rối loạn một đầu tóc đen mềm mại của hãn: “An tâm an tâm, ta cam đoan tuyệt đối sẽ không có việc gì.”

Sau đó, ở trong ánh mắt lo lắng của tiểu Tịch, Nạp Lan Yên mang theo Tiểu Vũ đi vào bể quan thất ở phân gia Mộc Thành.

Nạp Lan Tịch nhìn cửa lớn của bể quan thất chậm rãi đóng lại ở trước mắt hắn, hai mắt u ám, trực tiếp khoanh chân ngồi ở ngoài cửa bể quan thất.

Nạp Lan Tiêu tự mình mang đội canh giữ ở cửa, trong vòng phạm vi ba mươi mét, không được để bất luận kẻ nào xuất nhập.

Bên trong bể quan thất.

Nạp Lan Yên xoa nhẹ tóc của Tiểu Vũ, bên môi tràn ra độ cong nhu hòa: “Tiểu Vũ đừng sợ, tin tưởng tỷ tỷ nha.”

Bên môi Nạp Lan Vũ độ cong trong sạch nhàn nhạt không giảm nửa phần: “Tam tỷ, ta tin tưởng người.”

“Ngoan, ngủ một giấc đi.”

Nạp Lan Yên nhẹ nhàng điểm huyết ngữ của hắn, nhìn thiếu niên chậm rãi nhắm hai mắt lại, nặng nề thở hắt ra, lấy ra hộp châm, xếp đặt hơn một trăm cây ngân châm và kim châm (châm bạc và châm vàng) theo thứ tự, khếp hờ con người, trầm tâm tĩnh khí.

Tiểu Bảo quần mình nằm ở một bên trên ghế đá, con người màu đỏ tươi tràn đầy lo lắng.

Muốn áp chế Tàn Huyết Hắc Trúc, cần phải có đủ Tinh Thần Lực, điểm này nó biết rõ đấy.

Đối với một Linh Sư mà nói, mất đi Tinh Thần Lực đại biểu cái gì chủ nhân nàng nhất định rõ ràng!

Nhưng –

Tiểu Bảo rũ đầu lớn xuống, không nhịn được, hai khóa nước mắt ‘xoạch xoạch’ rơi xuống.

.....

Chớp mắt một cái đã qua ba ngày.

Trong bể quan thất sương khói lượn lờ, Nạp Lan Yên bỗng nhiên quát khê một tiếng, lòng bàn tay di động Linh Lực, một chưởng vỗ vào hậu tâm (giữa lưng) của Tiểu Vũ, trong hai con mắt che kín tơ máu màu đỏ lộ vẻ dữ tợn: “Đồ đáng chết, còn không lăn xuống cho lão tử!”

Rống!

Rống!

Bên trong khói bụi, đột nhiên hình thành một lỗc xoáy khủng bố, càng về sau lỗc xoáy càng giống một con dã thú hung mãnh đang phần nộ đến cực điểm gào thét, cuồng nộ, khói bụi cuồn cuộn như gió bão kia giống như muốn chớp mắt nuốt sống Nạp Lan Yên!

Nạp Lan Yên lạnh lùng cười, hai tay nhanh chóng kết xuất một cái thủ ấn mạnh mẽ, quanh thân Linh Lực đột nhiên tang mạnh, Tinh Thần Lực không ngừng nhanh chóng truyền đến trên người Tiểu Vũ, hai cổ lực lượng khủng bố ở trong khói bụi mù mịt không ngừng va chạm giao phong, đúng là ai cũng không rơi vào thế hạ phong!

“Khắc khắc.....”

Một tiếng cười quái dị từ trong sương khói truyền ra, đột nhiên một cổ lực lượng bay ra tập kích về phía Nạp Lan Vũ đang hôn mê!

Thân thể của Nạp Lan Yên mạnh mẽ bổ nhào về phía trước, cứng rắn đỡ thay Tiểu Vũ một đạo công kích này, một ngum tinh ngọt lập tức từ

trong yết hầu trào lên!

“Chủ nhân!”

Tiểu Bảo gấp đến độ xoay quanh trên không trung, nhưng chuyện duy nhất mà nó có thể làm chỉ là thông qua khe ước không ngừng truyền lực lượng của chính mình cho Nạp Lan Yên, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng bị thương, không thể thay nàng bay vào bên trong lỗ xoáy đánh chết cây trúc khốn kiếp kia!

Nạp Lan Yên cắn răng nhả ra hai chữ: “Không có việc gì (lee: tiếng trung là 2 chữ 没事 nhé!)”

Trên thực tế, liên tục ba ngày không ngừng truyền Tinh Thần Lực cùng Tàn Huyết Hắc Trúc đối kháng, lúc này kỳ thật nàng đã muốn mệt đến mức tận cùng, bất luận là Tinh Thần Lực hay là Linh Lực gần như là đã muốn khô cạn rồi!

Vậy mà giờ phút này, trong đầu nàng tất cả đều trống rỗng.

Không có mệt, không có đau, không có khổ, duy nhất tồn tại chỉ có một tín niệm, chính là –

Nhất định phải làm cho Tiểu Vũ tốt lên, nhất định không thể để cho Tiểu Vũ có việc gì!

Tất cả tín niệm, tất cả lực lượng, tất cả chấp niệm gia giao nhau, ‘phanh’ một tiếng, ở bên trong biến ý thức của Nạp Lan Yên..... Nổ tung!

Giống như là ruộng lúa khô cạn thật lâu rốt cuộc nghênh đón một trận mưa to dồi dào!

Linh Lực cuộn cuộn điên cuồng vọt tới, bình cảnh mà Nạp Lan Yên dừng lại thật lâu, ở dưới áp lực cường đại khi cùng Tàn Huyết Hắc Trúc

liên tục đối kháng, đột phá!

Tiên Thiên!

Tầm mắt của Nạp Lan Yên lập tức sáng rõ, hai tay lại kết xuất một cái ấn ký vô cùng phức tạp, chỉ trong chớp mắt kim quang lóng lánh, Tinh Thần Lực cường đại mà khủng bố nháy mắt xuyên thấu qua ấn ký dững mãnh đi vào mi tâm của Tiểu Vũ!

“A a a --”

Phía sau sương khói truyền đến tiếng rống giận thống khổ không cam lòng khàn khàn!

Nạp Lan Yên hít sâu một hơi, thừa dịp Tàn Huyết Hắc Trúc bị yếu thế dưới một công kích lại lần nữa mạnh mẽ tấn công, Tinh Thần Lực mãnh liệt liên tục không ngừng hướng tới Tàn Huyết Hắc Trúc trong cơ thể Tiểu Vũ mà áp chế!

Dần dần, tiếng kêu của Tàn Huyết Hắc Trúc càng ngày càng nhỏ, sương khói trong bế quan thất cũng càng lúc càng mờ nhạt.

Thừa dịp người bệnh, muốn mạng của người!

Nạp Lan Yên đem lực lượng Tiểu Bảo truyền cho nàng cùng hợp lại, cổ tác khí đánh về phía Tàn Huyết Hắc Trúc!

Oanh!

“A --”

Cùng với tiếng hét thảm là một tiếng rơi xuống đất, ý thức của Tàn Huyết Hắc Trúc hoàn toàn tiêu tán không thấy, sương khói đầy trời cũng hóa thành một cây trúc nho nhỏ màu đen tiến nhập vào bên trong mi tâm của Nạp Lan Vũ.

Mà ở cùng thời khắc đó, Nạp Lan Yên trước mắt một trận trắng bệch, lập tức ngã xuống phía sau.....

Tiểu Bảo lập tức biến lớn thân thể cuốn Nạp Lan Yên lấy, để cho nàng dựa vào thân thể của chính mình: “Chủ nhân!”

Từ khi Nạp Lan Yên ngã xuống, cấm chế nàng phong hạ cũng biến mất trong chớp mắt, tiếng kêu gọi này của Tiểu Bảo cũng truyền vào trong tai tiểu Tịch và Nạp Lan Tiêu đang lo lắng chờ đợi ở bên ngoài.

Tiểu Tịch không chút do dự, nâng lên một chân đá văng cửa lớn của bế quan thất!

Lọt vào trong tầm mắt chính là cảnh tượng Tiểu Bảo ôm Nạp Lan Yên khóc sướt mướt, Nạp Lan Vũ nhẹ nhàng nằm ở trên giường, trong lòng Nạp Lan Tịch nhất thời lập bộp nhảy dựng, mạnh mẽ đi nhanh vọt tới: “Tam tỷ!”

Tiểu Bảo nâng đầu ngẩng lên, hồng hốc mắt khóc thút thít nói: “Không có việc gì, đều không có việc gì. Chủ nhân nàng thành công.”

Trái tim của Nạp Lan Tịch gần như vọt đến cổ họng, thoáng cái rớt xuống hơn nửa: “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.....” Nói vẫn chưa xong, chỉ thấy sắc mặt của hắn bỗng nhiên đại biến, “Tiểu Bảo, Tam tỷ như vậy còn kêu là không có việc gì?!”

Nạp Lan Tịch vừa nói hai tay vừa kiểm tra mạch đập của hai người.

Mạch đập của Nạp Lan Vũ mạnh mẽ có lực, không có một chút nào giống như từng suy yếu nữa.

Mà mạch đập của Nạp Lan Yên, lại rất nhỏ đến mức giống như muốn ngừng lại.....

-- Không có việc gì? Thế này cũng gọi là không có việc gì?!

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Chấp Tử Chi Thủ, Dữ Tử Giai Lão! (Năm Tay Nhau Cùng Chung Sống Tới Già)

“Chủ nhân chỉ là quá mệt mỏi thôi.”

Tiểu Bảo nhắm mắt lại, nhẹ nhàng mà nói.

Nạp Lan Tịch giận quá hóa cười: “Tiểu Bảo, người cho là ta ngốc sao?”

Tiểu Bảo bỗng chốc nâng lên đầu lớn, đỏ hồng mắt quát: “Chủ nhân nói không có việc gì sẽ không có việc gì, hiện tại nàng cần là nghỉ ngơi, nghỉ ngơi!”

Nạp Lan Tiêu mắt thấy không khí trở nên khẩn trương, vội vàng tiến lên nói: “Mộc Thành có một vị lão thần y, ta đây phái người đi mời ông ta đến. Tiểu Tịch, người tạm thời liền tin tưởng gia chủ đi.”

Nạp Lan Tịch mấp máy miệng, trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng: “Nhanh lên.”

“Được được được.” Nạp Lan Tiêu vung tay lên, phân phó một thị vệ đứng bên ngoài trước cửa: “Lập tức phái người đi thỉnh Ngô lão thần y, cần phải thật nhanh!”

Nạp Lan Tịch từ trong nhẫn trữ vật lấy ra hai cái chần lông, nói với Tiểu Bảo gắt gao che chở Nạp Lan Yên: “Mang Tam tử đến đây đi, hiện tại hai người bọn họ đều cần nghỉ ngơi.”

Tiểu Bảo nhẹ nhàng trườn thân mình, chậm rãi đặt Nạp Lan Yên ở trên một nhuyễn tháp khác.

Nạp Lan Tịch đắp chăn cho hai người, liền lẳng lặng đứng ở một bên, không nói một lời, hai mắt che kín tơ máu màu hồng chuyển qua lại không ngừng ở trên người hai người.

Tiểu Bảo nhìn chủ nhân, lại nhìn Nạp Lan Tịch.

Cuối cùng nhẹ nhàng tiến đầu đến bên người Nạp Lan Tịch, nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi, vừa mới không nên hung như vậy.”

Tiểu Bảo biết, Nạp Lan Tịch chính là lo lắng cho chủ nhân, lo lắng đến mức mấy ngày nay đều vẫn không ngủ không nghỉ canh giữ ở bên ngoài, chờ tin tức.

Nhìn tiểu tụy trên mặt thiếu niên nho nhỏ, lại nghĩ đến vừa mới nó còn rống lên với thiếu niên, trong lòng Tiểu Bảo dâng lên áy náy, trườn tiến lên nói xin lỗi với hắn.

Nạp Lan Tịch nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Không quan hệ.”

Sau khi Tiểu Bảo xác định Nạp Lan Tịch thật không có tức giận, liền rút lui đầu, biến nhỏ thân mình đến quần quanh trên cổ tay của Nạp Lan Yên.

Sau giây lát.

Theo một trận tiếng bước chân rối loạn truyền đến, ngoài cửa đồng thời vang lên giọng nói của thị vệ: “Gia chủ, Ngô lão thần y đến!”

“Mau mời vào!” Nạp Lan Tiêu ánh mắt sáng ngời vội vàng nói, nhưng mà một đạo bóng dáng khác so với hắn nhanh hơn mở ra cửa lớn của bế

quan thất, Nạp Lan Tịch vừa nhìn thấy lão giả tóc trắng xoá kia liền không nói được một lời giữ chặt tay hắn đi vào trong.

Lão giả thoát nhìn hơn sáu mươi tuổi, nhìn bộ dáng lo lắng của tiểu Tịch, thần thái hiền lành cười cười: “Hài tử, người không buông ra ta, như thế nào lão phu có thể chẩn đoán cho bọn hắn đây?”

Nạp Lan Tịch buông tay của lão giả ra: “Ngài mau nhìn xem.”

Ngô lão thần y gật gật đầu, đưa tay khoát lên trên cổ tay của Nạp Lan Vũ trước, tra xét rõ ràng rồi nói: “Ngoài thể cốt có chút suy yếu, cái khác cũng không đáng lo ngại, lão phu kê một đơn thuốc điều dưỡng thân mình uống vài ngày sẽ không có chuyện gì.”

Tảng đá lớn trong lòng Nạp Lan Tiêu, nặng nề rơi xuống!

Tiểu Vũ không có việc gì, không có việc gì là tốt rồi!

Chỉ là ngay sau đó trái tim của hắn lại vọt lên, chỉ thấy trong quá trình Ngô lão thần y bắt mạch cho Nạp Lan Yên, sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, mày cũng là càng nhăn càng chặt.

Nạp Lan Tịch, Nạp Lan Tiêu mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm Ngô lão thần y, ngay cả hô hấp cũng nhẹ hơn rất nhiều.

Thật lâu, Ngô lão thần y mới buông cổ tay của Nạp Lan Yên ra.

Ngô lão thần y lắc lắc đầu, nói: “Nạp Lan gia chủ, mạch tượng (trạng thái mạch đập) của vị cô nương này cực kỳ suy yếu, nhưng trong cơ thể nàng có một cỗ lực lượng đang không ngừng tẩm bổ chữa trị, có lẽ vấn đề không lớn, cụ thể phải chờ sau khi nàng tỉnh lại mới có thể kết luận.”

Nạp Lan Tịch truy hỏi: “Bao lâu sẽ tỉnh?”

“Không thể xác định.” Ngô lão thần y vuốt tay, bất đắc dĩ nói, “Nhanh thì một hai này, lâu thì một hai tháng. Hiện tại tình huống của thân thể nàng thật sự rất hư nhược rồi, tồn tại của cỗ lực lượng kia làm cho lão phu cũng không có biện pháp thi châm chẩn trị cho nàng.”

Tiểu Bảo ngẩng cao đầu, âm thanh không lớn lại mang theo sự uy nghiêm làm người ta tin phục: “Chủ nhân không có việc gì.”

“Đa tạ lão thần y.” Nạp Lan Tiêu thấy Ngô lão thần y cũng không có biện pháp, chỉ có thể tạm thời cảm ơn sau đó gọi người đưa lão nhân gia rời đi.

Sau khi Ngô lão thần y đi rồi, Tiểu Bảo nói với Nạp Lan Tịch: “Không cần lo lắng.”

Nạp Lan Tịch gật gật đầu, chuyển cái ghế đến bên cạnh nhuyễn tháp (giường êm), hai mắt nháy cũng không nháy nhìn Nạp Lan Yên đang mê man, giống như sợ rằng chỉ cần một chút lơ là không có chú ý tới thì sẽ không biết Nạp Lan Yên đã tỉnh lại.

Tiểu Bảo nhìn hẩn kiên trì, cũng không có nhiều lời nữa.

Cứ thế, lại qua ba ngày.

Khi Nạp Lan Yên từ trong mê man tỉnh lại, liếc mắt một cái liền nhìn thấy tiểu Tịch và Tiểu Vũ sắc mặt tiều tụy canh giữ ở trước giường của nàng, không khỏi nở một nụ cười: “Hai người các người đã không tắm rửa mấy ngày rồi?”

Vừa thanh tỉnh trong giọng nói suy yếu còn mang theo khàn khàn nhàn nhạt, nhưng nụ cười của nàng lại vô cùng ấm áp.

Ấm đến mức làm lo lắng hai huynh đệ Tiểu Vũ và tiểu Tịch đã lo lắng suốt ba ngày đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, đỏ hốc mắt.

“Chắc chắc chắc, hai đại nam tử hán còn rơi nước mắt? Được rồi, ta chỉ là mệt nên ngủ một giấc thôi.” Nạp Lan Yên ngẩng đầu nhìn hai người bên cạnh một cái, lập tức ghét bỏ phất phất tay, “Trên người đều thối, hai người các người mau chạy đi tắm rửa rồi ngủ cho ta!”

Nạp Lan Vũ cắn cắn môi, hỏi: “Tam tử, người..... Bây giờ còn khó chịu không?”

Nạp Lan Yên cười cười: “Một chút cũng không có.”

“Có.....” Nạp Lan Vũ còn chưa nói xong, đã bị tiểu Tịch bên cạnh đánh gãy.

“Tam tử, chúng ta đi hâm nóng canh mang đến đây cho người.” Tiểu Tịch nói xong, lôi kéo Nạp Lan Vũ đi ra khỏi phòng.

Nạp Lan Yên nhíu mày, hai tiểu tử này làm gì mà muốn nói lại thôi như vậy?

Tiểu Bảo cọ cọ đầu nhỏ ở cổ của Nạp Lan Yên: “Chủ nhân người ơi hù chết Tiểu Bảo rồi.”

Trên thực tế, ba ngày này tất cả mọi người bao gồm cả Tiểu Bảo đều không tốt, bởi vì trong ba ngày Nạp Lan Yên hôn mê không ngừng sốt cao, tình huống thân thể suy yếu càng ngày càng nhiều nghiêm trọng, mỗi người bọn họ lại chỉ có thể đứng nhìn, ngay cả một chút chuyện cũng không làm được cho nàng.

“Không có việc gì.” Nạp Lan Yên điểm điểm đầu của Tiểu Bảo, cười nói, “Hơn nữa chủ nhân của người là ta còn nhân họa đắc phúc (vì họa mà đạt được phúc) đột phá đến Tiên Thiên cao thủ đấy!”

“Nhưng mà Tinh Thần Lực.....” Tiểu Bảo thì thào lắc lắc đầu, nó có thể cảm giác được nay Tinh Thần Lực của chủ nhân vẫn ở vào một loại

trạng thái cực độ khô cạn như trước.

“Lại tu luyện là được.” Nạp Lan Yên không sao cả cười cười, “Hơn nữa Luyện Khí là có thể ngưng tụ Tinh Thần Lực đấy, người đã quên à?”

Tiểu Bảo hừ hừ không lên tiếng, nhưng chính là đau lòng cho chủ nhân của bản thân.

Những lời này, tất cả đều bị Nạp Lan Vũ và Nạp Lan Tịch đứng ở ngoài cửa nghe vào trong tai.

Nạp Lan Vũ nắm thật chặt hai nắm đấm, đáy mắt vô cùng kiên định!

Hắn nhất định sẽ cố gắng tu luyện, cố gắng học tập y thuật, tuyệt không phụ những gì Tam tỷ trả giá!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang cúi xuống của Nạp Lan Tịch cũng tràn đầy kiên định dứt khoát!

“Gia chủ tỉnh rồi à?” Giọng nói lớn của Nạp Lan Tiêu truyền tới từ thật xa, đôi chân to của ông cũng đã bước vào tiền đình, nhìn Tiểu Vũ và tiểu Tịch đứng ở ngoài cửa, lại hỏi một lần, “Gia chủ tỉnh rồi à?”

Nạp Lan Vũ thu lại vẻ mặt, khẽ gật đầu: “Tỉnh.”

Nạp Lan Tiêu nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài: “Tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi.”

Lạch cạch.

Cửa phòng từ trong mở ra, Nạp Lan Yên đã thay xong quần áo, mặc dù sắc mặt còn có chút tái nhợt, nhưng nụ cười vẫn là ấm áp động lòng người: “Ta không sao, mấy ngày nay làm cho mọi người lo lắng rồi.”

“Không không không, gia chủ ngàn vạn lần người đừng nói như vậy.” Nạp Lan Tiêu xua tay, “Gia chủ người không có việc gì thì tốt rồi, bằng không hai tiểu tử này sẽ hủy đi phân gia phủ của ta.”

Nạp Lan Vũ và Nạp Lan Tịch bình tĩnh nhường mào, khi nào thì bọn họ muốn hủy phủ?

Nạp Lan Yên bật cười: “Tiêu gia chủ, phiền toái người đưa đệ tử trẻ tuổi trong tộc đến Diễn Võ Trường, xế chiều hôm nay bắt đầu chọn lựa.”

“Nhanh như vậy?” Nạp Lan Tiêu có chút lo lắng nói, “Gia chủ thân thể của ngài chịu đựng được sao?”

Nạp Lan Vũ và Nạp Lan Tịch cũng nhìn Nạp Lan Yên, không đồng ý nhú mào.

Nạp Lan Yên cười nói: “Không có việc gì.”

Nạp Lan Tiêu vẫn còn có chút lo lắng, nhưng ở dưới ánh mắt kiên định của Nạp Lan Yên, vẫn là yên lặng rời đi đi đến tiền sảnh tuyên bố tin tức.

Nạp Lan Yên thì bưng một chén cháo, ngồi ở ghế trên tầng ngậm từng ngậm nhỏ uống.

Lông mào của Nạp Lan Vũ vẫn luôn nhú chặt không có buông ra: “Tam tử, người nên nghỉ ngơi thêm.”

“Thôi đi, đã ngủ nhiều ngày như vậy rồi, ngủ nữa xương cốt đều mềm mất.” Nạp Lan Yên quay mặt nhìn ánh mặt trời xán lạn ngoài cửa sổ hất hất cằm, “Ngày đẹp như vậy không đi ra ngoài phơi nắng, quả thực thực phải xin lỗi thời tiết hôm nay.”

“Tam tử, không cần thiết phải gấp như vậy, chúng ta có thể lùi lại mấy ngày thời gian đi Thánh Thành.” Nạp Lan Tịch biết Tam tử là lo lắng đến Thánh Thành trễ, nhưng mọi chuyện đều không quan trọng hơn thân thể, không phải sao?

“Ừ.” Nạp Lan Yên uống xong một ngụm cháo cuối cùng, đặt cái bát không ở trên bàn, “Cho dù hiện tại không có Tinh Thần Lực, ta một người đánh mười người các người vẫn không thành vấn đề như cũ, huống chi chỉ là Tinh Thần Lực khô cạn, trên đường ta luyện mấy đồ vật nhỏ cũng từ từ tu luyện trở lại.”

Nghe Nạp Lan Yên đã nói như vậy, tiểu Tịch và Tiểu Vũ liếc nhau, không có biện pháp, chỉ có thể thỏa hiệp.

Vừa qua buổi trưa, mặt trời rực rỡ từ trên cao chiếu xuống.

Trong Diễn Võ Trường rộng lớn, bốn mươi đệ tử trẻ tuổi của phân gia Mộc Thành tinh thần phấn chấn mạnh mẽ đứng ở giữa sân, trong đó tuổi lớn nhất ước chừng mười bảy mười tám tuổi, ít nhất mới năm sáu tuổi, người người đều là sống lưng thẳng tắp, hai mắt sáng ngời có thần!

Nạp Lan Yên nhìn từng thiếu niên thiếu nữ một, tâm tình lập tức trở nên vui sướng!

Chẳng trách mấy năm nay sĩ khí (tinh thần binh sĩ) của phân gia càng thêm khống lồ, ngay cả bốn gia trước kia cũng tam qua lưỡng tảo (*), thật sự không thể so sánh với những thiếu niên thiếu nữ trước mắt này!

(*) tam qua lưỡng tảo: ẩn dụ chỉ không đáng kể đến.

Chỉ là ——

Nạp Lan Yên nhìn thoáng qua danh sách phân gia Mộc Thành, lại nhìn đệ tử giữa sân, mày hơi hơi cau lại hỏi Nạp Lan Tiêu bên cạnh: “Tiêu gia

chủ, ta xem trên danh sách viết có bốn mươi tám vị trong thế hệ trẻ, như thế nào thiếu một người?”

Nạp Lan Tiêu ngẩn người, cẩn thận nhìn giữa sân quả nhiên phát hiện thật thiếu một người.

Đứng ở phía sau Nạp Lan Tiêu, một vị quản sự biến sắc, vội vàng cúi người nhỏ giọng nói: “Gia chủ, Đông Dương thiếu gia phía sau sài viện (sân chứa củi).”

Vẻ mặt của Nạp Lan Tiêu cũng trở nên có chút khó coi: “Hắn là chuyện gì xảy ra?”

Quản sự vội vàng nói: “Không phải ngài nói tất cả các đệ tử ưu tú sao? Phế vật như Đông Dương thiếu gia..... Đi ra chẳng phải là mất mặt người phân gia Mộc Thành chúng ta sao?”

Vừa dứt lời, giọng nói tự tiếu phi tiếu (giống như cười mà không phải cười) của Nạp Lan Yên lập tức truyền ra: “Như thế nào, không có thiên phú tu luyện chính là làm mất mặt người ?!”

Hít.....

Sắc mặt của Nạp Lan Tiêu và người quản sự này đồng thời trắng nhợt, lúc này hai người mới giật mình nhớ tới, vị gia chủ hiện nay của Nạp Lan gia tộc Nạp Lan Yên này bị truyền đi vô cùng kỳ thần, đã từng cũng không thể tu luyện đầu óc lại có vấn đề Phế vật ngốc tử sao?

“Không không không.”

Nạp Lan Tiêu vội vàng khoát tay áo, “Còn không mau đi mời Đông Dương thiếu gia đến!”

Không bao nhiêu lâu.

Một vị thiếu niên gầy yếu mặc bố y (vải gai) thông thường bị quân sự mang vào Diễn Võ Trường, quần áo mộc mạc, lại sạch sạch sẽ sẽ.

Mặc dù thiếu niên cúi đầu, tỏ vẻ có chút hèn mọn, nhưng Nạp Lan Yên lại hơi hơi nheo lại ánh mắt, thiếu niên này thân thể căng cứng, hai bàn tay giấu ở trong tay áo nắm thành quyền, giống như vừa thấy có nguy hiểm sẽ lập tức ra tay, hiển nhiên là thời khắc đều ở trạng thái chuẩn bị công kích.

Nạp Lan Yên nhẹ nhàng giương lên khóe miệng, so với thiên tài có được thiên phú hơn người, nàng lại càng xem trọng thiếu niên trưởng thành trong nghịch cảnh trước mắt này.

Sau khi mọi người đến đông đủ, Nạp Lan Yên chậm rãi từ trên chỗ ngồi đứng lên, âm thanh ẩn chứa Linh Lực to rõ truyền vào trong tai của mọi người: “Hôm nay đứng ở chỗ này, đều là đệ tử ưu tú của Nạp Lan gia tộc ta, nguyện ý theo ta về bốn gia ở đế đô tu luyện, ta đều hoan nghênh!”

“Ta không quan tâm thiên phú hiện tại của các người, cũng không để ý thực lực hôm nay của các người, bởi vì trên đời này, chưa từng có thiên tài tuyệt đối, càng không có phế vật tuyệt đối!”

“Cho tới bây giờ cơ hội đều là lưu cho người có chuẩn bị, như vậy hiện tại lớn tiếng nói cho ta biết, các người, chuẩn bị tốt sao?!”

Mấy câu nói ngán ngùi, lại nháy mắt châm lên tình cảm nhiệt huyết của mọi người trong Diễn Võ Trường!

“Chuẩn bị tốt rồi!”

Hơn bốn mươi người cùng hét to hô lên, không có chút do dự cùng chần chừ!

“Tốt lắm, như vậy kế tiếp ta muốn nói cho các người là, sau khi tiến vào bốn gia ta sẽ tự mình an bài tu luyện hằng ngày của các người.” Khóe miệng của Nạp Lan Yên nâng lên một độ cong nguy hiểm, “Mà những tu luyện đó..... Sinh tử bất luận (không bàn sống chết, tức là có thể chết bất cứ lúc nào)!”

Hít.....

Sinh tử bất luận!

Bốn chữ to vừa rơi xuống, toàn trường cùng hít một ngụm khí lạnh, không phải là tu luyện tầm thường sao? Như thế nào có thể sinh tử bất luận đây?

Nạp Lan Yên ngoéo khóe môi một cái: “Cụ thể , các người có thể hỏi hỏi Tiểu Vũ và Tiểu Tịch.”

Nạp Lan Vũ và Nạp Lan Tịch bị điểm danh thân mình đồng thời cứng đờ, ở trong ánh mắt chờ mong của mọi người, vẫn là Nạp Lan Vũ làm một người đại biểu trả lời một câu: “Không sợ chết mà nói, thì tới đi. Cho dù sau khi ba tháng đặc huấn (huấn luyện đặc biệt) chấm dứt, tất cả phân gia đệ tử có thể thành công ở lại để đô chỉ có ba mươi người, nhưng ta có thể cam đoan, chỉ cần vượt qua ba tháng đặc huấn này, các người tuyệt đối có thể mạnh hơn hiện tại gấp mười lần thậm chí nhiều hơn!”

Thực lực của mấy người huynh đệ Nạp Lan Vũ tăng lên, thân là đương sự bọn họ đương nhiên là rõ ràng hơn nhất đấy.

Cho nên mặc dù là nói chuyện giật gân (nói lời đe dọa), nhưng Nạp Lan Vũ vẫn là hy vọng những huynh đệ tỷ muội cùng tộc này lựa chọn đi để đô trước, bất luận cuối cùng kết quả như thế nào, ba tháng sau tin tưởng thu hoạch mà nhóm bọn hắn nhận được tuyệt đối sẽ vượt quá tưởng tượng.

Chúng đệ tử phân gia liếc nhau, cho dù trong lòng còn có nhiệt huyết chưa tiêu, nhưng từ ‘chết’ này lại giống một cái búa tạ hung hăng nện ở trong lòng bọn họ.

“Ta muốn đi!”

Bỗng nhiên, một đạo âm thanh cũng không lớn đánh vỡ sự im lặng của Diển Vô Trường.

Nạp Lan Yên theo tiếng kêu nhìn lại, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên, quả nhiên là hắn!

Mở miệng đúng là thiếu niên gầy yếu bị gọi là phế vật, mặc dù sắc mặt của thiếu niên gầy yếu tái nhợt, nhưng này một đôi con ngươi đen kịt lại tản ra tia sáng kiên định quyết tuyệt, dùng ba chữ đơn giản nhất biểu đạt nội tâm ý nghĩ duy nhất của hắn ở giờ phút này.

Hắn muốn đi!

Hắn muốn trở nên cường đại, bất luận cuối cùng có thể hay không ở lại đế đô, hắn cũng muốn bắt được cơ hội trở nên mạnh mẽ trong ba tháng này!

“Tốt!”

Nạp Lan Yên vỗ tay một cái, cười hỏi: “Người tên là gì?”

Hình như thiếu niên còn có chút khẩn trương, gắt gao nắm chặt hai đấm: “Đông Dương, Nạp Lan Đông Dương.”

Nạp Lan Yên mỉm cười: “Đông Dương, người đến bên phải đứng, ngày mai theo ta một đường đi phân gia Thánh Thành trước.”

Cái này..... Là được rồi?

Thiếu niên ngơ ngác sững sờ ở tại chỗ, hẳn đã muốn làm tốt chuẩn bị bị cự tuyệt bị nhạo báng, nhưng không nghĩ tới hẳn thế nhưng thật sự có thể đi theo gia chủ bốn gia đi để đô trước!

Tất cả mọi người ở đây đều suýt nữa cảm rớt xuống đất!

Phế vật Đông Dương này, thế nhưng lại thật có thể được gia chủ chọn trúng? Đây quả thực là..... Quả thực là kỳ lạ!

Nạp Lan Tịch nhảy tới dưới đài, vỗ nhẹ bả vai của thiếu niên: “Chúc mừng.”

Lúc này thiếu niên mới phục hồi tinh thần lại, hốt mắt ‘xoát’ một cái liềm đỏ, thật sâu cúi mình vái chào Nạp Lan Yên, mới theo Nạp Lan Tịch đi vào sân trong bên phải.

Nạp Lan Yên nhìn về phía những người khác: “Không ai nguyện ý sao?”

“Ta! Ta nguyện ý!”

“Còn có ta!”

.....

Có thể đứng ở trong này đều hiểu được một cái đạo lý, tại đại lục cường giả vi tôn (kẻ mạnh làm vua) này, không có thực lực, cái gì cũng là chó má!

Nay một cái cơ hội trở nên mạnh mẽ ở ngay tại trước mắt, ngay cả phế vật Đông Dương kia cũng đi, như thế nào bọn họ còn có thể không bắt lấy?!

Lập tức một người tiếp một người đi về chỗ Nạp Lan Đông Dương đang đứng.

Trong thời gian ngắn ngủi, trong Diển Võ Trường chỉ lại một cảm y thiếu niên, thiếu niên này ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, tóc dài buộc ở sau ót, lộ ra khuôn mặt tuấn lãng suất khí.

Nạp Lan Yên nhướng đuôi lông mày: “Người không muốn?”

“Không.” Cảm y thiếu niên nhẹ nhàng cười, rực rỡ như ngôi sao, tự tin mà không tự đại, “Ta chỉ là muốn nói, ta nhất định sẽ trở thành một trong ba mươi người kia.”

Thiếu niên nói xong, liền xoay người đi nhanh tới chỗ mọi người đang đứng.

Nạp Lan Tiêu sờ sờ cái mũi: “Gia chủ, bình thường tiểu tử này không tự đại như vậy, lúc này.....”

Nạp Lan Yên vô cùng hứng thú cười cười, đánh gãy lời nói của Nạp Lan Tiêu: “Tiêu gia chủ, nếu một đường tu luyện không có tự tin như vậy cũng là không được.”

“Hả?” Nạp Lan Tiêu ngẩn người, hẳn vốn là sợ hãi tiểu tử kia lưu lại cho Nạp Lan Yên ấn tượng không tốt, hiện tại xem ra nhưng thật ra là hẳn suy nghĩ nhiều?

Nạp Lan Yên không đáp hỏi lại: “Tiểu tử này gọi là gì?”

Nạp Lan Tiêu đáp: “Nạp Lan Tích Dương.”

Nạp Lan Yên mỉm cười, không có lại nói thêm cái gì, mà là lại lần nữa đứng dậy giơng cao giọng nói với bốn mươi tám người này: “Trở về chuẩn bị một chút, sáng mai theo ta đi Thánh Thành trước!”

“Vâng, gia chủ!”

Từng khuôn mặt trẻ tuổi tràn đầy hưng phấn cùng vui sướng, ngược lại là một nhóm các gia trưởng (*) lộ ra không nở cùng âm thanh thờ dài.

(*) gia trưởng: phụ huynh, người giám hộ, tóm lại là người nhà của bọn thiếu niên thiếu nữ kia ý.

Nạp Lan Tiêu vốn thật cao hứng, nhưng nhìn những tiểu tử kia một đám không tim không phổi chạy khỏi Diễn Võ Trường, không bao lâu thì có chút đau lòng.....

Như vậy lập tức, phân gia Mộc Thành chỉ còn lại một đám lão già bọn họ đây.

Nạp Lan Vũ nhìn bóng dáng bỗng nhiên trở nên cô đơn của Nạp Lan Tiêu, nhấp mí mắt, thấp giọng nói: “Phụ thân, bọn họ đều sẽ trở nên càng mạnh.”

Nạp Lan Tiêu nghe giọng nói này, đã không có suy nghĩ xem hẳn nói gì đó, trong đầu không ngừng quanh quẩn chỉ có một câu.....

Nhi tử chủ động nói chuyện với hẳn!

Nhi tử thế nhưng lại chủ động nói chuyện với hẳn!

Nhi tử nó nguyện ý chủ động nói chuyện với hẳn!

Tâm tình của Nạp Lan Tiêu giống như lập tức bay lên, khuôn mặt kích động đỏ bừng, nói năng lộn xộn: “Tiểu tiểu tiểu tiểu Vũ, ngày mai con cũng muốn theo gia chủ đi Thánh Thành sao? Hay con ở đây thêm vài ngày, qua ít ngày ta tự mình đưa con về đế đô, được không?”

Nạp Lan Vũ bị lời nói bất thành linh làm sửng sốt một chút.

Bỗng nhiên có chút chua xót chạy lên não.

Nạp Lan Yên vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Tiểu Vũ, hiện tại thân thể đệ cũng không thể chịu đựng mệt nhọc quá mức.”

Nạp Lan Tiêu lập tức cảm kích nhìn về phía Nạp Lan Yên, hắn là thật sự muốn đối tốt với Tiểu Vũ một chút, cho dù chỉ là một chút.

Nạp Lan Vũ há miệng thở dốc, lại phát không ra âm thanh nào.

Nạp Lan Tiêu suýt nữa dấu không được thất vọng và cô đơn trong ánh mắt, cười lớn vỗ vỗ đầu của Nạp Lan Vũ: “Không có việc gì không có việc gì, đến lúc đó phụ thân đi để đi thăm con cũng được, ta đi thăm con.”

“Ông.” Nạp Lan Vũ trong miệng khô khốc, thốt ra vài chữ: “Ta lưu lại.”

“Thật tốt quá!” Nạp Lan Tiêu lập tức mặt mày hớn hở. “Ha ha ha nhỉ, mấy ngày nay con vẫn luôn không có thời gian, hiện tại mau đi xem một chút phòng của con, lão cha một lần nữa bố trí cho con!”

Nạp Lan Tiêu đã muốn đã quên đám người Nạp Lan Yên còn ở Diển Võ Trường, vẫn lôi kéo Nạp Lan Vũ đi về phía biệt viện, vừa đi vừa vô cùng vui vẻ nói cái gì đó với Nạp Lan Vũ, người xung quanh Diển Võ Trường nhìn xem mà mặt mày co rút.

Nạp Lan Yên nhếch môi cười cười, ôm bả vai của Nạp Lan Tịch: “Đi, tiểu Tịch, bồi tử đi ra ngoài ăn đại tiệc!”

Hôm sau.

Hơn bốn mươi thiếu niên thiếu nữ cùng người nhà ở phân gia Mộc Thành lưu luyến tạm biệt, ở bên trong ánh nhìn chăm chú của thân nhân, đại đội chậm rãi đi ra Mộc Thành.

Nạp Lan Vũ nhìn mọi người càng lúc càng xa, trong lòng dâng lên một chút buồn bã.

Nạp Lan Tiêu nắm ở bờ vai của hắn: “Đi, tiểu tử, hiện tại thể cốt người cũng tốt hơn, hai người chúng ta trước đi uống hai chén!”

Nạp Lan Vũ: “.....”

Người cha này, như thế nào trong một đêm liền biến thành như vậy đây?

.....

Trên đường đi rất vui vẻ.

Nạp Lan Yên mang theo đại đội đi tắt qua rừng cây gần đường lớn, một đường liền không tránh khỏi có dã thú làm bạn, lần này khổ các thiếu gia tiểu thư Mộc gia rồi, tuy rằng có lịch lãm (ra ngoài rèn luyện) qua, nhưng cho tới bây giờ vẫn là đóa hoa trong nhà ấm đấm.

Tóm lại, tất cả những người dưới 12 tuổi Nạp Lan Yên đều để ngồi ở trong xe ngựa, 12 tuổi trở lên cùng cầm vũ khí không ngừng ở phía trước đánh quái mở đường.

Nhưng mà, làm cho Nạp Lan Yên cảm thấy kinh ngạc là, một đường này nhưng lại không ai kêu khổ kêu mệt kêu rời khỏi.

Nhất là Nạp Lan Đông Dương không có chút Linh Lực, lần đầu tiên tiểu tử này cầm đao giết dã thú mà thật tàn nhẫn, nhưng khi nhìn một đám người chung quanh lại cũng là như vậy.

Đọc theo đường đi, Nạp Lan Yên không ngừng chỉ điểm võ kỹ cận thân (kỹ năng võ thuật) cho mọi người, Nạp Lan Đông Dương lại càng chặt

chẽ ghi nhớ mỗi một chiêu mỗi một điểm nàng nói ở trong lòng khắc khổ luyện tập.

Các thiếu niên thiếu nữ khác thiên phú không tẻ nhìn Nạp Lan Đông Dương cố gắng như vậy, một người so với một người lại càng dồn hết sức lực khắc khổ cố gắng hơn.

Như thế gần mười ngày đi đường, không ai dám xem thường Nạp Lan Đông Dương không có chút Linh Lực nữa, mà những người khác lại càng là có biến hóa rõ ràng so với mười ngày trước, bất luận là từ thân thủ, ánh mắt hay là khí thế mà nói, đều so với mười ngày trước trở nên càng hung hiểm hơn kiên nghị hơn.

Làm cho khi đại đội đến bên ngoài Thánh Thành, các thiếu niên thiếu nữ tự mình cảm thụ được thay đổi của mình, không khỏi càng thêm tôn trọng cùng sùng kính Nạp Lan Yên.

LÃNH ĐẾ CUỒNG THÊ

Mặc Tà Trần

www.dtv-ebook.com

Chương 107.2

Thánh Thành.

Giống như ở ngoài cửa Mộc Thành, Thánh Thành phân gia chủ cũng cùng mọi người đứng ở ngoài cửa thành.

Xe ngựa dừng lại, Nạp Lan Yên liền vén rèm xe lên đi rồi xuống dưới.

Thánh Thành phân gia chủ là một lão giả thoát nhìn hơn tuổi sáu mươi, nhìn thấy Nạp Lan Yên liền híp mắt nở nụ cười, thoát nhìn đặc biệt thân thiết hiền lành: “Thánh Thành phân gia ở đây cung nghênh gia chủ!”

Mọi người phía sau ông cũng hơi hơi khom người: “Thánh Thành phân gia ở đây cung nghênh gia chủ!”

Nạp Lan Yên tiến lên nâng lão giả dậy: “Phân gia chủ khách khí.”

Lão giả lắc lắc đầu, cười tùm tùm nói: “Gia chủ đi đường mệt nhọc, một đường vất vả. Trước về tộc đi, lão phu đã an bài tốt bữa tối rồi.”

Mọi người một đường trở lại Thánh Thành phân gia, sau khi Nạp Lan Yên thấy lão giả an bài thỏa đáng tất cả mọi người, liền hỏi: “Phân gia chủ, nãi nãi ta đâu?”

Lão giả cười cười: “Ta mang gia chủ đi.”

“Đa tạ.”

Hai người một đường từ sau viện vòng qua núi giả, một rừng trúc tía có chút quen thuộc liền ánh vào bên trong mi mắt của Nạp Lan Yên.

Đột nhiên, nàng hiểu được vì cái gì gia gia lại coi rừng trúc tía của mình là bảo bối như vậy.

Lão giả đứng ở ngoài rừng trúc tía, cười khẽ nói: “Phu nhân ở trong phòng ngay sau rừng trúc, gia chủ, ta sẽ không bồi ngài đi vào.”

“Cảm ơn.”

Nạp Lan Yên nói cảm ơn, chậm rãi đến gần rừng trúc, nhìn gian phòng nhỏ bình thường đến không thể bình thường hơn ở phía sau rừng trúc kia, trong lòng không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ, lão hai nhân này đều là tự mình trông coi gian phòng nhỏ trong rừng trúc đến cả bố cục cũng giống nhau.

Đứng ở trước cửa, Nạp Lan Yên nâng tay lên lại ngừng trong một cái chớp mắt ở trên không trung.

Trong trí nhớ chưa bao giờ từng có ký ức về nãi nãi, gần đến giờ khắc này, lại có một chút cảm giác e sợ với người thân.

Nhưng mà, ngay tại khoảnh khắc nàng chần chờ, cửa phòng đã mở ra từ bên trong.

Cửa gỗ phát ra một tiếng vang nhỏ, một vị mỹ phụ nhân bộ dáng thướt tha xuất hiện ở trước mặt của Nạp Lan Yên.

Năm tháng giống như vẫn chưa lưu lại dấu vết gì ở trên dung nhan của bà, chính là một đôi mắt đẹp lại hiển thị rõ tang thương.

“Người là..... Yên Nhi sao?”

Liễu Tố Nhu nhẹ nhàng nâng tay, dường như muốn vuốt ve khuôn mặt của Nạp Lan Yên, tiếc rằng, tay lại run run không ngừng.

Nạp Lan Yên nhẹ nhàng cầm tay của bà đặt ở trên mặt của mình, muốn cười với bà một tiếng, yết hầu lại nghẹn vô cùng đau đớn, giọng nói có chút khàn hô một tiếng: “Nãi nãi.”

“Ừ! Ừ!” Liễu Tố Nhu liên tục đáp lại hai tiếng, lập tức ôm Nạp Lan Yên vào trong lòng, nước mắt không ngừng từ hốc mắt rớt xuống, “Hài tử ngoan, hài tử ngoan!”

Cái mũi của Nạp Lan Yên cũng trở nên chua xót, thân tình huyết mạch tương liên (người thân ruột thịt máu mủ gắn bó) làm cho nàng cảm động mà trở nên khổ sở.

Một lúc lâu sau.

Liễu Tố Nhu mới buông Nạp Lan Yên ra, lôi kéo tay của nàng đi vào trong phòng.

Nạp Lan Yên nhìn bài trí vô cùng đơn giản chỉ có một giường một ghế giống hệt gia gia kia, lại dờ khóc dờ cười.

Ánh mắt của Liễu Tố Nhu một chút cũng không ngần ngại rời đi Nạp Lan Yên, nhìn nàng nay vóc dáng còn cao hơn bà, nức nở nói: “Trưởng thành, Yên Nhi cũng cao như vậy rồi.”

“Nãi nãi, mấy năm nay người sống tốt không?” Nạp Lan Yên lôi kéo tay bà, hỏi.

Liễu Tố Nhu nhẹ nhàng sờ sờ tóc của nàng: “Mấy năm nay, thực xin lỗi.”

Là bà không có dũng khí trở về, cũng là bà, làm cho mấy năm nay đứa nhỏ này bị khổ nhiều như vậy.

“Nãi nãi, trở về đi.”

Nạp Lan Yên đứng dậy nhẹ nhàng ôm bà, “Mấy năm nay qua gia gia cũng không tốt, ông vẫn một người ở trong phòng giống như nơi này vậy, trông coi một rừng trúc tía bên ngoài. Mỗi ngày trừ bỏ tu luyện chính là coi rừng trúc tía này giống như đứa nhỏ mà chăm sóc.”

“Hắn..... Một người ở sau rừng trúc?” Liễu Tố Nhu hơi hơi giật mình, cười khở hỏi ra tiếng.

Từ nhỏ bà lớn lên ở bên cạnh một rừng trúc tía, một rừng trúc tía ở Nạp Lan gia kia cũng là hẳn vì nàng từng cấy từng cây trồng, chỉ vì để nàng có thể ở Nạp Lan gia có nhiều thứ thuộc về mình hơn.

Nhưng mà sau khi thành thân hẳn lại bận việc tu luyện cùng gia nghiệp, thời gian có thể theo bà ở rừng trúc tía càng ngày càng ít.

Thẳng đến sau khi bà trở mắt nhìn nhi tử và nhi tức bị bức chết, nhìn hẳn vì gia tộc mà từng bước nhượng bộ, bao dung cùng làm bạn biến thành lửa giận cùng thống khổ không giới hạn.

Bà mang theo thi thể của nhi tử và nhi tức, vừa đi chính là mười mấy năm.

Nạp Lan Yên nắm tay bà, sắc mặt lại vô cùng trịnh trọng: “Hơn nữa nãi nãi, chỉ cần một tia tâm mạch cuối cùng của cha nương ta vẫn còn, ta nhất định sẽ cướp bọn họ về từ trong địa ngục!”

“Cái gì?”

Lần này Liễu Tố Nhu thật sự là ngây ngẩn cả người: “Yên Nhi, con nói cái gì?”

“Ta nói, ta nhất định sẽ cướp cha nương về từ trong địa ngục!”

“Như thế nào có khả năng, điều này sao có thể.....” Liễu Tố Nhu nghĩ đến hai hài tử nay bị bà băng phong (làm cho đóng băng) ở trong phòng băng, giống như đứa nhỏ lắc đầu nguầy nguậy: “Yên Nhi, điều này sao có thể.....”

Nạp Lan Yên nói: “Nãi nãi, sư tôn của ta là Hỗn Độn thiên tôn tồn tại từ khi trời đất mới hình thành, hẳn nói có thể, vậy nhất định có thể.”

Hỗn Độn thiên tôn.

So với nghe được Nạp Lan Yên nói hai hài tử sống lại Liễu Tố Nhu càng chấn kinh (kinh ngạc hoảng sợ) hơn rồi, Hỗn Độn thiên tôn, những người khác có thể không rõ ràng lắm, nhưng như thế nào bà có thể không biết?

Từ nhỏ Liễu Tố Nhu nghe thần tích truyền thuyết mà lớn lên, so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng Hỗn Độn thiên tôn là tồn tại như thế nào.

Liễu Tố Nhu hai tay che ở trên mặt, nước mắt theo khe hở chảy ra: “Yên Nhi, đây là..... Thật sự có hy vọng sao?”

Bên trong băng thất (phòng băng) lạnh thấu xương.

Nạp Lan Yên nhìn hai người nằm ở bên trong băng quan (quan tài làm bằng băng).

Nam tử một thân hắc y tuấn lãng phi phàm, nữ tử một thân áo trắng xinh đẹp thiên tiên.

Hai người hai mắt khẽ nhắm, giống như đang ngủ bình thường, an tường mà thanh dật (trong sạch, thanh nhàn).

Trong nháy mắt, nước mắt tuôn trào như suối.

Ngăn không được nước mắt theo hốc mắt rơi xuống, Nạp Lan Yên vén lên vạt áo, quỳ gối trước băng quan của hai người.

Một quỳ ba khấu.

Kiếp trước, nàng không cha không nương, chỉ có một đám huynh đệ tỷ muội cõi mở.

Kiếp này, chỉ cần có một chút cơ hội, nàng liền tuyệt sẽ không buông tha, nhất định sẽ làm bọn họ một lần nữa dặt tay sóng vai đứng ở trên đời này, tiêu tiêu sái sái làm một đôi thần tiên bích nhân!

Liễu Tố Nhu nhìn một màn này, sớm đã lệ rơi đầy mặt.

.....

Ba ngày sau, sau khi Nạp Lan Yên dụ dỗ tất cả đệ tử trẻ tuổi ở phân gia Thánh Thành tới tay, cũng cuối cùng thuyết phục nãi nãi Liễu Tố Nhu, làm cho bà đồng ý cùng bọn họ cùng nhau quay về bốn gia ở đế đô.

Dưới sự quyến luyến đưa tiễn của mọi người ở Thánh Thành, đội ngũ lại mở rộng thêm vài phần.

Nạp Lan Yên cười ngựa đi đầu, mới ra tới cửa thành không lâu, liền nhìn thấy một người phi ngựa cuồng tốc (điên cuồng + nhanh chóng) chạy tới phương hướng của bọn họ.

Nạp Lan Yên nhìn bóng dáng càng già càng dẻo dai của người trên lưng ngựa kia, không khỏi phá lên cười, vỗ bả vai của tiểu Tịch ở bên cạnh: “Xem, ai tới!”

Nạp Lan Tịch mặt luôn luôn không chút thay đổi cũng nhịn không được nở nụ cười, lúc ở nhà không phải gia gia của hắn còn nói không đến

đón sao? Đêm hôm qua bọn họ mới truyền tin tức về, buổi sáng hôm nay ông đã có thể đến Thánh Thành rồi à?

Nạp Lan Yên phát phát tay với đại đội, ý bảo bọn họ lạng lẽ tránh xa một chút, dành một nơi cho lão hai lão nhân.

Tất cả mọi người nhìn nhau cười, nhẹ giọng cách xa, chỉ lưu lại một cái xe ngựa trống rỗng ở trên đường phố.

Nhưng mà –

Nạp Lan Tịch lại đang nhìn người trước một cái cây cách đó không xa, con người lập tức phóng to thêm vài phần: “Tam tỷ, người xem chỗ.....”

Ừ?

Nạp Lan Yên chính đắm chìm ở trong cảnh tượng gia gia tự mình đến đón nãi nãi, chợt nghe thấy lời nói của Nạp Lan Tịch liền quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một vị nam nhân tuấn mỹ cả người tản ra hơi thở lãnh khốc đứng trước cái cây cách đó không xa.

Không phải Tam gia nhà nàng thì là ai?

Nạp Lan Yên hai tròng mắt lập tức sáng lên, bên môi kéo ra độ cong mê người, xông đến phía nam nhân: “Tam gia, sao chàng lại tới đây?”

Lãnh Thiếu Diệp tiến lên ôm Nạp Lan Yên vào trong lòng, hơi thở lãnh khốc lập tức biến thành vô hạn nhu tình.

Cảm thụ được ấm áp trong lòng, nội tâm vắng vẻ lập tức tràn đầy.

Lãnh Thiếu Diệp cúi người, ở môi nàng ấn xuống một nụ hôn: “Lão gia tử còn tới đón vợ, như thế nào gia có thể không tới đón nàng? Có bị gia làm cho kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng) hay không?”

“Có, rất có đấy.” Nạp Lan Yên dương môi cười to, không e dè một đám các thiếu niên thiếu nữ sau lưng nhìn đến ngậy người, ôm lấy cổ của hắn hôn một cái thật kêu, mặt mày phấn chấn, “Thưởng của chàng!”

Bên này ngọt ngọt ngào ngào tràn đầy ân ái.

Bên kia.....

Các đệ tử phân gia Mộc Thành một đường bị ngược đều kinh sợ tới mức cảm sắp rớt xuống đất, ôi này, đây thật là gia chủ cường đại lãnh khốc vô tình lại tàn nhẫn suốt đường đi kia sao? Nữ tử xinh đẹp cười đến vẻ mặt hồn nhiên hạnh phúc kia thật sự là người ở cùng bọn họ mấy ngày nay sao?!

Mà mấy ngày nay mặc dù đệ tử phân gia Thánh Thành thấy Nạp Lan Yên trên mặt luôn mang theo vài phần ý cười, nhưng khí tràng lại vẫn cường đại như trước làm cho bọn họ không dám dễ dàng tới gần.

Mà nay nhìn cảnh tượng trước mắt này, trong đầu quanh quẩn cùng đệ tử phân gia Mộc Thành không khác biệt lắm.....

Đây thật là vị Nạp Lan gia chủ cường đại khủng bố kia sao?!

Nạp Lan Tịch liếc mắt nhìn mọi người một cái, bình tĩnh nhún nhún vai, như này đã kinh ngạc? Vậy chờ đến khi bọn họ nhìn thấy một mặt vô cùng chân chó (*) của Chiến vương gia nổi danh thiên hạ là tàn nhẫn vô tình, chẳng phải là sẽ càng bị kinh sợ hơn sao?

(*) chân chó: ý chỉ sự nịnh nọt.

Lãnh Thiếu Diệp tiến đến bên tai Hồ Ly: “Vợ, gia dẫn theo mười đội ám vệ.”

Nạp Lan Yên nhú mày: “Mang nhiều như vậy làm gì?”

Lãnh Thiếu Diệp trừng mắt nhìn nàng, cười đến vẻ mặt phơi phới: “Đương nhiên là thủ hộ đại đội của nàng, sau đó..... Mang vợ đi trước nha!”

Lãnh Thiếu Diệp nói xong một câu, đã chặn ngang Nạp Lan Yên bế lên, ở lúc tất cả mọi người còn chưa phản ứng kịp, vận khởi Linh Lực trong một cái nháy mắt liền chỉ còn lại một chút tàn ảnh, chỉ chừa cho mọi người một câu mệnh lệnh tiêu tán trên không trung: “Ám vệ nghe lệnh, một đường cần phải hộ tống tất cả thành viên Nạp Lan gia tộc an toàn tới đế đô!”

“Vâng!”

Tiếng trả lời vang dội chình tề vang lên truyền ra từ bốn phương tám hướng trong không khí, lần nữa làm đám tiểu gia hỏa của Nạp Lan gia tộc sợ ngây người.

Nạp Lan Tịch đỡ đỡ trán, hẳn biết kết quả khẳng định sẽ là như vậy, không có cách nào khác, chỉ có thể nói với mọi người: “Chuẩn bị một chút, chúng ta liền từ nơi này trực tiếp đi thôi.”

Nghĩ đến gia gia cũng là không muốn một đám bọn họ đây đi theo làm bóng đèn.

.....

Rừng cây sâu thẳm, chim hót líu lo, hương hoa bốn phía.

Lãnh Thiếu Diệp và Nạp Lan Yên mười ngón đan chặt, bước chậm ở đường nhỏ cạnh bờ sông.

Bỗng nhiên, Lãnh Thiếu Diệp xoay người, ở bên môi Nạp Lan Yên in một nụ hôn, hai tròng mắt thâm thúy lộ ra dịu dàng lưu luyến: “Hồ Ly, đợi khi tìm được đệ đệ cứu cha mẹ trở về, nàng gả cho ta đi.”

Nạ Lan Yên nhẹ nhàng cười, hạnh phúc ấm áp: “Được.”

“Hồ Ly, ta yêu nàng.”

“Tam gia, ta cũng yêu chàng.”

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Trong cuộc sống, chỉ có càng ấm áp hơn thôi.

***** HOÀN CHÍNH VĂN *****